

Trùng Sinh Chi Tinh Tế Sủng Hôn [Vòng Giải Trí]

Contents

Trùng Sinh Chi Tinh Tế Sủng Hôn [Vòng Giải Trí]	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	20
5. Chương 5	24
6. Chương 6	31
7. Chương 7	36
8. Chương 8	42
9. Chương 9	49
10. Chương 10	56
11. Chương 11	61
12. Chương 12	67
13. Chương 13	72
14. Chương 14	78
15. Chương 15	85
16. Chương 16	91
17. Chương 17	98
18. Chương 18	102
19. Chương 19	108
20. Chương 20	113
21. Chương 21	118
22. Chương 22	124
23. Chương 23	128
24. Chương 24	132
25. Chương 25	137
26. Chương 26	142
27. Chương 27	148
28. Chương 28	154
29. Chương 29	161
30. Chương 30	166
31. Chương 31	171
32. Chương 32	178
33. Chương 33	183
34. Chương 34	188
35. Chương 35	194
36. Chương 36	199
37. Chương 37	205
38. Chương 38	211
39. Chương 39	217
40. Chương 40	222

41. Chương 41	226
42. Chương 42	231
43. Chương 43	237
44. Chương 44	242
45. Chương 45	247
46. Chương 46	253
47. Chương 47	258
48. Chương 48	263
49. Chương 49	267
50. Chương 50	272
51. Chương 51	277
52. Chương 52	282
53. Chương 53	287
54. Chương 54	292
55. Chương 55	297
56. Chương 56	302
57. Chương 57	307
58. Chương 58	312
59. Chương 59	316
60. Chương 60	321
61. Chương 61	325
62. Chương 62	330
63. Chương 63	335
64. Chương 64	339
65. Chương 65	344
66. Chương 66	350
67. Chương 67	356
68. Chương 68	362
69. Chương 69	367
70. Chương 70	372
71. Chương 71	376
72. Chương 72	382
73. Chương 73	387
74. Chương 74	392
75. Chương 75	396
76. Chương 76	402

Trùng Sinh Chi Tinh Tế Sủng Hôn [Vòng Giải Trí]

Giới thiệu

Thể loại: Xuyên không, trùng sinh, đam mỹ. Edit: o0Miami0o, xiaoqiong0918, Leslie CatSở Ngôn vừa cầm trên tay chiếc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trung-sinh-chi-tinh-te-sung-hon-vong-giai-tri>

1. Chương 1

Nếu như nói một giây trước là hiện trường vụ tai nạn xe cộ, giây tiếp theo mở mắt liền thấy nữ quý....

Biết đây là cảm giác gì không?

Khuôn mặt nữ quý áo trắng kề sát mặt của bạn, vẻ mặt dữ tợn nhìn chăm chăm bạn, tóc dài tung bay, trong mắt không có một chút lòng trắng, máu màu đỏ tươi chói mắt từ hốc mắt trống trơn chảy xuống, cùng với tiếng quý như gió rít, gió lạnh xào xạc, rừng cây rậm rạp.

Cảnh tượng kia thật quá mức chân thực, giống như thực sự xảy ra trước mắt!

Máu toàn thân dường như dồn hết lên não, trái tim bình bịch bình bịch đập mạnh trong lồng ngực, Sở Ngôn cảm thấy cổ họng mình khô khốc, adrenalin điên cuồng phân bố, tóc gáy dựng đứng vì hoảng sợ, cậu thiếu chút nữa muốn xoay người chạy trốn! Cho đến khi _____

Nữ quý này kéo kéo khoe miệng máu chảy đầm đìa bỗng nhiên cười khan, duỗi tay xuyên qua thân thể cậu.

Sở Ngôn: “.....”

Da đầu run lên, kinh hoảng cùng sợ hãi qua đi, Sở Ngôn nhẹ nhàng thở ra, đồng thời trong não nháy mắt xuất hiện rất nhiều kí ức cùng tin tức.

Năm phút sau, Sở Ngôn một bên xoa huyết thái dương đem tin tức hỗn loạn, phức tạp tiêu hóa sạch sẽ, một bên khẩn trương đem kính mắt VR* ném sang bên cạnh. (* kính thực tế ảo)

Bây giờ là mùa xuân năm 3016, nơi này là Hoa Hạ quốc thủ đô tỉnh.

Sở Ngôn sau khi tỉnh táo lại, chuyện thứ nhất làm chính là lại cầm kính VR vừa bị ném sang một bên lên, cẩn thận đứng dậy.

Nói là kính mắt, thực ra nó càng giống một cái hộp đen hơn.

Đây là một hộp hình chữ nhật màu đen cao khoảng 8cm, dài 15cm, giống kính mắt có hai gọng ở hai bên được nối với nhau để chống đỡ phía sau, ước chừng cũng không nặng, chẳng qua khi đeo thì nằm xuống thì thoải mái hơn.

Một lát sau khi Sở Ngôn nghiêm túc quan sát thứ này, liền tìm phương pháp truyền tin video dựa theo trí nhớ, tiếp theo lại xem một đoạn quảng cáo, cuối cùng mới tháo kính mắt này đặt xuống.

Thế giới 1000 năm về sau, khoa học kỹ thuật đã tiến bộ tới trình độ nào? Đây là điều tất cả mọi người không thể tưởng tượng.

Nhưng mà khoa học kỹ thuật cũng chưa tiến bộ tới mức “Làm cho một người sống to đùng xuyên không”

hay tới trình độ “Phát hiện người ngoài hành tinh”, nguyên bản chính là phát triển dựa vào vật chất trên thế giới này, mọi người vì mong muốn có được một đời sống tinh thần càng phong phú, họ bắt đầu đem càng nhiều tài nguyên cùng phí tổn đầu nhập vào nền công nghiệp giải trí, do đó tạo nên một thế giới giải trí phồn thịnh gắn với quang vinh.

Ban này Sở Ngôn đã thông qua sản phẩm mới của thế giới này- kính mắt VR thực tế ảo, thấy được một bộ phim điện ảnh tên là «Cực Cự Khủng Bố». Nghe nói đây là một bộ phim kinh dị mới chiếu trong năm nay, giá trị gây sợ hãi cực cao, phòng bán vé cũng xem như không tệ.

Mà đại khái thời điểm chủ nhân cũ của thân thể này đang xem phim thì bị nữ quỷ quỷ áo trắng dọa cho chết tươi.

Bị một bộ phim kinh dị hù dọa đến mức chết tươi, loại sự việc này trong trí nhớ của Sở Ngôn cũng từng xảy ra rồi. Hơn nữa vừa rồi cái trải nghiệm kia, khuôn mặt nữ quỷ dán trên mặt bạn, máu giống như sẽ nhỏ giọt trên mặt bạn, bạn nói có khủng bố không? Giấy tiếp theo tay ả có thể xuyên thủng bạn!

Nghĩ lại liền phát sợ đem kính mắt VR để qua một bên, Sở Ngôn ở trong phòng đi lại trong chốc lát, quan sát đồ vật trong phòng một chút, sau đó thuận tiện dùng số tài khoản của nguyên chủ tìm tới một số tin tức trên mạng Internet của thế giới này — Thiên Vồng.

Tuy nói tiếp nhận một phần ký ức của nguyên chủ, nhưng bộ phận ký ức này thực sự rất vụn vặt, rất nhiều thứ không đầy đủ, còn cần Sở Ngôn tự mình cân nhắc càng nhiều.

Chủ nhân cũ của thân thể này cũng tên là Sở Ngôn, năm nay 18 tuổi, vừa bước qua tuổi trưởng thành được một tháng. Diện mạo cùng Sở Ngôn đời trước có đến bảy tám phần tương tự, nửa năm trước được người tìm kiếm ngôi sao phát hiện, liền ký hợp đồng trở thành nghệ sĩ một công ty giải trí, đã chụp một lần quảng cáo, chẳng qua không có chút tên tuổi gì.

Cha mẹ nguyên chủ vì bệnh đã qua đời từ nhiều năm trước, để lại một khối tài sản đủ để nguyên chủ học xong đại học. Nhưng đáng tiếc là, Nguyên chủ thật ra không thích vào đại học, không hề có hứng thú với việc lấy bằng đại học, năm ngoái đã tiêu hết tiền cha mẹ để lại, nếu không có người tìm kiếm ngôi sao tìm tới cửa, chỉ sợ nguyên chủ còn phải vì cuộc sống mà lo lắng phát sầu.

Chỉ có điều, hiện tại đã đổi thành Sở Ngôn sẽ vì cuộc sống mà phát sầu.

Sự nghiệp giải trí ở thế giới này tương đối mạnh mẽ, cho nên cạnh tranh cũng cực kì kịch liệt.

Điều kiện bề ngoài của nguyên chủ vô cùng tốt, chỉ một lần quảng cáo cũng mang đến cho cậu ta lượng fan nhất định, nhưng mà sau đó, nguyên chủ vài lần đi thử vai, còn chưa nói được vài câu, đã bị loại xuống.

Dựa theo lời một vị phó đạo diễn khi thử vai mà nói, thì đúng ra là: “Sở Ngôn biết cái gì gọi là diễn xuất? Cậu ta vốn không có thứ này!”

Vì thế cho dù điều kiện ngoại hình có tốt thì sau ba lần thử vai thất bại, công ty cũng tạm thời bỏ qua con đường để nguyên chủ theo nghiệp diễn xuất, bắt đầu bồi dưỡng cậu ta phát triển ở giới ca sĩ.

Chỉ có điều thiên phú ca hát của nguyên chủ ư, còn không bằng diễn xuất đâu!

Đọc lời thoại, ít nhất chụp quảng cáo vẫn miễn cưỡng qua, nhưng sau khi giọng hát nguyên chủ phát ra, dừng hỏi để nghe không, căn bản không nghe ra nhạc điệu! Bẩm sinh chính là ngũ âm không được đầy đủ, y học cho dù phát triển tới trình độ bây giờ cũng chưa có biện pháp chữa trị!

Nhưng mà, nguyên chủ cũng là một người có “Chí khí”, trong ký ức, ca hát không được, diễn xuất cũng không được, nguyên chủ lại nghĩ: vậy đi làm nghệ sĩ hài được chứ? Đầu năm nay, nghệ sĩ hài cũng có nhiều người phát triển không tệ, ba trăm sáu mươi nghề nghề nào cũng có Trạng Nguyên, có thể gây cười cũng là một loại năng lực a!

_____ nhưng thật sự là nguyên chủ không có tài năng này.

Nghĩ vậy, Sở Ngôn không khỏi thở dài, trong đầu hiện lên câu nói của người đại diện đối với nguyên chủ: “Sở Ngôn, ông trời thật sự đã đem thiên phú của cậu ném toàn bộ vào khuôn mặt này rồi, cậu như thế nào có khuôn mặt chiếm nhiều chỗ như thế vậy!”

Cậu làm gì cũng không được, không có bằng cấp, lại không muốn bán sức lao động, nguyên chủ nhắm hai mắt: Bỏ mày mặc kệ. Dù sao trong công ty có tiền lương cố định hàng tháng, tóm lại là không đói chết, liền như vậy gặm sống qua ngày.

Vì thế nguyên chủ đại khái chính là ở nhà trạch ước chừng ba bốn tháng, tuần trước người đại diện của cậu ta đưa cho cậu ta một bản giới thiệu thử vai không tệ, song nguyên chủ không đi, một lòng sống không có lý tưởng, chờ đợi tiền lương, làm người đại diện cực kì tức giận.

Sở Ngôn cũng không hiểu được vì sao nguyên chủ không nghĩ đến cuộc sống tương lai, cậu ta chỉ cùng công ty giải trí này ký hợp đồng thời hạn ba năm, vậy ba năm sau, người ta chắc chắn sẽ không tiếp tục ký hợp đồng với một con sâu gạo, đến lúc đó nên làm gì?

Nguyên chủ vốn không phải lo lắng đến mấy vấn đề này nữa, nhưng Sở Ngôn sốt ruột!

Cậu vào Thiên Vọng tìm tòi một ít tư liệu, sơ sơ tính toán xem bản thân còn bao nhiêu tiền mặt, cuối cùng phát hiện thật bi thảm, thời gian phát tiền lương còn một tuần, thế nhưng trong tài khoản chỉ còn đủ bốn, năm ngày tiền cơm!

Dân vĩ thực vi thiên!* (Người dân coi cái ăn là quan trọng nhất)

Kiếp trước bố mẹ của Sở Ngôn cậu mất sớm, một thân một mình xông pha trong vòng giải trí, tuổi còn trẻ đã giành được vinh quang ảnh đế, hiện tại làm sao có thể bị một miếng cơm làm khó?!

Thôi đến đâu hay đến đó, cậu chiếm cứ thân thể nguyên chủ, vậy tất nhiên phải sống tốt phần của cả hai. Tuy nhiên bây giờ, cậu sẽ không giống nguyên chủ hi vọng sống một cuộc sống vất vả không có gì đặc biệt, sẽ không hồ đồ ăn rồi chờ chết, được sống lần thứ hai cậu muốn cuộc sống xuất sắc phi phàm hơn!

Không nói hai lời, vừa đến thế giới này ngày đầu tiên, Sở Ngôn căn cứ vào ký ức vụn vặt của nguyên chủ vào Thiên Vọng, tìm tòi một ít tư liệu và tin tức về thế giới này, ngày hôm sau lúc lại sử dụng kính mắt VR, cậu đã hiểu rõ hơn về cuộc sống bình thường của mọi người ở thế giới này!

Đợi tới ngày thứ ba, mắt thấy tiền đã tiêu sắp hết, Sở Ngôn liền dùng tài khoản của nguyên chủ mở thông báo tuyển dụng trên trang web của công ty, cẩn thận tìm tòi.

Lập tức tin tức xuất hiện chi chít trước mắt, vẫn chưa thể thích ứng ngay với cách thức vận hành tốc độ cao như vậy, Sở Ngôn phân biệt từng chữ một hồi lâu, cuối cùng lựa chọn một bộ phim truyền hình và hai bộ webdrama, đưa ra lời đề nghị phỏng vấn của mình.

Nền công nghiệp giải trí phát triển mạnh mẽ đến bây giờ, không cần phải nói tới phim truyền hình và điện ảnh, mỗi năm đều có thể xuất hiện hàng trăm vạn (1000 000) kịch bản webdrama trên toàn cầu, số lượng vô cùng khổng lồ, nó đủ để chật ỗ cứng của bất cứ chiếc siêu máy tính nào một ngàn năm trước.

Rất nhiều đoàn làm phim khi quay cần số lượng diễn viên quần chúng cực kì lớn. Vì vậy trên mỗi trang web của các công ty giải trí đều có thông báo tuyển dụng diễn viên này, công ty giải trí mà nguyên chủ làm việc chỉ có thể xếp ở hạng vừa, nhưng mỗi ngày đều có một đồng đoàn phim đăng trên trang web của họ thông tin thông báo tuyển người.

Sở Ngôn lựa chọn ba đoàn phim đều có đặc điểm: Ngay từ ngày ký hợp đồng, trong 3 ngày sẽ trả lương!

Sau khi ăn chút gì đó vào buổi tối, Sở Ngôn lại vào Thiên Vọng nhìn xem tin tức phản hồi, cậu kinh ngạc phát hiện: hai bộ webdrama kia một câu chưa nói liền nhất trí từ chối lời đề nghị tham gia phỏng vấn của mình!

Mà đoàn phim truyền hình kia lại yểu chuyển từ chối: “Sở tiên sinh, vai diễn chúng tôi cần tuyển là một viên chức nhỏ bình thường, diện mạo của ngài so với yêu cầu của chúng ta không phù hợp lắm.”

Sở Ngôn: “.....”

Là trách mình lớn lên đẹp mắt?

Đứng trước gương tỉ mỉ nhìn kỹ khuôn mặt này, chân mày Sở Ngôn cau lại, thiếu niên trong gương cũng theo đó khẽ nhíu mày; Sở Ngôn mím môi, thiếu niên trong gương cũng mím nhẹ môi mỏng.

Khuôn mặt tuần tú sáng sủa, làn da trắng nõn tinh tế, khuôn mặt này thực sự lớn lên cũng coi là đẹp mắt, cho dù là ở cùng với mỹ nhân làng giải trí Như Vân cũng coi như số một số hai, cực kỳ được thừa nhận.

Thực ra như bình thường mà nói, cho dù nguyên chủ không biết diễn xuất, ca hát, thì chỉ cần cậu ta ngoan ngoãn làm cảnh nền, làm một bình hoa đắc ý, cũng có thể phát triển trong vòng giải trí. Nhưng mà khí chất của nguyên chủ có vẻ u ám, nhất là khi nhìn người khác, ánh mắt nhìn chằm chằm, âm trầm, khi cười lại giống như có một trận gió tà thổi qua.

..... Được rồi, lần chụp quảng cáo duy nhất của nguyên chủ, cậu ta đóng là vai một Vampire.

Ngón tay thon dài như ngọc nhẹ nhàng nhào nặn khuôn mặt, giữa “Hủy hình tượng chỉ vì một bữa cơm” và “Nhận lỗi với người đại diện đồng thời xin được cho một cơ hội sửa sai”, Sở Ngôn nặng nề mà thở dài, vẫn là lựa chọn cái sau đi.

Nhưng mà lần này cậu vừa mới cảm máy truyền tin lên, chưa kịp gọi thì một dãy số quen thuộc xuất hiện trên màn hình.

Sở Ngôn hơi kinh ngạc nhú mày, ấn xuống nút nghe, trong nháy mắt, trong phòng liền xuất hiện một người đàn ông trung niên mập mạp.

Thấy người xuất hiện, ánh mắt Sở Ngôn vừa chuyển, trong lòng đã nghĩ vô số lí do lảng tránh. Đồng tử nhạt màu phản ánh toàn bộ hình ảnh ngược của thông tin được gửi tới, làn môi căng mọng khẽ nhếch, giọng điệu Sở Ngôn bình tĩnh nói: “Triệu ca, gần đây có thông báo nào phù hợp với tôi không? Trong khoảng thời gian này tôi đã nghĩ thông, việc tôi làm thời gian vừa rồi có chút không đúng, tôi còn trẻ, không muốn cứ như vậy chấm dứt.”

Thanh âm trầm thấp êm tai, đáng vẻ đúng mực, cho dù đang nói lời xin lỗi, thiếu niên giống như một tiên nhân đoan chính ngồi giữa sương mù, mang theo một loại khí chất ung dung quý khí vô cùng tao nhã mà cần thận.

Người đại diện thấy bộ dáng đó của cậu mà sửng sốt, sau một lúc lâu mới dùng nét mặt cổ quái nói: “Như vậy, Sở Ngôn, trước tiên cậu tới công ty đi. Đây.....khụ khụ, này có chút chuyện cần thương lượng với cậu một chút.”

Người đại diện kia không hề che dấu ý tứ của mình, Sở Ngôn liếc mắt liền phát hiện vẻ mặt đối phương có ý náy cùng né tránh.

Cậu hạ mi mắt, lại bình tĩnh cười hỏi: “Triệu ca, có việc gì xảy ra phải không? Tôi cần trực tiếp đến công ty hay cần mang theo thứ gì?” Dừng một chút, lông mày hơi nhếch, Sở Ngôn thấp giọng hỏi: “Là hành vi trong thời gian này của tôi làm cho công ty tức giận đúng không?”

Nói như thế nào thì người đại diện này cũng đã quen biết Sở Ngôn nửa năm nay, nhưng lại chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng buồn rầu của đứa nhỏ này.

Nguyên bản bộ dáng Sở Ngôn cũng đủ tuấn tú xinh đẹp, trước kia khi khí chất âm lãnh còn khiến người ta không chú ý tới, nay đột nhiên xuất hiện một bộ dáng mất mát lo lắng, phút chốc liền khiến người đại diện

kia ngây ngẩn.

Theo bản năng, người đại diện kia liền nói: “Lần này thực ra không phải vấn đề của cậu, là tôi không tốt, là tôi không tốt! Sở Ngôn, nếu sau khi cậu hủy hợp đồng có gì khó khăn có thể tới tìm tôi, chúng ta biết nhau lâu như vậy, tôi sẽ tận lực nắm chắc giới thiệu giúp cậu.”

Hai tròn mắt phút chốc trợn to, trong lòng Sở Ngôn lộp bộp một tiếng, trong đầu vang vọng ba từ*_____ (*bản gốc là 2 từ nhưng đổi sang tiếng việt thì thành 3 nên mình mạn phép đổi lại cho phù hợp)

Hủy! Hợp! Đồng!

2. Chương 2

Sáng sớm ngày hôm sau, Sở Ngôn đi thẳng đến công ty.

Nguyên chủ thuộc công ty trách nhiệm hữu hạn Nhất Gia của Hoa Tinh* là một trong phần đông các công ty giải trí tại Hoa Hạ, tập trung chủ yếu phát triển trong lĩnh vực điện ảnh, bên trong có rất nhiều nghệ sĩ đã xuất đạo. Giá trị con người của những nghệ sĩ này không cao, mà thường thì kinh nghiệm của họ cũng không nhiều, cho nên Hoa Tinh đều tốn công sức đi huấn luyện bọn họ.(Hoa Tinh là tập đoàn, Nhất gia là 1 công ty trực thuộc)

Trình độ phát triển của nền công nghiệp vui chơi giải trí tại Hoa Hạ nằm trong top đầu của toàn bộ tính hệ, chỉ trong nước hiện có hơn một ngàn công ty ghi tên đăng kí, lại còn chưa tính những nghệ sĩ hoặc người đại diện tự mở văn phòng làm việc.

Hoa Tinh có bốn công ty giải trí, miễn cưỡng coi như thuộc hạng trung, dù sao trong công ty có Nhất ca, Nhất tỷ* cũng chỉ là ngôi sao hạng trung, thậm trí có nguy cơ bị loại bỏ khỏi giới. Mà Sở Ngôn ở giữa những ngôi sao hạng trung này lại không thu hút chút nào, ngoại trừ khuôn mặt, không chỗ nào có thể hấp dẫn ánh mắt của người khác.(Nhất ca, nhất tỷ: Đàn anh, đàn chị trong công ty Nhất gia)

Nhất là khí chất của nguyên chủ thật sự quá mức u ám lạnh lẽo, khóe mắt rất dài lại đem đôi mắt giấu sau mái tóc, khi nhìn chằm chằm liền khiến da đầu người ta run lên, khiến người ta không muốn chú ý tới thiếu niên này.

Nhưng mà lúc này, Sở Ngôn không thể không đi hỏi thăm văn phòng người đại diện của mình một chút.

Lúc một thiếu niên tuấn tú xinh đẹp bỗng nhiên đứng trước mặt bạn, tao nhã lịch sự nói chuyện với bạn, biết đó là cảm giác gì không? Trước sảnh công ty Hoa Tinh, toàn thân A Nhã sững sờ, sau một lúc lâu mới đỏ mặt chỉ đường cho đối phương, nói cho cậu biết vị trí văn phòng người đại diện của Triệu ca.

“Cảm ơn.”

Sau khi tao nhã cúi đầu và nói cảm ơn, Sở Ngôn liền đi tới thang máy.

Mà ở phía sau cậu, A Nhã nhìn chăm chú một lúc lâu mới dầm dề cánh tay đồng nghiệp bên cạnh, nhỏ giọng xúc động hỏi: “Này A Văn, người vừa nãy nhìn rất quen, bộ dạng thật đẹp mắt. Công ty chúng ta ký hợp đồng với người mới bao giờ vậy? Cứ nhiên ngay cả văn phòng người đại diện ở đâu cũng không biết.....”

Giọng nói phía sau xa dần, sau khi Sở Ngôn vào thang máy liền ấn nút xuống tầng 21, nhanh chóng tìm được văn phòng người đại diện của mình _____ cũng không thể không tìm thấy, dù sao Sở Ngôn vừa ra khỏi thang máy liền nhìn thấy một bóng người mập mập đứng ngoài cửa, vẫn nôn nóng nhìn cửa thang máy bên này.

Người đại diện họ Triệu này cao 170cm, cân nặng 95kg, khuôn mặt bình thường nhưng tính cách cũng không tệ, nếu gặp một người khác tính tình nóng nảy, chỉ sợ đã sớm tức giận đến mức trực tiếp cho nguyên chủ mấy đá, khiến loại ăn cơm trắng* này sớm rời đi lâu rồi. (*ăn không ngồi rồi/ ăn hại)

Sau khi họ Triệu nhìn thấy Sở Ngôn, đầu tiên là kinh ngạc sững sờ, sau đó đi tới hỏi: “Sao lại đi thang máy vậy? Mấy trăm năm rồi không ai dùng thứ này, lần sau bảo lái xe dừng ở tầng 21 là được, không cần mất công như vậy.....”

Giọng nói bỗng nhiên dừng lại, Triệu Liên biến sắc, dường như nhớ ra chuyện gì, cuối cùng thở dài, nói: “Chẳng qua sau này có thể không có ‘lần sau’.”

Dường như vì muốn nói sang chuyện khác, vừa đi Triệu Liên vừa hỏi: “Cắt tóc khi nào vậy? Nhìn đẹp hơn hẳn.”

Lúc đối phương lên tiếng về việc “Hủy hợp đồng”, Sở Ngôn không nói gì.

Trong một thế giới giải trí phát triển mạnh mẽ, một người mới muốn đơn thương độc mã xông pha trong vòng giải trí này, không thể nghi ngờ là đang lấy trứng chọi đá, xác suất thành công rất thấp. Bất kể công ty đang suy nghĩ gì mà muốn cùng nguyên chủ hủy hợp đồng, Sở Ngôn cũng không đồng ý, cho nên hôm nay cậu tới có ý định tiếp tục lưu lại.

“Cảm thấy tóc hơi dài, thuận tiện liền cắt đi.” Thời điểm đang nói, thiếu niên nâng khóe môi mỉm cười, một nụ cười rực rỡ liền xuất hiện trên khuôn mặt.

Khuôn mặt Sở Ngôn cực kì tinh xảo, đuôi mắt dài nhỏ, lông mi cong dày, mũi cao thẳng, làn da trắng nõn. Diện mạo như vậy nếu như trong quá khứ cùng với dáng vẻ âm trầm, nhìn qua thật lạnh lẽo giống như Vampire.

Mà bây giờ, Triệu Liên cảm thấy trong lòng sợ hãi, dường như có một cái trống lớn ở trong lòng tự nhiên gõ mạnh một cái.

_____Rõ ràng chỉ là tóc ngắn đi một chút, như thế nào lại giống như có sự khác biệt rất lớn?

Đêm qua khi đang trò chuyện, tuy Triệu Liên thấy được Sở Ngôn có biến hóa, nhưng cũng không quá rõ ràng. Thế nhưng lúc này, anh thấy được sự biến hóa của thiếu niên, giống như mỹ ngọc được mài dũa, lập tức trở nên rực rỡ tươi đẹp rất nhiều.

Trong lòng nhất thời trăm mối cảm xúc đan xen, cuối cùng không biết tại sao, Triệu Liên vậy mà dặn dò: “Tuy rằng cậu bây giờ rất tốt, nhưng sau khi vào phòng họp, cậu.... cậu vẫn giống như trước đây thì tốt hơn.”

Lời nói này làm cho mi tâm* Sở Ngôn nhíu lại, mặc dù cậu không rõ ý đồ của Triệu Liên nhưng cậu cảm thấy đối phương không có ác ý đối với mình. (*vùng giữa hai đầu lông mày)

Chờ sau khi vào văn phòng, Sở Ngôn liền làm như lời Triệu Liên nói, hơi hơi cúi đầu dùng tóc mai che đi đôi mắt, hơi nâng mắt đánh giá người trong phòng. một loại không khí im lặng trầm mặc cùng áp lực tuôn ra từ trên người thiếu niên, rõ ràng mặc sơ mi trắng lại mang đến một cảm giác âm lãnh đặc biệt.

Triệu Liên thấy thế nhất thời cả kinh: mình chỉ là thuận miệng nói đề nghị, làm sao lại đột nhiên biến trở về rồi?!

Triệu Liên như ngốc hòa thượng sờ đầu tìm tóc, mà mặt khác ở trong phòng hội nghị còn lại hai người đang nhìn thiếu niên âm trầm, hơi chau mày.

Ngồi ở vị trí cuối cùng của hội nghị là tổng giám đốc bộ nhân sự của Hoa Tinh, ngồi bên cạnh gã là một người đàn ông nhà nhận lịch sự. Ánh mắt Sở Ngôn chỉ dừng trên hai người trong chốc lát, sau đó nhìn sang người đàn ông trẻ tuổi, đồng tử co rút lại, cuối cùng cúi đầu không nói gì.

Vị tổng giám đốc người gầy teo kia cười xấu hổ, nhìn về phía người đàn ông trẻ tuổi kia nói: “Ngài Chu, đây là Sở Ngôn. Một năm trước công ty của chúng tôi mất rất nhiều công sức mới kí được hợp đồng với cậu ấy, ngài xem điều kiện bên ngoài của cậu ấy, đáng người rất tốt, nhưng còn trẻ, năm nay mới 18 tuổi, là một mầm non tốt hiếm có đấy.”

Mấy câu nói thổi phồng khiến Sở Ngôn nghĩ tới vài thứ mà khiêu mi, mà ở một bên sắc mặt Triệu Liên có chút kì dị.

Mầm non tốt hiếm có?

Mất rất nhiều công sức mới kí được hợp đồng?

Tổng giám đốc trợn mắt nói dối quá rồi!

Có điều người đàn ông đối với việc tổng giám đốc Vương ba hoa không phản ứng, anh ta trực tiếp nở nụ cười, ngón tay gõ nhẹ mặt bàn, nói: “Cảm ơn quý công ty bỏ thứ yêu thích, bây giờ tôi cùng Sở Ngôn kí hợp đồng thôi.”

“Ngài Chu, Sở Ngôn còn trẻ như vậy, không biết tiền đồ vô lượng ra sao, cậu ấy đối với chúng tôi rất quan trọng....”

“Ý của giám đốc Vương là?”

“Hợp đồng giữa chúng tôi và Sở Ngôn còn ba năm rưỡi, lúc trước đã chuẩn bị vài bộ phim truyền hình cho cậu ấy thử vai.....”

.....

Ngay từ đầu không để ý tới những người có mặt ở đây, giám đốc Vương liên tục khoe khoang khoác lác, đem nguyên chủ thổi lên tận trời. Đầu tiên nói cái gì mà Sở Ngôn là mầm tốt bọn họ bồi dưỡng nhiều năm; lại cái gì mà bọn họ đã chuẩn bị vài dự án lớn, chỉ chờ Sở Ngôn một lần xuất hiện liền phát hồng.

Vậy mà người đàn ông trẻ tuổi cũng không có chút phản ứng nào, khóe miệng hàm chứa ý cười nghe giám đốc Vương tranh luận.

Đợi đến khi giám đốc Vương bắt đầu đem tiền phá hợp đồng trực tiếp tăng lên cao gấp ba lần, người đàn ông trẻ tuổi kia vẫn ngậm ý cười như cũ, chẳng qua là tiếng gõ bàn bỗng nhiên dừng lại. Anh ta ngẩng đầu nhìn về phía giám đốc Vương, giọng điệu bình thản, nụ cười lại lạnh lẽo nói: “Giám đốc Vương, ngài còn nhớ tôi đang đại diện cho ai tới kí hợp đồng với Sở Ngôn chứ?”

Một câu kia trực tiếp làm cho sắc mặt giám đốc Vương đại biến, cuối cùng lấy ra hợp đồng vi phạm ban đầu để đối phương kí hợp đồng cùng Sở Ngôn.

Thời điểm phát sinh những việc này, Sở Ngôn đều đứng ở một bên, dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn. Không có phản đối, cũng không có đối nghịch lại, thẳng đến lúc kí tốt các thủ tục phá bỏ hợp đồng, Triệu Liên mang về mặt áy náy đi tới, nuối tiếc nói với cậu thật xin lỗi.

Đối với việc này, Sở Ngôn mỉm cười, lắc tay nói: “Anh vì tốt cho tôi, mới để tôi tới Thiên Thịnh.”

Triệu Liên Nghe vậy sửng sốt, cả kinh nói: “Cậu biết Thiên Thịnh muốn ký hợp đồng với cậu?”

Khuôn mặt tuần tú trắng nõn lại trầm ổn không chút sợ hãi, lúc này ngài Chu đang bàn giao công việc cuối cùng với giám đốc Vương, mà Sở Ngôn nhìn Triệu Liên trước mắt, bình tĩnh nói: “Ngài Chu chính là Chu

Hòa Huy- kim bài người đại diện của Thiên Thịnh, tôi biết anh ta, dưới tay anh ta đã có một vị ảnh hậu và ba nghệ sĩ hạng A.”

“Cậu rất quan tâm đến người trong giới?” Triệu Liên kinh ngạc hỏi: “Trước kia không phải cậu ghét mấy thứ này nhất sao?”

Nghe vậy, Sở Ngôn cười mà không nói.

Dù sao từ trước tới giờ nguyên chủ cũng không đến công ty, cho nên đến lúc phải rời đi Sở Ngôn cũng không phải sắp xếp lại thứ gì, liền cùng Chu Hòa Huy rời khỏi công ty giải trí Hoa Tinh.

Trước khi đi, Triệu Liên có chút không đành lòng nói với cậu, nếu không thể phát triển ở Thiên Thịnh, có thể trở về tìm anh ta.

Hành động thiện ý này khiến u ám trong mắt Sở Ngôn biến mất, cười gật gật đầu.

Chu Hòa Huy đi xe huyền phù đến, Sở Ngôn đi theo cùng anh ta lên xe, mở hệ thống tự động lái, hai người ngồi ở phía sau bắt đầu trao đổi về công việc sau này.

Sau khi lấy ra một phần trong hợp đồng cho Sở Ngôn, Chu Hòa Huy liền cúi đầu chỉnh lý lại tài liệu của mình. Sở Ngôn không để ý chút lạnh nhạt này, ngược lại hăng hái xem tư liệu đang trôi nổi trước mặt. Thời điểm nhìn thấy kì hạn hợp đồng là ba năm, cậu hơi sửng sốt, sau đó ánh mắt sâu thẳm mỉm cười.

“Ngày mai tôi sẽ đưa cậu đi thử vai tại một đoàn làm phim, đây là kịch bản AI, cậu nhìn xem cho kĩ.” Vừa nói, Chu Hòa Huy vừa đưa cho Sở Ngôn một con chip nhỏ, nói: “Cậu tận lực bắt trước theo nó, vai này là nam thứ hai, nếu không có bất ngờ xảy ra, chắc chắn công ty sẽ lấy vai này cho cậu.”

Sở Ngôn bình tĩnh gật đầu, nhận được AI kịch bản, cậu nhỏ giọng nói “Cảm ơn”.

Thiếu niên phản ứng cực kì lạnh nhạt làm Chu Hòa Huy đang lơ đãng trái lại có hứng thú quan sát cậu hồi lâu, cuối cùng, Chu Hòa Huy dường như nhớ ra cái gì, hỏi: “cậu không muốn biết tôi là ai? Vì sao tôi muốn kí hợp đồng với cậu? Tại sao tôi phải cho cậu tài nguyên à?”

Nghe vậy, Sở Ngôn đang cúi đầu nhìn kịch bản liền chậm rãi ngẩng đầu lên.

Theo động tác của cậu, mái tóc dày phút chốc rơi sang hai bên, lộ ra vầng trán no đủ cùng một đôi con ngươi trong trẻo. Trong ánh mắt màu nhạt mang theo chút ý cười nhẹ, khóe môi xinh đẹp nhẹ nâng, một loại khí chất tao nhã cao quý khó có thể hình dung phút chốc từ trên người thiếu niên lan tỏa ra bốn phía.

Rõ ràng ngồi trên xe mà lại giống như đang ngồi trên một vương tọa tôn quý.

Mi tâm Sở Ngôn hơi nhú, cười hỏi: “Anh là Chu Hòa Huy, người đại diện kim bài của Thiên Thịnh. Điều thứ nhất tôi đã biết, hai điều còn lại tôi nghĩ chắc anh sẽ không cho tôi đáp án, ít nhất hiện tại sẽ không. Vậy nếu chúng ta hợp tác, không bằng làm quen một chút?”

Biến hóa của thiếu niên làm cho Chu Hòa Huy bỗng nhiên giật mình, đã thấy đối phương nâng khoe môi, vươn tay phải.

“Tôi là Sở Ngôn, về sau xin được chỉ bảo nhiều hơn, ngài Chu.”

Trên đường đi sau đó, Sở Ngôn nghiêm túc xem tư liệu, chỉ có Chu Hòa Huy sắc mặt quái dị nhìn phía bên ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng dùng dư quang lén nhìn Sở Ngôn vài lần. Cố tình người phía sau giống như không phát hiện ra điều gì, như cũ cẩn thận xem hợp đồng.

Tận đến khi xe huyền phù dừng lại phía dưới nhà của Sở Ngôn, cậu mới bỏ hợp đồng trong tay xuống, sau đó nhìn Chu Hòa Huy a một tiếng lộ răng nanh nhỏ, hỏi: “Chu ca, anh có kịch bản không? Không phải kịch bản AI, là kịch bản chữ ấy.”

Chu Hòa Huy nghe vậy sửng sốt, hỏi: “Cậu muốn kịch bản làm gì? Tôi đã giúp cậu chế tác tốt kịch bản AI.”

Sở Ngôn lại mỉm cười nói: “Tôi muốn xem kịch bản phim nó như thế nào, Chu ca, anh sẽ không phải là không có chứ?”

Chu Hòa Huy: “.....@#\$\$^@#”

Nửa giờ sau khi Sở Ngôn về tới nhà, bỗng nhiên có tin nhắn kèm theo một tệp tin.

Chu Hòa Huy: Tuy rằng biết đây là phép khích tướng của cậu nhưng trong vòng giải trí trên toàn bộ tinh hệ, không có chuyện gì mà Thiên Thịnh không làm được. Sáng sớm ngày mai, tôi mang cậu đi thử vai.

Thấy vậy, Sở Ngôn “phù” một tiếng bật cười, một bên nhận lấy kịch bản chính thức- kịch bản chữ bị mọi diễn viên coi là đồ bỏ, một bên bắt đầu dĩ nói nhỏ: “Nói như vậy vẫn là trúng phép khích tướng đúng không?”

Tác giả nêu suy nghĩ của mình:

Không được nuôi em bé béo mập! Nuôi bé béo mập là làm hư con gái!QAQ!!!

_____ Chả hiểu tác giả đang nói gì lun_____

3. Chương 3

Sáng sớm ngày hôm sau, Chu Hòa Huy đem theo sắc mặt thối đón Sở Ngôn đi đến địa điểm thử vai.

Tuy vừa mới trở thành người đại diện của Sở Ngôn, nhưng Chu Hòa Huy dường như đã chuẩn bị mọi thứ từ lâu. Đêm qua khi xem kịch bản chữ, Sở Ngôn lại nhìn kịch bản AI mà Chu Hòa Huy đã sửa chữa, không thể không nói, kịch bản đã được điều chỉnh này thực không tồi.

Tại một ngàn năm sau, bởi vì nền công nghiệp vui chơi giải trí phát triển hết sức thịnh vượng, ngưỡng cửa trở thành diễn viên cũng ngày càng thấp.

Trên cơ bản, bạn chỉ cần biết một chút kỹ xảo diễn xuất, đồng thời khuôn mặt đẹp một chút, biểu cảm phong phú một chút, là có thể trở thành diễn viên, nguyên nhân dẫn tới việc này là do một thứ được phát minh vào khoảng hơn một trăm năm trước_____

Kịch bản AI.

AI là trí tuệ nhân tạo, tuy nói trước mắt trí tuệ nhân tạo còn chưa đạt tới trình độ hoạt động như trí não của con người, thậm chí so với trí tuệ của con người còn kém một khoảng rất lớn, nhưng nếu chỉ vì nhóm diễn viên chỉnh sửa các tư liệu thị tần phim truyền hình, điện ảnh, anime, quảng cáo trong hơn một ngàn năm qua thì quả thực quá dễ dàng.

Đem kịch bản chữ truyền vào chip xử lý AI dựa theo phương thức đặc thù, trí tuệ nhân tạo sẽ tự động tìm kiếm một số tư liệu video cùng loại, đồng thời chế tạo một đoạn hình ảnh giả thuyết thứ hai, nó sẽ hướng dẫn bạn diễn như thế nào.

Nói ví dụ như một đoạn diễn đánh nhau, AI sẽ căn cứ các loại tư liệu được lọc chọn từ ngàn năm qua, cho bạn bắt chước vào đó để diễn. Nếu là diễn một đoạn tình cảm tình yêu, AI sẽ căn cứ vào các phim đề tài tình yêu kinh điển, cho ra các động tác mà bạn nên thể hiện, kịch bản AI xuất sắc thì thậm chí cả sợi tóc cũng xuất hiện trong yêu cầu bắt chước, không thể không nói là quá hoàn hảo.

Đối với mỗi diễn viên thì nắm được kịch bản AI là điều không thể thiếu. Nó giúp bạn tiết kiệm thời gian, giúp bạn lý giải được sâu sắc nội dung kịch bản. Nhưng thứ này trong mắt Sở Ngôn căn bản là một khối u ác tính!

Đúng vậy, đối với một diễn viên bình thường mà nói, kịch bản AI giúp họ vượt những chướng ngại khó khăn, đó là một việc tốt, khiến bậc cửa trở thành diễn viên thấp đi một chút. Nhưng trên thế giới này, không ai giống ai hoàn toàn, trên toàn tinh hệ lại càng không chứa hai diễn viên giống y đúc nhau!

Sở Ngôn nhớ rõ, có một vị ảnh đế vào thời điểm nhận giải đã phát biểu: “Một ngàn cá nhân thì có một ngàn vở Hamlet*, mà việc tôi làm, là đem Hamlet của tôi bày ra cho mọi người, đem truyện xưa của tôi kể ra cho mọi người. Nếu như đổi một người khác thì sẽ là một cảnh tượng khác, nhưng rất cảm ơn mọi người đã thích tôi, thích vai diễn mà tôi đã đóng, thích truyện xưa mà tôi đã kể.”(*-Vở bi, hài kịch của Wiliam Shakespeare)

Diễn viên là người đem chữ viết biến thành hình ảnh.

Diễn viên cùng đạo diễn hợp tác là để đem những câu chữ xuất sắc kia trở thành hình ảnh sống động giúp người xem lý giải càng sâu sắc hơn nội dung của nó.

Đêm qua Sở Ngôn vẫn là dùng chút thời gian xem kịch bản AI do Chu Hòa Huy chế tạo, dù sao đây cũng là tâm ý của đối phương. Nhưng sau khi xem xong, Sở Ngôn kinh diễm đồng thời cũng tiếc hận.

Mỗi diễn viên đều có những thói quen nhỏ cùng kiểu diễn riêng, nhưng ở thế giới này, càng là diễn viên nổi tiếng thì văn phòng làm việc càng cao cấp, có thể tạo ra các kịch bản AI tốt nhất.

Điều này cũng có nghĩa là diễn viên này đã đánh mất sự sáng tạo, đánh mất nét riêng của chính mình. Bắt đầu biến chất_ ít nhất đã đánh mất khả năng sáng tạo.

Không phải là bây giờ không có diễn viên tốt, mà là có rất nhiều người có thể trở thành diễn viên xuất sắc lại bị bóp chết từ trong nôi.

Bầu trời trong veo xanh thẳm, vừa trải qua một trận mưa xuân, vạn vật dần dần thức tỉnh, hơi thở ẩm áp tràn ngập không khí, mang theo một chút hương hoa tinh tế. Khi Sở Ngôn cùng Chu Hòa Huy từ trên xe huyền phù bước xuống, người phụ trách đón tiếp của đoàn làm phim đã chờ tại bãi đỗ xe, nhanh chóng dẫn Sở Ngôn tới phòng hóa trang trước để thay quần áo.

Cũng không phải ai cũng được đãi ngộ như vậy, thậm chí có vài người đã hóa trang từ trước rồi mới tới đây thử vai. Người phụ trách hóa trang vừa nhìn thấy Sở Ngôn, một hồi khen làn da cậu bảo dưỡng thật tốt, một hồi khen mắt cậu nhìn thật đẹp, nhưng cuối cùng vẫn luôn hướng ánh mắt về phía Chu Hòa Huy.

“Khi thử vai tôi không tiện đi vào, tôi ở ngay bên ngoài chờ cậu.” Sau khi Chu Hòa Huy cẩn thận kiểm tra lại kịch bản AI do chính mình chuẩn bị, nhìn Sở Ngôn, nói: “Tôi ở bên ngoài chờ tin tức tốt của cậu, cậu không cần quá khẩn trương, sẽ không có vấn đề gì.”

Nghe vậy, con người Sở Ngôn lóe một cái, liền cười nói: “Được, tôi đã hiểu.”

Không có vấn đề gì, ý tứ chính là nếu không có gì bất ngờ xảy ra, vai diễn này nhất định là của cậu.

Sau khi hóa trang xong, chuyên viên trang điểm liền đưa cho Sở Ngôn một bộ trang phục để cậu vào phòng thay đồ. Đợi Sở Ngôn đi ra, đã thấy chuyên viên trang điểm cười nói chuyện phiếm với Chu Hòa Huy_____

trong vòng luẩn quẩn này, đã là người đại diện kim bài thì quan hệ xã hội tự nhiên rất tốt.

Chu Hòa Huy là người đầu tiên chú ý đến Sở Ngôn.

Anh không chú ý nghiêng đầu một cái, liền thấy thiếu niên bước tới, ánh mắt trong phút chốc đình trệ, quá nửa giây, Chu Hòa Huy mới đánh giá trên dưới Sở Ngôn một cái, hơi gật đầu tán thưởng, mà trong mắt vẫn chưa hết vẻ kinh diễm.

Chuyên viên trang điểm càng kinh ngạc hơn.

Vừa rồi anh ta mới khen Sở Ngôn xong, tuy nhiên trong đó có một phần do đánh giá tốt của Chu Hòa Huy, thực sự khen Sở Ngôn phần thật lòng không nhiều. Nhưng làm chuyên viên hóa trang tại nhiều đoàn làm phim, thấy qua vô số mỹ nhân, trong đó Sở Ngôn cũng coi như đứng ở top đầu, lại không phải là đẹp nhất.

Dù sao bây giờ trên thế giới, công nghệ làm đẹp đã sớm phát triển mạnh nhất, chỉ cần có tiền muốn chỉnh mặt giống ảnh đế, ảnh hậu cũng không phải vấn đề gì khó. Nhưng tự nhiên và nhân tạo luôn có sự khác biệt, ngày trước chuyên viên trang điểm không cảm nhận được rõ rệt thì đến hôm nay anh ta đã thấy được ở thiếu niên này.

Quân trang phẳng phiu vừa vặn ôm chặt lấy dáng người của thiếu niên, trang phục màu cỏ xanh tôn lên gương mặt trắng nõn của thiếu niên, dường như có chút trong suốt. Ánh sáng từ cửa sổ bên cạnh chiếu tới gian phòng bên này, sắc đậm trên quần áo như rọi ra một vàng sáng, cúc trên cổ áo thiếu niên cài chặt, chỉ lộ ra một cần cổ xinh đẹp trắng tới chói mắt.

Rõ ràng chính mình hóa trang, cũng vừa mới nhìn khuôn mặt này, nhưng không hiểu vì sao, chuyên viên trang điểm cứ nhiên cảm thấy thiếu niên có điểm xa lạ. Con người trong suốt phản chiếu ánh ngược chìm trong ánh sáng rực rỡ, tuấn mỹ ưu nhã, cao quý lạnh lùng, trong mắt như có gai nhọn lóe lên, khi nâng mắt liền khiến chuyên viên trang điểm bỗng chốc ngưng ngẩn.

Khuôn mặt này tuyệt đối là tự nhiên, chưa từng trải qua chỉnh sửa, bởi vì nét mặt sinh động đến thần kì kia căn bản là không ai có khả năng tạo ra mà không để lại dấu vết!

Đối với sự thay đổi của Sở Ngôn sau khi hóa trang, Chu Hòa Huy cực kì hài lòng, nhanh chóng theo sự dẫn đường của trợ lý đoàn làm phim, đưa Sở Ngôn đi tới trước một hành lang.

Chu Hòa Huy nói: “Tôi đưa cậu tới đây, chờ tin tốt của cậu.”

Nghe vậy, Sở Ngôn không khỏi hơi nâng mày một chút, cười hỏi: “Trước kia tôi diễn xuất kém như thế nào, Chu ca cũng biết đến, lần này sao lại tin tưởng tôi thế?”

Nghe thiếu niên nói, Chu Hòa Huy không nóng không vội hỏi: “Biết cười, biết chạy chứ?”

Ý cười bên môi Sở Ngôn càng sâu, không trả lời.

Chu Hòa Huy bình tĩnh nói: “Chỉ cần cậu có thể chạy, có thể khóc, có thể nháo, vai này chính là của cậu.”

Nhìn cánh cửa sau được mở ra này, quả là vô pháp vô thiên**!(**không tuân theo pháp luật, lý lẽ)

Sau khi theo trợ lý đoàn làm phim vào phòng chờ thử kính, Sở Ngôn thấy một số người cũng đến thử vai. Dựa theo lời của trợ lý, hôm nay chỉ thử vai nam thứ hai, bởi vậy cả mười người hôm nay tới đây toàn bộ đều đến để thử vai nam thứ hai, thật cũng khiến cho Sở Ngôn lắp bắp kinh hãi.

Nhiều người lại thử một vai nam thứ như thế? Có thể biết, chắc chắn bộ phim này rất nổi tiếng, đồng thời diễn viên ở Hoa Hạ cũng thật nhiều.....

Không nghĩ nhiều nữa, Sở Ngôn ngồi xuống một vị trí trống, đeo kính mắt VR lên bắt đầu xem kịch bản của mình.

Chỉ có thời gian chuẩn bị là một buổi tối, mà có mười cảnh quay ngắn dùng để tuyển chọn, dù Sở Ngôn cực kì tự tin, nhưng cậu cũng không tự phụ, mười cảnh ngắn thì vẫn sẽ chuẩn bị thật tốt.

Kỳ thật khi Sở Ngôn vừa bước vào phòng, người bên trong đã chú ý tới thiếu niên này.

Không thể trách họ, thiếu niên hóa trang vô cùng tinh tế đẹp mắt, trong phút chốc đã hấp dẫn ánh mắt tất cả mọi người.

Tóc đen mắt đen, khuôn mặt thiếu niên đẹp dễ diễm lệ, mỗi cái nâng tay, nhấc chân đều tỏa ra một loại khí chất cao quý, dù cho ngồi cùng người khác trong một căn phòng, thì bộ dáng cúi đầu im lặng, liền khiến người khác cảm thấy cậu đặc biệt nổi bật, liếc mắt một cái liền tìm được cậu trong đám đông.

Hình tượng như vậy cũng quá phù hợp với Trử Thần rồi!

tiếng lòng của mọi người.

Trử Thần là vai nam thứ trong bộ «Huyết chiến», cũng chính là nhân vật thử vai hôm nay.

Lúc trước Sở Ngôn cho rằng tất cả mọi người thử vai đều ở trong phòng này, kỳ thật cậu sai, như thế nào chỉ có căn phòng này? Bên cạnh còn có một căn phòng giống y hệt phòng này, trong đó cũng toàn bộ là người muốn đến thử vai Trử Thần đó!

Một vai nam thứ, đáng giá đến mức có gần trăm diễn viên đến thử vai? Lẽ nào bộ phim này rất nổi tiếng?

Kỳ thật cũng không phải, mà là bởi vì nhân vật nam thứ hai có giá trị được ưa chuộng khá cao, con người được miêu tả vô cùng gợi cảm xúc, dù trong tiểu thuyết nguyên tác, cũng là hạng nhất trong “Nhân vật được yêu thích nhất”, có thể nói là nam thần trong lòng vô số người yêu truyện!

Gia thế của Trử Thần là hạng nhất, diện mạo tuấn mỹ, trời sinh có khí chất đại thiếu gia, phần đầu tiểu thuyết là nhân vật phản diện công tử bột, nhưng sau khi anh trai duy nhất của anh chết trận, anh dần trở nên mạnh mẽ, kiên cường, tự gánh lấy trách nhiệm chấn hưng gia tộc, hơn nữa cuối cùng trong khi cứu nam chính khỏi nguy hiểm, chính mình mang theo mỉm cười mà chết trận.

Chân dài, tướng mạo đẹp, là đời quân nhân thứ hai, phần trước phản nghịch, sau đó quay đầu trở thành đại tướng mạnh mẽ, ý chí kiên cường!

Đây là đem phẩm chất con người được ưa chuộng nhất toàn tinh hệ dồn vào một người, cùng chấp tay thấp sáng lên a!

Tất nhiên là Sở Ngôn không biết tiếng lòng của mọi người, cậu vẫn cúi đầu tỉ mỉ xem lại kịch bản của mình, tưởng tượng diễn những cảnh này như thế nào. Những người khác đều đã chuẩn bị vài ngày, thời gian để chuẩn bị của Sở Ngôn lại quá ngắn, khó khăn khi tham khảo kịch bản cũng tăng cao.

Sớm đã có người phát hiện kịch bản Sở Ngôn cùng với bọn họ có chút khác biệt, tuy máy liên lạc có hiệu quả che chắn người khác, nhưng vẫn tự đứng yên cùng hình ảnh trên màn hình luôn chớp động có sự khác biệt rất lớn.

Mặc dù không xem được kính mắt VR của Sở Ngôn, do đó không xem được rốt cuộc Sở Ngôn đang xem lời văn gì, nhưng bọn họ biết: người này tuyệt đối không có khả năng đang xem kịch bản AI!

Vẫn không ai nghĩ ra rốt cuộc Sở Ngôn đang xem cái gì, cũng có người đoán là cậu xem tiểu thuyết nguyên tác, nhưng mà không đợi người khác phản bác, chính đương sự liền cười tự giễu: “Đây là thử vai rồi, ai còn nhìn nguyên tác? Ôm chân Phật thì cũng quá chậm đi.”

Mãi tới khi Sở Ngôn cùng mấy người đi tới bên ngoài phòng thử vai chờ tới lượt, giữa nhóm người khác đi ra từ căn phòng, một thiếu niên vẻ ngoài tuấn lãng, kiêu ngạo tự đắc tùy ý liếc nhìn Sở Ngôn một cái, trong mắt hiện rõ vẻ kinh diễm, sau đó không chút lịch sự nghiêng đầu nhìn màn hình giả lập của Sở Ngôn.

Người nọ bỗng chốc sững sốt, thốt lên: “Cậu đang xem kịch bản chứ?!”

Một câu thức tỉnh người trong mộng!

Người ở đây nhất thời đồng loạt sững sốt, Sở Ngôn cũng có chút kinh ngạc, cậu gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Chỉ là đơn giản khẳng định, không chút phủ nhận, cũng không muốn nói chuyện, lời nói ngắn gọn của Sở Ngôn nhẹ như lông hồng.

Mà lập tức người nọ được gọi vào thử vai, cậu ta liếc mắt nhìn Sở Ngôn đầy hứng thú, sau đó để lại một câu: “Hiện tại mới nhìn kịch bản chữ, có điểm muộn rồi, cậu tốt nhất thành thật mà nhìn kịch bản AI cho tốt đi.”

Lời nói xem có vẻ như có nét quan tâm, nhưng giọng điệu đều mang ý vị cười trên nỗi đau người khác.

Sở Ngôn nhứ mày liếc mắt nhìn người kiêu ngạo khinh khỉnh một cái, không trả lời. Sau khi đối phương đi, một người đến thử vai ngồi cạnh cậu mới nói: “Không nghĩ đến Lý thiếu cũng muốn thử vai nam thứ, không phải nhà cậu ta đầu tư cho đoàn làm phim «Huyết chiến» một nửa kinh phí sao, như thế thì cũng phải là diễn nhân vật chính chứ nhỉ?”

Nghe lời này, trong đầu Sở Ngôn nhớ tới thiếu niên khinh thường người khác vừa rồi.

Cậu quay đầu sang hỏi: “Lý thiếu là ai vậy?”

Không đợi cậu hỏi xong, một người người tới thử vai khác kinh ngạc nói: “Cậu cư nhiên không biết Lý thiếu? Tên cậu ta là Lý Triết Thiên, gần đây rất nổi tiếng đó, trong nhà có nhiều tiền, là thương gia đứng đầu thủ đô tỉnh. Sau khi cậu ta tham gia vào giới giải trí, gia tộc nhà họ Lý trợ giúp cậu ta không ít tiền, lần trước đóng vai nam thứ trong phim tình tế, thu về không ít tờ hồng thiếu nữ, lần này Lý gia cũng là một trong hai nhà đầu tư lớn nhất «Huyết chiến».”

Gần như khi người kia vừa nói xong thì Lý thiếu cũng từ phòng thử vai đi ra. Bộ dáng lỗ mũi hướng lên trời kia, vừa nhìn liền biết là thiếu gia được chiều chuộng từ nhỏ, chờ sau khi đến trước mặt Sở Ngôn, Lý thiếu thấy Sở Ngôn lại vẫn đang xem kịch bản chữ dày đặc, cậu ta cũng không nói gì, chỉ là cúi đầu cười nhạo một tiếng rồi mới đi tiếp.

Thấy thế, Sở Ngôn cũng không có phản ứng gì, nhưng một diễn viên đến thử vai khác ngồi bên cậu lắc đầu nói: “Xem dáng vẻ này của Lý thiếu, chỉ sợ nhân vật này nhất định của cậu ta rồi. Ôi, hôm nay đi vô ích rồi.....”

Nhìn bóng lưng vị Lý thiếu này, Sở Ngôn hơi mỉa mai, lại xem màn hình giả lập của mình.

Lý thiếu muốn nhân vật này, nhưng theo lời Chu Hòa Huy nói, chỉ cần cậu có thể cười, có thể chạy, nhân vật này chính là của cậu.....

Cho nên nói, độ đáng tin của ai cao hơn đây?

“Số 71, Sở Ngôn, thử vai.”

Chương này thật là dài T.T

4. Chương 4

Một ngày có hơn bảy mươi người thử vai, nhóm đạo diễn cùng biên kịch đã cực kì mệt mỏi.

Cái chuyện thử vai này trên cơ bản là xem trình độ diễn giải kịch bản AI của diễn viên, dù sao trừ khi có phòng làm việc chuyên môn phân tích kịch bản AI đặc biệt ưu tú, thì đại đa số nhà phân tích kịch bản đều không khác nhau mấy, chênh lệch diễn xuất cũng không nhiều, căn bản không có ý tưởng gì mới.

Cho nên sau khi Lý Triết Thiên xuất hiện ở nơi thử vai, mọi người đại khái cũng đoán được, vị trí vai nam thứ lần này cậu ta đứng chắc rồi.

Lần này nhà Lý Triết Thiên đầu tư vào «Huyết chiến» năm ngàn vạn (50 000 000) tính tệ, chiếm một nửa vốn của đoàn làm phim. Kỳ thật ban đầu đạo diễn muốn để Lý Triết Thiên đóng vai nhân vật chính, dù sao gần đây Lý Triết Thiên tương đối nổi tiếng, diễn xuất được thừa nhận, đảm nhận nhân vật nam chính là thừa khả năng.

Nhưng mà ai cũng không nghĩ đến, chính Lý Triết Thiên lại coi trọng muốn lui xuống đóng nhân vật nam thứ.

Có thể nói cách khác là diễn viên đi thử vai nam thứ quá xui xẻo rồi.

____ Suy nghĩ này chỉ đến lượt người thử vai số 71 vào thử kính thì mới có thay đổi thật lớn.

Khi một thiếu niên tuấn tú dáng người cao ngất xuất hiện trong phòng, trước mắt đạo diễn Vương Long nhất thời sáng ngời, kinh ngạc trừng lớn hai mắt, tỉ mỉ đánh giá đối phương một lúc lâu. Một thân trang phục của đối phương thật sự gần sát với tạo hình của nhân vật Trử Thần, diện mạo tuấn tú, khí chất cao quý, da trắng môi hồng, cực kì giống một đại thiếu gia bị chiều hư.

Đội Sở Ngôn tự giới thiệu về mình xong, khó có khi Vương Long nổi lên hứng thú, nghiêm túc hỏi một câu: “Cậu rút được cảnh nào?”

Sở Ngôn mỉm cười gật đầu nói: “Tôi rút thăm được cảnh thứ tư, đạo diễn Vương.”

Tiếp theo là phần thử vai.

Nghe Sở Ngôn nói mình rút thăm vào cảnh thứ tư thì đạo diễn Vương hơi sửng sốt, sau đó có chút tiếc nuối mà thở dài. Cảnh thứ tư là cảnh khó nhất trong mười cảnh rút thăm thử vai, đoạn này không phải một người đơn diễn mà là một đoạn đối diễn.

Diễn viên đóng vai anh trai của Trử Thần – Trử Tùng đã được quyết định rồi, là một diễn viên hạng hai danh tiếng không tệ trong nước, từ trước đã có một đoạn hình ảnh diễn cảnh thứ tư thành công do anh ta đăng, cũng có người đã lấy cảnh thứ tư đó để làm mẫu đối diễn.

Lúc trước cũng có người bốc thăm phải cảnh thử vai thứ tư, nhưng kết quả của họ thật sự rất thê thảm.

Không có người thật đối diễn, chỉ có một đoạn thông tin toàn hình ảnh, hoàn toàn không thể phỏng đoán về mặt đối phương, hành động, tốc độ nói chuyện, giọng điệu, thái độ, thậm chí còn từng xảy ra tình huống lời thoại của diễn viên thử vai chưa nói xong, anh trai của Trử Thần đã bắt đầu nói chuyện.

Ôm thái độ tiếc hận, đạo diễn Vương hơi ngẩng đầu nhìn về phía sân khấu.

Sau khi hai chữ “Bắt đầu” hạ xuống, phảng phất có thứ gì đó “tách” một cái gây nên sự biến đổi, ánh mắt thiếu niên kiên định, nét mặt dè dặt ngoan cố nhìn về phía trước. Lúc này rõ ràng thiếu niên ăn mặc vô cùng ưu nhã, nhưng cậu chỉ hơi khom lưng xuống, hàm răng cắn chặt, một bộ dáng thê chết không khuất phục.

Đúng lúc này, bóng lưng cao lớn, trắng kiện của Trử Tùng bỗng nhiên xuất hiện trên sân khấu.

Toàn bộ đều là thông tin hình ảnh, bóng dáng này có chút hư ảo, nhưng thần thái, động tác của nhân vật được biểu hiện cực kì chân thật. Sắc mặt Trử Tùng tái xanh, mi tâm nhăn lại, tựa hồ đang đè nén lửa giận hết sức, anh tức giận nhìn thiếu niên trước mặt, gần từng chữ một nói: “Mày là cái thứ hỗn trướng (đần độn+ bướng bỉnh), còn mặt mũi đến gặp anh mày?! Lần trước linh gia pháp còn chưa đủ, lần này vậy mà dám cùng tiểu tử họ Trần gây sự trên đường cái, còn đánh gãy một cánh tay của Trần Nhị!”

Câu thoại vừa xong, đạo diễn Vương lập tức nhìn về phía Sở Ngôn.

Nhưng làm ông kinh ngạc là Sở Ngôn dù không có chút phản ứng, vẫn chỉ dùng một loại ánh mắt quật cường nhìn chăm chăm vào bóng dáng hư ảo trước mắt, chốc lát sau mới cắn răng nói: “Em không có!”

Nam diễn viên đóng vai Trử Tùng tất nhiên không biết tình huống xảy ra trước mắt, đây chỉ là bản anh ta diễn tập trước mà thôi, nhưng mà ngay khi Sở Ngôn nói xong câu thoại, anh bỗng nhiên ngẩng đầu, dùng ánh mắt tiếc hận rên rỉ không thành thép nhìn thiếu niên, nói: “Mày không có cái gì? Mày không đánh gãy tay Trần Nhị? Hay mày không có hô lớn ‘Tao là nhị thiếu gia Trử gia, đánh Trần Nhị mày đấy’? Trử Thần, Trử gia sao lại có thứ bại hoại như mày?”

Giọng nói vừa dừng lại, trong ánh mắt kinh ngạc của nhóm đạo diễn, chỉ thấy cả người thiếu niên trên sân khấu rét run một trận, toàn thân lão đảo bước từng bước về phía trước, dường như vừa bị người ta quất một roi!

Trong đại đa số kịch bản AI của mọi người, đoạn này đều không được tả tử tế, dù sao trong kịch bản chữ, đoạn này là Trử Tùng đã giáo huấn Trử Thần, rồi mới có quần gia đứng một bên ứa nước mắt lấy roi, đối với nhị thiếu gia mà mình yêu thương thực thi gia pháp.

Trử Tùng không tự mình động thủ, mà cũng không thể chỉ vì một buổi thử vai tạo ra một bản hình ảnh toàn diện, cho nên muốn xem biểu hiện thành cái dạng gì thì phải xem ý đồ và lý giải của người thử vai, người thử vai lúc trước luôn cùng Trử Tùng đối diễn, căn bản không biết có bên thứ ba tồn tại.

Mà bây giờ, biểu hiện của Sở Ngôn hiển nhiên khiến nhóm đạo diễn bị rung động.

Nhất là biên kịch, khi ông nhìn thấy cảnh này, ông cực kì sửng sốt, tiếp theo kích động hưng phấn nhìn sân khấu_____

Đây đúng là khung cảnh dưới ngòi bút của ông!

Mà trên sân khấu, không biết vì sao, trên trán thiếu niên thế nhưng toát ra một tầng mồ hôi. Ai cũng không biết thiếu niên làm được điều đó như thế nào, nhưng trạng thái giờ phút này của cậu lại đối diễn một cách hoàn mỹ kịch bản gốc.

“Sau khi chịu phạt mười roi, mày cút về phòng cho anh. Cấm túc một tháng!”

“Trần Nhị nhục nhã em, nó nói em là phế vật, nó còn nói em là gỏi thêu hoa!”

“Chẳng lẽ mày không phải phế vật, mày không phải gỏi thêu hoa?”

“Anh.....!”

“Chờ đến khi nào thì mày có thể mang theo quân đội Trử gia lên chiến trường, đến khi nào mày mới trở thành nam nhi chân chính của Trử gia!”

Lời này như một nhát búa nặng, hung hăng đánh vào ngực Trử Thần. Trong mắt của nhóm đạo diễn cùng biên kịch, họ chỉ thấy nguyên bản thiếu niên này đang hơi lão đảo bỗng nhiên thẳng lưng, cậu quay lưng, bước nghiêm chỉnh từng bước một trở về, cậu bước rất chậm, có chút loạng choạng, nhưng luôn ngoan cố không chịu quay đầu.

Mà ở phía sau cậu, hình ảnh Trử Tùng nhắm chặt mắt, để lại một vệt nước mắt.

Trong đoạn này nên phải có đoạn vị quân gia già hỏi một câu: “Đại thiếu gia, ngài hà tất phải làm vậy.”, ngay sau đó Trử Tùng nhìn bóng lưng Trử Thần, nói: “So với nó tôi lớn hơn mười tám tuổi, tôi nhìn nó lớn lên, sớm muộn gì tôi cũng đi trước nó, chờ tôi chết..... Nó nên làm sao bây giờ?”

Ánh đèn sân khấu cực kì bình thường, căn bản không cố ý tạo ra cái gì ám ảnh, nhưng lại khiến đạo diễn Vương Nhữu Mây, dùng ánh mắt sâu xa hứng thú nhìn bóng dáng thẳng tắp của thiếu niên, cuối cùng không nói một tiếng nào.

Vì sao vừa mới bắt đầu, thiếu niên đã hơi hạ thất lưng? Bởi vì cậu đang bị người khác dùng roi đánh!

Vì sao cuối cùng bỗng nhiên cậu đứng thẳng thất lưng? Bởi vì cậu quật cường, bởi vì cậu ngoan cố, bởi vì cậu không muốn anh trai nhìn thấy dáng vẻ chật vật của mình, cậu chắc chắn mình không có lỗi!

Cùng với thiếu niên này so sánh, những người thử vai trước đó chính là bất trước làm càn.

Thực sự khi Trử Thần chân chính xuất hiện, vừa so liền thấy phẩm chất kém, rốt cuộc không cách nào làm giả được một thiếu gia bị nuôi hư bề ngoài quần là áo lụa, công tử bột, nội tâm lại kiên cường, cũng là tướng quân thiết huyết của quốc gia trong tương lai!

.....

Ánh nắng buổi chiều so với sáng sớm càng thêm phần như thiêu đốt, Chu Hòa Huy đợi ở bên ngoài khoảng hơn một giờ, mới thấy Sở Ngôn từ hành lang đi tới. Anh liếc mắt đánh giá thiếu niên từ trên xuống dưới, cuối cùng ánh mắt dừng trên khuôn mặt bình tĩnh trầm ổn của đối phương.

Lông mày Chu Hòa Huy khẽ nhướn, hỏi: “Không bị nắng?”

Sở Ngôn quái dị nhìn anh: “Chu ca, nguyên lai anh không tin tưởng tôi như vậy?”

Chu Hòa Huy dẫn Sở Ngôn tới bãi đỗ xe, cùng lúc nói: “Nếu không bị nắng, vậy nhân vật này là của cậu.”

Giọng nói của Chu Hòa Huy khẳng định chắc chắn, không có một chút do dự, giống như đang nói một chuyện hiển nhiên.

Nghe vậy, thay vẻ mặt không biểu cảm Sở Ngôn khẽ nâng khóe môi. Mặc dù cậu đã thay quân trang của nhị thiếu gia Trử gia, nhưng vẫn chưa tẩy trang, bởi vậy khuôn mặt vốn tinh xảo được chuyên viên trang điểm khéo léo phác họa lập tức có thêm vài phần lập thể, dưới ánh tà dương đoạt đi tầm mắt người khác.

“Chu ca, anh có biết Lý Triết Thiên không?”

Lời Sở Ngôn khiến bước chân Chu Hòa Huy dừng một chút, anh đi tiếp: “Lý Triết Thiên, tôi biết, hần làm sao?”

Chỉ thấy thiếu niên lắc đầu tiếc nuối, thở dài nói: “Vậy thật sự rất đáng tiếc, Chu ca, lúc thử vai tôi gặp Lý Triết Thiên. Chỉ sợ mong muốn của anh không thành, vốn đầu tư cho «Huyết Chiến» có một nửa là của Lý gia, có lẽ nhân vật nam thứ hai sẽ rơi trên đầu Lý Triết Thiên.”

Về mặt Sở Ngôn khi nói lời này mang theo mất mát, giống như thật sự thấy đáng tiếc, nhưng trong ánh

mắt rũ xuống của cậu không có một điểm tiếc nuối, ngược lại cất dấu một tia sáng, dường như đang chờ đợi điều gì.

Không khiến Sở Ngôn thất vọng, sau khi tạm dừng một lát, Chu Hòa Huy dùng giọng điệu khẳng định nói: “Chuyện này cậu cứ yên tâm, cho dù diễn xuất của cậu kém hẳn, thì chỉ cần cậu không kém đến hết thuốc chữa, nhân vật này chính là của cậu.”

Sau khi lên xe, Chu Hòa Huy đưa Sở Ngôn về nhà. Nhân lúc đi lên, anh dặn dò Sở Ngôn, khuyên cậu không nên nghĩ quá nhiều, công ty nói muốn nâng cậu khẳng định sẽ nâng được cậu lên, một Lý Triết Thiên nhỏ nhỏ không đến mức phải đặt vào mắt.

Thiên Thịnh sẽ không để Lý Triết Thiên vào mắt, điểm này Sở Ngôn vẫn tin tưởng.

Nhưng nhìn bóng dáng Chu Hòa Huy đi xa, ý cười bên môi Sở Ngôn lập tức biến mất, cậu nheo mắt, ánh mắt sâu thẳm nhìn bóng xe huyền phù phía xa.

Bây giờ thế mà, Thiên Thịnh lại muốn vì Sở Ngôn cậu mà đi cướp nhân vật với Lý Triết Thiên.....

Điều này nói rõ địa vị của cậu ở Thiên Thịnh khẳng định không thấp, ít nhất so với đặc tội Lý Thiên Triết, phủng* cậu càng quan trọng hơn. (*phủng: nâng lên)

Chỉ là híp mắt suy suy nghĩ một lát, Sở Ngôn cười nhẹ một tiếng, tạm thời ném suy nghĩ về việc này ra sau đầu. Sau khi cậu về đến nhà, cùng Chu Hòa Huy trao đổi một lát, buổi tối hôm đó đoàn làm phim «Huyết Chiến» gửi lời muốn cùng Sở Ngôn kí cam kết, mời cậu đóng vai nam thứ của «Huyết Chiến» -Trử Thần, một tuần sau chính thức đến đoàn phim khai máy.

Mọi chuyện đều tiến triển khá thuận lợi, bảy ngày sau, Sở Ngôn cùng Chu Hòa Huy tới đoàn phim «Huyết Chiến» vừa khởi quay được bốn ngày, mà bước chân các cậu dừng lại, vừa đứng ổn, ánh mắt đầu tiên liền nhìn thấy ngồi giữa đám người, Lý Triết Thiên đang dương dương tự đắc

5. Chương 5

(Lén bò lên quảng chương, chuồn mất)

Sau khi thấy Lý Triết Thiên, Sở Ngôn có hơi sững sốt, cũng không biết nên nói gì.

Sau này cậu mới từ chỗ nhân viên đoàn làm phim biết được, sau khi Lý Triết Thiên biết việc mình không lấy được vai nam thứ hai thì cực kì tức giận, muốn đạo diễn đổi người. Nhưng ai nói chỉ có một mình Lý Triết Thiên có thể đi cửa sau? Dưới áp lực từ Thiên Thịnh, đạo diễn Vương càng không có khả năng thay đổi vai của Sở Ngôn.

Dưới tình huống như vậy, Lý Triết Thiên phải nuốt giận chọn nhân vật nam chính mà thôi.

Việc này cùng lý giải của đạo diễn Vương là giống nhau, gần đây nhân khí của Lý Triết Thiên thực không tệ, bề ngoài tốt, diễn xuất nhanh nhẹn, sắm vai nhân vật chính là thừa đủ.

Chẳng qua Lý Triết Thiên không vui vẻ gì, đầu năm nay ai nói nhân vật nam chính nhất định có cảm giác tồn tại hơn so với nam phụ?

Bạn không thấy, bao nhiêu nhân vật chính bởi vì vấn đề thiết lập nhân vật, bị nam phụ hung hăng áp ở dưới?

Đương nhiên, Lý Triết Thiên khẳng định sẽ không thừa nhận diễn xuất của mình kém hơn so với Sở Ngôn, nhân khí của cậu ta sau khi tuyên truyền nếu không bằng Sở Ngôn, vậy kia nhất định là vì nhân vật nam chính quá bình thường, mà giá trị của nhân vật nam phụ quá cao!

Bởi vậy sau khi Sở Ngôn chính thức gia nhập đoàn làm phim, giá trị cừu hận của Lý Triết Thiên xoẹt xoẹt bay lên cao, chỉ kém nước trực tiếp hướng Sở Ngôn trừng mắt, gây khó dễ.

Đối với vấn đề này, Sở Ngôn không quá để trong lòng. Ngày đầu tiên cậu tới đoàn làm phim là để xác định tạo hình, ngày hôm sau sẽ chính thức bắt đầu quay phim. Trong đoạn thời gian này, không biết tại sao Chu Hòa Huy có nhiều thời gian nhàn rỗi thế, vậy mà không trông coi những nghệ nhân dưới quyền khác, chỉ chuyên môn phụ trách Sở Ngôn, theo cậu công tác tại đoàn phim «Huyết Chiến».

Vào ngày thứ ba gia nhập đoàn, cuối cùng Sở Ngôn cũng phải đối diễn cùng Lý Triết Thiên.

Đây là cảnh gặp mặt lần đầu tiên của nhân vật chính Niếp Chính và nam thứ hai Trử Thần.

Nhân vật chính của «Huyết Chiến»- Niếp Chính sinh ra trong một gia đình quân nhân bình thường, quốc gia lâm nguy, anh tất nhiên sẽ dũng cảm đứng ra, đầu nhập vào quân đội của nam thứ ba Trử Tùng, từng bước một từ binh lính bình thường trở thành tướng quân ưu tú của quốc gia.

Lần đầu gặp mặt Trử Thần, là khi Trử Tùng thăng Niếp Chính làm vệ binh bên người do một lần lập công, lúc đến Trử gia thì gặp vị thiếu gia hoa hoa này. Con người Niếp Chính chính trực, hiên ngang凛冽, tất nhiên sẽ không có chút hảo cảm nào đối với Trử Thần, hai người liền bất hòa.

Vì vậy bây giờ giữa trường quay phát sinh cảnh tượng “Thiếu gia vô lại, xấu xa áp bức binh lính trẻ tuổi”. (sao cứ thấy sai sai)

«Huyết Chiến» là một bộ phim về tình tề, ban đầu trong đó trang phục đều là theo khuôn mẫu bình thường ở thế giới này, bây giờ Sở Ngôn đang mặc một thân quân trang vô cùng đẹp trai, dáng người anh tuấn sạch sẽ, khuôn mặt tuấn tú sáng sủa, ngồi bắt chéo chân dưới bóng râm trong sân, vừa ăn hoa quả, vừa vui vẻ nhìn binh lính trẻ.

Đây hoàn toàn là cảnh nhân vật phản diện gây khó dễ nhân vật chính mà!

Dưới ánh mặt trời nóng rất, hai tay Lý Triết Thiên nâng hai chiếc hộp nhỏ hình vuông màu đen, màn hình trên hộp hiện lên con số “200kg”. Đây là dụng cụ luyện tập thông dụng của tinh hệ, căn cứ vào khả năng chịu đựng mà có thể gia tăng trọng lượng, giới hạn cao nhất là 1000kg.

Đương nhiên, vật trên tay Lý Triết Thiên chắc chắn là đạo cụ, cầm lên nhẹ như lông vũ.

Có thể đóng vai nam chính, Lý Triết Thiên vẫn có đôi chút tài năng, ngay sau khi Sở Ngôn ăn xong quả nho đầu tiên thì, sắc mặt cậu ta liền biến thành màu gan heo, dường như cực kì tức giận, nhưng lại phải ỉn nhẫn không thể phát tác.

Đối với yêu cầu về diễn xuất ở thế giới này mà nói, Lý Triết Thiên cũng coi như biết diễn, nhưng nhìn thấy cảnh tượng này, vẻ mặt Sở Ngôn tự nhiên như một hoa hoa công tử xấu xa, ánh mắt bình tĩnh, không có chút biểu dương hay công nhận.

Lý Triết Thiên biểu hiện ra một Niếp Chính tức tối bị đè nén cũng không tệ, nhưng cậu ta không nghĩ, một người với hai bàn tay nâng 400kg, sau nửa giờ sao có thể còn tinh thần sáng láng mà đi trừng người khác được? Nhìn sức chịu đựng này, không tham dự Olympic giành vinh quang về cho nước nhà, thật sự là lãng phí tài nguyên quốc gia nha!

Quả nhiên, sau khi quay cảnh này được 30s, liền bị đạo diễn Vương hô cắt.

Lý Triết Thiên bị đạo diễn gọi tới chỉ đạo một trận, còn Sở Ngôn thì đi bổ trang, đồng thời cậu còn nói đùa vui vẻ cùng cô gái nhân viên trang điểm, tiểu trợ lý tổ đạo cụ cũng cười hì hì đưa tới một chai nước, hai má vì xấu hổ mà đỏ bừng.

Lý Triết Thiên: “.....”

Mẹ! Bố ở nơi này phơi nắng mặt trời, thằng nhóc kia thì cười đùa với mỹ nữ, ăn hoa quả uống nước, thuật tiện xem bố mày làm trò vui?!

Sau khi bắt đầu lần quay thứ hai, thuận lợi diễn đến cảnh “Niếp Chính tức giận phản kháng, ném dụng cụ cử tạ tới trước mặt Trử Thân, lời nói chính nghĩa chê bai trách cứ vị đại thiếu gia này.”.

Lý Triết Thiên và Sở Ngôn có chiều cao tương đương, đoàn làm phim vì muốn thể hiện hình tượng nhân vật nam chính ngay thẳng mà trong cảnh này yêu cầu Lý Triết Thiên đi giầy tăng chiều cao, như vậy có thể hơi cúi đầu nhìn Sở Ngôn, gia tăng một phần khí thế.

Vì vậy bây giờ, binh lính trẻ tuổi bị nhục nhã bắt nạt sắc mặt đỏ hồng, hai mắt trợn lên, giận dữ nhìn thiếu gia hoa hoa, sắc mặt ngưng trọng, trách cứ nói: “Nhị thiếu gia, tôi là binh lính của Trử tướng quân, không phải binh của cậu. Cậu muốn khi dễ bắt nạt ai, đó là chuyện của cậu, không liên quan gì tới tôi, tôi chỉ

nghe mệnh lệnh của tướng quân, không phải cậu!”

Năng lực diễn cảnh thoại của Lý Triết Thiên không tệ, đạo diễn Vương xem đoạn phim qua màn hình giả lập, hài lòng gật đầu. Nhưng khi ánh mắt chuyển sang bên cạnh, sau khi nhìn thấy Sở Ngôn, ông bỗng nhiên sững sờ, rốt cuộc không cách nào che dấu ánh mắt kinh diễm của chính mình.

Chỉ thấy trên màn hình giả lập, bất luận là dưới góc độ nào, tư thái kiết ngạo ương ngạnh của thiếu niên đều được thể hiện tinh tế đến đỉnh điểm. Hơi nâng cằm, ánh mắt khinh thường nhìn nghiêng, khóe môi hiện lên nụ cười lạnh, cùng người kia so sánh không có vẻ chính trực, nhưng sống lưng thẳng tắp!

Giống như thực sự có một vị nhị thiếu gia bá đạo, hoành hành đang xuất hiện trước mắt!

Thiếu niên tuấn mỹ xinh đẹp có gia thế đáng kiêu ngạo, từ nhỏ đã được ngậm thìa vàng sinh ra, cho dù cha mẹ mất sớm, đại ca của cậu cũng chưa từng khiến cậu ăn một chút khổ đâu, cậu chính là người có tư cách ngạo mạn nhất toàn bộ tinh hệ, bởi vì cậu là Trữ Thần!

Đối diện với trách cứ của một binh lính nhỏ bé, Trữ Thần phản ứng như thế nào?

Trong cảnh tượng tự trên kịch bản AI, khuôn mặt Trữ Thần mang vẻ xem thường liếc mắt nhìn Niếp Chính một cái, rồi mới cười trào phúng binh lính trẻ tuổi có suy nghĩ kì quái, cậu ta chỉ cần nói một câu là có thể khiến đối phương triệt để biến khỏi đây.

Nhưng dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, thiếu niên biểu hiện lại hoàn toàn khác biệt so với kịch bản AI!

Mắt phượng dài nhỏ của cậu hơi nâng lên, nhìn chăm chú như có thể trói chặt tiểu binh lính trẻ tuổi chính nghĩa này. Gương mặt tinh xảo trắng nõn kia không có một chút dao động tình cảm nào, ước chừng mười giây trôi qua, Sở Ngôn mới nâng khóe môi nở một nụ cười lạnh, môi mỏng khê mở, phun ra vài chữ: “Thì ra ngươi muốn chết như thế, ta đây sẽ thành toàn cho ngươi được không?”

Chỉ sửa một động tác, nhất thời khiến một nhị thiếu gia danh tiếng ác bá càng trở nên lập thể rõ nét!

Nếu nói Trữ Thần trong kịch bản AI là một hoa hoa công tử, tính tình xấu xa, trước mặt Niếp Chính chỉ có thể cáo mượn oai hùm, hoàn toàn không thể dao động vị quân nhân trẻ tuổi này, vậy mà hiện tại, dường như Trữ Thần thật sự đã trở thành thiên chi kiêu tử (con cưng của trời) dương quang chói mắt.

Bạn có thể nói cậu ấy ương ngạnh không chịu sửa đổi tính xấu, bạn có thể nói cậu ấy ngạo mạn vô lễ, nhưng bạn không thể phủ nhận, cậu ấy dẫn đầu thế hệ trẻ, cậu ấy không có ý nghĩ muốn tham gia quân đội, nhưng năng lực tài hoa của cậu ấy, ai cũng không thể xóa bỏ!

Đạo diễn Vương trở mắt nhìn cảnh tượng trên màn hình giả lập, ông vừa muốn nói “Tiếp”, trên màn hình giả lập, Sở Ngôn đã diễn cảnh tiếp theo!

Ý cười bên môi cậu dần thu liễm, ánh mắt sâu thẳm, vẻ mặt khó hiểu gần kề trước mặt quân nhân trẻ tuổi, thấp giọng nói một câu: “Biết hai chữ ‘Trử Thần’ này viết như thế nào không?”

Tình huống đột nhiên xảy ra khiến Lý Triết Thiên giật mình sửng sốt, không biết phải trả lời như thế nào. Nhưng khi cậu ta cúi đầu nhìn ánh mắt tàn nhẫn ác độc của thiếu niên, không biết tại sao cậu bỗng nhiên nhận thấy một trận rét lạnh, vô ý thức mà nói: “Không biết.”

Chỉ thấy dưới ánh mắt trời xán lạn rực rỡ, khuôn mặt tuấn tú xinh đẹp của thiếu niên giống như đoạt đi hết thấy tia sáng, cậu tùy hứng kiêu ngạo nhìn binh lính trước mắt, tóc tơ màu đen nhẹ nhàng phiêu động trong không trung, một thân quân trang vững trải như núi.

Trong giọng nói của cậu tràn đầy sự ngạo mạn tùy tiện, bướng bỉnh trẻ tuổi của thiếu gia đời thứ hai.

Cậu nói_____

“Trử trong Trử gia, Thần trong Tinh Thần.”

“Tiểu binh lính, trước khi ngươi bị đuổi ra khỏi Trử gia, ta cho phép ngươi biết tên của ta.”

“Ta là Trử Thần.”

.....

Tận đến mười phút sau khi cảnh quay này kết thúc, Lý Triết Thiên âm trầm ngồi trong phòng nghỉ của mình, vẫn luôn cúi đầu không nói lời nào. Người đại diện của cậu ta đã rời khỏi vào hôm sau ngày khai máy, chỉ để lại một tiểu trợ lý chiếu cố Lý Triết Thiên, tiểu trợ lý kia đâu dám trêu chọc Lý Triết Thiên đang áp chế lửa giận, chỉ có thể đứng im bên cạnh.

Lý Triết Thiên có một phòng nghỉ riêng không tị, ngược lại Sở Ngôn thì không có đãi ngộ tốt như thế. Ở một vài phương diện Thiên Thịnh cực lực vì cậu tranh thủ tài nguyên, nhưng ở một số phương diện khác lại có chút ý tứ hàm xúc không hiểu tại sao, giống như không hề muốn phủng cậu.

Sở Ngôn cùng nhiều tiểu diễn viên phối hợp khác nghỉ ngơi tại phòng nghỉ công cộng của đoàn phim. Chu Hòa Huy lật xem kịch bản AI chính mình chuẩn bị cho Sở Ngôn, anh nhìn kỹ lưỡng vào đoạn có một màn kia của Trử Thần rất lâu, tiếp đó ngẩng đầu lên hỏi: “Cậu vì sao không diễn dựa theo kịch bản tôi đưa cho cậu?”

Lúc này Sở Ngôn đang lật xem kịch bản, chuẩn bị cảnh diễn tiếp theo của mình, nghe vậy, cậu kinh ngạc quay đầu: “Tôi dựa theo kịch bản anh đưa để diễn nha, Chu ca, đạo diễn Vương cũng nói tôi diễn rất tốt.”

Diễn viên quần chúng ngồi một bên nghe thấy thế: “....”

Đâu chỉ rất tốt! Cảnh này vừa diễn xong, đạo diễn Vương cao hứng đến nỗi lông mày cũng muốn khiêu vũ đấy có được không!

Nghe thiếu niên nói, sắc mặt Chu Hòa Huy đổi thành màu tương, qua chốc lát mới nói: “Trong kịch bản AI tôi đưa cho cậu, Trữ Thần rất khinh thường Niếp Chính, cho nên mới có việc cậu ta đuổi Niếp Chính về, không có khả năng dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với Niếp Chính, cũng không có khả năng trình trọng cho Niếp Chính biết tên của mình. Cậu lấy một chứng cứ diễn theo kịch bản tôi đưa xem.”

Nghe lời này, trên khuôn mặt xinh đẹp của Sở Ngôn lộ ra chút ý cười, cậu nói: “Nhưng mà Chu ca, ai nói tôi diễn dựa theo kịch bản AI anh đưa? Tôi diễn là dựa theo kịch bản chữ anh đưa cho tôi nha.”

Chu Hòa Huy: “.....”

Tạm thời Chu Hòa Huy lơ đi tâm tình buồn bực không dứt, anh từng phùng một ảnh hậu, ba diễn viên hạng một, đây vẫn là lần đầu tiên đụng tới diễn viên diễn dựa theo kịch bản chữ! Cho dù là vị ảnh hậu mà anh phùng kia, cũng chỉ thỉnh thoảng xem qua kịch bản chữ, chủ yếu vẫn tham khảo kịch bản Ai làm chính.

Chu Hòa Huy bỗng nhiên nghĩ đến: “Cậu sẽ không phải là chưa từng nhìn qua kịch bản AI tôi đưa cậu đấy chứ?”

Lời này vừa nói ra, Sở Ngôn cười một tiếng, sau đó cậu nói: “Tôi xem rồi.”

Chu Hòa Huy: “..... xem bao nhiêu tập?”

Sở Ngôn suy tư một lát, nói: “Một, hai tập?”

Chu Hòa Huy: “.....”

Mẹ nó thế này mà cậu ta cũng nói xem rồi?!

Nếu không phải trước đó Sở Ngôn diễn tương đối tốt, khiến Chu Hòa Huy cũng nhịn không được rung động, thì hiện tại anh thật muốn phát tay áo bước đi, không bao giờ muốn trông nom loại lỵ kinh bạn đạo này nữa, tiểu diễn viên không đi chính đạo!

Chu Hòa Huy sắc mặt đại biến tự nhiên cũng bị Sở Ngôn xem ở trong mắt, nhưng cậu chỉ dùng ánh mắt ý vị thâm trường nhìn qua, không có biện giải. Vòng giải trí trong mắt mọi người ở thế giới này, kịch bản AI chính là kinh thánh của diễn viên, Chu Hòa Huy nhận định cậu không chuẩn bị tốt kịch bản không phải là không có lý do.

Nhưng chân lý thường hay nằm trong tay số ít người, còn sự thật sẽ thắng mọi lời biện giải.

Chờ cậu đứng trên đỉnh giới giải trí, dùng thực lực cùng địa vị khiến mọi người ngậm miệng, thế giới này sẽ biết, trí tuệ nhân tạo vĩnh viễn không thể thay thế nhân loại, chỉ có nhân loại mới có thể lý giải được tình cảm chân chính.

Từ sau cảnh này trở đi, cảnh đối diện của Sở Ngôn cùng Lý Triết Thiên càng ngày càng tăng dần. Khả năng người ngoài không phát hiện ra, nhưng Sở Ngôn có thể cảm giác được, Lý Triết Thiên có ý tứ muốn đè ép đánh bại mình, luôn đợi cảnh diễn mình có thể chiếm thượng phong.

Hành vi lấy trứng chọi đá này, thật sự là đáng thương!

Bi kịch là mỗi khi Lý Triết Thiên muốn mình có thể sử dụng diễn xuất đột phá trâu bò khiến Sở Ngôn không thể đối diện, thì người phải nghe chỉ đạo luôn là cậu ta, đạo diễn Vương bị tức đến không thể nhin được nữa, cuối cùng quát mắng cậu ta um xùm!

Sau ngàn năm, thiết bị quay phim chụp ảnh đã hiện đại hóa rất mạnh mẽ, khiến tốc độ quay chụp tăng lên một khoảng lớn, đại khái qua một tháng, «Huyết Chiến» đã quay xong hơn nửa, phần còn lại cũng quay không sai biệt lắm, chỉ còn một số cảnh phải quay bổ sung.

Đoàn phim chuyển đến địa điểm quay tiếp theo, hai ngày sau, cuối cùng quay đến cảnh diễn kinh điển nhất của nam chính và nam thứ hai.

Sáng sớm, Lý Triết Thiên đã rời khỏi giường, đi tới phòng nghỉ riêng, cực kì cẩn thận xem lại kịch bản AI của mình, thậm chí lấy kịch bản chữ ra đọc, khí thế nhất định phải đè ép tiểu diễn viên không biết trời cao đất rộng kia.

Mà ở nơi khác, Sở Ngôn ngồi trong phòng nghỉ công tác nhân viên, đóng lại quyển tiểu thuyết «Huyết Chiến» thật dày.

Cảnh quay hôm nay là “Trử Tùng chiến tử (chết trận), tính tình Trử Thần đại biến”.

Bắt đầu từ hôm nay, sẽ không còn thấy một Trử Thần trẻ con, một nhị thiếu gia ương bướng, kiêu ngạo; Trử gia luôn vì quốc gia vào sinh ra tử, tắm máu chiến đấu, từ thế hệ trước đến thế hệ trẻ hiện nay, cuối cùng chỉ còn lại một mình Trử Thần.

Từ giờ trở đi, cậu sẽ đại diện Trử gia gánh vác trọng trách trung quân ái quốc, trở thành trụ cột của Trử gia.

Sau khi trải qua máu và nước mắt, có người sẽ dần bị quên lãng. Cậu trưởng thành trong Trử gia đời đời vì nước quên thân, cậu đứng lên giữa tin dữ Trử Tùng thi cốt vô tồn, khi nhà cửa to lớn chỉ còn lại cậu một thân cô độc, cả người cậu chồng chất vết thương, cũng không rơi một giọt lệ. Cậu thẳng lưng đứng đó, gương cao lá cờ Trử gia.

“Ta là Trử Thần, Trử trong Trử gia, Thần trong Tinh Thần!”

6. Chương 6

Toàn bộ máy ghi hình đã được chuẩn bị kỹ lưỡng, tất cả nhân viên quay phim đều đã trở về vị trí của chính mình sẵn sàng làm việc.

Sau khi toàn bộ máy sáng bật lên, Sở Ngôn đã đợi ở trường quay được ba phút thì Lý Triết Thiên mới mang vẻ mặt cau có, khoan thai mà đến muộn.

Lý Triết Thiên không thích vai nam chính Nhiếp Chính là có lý do, nhân vật này xuất thân tầm thường, từ một tiểu binh lính từng bước từng bước một mà vươn lên đều là nhờ nhiều lần lập được công trạng.

Muốn lập công thì phải đánh trận như thế nào chứ? Nhân vật nam chính kia bình thường mặt mày đều sẽ dính đầy bụi đất, máu me khắp người, cả ngày sờ soạng lẫn mò, một điểm đẹp trai cũng không có!

Liên giống như bây giờ, gương mặt Lý Triết Thiên được chuyên viên trang điểm hóa trang thật cẩn thận, một bên gò má của gã là vết thương loang lổ, dữ tợn, quần áo rách nát, dính đầy máu me, cả khuôn mặt xanh xanh đen đen, tựa như vừa mới trở về từ chiến trường khói lửa nguy nan.

Sự thật xác thực chính là như vậy, bị kẻ địch tập kích, toàn quân đội đều không kịp phản ứng lại, gần như đã bị tiêu diệt toàn bộ trong một khắc kia, tướng quân Chử Tùng mệnh lệnh cho thân binh của mình là Nhiếp Chính dẫn dắt một đội tiểu binh lính từ một bên phi thuyền đi phá vòng vây, mà chính bản thân mình lại lái chiếc phi thuyền cuối cùng, liều mạng vì mọi người mà yểm trợ.

Khi Nhiếp Chính thoát khỏi vòng vây, vừa quay đầu nhìn lại đã thấy cảnh tượng những đồng đội của mình bị đạn pháo bắn trúng, oanh oanh liệt liệt mà nổ tung. Vô số hài cốt bắn tung tóe ở trong không gian, tạo thành từng đóa, từng đóa pháo hoa xinh đẹp, chiếu sáng cả không gian đen tối rộng lớn.

Thời điểm Chử Tùng chết, toàn bộ thi cốt đều không tìm được, tất cả đều nằm rải rác ở trong vũ trụ, không ngừng chuyển động.

Sau một hồi Nhiếp Chính bị thống khốc lớn, liền dẫn theo một nhóm tiểu binh lính đột xuất vòng vây, tiêu diệt quân địch, cuối cùng cũng trở về được quê hương. Chuyện đầu tiên sau khi Nhiếp Chính trở về chính là đi tìm Chử Thần, y tàn nhẫn hướng mặt Chử Thần hạ xuống một quyền, đem đi ngôn cuối cùng của Chử tướng quân bàn giao lại cho cậu.

Trong nguyên tác miêu tả cảnh chiến tranh vô cùng sinh động, hùng vĩ, Sở Ngôn cũng đã được xem qua cảnh quay chụp hạm đội chiến tranh, Vương đạo vẫn phi thường chịu chi tiền, cứ nhiên lại thực sự đi thuê vài chiếc phi thuyền loại nhỏ cùng một đại phi thuyền do thám, ở trong không gian diễn một cảnh ác chiến vô cùng chân thật.

Phim tinh tế[1] nếu đặt ở một nghìn năm về trước so với việc đem tiền đi đốt thì không hề có khác biệt, phải dùng các hiệu ứng đặc biệt mới có thể chế tác thành công. Mà hiện tại ở thế giới này, phim tinh tế chính là thể loại phim dễ quay chụp nhất. Nếu như bạn muốn quay một bộ phim cổ trang còn phải đi thuê một tinh cầu trường quay phim cổ trang, muốn quay một bộ phim đề tài dân quốc còn phải thuê một tinh cầu trường quay phim dân quốc.

[1] Phim tinh tế: Có thể hiểu là thể loại phim lấy bối cảnh không gian, vũ trụ, các hành tinh để quay phim.— Đúng vậy, thời đại giải trí ở thế giới này bùng nổ, đã không còn nhiều loại phim truyền hình hay điện ảnh, trái lại các chương trình tinh cầu càng ngày càng xuất hiện càng nhiều.

Sở Ngôn tuy rằng không biết đi thuê một truyền hình tinh cầu tốn kém nào, thế nhưng cậu nhìn thấy Vương đạo vung tay một cái liền mua mấy chiếc tàu vũ trụ, hình dáng rộng rãi, phóng khoáng, cũng thấy bộ dáng keo kiệt, bủn xỉn của phó đạo diễn đề nghị “Thuê một viên truyền hình tinh cầu”, này đem so sánh, không cần nghĩ cũng đã biết để thuê được một cái tinh cầu khẳng định vô cùng tốn kém.

“Bổ trang lại một lần nữa, cảnh quay lần này tương đối trọng yếu, nếu như có thể quay một lần liền qua thì rất tốt.”

Một vị chuyên gia trang điểm đang giúp Sở Ngôn bổ trang, Chu Hòa Huy liền đứng ở một bên mà căn dặn. Là một người đại diện chuyên nghiệp, y đã sớm đem kịch bản Huyết Chiến xem thật kỹ lưỡng, đồng thời còn chế tác được một kịch bản AI vô cùng hoàn hảo.

Bất luận là ai cũng đều hiểu rõ, phân cảnh quan trọng nhất của nam thứ chính là cảnh tượng “Bi thương sau khi sống lại”, nếu như có thể diễn tốt cảnh này, đối với việc hấp dẫn hình tượng nhân vật tuyệt đối sẽ có rất nhiều ích lợi.

“Tuy cậu không thích xem kịch bản AI, thế nhưng hiện tại, tôi khuyên cậu tốt nhất nên xem qua một chút.” Ở một góc khác trong trường quay phim, Lý Triết Thiên cũng đang được chuyên viên trang điểm bổ trang lại, một bên lại nghiên cứu kịch bản AI, Chu Hòa Huy liếc mắt nhìn gã, nói: “Dù sao phân cảnh này cũng có cảnh đánh nhau, nếu cậu có thể một lần quay liền qua, cũng sẽ khiến Lý Triết Thiên không thể bắt bẻ lấy nhược điểm tới kiếm chuyện nữa.”

Khuôn mặt Sở Ngôn được hóa trang đến vô cùng tinh xảo, chuyên viên trang điểm kia chỉ tùy tiện điểm hai cái liền bổ trang xong xuôi. Nghe Chu Hòa Huy nói, cậu nhẹ nhàng thở ra một tiếng, nói rằng: “Chu ca, kịch bản AI mấy ngày trước tôi đã xem qua một lần rồi, lần này anh cứ yên tâm đi.”

Chu Hòa Huy tuy còn muốn căn dặn thêm vài chuyện, bất quá khi nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc, bình tĩnh của Sở Ngôn, y im lặng trong chốc lát, vẫn là đồng ý tin tưởng.

Mà ở một góc khác trong trường quay phim, thời gian ghi hình sắp tới còn chưa đến một phút, Lý Triết Thiên sau khi bổ trang xong liền vẫy tay gọi trợ lý lại gần. Tiểu trợ lý này lập tức chạy tới, chỉ nghe Lý Triết Thiên hỏi: “Xác định đã trộm được kịch bản AI của hắn?”

Trợ lý này sờ túi, lần mò một lượt lấy ra một con chip AI tinh xảo, đắc ý nở nụ cười: “Lý ca, em ngày hôm

qua đã thừa dịp hẳn quay phim lấy được, anh cứ yên tâm, thời điểm tiểu tử kia không tìm thấy chip AI còn đi tìm một lúc, anh có muốn kiểm tra qua một chút không?”

Lý Triết Thiên sắc mặt tối sầm: “Trước mặt nhiều người như vậy cậu lấy ra làm cái gì? Mau cất đi!”

Hai người thăm thì to nhỏ một lúc, Lý Triết Thiên dặn dò tiểu trợ lý này lập tức đem kịch bản AI đi tiêu hủy, kịch vui ở phía sau sắp bắt đầu rồi.

Chữ gia từng từng tồn tại trong đế quốc hơn hai trăm năm, từ người đầu tiên ghi danh trung thần khai quốc, cho đến hiện tại, trải qua bao nhiêu mưa gió, chịu đựng những hiểm nguy cùng tra xét nghiêm ngặt của các vị vua các đời tiếp theo, chỉ còn sót lại hai người Chữ Tòng cùng Chữ Thần. Chữ gia gia huấn: Vì tổ quốc quyết hi sinh đến giọt máu cuối cùng!

Chữ gia gia quy: Kẻ phản quốc, chém. Lập tức hành quyết!

Thời điểm Chữ Thần được ba tuổi, cha mẹ cậu đều đã mất hết. Cha Chữ là chết ở trên chiến trường mà mẹ cậu vì đau thương quá mức cùng năm ấy cũng đã qua đời. May mắn tại thời điểm đó Chữ Tòng đã hai mốt tuổi, y vừa tiếp tục chăm sóc em trai nhỏ, vừa mang trên vai gánh nặng chấn hưng gia tộc.

Đã từng có độc giả đặt ra không ít câu hỏi cho tác giả của *Huyết Chiến*, ở trong tiểu thuyết, thế giới văn minh như vậy, Chữ gia đều vì quốc gia trả giá nhiều như vậy, tại sao còn muốn từng người từng người bắt kể nhảy vào dầu sôi lửa bỏng chấn hưng gia tộc này, từng người từng người ở trên chiến trường vào sinh ra tử?

Tác giả đã trả lời như vậy: “Ở trên thế giới này, luôn có người cao thượng và người hèn hạ. Người hèn hạ vì mạng sống bán rẻ tổ quốc, mà người cao thượng lại vì tổ quốc mà hi sinh tất cả, đại đa số chúng ta đều thuộc về loại trung gian, là đối với lựa chọn của bọn họ không bao giờ có thể hiểu nổi, bất quá chúng ta đều không có tư cách chất vấn hay hoài nghi bọn họ.”

Chữ gia đại nghĩa khiến Chữ Thần không thể nào hiểu được, cậu không muốn yêu quốc gia này, cậu chỉ mong muốn mọi người trong gia đình có thể an an ổn ổn mà sinh sống. Bởi vậy cho dù Chữ Thần ở trong quân giáo có kết quả học tập ưu tú, cậu vẫn luôn cà lơ phát phơ không muốn nhập ngũ.

Mãi cho đến một buổi trưa mùa hạ oi bức kia, mặt trời hừng hừng treo giữa bầu trời thật cao, bốn phía bắn ra lửa, Chữ Thần còn ở trong nhà cùng đám hồ bằng cầu hữu vui chơi, bỗng nhiên chỉ nghe “Phanh ——” một tiếng, đại môn Chữ gia phút chốc bị người đá văng.

Một bóng người toàn thân đầm máu xuất hiện ở cửa, tất cả mọi người ở đây đều kêu lên sợ hãi, thảng thốt chạy trốn, trong nhà lập tức chỉ còn lại một mình Chữ Thần.

Vết thương trên người Nhiếp Chính còn chưa khép lại phân nửa, vẫn còn rỉ ra chút tơ máu. Bất quá tựa như không còn cảm nhận được đau đớn, y đi từng bước, từng bước tiến đến trước mặt thiếu niên xinh đẹp kia, từ trên cao mà nhìn xuống đối phương, trong mắt tràn đầy huyết lệ.

Mà đứng trước mặt y, Chữ Thần sắc mặt trấn định, lãnh đạm, cậu không hề tức giận cũng không có kinh sợ, chỉ bình tĩnh mà nhìn người quân nhân trẻ tuổi trước mắt, vân đạm phong khinh.

Trong màn hình giả lập, Vương đạo chăm chú nhìn Sở Ngôn nắm chặt lòng bàn tay, có điểm tán thưởng mà gật đầu. Chỉ thấy Sở Ngôn sống lưng căng thẳng, cả người chật vật, ngoại trừ sắc mặt bình tĩnh, trên trán cậu đã ướt rịn mồ hôi.

Thiếu niên này lạnh lùng, tao nhã, ăn mặc một thân quân phục thẳng tắp, nhưng bướng bỉnh không cài nút áo cổ, để lộ ta xương quai xanh vô cùng tinh xảo. Đây hoàn toàn là bộ dáng của một đại thiếu gia kiêu ngạo, ung dung tự tại, bởi vì trước cậu đã có anh trai chống lại hết thủy mưa gió, cậu từ nay về sau đều không cần phải bận tâm bất cứ chuyện gì.

Về mặt tự nhiên, trấn tĩnh cùng cơ thể căng thẳng run rẩy, loại chênh lệch rõ ràng này khiến cho Vương đạo càng ngày càng hưng phấn, ông quay đầu nhìn về phía Nhiếp Chính, nụ cười bỗng nhiên cứng đờ, hơi do dự một lát thế nhưng cũng không hề ngừng cảnh đang quay. Không so sánh, sẽ không thấy thiếu sót!

So với của Sở Ngôn, diễn kỹ của Lý Triết Thiên quả thực quá mức bình thường, nhưng tóm lại cũng không phải sai sót gì lớn, chờ thời điểm hậu kỳ cắt nối biên tập chủ yếu đem ống kính đặt ở phía Sở Ngôn, phân cảnh này đại khái cũng có thể biểu hiện vô cùng xuất sắc.

Nhiếp Chính cắn răng, trên mặt loang lổ màu máu, y lớn tiếng mắng: “Chữ Thần! Tướng quân tại tiền tuyến vào sinh ra tử, cậu thì ở đây ung dung tự tại mà vui đùa, cậu còn xứng đáng với Tướng quân sao?!”

Vừa dứt lời, Lý Triết Thiên không nói hai lời, ngay lập tức giơ nắm đấm đánh về phía gương mặt Sở Ngôn.

Một quyền kia vô cùng sắc bén, thế cũng rất nhanh, hoàn toàn không chút nương tay mà hướng thẳng sống mũi Sở Ngôn.

Tổ đạo diễn bên kia một trận kinh hô, Chu Hòa Huy cũng đứng bật dậy từ băng ghế, nhanh chóng bước vào bên trong trường quay phim. Thế nhưng, không đợi Chu Hòa Huy đi được hai bước, đã thấy Sở Ngôn bỗng nhiên nhẹ nhàng nghiêng người một cái, giờ tay bắt lấy cánh tay Lý Triết Thiên, động tác nhanh chóng, chuẩn xác.

Toàn bộ trường quay phim chìm trong yên tĩnh, chỉ thấy một giây sau, Lý Triết Thiên sắc mặt lúng túng mắng: “Chuyện gì vậy? Phía bên tôi đang diễn thật tốt rồi, cậu làm sao lại đột nhiên chặn lại?”

Người bên ngoài tạm thời không có phản ứng lại, chỉ thấy giữa trường quay phim, thiếu niên khề nhếch lông mày một cái, cười hỏi: “Phân cảnh này cậu là đánh nhầm vị trí rồi, Lý Triết Thiên? Nếu như tôi không đỡ, nắm đấm kia của anh đại khái là muốn đánh thẳng vào mũi của tôi, tôi khả năng mấy ngày tới cũng không cách nào tiếp tục quay phim được nữa.”

Nghe vậy, Lý Triết Thiên thần tình cứng đờ, sau đó gã nói: “Cậu đang nói bậy gì vậy? Tôi đương nhiên biết đây là sai vị trí, cậu nếu không muốn bị đánh, tôi lập tức sẽ thu lực hiểu chưa?”

Nghe xong lời này, Sở Ngôn khẽ nhắm hai mắt, không lên tiếng nữa.

Mà ở một bên, nét mặt Vương đạo cũng trở nên nghiêm túc, ông nhú mày nhìn về phía chỉ đạo võ thuật của đoàn phim, đối phương hướng ông lắc lắc đầu, vẻ mặt cổ quái nhìn Lý Triết Thiên, Vương đạo lập tức hiểu được ý của đối phương, một quyền vừa rồi, Lý Triết Thiên căn bản không thể thu lực.

Điều này nói rõ, giả thiết của Sở Ngôn hoàn toàn là sự thật, một quyền này của Lý Triết Thiên hoàn toàn có thể đem sống mũi cậu đánh gãy.

Trong đầu Vương đạo nhất thời hiện lên một ít tin đồn trong quá khứ của Lý Triết Thiên, cái gì “Bất nạt tiểu diễn viên cùng đoàn phim”, “Thời điểm đóng phim hung hăng đánh diễn viên không ưa một trận”... Những chuyện này tám, chín phần mười là có thật, thế nhưng không có người nào dám truyền ra ngoài, bởi vì Lý gia đều dùng tiền đem những chuyện này ép xuống.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Vương đạo không khỏi trầm xuống, chăm chú nói rằng: “Lý Triết Thiên, trường quay này là đi thuê, cậu cẩn thận một chút, biết chưa!”

Lý Triết Thiên nhỏ giọng lầm bầm một câu, rất nhanh chuẩn bị quay lại lần thứ hai.

Lần này cùng lần trước không giống, thời điểm Lý Triết Thiên hạ quyền quả nhiên không có đánh vào mặt Sở Ngôn. Bất quá ở một khắc tiếp theo, một quyền vừa mới kết thúc, một nắm đấm đã từ một hướng khác tàn nhẫn hướng thẳng về phía thiếu niên trước mắt, đấm thẳng vào phần bụng và eo của cậu.

Giờ khắc này Sở Ngôn đang đeo một cái thắt lưng thật thô to, nếu trúng một quyền kia nhiều lắm chỉ có thể bị đau, cũng không có khả năng gây thương tích ngoài da.

Ở thế giới này, đóng phim đều là dùng máy quay phim loại nhỏ, Vương đạo càng khoa trương mà dùng mười mấy máy quay phim đồng thời ghi hình, sẽ không có bất kỳ góc chết nào, Lý Triết Thiên căn bản không thể che giấu động tác của chính mình, cứ như vậy đường hoàng ra nắm đấm.

Bất quá lần này lại khiến gã phải thất vọng, Sở Ngôn bỗng nhiên giơ tay chặn lại nắm đấm của gã, Lý Triết Thiên kinh ngạc mà ngẩn đầu, không nghĩ rằng ánh mắt mình vừa vịn lại rơi vào một đôi đồng tử sâu thẳm, lạnh lẽo. Thiếu niên ánh mắt thâm trầm, dường như có điều suy nghĩ, hai hàng lông mày khẽ nhíu lại, trầm tĩnh mà nhìn hắn.

Trong đôi mắt kia toát ra sự lạnh lùng đến cực điểm, đồng thời nghe Vương đạo hô to một tiếng “Dừng”, Lý Triết Thiên chỉ nghe thấy thanh âm cười nhạt của thiếu niên vang lên bên tai chính mình: “Quá tam ba bận, biết không, Lý Triết Thiên?”

7. Chương 7

Sau lần thứ hai NG[1], Vương đạo một bên quả mãng Lý Triết Thiên, lời nói đầy ý vị sâu xa.

[1] NG: No Good.

Lý gia đầu tư vào bộ phim này một nửa kinh phí, lại có quyền thế lớn, muốn gây khó dễ một tiểu diễn viên là chuyện vô cùng dễ dàng.

Bất quá lần này, Vương đạo đối với bộ phim này của mình đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết, hơn nữa Sở Ngôn đóng nhân vật Chử Thần lại khiến y vô cùng kinh hỉ, hài lòng, vì lợi ích của toàn bộ phim, Vương đạo cũng quyết định vì Sở Ngôn mà nói vài lời công đạo, để Lý Triết Thiên không gây khó dễ cho cậu nữa.

Lý Triết Thiên phi thường miễn cưỡng mà “Vâng” hai tiếng, xem như là đáp ứng. Thế nhưng chờ Vương đạo vừa rời đi, gã liền sầm mặt lại, nhìn chăm chăm về phía tiểu trợ lý bên cạnh: “Cậu thật sự là đem kịch bản AI của hần trộm đi? Mẹ, trí nhớ của hần cũng quá tốt rồi đi, không cần kịch bản AI vẫn có thể diễn?”

Tiểu trợ lý lập tức lén lén lút lút lấy con chip kịch bản AI từ trong túi xách giấu trong lòng bàn tay, lặng lẽ giơ ra trước mặt Lý Triết Thiên.

“Lý ca, em thực sự cảm, đây thực sự là của hần.” Dừng lại một chút, tiểu trợ lý tự biện minh cho chính mình nói: “Lý ca, em thấy tên Sở Ngôn này dường như rất ít xem kịch bản AI, hần thật không phải sẽ là chưa bao giờ sử dụng kịch bản AI để đóng phim a?”

Nghe xong lời này, trước mắt Lý Triết Thiên không biết tại sao bỗng nhiên hiện lên đôi mắt lãnh đạm đầy hờ hững của thiếu niên, cả người không khỏi run rẩy, một tay gõ nhẹ vào đỉnh đầu tiểu trợ lý, mắng: “Còn có người không cần dựa vào kịch bản vẫn có thể đóng phim, cậu nghĩ hần là Đại La Thần Thiên chắc?! Được rồi, được rồi, không phải vừa nãy đã bảo cậu đem vật này hủy đi sao, sao bây giờ vẫn còn trên người cậu?”

Tiểu trợ lý khúm na khúm núm đi làm chuyện Lý Triết Thiên phân phó, mà ở một góc không xa, thiếu niên vừa rồi còn cúi đầu đọc kịch bản chữ, bỗng nhiên bất động thanh sắc ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Lý Triết Thiên, sau đó đảo mắt liếc về hướng tiểu trợ lý vừa mới rời đi một lát, lại cúi đầu.

Lần thứ ba quay lại, Sở Ngôn cùng Lý Triết Thiên diễn xuất tương đối tốt.

Thời điểm chuyên viên trang điểm bổ trang lại cho hai người, Sở Ngôn lãnh đạm cùng chuyên viên trang điểm giao lưu vài câu, chọc cho đối phương cười không ngừng. Mà khi nhìn thấy cảnh này, Lý Triết Thiên đang bị chuyên viên trang điểm bôi phẩm màu đỏ lên mặt thì tức giận đến mức cắn chặt hai hàm răng, chỉ kém chưa chạy đến cho tiểu tử này một quyền.

Cậu ăn mặc gọn gàng, đẹp đẽ như thế còn tôi lại một thân tàn tạ rách rưới!

Cậu mặc (đồ) một lại còn soái, mỗi ngày đều sống đến ung dung tự tại, còn tôi cả người dính đầy máu me, cả ngày mò mò mẫm mẫm!

Nhân vật nam thứ này vốn dĩ là của gã!

Hiện tại đang trong quá trình quay *Huyết Chiến*, đoàn phim cũng không tiết lộ bất cứ thông tin nào ra ngoài, có rất nhiều độc giả, khán giả hằng ngày đều không ngừng phỏng đoán xem nam thứ là ai!— Lý Triết Thiên tức giận đến mức cạ lời.

Loại phần nộ cũng căm ghét này ập ỏ từ sâu trong đáy lòng, vừa vặn thời điểm Vương đạo hô “Bắt đầu”, Lý Triết Thiên không nói hai lời liền đi tới cho Sở Ngôn một quyền. Có điều lần này, gã thực sự nhớ rõ kịch bản rồi! Thăng đến quyền thứ hai, vẫn không thật sự đánh xuống.

Quyền thứ ba, quyền thứ tư...

Lý Triết Thiên tựa như rất chăm chú mà diễn xuất, thời điểm cần hành động thì hành động, thời điểm cần đọc lời thoại thì đọc lời thoại.

Mặc dù biểu hiện của gã so với thiếu niên đang bị động “chịu đòn” trước mặt kém hơn rất nhiều, nhưng nhìn vào cảnh quay bên trong màn hình giả lập, Vương đạo vẫn là thở phào nhẹ nhõm, vừa gật gù nghĩ đến, ông lúc trước nói mấy lời kia quả nhiên có tác dụng a.

Đột biến liền phát sinh vào thời khắc này!

“Chử Thần, cậu căn bản không có tư cách mang họ Chử!”

Sau khi nói xong lời thoại này, nước mắt Lý Triết Thiên cũng vừa vắn mà chảy xuống, tiếp theo hẳn là gã sẽ nhấc chân, đạp Chử Thần ngã nhào trên mặt đất.

Thế nhưng đúng vào lúc này, Sở Ngôn cũng không hề nghĩ đến, Lý Triết Thiên lại đột nhiên giơ chân đạp thẳng vào đầu gối của cậu!

Đầu gối là một trong những bộ phận yếu ớt nhất của cơ thể con người, nó là vị trí gắn liền xương đùi cùng xương đùi nhỏ.

Nếu như bị người đạp thẳng vào cẳng chân cùng đầu gối, này kết quả tạo thành tuyệt nhiên khác nhau. Đầu gối có khả năng sẽ gãy, bất quá cẳng chân dù sao cũng là bộ phận tương đối cứng cáp, muốn đạp gãy đều là phải tốn chút khí lực.

Lần này đầu óc Lý Triết Thiên lại suy nghĩ thấu đáo hơn rất nhiều! Cho dù gã thực sự đạp vào đầu gối Sở Ngôn, gã vẫn có thể trắng trợn mà nói: “Ai nha, lần này là tôi bất cẩn đá phải, tôi không cố ý đạp vào đầu

gối cậu a!”

Dưới tình huống này, cho dù là gã cố ý, cũng không có ai có thể xác nhận.

Trong ánh đèn rực rỡ, nét mặt Sở Ngôn hơi biến đổi, cậu đột nhiên khom lưng, đem hai tay cùng chắn trước chân của Lý Triết Thiên. Một đôi tay liệu có thể ngăn cản được lực đạo mạnh mẽ khi đá tới của chân? Bất quá cuối cùng một cước kia vẫn được ngăn lại, thế nhưng vẫn không tránh khỏi va chạm đến cẳng chân, cả người thiếu niên kiên cường, tuần tú loạng choạng lùi lại hai, ba bước, mới chặt vật ngã nhào trên mặt đất.

Lý Triết Thiên cũng không hề nghĩ đến Sở Ngôn có thể phản ứng nhanh như thế, gã sững sốt trong chốc lát, sau đó xấu xa cáo trạng nói: “Sở Ngôn, cậu đang tính làm cái gì? Tôi đều đã nghiên cứu kịch bản AI kỹ lưỡng rồi, cậu vẫn còn không hài lòng?”

Lần này, cho dù là máy quay phim đều đem cảnh này quay đến toàn bộ, Lý Triết Thiên vẫn phi thường cây ngay không sợ chết đứng.

Ở trong màn hình giả lập, gã chỉ là đá chân ra vô cùng bình thường, bên trong tất cả các kịch bản AI cũng đều mô phỏng như thế. Mà chỉ đạo võ thuật của đoàn phim cũng có ý phản ứng ngăn cản của Sở Ngôn đến quá sớm, gã căn bản cũng không thể nhìn ra một cước kia của Lý Triết Thiên có thể đập sai chỗ hay không, dù sao một cước kia của gã trên đường đổi hướng cũng vẫn là có thể. Có điều câu nói này vẫn khiến chỉ đạo võ thuật do dự trong chốc lát, vẫn chưa nói thẳng ra. Giả sử Sở Ngôn không phản ứng nhanh nhạy, này nếu như một cước kia của Lý Triết Thiên đập thẳng vào đầu gối yếu ớt của cậu, loại thương thế này khẳng định không cách nào đền bù.

Lẽ nào trực giác Sở Ngôn lại nhạy bén đến vậy?

—— Chỉ đạo võ thuật suy nghĩ một chút, vẫn là lắc đầu, buông tha cho ý tưởng này.

Y làm sao biết, ở đời trước, thời điểm Sở Ngôn còn chưa nổi danh, diễn nhiều nhất chính là các loại hành động này. Giới giải trí một ngàn năm trước không hề có những đặc hiệu chế tác hiện đại, hầu như toàn bộ các cảnh đánh nhau đều là dùng súng thật đạn thật, loại hành động nguy hiểm đến mức nào cũng không hề thiếu.

Thời điểm chỉ là một diễn viên phụ, Sở Ngôn cũng không ít lần phải chịu đòn, điều này rèn luyện cho thân thể cậu có độ nhạy bén rất cao. Tuy rằng không thể so sánh với các diễn viên võ thuật đã được huấn luyện từ nhỏ, bất quá khi so sánh với đại đa số các diễn viên phổ thông vẫn là tốt hơn rất nhiều.

Có điều đây vẫn lần đầu tiên Sở Ngôn chặt vật như vậy kể từ khi xuyên đến thế giới này.

Cậu sắc mặt bình tĩnh từ trên mặt đất đứng lên, lúc này trong lòng bàn tay đã có điểm bầm tím do bị Lý Triết Thiên đập phải, quần phục trắng thướt cũng có chút bị cọ rách. Đối với lời chỉ trích của Lý Triết Thiên cũng không có phản biện, ngược lại còn mở miệng nói một câu “Xin lỗi”, sau đó đi bỏ trang chuẩn bị lần quay chụp lại thứ tư.

Phản ứng này khiến Lý Triết Thiên nhất thời một đầu mù sương, chỉ cảm thấy chính mình đánh vào một tấm nệm mềm mại, không thể làm được gì.

Lý Triết Thiên cũng không thể làm gì hơn ngoài việc hừ một tiếng hung ác, sau đó liền bắt đầu chuẩn bị cho lần quay thứ tư.

Lần này, Lý Triết Thiên cũng không tính sẽ làm ra hành động gì gây khó dễ cho Sở Ngôn nữa, dù sao người quản lý Chu Hòa Huy của cậu đang đứng yên lặng ở một bên nhìn lại, ở trong giới giải trí này cũng có sức ảnh hưởng rất lớn, vừa nãy gã đã cho Sở Ngôn một cái giáo huấn, lần này liền đại nhân đại lượng mà bỏ qua cho cho cậu được rồi.

Mà lần quay thứ tư này, tất cả đều không có gì dị thường.

Lý Triết Thiên như thường lệ đập cửa đi vào, trước tiên là mắng hoa hoa đại công tử Chữ Thần vài câu, tiếp theo liền một lời không hợp mà bắt đầu động thủ giáo dục.

Cảnh đánh nhau này hao phí của chỉ đạo võ thuật không ít tâm tư, cho dù đã có kịch bản AI để tham khảo, chỉ đạo võ thuật vẫn cần cẩn thận nhắc nhở mỗi diễn viên mỗi lần thực hiện động tác, rồi đưa ra điều chỉnh hợp lý.

Lý Triết Thiên mặc dù xuất thân tầm thường, thế nhưng đã ở trên chiến trường rèn dũa ba năm, đối với cận chiến vô cùng am hiểu, mà Chữ Thần tuy rằng lúc mới bắt đầu còn bị đánh cho không kịp phản ứng, thế nhưng ngay sau đó cậu liền bắt đầu đánh trả, không hề nhu nhược mà bị động chịu đòn. Theo như kịch bản, Chữ Thần lớn lên buông thả cũng không đánh thắng được Nhiếp Chính, cuối cùng còn bị tiểu binh lính này hung hăng dạy dỗ một trận.

Chữ Thần đứng vị trí thứ nhất trong “Quốc Gia Đệ Nhất Quân Giáo”, tinh thông các loại võ thuật, theo lý thuyết cậu không thể kém hơn Nhiếp Chính, bất quá bởi vì trước nay chưa từng đứng trên chiến trường, cả người chưa từng dính máu, cho nên mới không giống như Nhiếp Chính ra tay nhanh nhẹn, tàn nhẫn, chiêu nào chiêu ấy đều đánh thẳng vào điểm yếu của người khác.

Mà lần này, trong ngực Lý Triết Thiên còn đang dạt dào đắc ý, cho là mình đã dạy dỗ cho Sở Ngôn một trận, khiến cho đối phương không dám cùng mình đối kháng, gã chợt cảm giác, động tác Sở Ngôn có điều không đúng!

Nhưng vẫn chỉ là những động tác mà chỉ đạo võ thuật yêu cầu thực hiện, bất quá vào một chiêu cuối cùng, trong khoảng thời gian ngắn, Sở Ngôn liền gia tăng lực đạo, khiến cho Lý Triết Thiên có chút bị đau.

Dù sao Sở Ngôn cũng không phải xuất thân từ chuyên ngành võ thuật, chính vì thế cậu cũng không thật sự khiến cho Lý Triết Thiên bị thương, chỉ là sự đau đớn trong thời gian ngắn ngủi kia lại làm cho Lý Triết Thiên vô cùng tức giận. Nhìn thoáng qua mặt ngoài đều là gã đánh cho Sở Ngôn liên tục bại lui, thế nhưng trên thực tế lại là gã luôn bị đối phương thỉnh thoảng đánh đến phát đau!

“Chữ Thần! Cậu căn bản không có tư cách mang họ Chữ!”

Cùng thời điểm nói lời thoại này, Lý Triết Thiên liền giơ một chân hướng về trước mặt Sở Ngôn mà đá xuống. Gã cũng không cố gắng sử dụng toàn bộ khí lực như trước nữa, chỉ là không hiểu tại sao lại có suy nghĩ muốn dùng hoàng kết thúc phân cảnh này, bất quá gã vụn vụn không nghĩ tới chính là!

Thời điểm chân gã vừa chạm tới Sở Ngôn, sắc mặt đối phương đột nhiên trắng bệch, ngã nhào xuống đất, hai tay ôm lấy đầu gối của chính mình, trên trán mấy giọt mồ hôi lớn cỡ hạt đậu không ngừng chảy xuống, Sở Ngôn cắn chặt hai cánh môi, một bộ dáng đau đớn khó nhìn.

Lý Triết Thiên nét mặt buồn bực: “...?!”

Ở gần nhất, Lý Triết Thiên không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhân viên đoàn phim cùng Chu Hòa Huy đứng bên kia càng không biết chuyện gì vừa phát sinh. Bất quá thời điểm bọn họ xem lại video máy quay phim vừa quay lại, lại phát hiện Lý Triết Thiên một cước đạp lên đầu gối của Sở Ngôn!

Lần này thật sự đã xảy ra!

Mười mấy máy quay xung quanh đều quay lại cảnh này, Lý Triết Thiên có muốn chối cãi cũng không được!

Bác sĩ bên trong đoàn phim nhanh chóng đưa Sở Ngôn đi trị liệu, bất quá khi cô phát hiện Sở Ngôn chỉ bị thương ngoài da, một điểm máu tụ cũng không có, cô vừa kinh ngạc nhận định lại toàn bộ vấn đề, lại nghe được thanh âm ôn hòa, trầm thấp từ thiếu niên vang lên: “Bác sĩ Dương, em còn có thể tiếp tục đóng phim không? Em cảm thấy hiện tại tốt lắm rồi cũng không muốn trì hoãn tiến độ của mọi người.”

Bác sĩ Dương ngẩng đầu lên nhìn, đã thấy thiếu niên xinh đẹp trước mặt hơi rũ xuống con mắt, bộ dáng nghiêm túc chăm chú nhìn chính mình. Sở Ngôn ánh mắt bình tĩnh, rõ ràng sắc mặt trắng bệch, thế nhưng vẫn luôn cố gắng nở nụ cười dịu dàng, khiến cho mẫu tính của nữ bác sĩ này toàn bộ đều bị kích phát! Cái gì “Vết thương này căn bản không hề nghiêm trọng” đã hoàn toàn bị nữ bác sĩ ném ra sau đầu, chỉ luôn một mực tâm tâm niệm niệm “Có thể là y thuật của chính mình còn chưa đủ cao, cho nên không phát hiện ra chỗ đặc biệt nào”, liền bắt đầu an ủi Sở Ngôn nói: “Sở Ngôn, hay là cậu đi bệnh viện đa khoa kiểm tra kỹ một chút, nếu như đầu gối thực sự bị tổn thương sẽ vô cùng nghiêm trọng, bên trong đoàn phim không có điều kiện chữa bệnh, cũng không có cách phát hiện ra thương thế của cậu nặng hay nhẹ.”

Chu Hòa Huy đứng bên cạnh nghe lời này đột nhiên sửng sốt, sau đó một giọt mồ hôi dọc theo trán chảy xuống.

Thực sự bị thương?! Còn đặc biệt nghiêm trọng?!

Chu Hòa Huy vốn cho rằng Sở Ngôn cùng lắm chỉ bị thương ngoài da, cũng không nghĩ đến vết thương của cậu lại nghiêm trọng như thế, y thoáng cái liền trở nên vô cùng căng thẳng.

Chu Hòa Huy cũng muốn nhanh chóng đưa Sở Ngôn đến bệnh viện, thế nhưng ai ngờ Sở Ngôn lại quyết đoán lắc đầu một cái, tự mình đứng lên, nói: “Không cần thiết, chỉ là có chút đau, cái khác đều khỏe, không nên trì hoãn tiến độ của mọi người.”

Nhìn thế nào cũng thấy Sở Ngôn thành thật cao thượng! Nhìn thế nào cũng thấy bộ dáng cậu giả vờ nhịn đau!

Quả thực là trong sạch đến mức không sợ sét đánh...

Ngạch, dường như có chút gì đó không đúng!

Cho dù Sở Ngôn luôn kiên trì nói mình muốn ở lại tiếp tục đóng phim, thế nhưng Chu Hòa Huy vẫn nhất quyết không đồng ý. Tuy rằng y không biết lý do vì sao công ty đột nhiên lại muốn ký hợp đồng với nghệ sĩ mới này còn khai thác một đồng tài nguyên để nâng đỡ Sở Ngôn, bất quá y biết, vô luận có chuyện gì xảy ra, cũng không thể để Sở Ngôn bị thương.

Những ngày ở chung này đã sớm khiến Chu Hòa Huy đối với Sở Ngôn ít nhiều có hảo cảm, mà hiện tại y còn là một người đại diện, càng phải biết che chở, bảo vệ nghệ sĩ của chính mình. Ngay trong ngày hôm đó, Chu Hòa Huy liền đưa Sở Ngôn tới bệnh viện đa khoa, sau khi xác định đầu gối cậu không có vấn đề gì lớn, mới thở phào nhẹ nhõm.

Thẳng đến thời điểm Sở Ngôn đi tới đoàn phim ngày hôm sau, Lý Triết Thiên vẫn một mặt âm trầm nhìn chăm chăm cậu, nhưng tuyệt nhiên không có hé răng nửa lời.

Ngày hôm qua, dưới sự chỉ trích của tất cả mọi người, gã bị bức ép miễn cưỡng hướng Sở Ngôn xin lỗi, còn ôm lấy tất cả thầy chỉ phí thuốc men. Bất quá chỉ có mình gã biết được, gã căn bản còn chưa dùng lực! Gã căn bản còn chưa đạp đến đầu gối của Sở Ngôn!

Tất cả những chuyện này đều là âm mưu! Tuyệt đối là một âm mưu!

Cả buổi sáng sắc mặt Lý Triết Thiên đều phi thường khó coi, những người khác trong đoàn phim chứng kiến qua sự tình ngày hôm qua, đối với gã tự nhiên sinh ra ác cảm, đến cả nói chuyện cũng không muốn nói chuyện cùng gã. Loại lạnh nhạt này Lý đại thiếu gia vẫn là lần đầu tiên gặp phải, gã cố gắng nhẫn nhịn đến buổi trưa, lại phát hiện cặp lồng cơm của chính mình đựng cơm thịt thật là quá ít ỏi!

Lý Triết Thiên bỏ đi thân phận cao quý của bản thân, ăn cơm ở bên trong đoàn phim là muốn thể hiện sự thân thiện, gần gũi với tất cả mọi người, thế nhưng này cũng không thể trở thành lý do mọi người có thể tùy tiện bắt nạt Lý đại thiếu gia gã!

Buổi trưa, Lý Triết Thiên đem hộp cơm hắt văng xuống đất, gọi một cuộc điện thoại. Buổi chiều còn chưa mở máy, đã thấy Vương đạo sắc mặt tái xanh đi tìm Lý Triết Thiên, nói rằng: “Lý Triết Thiên, hiện tại bộ phim đã quay được một nửa, cậu đột nhiên muốn chúng tôi đổi diễn viên, chuyện này hoàn toàn không thể được!”

Lý Triết Thiên một bên nhàn nhã uống nước, hỏi: “Lần này tôi mời nghệ sĩ Liêu Tinh đang “hot” đến diễn, vẫn không được?”

“Đây không phải vấn đề là ai tới diễn, chúng ta đã quay được hơn một nửa bộ phim rồi, hơn nữa...Hơn nữa biểu hiện của Sở Ngôn cũng rất tốt!”

“Vương đạo, Lý gia ngày hôm nay đã tiếp tục đầu tư vào bộ phim này 2000 vạn tinh tệ, hơn nữa còn có Liêu Tinh.”

“Cậu...!”

Dù sao cũng là một đạo diễn trẻ tuổi, trước kia Vương đạo cũng chỉ quay qua một bộ phim truyền hình, cũng không có sức ảnh hưởng lớn trong giới giải trí, đối mặt Lý Triết Thiên đem theo vốn đầu tư tiến vào đoàn phim cũng không biết nên làm gì cho phải. Ngay tại thời điểm y thẹn quá hóa giận, đã thấy một thiếu niên xinh đẹp, hai hàng lông mày gắt gao nhú chặt, sắc mặt tức giận đi tới.

“Lý Triết Thiên, đừng khinh người quá đáng! Tại sao anh lại lấy trộm kịch bản AI của tôi!?”

8. Chương 8

Sở Ngôn tiến tổ phim Huyết Chiến hơn một tháng, đã hết sức thân quen với các nhân viên trong đoàn phim.

Nói ví dụ như Vương đạo, y luôn luôn cảm thấy đứa trẻ này là người rất ôn tồn lễ độ, tác phong nhanh nhẹn, hành xử đúng mực, đối với những người khác cũng vô cùng lễ phép.

Đây là lần đầu tiên Vương đạo nhìn thấy bộ dáng để lộ tâm tình ra bên ngoài của Sở Ngôn.

Thiếu niên tuấn mỹ, trên gương mặt trắng nõn tất cả đều là giận dữ cùng xấu hổ, đôi mắt trong trẻo tròn to, nhìn chằm chằm vào Lý Triết Thiên, trong mắt lập lòe ánh sáng bất khuất. Tất cả tựa như đang vẽ Sở Ngôn thủ vai lần đầu tiên thời điểm đối diễn cùng Chữ Tù, đều là ủy khuất, mà hiện tại Sở Ngôn cũng là mang một bộ dáng như thế, vô cùng ủy khuất!

Vương đạo sững sốt, y cẩn thận nhìn Sở Ngôn, nghi hoặc hỏi: “Sở Ngôn, đây là ý gì?”

Chuyện kể tiếp phát sinh khiến cho Vương đạo phi thường kinh hãi.

Kịch bản AI vô cùng khó chế tác, mà có được một kịch bản AI chất lượng lại càng trở nên quý giá hơn rất nhiều. Người đại diện của Sở Ngôn, Chu Hòa Huy là một trong top mười người đại diện nổi danh toàn năng,

y chế tác kịch bản AI khẳng định rất tốt, thế nhưng lại bị trộm mất ở trong đoàn phim của Vương đạo!

Diễn viên bị mất kịch bản AI cơ hồ chính là bẻ gãy đi đôi cánh của bọn họ!

Ở thế giới này, kịch bản AI còn không có, người còn muốn diễn xuất cái gì? Người căn bản còn không biết câu chuyện tiếp theo sẽ phát sinh cái tình tiết gì, căn bản không biết nên làm cái gì tiếp theo a!

Đối mặt với loại chất vấn như vậy, Lý Triết Thiên đương nhiên là biểu hiện quái dị mà phủ nhận. Bất quá sau đó, liền có một nhân viên đoàn phim đứng ra giao một con chip AI đã bị cắt thành hai nửa cho Vương đạo.

Chip AI này là nhân viên đoàn phim nhặt được từ trong thùng rác, mặt trên có logo của công ty Thiên Thịnh, bên trong đoàn phim cũng chỉ có một mình Sở Ngôn là nghệ sĩ của Thiên Thịnh, con chip này nhất định là của Sở Ngôn.

Thấy thế, Lý Triết Thiên lập tức tỏ thái độ nói: “Này cũng có quan hệ gì với tôi? Kịch bản AI của cậu bị người cắt thì nhất định phải là tôi làm hả?”

Vừa dứt lời, lập tức lại có một nhân viên công tác đứng dậy: “Ngày hôm qua, thời điểm tôi đi vứt rác, vừa đúng lúc thấy trợ lý của Lý Triết Thiên cầm một con chip ném vào thùng rác. Tôi còn nghĩ bọn họ không cần con chip đó nữa, nhìn dáng dấp vốn dĩ là của Sở Ngôn.”

Hai người này là nhân viên làm việc bên trong đoàn phim, danh tiếng cũng tạm được, Lý Triết Thiên cũng không thể tại chỗ trách cứ bọn họ, chỉ có thể trừng mắt uy hiếp bọn họ đổi giọng. Mà sự thật cứ như vậy bị vạch trần, khiến gã đến một biện pháp phản kích cũng không tìm ra.

Wang dao vô cùng tức giận.

Ngạn ngữ nói không sai, đúng là long hữu nghịch lân![1]

Đối với một diễn viên mà nói, kịch bản AI chính là cơ sở trọng yếu trong nghiệp diễn xuất của hắn, cậu ta cư nhiên lại trộm đi một vật quan trọng như vậy, giống như việc trộm đi bút của họa sĩ, lấy mất nhạc cụ của người nhạc sĩ —— đây chính là ngang nhiên đang cướp đi sinh mệnh đối phương!Huống chi con chip AI này còn bị cắt thành hai nửa!

Cậu ta đây là có bao nhiêu thù oán a! Loại hành vi này thực sự là làm người không biết xấu hổ!

Wang dao trong lòng đã bùng bùng lửa giận, y nhìn con chip AI đã bị cắt thành hai nửa trong tay, lại ngẩng đầu nhìn về phía Sở Ngôn. Chỉ thấy thiếu niên từ khi nói câu “Cậu đừng khinh người quá đáng” liền cúi đầu trầm mặc, không nói tiếng nào mà nhìn mặt đất.

Sắc mặt của cậu rất khó coi, có lẽ bởi vì ngày hôm qua mới bị thương, ngày hôm nay lại biết được chuyện khiến lòng người giận sôi này.

Sở Ngôn một điểm cũng không thu lại tâm tình của chính mình, cậu tuy rằng không nói lời nào, thế nhưng đã nắm chặt hai bàn tay. Điều này khiến cho Vương đạo không nhận được mà có chút cảm khái, y không nghĩ Sở Ngôn sẽ đường hoàng như vậy mà đi ra chỉ trích Lý Triết Thiên, nếu là một ít kẻ già đời trong giới, bọn họ có thể sẽ lựa chọn nhớ kỹ chuyện này, chờ ngày sau trả thù, hoặc là để cho người khác đến vì chính mình ra mặt.

Thế nhưng thiếu niên này, sau khi chịu ủy khuất lại không nhận được mà chủ động đứng dậy.

Cho nên nói, cũng vẫn chỉ là một đứa bé sao?

Đúng vậy, cho dù hành xử có tốt, tính tình ôn hòa, Sở Ngôn vẫn chỉ là một hài tử 18 tuổi a!

Một loại tâm lý tự bệnh kỳ diệu ở trong lòng Vương đạo lặng lẽ sinh sôi, vừa đồng tình lại vừa có một chút đau lòng, hảo cảm của y đối với Sở Ngôn phải nói là càng ngày càng tăng, đồng thời, nhìn Lý Triết Thiên cũng càng ngày càng không thuận mắt.

Vương đạo sắc mặt tái xanh nói: “Chuyện này nhất định phải cho tôi một lời giải thích, Lý Triết Thiên, cậu mau nói rõ ràng mọi chuyện ra!”

Lý Triết Thiên đương nhiên hiểu rõ nếu loại chuyện này bị lộ ra ngoài đối với bản thân khẳng định phi thường bất lợi, coi như gã có thể giấu được chuyện này, danh tiếng trong giới chắc chắn vẫn sẽ bị ảnh hưởng. Hai mắt gã nhanh chóng đảo vài vòng, bỗng nhiên chỉ vào trợ lý của chính mình, nói: “Tôi thực sự không hiểu các người đang nói cái gì, các người tự hỏi trợ lý của tôi đi, tôi cái gì cũng không biết.”

Trợ lý này vừa nghe thấy vậy, đầu tiên còn ngẩn ngơ, sau đó sắc mặt liền trắng bệch mà minh bạch: Lý Triết Thiên muốn mình gánh toàn bộ trách nhiệm!

Tiểu trợ lý cũng là giận mà không dám nói gì, chỉ có thể khúm núm thừa nhận tất cả đều là sai lầm của chính mình, nói bản thân vẫn luôn nhìn Sở Ngôn không vừa mắt, vì vậy liền trộm kịch bản AI của Sở Ngôn, cắt cho hả giận.

Mọi người xung quanh nghe nói vậy đều tức giận không ngớt, người tinh tường đều có thể nhận ra một tiểu trợ lý sẽ không có gan làm ra những chuyện như vậy, tất cả đều là do Lý Triết Thiên đứng sau lưng chỉ điểm! Thế nhưng bọn họ lại không có chứng cứ, chỉ có thể trợn mắt nhìn Lý Triết Thiên không biết xấu hổ mà trốn tránh trách nhiệm!

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người bên trong trường quay phim đều đối với Lý Triết Thiên cảm phần sục sôi. Nhân duyên của Lý Triết Thiên quả thực không ra gì, trong khoảng thời gian đóng phim gã hung hăng cần quấy, đùa bỡn đại bài, ức hiếp nhân viên, một bộ dáng “Lão tử muốn lên trời”. Mà ngoại trừ những người này, chỉ có một thiếu niên tuổi mới đang cúi đầu, khiến người ta không thấy rõ vẻ mặt của cậu.

Bên trong mắt phượng trong trẻo, sáng sủa là một tia bi thương, ủy khuất, thế nhưng nhiều hơn tất cả vẫn là nét ẩn nhẫn, bình tĩnh trong đó.

Đời trước sau khi thành danh, Sở Ngôn cũng chưa từng phải chịu qua bất cứ đả ngộ không công bằng nào. Sáng hôm nay thì Phó đạo diễn có giao hảo với cậu nói cho cậu biết Lý Triết Thiên tiếp tục đầu tư vào đoàn phim 2000 vạn tinh tề, muốn mời Liêu Tinh, đuổi Sở Ngôn ra khỏi đoàn phim.

Chính là cố hết sức a, Sở Ngôn trong dĩ vãng cũng chưa từng gặp qua người nào không có đầu óc như thế. Giới giải trí trong nước luôn có không ít nhân tài, cậu đời trước, trước khi trở thành ảnh đế cũng đã gặp phải không ít các loại câu tâm đấu giác, bất quá những kẻ kia khẳng định khôn khéo bỏ xa Lý Triết Thiên mười mấy con phố!

Trắng trợn ức hiếp như thế?

Quang minh chính đại đuổi khỏi đoàn phim như thế?

Ồi, có tiền đúng là có thể khiến quỷ thôi ma, nếu không có tiền chỉ e tên Lý Triết Thiên này đã sớm chết từ lâu rồi.

Có điều cho dù có tiền, Lý Triết Thiên xuất đạo hai năm cho tới bây giờ cũng chỉ có thể đứng ở cái địa vị này, nói như vậy thì loại hung hăng phách lối, không coi ai ra gì này hẳn cũng là một nguyên nhân vô cùng trọng yếu.

Một ít người tinh tường cũng nhìn ra rồi, lần này Sở Ngôn là muốn để Vương đạo vì chính mình chủ trì công đạo. Dựa theo bình thường mà nói, chuyện như vậy xảy ra đáng để đem một diễn viên đuổi ra khỏi đoàn phim, bởi vì hắn ta xúc phạm đến lợi ích của mọi người.

Bất quá Lý Triết Thiên lại không giống, gã là mang theo vốn đầu tư tiến vào đoàn phim.

Nghĩ tới đây, rất nhiều nhân viên cũng không nhịn được mà đồng tình nhìn về phía thiếu niên đang cúi đầu

Wang Dao không thể vì cậu mà chủ trì công đạo a!

Mấy sợi tóc nhu thuận từ trên trán nhẹ nhàng rủ xuống, che khuất biểu hiện của thiếu niên, khiến người ta chỉ có thể nhìn thấy khóe môi đang khẽ nhếch lên của cậu. Thế nhưng tất cả mọi người cũng không biết, vào giờ phút này, Sở Ngôn đang đợi không phải là chuyện Vương đạo sẽ đứng ra bảo vệ chính nghĩa, mà là người đại diện vừa đi ra ngoài gọi điện thoại của cậu.

Trước đó, khi có nhân viên giao lại chip AI đã bị cắt thành hai phần cho Sở Ngôn, Chu Hòa Huy cũng đang đứng ở một bên. Y vừa nhìn con chip AI này, lập tức biến sắc, giận tím mặt, đợi đến khi biết là Lý Triết Thiên giở trò xấu, y không nói hai lời để Sở Ngôn đứng chờ một chút, còn chính mình đi ra ngoài gọi điện

thoại.

Thời điểm chờ Chu Hòa Huy quay lại phim trường, thấy chính là một cảnh tượng như vậy.

Một đám người đem Sở Ngôn, Lý Triết Thiên, Vương đạo vây thành một vòng, tất cả mọi người đều tức giận mà nhìn Lý Triết Thiên, mà gã ta thì sắc mặt vô cùng khó coi ngẩng đầu lên, một bộ dáng kiêu căng khó thuần. Chu Hòa Huy nhìn Sở Ngôn một bên cúi đầu không nói, nhất thời minh bạch đến cùng chuyện gì xảy ra. Y ở trong lòng thầm mắng Sở Ngôn một câu, trong đầu nháy mắt lóe lên ý nghĩ “Sở Ngôn thực sự ngu xuẩn như vậy? Cư nhiên chủ động đi khiêu khích Lý Triết Thiên?” Bất quá, một giây sau y liền đem loại suy nghĩ không thiết thực này ném ra sau đầu.

Sở Ngôn mới 18 tuổi, vẫn còn trẻ con, nhất định là nhất thời kích động.

Chu Hòa Huy chỉ là do dự trong chốc lát, liền quên mất tiên cơ. Vương đạo tựa hồ không biết nên nói cái gì, liền thấy Lý Triết Thiên bỗng nhiên tức giận giơ tay chỉ vào mặt Sở Ngôn, cười lạnh giễu cợt nói: “Chuyện lần này tôi nói không liên quan thì là không liên quan! Nhưng ngày hôm nay hắn nhất định phải rút khỏi đây! Liêu Tinh ngày mai có thể tiến vào đoàn kịch. Hắn không đi, tôi liền đi. Vương đạo, ngài cảm thấy nên làm như thế nào mới phải đây?”

Loại ngữ khí uy hiếp một điểm cũng không cho Vương đạo mặt mũi này triệt để khiến vị đạo diễn trẻ hoàn toàn biến sắc.

Người vây xem lại càng tức giận mà không dám nói gì, dù sao giả sử Lý gia thực sự rút vốn đầu tư, bộ phim này còn chưa ra mắt đã bị chết từ trong trứng nước, tổn thất cũng quá lớn.

Thấy tất cả mọi người không dám đáp lại lời của mình, Lý Triết Thiên này giờ còn đang sốt sắng nhất thời bình tĩnh lại. Quả nhiên chỉ cần gã muốn rút vốn đầu tư, đám người kia liền không dám cùng gã ho he một tiếng, chắc chắn, thực sự là một đám người nghèo rớt mồng tơi, một lũ hạ đẳng!

Nhưng đúng vào lúc này, lại nghe thấy Sở Ngôn nhỏ giọng mở miệng: “Anh dựa vào cái gì muốn tôi đi?”

Lý Triết Thiên nghe vậy, hừ lạnh một tiếng, cười ha ha mà hỏi ngược lại: “Em trai nhỏ, cậu làm sao lại đáng yêu như thế? Cậu thực sự không phải không có đầu óc? Cậu cho rằng cậu là ai, cậu đến hỏi Vương đạo một chút, tôi dựa vào cái gì muốn cậu rút!”

“Lý Triết Thiên, lần này người phải rút chính là cậu đấy!” Chu Hòa Huy không thể nhịn được nữa mở miệng mà mắng to.

Chu Hòa Huy tuy rằng thành thực bình tĩnh, nhưng là không còn cách nào khác. Y hiện tại cực kỳ hối hận tại sao chính mình lại do dự mất một lúc, lại để cho tên phú nhị đại không cần mặt mũi này làm nhục nghệ sĩ của mình.

Lý Triết Thiên nhìn thấy Chu Hòa Huy đi tới, sắc mặt hơi đỏ một chút, cuối cùng nói: “Anh có ý gì, Chu Hòa Huy?”

Chu Hòa Huy cười lạnh một tiếng, quay đầu nhìn về phía Vương đạo: “Vương đạo, từ ngày mai Thiên Thịnh quyết định tiếp nhận toàn quyền đầu tư vào Huyết Chiến 8000 vạn tinh tệ, tập đoàn Lý thị nếu như muốn rút vốn đầu tư liền để bọn họ rút vốn đầu tư đi, nếu như không muốn thì thôi.” Dừng một chút, Chu Hòa Huy đem Sở Ngôn kéo đến bên cạnh mình nói: “Thiên Thịnh chỉ có một yêu cầu ——”

“Ngay bây giờ, lập tức để Lý Triết Thiên lặn khỏi đoàn phim!”

Đại sảnh tập đoàn Hạ Thị, ở toàn bộ thủ đô tinh có thể tính là phong cách kiến trúc hạng nhất. Thẳng vào tòa nhà Vân Tiêu cao chọc trời, mỗi tầng đều phân phối bãi đậu xe cao cấp, toàn bộ tòa nhà giống như thanh lợi kiếm tàn nhẫn mà đâm giữa trời xanh, mang theo một loại nhuệ khí không thể ngăn cản.

Ngay tại mười phút trước, một cuộc điện thoại của Chu Hòa Huy là gọi đến nơi ấy, đầu tiên là gọi tới văn phòng tổng giám đốc công ty giải trí trách nhiệm hữu hạn Thiên Thịnh, sau đó truyền tới trợ lý chủ tịch tập đoàn Hạ thị, cuối cùng mới được chuyển đến bên trong phòng làm việc chủ tịch tập đoàn Hạ thị.

Đợi chừng mười phút, Chu Hòa Huy mới nhận được đáp án. Y hơi kinh ngạc tại sao lần này Từ tỷ lại do dự lâu như thế mới quyết định, bất quá y lại không biết, người phụ trách công ty giải trí trách nhiệm hữu hạn Thiên Thịnh – Từ Ngọc Dung cũng là phải gọi điện đến hai lần mới có được câu trả lời.

Ở ngoài thủ đô tinh, vầng mặt trời duy nhất trong tinh hệ tản ra nhiệt lượng nóng rực, ánh mặt trời xuyên qua kính tự vệ có màu sáng rõ của nhà lớn, tia phóng xạ trở nên vô hại, trái lại còn ôn ôn nhu nhu mà chiếu xuống, đem căn phòng tràn ngập ánh sáng.

Sau ba tiếng gõ cửa, người ở bên trong phòng mới cho phép đối phương tiến vào.

Một người đàn ông ăn mặc tây trang trang trọng nghiêm túc hướng ông chủ của mình báo cáo công tác, đem kết quả việc đã rút 8000 vạn tinh tệ từ tập đoàn đi đầu tư vào đoàn phim Huyết Chiến hồi báo chỉ tiết một lần, qua một lát, y không nhận được mà nói nhiều hơn một câu: “Lý thị bên kia, có chút bất mãn.”

Lời này vừa nói ra, người đàn ông đang cúi đầu lật xem tập tin phút chốc dừng lại.

Người đàn ông chậm rãi ngẩng đầu lên, khi tầm mắt hắn chuyển qua trên người quản lý, cho dù đã ở chung nhiều năm, vị quản lý này cũng không nhận được mà đứng thẳng người, sống lưng căng thẳng.

Chỉ một một thanh âm trầm thấp, từ tính vang lên: “Lý thị bất mãn cái gì?”

Người quản lý rất cung kính mà hồi đáp: “Bọn không quyết định không rút vốn đầu tư, cũng không đồng ý để Lý Triết Thiên rời khỏi đoàn phim, thế nhưng yêu cầu của Thiên Thịnh lại muốn Lý Triết Thiên phải rời khỏi, bởi vì kim bài quản lý Chu Hòa Huy của Thiên Thịnh lúc đó ngôn từ khá kịch liệt, tựa hồ là muốn Lý Triết Thiên phải nhận lấy nhục nhã.”

“Hắn nói cái gì?”

Quản lý trả lời: “Hắn muốn Lý Triết Thiên ngay lập tức lặn khỏi đoàn phim.”

Hơi yên lặng chốc lát, người đàn ông kinh ngạc hỏi: “Chỉ có vậy?”

Quản lý gật đầu: “Chỉ có vậy.”

Trầm ngâm một lát, người đàn ông ngữ khí bình tĩnh nói: “Vậy để Chu Hòa Huy xin lỗi gã đi.”

Quản lý thoáng kinh ngạc trong nháy mắt, tiếp theo mới gật đầu, y vừa mới chuẩn bị rời đi làm việc, lại nghe nam nhân nói bổ sung: “Để Chu Hòa Huy nói cho Lý Triết Thiên, động tác “lặn” này có chút khó, không nên làm khó gã, sau đó để gã bò ra khỏi đoàn kịch là được rồi.” (=)))

Chân vị quản lý lão đảo một cái, y không nhịn được mà ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông kia một chút.

Dù sao đã làm việc cho hắn mấy năm, quan hệ cấp trên cấp dưới cũng khá hài hòa, vị quản lý này thực sự không nhịn được lòng hiếu kỳ của mình hỏi: “Hạ tiên sinh, lần này đầu tư vào đoàn phim Huyết Chiến tổng cộng 130 triệu, tôi thật sự không hiểu ngài đến cùng tại sao lại phải vì Sở Ngôn kia mà tiêu tốn nhiều tâm tư như vậy?”

Chỉ thấy dưới ánh sáng ấm áp, khuôn mặt tuấn mỹ của nam nhân dẫn theo một vệt ý cười lãnh đạm, ánh nắng phảng phất vì đó mà dát lên một đường viền vàng nhạt. Gương mặt lạnh lùng, hơi làm nổi lên môi mỏng, hết thấy đều là nét đẹp tự nhiên mà lại tinh tế giống như đã được điều mài gọt dũa, hoàn mỹ đến mức không thể soi mói. Chỉ là ý cười bên này thực sự lạnh đến tận xương tủy, khóe miệng khẽ nâng, quang mang lạnh lẽo trong con ngươi khiến người ta rất khó có thể phát hiện.

Một lúc sau, Hạ Bách Thâm mới nhẹ nhàng mở miệng ——

“Trong vòng ba năm, Sở Ngôn muốn cái gì, cho cậu ta thứ đó. Ba năm sau, khiến cậu ta lặn.”

Chú thích:

[1] Rồng có vảy ngược: Ngày xưa, Di Tử Hà được vua nước Vệ yêu, theo pháp luật của nước Vệ, ai tự tiện đi xe của nhà vua là bị tội chặt chân. Được ít lâu mẹ Di Tử Hà mắc bệnh. Có người nghe tin đang đêm đến báo với Di Tử Hà. Di Tử Hà trái lệnh, đi ra bằng xe ngựa của vua.

Nhà vua nghe tin cho là người hiền, nói:

– Thực là người có hiếu! Vì mẹ mà phạm tội bị chặt chân.

Di Tử Hà đi chơi với nhà vua trong vườn quả. Di Tử Hà ăn quả đào thấy ngon, không ăn hết, dâng nhà vua.

Nhà vua nói:

– Nàng ấy thật yêu ta! Quên cái miệng của mình mà nhớ đến ta.

Đến khi Di Tử nhan sắc kém, lòng vua yêu bớt đi, lại phạm tội.

Nhà vua nói:

– Nó đã có lần tự tiện đi xe ngựa của ta, lại có lần bắt ta ăn quả đào thừa của nó.

Cho nên việc làm của Di Tử không khác, nhưng lần trước được khen là hiền, lần sau lại phạm tội.

Đó là vì lòng yêu ghét hết sức thay đổi. Cho nên được nhà vua yêu thì cái khôn của mình càng làm cho mình được thân, bị nhà vua ghét thì cái tội của mình càng làm cho mình bị ruồng bỏ. Những kẻ sĩ đi du thuyết không thể không xét đến chỗ nhà vua yêu và ghét cái gì, rồi sau đó mới thuyết phục.

Rồng là một vật có thể đùa bỡn, thậm chí có thể cười. Nhưng ở dưới cái cổ của nó có cái vẩy ngược dài một thước. Ai động đến thì bị nó giết ngay. Các vị vua chúa cũng có cái vẩy ngược, kẻ du thuyết không sờ phải cái vẩy ngược của vua chúa thì ngỗ hầu mới là người giỏi.

Chúc mừng công quân Hạ Bách Thâm của chúng ta đã lên sà =)) Quả nhiên là đủ “thâm” =)))

9. Chương 9

Bộ dáng Lý Triết Thiên tức giận rời đi ngày đó, đến nay vẫn còn ghi tạc trong đầu của rất nhiều nhân viên đoàn phim Huyết Chiến .

Vốn tại thời điểm cùng Chu Hòa Huy kịch liệt đấu khẩu, Lý Triết Thiên vẫn luôn mang vẻ mặt hung hăng,

tự đắc “Dám trêu chọc lão tử, người nhất định phải chết”. Thế nhưng sau đó, Chu Hòa Huy lại càng thêm mạnh mẽ bày tỏ Thiên Thịnh muốn đầu tư vào đoàn phim 8000 vạn tinh tệ, Lý Triết Thiên liền lập tức chết ở trong mộng.

Bộ phim Huyết Chiến này chỉ có hai nhà đầu tư, một là tập đoàn Lý thị, còn lại chính là công ty giải trí trách nhiệm hữu hạn Thiên Thịnh.

Nguyên bản mỗi nhà đầu tư 5000 vạn tinh tệ, có thể nói là sức ảnh hưởng ngang ngửa nhau. Nhưng hiện tại, Thiên Thịnh đơn phương trực tiếp đầu tư thêm 8000 vạn tinh tệ, này có thể thấy rõ Thiên Thịnh hoàn toàn không quan tâm đến bộ phận đầu tư của Lý gia, đồng thời còn muốn trên cơ sở 2000 vạn đầu tư ban đầu, Lý gia phải tiếp tục đầu tư thêm 3000 vạn tinh tệ, đồng thời nhất định phải đuổi Lý Triết Thiên ra khỏi đoàn phim!

Tài đại khí thô, lại có tài đại khí thô hơn!

Nếu như nói, trước Lý Triết Thiên kêu gào là sông nhỏ, suối nhỏ thì Thiên Thịnh lại cường thế như giang hà đại hải!

Lý gia bắt quả chỉ là thương nghiệp vận tải đứng thứ ba thủ đô tinh mà thôi, mười năm trở lại đây mới chậm rãi quật khởi, nhìn hình thức thì chính là kiểu nhà giàu mới nổi. Nếu so sánh cùng gốc gác thâm sâu phía sau Thiên Thịnh, xác thực có chênh lệch một chút.

Trước đây, bởi vì Chu Hòa Huy có chủ trương thoái nhượng một bước, không nên đối đầu với Lý Triết Thiên là bởi vì trên dưới toàn bộ Lý gia ai ai cũng sùng ái vị đại thiếu gia này đến vô pháp vô thiên, mà Thiên Thịnh cũng không có khả năng chỉ chú trọng nâng đỡ một mình Sở Ngôn, làm hậu thuẫn cho một mình cậu. Thế nhưng, cuộc điện thoại trước đó đã khiến Chu Hòa Huy hoàn toàn thay đổi quan điểm này.

Y hiểu rõ, công ty thật sự muốn dùng toàn lực để nâng đỡ Sở Ngôn, thậm chí không tiếc đắc tội với Lý Triết Thiên.

Nguyên bản sau chuyện này, Lý Triết Thiên còn gọi điện thoại muốn cha mẹ làm chủ cho chính mình. Ai ngờ cha mẹ của gã ở trong hình ảnh giả lập bên kia còn “Được được được, tất cả đều nghe theo con”, bất quá sau khi trò chuyện được một lúc vẫn là đồng ý để Lý Triết Thiên rời khỏi đoàn phim.

Lý Triết Thiên đương nhiên là bùng bùng lửa giận mà rời đi, một hồi hài kịch cứ như vậy kết thúc.

Lý Triết Thiên vừa đi, một bên còn không ngừng mắng mỗ trợ lý của mình, mà ở phía sau, nhân viên đoàn phim không có một người nào quan tâm đến gã rời đi, trái lại còn vô cùng cao hứng mà tiếp tục đi làm việc của chính mình, hiệu suất công tác nhất thời không ngừng tăng cao.

Có một nam chính cà lơ phất phơ thường xuyên đến muộn, đùa bỡn đại bài, quả thực là bi kịch của một đoàn phim!

Cảm tạ lão thiên, cuối cùng cũng đem cái tên đại thiếu gia không biết liêm sỉ này đuổi đi!

Trong những người có mặt tại hiện trường, Vương đạo lại càng vui mừng hoan hỉ hơn, chỉ còn kém không trực tiếp ôm lấy Sở Ngôn một cái kiểu Pháp.8000 vạn đầu tư a! 8000 vạn! Bên Lý Triết Thiên cũng không có rút vốn đầu tư, này chứng tỏ, tổng đầu tư của Huyết Chiến cư nhiên có đến 180 triệu!

Nói đến con số này, trong lòng Vương đạo còn có chút thấp thỏm, y âm thâm tìm Sở Ngôn, nhỏ giọng hỏi: “Cái kia.....Sở Ngôn a, chuyện lần này đúng là Lý Triết Thiên làm không đúng, hiện tại hắn cũng đã rời đi, liên quan đến vấn đề đầu tư....”

Nghe vậy, Sở Ngôn lập tức minh bạch ý tứ của Vương đạo. Gương mặt tuấn tú, đẹp đẽ lộ ra một mặt cười ôn nhu vô hại, Sở Ngôn ngữ khí ôn hòa nói: “Vương đạo, quyết định của công ty tôi cũng không có cách nào thay đổi, Huyết Chiến là một bộ phim truyền hình tuyệt vời, tôi cho rằng công ty quyết định vô cùng chính xác.”

Vừa nghe lời này, hai mắt Vương đạo nhất thời sáng ngời!

Đây là đang nói, 8000 vạn đầu tư mới này nhất định có thể nhập trường!

Trong thế giới giải trí phồn thịnh ngày nay, quay phim chụp hình quy mô có thể lớn cũng có thể nhỏ. Nhỏ bằng một bộ phim chiếu mạng, bạn bất quá chỉ cần 40 ngàn tinh tệ cũng có thể quay chụp thành công, lớn bằng một bộ phim truyền hình, bạn phải có trong tay mấy trăm triệu mới có thể tiến hành quay chụp. Một số đại tràng diện, đại chế tác lại càng đáng sợ hơn, năm năm về trước có một phim kinh phí thậm chí chỉ có 45 triệu tinh tệ! Cư nhiên, đến cuối cùng doanh thu phòng bán vé bộ phim này thế nhưng lại đạt tới 817 triệu!

Khán giả đối với sự nghiệp giải trí vô cùng nhiệt tình hoan nghênh, này dĩ nhiên cũng sẽ càng thêm soi mói. Người trong giới cũng vì thế lại càng thêm tỉ mỉ chăm chút mỗi một cái chi tiết nhỏ trong chế tác của chính mình, chất lượng thành phẩm đương nhiên cũng cao hơn, báo chí từ đó cũng có nhiều chuyện để đưa hơn.

8000 vạn đầu tư được thêm vào, Vương đạo đã nghĩ được nơi nó cần đến. Đoàn phim sẽ dùng phần tài chính này, đem đặc hiệu chế tác Huyết Chiến nâng cao, hoàn thiện để chất lượng bộ phim này không thua kém phim điện ảnh phổ thông, chỉ ít để bộ phim này có tên trong danh sách đề cử bộ phim có đặc hiệu tốt nhất lễ trao giải Kim Thịnh năm nay!

Đừng nghĩ rằng mục tiêu của Vương đạo rất thấp, ở thế giới này, trong vòng một năm phim ảnh mới ra cũng phải trên dưới một nghìn vạn bộ, tất nhiên đây mới chỉ tính số lượng phim được sản xuất tại Hoa Hạ. Kim Thịnh là lễ trao giải thưởng điện ảnh đứng đầu Hoa Hạ, mỗi lễ trao giải thưởng niên chỉ có thể đưa ra danh sách đề cử 10 bộ phim truyền hình, có thể lọt vào trong danh sách này đã là khó như lên trời.

Bộ phim Huyết Chiến này, diễn viên chính nổi tiếng nhất Lý Triết Thiên vừa rời khỏi đoàn phim, những diễn viên khác căn bản một chút danh tiếng cũng không có, muốn đấu với những nghệ sĩ tuyến đầu, thậm chí so sánh với ảnh đế, ảnh hậu phim truyền hình, quả thực là không có ưu thế gì.

Nghĩ tới đây, Vương đạo híp mắt lại, mời người phụ trách ban tuyên giáo đoàn phim đến bắt đầu thương lượng.

Vào ngày thứ ba sau khi Lý Triết Thiên rời đi, toàn bộ phim đều đã được hoàn thành. Cảnh quay cuối cùng là một màn Chử Thần chết trên chiến trường, nguyên bản trong cảnh này cần phải có Lý Triết Thiên đối diễn, lần này Vương đạo quyết định mời một diễn viên đóng thế bóng lưng Lý Triết Thiên, sửa lại kịch bản một chút, liền khiến cho nhân vật chính một màn này hoàn toàn biến thành Sở Ngôn. Trong vũ trụ bao la vô biên, một chiếc tàu chiến bị kẻ địch bắn rơi, nhanh chóng đáp vào một viên tinh cầu hoang vu hẻo lánh.

Nhân vật cùng các quốc gia bên trong Huyết Chiến đều do tác giả sáng tạo ra, ở cái thế giới kia, 500 năm trước đã xảy ra một hồi đại chiến, khiến cho nền chính trị toàn bộ tinh hệ đã có những thay đổi to lớn. Nói ví dụ như Nhiếp Chính, Chử Thần thuộc Hoa quốc tại 500 năm trước nguyên khí bị tổn thất lớn, hôm nay bởi vì đi cướp đoạt tài nguyên mà bị cường địch khắp nơi vây công.

Năm trăm năm a, trong vòng năm trăm năm qua chiến tranh chưa từng có lúc nào chấm dứt!

Cho dù đại chiến chấm dứt, những cuộc chiến nhỏ khác cũng vẫn liên miên không ngừng, Chử gia chính tại thời điểm 500 năm trước một đường quật khởi, vì quốc gia, dân tộc không ngừng chiến đấu cho đến hiện tại, rút cuộc chỉ còn lại mạch huyết thống cuối cùng.

Chử Tùng chết rồi, Chử Thần chính thức trở thành Chử gia gia chủ, gia chủ của một gia tộc không có thành viên.

Cậu nhận lấy vị trí của Chử Tùng, tại thời điểm mọi người còn đang nghi ngại, không tin tưởng trở thành vị tướng quân trẻ nhất quốc gia. Qua mỗi chiến dịch, cậu dần lấy được sự tín nhiệm của mọi người, rút cuộc trở thành tấm gương Chử tướng quân uy phong lẫm lẫm trong mắt những quân nhân khác.

Danh tự Chử tướng quân này là một loại vinh quang, thế nhưng khi vào trong tai Chử Thần, bất quá chỉ là một hồi trào phúng.

Chử gia từng sinh ra vô số Chử tướng quân, trẻ tuổi nhất chính là cậu, nhiều tuổi nhất so với cậu – một sinh viên đại học năm hai cũng chỉ có mười tuổi.

Không sống quá 45 tuổi, đã là số mệnh của Chử gia. Chiến trường vô tình, tướng quân coi như anh dũng thiện chiến, lại giỏi bày mưu tính kế, các binh lính còn có thể xuất ngũ thế nhưng là tướng quân thì vĩnh viễn không thể. Hơn nữa, một điều trong gia quy Chử gia ——

Thâm nhập chiến trường, tay nhiễm máu địch

Chử Thần không muốn làm một người Chử gia chỉ biết chịu chết, bất quá cậu cũng tuyệt đối không cho phép anh trai của mình phải chết một cách vô ích!

Sau ba năm Chữ Thần cùng Nhiếp Chính liên thủ, tiêu diệt rất nhiều quân đồn trú của rất nhiều quốc gia làm cho uy danh Hoa quốc không ngừng vang xa, ngoại địch cũng không dám xâm lấn. Mà lần này thế nhưng lại có ba quốc gia liên thủ với nhau xâm lược Hoa quốc, Chữ Thần cùng Nhiếp Chính nhất định phải chặn bọn chúng lại ở bên ngoài biên giới, không thể để chúng tiến thêm một bước!

Trận chiến này giằng co, kéo dài hơn ba tháng, cuối cùng lại có một tên nội gián, khiến cho Chữ Thần cùng Nhiếp Chính bị quân địch bao vây, cuối cùng chỉ còn sót lại một chiếc chiến hạm rơi vào một tình cầu không người.

Trên tình cầu này chỉ có rất nhiều tảng đá màu đen, một chiếc tàu chiến lẻ loi rơi vào bên trong, bốn phía tàu chiến tập trung ở trên không, đem chiếc tàu chiến này khóa vào chính giữa, khiến nó vô phương chạy trốn.

Cũng không ai biết ở trong chiến hạm đến cùng là thương lượng cái gì, tác giả cũng không có đề cập qua, bất quá thời điểm kẻ địch đã xảy ra một chút động tĩnh, đã thấy một thiếu niên tuấn mỹ, dáng người cao ngất từng bước một từ trong chiến hạm đi ra, cậu đứng ở trên cánh tàu chiến, ngẩng đầu nhìn những kẻ địch đang đứng bao vây thành sơn thành hải. Một bên là tướng quân trẻ tuổi đơn thân độc mã, một bên là hơn một nghìn chiến hạm của quân địch.

Song phương nhìn chăm chú hồi lâu, cuối cùng, phụ trách chiến dịch lần này thượng tướng Davies hướng về toàn quân thống cáo: “Chữ Thần tướng quân, các người chiến bại, đã không còn đường thoát, viện quân của các người còn cần ba giờ nữa mới có đến đây, đầu hàng đi.”

Đáp lại y là ánh mắt trầm mặc nội liêm của thiếu niên, Chữ Thần không nói tiếng nào.

“Chữ Thần, đầu hàng.”

Qua một phút, “Chữ Thần, đầu hàng.”

Qua ba mươi giây, “Chữ Thần, đầu hàng.”

Lại qua mười giây đồng hồ, một mình thượng tướng Davies đứng trên chiến hạm chủ, ánh mắt của y phức tạp nhìn thiếu niên trên tình cầu, qua một lúc lâu, nói rằng: “Người có chuyện muốn nói với ta sao?”

Đến giờ phút này, Chữ Thần rút cuộc mở miệng. Tiếng nói của cậu khàn khàn khó nghe, tựa như bị mài qua sa thạch, mỗi một tiếng đều tràn ra tơ máu, thế nhưng vẻ mặt trước sau trấn định: “Mike Davies, người đây là đang sợ ta.”

Thượng tướng Davies sắc mặt tái xanh.

Đúng vậy, trải qua ba tháng, thiếu niên này lần lượt huyết tẩy từng chiến trường, xông lên uy danh hiển hách. Cho dù cậu bây giờ đã là ba ba trong chậu, cũng không có khả năng chạy trốn, thế nhưng tại sao

những chiến hạm này không có lấy một cái dám đáp xuống tinh cầu? Cũng là bởi vì một loại sợ hãi vô hình.

Chữ Thần chính là trí của Hoa quốc, Nhiếp Chính chính là dũng của Hoa quốc.

Một ngày nào đó sau khi cuộc chiến này kết thúc, rất ít người nhớ tới, thượng tướng Davies chủ nhân chiến hạm có cự ly gần tinh cầu kia nhất, kết cục cuối cùng là chết không có chỗ chôn, chỉ có một ít tàu chiến ở bên trong vụ nổ lớn kia trốn thoát được, nhưng những người này rất nhanh liền xuất ngũ, đem một hồi chuyện cũ mai tang ở trong lòng, vĩnh viễn không bao giờ dám nhắc lại.

Mà ngay lúc này, một thiếu niên phong thái xinh đẹp đơn độc một mình đứng trên boong thuyền, trong tay không có bất kỳ vũ khí nào đối đầu cùng ngàn vạn binh mã. Cậu dùng phong thái trác việt đem vị thượng tướng quân công hiển hách Davies nói đến lửa giận ngút trời, cậu dùng câu chữ ngắn gọn mà nói với Davies: “Lần này chiến bại là một mình Chữ Thần ta, bất quá trong vòng một tháng, Davies, quân đội các người tất bại.”

Cho dù thời điểm nói đến chiến bại, thiếu niên này cũng không để lộ một chút thất thố nào, tựa như cậu mới thực sự là người dành được chiến thắng, ngồi ngay ngắn trên ngai vàng tối cao, mắt cậu nhìn xuống tất cả quân địch ở đây, dùng tư thái kiên quyết miệt thị bọn họ.

Đến cuối cùng, thượng tướng Davies không thể nhịn được nữa mà hạ lệnh, trực tiếp dùng pháo nổ tung cái tinh cầu này, đem thiếu niên ngông cuồng tự đại, giấu cột tôn nghiêm của chính mình nổ tung! Thế nhưng, thời điểm bọn họ còn đang chuẩn bị pháo, đã thấy vị tướng quân trẻ nhất trong lịch sử bỗng nhiên tiến lên một bước, ngăn đầu nói.

“Người muốn làm nhục ta, cho nên mới nói với ta lâu như vậy. Tự đại là nhược điểm lớn nhất của các người, Davies, trước khi chết ta dạy cho người một điều. Anh trai vẫn luôn dạy dỗ ta, cho dù chính mình đã đem đao tử gác trên cổ kẻ thù, người cũng không thể phí lời nói nhiều như vậy, điều người cần làm là ——”

“Múa đao, giết người!”

Dứt lời, ở trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người đã thấy thiếu niên này bỗng nhiên cao giọng cười ha hả.

Mà ở dưới chân cậu, chiếc tàu chiến này trong phút chốc tỏa ra thứ ánh sáng rực rỡ. Chính chiến thuyền giống như một viên Hằng tinh chói mắt, hình dáng vô cùng quỷ dị, quân địch chạy a chạy, các chiến hạm trong không gian nhất thời loạn tung lên.

Thứ không biết mới là thứ đáng sợ nhất, ánh sáng này thực sự quá quỷ dị, khiến bọn họ không thể không bỏ chạy.

Thế nhưng ở một giây đồng hồ sau, phần lớn mọi người vừa mới quay lại nhìn chiến thuyền kia, còn chưa kịp chạy trốn, luồng sáng trắng vô thanh vô tức liền nuốt chửng lấy cả người bọn họ. Ở trong sách là miêu

tả thế này ——

Luồng sáng trắng này tựa như một lưỡi hái tử thần, vô thanh vô tức mà gặt hái tất cả sinh mệnh. Chiến thuyền ở dưới hào quang của nó hóa thành hư vô, sinh mệnh bị nó chạm tới liền không tồn tại nữa, nó dịu dàng mơn trớn làn da của mọi sự vật, tựa như bàn tay đông đầy ôn nhu của con người, đem tất cả hòa vào trong một dòng nước ấm áp, chìm vào vĩnh hằng.

Hai mươi một năm trước, sinh ra tại Hoa quốc thủ đô tinh, cậu được đặt một cái tên: Chữ Thần.

Hai mươi một năm sau, cậu dùng năng lực của chính mình trì hoãn mười phút, để thời khắc chết chóc này vĩnh viễn khắc sâu trong tâm trí mỗi người.

“Tinh Thần” là vũ khí mạnh nhất trong lịch sử, được phát minh để Hoa quốc vĩnh viễn tồn tại, đứng đầu trong tinh tế. Vào ngày “Tinh Thần” được kích phát, nó đã tước đi tính mạng của hai triệu một trăm ba mươi nghìn binh lính liên quân ba nước, đồng thời cũng tước đi sinh mệnh của vị tướng quân trẻ tuổi xuất sắc nhất trong lịch sử.

Chữ Thần ngậm lấy ý cười chết đi, cùng chung chiến thuyền với cậu, chỉ còn lại một mình Nhiếp Chính sống sót.

Tính toán không lộ chút sơ hở nào, chung quy cũng chỉ là một thần thoại. Là hy vọng cuối cùng của Hoa quốc, Nhiếp Chính bị đánh ngất xỉu được đưa ra khỏi tinh cầu, còn lại tất cả những chiến sĩ lần đầu tiên vi phạm quân lệnh, bọn họ đứng trước “Tinh Thần” bọn họ sùng bái nhất, đồng thời cũng là đứng trước mặt vị tướng quân bọn họ sùng bái nhất đã chết.

Ba năm trước, bọn họ có không ít người căm ghét, khinh miệt người thiếu niên kia.

Ba năm sau, bọn họ tay cầm tay, thiếu niên kia lại trở thành người duy nhất bị “Tinh Thần” tước đi sinh mệnh.

Chữ Thần trước khi chết, cũng không để lại di ngôn, hắn chỉ nở một nụ cười, cười đến phi thường ôn hòa.

Tinh kỷ năm 519, Chữ gia không còn huyết mạch. Giống như Chữ Tùng năm đó, thời điểm chết trận đã hướng phó tướng Nhiếp Chính của mình dặn dò: “Người trở lại nói cho Chữ Thần, từ nay về sau, nó không bao giờ còn là người Chữ gia nữa!”

Trục xuất Chữ gia, đây là muốn cậu được tự do.

Thế nhưng đối với câu nói này, Chữ Thần năm đó bị Nhiếp Chính đánh đến phi thường chật vật, thời điểm ngã xuống đất, lau đi vệt máu ở khóe môi, cậu nói: “Chữ Tùng, anh nhìn em một chút, rút cuộc có phải là người Chữ gia hay không?”

Sinh nhi vinh diệu, tử vô thi cốt[1].

Có lẽ đối với Nhiếp Chính mà nói, đối mặt với vấn đề Chữ Thần, trong lòng y kỳ thực đã sớm có một cái đáp án. Giống như lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, dưới ánh nắng chan hòa rực rỡ, thiếu niên thiên kiều chi tử kiều ngạo tùy hứng cúi đầu nhìn y, khóe môi nhếch lên, bộ dáng bá đạo đến cực điểm, cậu nói ——

“Ta là Chữ Thần, Chữ trong Chữ gia, Thần trong Tinh Thần.”

——

Tiến độ edit thì mình không đảm bảo lắm vì năm nay mình cuối cấp rồi, quy chế thi cũng thay đổi nên nếu truyện có chậm trễ thì mong các bạn thông cảm nhé ~

10. Chương 10

Huyết Chiến đóng máy.

Toàn bộ đoàn phim ngoại trừ Lý Triết Thiên bị đuổi ra ngoài, ngay cả các diễn viên phụ đã sớm quay hết phân cảnh của mình đều đến tham gia bữa tiệc đóng máy.

Sở Ngôn vừa đến thế giới này, cũng không hiểu rõ một số quy tắc liên quan đến tiệc đóng máy, chính vì vậy trong toàn bộ quá trình cậu đều nở nụ cười ôn hòa, ngồi ngay ngắn ở vị trí của mình, nhìn mọi người vui đùa náo nhiệt, mời rượu, chọc cười lẫn nhau.

Bởi vì Huyết Chiến là một bộ phim tinh tế, cho nên đoàn phim cũng không có thuê lại tinh cầu chuyên môn truyền hình, địa điểm quay chụp đều là ở đài truyền hình Hoa Hạ thủ đô tỉnh.

Tiệc đóng máy được tổ chức tại một khách sạn bên cạnh địa điểm quay phim, từ bên ngoài nhìn vào khách sạn này chỉ như một nhà lớn phi thường phổ thông, thế nhưng sau khi đi vào liền phát hiện được, bên trong khách sạn sử dụng hơn một trăm màn hình giả lập, truyền phát tin tức, video điện ảnh suốt 24 giờ.

Sở Ngôn vô cùng hứng thú đánh giá một chút, Chu Hòa Huy thấp giọng giải thích: “Những đoạn phim này đều là chúng ta quay tại đài truyền hình, chờ sau khi Huyết Chiến công chiếu, cũng sẽ xuất hiện ở đây. Khách sạn này đã từng tiếp đón rất nhiều đoàn phim, không cao lắm, chỉ có 78 tầng, mỗi tầng có thể đồng thời tiếp đón được hai đoàn phim, ngày hôm nay sẽ tiếp đón 61 đoàn phim.” Dừng một chút, Chu Hòa Huy nói bổ sung: “Nói cách khác, ngày hôm nay, có 61 đoàn phim tổ chức tiệc đóng máy tại đây.” (Có 78 tầng thôi, không cao lắm đâu =))

Sở Ngôn: “...”

61 đoàn phim đồng thời tham gia tiệc đóng máy, đây vẫn chỉ là ở một đài truyền hình nhỏ nhỏ!

Này nếu như ở một ngàn năm trước, không cần phải nói đến một cái đài truyền hình có nhiều đoàn phim cùng đóng máy như thế hay không, toàn bộ Hoa Hạ này cùng một ngày cũng không có nhiều đoàn phim đóng máy đến vậy!

Đối với thế giới có sự nghiệp giải trí phát triển phồn thịnh này lại có rất nhiều sự đổi mới, trong bữa tiệc đóng máy, mặc cho mọi người dùng mọi cách để mời rượu Sở Ngôn, cậu cũng đều bình tĩnh, ung dung mà từ chối.

Chu Hòa Huy cũng không nghĩ tới thiếu niên có bề ngoài non nớt này lại có thủ đoạn giao tiếp lợi hại như thế, cho dù là người đến mời rượu bị cậu từ chối vẫn đều nói cười đến thật cao hứng, lại còn không ngừng khen ngợi: “Tiểu Ngôn a, cậu thật là một hạt giống tốt! Không tồi không tồi!”

Không tồi cái gì a!

Chẳng nhẽ không tồi ở: Nâng ly cho các người uống, các người còn vui vẻ mà để người khác kiếm tiền sao? Các người là tới mời rượu a!!! [1]

Quá ba tuần rượu, Vương đạo tự mình đi tới ngồi bên cạnh Sở Ngôn. Vị đạo diễn trẻ tuổi này xuất đạo cũng chưa lâu, so với Sở Ngôn chỉ hơn sáu, bảy tuổi, có năng lực tiếp được bộ phim truyền hình Huyết Chiến này quả thực là dọa cho một đám không ít người rớt cả tròng mắt, thế nhưng năng lực đạo diễn của y thực sự là vô cùng tốt. Y say khướt, hí hửng nhìn Sở Ngôn, thân thiết như hai người anh em mà kéo vai của đối phương, nói: “Sở Ngôn a, lần này biểu hiện của cậu rất tốt! Thời điểm thủ vai lúc trước tôi quả nhiên là không nhìn nhầm người, cậu cực kỳ tốt! Sau này, hi vọng chúng ta lại có cơ hội hợp tác a...”

Mất thấy bữa tiệc đóng máy cuối cùng biến thành đại hội khen ngợi mình, Sở Ngôn đỏ khốc đỏ cười, mà Chu Hòa Huy ở đoàn phim ngày người hơn một tháng cũng không thể làm gì.

Đến thời điểm chia tay, nhân duyên vô cùng tốt của Sở Ngôn liền thật sự biểu hiện ra bên ngoài.

Bạn nói thiếu niên này thân thiện, ôn nhu, gần gũi với mọi người? Kỳ thực cũng không phải.

Thời điểm Vương đạo nói chuyện với Sở Ngôn, mặc dù ăn mặc một thân quân trang rách nát, dính đầy máu cùng bùn đất, thế nhưng mọi người vẫn có thể cảm nhận được thiếu niên này toát lên một loại quý khí trời sinh.

Đây là một loại khí chất kiêu ngạo đặc biệt đáng yêu, lần đầu tiên gặp gỡ, bạn có thể cảm thấy đối phương có thể rất khó ở chung, bất quá chỉ cần sau ba phút, bạn sẽ phát hiện, thiếu niên này có một loại năng lực giao tiếp thiên phú, cậu ấy có khí chất cao quý, tao nhã, cũng có thể khiến cho bạn đặc biệt yêu thích một thứ đồ nào đó. (?)

Sau tiết mục mời rượu Sở Ngôn của đám người lão làng không thành công, mấy đồng nghiệp nữ trong đoàn phim liền ra sân. Người lớn tuổi hơn thì nói một ít lời cổ vũ Sở Ngôn, biểu hiện việc hợp tác hơn một tháng qua vô cùng tốt đẹp, kẻ nhỏ tuổi hơn thì trực tiếp tặng quà cho cậu.

Vốn là Sở Ngôn vẫn muốn từ chối, thế nhưng thời điểm nghe được trợ lý hóa trang tặng cho cậu một con chip phim truyền hình cao cấp đã không còn xuất bản nữa, cậu hơi do dự một chút, trợ lý này đã đem thứ kia nhét vào trong ví tiền của cậu rồi.

Chờ xe bay của Chu Hòa Huy từ bãi đậu xe quy định tự động lái tới, hai người liền lên xe.

Cửa xe tự động mở ra, cài đặt tốt địa điểm cần đến, sau đó liền trực tiếp lái về một hướng khác thủ đô tỉnh.

Không khí bên trong xe vô cùng yên tĩnh, Sở Ngôn cúi đầu sửa sang lại mấy con chip hình ảnh vừa mới được tặng, Chu Hòa Huy thì cầm máy truyền tin tức của mình không biết đang cùng người đối diện tán gẫu cái gì. Thẳng đến khi kết thúc cuộc trò chuyện, Chu Hòa Huy mới quay đầu nhìn Sở Ngôn một hồi lâu, bỗng nhiên mở miệng nói: “Trong những con chip này quả thực có vài cái phi thường có giá trị, có điều mỗi ngày công ty đều sẽ thu thập chip hình ảnh mới tung ra thị trường.”

Chip hình ảnh tương đương với DVD của thế giới này, sau khi hoàn thành việc công chiếu mỗi bộ phim truyền hình, điện ảnh, trong tinh hệ đều sẽ tiêu thụ chip hình ảnh của những bộ phim đó.

Những con chip này có tốt có xấu, như thời điểm Sở Ngôn vừa mới sống lại lúc xem qua chip Cực Cự Khủng Bó chính là loại chip hình ảnh cấp thấp nhất, giá tiền rẻ mạt. Thuận tiện nhắc đến, cái kính mắt VR kia của nguyên chủ cũng là thứ đáng tiền nhất, cơ hồ cũng bị thị trường đảo thải...

Mà hôm nay, Sở Ngôn có được những chip hình ảnh này chủ yếu là chip hình ảnh cao cấp, thời điểm thường thức, hiệu quả nghe nhìn sẽ càng thêm xuất sắc. Nghe được trong công ty có nhiều chip hình ảnh như vậy, Sở Ngôn hơi sững sốt một chút, trong con người thoáng hiện lên một đạo tinh quang, nét mặt cậu bình tĩnh hỏi: “Chu ca, công ty mỗi ngày đều sẽ mua chip hình ảnh... Cho nên nói, hiện nay mỗi một chip trên thị trường công ty đều có sao?”

Chu Hòa Huy cũng không nghĩ nhiều trả lời: “Hiện nay trên thị trường những chip hình ảnh kia quá ít, Thịnh Thiên thành lập 89 năm, đại khái từ 101 năm trở lên, hết thấy chip tiêu thụ trên thị trường đều có. Công ty sắp xếp ba tầng lầu, để lưu giữ những con chip này.” Nói đến đây, Chu Hòa Huy đột nhiên nhớ ra một chuyện: “Đúng rồi, cậu vẫn chưa đến công ty?”

Sở Ngôn cười cong con mắt, nhẹ nhàng gật đầu.

Chu Hòa Huy ngưng mi nói: “Là tôi sơ sót, sau khi ký hợp đồng với cậu lại có buổi thử vai Huyết Chiến, vẫn chưa thể dẫn cậu qua công ty. Như vậy đi, vừa vặn tôi cảm thấy cậu đối với kịch bản lý giải có chút vấn đề, hai ngày nay cậu nghỉ ngơi một chút, ba ngày sau tôi dẫn cậu đến công ty huấn luyện một chút.”

Nghe vậy, Sở Ngôn hơi choáng váng, hỏi: “Huấn luyện?”

Chu Hòa Huy coi như chuyện đương nhiên mà nói rằng: “Đúng vậy, huấn luyện. Cậu bây giờ làm đường lạc lối, lại không dựa vào kịch bản AI để diễn kịch, đây là không đúng. Ảnh đế, ảnh hậu cho dù lợi hại đến đâu, tuy rằng bọn họ cũng sẽ xem kịch bản chữ, thời điểm quay phim cũng sẽ đọc qua nguyên tác, thế nhưng chủ yếu vẫn là tham khảo kịch bản AI.”

Sở Ngôn nhú mày hỏi: “Lợi hại hơn ảnh đế ảnh hậu.... Tỷ như An Thiều Dương?”

Chu Hòa Huy sững sốt, lắc đầu nói: “An nữ hoàng điện ảnh tôi tiếp xúc không nhiều thế nhưng cô ấy cũng không thể có khả năng bỏ qua kịch bản AI, độc lập sáng tạo. Nói ví dụ như Khương Tĩnh Huyền, Đoạn Dịch của công ty chúng ta đi, bọn họ cũng là ảnh đế, ảnh hậu, bọn họ đều nắm giữ đội ngũ chế tác kịch bản AI vô cùng tài ba, đây là sức mạnh của bọn họ.”

Trên đường trở về, Chu Hòa Huy không ngừng mà khuyên bảo Sở Ngôn, thế tất yếu đưa cậu từ làm đường lạc lối khuyên trở về.

Trong câu nói của Chu Hòa Huy, biểu thị “Không xem kịch bản AI là bàng môn tà đạo”, “Không xem kịch bản AI làm sao có khả năng đóng phim?” Sau khi đối mặt với “Sở Ngôn không xem kịch bản AI, biểu hiện trong Huyết Chiến vẫn phi thường xuất sắc”, Chu Hòa Huy sắc mặt đại biến, hoàn toàn không tìm được nguyên nhân, cuối cùng ngại ngùng mà biểu thị tất cả là trùng hợp.

Đối với Chu Hòa Huy trong lòng thiên nhân giao chiến, Sở Ngôn cũng không có khuyên giải nhiều.

Dù sao Chu Hòa Huy cũng sinh ra ở một thời đại “Kịch bản AI tạo ra diễn viên”, muốn y lập tức tiếp thu sự thực “Kịch bản AI không phải là chính đạo” này quả thực giống như là để người tiền sử tiếp thu “Trái đất hình cầu”, trong thời gian ngắn chỉ có thể sụp đổ.

Thời điểm xuống xe, Sở Ngôn nâng lên mắt phượng, lặng lẽ đánh giá Chu Hòa Huy vài cái, khi thấy đối phương nhú chặt lông mày, cậu phát hiện vị đại diện này của mình đã bắt đầu dao động. Sở Ngôn nở nụ cười, sau khi hướng y nói lời tạm biệt liền trở về nhà.

Ngay khi Sở Ngôn vừa về tới nhà không đến mấy phút, liền nhận được tin tức của Chu Hòa Huy.

Trên màn hình giả lập, Chu Hòa Huy nét mặt nghiêm túc nói: “Vô luận như thế nào, ba ngày sau tôi tới đón cậu, đến công ty thử tiếp thu một hồi huấn luyện.”

Sở Ngôn: “...”

Không ngờ tôi nói chuyện với anh cả buổi ở trên xe như thế căn bản vô dụng a!

Trong lòng chỉ cảm thấy một chút thất lạc, bất quá ngay sau đó trong lòng Sở Ngôn lại dấy lên một loại ý chí chiến đấu hừng hực.

Nếu thế giới này là —— Duy AI chí thượng!

Vậy thì hãy chờ đến ngày cậu thành Vương đứng trên đỉnh cao nhất, nói cho toàn thể thế giới này, nhân loại sáng tạo ra AI, AI vĩnh viễn không thể chiến thắng nhân loại!

Nói thì nói như thế, bất quá ba ngày sau Chu Hòa Huy vẫn là đứng giờ đứng đợi dưới lầu nhà Sở Ngôn, đón cậu đến công ty tiếp nhận huấn luyện. Đáng thương thay cho vị ảnh đế trẻ nhất Hoa Hạ đời trước, vừa mới quay được một bộ phim đã bị người đại diện của chính mình ghét bỏ, ném vào trong một lớp huấn luyện tiến hành “cải tạo” lại.

Cùng thời điểm đó, công việc quảng bá của đoàn phim Huyết Chiến cũng được khai triển vô cùng khí thế, hướng tới toàn bộ người dân Hoa Hạ phát ra an lợi bộ phim tựa như một bài chiến ca gây xúc động lòng người.

Bởi phương diện kỹ thuật không ngừng được đổi mới, hậu kỳ chế tác phim truyền hình Huyết Chiến không đến hai tháng đã có thể hoàn thành. Cùng lúc đó, một vệ tinh truyền hình cũng mua lại Huyết Chiến, độc quyền công chiếu, hai tháng sau thông tin về công tác tiến hành quay chụp truyền ra, khiến bộ phim này có thể hướng tới toàn bộ Hoa Hạ truyền phát tin tức.

Nguyên tác Huyết Chiến vô cùng nổi tiếng trong giới trẻ Hoa Hạ, chính vì vậy sau khi đoàn phim chính thức tuyên truyền đã nhận được không ít sự hưởng ứng, ủng hộ của thế hệ trẻ tuổi. Đoàn phim mỗi ngày sẽ công bố poster một nam nhân vật và một nữ nhân vật, thu hút vô số người chú ý.

Một ngày chỉ phát ra hai cái poster này chính là một loại hành vi đáng thẹn, quả thực là đánh vào tâm lý tò mò của hết thảy khán giả.

180 triệu đầu tư khiến cho đoàn phim này tài đại khí thô, mỗi một cái poster đều vô cùng sống động, ấn tượng, quang tiên chiếu nhân.

Càng tuyên truyền như thế, khán giả càng mong đợi đến ngày poster của vai nam chính cùng nam thứ được công bố. Nữ chính ở bên trong Huyết Chiến về căn bản chính là một cái lá chắn bối cảnh, vai nam chính Nhiếp Chính cùng nam thứ Chữ Thần là có độ ‘hot’ cao nhất, thậm chí trong mỗi lần nguyên tác khảo sát độ ‘hot’ của các nhân vật, Chữ Thần luôn luôn đứng vị trí thứ nhất.

Khán giả chờ a chờ, chờ a chờ, thẳng cho đến lúc poster Chữ Tùng được tung ra, ngày hôm sau nên là Chữ Thần rồi!

Ai biết!

Ngày hôm sau, cái đoàn phim không biết xấu hổ này lại tung ra poster vai nam chính Nhiếp Chính!

Trong lúc nhất thời, Weibo đạo diễn Huyết Chiến Vương Long chỉ còn lại một mảnh bề bộn, tan hoang

xơ xác!

Chú thích

[1] Đoạn này nguyên tác là “ , ? !!!” nhưng mình không hiểu lắm, nếu bạn nào hiểu nghĩa câu này rõ hơn thì góp ý giúp mình nhé ^^

11. Chương 11

Trước kia đã từng nói, nguyên chủ đối với sự nghiệp giải trí không có hứng thú gì, thậm chí kính mắt VR thường dùng cũng là loại rẻ tiền nhất, đặt trong thị trường đồ cũ tuyệt đối là một “lão đồ cổ”.

Mà Vương Long là một đạo diễn trẻ nổi danh, đương nhiên sẽ không đi sử dụng loại “lão đồ cổ” như vậy, y sử dụng là loại kính giả lập thử nghiệm mới nhất vừa được nghiên cứu chế tạo tại Hoa Hạ.

Bề ngoài loại kính thử nghiệm này nhìn qua tựa như một tai nghe phổ thông, chỉ là ở hai bên còn có hai mảnh thấu kính không màu, khiến cho con người sau khi sử dụng, thị giác cùng thính giác đồng thời có thể cảm nhận được hiệu quả chế tác, có cảm giác giống như chính mình xuyên qua một thế giới giả thuyết.

Ngày hôm nay, thời điểm Vương đạo vừa đeo kính thử nghiệm lên, đi tới vào Weibo của chính mình, cả người liền ngây ngẩn.

A đệt? Có làm hay không?

Một mảnh hỗn loạn này hoàn toàn có thể so sánh với bãi đổ rác của địa phương, đây là Weibo của y sao? Y thế nào lại nhớ lần trước sau khi rời đi nơi này còn được trang hoàng đến phi thường đẹp đẽ, ghế sofa là mới tinh đi, sân khấu cũng được bày ra a, trên mặt đất đến một hạt bụi cũng không có, làm sao bây giờ lại...

Vô trướng gà chất đồng còn cao hơn cả y a!

Ở bên kia hình như còn có cái gì? Cái trắng Diệp Tử nát?

Đợi một chút! Làm sao đến bây giờ vẫn còn có người đi đến ném đồ a? Ném đồ rất tốn tiền biết không! Có tiền như vậy còn không mau tới ủng hộ Huyết Chiến của tụi tụi a!

Trải qua hơn một ngàn năm phát triển, mạng xã hội Weibo đã được hiện thực hóa. Bất luận là thứ gì khi phát triển đến tận cùng, tất nhiên sẽ phát sinh ra vô hạn thương cơ, bằng không sẽ chỉ còn nước diệt vong từ trong lịch sử biến thiên.

Weibo ở hiện tại có thể nói chỉ còn cùng tên với weibo một ngàn năm trước, ngoài ra không có bất kỳ quan hệ thực tế gì. Mỗi người có thể xin được số tài khoản weibo chỉ cần trả một cái giá nhất định là có thể sáng tạo ra một mảnh không gian weibo, mỗi người đến chơi đều có khả năng nhìn thấy không gian trong weibo của bạn.

Đồng thời, weibo cũng chế tạo ra cơ chế khen thưởng cùng cơ chế đập phá.

Không sai, chính là đập phá!

Bạn sáng tạo ra một không gian tươi đẹp, hao tổn tâm tư, không sai, thế nhưng nếu có ai đó nguyện ý trả một cái thật giá cao để đập phá không gian của bạn, này chính là đã được weibo cho phép. Nói ví dụ như một miếng Diệp Tử nát có giá là 100 tinh tệ, một quả trứng gà thối giá 200 tinh tệ, một viên đá căn cứ vào kích thước khác nhau mà được định giá từ 10 đến 1000 tinh tệ.

Thích phá thế nào thì phá thế đó! Lão tử có tiền, đập chết người cũng có khả năng!

Đương nhiên, những đồ vật dùng để phá hủy này chỉ có thể duy trì trong 24 giờ, sau đó liền tự động biến mất, trở về với hình dáng ban đầu. Nếu bạn nghĩ muốn nói: “Những người này dựa vào cái gì mà phá hủy không gian của tôi! Tôi không phục! Tôi muốn tìm luật sư!”, thật xin lỗi, những hành vi này đều phải dùng tiền để chi trả, người ta chính là dùng tiền đập bạn, weibo chính thức biểu thị —— Thân ái ~ thời điểm kí hiệp ước trước kia ngài đã đồng ý với các điều khoản của weibo, chính là đã đồng ý tiếp thu chế độ khen thưởng cùng phá hủy ~ Tiểu trợ thủ weibo là đồng bạn tri kỷ của ngài, cảm tạ khiêu nại của ngài, thỉnh đánh giá điểm tối đa ~ Cười

Cười cái beep a!!!

Cho nên nói này căn bản chính là một cái điều khoản Phách Vương[1], Vương Long chỉ có thể nuốt hận vào trong, vốn đang dự định dùng tiền dọn dẹp lại cho sạch sẽ, ai ngờ thời điểm vừa dọn dẹp sạch được một chút, trong không gian lại hiện ra một đồng trứng gà thối, phô thiên cái địa mà ập tới.

Vương Long:... Có khi dễ người như vậy sao!!!

Phần hận, bất bình mà rời khỏi không gian weibo của chính mình, Vương Long liền chuẩn bị tìm nhân viên tuyên truyền đoàn phim *Huyết Chiến* mà trút cơn giận dữ. Bởi vì thời điểm những người kia ném trứng gà thối, lấp lại nhiều nhất chính là một câu ——

Nhị thiếu nhà tôi đâu! Chử nhị thiếu nhà tôi đâu! Chử nhị thiếu soái soái mỹ mỹ, kỳ tài ngút trời nhà tôi đâu!!!

Công tác tuyên truyền phim Vương đạo phụ trách không nhiều, chủ yếu là giao cho đội nhân viên chuyên môn tuyên truyền, quảng cáo phụ trách, bất quá, thời điểm Vương đạo khí thế hùng hổ tìm đến người phụ trách tuyên truyền đoàn phim, y còn chưa kịp mở miệng đã thấy đối phương hưng phấn, kích động nói rằng: “Vương đạo! Hạng mười tám! Cự nhiên lại là hạng mười tám! Hôm nay, *Huyết Chiến* của chúng

ta đứng hạng chín trong top tìm kiếm hot trên weibo, bảng xếp hạng tìm kiếm online cứ nhiên lại xếp đến hạng mười tám!!!”

Lập tức bị cái kết quả “hạng mười tám” này dọa cho bối rối, Vương Long sững sờ một lúc, mới sững sốt hỏi: “Hạng mười tám?”

Qua một lúc, Vương Long mới trừng lớn hai mắt, dị thường kinh hãi hỏi: “Cậu nói cái gì, bảng xếp hạng tìm kiếm online hạng 18?!!!”

Tối ngày hôm qua ở đoàn kịch Huyết Chiến đã quyết định công bố hình ảnh của nhân vật trong phim. Trước đó, có rất nhiều khán giả yêu mến nguyên tác nóng lòng chờ mong, chờ đến thời điểm màn hình giả lập hiện lên hình ảnh Chử Thần có cỡ nào kinh diễm.

Đoàn phim Huyết Chiến tài đại khí thô, có gần hai trăm triệu đầu tư, tạo hình nhân vật đẹp, trang phục được chuẩn bị kỹ lưỡng, ấn tượng. Quay chụp cùng chế tác hậu kỳ đều như đốt tiền, đến công tác tuyên truyền cũng làm đến oanh oanh liệt liệt, quyết tâm muốn cho toàn bộ người Hoa Hạ đều biết.

Tại lúc những người ái mộ tha thiết chờ mong, hình ảnh nam nhân vật hiện ra trên màn hình giả lập.

Nói đến trên màn hình giả lập, kỳ thực chính là ảnh 3D. Ở trên màn hình, một binh lính trẻ tuổi anh tuấn cầm binh khí trong tay, thanh đao sắc bén, vung lên uy phong. Trên mặt y mang theo man mác vết máu, quân trang trên người cũng dính một ít máu tươi, ánh mắt của hắn kiên nghị, thu đao ngẩng đầu, phía trên đầu bên cạnh liền hiện ra một hàng chữ ——

Nhiếp Chính – Lý Triết Thiên thủ vai

Người hâm mộ:.... (/= =~

Nam thứ ba đã xác định liền trực tiếp công bố poster vai nam chính? Kịch bản không phải thế này a!!! Nam thứ đâu? Chử nhị thiếu nhà tôi đâu? Chử Thần nhà tôi đâu? Bị các người ăn chưa?!!!

Trước đây, thời điểm mỗi lần Huyết Chiến bầu phiếu “Nhân vật được yêu thích nhất”, tôi đều kêu gọi thím Ba, bà Sáu, cô Bảy, dì Tám, Tiểu Hoa sát vách, lão Vương hàng xóm, bạn học cùng bàn, bạn học bàn trước, bàn sau... Kêu gọi bọn họ bỏ phiếu cho Chử nhị thiếu nhà tôi! Tôi chờ đợi lâu như vậy! Quần đều đã cởi vậy mà các người lại cho tôi xem cái này?!

Tuy rằng tôi cũng rất yêu mến Nhiếp Chính, Lý Triết Thiên hóa trang cũng rất tuyệt, bắt quá, tôi càng muốn nhìn Chử nhị thiếu a!

Chử tướng quân uy vũ khí phách! Chử tướng quân đa trí cận yêu! Chúng tôi muốn Chử tướng quân!

Tuy rằng tôi cảm thấy không ai có thể thực sự trở thành một Chữ Thần cơ trí thâm trầm, bất quá tôi vẫn muốn nhìn đến một chút, xem đến tột cùng là ai thủ vai Chữ nhị thiếu a! Chữ nhị thiếu là mối tình đầu của tôi! Mọi người nhìn hần bề ngoài một bộ dáng công tử bột, kỳ thực hần từ nhỏ đã thiếu thốn tình yêu. Hần thiếu chính là tình yêu của tôi!

Em gái lâu trên đứng lại đó! Chữ Thần là của tôi a!!! ...

Cho nên nói, tại sao Lý Triết Thiên lại muốn diễn Chữ Thần đến vậy? Tại sao gã đến cả vai nam chính cũng không thiết tha, mà chỉ khẳng khẳng muốn diễn một vai nam thứ? Nhìn thử đi! Trên thế giới có bộ phim truyền hình nào quý dị như thế sao? Poster nam chính được tung ra các người lại thờ ơ lạnh nhạt, một mực chờ mong vai nam thứ!

Có bên trọng bên khinh như thế sao?!

Mất thấy lần này chiến lược quảng bá lần này thực sự làm nên tác dụng, nhân viên tuyên truyền đoàn phim đặc ý không ngớt, bọn họ rất nhanh liền liên lạc với “mẹ đẻ” Huyết Chiến để vị tác giả này phát ra một cái weibo: @Đoàn phim Huyết Chiến , Chữ Thần đâu? Tôi cũng muốn xem Chữ Thần a.

Weibo này vừa phát ra, người hâm mộ vừa mới bình tĩnh trở lại, lần thứ hai trở nên bạo động.

Trong lúc nhất thời, đoàn phim bị lên án công khai vô cùng thảm liệt, không gian weibo Vương Long bị đập phá trở thành một đồng lang tạ bất kham (hỗn loạn không chịu nổi), này liền chứng tỏ độ hot của Huyết Chiến vô cùng cao.

Đối mặt với Vương đạo vẻ mặt khóc không ra nước mắt, người phụ trách tuyên truyền nghiêm túc nói: “Vương đạo, anh đừng quá tức giận, mặc dù weibo của anh bị đập, thế nhưng thời hạn chỉ có 24 giờ a! Những người này nhiều nhất chỉ ném trong một ngày....Khụ, tôi nghĩ nhiều nhất là ném đến khi phim truyền hình của chúng ta công chiếu đi, bọn họ khẳng định sẽ thỏa mãn, nói không chừng còn có thể tặng cho anh hoa đi. Hơn nữa những quả trứng thối bị ném này, khả khả, anh không phải cũng được chia một chút sao? (?) Cũng là kiếm thêm một chút thu nhập bên ngoài a!”

Vương Long khoe miệng co giât, hất bàn mắg: “Bị đập cũng không phải weibo của cậu! Mau biến ra chỗ khác cho tôi!!!”

Cao trào của kế hoạch tuyên truyền lần này là vào ngày hôm sau, đoàn phim không ngừng nỗ lực đưa Huyết Chiến leo lên hạng 9 top tìm kiếm hot trên weibo, bỗng nhiên phát ra một cái poster nam thứ Chữ Thần. Có không ít người trong tay còn đang cầm quả trứng thối, Diệp Tử nát giả lập, trong một giây vừa mới chuẩn bị ném trứng gà chợt thấy trong không gian giả lập xuất hiện một trang chiếu khiến bọn họ đột nhiên sững sốt, mỗi người đều ngẩn ngơ nhìn thiếu niên xuất hiện trong không gian ——

Cậu ăn mặc một thân quân trang trắng tấp, đẹp đẽ, mỗi một góc áo đều được ủi thật bằng phẳng, quân trang trên người thiếu niên này màu xám đậm, phẳng phất lại có thêm một tia lạnh lẽo, thê lương. Thắt lưng lớn buộc chặt bên hông cậu, phác họa ra một thân thể thon gầy kiên cường, mạnh mẽ, sống lưng thẳng tấp, như tuyết giữa Thanh Tùng, ngẩng đầu không khuất phục!

Thời gian tựa như bị đình chỉ tại thời khắc này, một đôi mắt phượng sáng, dài, hơi nâng lên, khuôn mặt xinh đẹp, tao nhã, loại quý khí bất khả xâm phạm từ khi sinh ra đã có, tất cả những thứ này khiến cho người ta hô hấp không thông, cơ hồ phải lấy một loại tư thái ngược nhìn, sững sờ mà nhìn cậu, nhìn vị tướng quân trẻ tuổi cao quý, tao nhã, nhìn vị tướng quân trẻ tuổi cô đơn, tịch mịch.

Lúc này, dưới bầu trời, tuyết rơi, thiếu niên liền giơ tay lên, nhẹ nhàng nâng niu hoa tuyết long lanh, óng ánh khắp nơi. Thời điểm hoa tuyết tan trong lòng bàn tay, cậu cúi đầu nhìn một chốc, cuối cùng chậm rãi nhắm lại hai mắt, cười lên một tiếng.

Trong nháy mắt hình ảnh dừng lại tại đây, bên cạnh hiện ra hai chữ lớn ——

Chữ Thần – Sở Ngôn thủ vai

Một giây sao, tất cả mọi người đều chấn động!

Thủ đô tinh lớn chừng một phần tư kích thước Địa Cầu, bất quá diện tích như vậy cũng được coi như khá rộng lớn, vẫn có nhà lầu san sát, nơi nào cũng thể nhìn thấy những dòng người tấp nập vội vàng đi đi lại lại, chen lấn lẫn nhau, cùng thủ đô tinh Hoa Hạ một đời trước ở trong trí nhớ của Sở Ngôn hoàn toàn không có lấy một tia bất đồng.

Đại sảnh Thiên Thịnh ở thủ đô tinh... là khu thương nghiệp phồn vinh nhất, đây là tòa nhà 199 tầng cao lớn chọc trời, mặc dù chưa thể tính là cao nhất, thế nhưng ở trong tất cả các khu thương nghiệp cũng đã là rất cao rồi.

Bốn ngày trước Sở Ngôn được Chu Hòa Huy dẫn tới công ty, an bài tiến vào một lớp huấn luyện diễn viên tiến hành “cải tạo“. Sau bốn ngày Chu Hòa Huy vừa mới bước vào lớp huấn luyện, lão sư phụ trách lớp huấn luyện liền hai mắt đầm lệ mà đánh tới, kéo cổ áo Chu Hòa Huy một cái mắng: “Chu Hòa Huy! Lão tử đến tột cùng là thiếu nợ cậu cái gì, mà cậu lại đem đến cho tôi một cái tai họa như thế...”

Thanh âm bỗng nhiên dừng lại, lão sư lớp huấn luyện liếc mắt một cái liền nhìn thấy Sở Ngôn đang mỉm cười nhìn chính mình, cả người y run lên, lập tức sửa lời nói: “Cậu đem một nhân tài như thế đưa vào lớp của tôi a! Cậu đến đây, chúng ta vui vẻ nói chuyện! Nói! Chuyện!”

Nửa giờ sau, Chu Hòa Huy liền ảo não mang nghệ sĩ nhà mình rời đi.

Lão sư huấn luyện không nói, Chu Hòa Huy đúng là vẫn không biết Sở Ngôn lại có “mị lực” lớn đến vậy.

Hai chữ “mị lực” này tuyệt đối là nghĩa xấu, tuyệt đối không phải một lời ngợi ca!

Nguyên văn lời của lão sư: “Cậu từ đâu tìm được nghệ sĩ này? Mẹ nó này quả thực là ác ma a! Ngày đầu tiên còn biểu hiện vô cùng tốt, lên lớp cũng chú ý nghe giảng, thế nhưng chỉ cần tôi không chú ý, cậu ta liền đi lừa phỉnh thực tập sinh của tôi! Ba ngày trở lại đây, đã có hai thực tập sinh chạy đến hỏi tôi ‘Kịch bản chữ kì thực vô cùng quan trọng, lão sư, thầy khi nào mới dạy cho chúng em cách lý giải kịch bản chữ a?’ Mẹ nó! Kịch bản chữ cái quỷ gì a! Tôi từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến bây giờ còn chưa nghe qua phải dùng kịch bản chữ để diễn kịch đâu! Chu Hòa Huy, lão tử mặc kệ, cậu mau mau đưa nghệ sĩ nhà mình đi đi, cậu ta căn bản là bệnh độc, sẽ truyền nhiễm ô ô ô...”

Chu Hòa Huy thực sự không có nghĩ đến, y vốn cho rằng cuộc huấn luyện lần này có thể đưa Sở Ngôn trở về với chính đạo, không tiếp tục đi con đường bàng môn tà đạo nữa, thế nhưng trái lại còn khiến những thực tập sinh “căn chính miêu hồng*” sinh ra nghi hoặc, thậm chí còn có dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma!

* Căn chính miêu hồng: có nghĩa đen là gốc rễ (nguồn gốc) chân chính, cành lá khỏe mạnh. Nghĩa bóng: chỉ người đã từng kiên quyết/ vững vàng trong chính trị. Theo ngữ cảnh ở đây là chỉ những thực tập sinh luôn quan niệm chỉ sử dụng kịch bản AI để diễn kịch.

Sau khi đi đến phòng nghỉ, sắc mặt Chu Hòa Huy lúc trắng lúc xanh, nửa ngày vẫn không lên tiếng. Chân mày Sở Ngôn khẽ cau lại, khẽ cười hỏi: “Dương lão sư cảm thấy tôi có thể xuất sư?”

Chu Hòa Huy khước miệng khẽ trừu: “... Cậu lấy đâu ra tự tin như vậy?”

Thiếu niên tuổi mới hơi nâng khóe môi, trong con ngươi nhạt màu khẽ lóe lên một vệt sáng trên ngươi, cậu bắt đầu xoa xoa hai tay, tuy rằng thân thể đang ngồi trên ghế sa lông, tùy ý mà dựa vào người Chu Hòa Huy, thế nhưng vẫn không có lấy một điểm ý tứ nhân nhượng. Sở Ngôn thản nhiên nói: “Đại khái là bởi vì, thời điểm quay chụp Huyết Chiến, tôi không có đến một lần NG.”

Chu Hòa Huy mạnh mẽ bị đập một quyền: “.....”

Sau một lúc, Chu Hòa Huy mới từ bên trong máy truyền tin của mình trực tiếp phát ra một đoạn văn tự, y chỉ vào đoạn văn tự này nói: “Kịch bản này tôi là vì cậu mới tiếp nhận, nguyên bản là muốn đợi đến thời điểm cậu học được cách sử dụng kịch bản AI rồi mới đưa cậu. Bất quá nếu như cậu đã kiên trì đến cùng không sử dụng kịch bản AI, vậy tôi cũng không cưỡng ép nữa. Nếu như lần này cậu có thể đóng được bộ phim này, diễn được nhân vật này, thì tôi mới thực sự tin tưởng, kịch bản chữ cũng vô cùng trọng yếu.”

Có thể khiến Chu Hòa Huy tự tin đến mức này, nhất định là một nhân vật phi thường khó diễn.

Sở Ngôn ngược mắt nhìn kịch bản chữ này, vừa nhìn đến một đoạn nào đó, cậu bỗng chốc mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn lại trên dưới vài lần. Thẳng đến mười phút sau, sau khi xem xong kịch bản bộ phim này, Sở Ngôn ý vị thâm trường mà cười nói: “Anh xác định muốn tôi diễn nhân vật này?”

Chu Hòa Huy đẩy kính trên mũi một cái, cười hỏi ngược lại: “Lẽ nào cậu không dám diễn?”

Loại phép khích tướng sứt sẹo này đối với Sở Ngôn một chút tác dụng cũng không có, bất quá cái kịch bản

này thực sự lại hấp dẫn đến cậu, cậu liền cười nhẹ một tiếng, nói: “Được, tôi diễn, chỉ là đến thời điểm đó...Hi vọng Chu ca anh sẽ không hối hận.”

Chương này edit vội quá, mình cũng chưa beta lại nữa, nếu câu chữ có lủng củng, sai chính tả hi vọng mọi người giơ cao đánh khẽ ^^

12. Chương 12

Chu Hòa Huy đưa cho Sở Ngôn chính là kịch bản của một bộ phim chiếu mạng đang nổi tiếng nhất gần đây.

Ở thế giới này, phim ảnh chiếu mạng đã trải qua hơn một nghìn năm phát triển, chất lượng càng ngày càng cao. Ở Hoa Hạ, phim truyền hình sau khi được quay chụp xong sẽ trực tiếp được phát ở đài truyền hình, mà phim bộ chiếu mạng, mỗi tuần sẽ chỉ quay một tập, căn cứ vào phản ứng của khán giả mà đưa ra điều chỉnh hợp lý, chỉ phát hành online.

Ánh mắt của Chu Hòa Huy tự nhiên cũng không thấp, cả Hoa Hạ này chỉ có 81 đài truyền hình vệ tinh, y lựa chọn Huyết Chiến là bởi vì nắm chắc trong tay quyền truyền phát tin tức, mà bộ phim chiếu mạng hôm nay cũng đứng trong top 10 danh sách những bộ phim chiếu mạng cả nước, vượt mặt cả trăm ngàn bộ phim lớn nhỏ khác nhau, nhân khí vô cùng cao.

Bộ phim chiếu mạng này tên là Khi Thiên Tam Phiến, cái tên cầu huyết đến cùng cực, thế nhưng cũng đủ minh bạch a, vừa liếc mắt nhìn qua liền biết đây là câu chuyện kể về bộ ba lừa đảo. Bộ phim chiếu mạng này mỗi tuần sẽ phát hành một tập, mỗi tập khoảng chín mươi phút, kể về một cố sự lừa đảo.

Diễn viên chính là tổ hợp hai nam, một nữ, một tổ hợp lừa đảo. Nói là lừa đảo, kỳ thực cũng giống như đang thay trời hành đạo, mở đầu mỗi tập sẽ luôn luôn có một nạn nhân bị lừa đảo vô cùng đáng thương tìm đến bọn họ, cầu xin bọn họ giúp đỡ mình, đem tiền của chính mình từ trong tay những kẻ lừa đảo chân chính đoạt lại.

Bỏ qua mấy thủ đoạn lừa đảo thì từ các vụ lừa tiền ngoài đời thật được đưa vào quay chụp trong phim, đời trước Sở Ngôn đã từng gặp qua mấy bộ. Những bộ phim như vậy mặc dù đều đi theo một khuôn sáo cũ vô cùng cầu huyết, thế nhưng chỉ cần có đạo cụ tốt, nội dung phim đặc sắc thì tuyệt đối sẽ trở thành loại tác phẩm đầu trí đầu dũng phi thường hack não.

Việc này không nên chậm trễ, sau khi tiếp được bộ phim này, sáng ngày thứ hai Chu Hòa Huy liền cùng Sở Ngôn lên phi thuyền rời khỏi thủ đô tỉnh, xế chiều hôm đó đã đến được địa điểm quay chụp phim.

Đây là lần đầu tiên Sở Ngôn từ lúc sinh ra tới nay rời khỏi thủ đô tỉnh, cũng là lần đầu tiên cậu chân chính

được ngồi trên phi thuyền vũ trụ. Khung cảnh vũ trụ trong những bộ phim tinh tế đều là cảnh sắc mỹ lệ, mê người, cũng có thể nhìn thấy đủ loại tinh cầu tươi đẹp khác nhau, giống như trong đêm đen tối rực sáng một chút ánh sao.

Bất quá tình huống thực sự chính là, thời điểm mới lên phi thuyền, Sở Ngôn còn vô cùng trấn định, ung dung ngắm nhìn cảnh tượng ngoài cửa sổ, tuy nói bề ngoài rất bình tĩnh, thế nhưng trong lòng lại không khỏi có điểm chờ mong. Thẳng đến hai mươi phút sau khi liên tục ngắm nhìn bầu trời tối đen, thiếu niên xinh đẹp một mặt xanh đen mà chuyển tay qua, cũng chẳng còn hứng thú ngắm nhìn quang cảnh bên ngoài.

Vũ trụ lớn bao nhiêu? Mặc dù đã qua một ngàn năm, thế nhưng nhân loại vẫn không đủ khả năng tính ra kích thước của nó.

Thời gian bay từ một tinh cầu đến một tinh cầu khác tuy rằng không dài, thế nhưng đại bộ phận cảnh sắc trên đường đều chìm trong mảnh hắc ám vô biên, thỉnh thoảng cũng sẽ có một vài thiên thạch thật nhỏ, dọc theo đường đi cũng mới chỉ thấy ba cái hành tinh, thời điểm khác ngoại trừ một mảnh tối đen, chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng vĩnh hằng phát ra từ Hằng Tinh[1]. Thực sự là hi vọng lớn bao nhiêu, thất vọng liền lớn bấy nhiêu.

Sau khi đến tinh cầu truyền hình Khi Thiên Tam Phiến, người phụ trách đoàn phim trực tiếp đến sân bay đón hai người đi. Tới đón Sở Ngôn chính là phó đạo diễn của đoàn phim, dáng người béo tròn, lại có một đôi mắt híp híp, nho nhỏ thoát nhìn vô cùng hiền lành.

Có thể khiến phó đạo diễn tự mình đến chào hỏi, những diễn viên được mời trước kia tựa hồ đều không có được đãi ngộ như vậy. Đoàn phim Khi Thiên Tam Phiến trong mỗi tập đều sẽ mời một ít ngôi sao, đại đa số đều là các ngôi sao hạng hai, chỉ có những ngôi sao nào thực sự nổi tiếng mới có thể được phó đạo diễn tự mình đến đón.

Thế nhưng Sở Ngôn hiện tại chỉ là một ngôi sao hạng ba, thậm chí còn không hề có nhân khí như một ngôi sao hạng ba, lại có thể khiến phó đạo diễn tự mình đến đón.

Nghĩ tới đây, phó đạo diễn mập mập này liền lén lén lút lút mà đánh giá thiếu niên bên cạnh, chỉ thấy người sau vẫn cúi đầu chăm chú nhìn kịch bản, tựa hồ không chú ý đến ánh mắt đánh giá của mình. Nhìn ngũ quan thiếu niên đẹp đẽ, tinh xảo, làn da trắng nõn, nhẵn nhụi, phó đạo diễn âm thầm nghĩ ngợi: Tướng mạo thật không sai, bất quá không biết diễn kỹ thế nào a...

May là phó đạo diễn bộ phim này cũng không có chú ý đến Sở Ngôn đang đọc kịch bản chữ, nếu không chỉ e y sẽ bị dọa đến mức lập tức ngã sấp trên mặt đất, nhanh chóng gọi điện cho boss nhà mình, nói cho y biết “Xong, xong, danh tiếng một tập này của chúng ta coi như xong..!”

Dù sao từ thủ đô tinh đến đây đường xá xa xôi, thời điểm Sở Ngôn đến đoàn phim cũng đã sắp chạng vạng.

Viên truyền hình tinh cầu này được Webdrama Tam Gia cùng đoàn phim hợp tác nhận thầu, quay chụp đều là phim cổ trang....Khụ, chính là loại phim cổ trang thời gian một ngàn năm trước, loại phim mà tất cả mọi người bên trong đó đều sử dụng điện thoại di động, không có hình ảnh giả lập, phương tiện giao thông

nhANH NHẤT — là máy bay, vận tốc không đạt đến 1000 km.

Đạo diễn Lưu Chính của Khi Thiên Tam Phiến là một người đàn ông trung niên, Sở Ngôn vừa tiến tổ phim y liền phi thường khách khí hoan nghênh vài câu, sau đó để trợ lý đem Sở Ngôn đi hóa trang, trước đó phải xác định được định trang.

Sau khi Sở Ngôn rời đi, nụ cười trên mặt Lưu Chính mới chậm rãi thu hồi, ánh mắt của y sâu xa mà nhìn theo bóng dáng thiếu niên đã đi xa, sau đó chọc chọc cánh tay Chu Hòa Huy, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Chu, người này rất có lai lịch?”

Chu Hòa Huy cùng Lưu Chính trước đây có tiếp xúc qua, xem như là bạn bè, bây giờ nghe Lưu Chính hỏi như vậy, y khẽ mỉm cười nói: “Lưu đạo, cái khác tôi thực lòng không thể nói cho anh biết, bất quá Sở Ngôn đúng là nghệ sĩ mà Thiên Thịnh quyết định sẽ tận lực nâng đỡ trong vòng ba năm. Lần này, mọi người đã cố ý sắp xếp cho cậu ấy nhân vật này, thực sự là cảm ơn.”

Lưu Chính bề ngoài thoát nhìn lăm lăm liệt liệt, thế nhưng tâm tư y cực nhỏ, Chu Hòa Huy hơi cân nhắc một chút, vẫn là ý vị thâm trường mà nói ra. Liền thấy y nhẹ nhàng gật đầu, cười sang sảng nói: “Không phải chuyện to tát gì, không cần cảm ơn. Có điều nhân vật này rất khó diễn a, vấn đề định trang cũng không hề đơn giản! Nói không chừng nghệ sĩ nhà cậu ngay cả cửa ải định trang này cũng không qua nổi, đến lúc đó cũng đừng trách tôi, kịch bản này là do Thiên Thịnh các người tự chọn a.” Nghe vậy, Chu Hòa Huy khẽ khiêu mi, không nói gì.

Sau ba mươi phút Sở Ngôn từ bên trong phòng hóa trang đi ra.

Nói là đi ra, thế nhưng ở đây lại không có bất cứ ai nhận ra cậu, ngay cả Chu Hòa Huy cũng không ngoại lệ. Khi đó y đang cùng Lưu Chính trò chuyện, đưa lưng về phía cửa lớn phòng hóa trang, chỉ thấy Lưu Chính đột nhiên há to miệng, kinh ngạc đến ngây người mà nhìn về phía sau lưng mình, Chu Hòa Huy trong đầu lóe lên ý nghĩ “Đại khái là Sở Ngôn đi ra”, y liền quay đầu lại.

Này vừa nhìn, liền hoàn toàn ngỡ ngác tại chỗ, phản ứng so với Lưu Chính cũng không tốt hơn bao nhiêu!

Có thể được tinh thám tìm ra, điều này chứng Sở Ngôn phải có một gương mặt vô cùng xinh đẹp. Thế nhưng xinh đẹp là một chuyện, có thể quyến rũ, động lòng người như vậy lại là một chuyện khác!

Hiện nay, toàn bộ giới giải trí Hoa Hạ đều công nhận nữ thần gợi cảm là Thiên Thịnh – Khương Tinh Huyền, tuy rằng gần đây có một cái tên Văn Tinh vô cùng nổi tiếng, thế nhưng phong tư xinh đẹp của Khương Tinh Huyền cũng là được đồng nghiệp công nhận ở trong công việc, đôi môi đỏ mọng tùy tiện câu lên có thể mê đảo một đồng người hâm mộ.

Thế nhưng không biết tại sao, vào giờ phút này Chu Hòa Huy thế nhưng lại cảm thấy vị mỹ nhân trước mắt này so với Khương Tinh Huyền không hề thua kém một chút nào!

Chỉ thấy dưới ánh đèn bình thường ở đoàn phim, một mỹ nhân yếu điệu thướt tha từng bước một đi về

phía bên này, cô có một đôi mắt phượng hẹp dài duyên dáng, trong con ngươi long lanh ánh nước, mỗi một cái liếc mắt đều phẳng phất như có cảnh “xuân” nhẹ nhàng mơn trớn mặt hồ. Môi rất mỏng, bất quá hơi cong, gương mặt nhỏ nhắn nhưng xinh đẹp, tinh xảo.

Người hoàn toàn không có cách nào có thể hình dung được loại phong thái này, người chỉ có thể cảm thấy chính mình cả người huyết dịch sôi trào. Giống như uống một bình rượu ngon năm xưa, tửu sắc hoặc nhân, làm say lòng người!

Khuyết điểm duy nhất là vị mỹ nhân này quá cao, khoảng chừng cao trên 1m80, vóc người cũng không tiền đột hậu kiêu, lại ăn mặc một thân áo da bó sát người, đôi chân thon dài bị quần jeans chặt chẽ vây lấy, không khỏi khiến con người ta có nhiều suy tư.

Không có khuyết điểm mới là quái dị, có khuyết điểm ngược lại càng khiến lòng người ngây ngất.

Thẳng đến thời điểm Sở Ngôn đi tới trước mặt, Chu Hòa Huy mới từ trạng thái kinh diễm tỉnh lại. Hắn có một chút lúng túng ho khan một tiếng, lập tức khiến Lưu đạo đang phát ngốc bên cạnh cũng triệt để thức tỉnh.

Sở Ngôn dường như không có chú ý đến sự thất thố của người đại diện nhà mình, thậm chí hiện tại phải mặc một thân quần áo nữ giới, vẻ mặt cậu vẫn thật bình tĩnh, không nhìn ra hỉ nộ. Đây là yếu tố cơ bản để trở thành một diễn viên, đời trước Sở Ngôn chưa từng diễn qua vai diễn nào như vậy, bất quá cậu lại có không ít bạn bè từng diễn loại nhân vật thế này.

Nữ nhân diễn nam nhân không phải là không thể, chỉ cần có thể nắm giữ được kỹ xảo, khuyết điểm duy nhất chính là chiều cao. Thế nhưng nam nhân diễn nữ nhân độ khó lại cực cao, bởi vì khuôn mặt nam nhân vô cùng góc cạnh, cử chỉ cùng khí độ cũng rất khó biểu hiện ra được một nữ nhân xinh đẹp, ôn nhu, thậm chí có một số nét mặt cũng phải cố hết sức mới mô phỏng được, bởi vì nam nhân không có được loại khí chất chỉ duy nhất nữ nhân mới có. (Mình thấy dễ là “đàn ông” với “phụ nữ” nghe nó cứ sao sao ấy, cho nên viết luôn “nam nhân” với “nữ nhân” =)))

Thời điểm hồi tưởng lại, Chu Hòa Huy cùng Lưu Chính liền kinh ngạc phát hiện bọn họ vừa nãy cứ nhiên lại không có ý thức được đây là một người đàn ông!

Thời điểm Sở Ngôn đi tới, bọn họ đầu tiên là kinh ngạc bởi khí chất tao nhã nhu mì của đối phương, sau đó lại không khỏi thán phục dung nhan đối phương xinh đẹp hữu thần, đến cuối cùng mặc dù có cảm thấy “Vị mỹ nhân này vóc người bình thường”, nhưng cũng không nghĩ đến, người này căn bản chính là đàn ông!

Nghĩ tới đây, Chu Hòa Huy kim lòng không được lại nhìn nhìn Sở Ngôn lâu hơn một chút.

Tuy rằng lớp hóa trang rất đậm, nhưng vẫn có thể nhìn ra ngũ quan thanh tú, xinh đẹp của thiếu niên, rõ ràng có thể nhận ra người này chính là Sở Ngôn, bất quá Chu Hòa Huy lại có cảm giác được chỗ nào đó không đúng!

Nhận ra ánh mắt nghi hoặc của Chu Hòa Huy, khoe môi Sở Ngôn hơi nhếch lên, nói: “Lưu đạo, Chu ca, đã để hai người chờ lâu. Lần này định trang, tôi cảm thấy rất thuận lợi, tôi đã đề nghị chuyên gia trang điểm không đội tóc giả cho mình, cho nên cô ấy liền giúp tôi sửa sang lại mái tóc một chút.”

Sở Ngôn vừa nói như thế, Lưu đạo mới nhớ ra, nhân vật này định ra nguyên bản là có một bộ tóc giả xoắn dài. Khi đó, ý nghĩ của Lưu Chính chính là, tóc xoắn dài để dàng biểu hiện ra được tư thái gợi cảm, động nhân, diễn dịch nhân vật cũng sẽ tốt hơn.

Lưu Chính lập tức lắc đầu: “Không sao, không sao, tôi cảm thấy tạo hình hiện tại vô cùng tốt, Sở Ngôn, tóc của cậu cũng không phải quá ngắn, giống như hiện tại hơi hơi uốn rồi kẹp ra sau tai kỳ thực cũng mang đến một loại ý vị đặc biệt.”

Nghe xong lời này Sở Ngôn nhẹ nhàng gật đầu, nở một nụ cười nhã nhặn.

Nụ cười này khiến cho Chu Hòa Huy đang đứng bên cạnh trong nháy mắt liền minh bạch! Con người khế co rút, ý rất cuộc hiểu rõ, người trước mắt vẫn là Sở Ngôn, hay chính là nghệ sĩ dưới tay y, thế nhưng y lại cảm nhận được một tia xa lạ, nguyên lai là nét mặt, hành động của thiếu niên đều xảy ra một vài biến hóa nho nhỏ!

Những biến hóa này phi thường nhỏ, nói ví dụ như trong quá khứ, thời điểm Sở Ngôn nói cười đều rất tùy ý, thế nhưng hiện tại, lúc cậu cười lên, y lại có cảm giác cảm hơi co về sau, con mắt trong trẻo khẽ nâng lên, một loại mềm mại chỉ có ở phụ nữ liền phát ra.

Càng không cần phải nói đến tư thế bước đi vừa nãy của Sở Ngôn, động tác cậu cất bước, thời điểm bước đi một lọn tóc nhẹ nhàng phiêu phiêu, những hành động này tuy rằng rất nhỏ, nhưng lại khiến cho cậu trở thành một vị nữ thần gợi cảm chân chính, khiến con người ta căn bản là không có cách nào ý thức được đây là một người đàn ông.

Thay đổi như vậy khiến cho thiên nhân giao chiến trong lòng Chu Hòa Huy càng kịch liệt thêm mấy phần, mà bên này sau khi định trang đã được xác định xong, Lưu đạo vô cùng cao hứng mà để Sở Ngôn đi trước tẩy trang, thay quần áo, ngày hôm nay trước tiên là xem qua tình huống bên trong đoàn phim, học hỏi một chút, ngày mai chính thức quay chụp.

Thẳng đến sau khi Sở Ngôn khôi phục lại bộ dạng như lúc ban đầu mới đến, cậu liền cùng Chu Hòa Huy ngồi ở một góc đoàn phim, nhìn cảnh tượng bên trong trường quay phim.

Vai diễn lần này đối với Sở Ngôn mà nói tuyệt đối là một lần khiêu chiến, bởi vì đây là lần đầu tiên cậu đi đóng vai một vai diễn tạm thời, hơn nữa hình tượng nhân vật trong phim còn hoàn toàn bất đồng với hình tượng của chính mình.

Lần này Sở Ngôn sẽ đóng vai một nhân vật tên là Tần Mộ Nghiên, một tập này coi như là nhân vật chính. Tần Mộ Nghiên thành lập một công ty cao cấp, có rất nhiều vị cổ đông lớn, lần này nhân vật mà nhóm ba người muốn lừa đảo chính là một vị khách hàng của Tần Mộ Nghiên, cũng là người đang muốn theo đuổi cô.

Nhóm ba người dự định thông qua nhân vật nam chính tiếp cận gã giám đốc lớn kia. Trong đó vai nam chính vốn là muốn câu dẫn Tần Mộ Nghiên, để Tần Mộ Nghiên làm việc cho mình, ai ngờ chính mình lại bị đối phương hấp dẫn, dần dần đã yêu nữ nhân xinh đẹp, khiêu gợi này.

Thẳng đến sau khi sự kiện lừa đảo này kết thúc, gã giám đốc lớn kia bị tổng vào tù, vai nam chính còn muốn tới tìm Tần Mộ Nghiên, ai biết thời điểm hắn vừa đến trước cửa công ty, liền thấy chính là một cảnh vườn không nhà trống.

Công ty đã bị Tần Mộ Nghiên bán mất!

Công ty gia tộc lớn nhất của gã giám đốc kia bị một kẻ lừa đảo lừa cho táng gia bại sản, tổn thất hơn trăm triệu!

Mà kẻ lừa đảo này tên là ——

Tần Mộ, không có Nghiên.

Đúng vậy.... Hắn là một tên đàn ông!!!

[1] Hằng Tinh: Mặt Trời.

13. Chương 13

Mặc dù đây chỉ là một bộ phim chiếu mạng, bất quá ở thời đại này, trình độ chế tác phim chiếu mạng cũng vô cùng cao, tuyệt đối không kém hơn phim truyền hình một ngàn năm trước. Đặc biệt là bộ phim nổi tiếng nhất hiện nay như *Khí Thiên Tam Phiến*, bất kể là đội ngũ diễn viên hạng nhất hay việc bao xuống một phần ba cái ảnh thị tinh cầu, đều đủ để khiến người ta cảm nhận được cái thực lực cường đại của đoàn phim này.

Ngày hôm sau tiến vào đoàn phim, Sở Ngôn chính thức quay phim.

Bên trong nguyên tác, tổng cộng có chỉ năm nhân vật trọng yếu, ba diễn viên đã cố định khẳng định sẽ không thay đổi, Sở Ngôn đóng vai Tần Mộ Nghiên cùng một diễn viên có thâm niên khác đóng vai vị tổng giám đốc, chính là hai nhân vật chính còn lại.

Trong năm người, danh tiếng của Sở Ngôn là thấp nhất. Diễn viên đóng vai nam chính đã tiến vào phạm vi ngôi sao màn bạc, ngoài ra, hai cái ngôi sao điện ảnh khác cũng đều thuộc trường phái thực lực trong

top những ngôi sao hạng hai nổi tiếng hiện nay, liền ngay đến cả khách mời đóng vai vị tổng giám đốc kia cũng là diễn viên có thâm niên, một thân già dặn kinh nghiệm, cho nên thời điểm Sở Ngôn vừa mới tiến vào đoàn phim, người đóng vai nam thứ La Tư Hạo đối với “Kẻ vừa mới vào đoàn kịch liền được đóng đại nhân vật” vô cùng bất mãn.

“Lăng ca, cái tên Sở Ngôn kia rút cuộc làm sao tiến vào đoàn phim a? Một điểm danh tiếng cũng không có, lẽ nào là dựa vào bối cảnh của Thiên Thịnh?” Sau khi hóa trang xong, La Tư Hạo không nhịn được đi về phía nam ngôi sao điện ảnh Lăng Kỳ oán giận nói.

Bộ phim chiếu mạng Khi Thiên Tam Phiến này đã liên tục phát hành ba năm, mấy ngôi sao cố định trong đoàn phim từ lâu đã trở thành bạn tốt, nghiêm nhiên thỉnh thoảng cũng sẽ thân thiết trò chuyện cùng nhau. Vào giờ phút này bọn họ mới chỉ thấy được diện mạo xinh đẹp, tinh xảo của Sở Ngôn, cũng cố tình lên mạng tìm kiếm các tư liệu về cậu, thời điểm xem xong đoạn video được gọi là Vampire trước kia, bọn họ thực sự là vô lực muốn ói.

—— Diễn kỹ tệ như vậy, nếu không phải nhờ diện mạo của cậu ta lớn lên đẹp mắt, còn muốn diễn Vampire cái quái gì?

Quả thật chính là ma quỷ a!

Đối với chuyện này, Lăng Kỳ cũng có chút ý tứ muốn gây khó dễ: “Lưu đạo yêu cầu rất cao, này khẳng định Sở Ngôn cũng phải có chút diễn kỹ đi?”

Nghe vậy, La Tư Hạo dù sao vẫn còn là người trẻ tuổi, y hừ nhẹ một cái, quay đầu nhìn về phía thiếu niên cách đó không xa đang chuẩn bị chụp hình, nói: “Cậu ta hóa trang xác thực rất tốt, bất quá em cảm thấy diễn kỹ của cậu ta rất không ổn, xem xong đoạn video Vampire vừa nãy, em dám đánh cược, cậu ta tuyệt đối không biết diễn kịch!”

Lúc này, nữ chính Tống Xảo vừa vặn đi qua, vừa nghe thấy những lời này, cô liền cười hỏi một câu: “A, Tiểu La lại muốn đánh cược à? Nói một chút coi, lần này cậu muốn đánh cược cái gì? Chị nhớ năm ngoái cậu đánh cược thua còn chưa có đem bộ đầm của mình ăn đâu, nói không chừng lần này cũng phải ăn bộ đầm đấy?”

La Tư Hạo ngẩng đầu lên nói: “Không phải là ăn bộ đầm mà, đến! Lần này, chúng ta sẽ đánh cược ăn bộ đầm!”

Câu nói này vừa nói ra, bên kia, máy quay khai máy. Mặc dù Lưu Chính đối với Sở Ngôn hóa trang phi thường hài lòng, bất quá cũng không lớn hơn kỹ năng diễn xuất của thiếu niên này, bởi vì cảnh quay đầu tiên của Sở Ngôn khi tiến vào đoàn phim chính là phân cảnh độc diễn. Tần Mộ Nghiên quyền rũ, xinh đẹp, tay cầm một ly rượu ngồi ở bên cạnh quầy bar, nhẹ nhàng lắc đều, cô đang đợi vai nam chính đến.

Mà ở bên trong trường quay phim, sau khi đạo diễn hô một tiếng “Bắt đầu”, chỉ thấy Sở Ngôn bỗng nhiên nâng mắt, cả người trong nháy mắt liền tiến vào một loại trạng thái nào đó.

Thân thể của cậu giữ một tư thế bán ngồi, cánh tay trái hơi dựa vào quầy bar, theo động tác giro tay này một đoạn tay áo chậm rãi tuột xuống, lộ ra một đoạn cánh tay trắng nõn, đẹp đẽ. Làn da nhẵn nhụi, trắng nõn ở dưới ánh đèn quán bar lơ mơ giống như bạch ngọc chói mắt, bàn tay thon dài khẽ nâng lên, nhẹ nhàng chống dưới cằm.

Tay kia bày ra một loại tư thế thoát nhìn giống như tùy ý, thế nhưng lại vừa vặn rủ xuống mấy phần, tựa như một nụ hoa lan xinh đẹp chuẩn bị nở rộ.

Ngọn đèn trong quán bar đầy đủ màu sắc, một nữ thần xinh đẹp, quyến rũ cứ an tĩnh như vậy ngồi ở một góc quầy bar, cô rất trầm mặc, thế nhưng tâm mắt toàn trường từ lâu đã sớm tập trung hết trên người của cô, Tần Mộ Nghiên khẽ nheo mắt, nhẹ nhàng nở một nụ cười mê đảo toàn bộ cánh đàn ông, mà thời điểm cô ngẩng đầu nhìn về một hướng khác, bỗng nhiên hết thấy đều thay đổi.

Khóe môi Sở Ngôn hơi nhếch lên, một độ cong rất nhỏ lại làm cho cả khuôn mặt đều có điểm nhu hòa. Ngũ quan diễm lệ, lóa mắt ở dưới ánh đèn quán bar lại khoác lên một tia tươi đẹp, mê người, cậu trầm thấp cười một tiếng, không tiếng động khẽ mở miệng, môi đỏ mở ra rồi đóng lại, khẩu hình bên trong là: “Anh đã đến rồi!”

Đến đây, một cảnh quay kết thúc!

Không có lấy một lần NG, thời điểm kết thúc cảnh quay này, Lưu đạo trong nháy mắt cũng hơi sững sốt, may mắn là y đúng lúc đó lại kịp phản ứng lại, hô một tiếng “Cut”, bằng không nhất định sẽ bị người ta chế giễu. Mà khi một tiếng “Cut” này vang lên, Sở Ngôn cũng lập tức thoát vai.

Thiếu niên mặt mày tuấn tú, ngũ quan mỹ lệ cùng với nữ thần gợi cảm vừa nãy không có bất kỳ khác biệt gì, bất quá không biết có phải do cố ý hay không, Sở Ngôn lúc này lại cố biểu hiện ra một mặt đàn ông của chính mình, đề bất kỳ người nào thấy cậu cũng sẽ không hiểu lầm cậu thành một nữ nhân, cũng tránh khỏi không ít những tình huống khó xử.

Thấy thế, một số nhân viên trong đoàn phim, thậm chí còn có một ít các nam đồng nghiệp đứng vây xem xung quanh, trong lòng có chút ngứa ngáy, liền lúng túng rời ánh tầm mắt đi nơi khác.

Sau khi coi lại cảnh quay này một lần, Lưu đạo đi đến trường quay phim, hướng thiếu niên xinh đẹp kia mà nói rằng: “Một cảnh quay vừa nãy thực sự quá tuyệt vời! Sở Ngôn, cậu hãy cứ lấy loại cảm hứng giống như vừa nãy tiếp tục quay phim, lát nữa chúng ta còn một phân cảnh phối diễn cùng nam chính, cậu có ý kiến gì không?”

Nghe vậy, Sở Ngôn khẽ nhướn mày, hỏi: “Lưu đạo, ngài không phải mới vừa nói hi vọng tôi có thể độc diễn nhiều hơn một chút để có thể cảm thụ được hết trạng thái cảm xúc của nhân vật Tần Mộ Nghiên sao?” Lưu đạo vung vung cánh tay: “Ồi chào, ài, ôi còn nói cái này để làm gì, chúng ta không cần lãng phí thời gian nữa, hiện tại liền bắt đầu quay phim đi.”

Nghe lời này, Sở Ngôn cười loান con mắt, ngược nhìn nhìn về phía mấy người Lăng Kỳ cách đó không xa. Lăng Kỳ tính tình bình thường, chỉ là thỉnh thoảng vẫn còn lén lút nhìn về phía Sở Ngôn, bất quá loại

hành vi lén nhìn này lại bị người trong cuộc phát hiện được, Lăng Kỳ phi thường tự nhiên gạt đầu một cái, xem như là chào hỏi.

Mà ở bên cạnh Lăng Kỳ, diễn viên vai nam thứ La Tư Hạo hai gò má đã sớm đỏ bừng.

Tống Xảo cười híp mắt nói: “Quả thực là Trường Giang sóng sau đè sóng trước, sóng trước chết ở bờ cát a! Không nghĩ tới cậu trai người mới này lại có thể đem nữ nhân vật diễn tốt đến như vậy, tôi hiện tại liền có cảm giác chính mình cũng không đẹp bằng cậu ta a.”

Dừng một chút, Tống Xảo nhìn về phía La Tư Hạo, “Tiểu La, bộ đàm a bộ đàm, cậu còn nhớ chiếc bộ đàm ven hồ Đại Minh năm đó không, bạn học Tiểu La thân mến?”

Có điều khiến Tống Xảo tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi chính là, thời điểm sau khi câu nói này của cô phát ra, La Tư Hạo không tỏ ra một chút buồn bực, khó chịu nào, lại càng không có chút gì gọi là tức giận, trái lại hai mắt y long lanh mà nhìn về phía thiếu niên đứng bên trong trường quay phim kia, nét mặt e thẹn... Ôi chao, ôi chao?! Cư nhiên lại đỏ bừng!

“Tần Mộ Nghiên chính là mẫu hình em thích a...”

La Tư Hạo nhỏ giọng nói một câu khiến Lăng Kỳ cùng Tống Xảo đều không nghe rõ, chờ đến thời điểm bọn họ hỏi lại một lần nữa, chỉ thấy La Tư Hạo bỗng nhiên nắm chặt hai tay, kích động nói rằng: “Thật là đẹp! Thật là đẹp! Thật là đẹp! Làm sao có thể gọi cảm như thế?! Đây cũng quá đẹp rồi đi! Lăng ca, Tống tỷ, em thích nhất chính là hình mẫu của Sở Ngôn, này cũng quá xinh đẹp rồi!! Vừa này hai người có nhìn thấy nét cười của cậu ấy không? Tim gan đều bị cào đến a a! Thực sự là quá tuyệt vời!”

Tống Xảo khước miệng hơi co rút, mà Lăng Kỳ lại cười khan một tiếng rồi nói: “Tiểu La, này đều là diễn xuất...”

“Không được, em không nói chuyện với hai người nữa, Sở Ngôn mới đến đoàn phim, em đi xem cậu ấy có cần giúp đỡ gì hay không. Hai người thực quá không nhiệt tình, làm sao có thể không giúp đỡ người mới đến đoàn phim đây, em sẽ đi ngay bây giờ!” (Thua =)))

Cậu này còn chưa nói xong, La Tư Hạo một mặt e thẹn liền giống như một chiếc tên lửa, chạy vọt ra ngoài

Mà ở phía sau y, Lăng Kỳ vẻ mặt không biểu tình, Tống Xảo thở dài mắng một tiếng: “Tiểu La quá ba phải, chính là ba người chúng ta đã làm bạn tốt nhiều năm liền không để ý đến loại chuyện nhỏ này đi, bắt quá nếu đổi lại là người khác chắc chắn đã hận cậu ta đến nghiêng răng nghiêng lợi rồi!”

La Tư Hạo chạy đã xa tự nhiên sẽ không nghe được Tống Xảo oán giận, y chỉ là hưng phấn nhất thời mà chạy vào trường quay phim, đến đứng trước mặt Sở Ngôn, thế nhưng thời điểm thiếu niên này hơi ngược mắt, khẽ cười hỏi y “La ca, có chuyện gì không?”, y cư nhiên...Luống cuống a!

Không sai, chính là luống cuống!!

Một điểm mặt mũi cũng không còn a!!!

Toàn bộ vẻ mặt xấu hổ đều được thu vào trong mắt Sở Ngôn, y yên lặng suy nghĩ một hồi liền tính đến một khả năng, bất quá y lại cảm thấy như vậy bản thân sẽ bị coi là kẻ nhiều chuyện, quá mức mất mặt.

Hôm qua đã chào hỏi, cho nên Sở Ngôn cũng không lại tự giới thiệu mình, thế nhưng thấy La Tư Hạo một bộ dáng thấp thỏm, do dự đứng trước mặt mình một phút, khéo môi Sở Ngôn khẽ câu lên, hỏi: “La ca, cảnh quay tiếp theo tôi cùng Lăng ca đối diễn, anh đây là có ý muốn chỉ điểm cho tôi sao?”

Nửa câu đầu ý tứ là: Tôi muốn đóng phim, không rảnh tiếp anh.

Nửa câu sau ý tứ là: Anh có chuyện gì thì nói nhanh lên đi.

Sở Ngôn tự nhận là bản thân mình đã vô cùng nghiêm túc nói chuyện, đến một điểm ý tứ đùa giỡn cũng không có, thế nhưng cậu lại không có nghĩ đến, cậu giờ phút này vẫn đang hóa trang là Tần Mộ Nghiên, một dáng cười xinh đẹp vừa hiện ra kia liền khiến cho tên tiểu tử vất mũi còn chưa sạch, mới biết yêu nào đó tim đập như sấm.

Đại khái là nụ cười này quá có tính khích lệ, sau khi La Tư Hạo đỏ mặt, bỗng nhiên kéo tay Sở Ngôn lại, trong ánh mắt kinh ngạc của những người đứng phía sau, từng chữ từng chữ, trịnh trọng, nghiêm túc nói rằng: “Sở Ngôn, chúng ta là bạn đi!”

Sở Ngôn: “...”

Excuse me?!

Thủ Đô Tinh, biệt thự Hạ Gia.

Thủ đô tinh Hoa Hạ Quốc, tắc đất tắc vàng, cơ hồ không có bất cứ tòa nhà nào cao dưới hai mươi tầng. Bất quá ai cũng không nghĩ tới, ngay ở trong tinh cầu này... Một phong cảnh đẹp tựa tranh vẽ, nhưng lại có không ít trạch viện kiến trúc một tầng.

Tất cả trang trí ở đây đều mang phong cách phục cổ, loại nhà thuộc một nghìn năm trước này, hiện tại mọi người chỉ có thể nhìn thấy qua những bộ phim cổ trang, bất quá so với những viện trạch này thì những ngôi nhà được sử dụng để đóng phim kia thực sự vô cùng rẻ mạt.

Tốt nhất là gỗ Lim, cao cấp nhất là gỗ Lê.

Tài nguyên thực vật ở thế giới này vô cùng quý giá, toàn bộ tinh hệ có rất nhiều người đến giấy cũng chẳng mua nổi, thế nhưng mảnh trạch viện này lại vô cùng khoa trương mà sử dụng phần lớn đều là kiến trúc gỗ, tựa như viên đá quý màu đen óng ánh được khảm giữa bức tranh thủy mặc.

Hạ Bách Thâm hiềm có dịp về nhà một chuyến, vừa vào đến cửa đã phải một lão giả mái tóc hoa râm nhưng tinh thần vô cùng minh mẫn.

Lão giả chống gậy, chắn ở trước cửa không cho Hạ Bách Thâm tiến lên một bước, thử bước qua vài lần, Hạ Bách Thâm liền buông tha cho trò chơi “Ta đi bên trái người đi bên trái, ta hướng bên phải người hướng bên phải” tẻ nhạt, ngược lại hơi cúi đầu, như có điều suy nghĩ mà nhìn vị lão giả này.

Hai người nhìn nhau một lúc lâu, lão giả thua trận, mắng lớn: “Tiểu tử thôi! Vợ của cháu đâu? Cháu của ta đâu? Không có tôn tử cháu cũng đừng nghĩ muốn tiến vào nhà một bước!!”

Nghe vậy, Hạ Bách Thâm ý vị thâm trường mà “Nha” một tiếng, hỏi tiếp: “Nguyên lai cháu có vợ rồi a?”

Lão giả tức giận quát: “Người là tên đàn ông không có trách nhiệm, cưới người ta rồi lại không muốn phụ trách, người không xứng làm nam nhân Hạ gia ta!”

Ai ngờ câu này vừa nói ra, gương mặt tuấn mỹ của Hạ Bách Thâm dần dần mất đi ý cười, hẩn nheo mắt, trầm mặc nhìn lão giả trước mặt, chậm chậm nói: “Tổ phụ, người kia là do người cưới. Nếu theo như lời người nói, “cưới” chính là ném cho cháu một tấm giấy hôn ước, than trời trách đất, mặt dày mày dạn bắt cháu ăn xuống thủ ấn (dấu tay, vân tay), như vậy, người cưới hẩn, chính người nên phụ trách hẩn mới phải, Hạ Bách Thâm cháu sẽ hết lòng quan tâm, giúp đỡ.”

Vừa dứt lời, Hạ Bách Thâm liền rời đi.

Mà ở phía sau hẩn, Hạ lão tiên sinh cũng vụn vụn không nghĩ đến cháu mình sẽ thực sự tức giận, ông lo lắng nhìn theo bóng lưng Hạ Bách Thâm, vội vàng nói: “Cháu không thích hẩn, ta biết! Thế nhưng huyết mạch Hạ gia đơn truyền đã mấy trăm năm, cháu hãy vì huyết mạch Hạ gia mà ngẫm nghĩ lại đi, A Thâm! Ta chỉ muốn có hai đứa cháu, hai đứa, trai hay gái đều được!”

Nghe nói như thế, bước chân Hạ Bách Thâm trong phút chốc hơi ngưng lại.

Một lát sau, thời điểm hẩn quay đầu lại đã không còn một bộ dáng lạnh lùng lãnh đạm như vừa nãy, trái lại môi mỏng khẽ cười, nói: “Tổ phụ, câu này ông nói sai rồi, cháu không phải không yêu thích hẩn, mà là —— “

“Cháu căn bản chưa từng thấy hẩn.”

Khí tràng nam nhân mạnh mẽ, ác liệt trong nháy mắt ở trên tảng đá màu xanh an tĩnh trên đường lan tràn trong không khí, mười mấy người hầu đang đứng thẳng tắp một bên chỉ hận không thể tìm được một cái động mà chui vào. Loại cảm giác bức bách này giống như lưỡi hái tử thần, nguy hiểm, đáng sợ, thẳng đến khi Hạ Bách Thâm lên xe bay rời đi, bọn họ mới cùng nhau thở phào nhẹ nhõm.

Hạ lão tiên sinh ánh mắt sâu thẳm nhìn theo bóng dáng chiếc xe bay một lúc lâu mới cười híp mắt nói: “Sách, thật là có mấy phần phong độ giống ta lúc còn trẻ tuổi a!”

Lão quản gia đứng bên cạnh: “...”

Trọng yếu là gương mặt a lão gia, là ai vừa nãy bị thiếu gia nói đến chỉ biết câm nín? Còn có a, ngài lúc còn trẻ cũng không đẹp trai bằng thiếu gia...

Mà ở trong xe bay yên tĩnh, Hạ Bách Thâm nhẹ nhàng nhắm lại hai mắt, đưa tay xoa xoa huyệt thái dương. Hắn lãnh đạm nhấp môi, bắt đầu suy nghĩ về chuyện vừa rồi. Chờ qua một lúc lâu, hắn mới quyết định gọi một cuộc điện thoại.

Hình ảnh trong bộ đàm giả lập, Lâm Đặc cung kính mà hồi đáp: “Hạ tiên sinh, hiện tại Sở Ngôn đang quay một bộ phim chiếu mang tên là Khi Thiên Tam Phiến, đang ở tình cầu truyền hình A – 32. Tháng sau Huyết Chiến sẽ chính thức khởi chiếu, danh tiếng của cậu ta sẽ được nâng lên không ít, bất quá gần đây cậu ta cũng gặp một chút vấn đề nhỏ.”

Câu này vừa nói xong, Hạ Bách Thâm cũng không có phản ứng lại, hắn tự rót cho mình một ly Champagne[1] màu vàng nhạt, trong xe nhất thời thoang thoảng hương rượu. Thời điểm vị trợ lý còn đang suy nghĩ bản thân nhiều chuyện lại nghe thấy thanh âm trầm thấp, từ tính của nam nhân vang lên: “Vấn đề gì?”

Lâm Đặc nhanh chóng trả lời: “Mới sáng sớm hôm nay, có người nói Sở Ngôn mang theo vốn đầu tư mới có thể tiến vào đoàn phim, diễn kỹ trong video “Vampire” được quay trước kia thực sự quá kém, không thể diễn được nhân vật nam thứ của Huyết Chiến ...”

14. Chương 14

Ở thời đại này, trong toàn bộ tinh hệ mỗi tuần, nghệ sĩ mới xuất đạo nếu không có một trăm cũng phải có năm mươi người.

Áp lực cạnh tranh trong giới giải trí lớn như thế, có thể nói 99% nghệ sĩ mới đều sẽ dần bị mai một theo thời gian, chỉ có một nhóm rất ít người mới có thể từ trong cái vòng tròn đầy những cạm bẫy, cám dỗ này tỏa sáng.

So với 99% người còn lại, Sở Ngôn tự nhiên là vô cùng may mắn. Sau nửa năm im hơi lặng tiếng, vừa trở lại nghề liền nhận được kịch bản một bộ phim truyền hình nổi tiếng, lại còn là nhân vật có nhân khí cao nhất!

Loại may mắn này thực sự là khả ngộ bất khả cầu[1], sau khi trailer của Sở Ngôn trong phim được công bố, cậu liền thu hoạch được một đám fans mê sách, số lượt theo dõi trên Weibo cũng theo đó tăng vọt.

[1] Có thể gặp, không thể cầu.

Những người hâm mộ này cơ hồ đều là độc giả trung thành của Huyết Chiến hoặc là nói bọn họ vốn là fans của Chữ Thần. Bọn họ cảm thấy Sở Ngôn diễn xuất vô cùng sinh động, trailer tung ra định trang lại quá mức tuần tú, mới có thể chuyển qua thành fans của cậu. Những người hâm mộ như vậy thường không có sự trung thành, rất nhiều người chỉ là trong lúc hưng phấn, kích động mà trở thành fans, cũng không phải nhất định sẽ yêu mến Sở Ngôn chân chính.

Mà tại thời điểm Huyết Chiến đang tuyên truyền đến bùng bùng khí thế, bao phủ toàn bộ Hoa Hạ, thì một cái weibo liền được phát ra thu hút không ít người quan tâm.

Tiểu Bát (Quái) Giới Giải Trí: Gần đây mới nổi lên một nghệ sĩ mới họ C. Mặc dù phim truyền hình còn chưa được công chiếu thế nhưng nhân khí đã vô cùng cao rồi. Trước đây C đã từng quay qua một quảng cáo, biểu hiện phi thường tồi tệ, các đạo diễn trong giới đều biết diễn kỹ của cậu ta rất kém cỏi, không nghĩ đến lần này lại có thể nhận được một bộ phim truyền hình nổi tiếng. Đoàn đội sau lưng C thực lực cường đại, công ty quản lý thủ đoạn mạnh mẽ. Mẩu tin tức này chỉ là một trong hàng ngàn hàng vạn những tin tức khác, không tính là tin tức gây chấn động gì bất quá lại thu hút được sự chú ý không ít người. Ngày hôm nay ở một ngàn năm sau, có không ít tài khoản Weibo cùng tài khoản Thiên Vọng đều nhất nhất chứng thực tin tức này, bất quá trên có chính sách dưới có đối sách, luôn có những biện pháp để trốn tránh, chính vì vậy cái “Tiểu Bát Giới Giải Trí” này liền rất nhanh được truyền đi, trong đó ít nhiều cũng phải kể đến công lao của antifans.

Gần đây Huyết Chiến quả thực rất hot, đã từng xếp đến hạng mười lăm top tìm kiếm trên mạng, thế nhưng đặt ở trong thời đại giải trí bùng nổ này, vẫn là có chút chưa đủ gây chú ý. Bởi vậy, thời điểm Weibo này vừa mới chuyển phát cũng không có người đoán ra nghệ sĩ họ C[2] kia là ai.

[2] Chữ Yán = Sở Ngôn

Thẳng đến ngày hôm sau, sau khi Tiểu Bát Giới Giải Trí lại ra một cái weibo, mọi người mới bừng tỉnh đại ngộ.

Tiểu Bát Giới Giải Trí: Ngày hôm qua có nhắc đến C, công ty của cậu ta có con mắt nhìn thật tốt, không để C diễn vai nam chính, ngược lại, lại bắt lấy vai nam thứ không buông tay, thực sự là vô cùng quyết đoán. Có người nói lúc trước diễn viên đến thử vai nam thứ có gần một trăm người, thế nhưng lại bị diễn xuất tồi tệ của C đánh bại, mấy ngày trước trailer nam thứ được tung ra liền thu hút được một đám không ít fans cuồng, nước cờ này của C thực sự không tồi. Một lời gây nên ngàn cơn sóng!

Đều đã nói đến mức này, còn có người thực sự không hiểu cái weibo đang nói cái gì sao?

Mọi người đều biết những tin tức trong giới giải trí đại đa số đều là để thu hút sự chú ý của khán giả, tin tức của bọn họ mặc dù có giả, nhưng quá phân nửa là nửa thật nửa giả. Mà một số ít người hâm mộ không

hay chú ý đến mấy tin tức trong giới đều cho rằng những tin này là sự thật, thường thường sẽ đối với các ngôi sao đó sinh ra ít nhiều phản cảm.

Rất nhanh ở bên dưới Weibo kia, một đám người liền không ngừng gọi hồn chính chủ.

Sở Ngôn Yan

Trước kia Sở Ngôn cơ hồ không có người hâm mộ, hoạt động trong công ty lại không tốt, bởi vậy, sau khi kí hợp đồng với Sở Ngôn, Chu Hòa Huy liền thay đổi Weibo cho cậu làm lại từ đầu.

“Sở Ngôn” cái tên này đã sớm bị người khác đặt mắt, cho nên sau khi lập lại tài khoản Weibo Sở Ngôn lại có thêm một chữ “Yan” coi như là kí hiệu nhận biết.

Sau khi Huyết Chiến bắt đầu tuyên truyền, Weibo Sở Ngôn đã vượt qua mười vạn lượt theo dõi, Sở Ngôn thảnh thơi cũng sẽ đăng một vài tấm hình của chính mình cùng người hâm mộ giao lưu, trò chuyện.

(1 vạn = 10.000, 10 vạn = 100000)

Thời đại Weibo mới thực sự là quá thú vị, chủ nhân tài khoản Weibo còn có thể ở bên trong không gian của chính mình phát ra nhiều loại tin tức 3D, thời điểm những người theo dõi tiến vào không gian là có thể cảm nhận được cảm giác cùng chủ nhân không gian đó giao lưu, chuyện trò, phi thường có tính chân thực.

Trước kia đã từng nói qua, Weibo hiện tại có tính năng đánh ném với tác dụng: Nhìn cứng ngứa mắt, ông đây liền đập, trứng gà thúi, Diệp Tử nát, bùn đất, đá tảng cùng nhau tiến lên! Ném cho cứng đến cả người mu muội, dù thế nào ông đây cũng là ngứa mắt cứng, ông đây có tiền, liền ném chết cứng!

Song song với tính năng đánh ném, còn có tính năng khen thưởng với công dụng: Mọi người có thể bỏ tiền mua hoa tươi cùng những ngôi sao, khen thưởng cho người chính mình thích, để không gian TA[3] càng thêm đẹp đẽ, để những người hâm mộ khi đến đây đều có thể nhìn thấy tâm ý của chính mình.

[3] Travel Agent (?) Nguyên tác viết là TA cũng không hiểu nghĩa là gì nữa.

Không gian Weibo của Sở Ngôn ở trong quá khứ tuy rằng không thể so sánh với một số minh tinh đại bài, hoa tươi đầy đất, từng chồng từng chồng cao đến tận trần nhà, đến cả những ngôi sao có giá cả đắt đỏ cũng có rất nhiều, thế nhưng cậu cũng có không ít hoa tươi trải rộng ở trên không, ở trên mặt đất, sắc màu rực rỡ, đua nhau khoe thắm.

Bất quá sau khi chuyện Tiểu Bát Giới Giải Trí qua đi, thứ đầu tiên phát sinh biến hóa chính là những hoa tươi này.

Hoa tươi lấy tốc độ mà mất thường cũng có thể nhìn thấy giảm dần, mặc dù mỗi đóa hoa tươi chỉ có thời

hạn 24 giờ, nếu như ngày hôm sau không được tặng thêm hoa tươi bổ sung, những đóa hoa này khẳng định sẽ biến mất đi không ít. Thế nhưng lần này, “vườn” hoa tươi lại đồng thời giảm xuống, hơn nữa trên mặt đất ở bên trong không gian của Sở Ngôn còn xuất hiện một ít hột gà thúi. Số lượng hột gà thúi không nhiều, thế nhưng bởi vì hoa tươi cũng không nhiều cho nên những hột gà thúi này đặc biệt bắt mắt.

Cái quảng cáo Vampire kia tôi đã xem rồi, diễn kỹ thực sự tồi tệ, ngoại trừ gương mặt thì đến một cái ưu điểm cũng không có.

Diễn xuất như vậy thật sự có khả năng diễn được Chử nhĩ thiếu của lòng tui sao?!

Trailer mới phát ra căn bản không thấy được cái gì, ngày hôm qua lại có hai cái weibo nói nghệ sĩ mới họ C đi cửa sau, này không lẽ là sự thật? Lẽ nào Chử Thần nhà tui thật sự bị diễn hỏng rồi sao? Tui không muốn a!

Những người ái mộ này tuy rằng không tặng hoa tươi, nhưng là nhất định sẽ ném hột gà thúi. Mà trong những người ném hột gà thúi kia, ngoại trừ phần lớn là antifans đầy miệng thô tục, còn có một số độc giả trung thành của Huyết Chiến phần nộ chữ ằm lên, gay gắt lên án “Bọn họ không hi vọng diễn kỹ kém như vậy có thể đi diễn Chử nhĩ thiếu, bọn họ muốn chính là một Chử nhĩ thiếu chân chính.”

Dân mạng cãi nhau đến lợi hại, sẽ có nền tảng khán giả, bất quá nếu diễn xuất thực sự không tốt liền dễ dàng bị chết chìm trong mớ chữ

Dù sao Huyết Chiến vẫn chưa công chiếu, chuyện này cũng không huyên náo được bao lâu, Sở Ngôn hơi hơi chú ý một chút, Chu Hòa Huy liền khuyên cậu không cần lo lắng. Loại tin tức này trong mắt Thiên Thịnh chính là trò con nít, không có bất cứ uy hiếp gì, trong vòng một ngày là có thể xử lý.

Đúng như dự đoán, buổi tối ngày hôm đó, có một blogger nổi tiếng trong giới giải trí liền công khai vì Sở Ngôn mà đứng ra lên tiếng ——

Bát Bất Bát Quái Tiểu Phân Đội: Mấy ngày nay có rất nhiều người nhắn tin cho tôi, hỏi han tình huống của nghệ sĩ họ C, về chuyện này tôi xin thông báo, tối hôm nay @Đoàn Phim Huyết Chiến sẽ công bố trước một cảnh quay, mọi người đến xem chẳng phải sẽ hiểu rõ tình hình sao? Có điều @Sở Ngôn Yan lớn lên thật đẹp trai, liếm a liếm, tiểu thịt tươi này thực sự rất tốt ~

Cái gì gọi là có dự liệu?

Chân chính có dự liệu chính là Weibo nơi này vừa mới phát ra được năm phút đồng hồ, Weibo đoàn phim Huyết Chiến ở bên kia liền thành thành thật thật thừa nhận, bọn họ xác thực đêm nay muốn công bố trước một cảnh quay, thỉnh những người ái mộ chú ý quan tâm theo dõi, đồng thời cũng biểu thị bọn họ không hề thông đồng với blogger kia, liên quan đến vấn đề người bị nghi vấn lớn nhất gần đây, chỉ cần mọi người xem cảnh quay công bố sắp tới liền có thể minh bạch.

Mang theo nghi vấn như vậy, một tiếng sau, đoàn phim Huyết Chiến rút cuộc công bố một cảnh quay

ngắn.

Những người hâm mộ vừa mở video ra nhìn, trong nháy mắt liền sửng sốt, cảnh quay kia cư nhiên lại là hình ảnh mô phỏng cao cấp nhất!

Thời điểm mở video, hết thấy người hâm mộ đều đeo kính VR, chất lượng hình ảnh của video này đã là cao cấp nhất, chỉ cần kính VR của bọn họ cũng là cao cấp nhất thì bọn họ nhất định có thể cảm nhận được cả người mình đều lạc vào trong một cảnh giới cảm quan kỳ diệu! Nói đúng hơn chính là, bọn họ dường như có thể xuyên qua thế giới kia, có thể nhìn thấy câu chuyện diễn ra ở ngay trước mắt mình.

Loại hình ảnh này thực sự là một tác phẩm lớn.

Mặc dù kính VR của đa số mọi người đều không phải loại cao cấp nhất, thế nhưng khẳng định vẫn có một, hai người là cao cấp nhất, nương theo đó có thể nhìn thấy một khung cảnh bao la hùng vĩ, bên tai nghe tiếng gió ù ù, từng cảnh tượng quen thuộc trong tiểu thuyết dần hiện ra trước mắt những người ái mộ.

Chữ Tùng cả người đầm máu bị súng đạn của quân định bắn đến thịt nát xương tan.

Nhiếp Chinh cầm vũ khí trong tay, anh dũng giết địch, huyết dịch dính đầy trên gương mặt, y đứng trên chiến trường tựa như vị.... Chiến thần uy vũ nhất.

Còn có Mâu Tiểu Huyền, Chiêm Tư Lâm, Đái Đức, Canh Chính Hạo....

Những cái tên này, chính là những nhân vật trọng yếu nhất bên trong tiểu thuyết, bọn họ cứ như vậy ở trước mắt người hâm mộ biểu diễn một hồi cố sự. Mâu Tiểu Huyền chảy xuống huyết lệ, Chiêm Tư Lâm trước khi chết vẫn muốn gặp lại người yêu, Đái Đức trên chiến trường anh dũng chiến đấu, Canh Tư Hạo sống đến già, ngắm nhìn đất nước từng ngày phát triển, nở một nụ cười vui mừng, thanh thản..

Mà thẳng đến thời điểm cuối cùng, thiếu niên kia mới xuất hiện ở trong hình ảnh giả lập.

Ở bên trong vũ trụ vô vàn ngôi sao, một thiếu niên tuấn mỹ, dáng người cao ngất, đứng đối diện với thiên binh vạn mã của kẻ thù, cậu phảng phất như không biết sợ hãi, kiên cường, bất khuất, cậu cố gắng nói chuyện trì hoãn thời gian, cậu trấn định, ung dung khiến chủ soái của đối phương giận dữ.

Tại một khắc kia khi ngàn vạn tia sáng cắn nuốt thân thể, nét cười của cậu lại trở nên vô cùng rực rỡ, ôn nhu.

Sở hữu loại phong tư thanh nhã, kinh tài diễm lệ như thế, trong toàn bộ vũ trụ này e rằng chỉ có một mình thiếu niên này! Lấy sức một người ngăn cản ngàn cơn sóng dữ, trở thành thần thoại vĩnh viễn trong miệng thế nhân.

Trên đời này có thể có Nhiếp Chính thứ hai, thứ ba, sử dụng vũ khí “Tinh Thần” tối tân nhất, trở thành Chiến Thần Hoa quốc, để quốc gia này từ nay về sau có thể thoát khỏi chiến tranh, nghênh đón một thời đại hòa bình mới.

Thế nhưng trên thế giới này vĩnh viễn không thể có thêm một Chữ Thần thứ hai, cậu ấy chết ở trước niềm hi vọng của quốc gia, chết trong bóng tối trước lúc bình minh, cậu ấy chính là một tia sáng đánh tan mọi hắc ám, cậu ấy chính là “Tinh Thần” thủ vệ quốc gia này.

Một đạo ánh sáng trắng qua đi, toàn bộ video kết thúc.

Khiến cho rất nhiều người hâm mộ thời điểm lấy lại tinh thần, bọn họ mới phát hiện bản thân mình chẳng biết từ lúc nào đã chảy nước mắt. Mà việc bọn họ làm vào một giây tiếp theo chính là mở lại video kia, đồng thời phát ra tiếng ——

Mẹ kiếp là ai nói @Sở Ngôn diễn kỹ không tốt? Lăn ra đây, lão tử đảm bảo đập chết cứng!!!

Cái này gọi là diễn kỹ không tốt? Bóng người thiếu niên này kiệt cường bất khuất, phảng phất đều giống với hình tượng trong lòng của những người yêu sách vừa mới không ngừng lên tiếng chỉ trích kia.

Nếu như này cũng bị coi là diễn xuất không tốt, vậy thì trên thế giới này sẽ không còn ai chân chính có diễn kỹ ưu tú nữa!

Mà tại thời điểm những người hâm mộ Sở Ngôn bắt đầu bất bình, Khi Thiên Tam Phiến đã quay chụp được hai ngày rồi.

Bộ phim này chỉ có thời gian 90 phút, tuy rằng không cần phải giống như phim truyền hình, chăm chút đến từng chi tiết nhỏ, ngay cả một tia rẽ tóc cũng thể phạm một chút sai lầm, thế nhưng yêu cầu của Lưu đạo vẫn là vô cùng cao.

Làm nghệ sĩ tuyến đầu, vai nam chính Lăng Kỳ quả thực diễn xuất không tệ, thời điểm tiến hành đối diễn cùng Sở Ngôn cũng phi thường thuận lợi. Trong bộ phim này là vai nam chính câu dẫn Tần Mộ Nghiên, muốn lợi dụng nữ nhân này tiếp cận đối tượng lừa đảo của chính mình, thời điểm Lăng Kỳ đối diễn cùng Sở Ngôn, thường thường sẽ có một ít động tác tiếp xúc thân mật.

Tỷ như mấy hành động có tính chất khiêu khích như cầm tay, ôm eo, xoa mặt, thổi khí qua tai a... Những hành động này đều là nhất định phải có. Nhìn một vị đại mỹ nhân như thế, Lăng Kỳ tuy nói trong lòng có chút lúng túng, dù sao mọi người cũng đều là đàn ông, thế nhưng biểu hiện của Sở Ngôn lại quá mức trấn tĩnh, khiến y cái gì cũng không tiện nói ra.

Về phần nam thứ La Nhị Hào có rất ít cảnh đối diễn cùng Sở Ngôn đang đứng bên cạnh lại đang tức giận đến nghiến răng!

Một nữ thần quyền rũ như thế, Tần Mộ Nghiên có cỡ nào xinh đẹp a! Dựa vào cái quái gì mà chỉ có một mình Lăng ca mới có thể xoa mặt, đùa giỡn, thậm chí Sở Ngôn còn chủ động đùa giỡn lại y a! Đây không công bằng! Vì cái lông gì nam thứ như y không thể có nhiều phân cảnh hơn!

La Tư Hạo rất nhanh liền đi tìm Lưu đạo nói chuyện, yêu cầu tăng thêm phân cảnh của chính mình, y cũng muốn cùng Sở Ngôn đối diễn! Thế nhưng Lưu đạo lại liếc y một cái, nói: “Nhân vật của cậu là kiểu hình thích đánh lộn, thông minh chuyện tình gì đó vẫn là giao cho Lăng Kỳ thôi, cậu nên đi nghỉ ngơi đi.”

La Tư Hạo: “...”

Lão tử cũng rất thông minh có được không?!

La Tư Hạo một lòng nhào vào người Tần mỹ nhân, cũng chính là vào người Sở Ngôn, cũng không ngại đồ vật nọ kia vướng víu. Mà ở một góc khác Lăng Kỳ sau khi kết thúc cảnh quay đang ngồi nghỉ, nữ chính Tống Xảo thế nhưng lại đứng bên cạnh y, vừa uống nước vừa nói: “Lăng ca, tim anh đập rối loạn a.”

Lăng Kỳ động tác chuẩn bị uống nước hơi ngưng lại, một lúc lâu sau y mới cười nói: “Rõ ràng như thế?”

Tống Xảo cười híp mắt nói: “Rất rõ ràng, diễn xong một cảnh kia, anh ngay cả nắp chai cũng chưa mở liền muốn uống nước rồi hả?”

Lăng Kỳ: “...”

Sau khi mở nắp chai, Lăng Kỳ uống mấy ngụm nước, thấp giọng nói: “Cô không đối diễn cùng Sở Ngôn, cho nên cô không thể hiểu nổi loại cảm giác đó. Tiểu La đứng ở bên cạnh xem chỉ cảm thấy Sở Ngôn diễn Tần Mộ Nghiên là loại hình cậu ta thích, cậu ta không hề nghĩ đến tất cả những thứ này nguyên nhân căn bản đều là do diễn kỹ của Sở Ngôn tốt vô cùng. Thời điểm tôi cùng Sở Ngôn đối diễn, thật sự cảm giác...”

Trên mặt thoáng hiện một tia ngại ngùng, Lăng Kỳ dừng một chút nói: “Tôi cảm thấy cậu ấy đang câu dẫn tôi. Nói đúng hơn là Tần Mộ Nghiên đang câu dẫn tôi, rất đẹp, rất có sức mê hoặc, đối với bất kỳ người đàn ông nào mà nói, cho dù không phải loại hình mà bản thân yêu thích, thế nhưng có một đại mỹ nhân hoạt sắc sinh hương như thế mà xuất hiện trước mặt, mỗi hành vi cử chỉ của cô ấy đều tràn đầy mê hoặc, câu dẫn, thật sự là rất khó kiềm chế.”

Tống Xảo nói: “Cảnh vừa rồi, cô ấy câu dẫn anh không sai, thế nhưng anh cũng đang câu dẫn cô ấy.”

Sau một lúc trầm mặc, Lăng Kỳ mới thở dài nói: “Tôi câu dẫn bất quá cô ấy...”

Đúng, chính là chỗ này —— Tôi câu dẫn bất quá cô ấy.

Nếu như vai nam chính có thể đem Tần Mộ Nghiên câu dẫn thành công, Tần Mộ Nghiên còn có thể biến

mắt không thấy bóng hình sao?

Đến cuối cùng, chân chính rơi vào lưới tình cũng chỉ có một mình nam chính. Tần Mộ Nghiên... Hay còn gọi là Tần Mộ, tiêu sái mà xoay người rời đi, chỉ để lại một câu: “Tu Minh, tiểu bảo bối, chúng ta nếu có duyên liền gặp lại, tặng cho anh một nụ hôn..”

Tu Minh chính là tên của vai nam chính, vai nam đáng thương sau khi biết Tần Mộ Nghiên là đàn ông, phản ứng đầu tiên cư nhiên lại là: Tôi thực sự cong rồi hả? Phản ứng thứ hai mới là: Mẹ nó! Lại bị lừa!

Phong ba Huyết Chiến đã bình ổn lại, những người hâm mộ càng thêm mong chờ đến lúc phim chính thức được phát sóng. Mà ở bên này, tiến độ quay chụp Khi Thiên Tam Phiến cũng phi thường khả quan, ngoại trừ nam chính Lăng Kỳ gần đây số lần NG càng ngày càng nhiều, thời điểm mỗi khi cùng Sở Ngôn đối diễn đều sẽ xuất hiện một điểm sai sót, khiến cho Lưu đạo buồn bực không thôi.

Thẳng đến thời điểm Khi Thiên Tam Phiến chỉ còn lại một ngày quay cuối cùng, buổi tối ngày hôm đó vừa kết thúc quay chụp, Sở Ngôn liền chuẩn bị dời khỏi đoàn phim. Chu Hòa Huy có chút việc phải về thủ đô tinh xử lý, liền tìm một trợ lý tạm thời chăm sóc Sở Ngôn.

Sở Ngôn vừa đi tới bãi đỗ xe, bỗng nhiên nhìn thấy thân ảnh La Tư Hạo vắn vẹo, nhẵn nhớt, hai tay nắm chặt mà đi tới.

15. Chương 15

Đã diễn cùng nhau bốn, năm ngày, tiểu tâm tư kia của La Tư Hạo, Sở Ngôn đã sớm phát hiện ra. Thế nhưng theo như thường lệ, La Tư Hạo hẳn là một người đàn ông giống như cái cột cờ một đường thẳng tắp, thế nên suy đoán của Sở Ngôn chính là: Đứa nhỏ này yêu thích vai diễn Tần Mộ Nghiên của chính mình.

Đây là một chuyện vô cùng bình thường.

Mặc dù nói Sở Ngôn là gay, bất quá cậu vẫn có năng lực thưởng thức nữ nhân. Giống như Tần Mộ Nghiên xinh đẹp quyến rũ, cử chỉ tao nhã, chỉ cần là người đàn ông bình thường cũng không thể sinh ra chán ghét đối với cô, huống chi còn là vai diễn của chính cậu, dĩ nhiên là càng thêm...

Khụ, nói thêm điều gì nữa sẽ khiến bại lộ thuộc tính nào đó. (Tự luyến =)))

Bên trong bãi đỗ xe rộng rãi yên tĩnh có đến vài trăm chiếc xe bay, tiểu trở lý đi trước lấy xe, vì thế nơi này chỉ còn lại hai người Sở Ngôn cùng với La Tư Hạo vừa đi tới

La Tư Hạo rất có nhân khí của ngôi sao hạng hai, diện mạo anh tuấn, dương quang xán lạn, vóc người cũng tốt, ở trong phim phụ trách các cảnh đánh võ. La Tư Hạo năm nay 21 tuổi, so với Sở Ngôn chỉ lớn hơn hai

tuổi, thể nhưng làm người xử sự quá mức thẳng thắn, không đủ trầm ổn.

Lại như hiện tại, rõ ràng bộ dáng khôi ngô so với Sở Ngôn còn cao hơn mấy centimet, thể nhưng La Tư Hạo lại hơi cúi đầu, khí thế so với thiếu niên đứng phía đối diện chênh lệch không ít. Mà đứng trước mặt La Tư Hạo, Sở Ngôn chỉ là hơi hơi mỉm cười, liền thành công áp chế được đối phương.

Sau một hồi do dự, thấp thỏm, La Tư Hạo nói: “Sở Ngôn cái kia.... Ngày mai sẽ hơi khô thể tre, cậu là ngày mai sẽ phải đi sao?”

Sở Ngôn gật đầu cười nhạt: “Ừ, tôi ngày mai sẽ phải rời đi để tham gia hoạt động tuyên truyền phim truyền hình trước khi công chiếu.”

Rõ ràng là một câu nói rất bình thản, thể nhưng rơi vào trong tai La Tư Hạo lại cảm thấy thanh âm này vừa uyển chuyển, vừa dịu dàng êm tai. Lúc này Sở Ngôn đã tẩy trang, ngũ quan xinh đẹp tinh xảo vẫn cứ xinh đẹp tinh xảo, thể nhưng lại không có...nửa điểm ôn nhu thuộc về Tần Mộ Nghiên.

La Tư Hạo dừng lại ở đôi đồng tử nhạt màu kia, cũng không biết lấy dũng khí từ đâu bỗng nhiên bật thốt lên: “Sở Ngôn, tôi thích cậu!”

Sở Ngôn: “...”

Sau một chốc, Sở Ngôn mới bất đắc dĩ nói: “La Tư Hạo, anh không thích tôi, anh thích là Tần Mộ Nghiên.”

Không ngờ một câu nói kia của Sở Ngôn cũng không khiến cho La Tư Hạo có nửa điểm do dự, y chợt bừng tỉnh lại, nghiêm túc nhìn thiếu niên đứng trước mặt: “Sở Ngôn, tôi thật sự thích cậu, thật sự yêu thích cậu.”

Nghe vậy, Sở Ngôn suy tư trong chốc lát, nói: “Anh thích Tần Mộ Nghiên, hiện tại tôi không phải là Tần Mộ Nghiên, anh thấy tôi hẳn là không có cảm giác gì, đúng không? La Tư Hạo, Lãng ca cũng nói, anh thích chính là kiểu hình giống như Tần Mộ Nghiên, nếu có cơ hội, anh sau này cũng có thể gặp gỡ nhiều người như vậy, nói ví dụ như Thiên Thịnh – Khương Tĩnh Huyền, cũng là loại hình này...” “Nhưng mà Sở Ngôn, tôi hiện tại nhìn đến cậu, cảm thấy tim đập thật nhanh!”

Một câu kia vừa dứt, thời điểm Sở Ngôn còn chưa phản ứng kịp, La Tư Hạo liền lỗ mãng kéo tay cậu đặt trên lồng ngực chính mình. Sở Ngôn có chút kinh ngạc, cũng không có lập tức rút tay lại, trái lại còn chân thực cảm nhận được trái tim đang đập loạn bên trong lồng ngực.

Thành thật, thành thật, thành thật...

Sở Ngôn: “...”

Tôi thật sự là cái gì cũng chưa làm a! Anh làm sao đã cong rồi!!!

La Tư Hạo nghiêm túc nói rằng: “Sở Ngôn, lần này cậu tin tưởng tôi là thật sự thích cậu chứ? Tôi thực sự rất thích cậu, tôi cũng không rõ tại sao, lúc ban đầu là đơn thuần yêu thích Tần Mộ Nghiên, thế nhưng là dần dần lại cảm thấy cậu cũng rất tốt...”

Sở Ngôn: “...”

La Tư Hạo có chút e thẹn, đầu cúi xuống càng thấp: “Cậu thực sự rất tốt, thời điểm mỗi lần nghỉ ngơi đều cùng chúng tôi tán gẫu. Tính tình của cậu cũng rất tốt, Lăng ca cũng nói cậu là người nên kết giao, vậy...vậy chúng ta thử một lần có được không?”

Sở Ngôn từ từ rút tay về, thờ dãi nói: “..... Thật sự cong rồi hả?”

La Tư Hạo sững sờ, sau đó liền gật đầu: “Tôi chỉ thích cậu.”

Sở Ngôn suy nghĩ một chút hỏi: “La Tư Hạo, anh năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Tôi nhớ hẳn là 21 tuổi đi, trước kia đã từng yêu ai chưa?”

La Tư Hạo lắc đầu: “Không có, Sở Ngôn, cậu là mối tình đầu của tôi!”

Quá tốt, quá tốt rồi, xem dáng vẻ đứa nhỏ này cũng chưa thực sự cong hoàn toàn, đây nhiều lắm chỉ có thể coi là nhất thời kích động mà thôi.

—— Nghĩ tới đây, Sở Ngôn liền nảy ra chút chủ ý.

Ở thời đại này, tình yêu đồng giới đã vô cùng phổ biến, đồng tính nam cùng nữ ngày càng xuất hiện nhiều, nếu như La Tư Hạo thực sự cong, đó cũng không phải là chuyện quan trọng gì, đều phổ biến giống như tình yêu khác giới mà thôi.

Có điều, Sở Ngôn thật sự không thích tiểu tử đơn thuần, bướng bỉnh này.

Tuy rằng một đời trước đã biết chính mình từ lâu đối với phụ nữ không có tình yêu, chỉ là đơn thuần ôm ánh mắt tán thưởng, cùng đối xử tốt với bọn họ. Bất quá ánh mắt của Sở Ngôn cũng thật cao. Cậu đời trước sống 22 năm, chưa từng yêu thích bất cứ người nào, thậm chí ngay cả cảm giác động tâm cũng chưa từng trải qua, mà đến đời này cậu cũng chưa thấy được người nào thú vị, cho dù người kia có là ảnh đế của toàn bộ tinh hệ, ở trong mắt cậu nhiều lắm cũng chỉ có chút thường thức mà thôi, va không ra tia lửa.

Sở Ngôn cũng đã làm tốt công tác chuẩn bị cô độc đến cuối đời, dù sao thì yêu cầu của cậu cũng cao như vậy, ánh mắt cao lại có bệnh cuồng sạch sẽ, tất nhiên không thể tùy tiện vớ bừa một người sống hết một đời, bởi vậy cho dù có phải sống cô độc cả đời cũng không thể ủy khuất bản thân cầu toàn.

Hơn nữa, vị ảnh đế kia còn là tình nhân trong mộng của vô số thiếu nam, thiếu nữ cũng không thể hấp dẫn nổi Sở Ngôn huống chi là tên nhóc ranh vặt mũi chưa sạch đang đứng trước mặt cậu này. 21 tuổi cũng đã không còn ở cái độ tuổi không thể tiếp nhận nổi tổn thương, suy tư một hồi lâu, Sở Ngôn quyết định giải quyết chuyện này nhanh chóng, càng không muốn cho đối phương hi vọng, cậu trực tiếp cự tuyệt La Tư Hạo, trình trong nói cho y biết: “La Tư Hạo, thật xin lỗi, tôi không thích anh.”

Sở Ngôn từ chối vô cùng quyết liệt, cũng không có nghĩa là La Tư Hạo lập tức có thể tiếp thu.

Hai người ở bãi đỗ xe mặt đối mặt một hồi lâu, La Tư Hạo cầu xin Sở Ngôn cho y một cơ hội, để Sở Ngôn suy nghĩ thêm một lúc, thế nhưng hiện thực cho thấy, La Tư Hạo hoàn toàn không phải mẫu người lý tưởng của cậu.

—— Mặc dù Sở ảnh đế cũng không quá rõ ràng bản thân mình đến rút cuộc là thích loại hình gì (_)

Bên trong bãi đỗ xe người không nhiều, tiểu trợ lý cũng chậm chạp chưa trở lại, mắt thấy La Tư Hạo không có ý định từ bỏ, Sở Ngôn chỉ có thể thở dài một tiếng, tận tình khuyên nhủ: “Chúng ta thật sự không thể. La ca, anh như thế nào vẫn không chịu hiểu? Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, cho dù có cho tôi thêm thời gian, tôi cũng sẽ không thay đổi quyết định này.”

Ở trong phương diện tình cảm, Sở Ngôn luôn luôn là một người rất có chủ kiến, nếu biết chính mình đời này không thể thích đứa nhỏ này, vậy thì không nên để cho đối phương ôm ấp hi vọng.

Nhưng là La Tư Hạo trả lời vẫn cứ ngốc nghếch, mờ mịt: “Sở Ngôn, thật sự không thể cho tôi một cơ hội sao?”

Dây dưa thêm nữa cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì, Sở Ngôn trình trọng nhắc lại một lần “Không thể”, rồi bổ sung thêm một câu, “Xin lỗi, tôi phải đi tìm trợ lý của mình.”, liền tính toán rời đi. Thế nhưng hắn vừa mới xoay người còn chưa kịp cất bước, cánh tay liền bị La Tư Hạo một phát bắt được, cả người đều bị kéo trở lại.

Lần này thật sự là có điểm tức giận rồi, Sở Ngôn hai mắt nheo lại, ánh mắt sâu thẳm mà nhìn đến đứa nhỏ đang đứng trước mặt mình đã gấp đến độ nước mắt cũng chảy xuống. Có điều hắn còn chưa kịp mở miệng, bỗng nhiên nghe được một đạo thanh âm trầm ổn từ phía sau vang lên: “Xin hỏi, Sở tiên sinh hiện tại có rảnh không?”

Lời này vừa phát ra, Sở Ngôn cùng La Tư Hạo đồng thời quay đầu nhìn về hướng người đang đi tới.

Chỉ thấy đứng ở bên cạnh một chiếc xe bay hoa lệ chói mắt, một người đàn ông mặc âu phục, đeo gọng kính bạc, đang hơi khom lưng, cung kính cẩn trọng nhìn về phía bên này. Tướng mạo y nhã nhặn, cử chỉ vô cùng lịch sự, mang theo một loại khí tức trầm ổn, lễ tiết mười phần, khiến người ta thật tìm không ra một tia khuyết điểm.

Sở Ngôn hơi sững sốt, chờ sau khi lấy lại tinh thần liền đưa cổ tay từ trong tay La Tư Hạo rút về.

Sở Ngôn cười hỏi: “Xin hỏi ngài là?”

Nam nhân nho nhã một mực cung kính mà nói rằng: “Tôi họ Lâm, là trợ lý của Hạ tiên sinh, Hạ tiên sinh đi tới tinh cầu phụ cận công tác, nghe nói cậu đang ở đây liền phái tôi đến đón cậu đến gặp mặt một lần.”

Một câu nói nói nguyên nhân đến, Sở Ngôn từng chữ đều nghe hiểu được, thế nhưng nếu gộp cả lại thì cậu hoàn toàn không hiểu gì cả. Không lập tức đưa ra nghi vấn, con người Sở Ngôn khẽ đảo một vòng, quay đầu nhìn về phía La Tư Hạo đang sững sờ đứng một bên, nói: “La Tư Hạo, bạn của tôi đến tìm tôi có việc gấp, xin lỗi, tôi phải đi trước một bước.” La Tư Hạo nguyên bản còn muốn nói gì đó, thế nhưng nhìn thấy con mắt Sở Ngôn hơi nheo lại, ánh mắt hình như có chút khó chịu, trong phút chốc lòng của y liền trở nên căng thẳng, thời điểm bình tĩnh lại liền nói một câu “Vậy mai gặp.”, sau đó rời đi.

La Tư Hạo đi rồi, bên trong bãi đỗ xe yên tĩnh chỉ còn lại một mình Sở Ngôn cùng Lâm Đặc. Lâm Đặc hơi nghiêng người nhường đường, mở ra cửa tự động của xe bay, một bộ dáng “Mời ngài đi vào”. Bất quá sau một hồi, Sở Ngôn vẫn không có bất cứ động tác nào.

Lâm Đặc kinh ngạc ngắc đầu hỏi: “Sở tiên sinh?”

Sở Ngôn hơi nhếch môi, đột nhiên hỏi: “Lâm tiên sinh, Hạ tiên sinh...ở tinh cầu kia cách đây bao xa?”

Lâm Đặc trong lòng nghi hoặc không thôi, nhưng vẫn suy tư một hồi rồi nói: “Tôi là tới đón cậu bằng phi thuyền vũ trụ tư nhân, cũng không quá xa, qua lại đại khái mất khoảng nửa ngày hành trình.”

Nghe vậy, khuôn mặt tuấn mỹ của Sở Ngôn thoáng hiện lên một tia lo lắng nói: “Này, Lâm tiên sinh, sáng sớm ngày mai tôi còn phải đóng phim, lần này khả năng không thể đến gặp Hạ tiên sinh được. Chờ sau này có cơ hội, tôi nhất định sẽ hảo hảo đi gặp hân.”

Lâm Đặc phút chốc quýnh lên: “Sở tiên sinh, chuyện này sợ là không...”

“Xin lỗi Lâm tiên sinh, trợ lý của tôi đến rồi, để lần sau nói đi, có cơ hội tôi sẽ đến trước mặt Hạ tiên sinh bồi tội.”

Giữa ánh mắt kinh ngạc của Lâm Đặc, một chiếc xe bay chậm rãi cất cánh, chậm rãi biến mất trên bầu trời.

Thẳng đến khi thiếu niên hoàn toàn rời đi, Lâm Đặc mới nhũn mày thật chặt, thấp giọng rừ rừ một tiếng: “Vừa nãy tại sao lại... Không dám mở miệng yêu cầu cưỡng chế?”

Cuộc nói chuyện vừa nãy của hai người được xem là vô cùng bình thường, Lâm Đặc thế nhưng lại có cảm giác mình bị thiếu niên này mạnh mẽ chế áp. Y đi theo Boss đến vô số cuộc đàm phán, từng gặp qua muôn hình vạn trạng loại người cường đại, bất quá vào giờ phút này y lại kinh ngạc phát hiện, thiếu niên này hoàn toàn không kém hơn so với những người kia.

Thời điểm thiếu niên kia nhếch môi nhìn người, con mắt của cậu ấy hơi cong lên, sắc thái trong mắt khiến cho người ta cảm thấy mơ hồ có một loại áp bức.

Lâm Đặc hơi suy nghĩ một chút, cuối cùng bắt đầu đi lên xe rồi đi. Mà y không biết là ở trên một chiếc xe bay phía xe, lông mày Sở Ngôn cũng đang nhíu lại, cậu nhắm chặt hai mắt như có điều suy tư, bất quá mặc cho cậu cố gắng thế nào, những mảnh vỡ kí ức của nguyên chủ bên trong đầu cậu cũng không có lấy một chữ “Hạ”.

Bạn bè của nguyên chủ vốn rất ít, người họ Hạ ngay cả một mống cũng không có, rút cuộc vị “Hạ tiên sinh” kia là ai?

Mặc dù vừa nãy Sở Ngôn có làm ra bộ dáng quen biết Hạ tiên sinh, lừa gạt Lâm Đặc, thế nhưng chỉ có mình cậu biết, cậu đối với vị “Hạ tiên sinh” này đến cả cái tên cũng không biết, chỉ là từ trên người Lâm Đặc đại khái đoán được, đối phương là người không hề đơn giản.

Tìm tòi trong hồi ức hơn một giờ đồng hồ, đến cuối cùng Sở Ngôn cũng chẳng thể nhớ nổi cái vị “Hạ tiên sinh” kia rút cuộc là ai, thậm chí ngay cả cái họ “He”^[1] này đến cùng là “Hạ” hay “Hách” cũng không biết.

[1] Hạ/ Hách/ Hà đều phiên âm là He.

Có điều Sở Ngôn hoàn toàn không nghĩ tới, một câu từ chối của cậu lại khiến trong lòng Lâm Đặc lo sợ không thôi mà trở về Tinh phân A – 30 ở Hạ thị.

Xuyên qua hành lang khô thủy nhân tạo róc rách nước chảy, bốn phía hoàn toàn trở nên tĩnh mịch. Lục trúc bao quanh bức tường yên lặng đứng sừng sững, chỉ có thanh âm nước chảy róc rách cố ý phá vỡ đi khung cảnh yên tĩnh này, cũng vì tiếng bước chân không nhanh không chậm của Lâm Đặc “Cộc cộc” đệm nhạc.

Mở ra cửa lớn Hồng Mộc, một người đàn ông cao lớn, lạnh lùng đang ngồi bên bàn đá, cúi đầu châm trà. Hạ Bách Thâm động tác vô cùng tao nhã, mang theo tư thái quý tộc lẳng đọng theo năm tháng, dòng nước trong suốt theo động tác của hắn chảy xuống, khiến lá trà màu lục bích bị nóng mà cuộn lại.

Lâm Đặc trong lòng có chút thấp thỏm, y cúi đầu nói: “Hạ tiên sinh.”

Hạ Bách Thâm nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, cũng không có ngẩng đầu lên, nói tiếp: “Ở bên ngoài sao? Để cậu ta vào đi.”

Mặt Lâm Đặc biến sắc, thật lâu cũng không có mở miệng.

Hạ Bách Thâm cũng không có để ý, thẳng đến khi pha xong hai chén trà, hắn mới ngẩng đầu lên, ánh mắt bình tĩnh, ngữ khí lạnh nhạt thậm chí có chút qua loa hỏi: “Làm sao không cho cậu ta vào đi?”

Lâm Đặc cúi đầu thấp hơn, y xấu hổ nói rằng: “Hạ tiên sinh, Sở Ngôn không đến, cậu ta nói mình ngày mai đóng phim có chút bận rộn, không đến kịp, cho nên...”

Ý cười bên môi phút chốc cứng đờ, Hạ Bách Thâm nhắm lại hai mắt, một lúc lâu sau, ý cười tự nhiên lại tăng thêm mấy phần. Một đôi mắt phượng hẹp dài, đồng tử đen sẫm thâm thúy, ánh mắt hần vô cùng bình thản, ngữ khí trấn định hỏi lại: “Cậu ta rất bận, không đến kịp? Cho nên, sẽ không đến?”

Lâm Đặc xấu hổ gật đầu.

Hạ Bách hí híp mắt như có điều suy nghĩ, sau đó bỗng nhiên đưa tay đem hai chén trà trước mặt đổ vào khay trà. Bột trà màu lục bích rơi vào nước bắn trong khay, bị tạp chất làm mất đi màu sắc ban đầu.

Qua một hồi lâu, Hạ Bách Thâm vẻ mặt lãnh đạm nói: “Nếu cậu ta không muốn đến, vậy hãy để tôi đi xem cậu ta một lần.”

16. Chương 16

Ngày hôm sau, thời điểm Sở Ngôn tiến vào đoàn phim, rất nhanh đã nhìn thấy La Tư Hạo đang lén lút nhìn cậu, ánh mắt u oán, bướng bỉnh, quay xong một cảnh lại len lén nhìn cậu, quay xong hai cảnh vẫn chăm chú nhìn cậu, thế nhưng mỗi khi Sở Ngôn nhìn về phía y, y liền lập tức làm bộ đang cùng người khác nói chuyện, thực sự là ấu trĩ đến không chịu được.

Loại chuyện này bị từ chối đối với một đứa trẻ như La Tư Hạo quả thực là một đả kích nặng nề. Bất quá cho dù tâm tình có phiền muộn, uất ức đến mấy, nên đóng phim thì vẫn phải đóng phim, tiến độ phim rất nhanh đã quay đến cảnh cuối cùng.

Sau khi Lưu đạo hô “Bắt đầu”, là một diễn viên đạt tiêu chuẩn, La Tư Hạo rất nhanh đã nhập diễn. Một màn này chính là cảnh tổ hợp ba người lừa đảo thành công, vị giám đốc kia cuối cùng cũng gặp báo úng, đang tổ chức liên hoan.

Tại thời điểm nhóm ba người đang quay chụp, Sở Ngôn lại đứng ở một bên, yên tĩnh nhìn. Ánh mắt của cậu vô cùng bình tĩnh, rõ ràng lúc này trên người vẫn còn đang ăn mặc trang phục của Tần Mộ Nghiên, trên khuôn mặt cũng được trang điểm đến cực kỳ xinh đẹp bất quá khí tràng lãnh đạm, trầm ổn của cậu lại làm cho người ta nhìn vào lập tức ý thức được đây là một nam nhân.

Tầm mắt Sở Ngôn quét qua từ trên người Lăng Kỳ, Tống Xảo cho đến La Tư Hạo, diễn viên ở giữa trường quay phim chăm chú diễn kịch, mà người ở ngoài trường quay cũng đều đứng ở một bên lặng yên quan sát. Lăng Kỳ diễn xuất vô cùng thành thực, xuất sắc, Tống Xảo diễn xuất cũng gây không ít kinh diễm mà La Tư Hạo tuy nói còn có chút non nớt, thế nhưng vẫn có rất nhiều ưu điểm —— Có ba diễn viên này thủ vai chính, chẳng trách Khi Thiên Tam Phiến có thể gạt hái được không ít thành công.

Thế nhưng, chỉ e là chính bản thân ba người này cũng không phát hiện, bọn họ diễn xuất đều rơi vào trong một vòng luẩn quẩn nào đó. Đều không phải diễn xuất nhập hồn vào nhân vật, mà là đang cố gắng làm bộ mình chính là nhân vật trong phim, chuyên môn khiến nhân vật này làm ra một số hành động cùng vẻ mặt mờ ám.

Đây chính là tác hại của kịch bản AI.

Sau khi cảnh quay này hoàn thành, chỉ còn dư lại cuối cùng một cảnh vai nam chính tìm đến Tần Mộ Nghiên. Vốn dĩ ở bên trong kịch bản sắp xếp, đạo diễn là muốn để cho Tần Mộ Nghiên trực tiếp rời đi, chỉ để lại một tờ giấy cho vai nam chính, bất quá sau khi nhìn thấy diễn xuất ưu tú của Sở Ngôn, biên kịch liền sửa lại kịch bản.

Thời điểm vai nam chính vừa bước vào bên trong quán bar, liền thấy được một cảnh tượng mỹ lệ câu nhân như vậy.

Trong không gian mờ ảo, chỉ có ánh đèn tường màu vàng của quầy bar phụ cận thỉnh thoảng lại lóe lên một cái. Trong quán dĩ thường yên tĩnh không có lấy một khách hàng, những kẻ thuộc tầng lớp thượng lưu trong xã hội ngày thường vẫn vui cười, ra ra vào vào, hiện tại lại không có một lấy một mống, chỉ có một khúc nhạc chậm chậm, nhẹ nhàng bao trùm lên toàn bộ không gian, phẳng phất khuấy động ra từng tầng, từng tầng sóng gợn.

Tần Mộ Nghiên ngồi ở bên quầy bar, thân thể hơi nghiêng, cánh tay trắng nõn nhẹ nhàng chống lên gương mặt xinh đẹp, đôi mắt của cô cong cong, sóng nước mênh mang, tựa tiểu phi tiểu nhĩn vai nam chính đang đứng ở cửa ra vào, một lọn tóc theo động tác của cô trượt đến bên con mắt, tăng thêm mấy phần thần bí. Một cảnh này phía trước đã NG ba lần, hiện tại chính là lần quay thứ tư.

Lần thứ nhất NG ngay tại thời điểm Lăng Kỳ mới bước vào cửa, khi y nhìn thấy người phụ nữ xinh đẹp, quyến rũ đang ngồi cách đó không xa, y nhịn không được mà trái tim loạn nhịp, huyết dịch sôi sục, lập tức quên mất bản thân mình đang đóng phim, liền bị hô dừng.

Mà lần này, Lăng Kỳ cất bước đi tới bên quầy bar, vai trò của y trong phim là vai nam chính, một nhân vật hết sức thông minh, có tầm nhìn xa trông rộng, chính vì vậy cho nên khi thấy cảnh tượng kỳ quái bên trong quán bar, y cũng không đưa ra nghi vấn, mà là nhìn người phụ nữ xinh đẹp, quyến rũ trước mặt mình, ôn nhu hỏi: “Tần tiểu thư, đang chờ tôi?”

Ở trong mắt Sở Ngôn, Lăng Kỳ lúc nhày thoát nhìn ngoài mặt như vô cùng trấn định, bình tĩnh, diễn xuất cũng không xảy ra chút sai lầm nào, bất quá Lăng Kỳ cũng không quá nhập vai, y chỉ đang làm bộ mình là người này, chứ không để cho mình thực sự trở thành người này.

Tay phải nhẹ nhàng nâng lên ly rượu Champagne, ngón tay Sở Ngôn thon dài, trắng nõn như ngọc. Lúc này cậu cũng không trả lời vấn đề của Lăng Kỳ, mà là đơn thuần cúi đầu, nhìn ly Champagne nhạt màu trong tay. Động tác của cậu rất dịu dàng, rất nhẹ nhàng, thời điểm ngón tay đụng đưa cũng cực kỳ đẹp mắt, không biết tại sao Lăng Kỳ lại có chút nhìn đến xuất thần.

—— Lại muốn NG rồi!

Ngay tại thời điểm Lưu đạo muốn hô “Dừng” lại nghe được một đạo thanh âm nhu hòa vang lên: “Linh tiên sinh, anh thích tôi.”

Một câu này nói đến phi thường ám muội, giọng nói lại vô cùng nhu hòa, tràn đầy mị hoặc, mang theo một điểm lôi kéo người ta mơ hồ vui vẻ, trong thanh âm thậm chí còn pha lẫn một tia khăn khăn, bất quá khi nghe vào tai người ngoài cuộc, đặc biệt là vào tai Lưu đạo lại không khỏi có chút kinh ngạc: Thanh âm Sở Ngôn bây giờ đã có thiên hướng giọng nam rồi!

Trước kia, Lưu đạo vẫn luôn muốn chính là, có thể tìm được một nữ diễn viên có thanh âm ưu tú đến phối âm cho nhân vật Tần Mộ Nghiên. Thế nhưng sau khi nghe Sở Ngôn đọc xong lời thoại đầu tiên, y đành buông tha cho ý nghĩ này, bởi vì y phát hiện Sở Ngôn cư nhiên có thể đem thanh âm của mình nâng cao, phát ra một loại thanh âm trung tính tựa như nam tính lại phảng phất nữ tính.

Công nghệ cao phát triển khiến cho việc diễn viên thu âm tại hiện trường trở nên vô cùng đơn giản, cơ hồ không nhiệm bất kỳ một loại tạp âm nào, chỉ cần thời điểm diễn viên đóng phim nói lời thoại, là có thể đem một phần âm thanh hoàn hảo thu lại, không cần hậu kỳ phối âm.

Lăng Kỳ khi nghe Sở Ngôn nói xong một câu kia, y theo bản năng mà ngẩng đầu nhìn về phía đối phương. Y dĩ nhiên không ý thức được thanh âm này cơ hồ đã là thanh âm của một người đàn ông, mà là dùng một loại ánh mắt thâm trầm, phức tạp đánh giá kỹ mỹ nhân trước mắt, khẽ cười thành tiếng: “Tần tiểu thư, em cũng yêu tôi.”

Câu nói này là khẳng định.

Thế nhưng, sau câu nói này, Sở Ngôn chợt nở nụ cười, thời điểm Lăng Kỳ còn chưa kịp phản ứng, cậu bỗng nhiên đưa tay kéo cổ người này lại, thân thể trực tiếp nhào tới. Tần Mộ Nghiên rất cao, đây là điều mà vai nam chính đã sớm biết, Tần Mộ Nghiên so với y chỉ thấp hơn một centimet.

Bây giờ, một centimet chênh lệch này phảng phất trở thành hư vô, vị nữ thần xinh đẹp, gợi cảm này bày ra một loại tư thế từ trên cao nhìn xuống nam nhân trước mắt. Thời điểm này, xinh đẹp, ôn nhu, diễm lệ, gợi cảm trong dĩ vãng biến mất chẳng còn một mống, vẫn là Tần Mộ Nghiên trang dung diễm lệ, bất quá lại có một loại khí thế mạnh mẽ, ác liệt đặc trưng của người đàn ông giờ phút này không ngừng được phát ra.

Mà những động tác này là bởi vì Lăng Kỳ ở khoảng cách quá gần lên không nhận ra sai biệt, thế nhưng nhóm người Lưu đạo là nhìn qua màn hình giả lập cũng không cảm thấy có gì kỳ quái, trái lại còn cảm thấy đây là chuyện đương nhiên, vốn nên là như vậy.

Không một ai biết lúc này Sở Ngôn rút cuộc đã nói cái gì, ngoại trừ Lăng Kỳ, thiếu niên hơi nghiêng người nhìn xuống, khóe môi hơi câu lên một độ cong khó nhận ra, khiến y có lỗi giác một tên kinh địch đang tồn tại phía trước mình. Trong lòng y bỗng nhiên vang lên một hồi chuông báo động mãnh liệt, tựa hồ vị mỹ nhân trước mắt này là kẻ thù cũ của mình, cũng vào chính lúc này, một chút yêu thích Tần Mộ Nghiên trong lòng y đột nhiên biến mất không chút dấu vết, Lăng Kỳ sờ soạng túi áo, định lấy ra súng lục công

kích người trước mặt.

Thế nhưng Tần Mộ Nghiên...

...Không, là Tần Mộ tốc độ càng nhanh hơn.

Sở Ngôn dùng sức, đem tay của đối phương đè xuống. Mà tại thời điểm Lăng Kỳ còn đang kinh ngạc, y bỗng nhiên cảm thấy trên môi một mảnh ấm nóng, Lăng Kỳ trong phút chốc mở to hai mắt, trái tim thỉnh thoảng đập mạnh liệt, toàn bộ trường quay phim đều là một mảnh kinh thanh.

Lăng Kỳ kinh ngạc khoảng chừng ba giây qua đi, liền nhanh chóng giơ súng lên, thế nhưng Tần Mộ Nghiên đã biến mất không còn chút bóng dáng, toàn bộ quán bar trống vắng, không có lấy một bóng người. Vào giờ phút này, chiếc TV treo tường bên trong quán bar bỗng nhiên được bật lên, trên màn hình TV xuất hiện một người đàn ông tuấn mỹ, cao ngạo, đang nở nụ cười nhàn nhạt, lại có chút trào phúng. Tại thời điểm Lăng Kỳ muốn mở miệng nói chuyện, cậu bỗng nhiên giơ lên một ngón tay trở đặt trước môi.

Một nụ cười ưu nhã qua đi, trên màn hình giả lập Tần Mộ ánh mắt thâm trầm, lại khẽ cười một tiếng, “Tên của tôi, Linh tiên sinh, nhớ kỹ, tôi tên Tần Mộ.”

Một cảnh này hoàn thành, tập phim triệt để hơ khô thể tre!

Tuy nói một cảnh quay cuối cùng hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Lưu đạo, không có một ai từng nghĩ đến ngoại trừ nội dung bên trong kịch bản, Sở Ngôn sẽ tự ý diễn xuất thêm, hơn nữa... Cậu diễn xuất chính là cho Lăng Kỳ một cái hôn nhẹ nhàng! Theo lý thuyết đây chính là nụ hôn đầu tiên của Sở Ngôn ở trên màn ảnh, cho dù chỉ như chuồn chuồn lướt nước (vô cùng hời hợt), thế nhưng vẫn là có chạm môi, thực tại không khỏi khiến cho người ta cảm thấy giật mình.

Có một số thời điểm khi quay phim, diễn viên tự ý thêm thắt một số hành động hay biểu cảm so với biên kịch sẽ càng thêm xuất sắc, bởi vì diễn viên đó đối với nhân vật mình đã vô cùng thông hiểu. Diễn xuất như vậy ở hơn một ngàn năm trước tuy rằng rất ít, nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ xuất hiện, bất quá ở một ngàn năm sau lại là thời điểm kịch bản AI thịnh hành nhất, loại diễn xuất này cơ hồ đã không còn xuất hiện. Một màn kia khiến Lưu đạo không khỏi cảm thấy kinh ngạc, thế nhưng càng khiến y kinh ngạc hơn chính là phân cảnh này còn được quay đến vô cùng xảo diệu! Đem tình cảm của nam chính cùng Tần Mộ Nghiên thăng hoa đến một cảnh giới vô cùng thâm sâu, góp phần khắc họa nhân vật Tần Mộ càng thêm ấn tượng, thậm chí không cần đợi đến ngày công chiếu một tập này, Lưu đạo tự nhiên có thể dự đoán được, số lượt xem phim trên mạng sẽ đạt đến một tầm cao mới.

Một màn này qua đi, Lưu đạo là người kích động nhất, mà Lưu Tư Hạo đứng ở một bên lại từ từ siết chặt nắm đấm, tức giận đến mặt đều đỏ lên. Tổng Xảo cũng là kinh ngạc không thôi, thế nhưng thời điểm nhìn đến Sở Ngôn cùng Lăng Kỳ đóng kịch, cô lại nhạy cảm phát hiện ra một tia không đúng.

Thẳng đến thời điểm Lăng Kỳ quay lại chỗ nghỉ ngơi, đối mặt với câu hỏi của Tổng Xảo, Lăng Kỳ thở dài một hơi, nói: “Tôi thích cậu ấy.” Dừng một chút, lại nhìn thấy thần sắc hoảng sợ bên trong mắt Tổng Xảo, sắc mặt y tối sầm, nói bổ sung: “Tôi không phải Tiểu La, không nhận rõ hiện thực cùng giả tưởng, ý của

tôi là, tôi thích Tần Mộ.”

Tống Xảo trầm tư trong chốc lát, hỏi: “Không phải Tần Mộ Nghiên?”

Lăng Kỳ mỉm cười lắc đầu: “Là Tần Mộ. Sở Ngôn là một diễn viên rất ưu tú, cho dù Tần Mộ chỉ xuất hiện ngắn ngủi không tới ba giây, thế nhưng người này thực sự quá xuất sắc, cô không hiểu, Tống Xảo, thời điểm Tần Mộ xuất hiện trước mắt tôi, tôi thực sự cảm thấy cậu ấy không không phải Sở Ngôn mà chính là Tần Mộ. Một tập này diễn cùng Sở Ngôn, hai người căn bản đều không phải là đối thủ của cậu ấy, cũng sẽ không thể nào hiểu được cái cảm giác này, sở dĩ tôi NG nhiều như thế là bởi vì từ xưa đến nay tôi chưa cảm thụ qua quá nhiều cảnh giới như vậy.”

Lông mày Tống Xảo nhíu lại: “Tôi thực sự không hiểu, Lăng Kỳ.”

Lăng Kỳ giải thích: “Cho nên tôi NG là bởi vì tôi được Sở Ngôn đưa vào nhập diễn. Tôi cảm giác cậu ấy chính là Tần Mộ Nghiên, cũng chính là Tần Mộ, vì vậy diễn xuất của tôi khi ấy hoàn toàn là một con số không, tôi cảm thấy tôi cùng thế giới này hoàn toàn không thể dung hợp lẫn nhau, tôi chỉ là một người đứng xem, không phải Linh. Vừa nãy tại thời điểm Tần Mộ xuất hiện trong nháy mắt, Sở Ngôn đột ngột hôn, tôi cũng không tránh khỏi, cũng bởi vì tôi được cậu ấy đưa vào nhập diễn rồi. Vào lúc ấy tôi cảm giác mình thực sự đã trở thành Linh, Linh yêu Tần Mộ Nghiên, cho nên bất luận cậu ấy là Tần Mộ hay Tần Mộ Nghiên y cũng không muốn từ chối nụ hôn này. Sở Ngôn diễn xuất Tần Mộ thực sự phi thường tốt, tôi nghĩ, cũng chỉ có cậu ấy mới có thể diễn dịch ra một Tần Mộ như vậy, đem mọi biểu cảm, hành động của Tần Mộ diễn dịch đến chân thực như vậy.”

Tống Xảo im lặng không nói.

Lăng Kỳ cười cười, thở dài nói: “Bất quá còn chưa đủ, tôi chỉ là trong nháy mắt cảm giác mình là Linh, thế nhưng phải là Linh chân chính mới có thể áp chế được Tần Mộ, thậm chí cũng sẽ không bị động giống như tôi bị cậu ấy hôn môi mà không có bất kỳ phản kháng nào.”

Cuộc nói chuyện vẫn còn tiếp tục, thẳng đến khi Lăng Kỳ chỉ còn một câu nói vẫn giữ ở trong lòng, chưa có nói ra. La Tư Hạo vẫn còn mơ hồ tình cảm của chính mình, tự cho là bản thân yêu thích Sở Ngôn, thế nhưng Lăng Kỳ lại hiểu rõ, người y thích là Tần Mộ. Thế nhưng, cái người tên Tần Mộ này căn bản là không tồn tại, cậu ấy là thiên tài lừa đảo đứng hạng hai trên toàn thế giới ở trong Khi Thiên Tam Phiến, là khách mời trong một tập của bộ phim này, cậu ấy là Tần Mộ, là Tần Mộ mà Sở Ngôn thủ vai, chứ không phải là Sở Ngôn chân chính.

So với đứa nhỏ La Tư Hạo kia, kỳ thực Lăng Kỳ đối với loại yêu thích này của chính mình cũng vô cùng bất đắc dĩ.

Toàn bộ tập phim đã hơi khô thê tre, một tuần sau là có thể hoàn thành chế tác, chính thức công chiếu. Cả đoàn phim đều ôm tâm tình kích động, hân hoan chúc mừng lẫn nhau. La Tư Hạo đứng một bên thì tức giận đến mức trừng mắt nhìn Lăng Kỳ, ngược lại Lăng Kỳ cũng không có biểu hiện gì thất thố, ôn hòa lễ độ mà mỉm cười góp vui, ngoại trừ thỉnh thoảng ma sát môi, cảm thụ nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước cuối cùng mà Tần Mộ để lại cho mình.

Có lẽ là xuất phát từ giác quan thứ sáu đáng sợ của phụ nữ, thời điểm đoàn kịch nổ pháo chúc mừng, chỉ có một mình Tống Xảo bưng một miếng bánh gato đi tới bên cạnh Sở Ngôn, cười hỏi những nghi vấn chính mình vẫn luôn chôn dấu trong lòng mấy ngày qua.

Nghe được câu hỏi của Tống Xảo, Sở Ngôn có chút kinh ngạc trợn to hai mắt. Cậu cứ cho rằng người đầu tiên phát hiện ra được cảm giác sai biệt sẽ là Lăng Kỳ – người cùng mình đối diễn nhiều nhất, lại không nghĩ đến rằng Tống Xảo luôn tỏ ra xa cách, thờ ơ lại là người đầu tiên phát hiện dị thường.

Ở dưới ánh đèn được nhân viên kỹ thuật tỉ mỉ dàn dựng trong trường quay phim, chỉ thấy thiếu niên tuấn mỹ khẽ mỉm cười, ánh đèn rực rỡ chiếu xuống gương mặt trắng nõn của cậu tựa như đang tỏa ra một vầng hào quang, phảng phất xuân hoa xán lạn. Thanh âm cậu mềm nhẹ lại vô cùng nghiêm túc nói: “Tống tỷ, kỳ thực kịch bản chữ cũng rất dễ xem, đúng không?”

Một câu này vừa nói ra, Tống Xảo phảng phất như hiểu ra cái gì đó, nhưng vẫn có chút mê man.

Hoạt động chúc mừng của đoàn phim vẫn đang diễn ra, trường quay phim hoa lệ sớm đã bị một đám người điên cuồng làm loạn thành một đoàn, đầu đầu trên mặt đất cũng loang lổ toàn nước với rượu, bánh gato vương vãi khắp nơi.

Vừa mới bắt đầu Sở Ngôn còn có thể an toàn đứng ở bên ngoài, nhanh nhẹn tránh né những miếng bánh gato bay đến tấn công bất ngờ. Bất quá, thời điểm Lăng Kỳ nhanh nhẹn đem một miếng bánh gato từ phía sau Sở Ngôn ném đến, thiếu niên nhìn áo sơ mi dính loang lổ bánh gato trầm mặc đứng một lúc, trong lòng Lăng Kỳ bỗng nhiên lộp bộp một tiếng, còn chưa kịp phản ứng lại liền bị Sở Ngôn đem một miếng bánh mạnh mẽ ném trả lại.

Từ đấy về sau, đại chiến xảy ra càng không thể văn hồi.

Một cảnh cuối cùng này của Khi Thiên Tam Phiến là diễn ra ở trong phòng quay phim. Căn phòng này vô cùng cao, khoảng chừng ba tầng lầu, tất cả mọi người đều hoạt động ở tầng thấp nhất. Mà bọn họ hoàn toàn không hay biết, ở phía sau cửa kính ở tầng thứ ba, một người đàn ông tuấn mỹ, lạnh lùng hơi cụp mắt xuống, đem mọi tình cảnh xảy ra ở đây thu vào trong đáy mắt. (Kiến trúc của tương lai nên các ông ngưng thắc mắc nhé =))

Hạ Bách Thâm đến từ lúc nào?

Lúc hắn mới đến, ba diễn viên chính còn đang quay phim.

Thời điểm nhìn đến Sở Ngôn, thần sắc hắn trấn định. Nhìn đến Tần Mộ Nghiên, mặt hắn không chút biến sắc, thời điểm nhìn đến một nụ hôn kia đột nhiên hạ xuống, Hạ Bách Thâm cũng không có nửa điểm phản ứng, chỉ là đứng bất động thật lâu trước tấm cửa kính, mắt nhìn xuống nhóm người đang vui vẻ liên hoan.

Mà đứng ở phía sau Hạ Bách Thâm, trợ lý Lâm Đặc sớm đã bị dọa đến mặt mũi trắng bệch. Người khác có thể không biết thân phận của Sở Ngôn, nhưng y làm sao lại có khả năng không biết? Vợ hợp pháp của

Hạ tiên sinh lại chủ động hôn môi một người đàn ông khác! Đây cũng là quá đáng sợ đi!

Lâm Đặc biết, ở Thiên Thịnh bên kia, Hạ tiên sinh đã tỏ rõ thái độ, là tuyệt đối không cho phép Sở Ngôn có bất cứ cảnh quay thân mật nào, thế nhưng bây giờ, Sở Ngôn lại ở ngay trước mặt Hạ tiên sinh đi hôn hít người khác! Cho dù nụ hôn này nhẹ đến mức máy quay phim cũng không quay được có chạm môi hay không, nhưng là ít nhất vẫn có động tác a!

Xong, xong, nhìn cuộc hôn nhân này chắc chắn là tan vỡ rồi a!!!

Tại thời điểm Lâm Đặc còn đang âm thầm cầu khẩn, sâu thẳm trong con người Hạ Bách Thâm lóe lên một đạo u quang, hần bỗng nhiên lắc một cái rồi khỏi vị trí đang đứng, khiến cho Lâm Đặc kinh ngạc không thôi.

Hạ Bách Thâm trấn tĩnh nói: “Đi gặp cậu ta thôi.”

Trợ lý Lâm Đặc gật đầu.

Mà Lâm Đặc không hề hay biết là, vừa nãy Sở Ngôn ngẩng đầu lên một cái, bỗng nhiên tầm mắt dừng lại, nhìn chằm chằm căn phòng phía trên trường quay phim một hồi lâu. Từ thời điểm quay phim, Sở Ngôn vẫn luôn cảm thấy được có một ánh mắt nóng rực vẫn luôn đặt ở trên người mình, có điều thời điểm quay phim không đáng kể, dù sao thì người nhìn cậu cũng có rất nhiều.

Bất quá, thẳng đến thời điểm mọi người tổ chức liên hoan, ánh mắt này vẫn không có rời đi. Sở Ngôn tìm kiếm một hồi lâu cũng không tìm thấy đối phương, mãi đến tận lúc lơ đãng ngẩng đầu nhìn lên, cậu mới miễn cưỡng phát giác ra một điểm dị thường.

Có điều đây là loại kính một chiều[1], thẳng đến khi Hạ Bách Thâm rời đi, cậu mới nghĩ ra, cho dù Sở Ngôn có nhìn không ngừng nhìn chằm chằm vào cửa kính, cũng không có cách nào nhìn thấy được mặt bên kia. Bất quá ngay cả khi như vậy, ánh mắt nóng bỏng, đầy lo lắng của thiếu niên cũng khiến lông mày Hạ Bách Thâm khẽ nhíu lại, trong lòng có chút khẩn trương, chỉ có thể nói một câu, “Đi gặp cậu ta” để làm cái có tạm thời rời khỏi đây.

Ngày 2 tháng 4 năm 3016, tập thứ 238 webdrama Khi Thiên Tam Phiến chính thức hạ khô thẻ tre.

Bãi đỗ xe viên truyền hình tinh cầu này vô cùng rộng rãi, tập hợp đầy đủ các loại màu sắc, hình dạng xe bay. Những nhân viên bên trong đoàn phim từng người từng người một lần lượt đi ra lấy xe của chính mình, Sở Ngôn cũng cùng trợ lý của mình đi tới vị trí trung tâm bãi đỗ xe.

Còn chưa tìm thấy xe bay của mình, liền nhìn thấy một dáng người quen thuộc đi tới.

Dáng dấp Lâm Đặc cùng thời điểm ngày hôm trước giống nhau như đúc, y nhô nhả lịch sự mà hướng về phía Sở Ngôn khom lưng một cái, nói: “Sở tiên sinh, Hạ tiên sinh đã chờ cậu ở trên xe, mời cậu đi theo tôi

một lát.” Dừng lại một chút, Lâm Đặc lại bổ sung một câu: “Chúc mừng cậu họ họ khô thể tre thuận lợi.”

Chú thích:

[1] Kính một chiều: Loại kính này chỉ nhìn được một chiều thôi. Đứng bên trong nhìn ra bên ngoài thì được còn bên ngoài nhìn vào bên trong lại không thấy gì hoặc là ngược lại. Chắc mọi người đã khá thuộc với loại kính này rồi (^ ^)

17. Chương 17

Dưới ánh sáng lờ mờ trong bãi đỗ xe, tiểu trợ lý ngốc lẳng đứng ở một bên không biết phản ứng thế nào, Lâm Đặc cung kính nghiêng mình nói “Cậu không đi, tôi sẽ không ngẩng đầu.” đầy khí thế. Sở Ngôn ánh mắt sâu thẳm mà nhìn tình cảnh trước mắt này, một lúc sau, mới mỉm cười gật đầu: “Được, vậy chúng ta đi thôi.”

Đến cái thế giới này đã được hơn hai tháng, Sở Ngôn về cơ bản đã thích ứng được với các sinh hoạt trong tương lai, lại không ngờ đến một cái ngoài ý muốn sẽ đột nhiên sẽ xuất hiện như thế. Những mảnh vỡ ký ức của nguyên chủ cũng không được hoàn chỉnh, Sở Ngôn chỉ có thể thu thập được một ít thông tin sinh hoạt cơ bản, những thông tin khác ngoại trừ mơ hồ không rõ thì chính là triết để không có gì.

Nói ví dụ như bây giờ vị “Hạ tiên sinh” này, Sở Ngôn hoàn toàn không biết người này là ai.

Mặc dù không biết, nhưng là vẫn có thể phân tích ra một chút gì đó. Nhìn dáng dấp Lâm Đặc liền có thể biết được vị “Hạ tiên sinh” này tuyệt đối không đơn giản, theo lý thuyết nguyên chủ tuyệt đối không thể nhận thức được một người có vị trí cao như thế, như vậy giữa hai người chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó mới có thể nhận thức lẫn nhau.

Lâm Đặc để trợ lý của Sở Ngôn ngồi xe bay rồi đi trước, biểu thị Hạ tiên sinh sẽ đích thân tới đón và đưa Sở Ngôn trở về thủ đô. Nên vào giờ phút này, Sở Ngôn cùng Lâm Đặc liền đồng thời cất bước hướng về bãi đỗ xe tư nhân hoàn toàn trống trải.

Chỉ cần cậu cho rằng (?), Sở Ngôn chính là một người phi thường thích nói chuyện, rất nhanh liền khiến Lâm Đặc chủ động mở miệng nói ra một chút tin tức trọng yếu: “Lần này, Hạ tiên sinh đến là có thiện ý, cậu không cần phải lo lắng, ngài ấy tạm thời vẫn chưa có dự định bội ước, có điều...” Dừng một chút, Lâm Đặc vẻ mặt đầy quần bách nói tiếp: “Có điều, Sở tiên sinh, lần này vẫn là khuyên cậu nên chú ý một chút.”

Ý của Lâm Đặc chính là: Người phải cẩn thận a, chỉ cần là người đàn ông bình thường, tận mắt chứng kiến vợ mình cư nhiên lại hôn môi người đàn ông người khác ngay trước mắt mình, quần người là chuồn chuồn lướt nước hay là hôn lưỡi kiểu Pháp, kể cả là do kịch bản yêu cầu cũng nhất định phải bùng nổ. Mặc dù, Boss đường như cũng không phải là yêu thích người, thế nhưng người vẫn phải cẩn thận a...

Có điều lời này nghe vào trong tai Sở Ngôn lại phân tích ra một tầng ý tứ khác ——

Quan hệ giữa nguyên chủ cùng “Hạ tiên sinh” không được tốt.

Nguyên chủ cùng “Hạ tiên sinh” dường như có cái hiệp ước gì đó.

Hơn nữa vị “Hạ tiên sinh” này tựa hồ phi thường quyền cao chức trọng, nguyên chủ là một kẻ bất nhập lưu[1], thế nhưng lại là một tiểu minh tinh tuyến ba trường thành đến vô cùng đẹp đẽ, cẩn thận cân nhắc một lúc, trong đầu Sở Ngôn đã hiện ra một ít thông tin, bất quá cậu nhứ chặt hai đầu lông mày, hoàn toàn không muốn khẳng định ý nghĩ này.

[1] Chỉ tư tưởng, lời nói không đâu vào đâu, viễn vông; đẳng cấp thấp; không xứng để quan tâm, để xếp loại.

A – 32 vây quanh vệ tinh là một viên tinh cầu màu xanh lam, ánh sáng màu xanh nhạt xuyên qua tầng khí quyển chiếu đến, rọi sáng cả bãi đỗ xe này. Một ngàn năm trước có người yêu thích chơi xe, mà ngàn năm sau tự nhiên cũng sẽ có người yêu thích chơi xe bay, hiện tại chiếc xe bay đứng ở trước mặt Sở Ngôn này thực sự đã là chiếc xe xa hoa nhất cậu từng gặp rồi. Không có quá nhiều phụ kiện trang trí, không có màu sắc sáng lạn, chỉ thấy thân xe giống như hình một giọt nước màu Hắc Diệu thạch, hiện ngang như một vị Đế Vương mang theo khí thế vô cùng bá đạo.

Sở Ngôn như có điều suy nghĩ đưa mắt nhìn một lúc, Lâm Đặc rất nhanh liền đi tới phía trước chiếc xe bay kia, không hề động thủ, cửa xe đã tự động mở ra một bên.

Bên trong xe tựa hồ rất rộng rãi, cũng không thể nhìn thấy rõ đồ vật ở bên trong, Lâm Đặc hơi khom lưng, nói một câu “Mời vào.” Mà sau câu nói này, thiếu niên tuổi mười bảy liền nhẹ nhàng gạt đầu, bình tĩnh mà bước vào trong xe, sau đó ngẩng đầu một cái trong nháy mắt liền sưng sốt.

Hạ Bách Thâm cứ như vậy ngồi ở một góc khác trên xe bay, yên tĩnh cúi đầu đọc sách.

Thời Đại Tinh Tế sa sỉ nhất là cái gì? Là kim cương? Là tiền? Là phỉ thúy? Hay là bảo thạch?

Toàn bộ đều không phải!

Thời Đại Tinh Tế cao quý nhất, sa sỉ nhất chính là sách.

Hơn 800 năm trước, con người thông qua bộ luật bảo vệ thực vật, bắt đầu huy động rất nhiều lực lượng nhân viên bảo an địa phương lên kế hoạch bảo vệ những loài thực vật đang đứng bên bờ vực hủy diệt. Toàn bộ tinh hệ bây giờ có vô số tinh cầu màu xanh lục, trên bề mặt tinh cầu không cho kiến tạo bất cứ kiến trúc nhân loại nào, chỉ cho phép con người đi tới tiến hành tham quan, chính là vì để bảo vệ thực vật.

Một ngàn năm sau, loài người đều đã có ý thức bảo vệ môi trường, cho dù bây giờ thực vật đã không thể hủy diệt, dưới sự bảo vệ của con người, chúng càng sinh sôi trưởng thành so với nhân loại nhân loại thậm chí còn nhanh hơn, thế nhưng luật pháp vẫn như cũ quy định việc bảo vệ thực vật, chính là vì không muốn một lần nữa lại dẫm vào vết xe đổ “Thực vật suýt chút nữa bị hủy diệt”.

Có điều đó cũng không phải nói con người thì không thể ăn rau dưa, chặt cây cối. Rau dưa đã có tinh cầu chuyên môn trồng trọt tiến hành vun bón, gây trồng. Bất quá, thế giới trải qua hơn một nghìn năm phát triển đến hiện tại đã không còn việc gì cần phải chặt cây nữa rồi. Bởi vì hiện tại đã có thể dùng chip điện tử thay thế giấy tờ, đem mọi chữ số cùng tranh ảnh ghi chép lại, còn có thể lưu giữ càng lâu.

Giấy không phải là không có, nhưng lại rất đắt, phi thường, phi thường đắt!

Từ khi Sở Ngôn đến thế giới này đến bây giờ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy giấy, cậu vạn lần không nghĩ tới, không gặp được thì thôi, này vừa nhìn đã thấy được một quyển sách dày cộp.

Bầu không khí an tĩnh trong xe mang theo một sự ngọt ngào nặng nề. Sau khi Sở Ngôn tiến vào trong xe, cánh cửa phía sau cậu liền nhẹ nhàng đóng lại. Lâm Đặc không lên cùng, thế nhưng chiếc xe này lại tự động cất cánh. Ở bên trong xe chỉ có Sở Ngôn cùng người đàn ông trước mắt này ngồi đối diện với nhau. Đối phương không có mở miệng, Sở Ngôn cũng liền không có mở miệng. Không gian bên trong xe vô cùng rộng rãi, sau khi đi vào trong Sở Ngôn liền ngồi trên một chiếc ghế sofa mềm mại, dùng dư quang lạng lẽ đánh giá người đàn ông bên cạnh. Không thể không thừa nhận, người đàn ông này có khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ, khí chất xuất chúng, cho dù là khi cụp mắt, nhíu lông mày, bộ dáng cúi đầu đọc sách cũng đủ làm người khác phải chú ý, chỉ ít bỏ qua cái hiệp ước chết tiệt kia Sở Ngôn vẫn cảm thấy vô cùng vui vẻ, thoải mái.

Bất quá nhìn vẻ bề ngoài hết sức thoải mái, cũng không đại biểu sống chung với nhau cũng sẽ thoải mái.

Sau ba phút trầm mặc, khóe môi Sở Ngôn khẽ câu lên, ngữ khí bình tĩnh nói: “Hạ tiên sinh.”

Một câu nói ra, nam nhân ngồi bên cạnh cũng không có phản ứng. Mắt phượng hẹp dài vẫn như cũ rũ xuống nhìn trang sách, hẳn tựa như không nghe thấy câu nói của Sở Ngôn, lại giống như vốn dĩ không để ý bên cạnh mình từ lúc nào đã tăng thêm một người.

Hành động này hiển nhiên khiến cho Sở Ngôn cảm thấy khó chịu, ngay tại thời điểm cậu đang chuẩn bị mở miệng nói tiếp, lại nghe thấy một đạo thanh âm trầm thấp, từ tính từ trong xe vang lên: “Chúc mừng cậu sát thanh, diễn xuất không tệ.”

Đối phương không đầu không đuôi nói một câu khiến cho Sở Ngôn hơi run run, bất quá cậu rất nhanh liền phản ứng lại, gật đầu cười: “Cảm ơn.”

Thiếu niên mặc dù đang cười, thế nhưng ý cười lại không chạm đến đáy mắt, hơn nữa cũng không hề có một chút ý tứ che dấu nào, chỉ cần hơi lưu tâm liền có thể nhận ra thái độ qua loa của cậu. Thái độ này làm cho Hạ Bách Thâm hơi có thâm ý nâng mắt nhìn qua, sau đó liền đem sách cầm trong tay nhẹ nhàng khép lại.

Từ đó, Hạ Bách Thâm rút cuộc toàn tâm toàn ý mà quan sát thiếu niên trước mắt này.

Nửa năm trước, trong quá trình Hạ lão gia tử tự nhận là tận tình khuyên bảo, thường thường sẽ nhắc đến một câu nói: “Đứa nhỏ kia dung mạo rất đẹp đẽ, tuy rằng khí chất có điểm u sầu, thời điểm nhìn người cũng có chút sồn tóc gáy, thế nhưng kỳ thực nhìn thêm vài lần cũng rất không tồi, cháu thử nhìn qua xem, nói không chừng lại thật sự sẽ có hảo cảm?”

Hiện tại khi đã chân chính gặp được người vợ hợp pháp trên danh nghĩa của mình, phản ứng đầu tiên của Hạ Bách Thâm là ——

Vậy mà thật sự rất ưa nhìn.

Loại đẹp đẽ này không giống khi đứng từ studio ở tầng ba nhìn xuống thấy ngũ quan tinh xảo, mà là một vẻ đẹp xuất phát từ bên trong con người. Con mắt nhạt màu trong trẻo, hơi cong lên, nụ cười tuy rằng có chút xa cách, lạnh nhạt, thế nhưng khí chất lại vô cùng tao nhã, nếu không phải đã sớm điều tra rõ ràng bối cảnh gia đình Sở Ngôn, cho dù có nói rằng đây là con cháu thế gia, chỉ sợ Hạ Bách Thâm cũng sẽ không hoài nghi.

Mà tại thời điểm Hạ Bách Thâm đánh giá Sở Ngôn, Sở Ngôn cũng đang quan sát hắn.

Người đàn ông trước mặt, ngũ quan lập thể thâm thúy, gương mặt tuấn mỹ. Hai người ngồi đối diện nhau. Lúc này, quyển sách kia đã bị nam nhân sớm đặt sang một bên ở trên ghế salong, mười ngón tay của hắn đan vào nhau, nhìn như đang tùy ý đặt giữa hai chân, đường cong gợi cảm dưới cằm hơi nâng lên, một loại khí chất cao quý, tao nhã liền tự nhiên mà sinh ra, khí tràng bá đạo tỏa ra bốn phía.

Thời điểm người đàn ông kia dùng ánh mắt sâu thẳm cao thấp đánh giá mình, Sở Ngôn liền có cảm giác bản thân thật giống như bị đối phương ghim chặt ở trên ghế, không cách nào nhúc nhích. Tầm mắt đối phương lạnh lẽo như dao găm nhẹ nhàng lướt qua quần áo cùng da thịt của cậu, loại khí tràng đáng sợ này chỉ e là một cái liếc mắt đơn giản, cũng có thể khiến cho con người ta cảm thấy nghẹt thở.

Mi mắt khẽ khàng khép lại, đợi đến thời điểm Sở Ngôn mở mắt lần thứ hai, cậu đã nở một nụ cười tiêu chuẩn, nhìn về phía đối phương.

Không khí bên trong xe vẫn yên tĩnh như lúc này, xe bay vững vàng bay tới một sân bay tinh tế gần nhất, bất quá bầu không khí giữa hai người dường như có chút biến hóa. Thiếu niên khóe môi mỉm cười ôn nhu, ánh mắt lại hết lạnh đậm, nam nhân ánh mắt lạnh lẽo chăm chú nhìn vào gương mặt xinh đẹp của thiếu niên không dời.

Qua một lúc, Sở Ngôn ngữ khí ôn hòa mà mở miệng: “Hơn hai tháng trước, tôi được Thiên Thịnh kí hợp đồng, trở thành nghệ sĩ dưới danh nghĩa giải trí Thiên Thịnh. Người đại diện Chu Huy Hòa lúc ấy có hỏi tôi, có biết vì sao Thiên Thịnh kí hợp đồng với tôi không, Hạ tiên sinh, chuyện này cùng ngài có quan hệ phải không?”

Hạ Bách Thâm biểu tình bình tĩnh nhìn thiếu niên đang nói cười trước mặt, một hồi lâu sau mới vuốt cằm nói: “Thiên Thịnh là một phần tài sản của tôi.”

Vấn đề này Sở Ngôn đã suy nghĩ một lúc lâu mới dám nói ra, cậu suy nghĩ một chút, dựa vào cá tính của nguyên chủ chỉ biết một mực ăn no chờ chết, càng không thể nào đột nhiên có lòng cầu tiến chủ động yêu cầu được phát nhiều tài nguyên hơn, chính vì vậy, chuyện tiến vào Thiên Thịnh này, nguyên chủ nhất định là không biết, cậu liền mới hỏi vấn đề này.

Một câu này vừa hỏi ra liền liên lấy được đáp án, vị “Hạ tiên sinh” này vậy mà lại thẳng thắn đem câu trả lời nói ra khỏi miệng, này liền khiến cho Sở Ngôn cũng không còn thắc mắc nào nữa.

Nhất thời, bên trong xe lần thứ hai không có ai mở miệng.

Hai người trầm mặc nhìn đối phương, một người mỉm cười, một người lại lãnh đạm.

Qua mấy phút sau, nam nhân tuấn mỹ, thanh quý rốt cục cũng đem tầm mắt từ trên người thiếu niên dời đi, ánh mắt của hắn dừng lại chốc lát trên đôi môi đầy đặn của Sở Ngôn như có điều suy nghĩ, bỗng nhiên mở miệng nói: “Bắt đầu từ ngày mai, cậu chuyển tới nhà của tôi, Lâm Đặc sẽ đem chìa khóa giao cho cậu, có thời gian, tôi sẽ trở lại.”

Lời này vừa nói ra, trong lòng Sở Ngôn liền lộp bộp một tiếng, trên mặt vẫn giữ nguyên ý cười, thế nhưng trong lòng đã không còn cái gì gọi là bình tĩnh nữa rồi ——

Thật sự là kim chủ của nguyên chủ a?!

—— ——

18. Chương 18

Một đời trước, Sở Ngôn cũng từng gặp qua chuyện giống như vậy, thời điểm cậu còn chưa nổi tiếng cũng có không ít phú hào muốn tìm cách bao dưỡng, nâng đỡ cậu.

Chuyện như vậy ở trong giới giải trí cũng chẳng có gì lạ lùng. Tại một ngàn năm trước, thịnh thoảng còn có thể gặp được một ít trường hợp cưỡng ép quy tắc ngầm, bất quá đến thời điểm hiện tại, quy tắc ngầm đã càng ngày càng trở thành phương thức phổ biến, đông đảo người theo.

Theo dòng phát triển của giới giải trí, nếu chuyện tốt có chế độ xuất hiện tương ứng, thì chuyện xấu cũng vậy.

Mấy chuyện quy tắc ngầm như vậy ở trong giới có người không thích, nhưng cũng sẽ có rất nhiều người lựa chọn phương thức này, bởi vì... nó có thể giúp bạn không cần trải quá nhiều khó khăn, thử thách, thậm chí nếu may mắn còn có thể một bước lên trời. Đời trước Sở Ngôn mắc bệnh khiết phách quá nghiêm trọng, hơn nữa cũng không tình nguyện vì danh tiếng mà phải ủy khuất chính mình, cho dù cậu có tự thừa nhận tam quan của bản thân không đứng đắn thì loại chuyện uất ức này ngàn vạn lần cũng không muốn tiếp thu.

Có điều người như “Hạ tiên sinh” đúng là lần đầu tiên Sở Ngôn gặp được. mấy vị kim chủ cậu từng gặp qua đại đa số đều có tuổi tác khá lớn, bởi vì người có năng lực bao nuôi mình tinh kháng định vô cùng giàu có, quyền cao chức trọng, trẻ tuổi trừ phi là phú nhị đại, bằng không làm sao có thể chơi lớn như vậy.

Bất quá người đàn ông trước mắt, nói là kim chủ nhưng lại vô cùng tuấn mỹ, cao quý, càng không giống như loại người dung tục.

Nhớ tới Lâm Đặc có nhắc tới một cái hiệp ước, lại liên tưởng tới việc Thiên Thịnh đột nhiên ký hợp đồng với mình, có rất nhiều chuyện cho dù không nói cũng đã rõ ràng: Bất luận vị “Hạ tiên sinh” này cùng mình có quan hệ thế nào thì việc đối phương muốn nâng đỡ mình nổi tiếng là sự thật không cách nào có thể chối cãi.

Sau khi Hạ Bách Thâm nói một câu kia, Sở Ngôn cũng không có lập tức trả lời, cậu chỉ lẳng lặng nâng mắt mà nhìn đối phương, ánh mắt trong vắt, khóe môi ngậm ý cười thật sâu. Hạ Bách Thâm tựa hồ cũng không cần Sở Ngôn trả lời, chỉ là đơn thuần tiến hành một cái thông báo mà thôi, vì vậy trong lúc nhất thời, trên xe không có người nào mở miệng, chỉ còn một mảnh vắng lặng.

Rất nhanh xe bay đã đến sân bay tỉnh cầu A-32, có điều Sở Ngôn không có xuống xe, cậu tuy rằng không hiểu lắm hoàn cảnh phía trước, thế nhưng cậu cũng biết cái gọi là xem xét thế thời, tiên định hậu động. “Hạ tiên sinh” bất động, cậu cũng không động, mãi cho đến tận khi xe bay không thông qua cửa bảo an liền trực tiếp được mang lên một chiếc phi thuyền tư nhân, Sở Ngôn mới bỗng nhiên ý thức được ——

Nguyên lai trải qua một ngàn năm, người có tiền chết tiệt thì vẫn còn người có tiền chết tiệt a! (Tác giả chơi chữ?)

Sau khi lên phi thuyền, hai người vẫn không có xuống xe mà chỉ ngồi đối diện nhau. Hạ Bách Thâm đã sớm cầm lại quyển sách vừa nãy lật xem, Sở Ngôn hơi cụp mắt liếc một cái, tên quyển sách là *Đầy đủ lý do bàn về diễn lục*. Bầu không khí yên tĩnh, ngọt ngào giữa hai người chậm rãi được xóa bỏ, Sở Ngôn cũng không sót ruột làm những chuyện khác, ánh mắt của cậu có chút do dự dừng lại trên trang bìa quyển sách kia, nhưng trong lòng đã bắt đầu suy nghĩ một vài chuyện khác.

Chờ một lát lại nghe Hạ Bách Thâm thấp giọng nói: “Muốn đọc?”

Sở Ngôn ngược mắt, hỏi ngược lại: “Quyển sách này sao?”

Hạ Bách Thâm đem sách gấp lại, đưa cho thiếu niên: “Tặng cho cậu.”

Một quyển sách viết giấy đáng giá ngàn vàng cứ như vậy tiện tay tặng cho người khác, nếu như dùng cách của một ngàn năm trước để giải thích thì mức này chính là đem tặng một chuỗi dây chuyền bảo thạch giá trị cả mấy trăm vạn. Sở Ngôn cũng không có khách khí, cậu dùng hai tay đem quyển sách kia nhận lấy, lật qua lật lại, sau đó đặt xuống bên cạnh, động tác dịu dàng.

Thiếu niên ngẩng đầu, con người xinh đẹp hơi cong lên, cười nói: “Hạ tiên sinh rất thích đọc loại sách này?”

Hạ Bách Thâm ngữ khí bình tĩnh, vẻ mặt lãnh đạm, vuốt cằm nói: “Ừ, cũng không tệ lắm.”

“Phương diện triết học?”

“Rất nhiều phương diện.”

“Nói thế nào?”

“Bất cứ phương diện sách nào, đều đọc.”

“Ngài có rất nhiều sách sao?”

“Cậu muốn mượn sao?”

Đề tài này có chuyển hướng có hơi nhanh, Sở Ngôn đang thăm dò đối phương lại thoáng ngẩn ra, sau đó liền lắc đầu: “Không có.”

Hạ Bách Thâm ánh mắt sâu thẳm mà dừng lại trên gương mặt tuấn mỹ của thiếu niên, một lát sau mới nói: “Tôi có rất nhiều rất nhiều sách.”

Sở Ngôn mặt không biến sắc, vẫn cười nhạt, thế nhưng trong lòng đã có một vài điểm suy nghĩ: Vị “Hạ tiên sinh” này rất có tiền tài, quyền thế, từ cử chỉ ăn nói xem ra gia thế tốt đẹp, sinh ra hậu đãi, bất quá đối với mình tựa hồ không có hảo cảm gì.

Cảm giác được loại “Không hảo cảm” này là nhờ một loại lạnh nhạt vô hình phát ra từ bên trong, ít nhất thời điểm ánh mắt người đàn ông này rơi vào trên người mình cũng không cảm giác được một loại bình đẳng tôn trọng, trái lại càng cảm thấy đối phương ẩn dấu địch ý, thậm chí còn có một tia xem thường ẩn giấu sâu trong đáy mắt.

Cái cảm giác này khiến Sở Ngôn vô cùng khó chịu, thậm chí cho dù bề ngoài lẫn khí chất của đối phương đều rất thuận mắt mình, cậu vẫn không thể nào thích nổi người đàn ông này.

Cuộc trò chuyện ngắn ngủi qua đi, bên trong xe lại lâm vào vắng lặng, lần này không có ai tiếp tục mở

miệng, thẳng cho đến khi trở lại thủ đô tinh, dọc theo đường đi cũng chỉ cảm thấy khí tức nặng nề tràn ngập buồng xe. Nam nhân tóc đen lạnh lùng từ lâu đã nhắm hai mắt, dưỡng thần nghỉ ngơi. Mà thiếu niên tuấn mỹ thì ngồi yên lặng lật xem cuốn sách triết học, chỉ nhìn một trang giấy liền cảm thấy phi thường vô vị mà đặt xuống một bên.

Đặt cuốn sách xuống, Sở Ngôn lấy ra một miếng khăn giấy nhẹ nhàng lau chùi bàn tay. Cậu lau hết sức tỉ mỉ, cẩn thận đến mức đem từng cái khe móng tay lau qua một lượt. Rõ ràng ngón tay trắng nõn sạch sẽ, không hề dính một chút bụi bẩn, bất quá Sở Ngôn vẫn nghiêm túc lau qua một lượt. Bệnh sạch sẽ của Sở Ngôn là một loại chấp niệm, trước kia ở trong đoàn phim cậu cũng chưa từng biểu hiện ra quá rõ ràng, nhưng khi ở trước mặt vị “Hạ tiên sinh” Sở Ngôn lại có chút bạo phát. Trong lòng khó chịu khiến cho cậu càng không thích không khí hiện tại, cho dù nơi đây có sa hoa mỹ lệ, quyển sách kia có đáng giá ngàn vàng, Sở Ngôn cũng chán ghét không muốn đụng vào.

Tại thời điểm Sở Ngôn lau chùi ngón tay, Hạ Bách Thâm vẫn ngồi ở phía đối diện, nhắm mắt dưỡng thần. Hắn dường như không nhìn đến bất cứ thứ gì, hai mắt vẫn nhắm chặt, cũng không nhìn tới thiếu niên phía đối diện, không chút để ý tới đối phương cho dù đối phương có làm gì đi chăng nữa.

Thời điểm phi thuyền tiến vào tầng khí quyển thủ đô tinh, Sở Ngôn cuối cùng cũng đem chiếc khăn giấy kia cất lại trong lồng ngực. Cậu lần thứ hai cầm quyển sách kia lên, hai tay lễ phép đưa đến trước mặt Hạ Bách Thâm, khi quyển sách dừng lại trước mặt, Hạ Bách Thâm mới mở mắt ra.

Thiếu niên tuấn mỹ mắt chứa ý cười, trong đồng tử nhạt màu phẳng phất có thủy quang dập dờn, khoe môi khẽ nhếch, ánh mắt giảo hoạt, bên môi nét cười như có như không, cậu nhẹ giọng nói: “Hạ tiên sinh, tôi nghĩ quyển sách này hình như không được thích hợp với tôi cho lắm, vật quy nguyên chủ, cảm ơn ý tốt của ngài.”

Hạ Bách Thâm trầm mặc trong chốc lát, hai con mắt híp lại, chậm chạp không đưa tay nhận sách.

Khí thế mạnh mẽ cứ như thế tản khắp bốn phía, bất quá dưới sự áp bách đó, thiếu niên lại tựa như không hay biết gì, cậu vẫn mỉm cười, hai tay giữ sách, giống như đối mặt là một người bạn ôn hòa, tốt bụng.

Một lát sau, Hạ Bách Thâm nhận lấy quyển sách kia, đặt ở một bên.

Phi thuyền vững vàng đáp xuống phi trường tư nhân của Hạ gia, cũng không đợi xe bay rời khỏi phi thuyền, Sở Ngôn bỗng nhiên khẽ cười mở miệng: “Hạ tiên sinh, chúng ta bây giờ xem là quan hệ gì đây?”

Câu hỏi này Sở Ngôn đã suy nghĩ một hồi lâu mới quyết định nói ra. Cậu tin tưởng câu hỏi này cũng sẽ không làm bại lộ thân phận của chính mình, đồng thời còn có thể lấy được một số tin tức trọng yếu.

Có điều khiến Sở Ngôn vạn lần không ngờ đến là, sau câu hỏi này, Hạ Bách Thâm cứ nhiên không có giống như lần trước trực tiếp trả lời. Trái lại thần sắc hắn có chút phức tạp mà nhìn thiếu niên trước mặt, ánh mắt ý vị sâu xa, chính là vẫn chậm chạp không có mở miệng.

Ở trong lòng Sở Ngôn, quan hệ của bọn họ tám, chín phần mười sẽ là quan hệ bao nuôi.

Mà ở trong lòng Hạ Bách Thâm lại biết rõ, hắn và thiếu niên này có quan hệ vợ chồng.

Là quan hệ vợ chồng được pháp luật thừa nhận, cho dù loại quan hệ vợ chồng này trong Luật hôn nhân đồng tính quốc gia vẫn còn nhiều bất công, càng không phải là kiểu hoàn toàn bình đẳng, thế nhưng bọn vẫn là vợ chồng. Hiện tại Sở Ngôn đột nhiên hỏi ra một vấn đề như thế, chẳng phải là muốn nhắc nhở hắn, cậu là vợ của hắn, muốn hắn chú ý thực hiện một ít nghĩa vụ của người chồng?

Sau một hồi suy nghĩ, Hạ Bách Thâm hỏi ngược lại: “Cậu hi vọng chúng ta sẽ là loại quan hệ gì?”

Vấn đề lại bị ném trở về, thế nhưng đối mặt với vấn đề này, ý cười trong đôi mắt sáng ngời của Sở Ngôn càng tăng lên, vừa đúng ý mình!”Bất luận tôi hi vọng chúng ta có quan hệ gì, thì hiện tại, Hạ tiên sinh, tôi chỉ muốn dựa vào thực lực của chính mình để tiến về phía trước.”

Câu trả lời này hiển nhiên nằm ngoài dự liệu của Hạ Bách Thâm, hắn khẽ trợn mắt, cho dù trong nháy mắt lại bình tĩnh trở lại, nhưng vẫn bị Sở Ngôn nhìn ra sự kinh ngạc này trong mắt hắn. Một lúc sau, Hạ Bách Thâm nói: “Tôi muốn giúp cậu thượng vị, chuyện này đã được quyết định rồi, đây là trao đổi đồng giá.”

Trao đổi đồng giá..

Một câu này khiến cho Sở Ngôn khẽ chau mày, cậu cũng không muốn để được nhanh nổi tiếng mà phải trả giá thân thể.

Sở Ngôn duy trì mỉm cười: “Tôi nghĩ hiện tại tôi càng muốn dựa vào chính mình, không cần trao đổi đồng giá.” Đúng, không cần anh.

Lần này đổi lại là Hạ Bách Thâm chau mày, một lát sau, hắn nói: “Cậu không muốn tôi làm gì cho cậu?” Tốt như vậy? Trực tiếp thực hiện trách nhiệm của người làm vợ, không muốn hắn thực hiện trách nhiệm của người chồng?

Sở Ngôn trịnh trọng gật đầu: “Cảm tạ ý tốt của ngài.”

Hai người trầm mặc nhìn nhau trong chốc lát, thiếu niên vẻ mặt bình tĩnh, trấn định cùng khí tràng mạnh mẽ khiến Hạ Bách Thâm từ từ câu lên khóe môi, rốt cuộc cũng lộ ra nụ cười đầu tiên trong suốt cuộc hành trình. Hắn cười rất nhạt, nhưng lại mang theo loại hương vị không thể chống cự, tại thời điểm Sở Ngôn còn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe thấy thanh âm trầm thấp, tao nhã của người đàn ông kia vang lên: “Chuyện tôi nâng đỡ cậu hay không, không cần phải có sự đồng ý của cậu. Sở Ngôn, đây là chuyện mà tôi nhất định phải làm, suy nghĩ của cậu không nằm trong phạm vi cân nhắc của tôi.”

Rốt cuộc, dã thú cũng để lộ ra răng nanh của hắn.

Nụ cười trên mặt Sở Ngôn từ từ biến mất, đến lúc này, cậu chậm rãi ngược mắt, dùng ánh mắt hờ hững, lạnh lùng nhìn kỹ bộ mặt thật của nam nhân trước mắt, cậu nhìn hồi lâu, bỗng nhiên bật cười: “Hạ tiên sinh, cho dù tôi từ chối, anh vẫn quyết định làm như vậy phải không?”

(Đoạn này Sở Ngôn không dùng kính ngữ “ngài” nữa mà đổi thành “ngươi” nên tôi dịch thành “anh” nhé =)))

Hạ Bách Thâm môi mỏng khẽ câu lên, gật đầu biểu thị ngầm thừa nhận.

Sở Ngôn cười nhẹ một tiếng, ánh sáng lạnh lẽo trong mắt phảng phất ngưng tụ thành băng hoa, khiến nhiệt độ trong buồng xe nháy mắt giảm xuống. Mãi đến lúc xuống xe, cậu chỉ nói thêm hai câu, câu thứ nhất là “Đã như vậy, liền tùy ý ngài, Hạ tiên sinh.”: câu thứ hai chính là “Hiện tại chỗ tôi ở rất tốt, cũng không có dự định chuyển nhà, còn chuyện có đến nhà ngài ở hay không, tôi nghĩ cũng là do tôi quyết định.”

Lần đầu gặp gỡ “Mới đầu bình thản, sau cùng tranh phong đối lập” cuối cùng cũng kết thúc.

Thời điểm Sở Ngôn rời đi, Hạ Bách Thâm hiếm khi có hào hứng dõi mắt nhìn theo bóng lưng của cậu, mãi đến tận lúc đối phương biến mất trong bóng tối nơi tầng lầu, hắn mới ra lệnh xe bay rời đi. Cùng lúc đó, Hạ Bách Thâm mở máy truyền tin của mình, trực tiếp an bài Lâm Đặc lần thứ hai đem tài liệu về Sở Ngôn điều tra cặn kẽ lại một lần, hắn cần thông tin hoàn toàn chính chính.

Ở cuối cuộc trò chuyện, Hạ Bách Thâm cũng không biết nghĩ cái gì, bỗng nhiên nói nhiều hơn một câu: “Làm thêm một lần kiểm tra gen xứng đôi của tôi với cậu ta.”

Nghe được câu này, trợ lý Lâm Đặc không khỏi sững sờ, theo bản năng mà nghĩ: Tại sao còn muốn làm thêm một lần? Hạ lão gia tử cũng đã làm qua năm lần, nhất định là 99%, toàn bộ vũ trụ mức độ xứng đôi như thế này của nhân loại đều không có người thứ hai, lịch sử ghi chép cao nhất hình như cũng chỉ đến 95% mà thôi.

Có điều một câu này Lâm Đặc cũng không dám nói ra khỏi miệng, y cung kính mà tắt máy truyền tin.

Đến đây, lần đầu tiên gặp gỡ cuối cùng cũng hoàn toàn kết thúc.

Ở thủ đô tinh phần hoa, trong bóng đêm, một chiếc xe bay cao cấp bay nhanh trên không trung, cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, lộ ra một khuôn mặt lập thể tuần mỹ. Hạ Bách Thâm ngửa người ra sau tựa lưng trên ghế dựa mềm mại, con ngươi thâm trầm, không biết đang suy nghĩ cái gì, mà quyển sách đầy đủ lý do bàn về diễn lục bị hắn đặt ở một bên, cũng không có lần nữa lật xem.

Một bên khác, Sở Ngôn ở trên mạng chỉ là hơi hơi tìm kiếm một lúc, liền thu được cả một đống lớn tin tức. Đem toàn bộ thông tin đọc xong một lần, cậu từ từ kéo lên khóe môi, nhìn tấm ảnh người đàn ông lạnh lùng tuần mỹ bên trong màn hình giả lập, hai mắt nhắm lại, thấp giọng rừ rừ nói: “Thì ra tên là Hạ Bách Thâm..”

Ngữ khí bình thản, không có yêu thích, cũng không có chán ghét. Một lúc sau, nụ cười trên mặt Sở Ngôn mới chậm rãi biến mất, ánh mắt của cậu dần trở nên lạnh lẽo mà nhìn người đàn ông trong hình, hồi lâu mới mở miệng: “Ừ, thật không thích anh.”

Hạ Bách Thâm xuất hiện tựa như đàn hoa nhất hiện*, từ sau buổi tối hôm đó, liền biến mất trong cuộc sống của Sở Ngôn. Trong khoảng thời gian đó, trợ lý Lâm Đặc có xuất hiện một lần, nói cho Sở Ngôn một cái địa chỉ, đồng thời cho biết mình đã đem vân tay Sở Ngôn nhập vào trên trong mã khóa, cậu có thể chuyển nhà bất cứ lúc nào.

Biết được chuyện này Sở Ngôn cười nhẹ một tiếng, cũng không có quá nhiều phản ứng.

Một tuần sau, tại thời điểm *Huyết Chiến* sắp phát sóng, web drama *Khi Thiên Tam Phiến* một tập đứng đầu toàn bộ các trang mạng.

—

*Đàn hoa nhất hiện: Phù dung sớm nở tối tàn, oanh liệt nhất thời. Chỉ những thứ chỉ có ấn tượng nhất thời.

19. Chương 19

Chung Tiểu Mạch là khán giả trung thành của *Khi Thiên Tam Phiến*, sau khi tập phim mới phát hành liền lập tức mở mạng bắt đầu xem. Mấy thủ đoạn lừa đảo này rất thu hút quần chúng, ở số báo tuần trước cũng có đề cập qua.

Linh lại ra tay, lừa đảo thành công?

(Linh tái xuất thủ, tình phiến đảo thủ?)

Lăng Quân Kỳ đóng vai nam chính có nhân khí tương đối cao, lớn lên đẹp trai, thông minh, cao ráo, lại điềm tĩnh, hoàn toàn là một người đàn ông hoàn mỹ! Ở phần đầu tập phim, Chung Tiểu Mạch đã bắt đầu chà xát hai tay mà suy đoán nội dung một tập phim này: Nhất định là Linh lại lừa đảo thành công thôi ~ Phần giới thiệu kết thúc, tình tiết chuyện từng cái triển khai.

Vẫn như cũ là có một người bị hại bị thống, tuyệt vọng tới tìm nhóm ba người thỉnh cầu bọn họ ra tay, đem tài sản mình bị lừa mất lấy lại. Tiếp theo, nhóm ba người liền bắt đầu tiến hành điều tra, phát hiện kẻ lừa đảo kia vẫn luôn đi tới một quán bar vui chơi, vì lẽ đó nam chính Linh liền tới quán bar đó.

Tiếp tới, Tần Mộ Nghiên ra sân.

Thời điểm xem đến đoạn này, Chung Tiểu Mạch trong một giây trước vẫn còn cảm khái “Linh thực sự là càng ngày càng đẹp trai a a a a.”, một giây sau bỗng nhiên sững sốt. Chung Tiểu Mạch cả người sững sờ mà nhìn người trong màn hình giả lập, chờ một chốc, cô không nhìn được mà đưa tay vươn tới, mãi đến tận khi ngón tay của chính mình xuyên qua thân thể đối phương, Chung Tiểu Mạch mới đột nhiên thức tỉnh.

“Đẹp quá!”

Chung Tiểu Mạch sử dụng kính mắt VR tuy không được tính là loại cao cấp nhất, nhưng cũng là một trong những loại tốt nhất rồi. Dưới sự tác động của công nghệ cao, vị nữ thần gợi cảm giống hệt như đang xuất hiện trước mặt cô, Tần Mộ Nghiên ánh mắt bao dung, ôn nhu, Tần Mộ Nghiên khí tràng mạnh mẽ, lãnh tính, Tần Mộ Nghiên một cái nhíu mày, một cái cong môi đều giống như thu lại toàn bộ thế giới sắc thái, Tần Mộ Nghiên mỗi một ánh nhìn chăm chú đều tàn nhẫn mà chạm thẳng đến trái tim khán giả.

Chung Tiểu Mạch đã gặp qua rất nhiều mỹ nữ. Tạm thời không nói giới giải trí bây giờ phồn vinh, nữ minh tinh xinh đẹp một người cũng không thiếu, muốn cái loại hình gì cũng không thành vấn đề, lại nói đến hiện tại kỹ thuật phẫu thuật thẩm mỹ cũng vô cùng phát triển, đi trên đường gặp được mỹ nữ đều nhiều đến mức không đếm xuể, tuy rằng cũng không biết có mấy người trong đó thực sự là thiên sinh lệ chất.

Diễn viên đóng vai Tần Mộ Nghiên Chung Tiểu Mạch chưa thấy bao giờ, bất quá bây giờ cô căn bản không có nghĩ đến vấn đề “Diễn viên này rốt cuộc là ai?” mà đã trực tiếp bị nội dung của bộ phim hấp dẫn mất rồi.

Thời điểm Tần Mộ Nghiên nói chuyện, Chung Tiểu Mạch tựa như thật sự thấy được một người phụ nữ thông minh tuyệt đỉnh lại điềm lệ rung động lòng người, cô ấy mỉm cười nhìn bạn, giống như xuyên qua thấu kính VR mà đứng trước mặt bạn.

Có so sánh mới càng có cảm giác kỳ diệu. Lăng Quân Kỳ diễn Linh vốn dĩ là nhân vật Chung Tiểu Mạch yêu thích nhất, sùng bái như nam thần, bất quá bây giờ đem so sánh với Tần Mộ Nghiên, Nghiên Nghiên mới càng sinh động rõ ràng, xinh đẹp đến mức không gì có thể tả nổi! Trong màn hình, thời điểm Linh cùng Tần Mộ Nghiên quyến rũ lẫn nhau, tựa như đang đánh một ván cờ.

Mà ở bên ngoài, khán giả đều đã cắn chặt ngón tay giống như Chung Tiểu Mạch, triệt để lâm vào bên trong nội dung bộ phim.

Thẳng đến cuối bộ phim, nhóm ba người đã đem toàn bộ số tiền của kẻ lừa đảo kia cướp lại trả cho người bị hại, trong sự chờ mong của Chung Tiểu Mạch, Linh quả nhiên lại đến quán bar tìm Tần Mộ Nghiên rồi!

Chung Tiểu Mạch: “Ngaoooo ô!!! Chính là như vậy, nam thần mau đến bắt lấy nữ thần!!!”

Trong không gian u ám, dưới ánh đèn ảm đạm, nữ nhân xinh đẹp quyến rũ khẽ cup mắt nhìn rượu champagne màu vàng nhạt trong ly đang nhẹ nhàng lay động. Trong mắt hiện ra sóng nước óng ánh, bên

môi ngậm ý cười mỹ lệ, cô vừa nâng tay, phảng phất như cảnh xuân tươi đẹp, nụ cười câu hồn đoạt phách khiến cho hết thảy khán giả đều phải nín thở, không cách nào nói lên lời.

Nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước kia, giọng nói trầm thấp đầy nam tính kia.

Một giây kia khi chân chính nhìn thấy Tần Mộ xuất hiện trên màn hình TV, tựa như đã đánh tan được một tầng mây mù để ngắm nhìn rõ thế giới xinh đẹp, đọng lại trong lòng mỗi người khán giả không phải là kinh hãi, càng không phải là bị chấn động, mà là một loại cảm giác khó có thể miêu tả được.

Thật giống như có dòng suối ấm áp từ trong lòng tuôn ra, chảy khắp toàn thân khiến cho mỗi cái tế bào trên cơ thể đều tê tê dại dại, tựa như mới uống rượu, cả người ngây ngất say say, một lúc là Tần Mộ Nghiên xinh đẹp, quyến rũ, một lúc lại là Tần Mộ đẹp trai, tao nhã, hai người kết hợp lại với nhau, cuối cùng liền biến thành ——

Tiểu Mạch Đường Đường Đường: A a a a!!! Tui đến cùng là cong hay không cong a!!! Mới vừa xem tập mới nhất #Khi_Thiên_Tam_Phiến#, có phải quá đẹp rồi hay không?! @Đoàn Phim Khi Thiên Tam Phiến các người quả thực khốn nạn! Quả thực là khốn nạn! Thời điểm nhìn thấy Tần nam thần, tứ chi ta đều cứng cả rồi!!!

Người đang có suy nghĩ giống Chung Tiểu Mạch cũng không phải là ít.

Mẹ nó, vốn còn đang vui mừng vì là phụ nữ, kết quả cuối cùng thế mà lại biến thành đàn ông! Thế nhưng sau khi lão tử nhìn thấy Tần Mộ Nghiên là nam nhân, tâm thần lại còn đập dòn, cầu giải đáp, tôi đây có phải cong rồi không hả? Tôi lẽ nào thật sự cong rồi hả? Không thể nào! Tôi có thềm mền nữ sinh a!

Tôi cũng muốn biết a, tôi là một người phụ nữ, thời điểm nhìn thấy Tần Mộ liền chảy nước miếng, sau đó xem lại lần thứ hai, thời điểm nhìn thấy Tần Mộ Nghiên cũng chảy nước miếng a! Lẽ nào tôi cũng cong rồi hả? Tôi còn có bạn trai a!!! @Đoàn Phim Khi Thiên Tam Phiến các người mau ra đây cho tôi!

Tuần này, Khi Thiên Tam Phiến vừa phát hành, lập tức đã dẫn đầu toàn bộ các bảng xếp hạng phim chiếu mạng.

Trong ba trang mạng video lớn nhất Trung Hoa, có hai bộ phim mạng nằm trong top 10 bộ phim có doanh thu tốt nhất, một trong số đó chính là Khi Thiên Tam Phiến

Trước đây, thời điểm cập nhật Khi Thiên Tam Phiến vẫn luôn đứng hạng nhất của tuần, cho nên so với phim ảnh cao cấp, mọi người sẽ không quá quan tâm đến chuyện này, thẳng đến khi click counts Khi Thiên Tam Phiến tăng lên vùn vụt, những ngày sau càng không có chút dấu hiệu dừng lại, tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc. “Tiểu Lưu, số liệu lần này thật sự không bị nhầm lẫn chứ? Hai cái website sát vách cũng không gây khó dễ sao?”

“Không có, thật sự không có! Vương tổng, click counts Khi Thiên Tam Phiến thực sự tăng lên gấp đôi rồi!!!”

Trong lúc đó, khắp nơi trên mạng đều đang bàn luận về nội dung tập phim mới nhất của Khi Thiên Tam Phiến , bàn luận về Tần Mộ Nghiên, Tần Mộ, bàn luận về..... Sở Ngôn.

Thật là đẹp! Bây giờ tôi hận nhất chính là không thể ôm lấy Nghiên Nghiên, Nghiên Nghiên làm sao lại đẹp đến thế a!!! @Sở Ngôn yan*, thực sự là quá tuyệt vời, Tần Mộ Nghiên chính là nữ thần của tôi! Thật sự là quá đẹp rồi!

(* @ yan = @Sở Ngôn yan.)

@Sở Ngôn yan, diễn xuất thật tốt, Tần Mộ cùng Tần Mộ Nghiên thực sự là hai người sao? Quả thật không hổ danh kẻ lừa đảo hạng hai thế giới, lần này Linh thất bại, thế nhưng tôi lại không có một chút buồn bã bởi vì Tần nữ thần quá đẹp! Sở Ngôn cũng đã vất vả rồi!

Chỉ có mình tôi yêu thích Tần Mộ sao? Rất đẹp trai a, xếp hạng 2 toàn thế giới, nhiều tiền lại còn tài giỏi. Ngay cả Linh cũng bị ảnh hưởng thành công! Chồng ơi, ngủ với em! Sở Ngôn ngủ với em!

Sở Ngôn là chồng tôi, em gái lâu trên có dám lộ mặt không, chúng ta PK!

A a a a Sở Nghiên Nghiên làm sao lại đẹp như vậy! Làm sao có thể đẹp như vậy! Tôi muốn điên cmnr a a a a~()/~

Ở weibo Sở Ngôn tràn ngập đủ loại bình luận. Trước kia, thời điểm tuyên truyền Khi Thiên Tam Phiến , Sở Ngôn đã phát một vài tin tức liên quan đến bộ phim thể hiện chính bản thân cũng tham gia bộ webdrama này.

Nhưng mà chuyện này cũng không khiến bất luận người nào quan tâm, dù sao thì hiện tại Sở Ngôn mới chỉ quay xong Huyết Chiến , cảm giác tồn tại vẫn còn vô cùng thấp.

Thế nhưng sau khi Khi Thiên Tam Phiến phát hành, loại nhân khí cao cùng độ hot của tập phim này đều đã được thể hiện ra.

Thời điểm Sở Ngôn login weibo của mình, liền thấy hoa tươi tràn ngập trong không gian, quả nhiên là hoa sơn hoa hải, thủy tiết bất thông*! Từ sân nhà đến trần nhà đều là các loại hoa tươi, thậm chí còn có dấu hiệu không ngừng tăng lên!

(*Núi hoa biển hoa, nước chảy không lợ.)

Mà ở bên ngoài không gian cũng lấp lánh rất nhiều ngôi sao.

Những ngôi sao cùng hoa tươi này đều là người hâm mộ phải dùng tiền túi để mua, ngoại trừ công năng trang trí không gian cá nhân, còn có thể tăng độ hot của chủ nhân Weibo trong 24 giờ. Trong vòng ba tiếng

đồng hồ, Weibo Sở Ngôn yan đã được kéo lên hạng 15 bảng xếp hạng Hoa Tinh, thậm chí còn đang không ngừng lên hạng!

Ngày hôm sau rating một tập mới nhất của Khi Thiên Tam Phiến được công bố.

Hơn một tuần, rating Khi Thiên Tam Phiến vững vàng đứng hạng hai cả nước, cách đó vài ngày đã từng xếp hạng ba toàn quốc, kết quả này vô cùng khả quan. Khi rating vừa được công bố, ngay đến cả đạo diễn Lưu Chính cũng ngây ngẩn cả người, thẳng đến khi nhìn rõ con số kia, Lưu đạo mới kích động đỏ cả mặt mày mà vung tay ——

“Đi! Liên hoan! Chúng ta hảo hảo chúc mừng! Hạng hai, hạng hai, là hạng hai a!”

Đúng, không sai, chính là hạng hai.

Hạng nhất toàn quốc là một bộ webdrama đã liên tục giữ vị trí quán quân trong ba năm liên tục, vai chính của đoàn phim là một ngôi sao điện ảnh đang “hot”, bộ phim này bởi vì vấn đề đề tài mới không được phép công chiếu, bởi vậy mới chuyển qua chiếu mạng.

Mà lần này, Khi Thiên Tam Phiến cứ nhiên lại đứng hạng hai! So sánh số lượt xem với hạng ba thì cao hơn một phần ba, so với hạng nhất thậm chí cũng không thấp quá một phần mười! (?)

Này có thể nói là kỳ tích!

Đáng tiếc chính là, ngày đoàn phim tổ chức liên hoan lại vừa vặn đụng phải ngày Huyết Chiến tuyên truyền, do đó Sở Ngôn sẽ không có mặt, cậu tự nhiên cũng sẽ không biết, trên bàn rượu, sau khi Lưu đạo uống say sẽ cảm khái nói: “Sở Ngôn rất tốt! Cậu ấy rất tốt! Cậu ấy đóng vai Tần Mộ thực sự quá tuyệt vời, nếu như Tần Mộ có thể xuất hiện thêm một chút, tôi tự tin phim của chúng ta sẽ đứng hạng nhất toàn quốc!” Từ vị một đêm nổi tiếng, Sở Ngôn vẫn là lần đầu tiên được trải qua. Đời trước cậu chính là nghiêm túc, tỉ mỉ mà đóng phim, từng bước từng bước một tôi luyện diễn xuất, thu được người hâm mộ. Mà đời này, trong vòng một đêm, Sở Ngôn liền đứng hạng sáu bảng xếp hạng Hoa Tinh! Lượt theo dõi Weibo mạnh mẽ tăng lên, thẳng đến 113 vạn mới có xu hướng tăng chậm lại.

Ở trong phòng nghỉ tại trụ sở Thiên Thịnh, Chu Hòa Huy cầm tài liệu, cẩn thận phân tích, cuối cùng y ngẩng đầu nhìn về phía thiếu niên đang ngồi ở ghế salon, cao hứng cười nói: “Tiểu Ngôn, cậu bây giờ đã là nghệ nhân tuyến ba hàng đầu, tiếp một bước liền đến tuyến hai rồi.

Nghe vậy, thiếu niên tuổi trẻ cũng không quá kích động, đem tầm mắt dời khỏi màn hình giả lập, Sở Ngôn nghiêng đầu nhìn về phía Chu Hòa Huy, cười hỏi: “Tuyến hai a, Chu ca, tôi nhớ nghệ sĩ tuyến hai toàn bộ Hoa Hạ cũng có hơn 400 người?”

Chu Hòa Huy bất đắc dĩ nói: “Cậu đã rất xuất sắc rồi, đợi sau khi Huyết Chiến công chiếu, nhân khí của cậu khẳng định sẽ tăng lên không gì kìm được, nếu như công tác tuyên truyền hợp lý, cậu liền có thể một lần vượt qua đại đa số nghệ sĩ tuyến hai, trở thành nghệ sĩ tuyến hai hàng đầu rồi.”

Nghệ sĩ tuyến hai hàng đầu, Sở Ngôn đúng là quen biết hai người, chính là Tống Xảo và La Tư Hạo. Nhưng mà hai người kia mặc dù đang “hot” nhờ Khi Thiên Tam Phiến, trên Weibo cũng đều không vượt qua 500 vạn theo dõi, vẫn cứ ở vị trí nghệ sĩ tuyến hai hàng đầu nỗ lực hai năm cũng không có cách nào bước lên cái tuyến kia, giữa làng giải trí phồn vinh này cũng chỉ có thể nhìn thấy lấp lánh một đốm.

Nghe Chu Hòa Huy khuyên bảo, cổ vũ, Sở Ngôn chỉ cười cười, cũng không có lên tiếng. Cậu mở Weibo của mình ra nhìn một vòng, thời điểm phát hiện có không ít người bắt đầu gọi mình là “Sở Nghiên Nghiên”, cậu thoáng ngẩn người, cuối cùng vẫn là không nói gì.

Mà Sở Ngôn càng không ngờ tới, cái tên Sở Nghiên Nghiên cậu đã sớm quên lại ở hiện trường của một chương trình truyền hình phát sóng trực tiếp mà cậu tham gia cùng tổ phim Huyết Chiến vào ba ngày sau lại được phô thiên cái địa mà gọi lên.

20. Chương 20

Huyết Chiến sắp phát sóng, đoàn phim liền tiếp nhận một lời mời của đài truyền hình tham gia một chương trình giải trí được phát sóng trực tiếp toàn quốc.

Dù sao đây cũng là bộ phim truyền hình đầu tiên của bản thân, các hoạt động tuyên truyền cho Huyết Chiến Sở Ngôn đều tham gia đầy đủ, tất nhiên lần này cũng sẽ không ngoại lệ.

Chỉ Thần nhân khí rất cao, thời điểm trước kia tham gia hoạt động tuyên truyền phim, Sở Ngôn đã có thể cảm nhận được người hâm mộ Huyết Chiến đối với mình vô cùng nhiệt liệt hoan nghênh, mà hôm nay, khi cậu tham gia chương trình có tên gọi là Hoa Ngu Tinh Thiên Địa này, vẫn là như thường lệ bị biến người dưới sân khấu làm cho kinh sợ, thậm chí nhất thời còn không kịp phản ứng.

“Đúng rồi, Tiểu Ngôn vẫn là lần đầu tiên tham gia chương trình phát sóng trực tiếp.” Đứng ở hậu đài, Chu Hòa Huy kiên nhẫn giải thích: “Những chương trình kiểu này đều sẽ tìm một số khán giả may mắn trong toàn quốc để thực hiện phát sóng trực tiếp. Dợt lát nữa, chương trình bắt đầu, cậu cũng không cần phải quá lo lắng, những khán giả này đều không ở hiện trường, nếu như cậu căng thẳng, cứ coi như bọn họ không tồn tại cũng được.”

Tuy rằng Chu Hòa Huy đã nói như thế, thế nhưng Sở Ngôn vẫn không nhịn được mà hí con mắt nhìn ra khung cảnh náo nhiệt dưới sân khấu, một lúc lâu sau mới thấp giọng nói một câu: “Công nghệ phát triển như vậy, chính là để làm giả khán giả... Quá không thực tế rồi.”

Chu Hòa Huy: “Hả? Tiểu Ngôn cậu vừa mới nói cái gì?”

“Không có gì, Chu ca.” Dừng một chút, thiếu niên tuổi mới lớn quay đầu nhìn người đại diện đang đứng bên cạnh, cười nói: “Kịch bản chương trình tôi đã xem xong rồi, đại khái quy trình cũng đã ghi lại, còn có chuyện gì cần thiết phải chú ý không?”

Chu Hòa Huy không nghĩ nhiều lắm, dặn dò: “Nha, còn có chính là...”

Chương trình còn chưa bắt đầu, hơn một nghìn ghế ngồi dưới sân khấu đã được lấp kín, chẳng lẽ thật sự có hơn một nghìn người từ mấy cái tỉnh cầu bay tới hiện trường xem chương trình? Đừng nói đến chuyện khán giả có nguyện ý tự móc tiền túi ra để mua vé hay không, chính là tổ chương trình vì sự an toàn của khách mời cũng không thể mời người thật đến hiện trường.

Chương trình giải trí phát sóng trực tiếp hơn 70 năm trước đã xảy ra một biến cố kinh thiên động địa, lúc đó sau khi quay xong chương trình, một vị siêu sao nước Mỹ bỗng nhiên bị khán giả nổ súng bắn, gây nên ảnh hưởng to lớn đến toàn bộ tinh hệ, đồng thời cũng thúc đẩy cải cách các chương trình giải trí phát sóng trực tiếp.

Căn cứ vào quy cách của mỗi chương trình mà tổ đạo diễn sẽ thông qua internet tìm một lượng khán giả may mắn nhất định, bởi vì không thể để khán giả trực tiếp đến hiện trường quan sát cho nên tất cả các vé tham dự đều là miễn phí. Mà sau khi ghi hình hoàn tất, chương trình sẽ đem một con chip đặc thù gửi đến khán giả, khán giả may mắn chỉ cần mang con chip này vào, so với xem chương trình trực tiếp càng có thể nhìn thấy thần tượng của mình một cách chân thật nhất.

Loại cảm giác chân thực này giống như là thật sự có thể đi đến hiện trường, tận mắt nhìn thấy thần tượng của mình. Loại chip này chi phí không thấp, cũng chỉ có thể sử dụng trong một lần, cho nên đối với tổ chương trình mà nói là vô cùng tốn kém. Thế nhưng có thể quay được một chương trình thống nhất toàn quốc mà phát sóng trực tiếp, tìm mờ cả mắt khắp tỉnh cầu cũng chỉ thấy một, hai tổ chương trình có năng lực lớn đến như vậy, nên chút tốn kém này kỳ thực cũng không có gì ghê gớm.

Sau khi Sở Ngôn xem xong kịch bản lần thứ ba, nhân viên chương trình cùng MC đều đã sẵn sàng vào vị trí, chương trình chính thức phát sóng.

MC dẫn chương trình là một đôi tình nhân trẻ tuổi, nam thì hài hước, nữ thì xinh đẹp, dịu dàng, kết hợp bổ khuyết lẫn nhau, làm chương trình càng thêm hài hòa. Có điều lần này sau khi mời đoàn phim Huyết Chiến đến, vị MC nữ liền mang dáng vẻ thẹn thùng, yếu điệu mà đứng ở bên cạnh bạn trai, ngượng ngùng nói: “Lão Cổ, hôm nay đến có nhiều anh chàng đẹp trai lắm, hay là em với anh thay đổi vị trí đi.”

Vừa nghe lời này, nam MC lập tức trừng mắt lên: “Anh không đẹp trai bằng Triết Thiên với Sở Ngôn sao?”

MC nữ liền ngẩng chính ngôn từ mà nói: “Này sao có thể so sánh chứ?!”

MC nam bị thương ngã xuống đất.

Sau khi hai người tiểu hài một lúc, liền để đoàn phim Huyết Chiến từng người một giới thiệu bản thân. Đầu tiên là vai nam số bốn, thẳng đến khi nam diễn viên đóng vai Chử Tung giới thiệu xong, liền đến phiên Sở Ngôn tiến lên một bước, bắt đầu giới thiệu chính mình.

Hơn một nghìn khán giả ở dưới sân khấu liền nhìn thấy ở giữa ánh đèn sân khấu rực rỡ, một thiếu niên

tuần mỹ khê nở nụ cười tiến lên một bước, dùng ánh mắt trong suốt, sạch sẽ mà nhìn xuống dưới khán đài. Sở Ngôn là lần đầu tiên tham gia chương trình giải trí phát sóng trực tiếp, thế nhưng một tia lúng túng, mắt bình tĩnh cũng không có, cậu mặc thân jacket màu trắng, càng làm nổi bật lên da dẻ trắng nõn, cực kỳ xinh đẹp.

“Chào mọi người, tôi là Sở Ngôn, đóng vai nam hai Chữ Thần trong Huyết Chiến

Lời này vừa ra, Sở Ngôn còn chưa kịp nói thêm một câu nào, liền nghe dưới sân khấu một nhóm khán giả lớn tiếng hô: “Sở Nghiên Nghiên!”

Sở Ngôn có chút bất lực, sau một hồi mới lặp lại: “Là Sở Ngôn.”

Dưới sân khấu, khán giả tiếp tục lớn tiếng hô: “Sở Nghiên Nghiên!”

Sở Ngôn: “...”

Sau một lúc, thiếu niên nét mặt bình tĩnh, nghiêm túc, trình trọng nhắc lại: “Là. Sở. Ngôn.”

“A a a a Sở Nghiên Nghiên!”

Sở Ngôn: “.....Mọi người vui vẻ là được rồi....”

“A a a a a a a a Sở Nghiên Nghiên!!! Sở Nghiên Nghiên!!!”

Thẳng đến giờ phút này, Sở Ngôn mới nhìn thấy rõ ràng bảng đèn led trong tay khán giả bên dưới sân khấu rút cuộc viết cái chữ gì. Dù sao bên dưới cũng có rất đông khán giả, người cầm đèn led, banner tự nhiên sẽ có không ít, trong đó cũng có fans của cậu, tuy không được tính là nhiều lắm, nhưng vẫn chiếm ¼ số đèn led, banner ở đây. Mà ở trên những bảng đèn led này, viết đều là ——

Sở Nghiên Nghiên, yêu anh mười ngàn năm ~

Sau một khúc nhạc dạo ngắn ngủi, vai nam chính Lý Triết Thiên đứng lên giới thiệu bản thân, tuy rằng người hâm mộ của gã rất nhiều nhưng gọi tên gã lại chỉ có một số nhỏ, cũng không giống như Sở Ngôn với fans của cậu khi nãy cùng nhau vui đùa.

Lý Triết Thiên miễn cưỡng duy trì nụ cười, tiếp tục tham gia các hoạt động khác trong chương trình. Thế nhưng gã hoàn toàn không ngờ được, tự giới thiệu bản thân chiếm trước danh tiếng chỉ mới là bắt đầu, ngay sau đó, Sở Ngôn lại tiếp tục hướng đến tất cả khán giả phô bày cái gì gọi là thể như thần không thể vượt qua (?).

Hoạt động đầu tiên của chương trình Hoa Ngu Tinh Thiên Địa là hỏi nhanh đáp gọn, bởi tất cả khách mời lần này đều là diễn viên cho nên tổ chương trình liền cố ý thiết lập nội dung câu hỏi liên quan đến lịch sử cổ đại Phương Tây để có thể làm khó được tất cả khách mời ngày hôm nay.

Thế nhưng, đến thời điểm những câu hỏi này gặp Sở Ngôn thì ——

“Xin hỏi, trong lịch sử nước Mỹ, tổng thống người da đen đầu tiên là...”

“Barack Obama”

“Xin hỏi, trong lịch sử nước Anh, người phụ nữ có tuổi thọ lớn nhất là...”

“Nữ hoàng Elizabeth.”

“Xin hỏi, trong thời đại Địa Cầu, nước Pháp có một viện bảo tàng trưng bày những vật phẩm quý giá lớn nhất thế giới là...”

“Bảo tàng Louvre.”

Người dẫn chương trình: “...”

Đoàn phim Huyết Chiến : “...”

Khán giả có mặt tại hiện trường: “...”

Mẹ nó, cậu rút cuộc là diễn viên hay là giáo viên lịch sử a!!!

Sở Ngôn đúng là biết tất cả mọi chuyện? Mỗi câu hỏi đều có thể trả lời chính xác? Vậy cũng không đúng, mỗi khi câu hỏi liên quan đến chủ đề sau một nghìn năm, cậu ấy cũng sẽ do dự hồi lâu, thường thường đều là trả lời sai. Thế nhưng.... Chủ đề trước một nghìn năm tất cả các câu hỏi đều được trả lời chính xác a!!!

Vì muốn gây khó dễ với khách mời, tổ chương trình mới cố ý gia tăng độ khó của câu hỏi, phần lớn câu hỏi này đều liên quan đến lịch sử một ngàn năm trước. Theo lý thuyết thì lịch sử càng lâu, càng khó học thuộc chứ? Thế nhưng khi vị MC đưa ra câu hỏi về sự tích của một vị triết học gia người Hy Lạp tại ba, bốn nghìn năm trước, thời điểm phần lớn người ở hiện trường còn đang do dự, suy nghĩ “Người này rút cuộc là ai”, Sở Ngôn liền thở dài một tiếng, đem đáp án chậm rãi nói ra miệng.

Chỉ trong chốc lát, toàn trường tiếng vỗ tay to như sấm rền.

“Sở Nghiên Nghiên sao lại đẹp trai như thế!!! Sở Nghiên Nghiên nhìn em, nhìn em!!!!”

“Chồng tôi thực sự là giàu nhất vũ trụ! Chồng tôi ngày hôm nay đẹp trai đến hai mét!” (=)))))))))

“Sở Ngôn làm sao biết được nhiều kiến thức lịch sử sâu xa như vậy a, anh ấy thật lợi hại, cái kia nữ hoàng Anh sống đến hơn 110 tuổi*!! Quả thực đáng sợ! Tôi lại không biết có một vị nữ vương trâu bò như thế!” (Đoạn này search Google thì ra hoàng hậu Elizabeth Bowles Lyon sống thọ 101 tuổi?)

Chương trình vừa mới bắt đầu không lâu, Sở Ngôn cũng đã danh tiếng vô hạn, cơ hồ trở thành tiêu điểm của toàn trường. Mà Lý Triết Thiên đứng ở một bên thì lại có chút cô đơn, rõ ràng gã đã có kinh nghiệm tham gia chương trình giải trí nhiều hơn Sở Ngôn, thế nhưng vẫn cứ không có cách nào cướp đi được phong thái của thiếu niên này.

Những hoạt động tiếp theo của chương trình lại càng làm cho Lý Triết Thiên giận dữ cùng xấu hổ không ngớt.

Chơi game? Sở Ngôn rất am hiểu. Gợi chuyện? Sở Ngôn cũng có rất nhiều đề tài.

Đáng sợ nhất là, thiếu niên này còn nắm giữ một loại cảm giác đặc biệt hài hước, thời điểm cậu ấy kể chuyện, trên lý trí bạn rõ ràng cảm thấy “Cái này mà cũng gọi là chuyện cười, căn bản là chẳng có gì buồn cười cả”, thế nhưng chờ đến thời điểm bạn kịp phản ứng lại, liền phát hiện mình đã “ha ha ha ha” cười đến cả người nghiêng ngả, nước mắt cũng đều chảy ra.

Lý Triết Thiên lau đi giọt nước mắt đọng bên khóe mi: “...”

Mẹ kiếp! Nói cười nhạt, cười châm biếm có được hay không!!!

Hoạt động giao lưu kết thúc, thời điểm gần tới phần cuối chương trình, tỉ lệ người xem so với lúc đầu đã tăng lên hơn 50% khiến cho nhà sản xuất kích động không thôi. Sau khi MC nhận được tin tức này lại càng thêm nhiệt tình mà trợ giúp đoàn phim Huyết Chiến tuyên truyền, đồng thời ở cuối chương trình cũng phát một đoạn teaser mới nhất của đoàn phim.

Bên trong teaser, Lý Triết Thiên đóng vai nam chính Nhiếp Chính bên ba sa trường, ngạo thị quần hùng. Toàn bộ teaser đại khí bất phàm, bất kể là đặc hiệu hay cảnh tượng bố trí đều vô cùng tinh mỹ đến mức không thể soi mói. Diễn xuất của Lý Triết Thiên tuy không được tính là xuất sắc nhất nhưng dù sao gã cũng là nghệ sĩ tuyến hai hàng đầu, Nhiếp Chính mà gã diễn vẫn có được mấy phần thần vận.

Phần thần vận này mãi đến tận khi bên trong teaser xuất hiện bóng dáng một thiếu niên mới đột nhiên bị đánh vỡ.

Teaser lần này dường như đều là hình ảnh của nam chính Nhiếp Chính, chỉ đến cuối cùng mới xuất hiện bóng dáng của Chủ Thần. Vương đạo diễn cũng phát hiện, độ phổ biến của Chủ Thần so với Nhiếp Chính

cao hơn rất nhiều, đây có thể coi là điểm yếu chí mạng đối với một vai nam chính. Tuy rằng y rất không thích Lý Triết Thiên, nhưng nếu thật sự không thể cân bằng độ phổ biến, chỉ e đối với phim truyền hình sắp phát sóng cũng tạo ra ảnh hưởng.

Bởi vậy, ở phần cuối teaser, Chử Thần mới ung dung bước lên sân khấu.

Cảnh tượng xuất hiện cũng vô cùng bình thường, đó là thời điểm khi Chử Thần vẫn còn là một vị công tử bột, trong tay cậu cầm một chiếc roi da dài, đem một vị thiếu gia dám coi thường chính mình cắt đứt một chân. Mà ở trong mắt tất cả khán giả, thấy chính là một cảnh tượng như vậy ——

Thiếu niên tuấn mỹ, đứng sừng sững dưới ánh nắng chói chang, khuôn mặt lãnh diễm đến cực điểm, trong tay cậu cầm một chiếc roi da dài màu đen, động tác linh hoạt, tùy ý vung một cái, liền để lại một cái roi hoa xinh đẹp giữa không trung, Mà ở dưới ánh nắng chói chang, phảng phất như có nhiều ánh sáng hơn nữa cũng không thể đoạt đi được phong thái của thiếu niên này (?), cậu nhẹ nhàng nâng lên giày quân đội đen bóng mà tàn nhẫn mà dẫm xuống người vị nhị thế tử kia.

Ngoan lệ không thể tả, kiêu ngạo mà tùy hứng, nhưng lại mang theo một cỗ khí thế bá đạo, ngang tàn khiến người ta không thể chống lại.

Trong con người thiếu niên tất cả đều là tàn nhẫn, khóe môi cậu khẽ nâng lên, để lộ ra một mặt cười trào phúng, tựa như Vu Thiên ngồi một mình bên trên Đế Vương, ngạo mạn vô lễ, thiếu niên này từ lúc sinh ra trên người đã mang theo một loại quý khí bức người hô hấp không thông.

“Lời của Chử Thần ta, loại người như người cũng có thể chống lại sao?”

Trong giây lát, toàn trường tiếng hét chói tai, khán giả không ở hiện trường cũng che mặt điên cuồng gào thét, không cách nào ức chế trái tim thiếu nữ đang nhộn nhạo của chính mình.

Trong giây lát toàn trường giống như sôi trào, teaser cuối cùng lại chiếu đến Nhiếp Chính, thế nhưng không có ai quan tâm đến gã, tất cả mọi người vẫn còn đang chìm đắm trong hình ảnh thiếu niên thiên kiêu chỉ tử, không cách nào tự kiềm chế!

Ngày hôm sau, Huyết Chiến phát sóng toàn quốc.

21. Chương 21

Thời điểm Huyết Chiến mới bắt đầu tuyên truyền cơ hồ tất cả những người hâm mộ nguyên tác đều không coi trọng bộ phim này, họ đều cho rằng không ai có thể hóa thành một Nhiếp Chính thiết huyết cường nghị, lại càng không có người nào có thể lột tả hết duệ trí kiêu ngạo của Chử Thần.

Mà sau khi một số cảnh trong *Huyết Chiến* được đoàn phim tiết lộ, phần lớn người hâm mộ đối với bộ phim này đều âm thầm mong đợi, cho dù ngoài miệng vẫn nói không thích, thế nhưng mỗi ngày bọn họ đều nhìn không được mà lên mạng xem thông báo của đoàn phim, đúng là một đám tiểu yêu tinh nói một đằng làm một nẻo!

Có điều cảnh cut trong phim, teaser được đoàn phim tiết lộ là một chuyện mà chính thức công chiếu lại là một chuyện khác.

Sau khi *Huyết Chiến* phát sóng liền một đường bạo hỏa! Đặc hiệu chế tác tinh mỹ, trang phục hoa lệ, sang trọng, 180 triệu tinh tề đầu tư được đoàn phim sử dụng một cách hiệu quả nhất, Vương đạo vô cùng hà khắc trong quá trình quay phim và sử dụng vốn đầu tư, thường xuyên đưa ra những mệnh lệnh bắt buộc: “Chúng ta muốn sử dụng hết vốn đầu tư thì chúng ta phải đem toàn bộ số tiền đó đầu tư vào những phần trọng yếu nhất, chế tác bộ phim đến mức hoàn mỹ nhất.”

Ngày thứ nhất, rating *Huyết Chiến* đạt mức 0,6%, xếp thứ tám cả nước.

Ngày tiếp theo, rating *Huyết Chiến* tăng vọt, đạt 0,91%! Sập phá vỡ rating 1.

Ngày thứ ba, nam thứ hai *Chữ Thần* lần đầu tiên xuất hiện, tỉ lệ người xem tăng cao đột biến đến 1,4%! Xếp hạng hai bình quân tỉ lệ người xem TV trên cả nước.

Ngày thứ tư, ngày thứ năm, ngày thứ sáu....

Không người nào có thể phủ nhận, *Chữ Thần* là một nhân vật vô cùng ưu tú, xuất sắc. Trước kia, *Chữ Thần* đã nhiều lần dành được danh hiệu “Nhân vật được hoan nghênh nhất”, thời điểm xuất hiện trong phim, những người hâm mộ nguyên tác lại càng muốn xem các phân cảnh của *Chữ Thần* hơn mà đem vai nam chính ném qua một bên, mặc kệ sống chết, có thể tưởng tượng được đây là một nhân vật có nhân khí cao thế nào.

Nhưng mà ai nói chỉ cần nhân vật đẹp, diễn viên diễn xuất tốt là có thể được hoan nghênh?

Ở những teaser *Chữ Thần* được đoàn phim tiết lộ trước kia, có một số người hâm mộ bị Sở Ngôn hấp dẫn lâm trận phản chiến, thế nhưng cũng có một đám người thề sống thề chết bảo vệ lập trường, nghĩa chính ngôn từ mà tỏ vẻ: “*Huyết Chiến* là tác phẩm thành công độc nhất vô nhị, trên đời không tồn tại *Chữ Nhị* thiếu đâu!”

Dương Văn Nhu chính là một fan hâm mộ trung thành có lập trường cứng nhắc của *Chữ Thần*. Là một fan trung thành của *Chữ Thần*, giờ phút này, Dương Văn Nhu đang ngồi xem teaser của *Sở Ngôn*, tuy một giây trước trong mắt còn lộ ra vẻ si mê: “Oa, thật sự rất đẹp trai, hình tượng cũng rất phù hợp!”, thế nhưng một giây sau cô liền có thể cười lạnh mà nói: “Haha, *Chữ Nhị* thiếu nhà tôi khí chất bất phàm, tuyệt đối không có ai có thể diễn được đâu!”

Ngày đầu tiên xem *Huyết Chiến* Dương Văn Nhu bị đặc hiệu hoa mỹ làm cho kinh ngạc.

Ngày tiếp theo xem Huyết Chiến , Dương Văn Nhu cảm thấy Lý Triết Thiên diễn xuất rất được, tuy rằng còn kém xa Nhiếp Chính trong tưởng tượng của cô, thế nhưng miễn cưỡng vẫn có thể tiếp nhận. Mà ở thời điểm nghe nói tập phim thứ ba Chữ Thần sẽ xuất hiện, Dương Văn Nhu ai thán một tiếng liền ngửa mặt lên trời mà cười lớn ——

“Xem chừng, bộ phim truyền hình này cũng chỉ có thể trụ tới ngày mai!”

Đúng vậy, Dương Văn Nhu đã sớm hạ quyết tâm chỉ nhìn Chữ nhị thiếu nhà cô một chút, liếc mắt nhìn một chút mà thôi! Kiên quyết không nhìn cái thứ hai, sau khi xác định nam thần của mình đã bị hủy rồi, cô sẽ ném bộ phim này vào trong quên lãng mà xin nghỉ phép cùng bạn trai đi hẹn hò.

Buổi tối ngày thứ ba, Dương Văn Nhu tùy ý ngồi ở trên giường, lấy ra kính mắt VR của chính mình. Giống như mọi khi, bài hát chủ đề của Huyết Chiến vang lên đầy khí thế. Sau khi âm nhạc vừa kết thúc, hai chữ Huyết Chiến rồng bay phượng múa liền hiện ra. Dương Văn Nhu vừa cắn vỏ hạt dưa vừa ngồi xem phim, thuận tiện còn không ngừng thổ tào*

*Đại loại là nhỏ nước bọt, nôn, mửa, ói, đại loại là coi thường.

“Nhiếp Chính theo Chữ tướng quân trở về, rất nhanh là có thể gặp nam thần nhà tôi rồi...”

“Vì cái lông gì dám người kia vẫn YY Nhiếp Chính với nam thần nhà tôi là một đôi, có làm không đó, Nhiếp Chính mà cũng đòi xứng với nam thần nhà tôi sao!?”

“A a a, đến rồi, đến rồi, nam thần xuất hiện rồi, xuất hiện rồi...”

Hiệu ứng âm thanh vào lúc này được tắt đi.

Gia cảnh Dương Văn Nhu không tính là giàu có, thế nhưng ở phương diện thiết bị vẫn vô cùng cam lòng chịu chi, bộ kính VR này của cô không tính là tốt nhất nhưng giá cực kỳ chất, hiệu quả cũng rất tốt.

Mà vừa hay, đoàn phim Huyết Chiến ở hậu kỳ chế tác cũng đã bỏ ra không ít công phu, cho nên Dương Văn Nhu thời điểm xem phim liền có cảm giác giống như chính mình đi lạc vào một thế giới khác, thấy được một Nhiếp Chính kiên cường kiên nghị, thấy được Chữ Tùng tướng quân chỉ hận mài sắt không nên kim, còn thấy được.... một thiếu niên từ sau cửa lớn Chữ gia bước ra!

Bạn hoàn toàn không có cách nào có thể miêu tả được tâm tình lần đầu tiên nhìn thấy Chữ Thần.

Đầu hạt dưa trong tay Dương Văn Nhu toàn bộ đều đánh rơi trên giường, lời vừa rồi còn đang muốn chửi thề cũng lập tức nuốt lại trong cổ họng, thời gian cơ hồ dừng lại ở thời điểm này! Dừng lại ở thời điểm Chữ Thần xuất hiện!

Tuần mỹ, thanh quý, ngạo mạn, kiêu căng.

Thời điểm thiếu niên bước ra, cảm dưới hơi nâng lên, khi nhìn người khác tầm mắt thoáng chút rũ xuống, khóe môi xinh đẹp tựa tiểu mà phi tiểu, mang theo một tia miệt thị cùng trào phúng rõ ràng. Đáng lẽ phải cảm thấy phản cảm, thế nhưng bạn lại hoàn toàn không có cách nào nổi giận đối với thiếu niên ngông cuồng vô lễ kia, bởi vì đó chính là niềm kiêu hãnh của bản thân cậu, niềm kiêu hãnh thu hút tất cả ánh nhìn của mọi người.

Lúc vừa nhìn thấy Chữ Thần, trong nháy mắt Dương Văn Nhu liền biết mình xong rồi. Nếu như nói thời điểm trước khi Chữ Thần xuất hiện, cô còn có tâm tư thổ tào, thì hiện tại, cô đã không có biện pháp nào có thể rời mắt khỏi người thiếu niên này. Dương Văn Nhu bắt đầu nghiêm túc mà xem bộ phim này, thậm chí khi xem đến cảnh Chữ Thần trên đũa Nhiếp Chính cô còn không nhận được mà nở nụ cười, thẳng đến khi một tập phim này kết thúc, Dương Văn Nhu mới ý thức được ban nãy cô thế nhưng lại coi một Lý Triết Thiên ngây thơ trở thành thiết huyết tướng quân Nhiếp Chính! Không! Cô thậm chí còn đem tất cả những diễn viên trong phim biến thành nhân vật trong sách.

Tại sao không còn cách nào coi thường? Bởi vì... cô đã chân chính biến thành fan của bộ phim này rồi!

Không cách nào hình dung được loại tâm tình kỳ diệu kia, thế nhưng Dương Văn Nhu cảm thấy thời điểm Lý Triết Thiên đối diện cùng Sở Ngôn, thật sự đã trở thành Nhiếp Chính. Thế nhưng chỉ cần không diễn cùng Sở Ngôn nữa gã lại thật giống như không còn là Nhiếp Chính nữa...

Đủ loại cảm xúc đan xen lẫn nhau, cuối cùng biến thành một câu ——”A a a a a thật đẹp trai!! Đây chính là nam thần! Đây là thực sự là nam thần!!”

Ngày hôm sau, thời điểm bạn trai Dương Văn Nhu đến tìm cô đi hẹn hò, đã thấy một tiểu cô nương nét mặt nghiêm túc trịnh trọng mắng: “Hẹn hò cái đầu anh! Buổi tối cũng đừng nghĩ tìm tôi ra ngoài! Bà đây còn phải xem phim! Hảo hảo xem phim biết không hả!? Đừng có mà cản trở tôi ngắm nam thần! A, đến giờ chiếu rồi hả? Chữ nhị thiếu của tôi, Sở Nghiên Nghiên của tôi a a a!!!”

....

Trên thế giới không có thứ gì có sức thuyết phục bằng tận mắt nhìn thấy, coi như lúc trước có được khen ngợi thì những người hâm mộ trung thành của sách cũng sẽ không dễ dàng mà tiếp thu Sở Ngôn, chỉ có để Sở Ngôn chân chính dùng thực lực của mình khuất phục bọn họ, bọn họ mới có thể can tâm tình nguyện mà tiếp thu cậu, tán thành cậu, đồng thời ủng hộ cậu.

Huyết Chiến tập đầu tiên xuất hiện Chữ Thần, tỉ lệ người xem tăng mạnh, xếp hạng hai cả nước!

Sau ba ngày liên tục nắm giữ vị trí thứ hai về rating, tại ngày thứ 7 phát sóng, Huyết Chiến chính thức leo lên vị trí thứ nhất, dẫn đầu toàn quốc!

Loại khí thế mạnh mẽ này không hề có dấu hiệu ngừng lại, tỉ lệ người xem phim vẫn không ngừng tăng lên,

nhân khí của Sở Ngôn cũng theo độ hot của bộ phim một đường bùng nổ, thể hiện rõ ràng nhất chính là việc cậu chỉ thông qua một bộ phim đã trở thành nghệ sĩ tuyến hai, đồng thời cũng trực tiếp được ghi tên trước gần 300 nghệ sĩ khác trong bảng xếp hạng Hoa Tinh.

Giới giải trí càng phồn vinh thì các chế độ, quy tắc của nó càng hoàn chỉnh. Ở Hoa Hạ, Thiên Thịnh, Mỹ Tập, Hằng Vũ là ba công ty giải trí hàng đầu liên kết trên các phương diện điện ảnh, truyền hình, âm nhạc, thời trang, các lễ trao giải thưởng hàng năm đồng thời thiết lập Thôi Xán Hoa Tinh Bảng. Bảng xếp hạng này chỉ ghi danh các nghệ sĩ nổi tiếng cũng như nắm giữ danh vọng cực cao ở Hoa Hạ.

(Kiểu như BIG3 Hàn Quốc ấy =))))

Ở Hoa Hạ mà nói, lúc mới đầu giới giải trí chỉ phân chia đỉnh cấp, tuyến một, tuyến hai và tuyến ba, mà sau đó, Sina bắt tay hợp tác với tam gia (Thiên Thịnh, Mỹ Tập, Hằng Vũ), mỗi ngày đều hướng cả nước công bố danh sách hai bảng xếp hạng — Một bảng là Hoa Tinh 24 giờ, một bảng khác chính là Thôi Xán Hoa Tinh*.

(Hai bảng xếp hạng này đều là Hoa Tinh, nhưng một bảng là tạm thời trong 24 giờ, một bảng là bảng chính thức, đại loại thế) Bảng trước là căn cứ vào lượng fans tặng hoa, sao, cùng ném trứng gà thối trên Weibo trong 24 giờ để xếp hạng tình hình nhân khí của một nghệ sĩ, cứ 10 phút sẽ kiểm tra làm mới một lần. Mà bảng sau là căn cứ vào độ hot của nghệ sĩ đó trên toàn mạng, kết quả tác phẩm, chỉ số thương mại, thống nhất toàn bộ dữ liệu mới cẩn thận tính toán, làm ra một bảng xếp hạng xác thực, chính xác nhất.

Bảng Thôi Xán Hoa Tinh ghi danh 500 nghệ sĩ tuyến hai, mà từ hạng 150 đổ lại chính là tuyến một, hiện tại tên của Sở Ngôn vừa vọt được ghi danh ở vị trí thứ 294, có thể nói để đạt được vị trí này thì nhất định phải nổi tiếng khắp cả nước.

Điều này còn phải nói nữa sao? Đi trên đường, khắp nơi đều có thể nhìn thấy rất nhiều người đang ngồi ở quán cafe ven đường, vừa uống cafe vừa mang kính VR xem phim. Còn có thể xem cái gì? Đương nhiên là đang xem *Huyết Chiến* a!

Phim truyền hình đang hot, dẫn đầu cả nước về rating, bạn mà không xem thì chính là đầu có vấn đề!

Tỉ lệ người xem cùng khen ngợi *Huyết Chiến* cực cao khiến cho đoàn phim vô cùng phấn khởi, Vương đạo ở thời điểm *Huyết Chiến* phá vỡ rating 2 còn lên Weibo nói muốn mời Sở Ngôn cùng mọi người ăn cơm.

Sở Ngôn cùng mọi người tất nhiên là vô cùng vui mừng mà chia sẻ Weibo này, mà ở một nơi khác, Lý Triết Thiên thể nhưng vẫn chậm chạp không có trả lời.

Lúc trước, sau khi Lý Triết Thiên bị đuổi ra khỏi đoàn phim, mọi hoạt động tuyên truyền như thường lệ vẫn sẽ tham gia, thế nhưng chỉ cần máy quay rời đi, gã liền đối với Sở Ngôn cùng Vương đạo lộ ra sắc mặt không tốt, thậm chí mấy ngày trước còn chặn Sở Ngôn.

Thời điểm *Huyết Chiến* khởi quay, Sở Ngôn cùng Lý Triết Thiên liền theo dõi nhau trên Weibo, còn để

thêm chế độ bận tốt. Thế nhưng sau khi Huyết Chiến phát sóng không lâu, gã liền thẹn quá thành giận mà chặn Sở Ngôn.

Hành động này tự nhiên khiến cho rất nhiều người hâm mộ chú ý, cũng đưa tới một vài tin đồn nhỏ, thế nhưng Chu Hòa Huy vô cùng nhanh chóng đã đem chuyện này ép xuống, ngăn lại một hồi phong ba nổi lên.

Trong phòng nghỉ rộng rãi, sáng sủa, Sở Ngôn tùy ý ngồi xem Weibo của Lý Triết Thiên, sau đó liền tháo xuống kính mắt VR. Cậu ngẩng đầu nhìn về phía Chu Hòa Huy đang làm việc, cười hỏi: “Chu ca, Lý Triết Thiên hôm nay thật không làm tiếp cái gì nữa hả?”

Chu Hòa Huy nghe vậy, thả xuống vật gì đó trong tay, nói: “Ừ, không có làm gì nữa. Làm sao? Cảm thấy kỳ quái?”

Khóe môi Sở Ngôn hơi nhếch lên, một lát sau, cậu nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Cũng không phải rất kỳ quái, tôi chỉ cảm thấy cậu ta đều có thể chặn tôi, làm sao tự nhiên lại ngoan ngoãn ngồi yên như vậy... Đại khái là có loại cảm giác đột nhiên thông minh ra?”

Chu Hòa Huy cười nói: “Lý Triết Thiên chắc là nhất thời tức giận mới chặn cậu. Ai bảo sau khi phim truyền hình công chiếu, cậu ta thân là vai nam chính nhưng ngay cả cái bọt nước cũng không tạo ra nổi, ngược lại là cậu, nhân khí tăng cao dữ dội, tin tức trên mạng cũng đều là cậu.”

Nghe xong lời này, thiếu niên tuổi mười bảy khiêu mi: “Cho nên nói là lỗi của tôi sao?”

Ngữ khí thiếu niên bình thản lại có chút bất đắc dĩ, đôi mắt sáng ngời còn vô tội chớp chớp hai lần, Chu Hòa Huy liền nhin không được mà bật cười: “Nếu như Lý Triết Thiên có thể nhìn thấy dáng vẻ này của cậu, cậu ta thậm chí còn có tức giận đến mức theo dõi lại cậu, sau đó sẽ lại chặn thêm một lần nữa.”

Thiếu niên một mặt thuần khiết, thánh thiện tuyệt đối không thừa nhận mình sẽ làm cho người khác tức chết.

Ngày trước Lý Triết Thiên lợi dụng thời điểm đóng phim cố ý đánh cậu, còn cắt chip kịch bản AI của cậu, Sở Ngôn còn chưa quên đâu. Tâm nhân* của cậu luôn luôn không lớn, tuy rằng đã đuổi Lý Triết Thiên ra khỏi đoàn phim, còn tàn nhẫn mà đoạt lấy danh tiếng của gã, thế nhưng Sở Ngôn hoàn toàn không tính toán sẽ tha thứ cho đối phương.

*Trái tim, lòng bao dung,..

Hai người lại nói chuyện một hồi, Chu Hòa Huy mở máy truyền tin của mình đem một phần tư liệu gửi cho Sở Ngôn. Y vừa gửi vừa nói: “Công ty đã đầu tư vào một điện ảnh đại chế tác hơn nửa năm, tháng sau sẽ chính thức khởi quay. Vai nam chính là anh đế Hạ Anh, nữ chính đã định là Khương Tĩnh Huyền, lần này sắp xếp cho cậu thử vai nam thứ ba, nếu như cậu thử vai không sai, hẳn sẽ đoạt tới tay nhân vật này.”

Chu Hòa Huy nói chuyện ngữ khí vô cùng tùy ý, chỉ là đơn thuần thông báo công tác sắp tới mà thôi, thế nhưng khiến y kinh ngạc chính là Sở Ngôn cũng không có đáp lại. Đợi đến khi y ngẩng đầu nhìn về phía Sở Ngôn, đã thấy thiếu niên hơi nhú lông mày, ánh mắt nghiêm túc mà nhìn mình.

Chu Hòa Huy sững sờ.

Chỉ nghe Sở Ngôn trịnh trọng nói: “Chu ca, tôi có chuyện muốn nói với anh.”

22. Chương 22

Chu Hòa Huy cùng Sở Ngôn đã ở chung năm tháng, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên y nhìn thấy thiếu niên này bộ dáng thành thật như thế. Loại nghiêm túc này không phải chỉ là thái độ nhất thời mà là một loại khí tràng nặng nề vô hình, khiến cho không khí có chút ngưng trọng.

Thấy thế, Chu Hòa Huy cũng ngồi xuống, trịnh trọng nhìn về phía Sở Ngôn, bất quá y tuyệt đối sẽ không nghĩ đến Sở Ngôn sẽ nói ra những lời như vậy!

“Chu ca, thời điểm chúng ta gặp mặt lần đầu tiên, anh đã hỏi tôi ba vấn đề, vấn đề thứ nhất lúc đó tôi đã trả lời anh, tôi biết anh là Chu Hòa Huy, là kim bài đại diện của Thiên Thịnh.”

Thời gian thật giống như quay ngược trở lại năm tháng trước, Chu Hòa Huy bỗng nhiên có chút hỗn loạn, tựa hồ tất cả mọi việc mới chỉ phát sinh ở ngày hôm qua.

Chu Hòa Huy sững sờ gật đầu, chỉ nghe Sở Ngôn tiếp tục nói: “Vấn đề thứ hai là vì sao anh lại ký hợp đồng với tôi. Vấn đề thứ ba là anh vì sao lại cho tôi tài nguyên. Lúc đó tôi cảm thấy anh sẽ không nói cho tôi biết đáp án, hay là nói anh khả năng cũng không biết đáp án hai cái vấn đề này, tôi nói có đúng không?”

Nghe vậy, Chu Hòa Huy đầu tiên là lắc đầu, nhưng cuối cùng vẫn là gật gù, y nói: “Tôi ký hợp đồng với cậu là bởi vì Từ tổng yêu cầu tôi làm như vậy, cho cậu tài nguyên cũng vậy. Nhưng tôi cũng không biết vì sao đột nhiên Từ tổng lại muốn nâng đỡ cậu, đồng thời cho cậu nhiều tài nguyên như thế, bao gồm cả bộ đại chế tác điện ảnh ban này tôi nói đến.”

Từ Ngọc Dung là tổng giám đốc công ty giải trí Thiên Thịnh, trước kia cũng từng là một người đại diện vô cùng nổi tiếng, một tay nâng đỡ An Thiệu Dương lên ngôi vị nữ hoàng điện ảnh Hoa Hạ. Từ Ngọc Dung trước đây chắc chắn là không quen biết Sở Ngôn, thậm chí đến Thiên Thịnh đã được hơn ba tháng, thế nhưng Sở Ngôn cũng chưa từng gặp mặt được người phụ nữ này, vì nguyên nhân này có thể trực tiếp loại bỏ suy đoán “Từ Ngọc Dung chủ động muốn nâng đỡ Sở Ngôn.”

Câu trả lời của Chu Hòa Huy đã nằm trong dự liệu của Sở Ngôn từ lâu, cậu suy tư chốc lát, mày kiếm khẽ nhướn lên, một lát sau, Sở Ngôn hơi nhếch môi, mỉm cười dịu dàng nhìn về phía Chu Hòa Huy, tự tin nói: “Chu ca, anh cho tôi đáp án hai vấn đề này cũng không quá rõ ràng, nhưng tôi vẫn hi vọng anh có thể

nghiêm túc lắng nghe một chút ý kiến của tôi. Ý của tôi chính là —— tôi không muốn nhận bộ phim này.”

Chu Hòa Huy phút chốc mở to hai mắt, vô cùng kinh ngạc mà nhìn thiếu niên đang ngồi phía đối diện.

Chu Hòa Huy tự dần vật bản thân mất nửa giờ. Y chưa bao giờ nghĩ đến, trên thế giới này sẽ có một người đối mặt với cơ hội ở ngay trước mắt lại sẽ thờ ơ, không động lòng như vậy.

Đây không phải là cơ hội bình thường, mà đây là một cơ hội để bất cứ ngôi sao nào cũng có thể trong thời gian ngắn nhất một bước lên trời, tiến vào vị trí cao quý nhất trong giới giải trí.

Kỳ thực vẫn còn một ít kế hoạch nữa mà Chu Hòa Huy vẫn chưa kịp nói cho Sở Ngôn biết, sau khi cùng ảnh hậu, ảnh đế quay xong bộ phim này, Sở Ngôn sẽ có một bộ điện ảnh khác trong vai trò nam chính, diễn cùng một nữ Hoa Đán đang hot; tiếp theo đó sẽ thử vai nam số hai trong một bộ điện ảnh đại chế tác, nam chính là ai không quan trọng, thế những nữ chính chính là An Thiều Dương.

Có thể nói, chỉ cần có được một cơ hội như vậy, phàm là những ngôi sao có chút diễn kỹ đều có thể trong vòng một năm một bước lên trời, có thể lấy được giải thưởng hay không là một chuyện khác vì việc này có móc nối với thực lực cá nhân, thế nhưng tuyệt đối có thể yên vị trong 20 vị trí đầu bảng Thôi Xán Hoa Tinh.

Một tấm thảm đỏ rực rỡ hoa lệ đã từ từ trải ra ở ngay trước mắt thiếu niên, cậu hiện tại đã dẫm lên một chân, chỉ cần tiến thêm vài bước về phía trước, chờ đợi cậu sẽ là tương lai quang minh vô hạn.

Nhưng mà, tất cả những thứ này cũng không thể hấp dẫn được cậu.

Sau khi đồng ý yêu cầu của Sở Ngôn, Chu Hòa Huy đem toàn bộ những kế hoạch tiếp theo nói ra, thế nhưng đối mặt với những cơ hội hấp dẫn như vậy, thiếu niên tuần mỷ vẫn không có nửa điểm thay đổi sắc mặt, chỉ bình tĩnh mà gật gật đầu, cười nói: “Thật là đáng tiếc.”

Một câu này vừa nói ra, Chu Hòa Huy đối với ngôi sao nhỏ dưới tay mình này càng đánh giá cao thêm mấy phần.

Sở Ngôn không muốn nhận thêm bất cứ đĩa bánh nào vô duyên vô cớ từ trên trời rơi xuống nữa, cậu nói: “Nếu như công ty muốn nâng đỡ tôi, bởi vì tôi có thể mang đến nhiều lợi ích cho công ty, tôi nhất định sẽ cố gắng. Thế nhưng Chu ca, nếu như là ai đó muốn nâng đỡ tôi, vậy thì tôi không có cách nào có thể tiếp thu, bởi vì thù lao cái này rất cao, tôi trả không nổi.”

Thù lao rất cao, tôi trả không nổi.

Nói thẳng ra đây có nghĩa là: Tôi kiên quyết không chấp nhận quy tắc ngầm.

Dưới tay Chu Hòa Huy có một ảnh hậu cùng một nghệ sĩ tuyển một, tuy nói là y không khởi xướng hành vi quy tắc ngầm, thế nhưng nghệ sĩ dưới tay y vẫn luôn âm thầm chủ động sử dụng. Chu Hòa Huy có chút không thích, nhưng sẽ không phản đối, nói cho cùng đây vẫn là chuyện riêng của mỗi người, y cũng không tiện nhúng tay.

Dem so sánh với những người luôn muốn một bước lên trời kia, Chu Hòa Huy lại càng thêm yêu mến thiếu niên này, có thể đối mặt với mọi mê hoặc mà mặt vẫn không đổi sắc. Sau một thoáng trầm tư, y hủy bỏ kịch bản chữ bộ phim điện ảnh kia, bắt đầu tìm kiếm những lời mời đóng phim khác.

Thấy thế, Sở Ngôn khẽ mỉm cười, đột nhiên hỏi: “Chu ca, không bắt buộc tôi xem kịch bản AI nữa sao?”

Chu Hòa Huy nghe vậy, bất đắc dĩ mà nói rằng: “Sau khi Khi Thiên Tam Phiến công chiếu, Lưu Chính đến tìm tôi ba lần, tôi làm sao còn có thể bức bách cậu đọc kịch bản AI? Cậu đã không cần kịch bản AI mà vẫn có thể diễn xuất tốt như vậy, tôi sẽ không tiếp tục miễn cưỡng cậu nữa, có lẽ cậu đã nói đúng, kịch bản chữ cũng là một loại ưu thế đi.”

Một lát sau, Chu Hòa Huy bỗng nhiên ý thức được: “Đúng rồi, nếu cậu đã không diễn bộ điện ảnh đại chế tác kia, vậy thì cứ tiếp tục làm khách mời của Khi Thiên Tam Phiến cũng là một lựa chọn rất tốt! Bây giờ, tôi sẽ tìm Lưu Chính nói chuyện...”

Sở Ngôn diễn Tần Mộ Nghiên, hay là nói Tần Mộ, mặc dù chỉ là khách mời nhưng lại có thể làm cho khán giả theo dõi Khi Thiên Tam Phiến vui mừng không ngớt.

Kể lừa đảo xếp hạng hai thế giới, lớn lên đẹp trai, còn có thể trêu chọc em gái... Khụ trêu đùa anh trai, bao nhiêu ngẫu! Đây quả thực là cây hút fans trời sinh a!

Vốn dĩ theo kế hoạch ban đầu của Chu Hòa Huy thì Sở Ngôn có cơ hội tốt như thế cũng không cần phải tiếp tục tham gia Khi Thiên Tam Phiến. Nhưng bây giờ tình huống không giống với lúc trước, y tự nhiên sẽ suy xét thêm vấn đề này, đồng thời còn gửi cho Từ tổng một bản báo cáo, đem chuyện này báo cáo lên.

Cho dù lần này Từ tổng có trách phạt, Chu Hòa Huy cũng sẽ tận lực gánh vác mọi hậu quả. Nếu y đã là người đại diện của Sở Ngôn thì y càng phải có trách nhiệm chăm sóc cho thiếu niên này, cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, thân là một người đại diện cũng phải biết xung phong gánh vác.

Hơn nữa, một ngôi sao cũng có thể tự chủ lựa chọn tiếp nhận quy tắc ngầm hay không, đây là quy tắc đã được ngầm thừa nhận trong giới giải trí, không có ai có thể phá vỡ, nếu như giới giải trí ngày nay còn giống như một ngàn năm trước thì không biết sẽ còn loạn đến mức nào đây.

Nhưng mà Chu Hòa Huy hoàn toàn không nghĩ tới báo cáo của y lại được thông qua vô cùng thuận lợi, toàn bộ những kế hoạch trước kia của Sở Ngôn đều được hủy bỏ. Đối phương hủy bỏ đến thoải mái như vậy khiến Chu Hòa Huy có chút kinh hãi. Mà sau khi hiểu rõ mọi chuyện, Sở Ngôn cũng chỉ híp mắt suy tư hồi lâu, cái gì cũng không nói.

Nói thế nào thì đối phương cũng không thể phá hỏng quy tắc trong giới giải trí chứ?

Coi như đó có là Hạ Bách Thâm thì cũng không thể ép buộc một ngôi sao tiếp nhận quy tắc ngầm của hắn!

—— Đúng là như vậy, nhưng điều kiện tiên quyết đó là ngôi sao kia không phải vợ của hắn....Khụ, trở lại đề tài chính.

Sau hai lần Chu Hòa Huy đến gặp Lưu Chính, hai bên vẫn không thể thống nhất ở một số điều lệ. Không đợi đến lần thứ ba bàn bạc, Chu Hòa Huy lại phát hiện ra có một hợp đồng khác tốt hơn, xem ra lần này Lưu đạo lại phải tìm đến tận cửa cầu tình rồi.

Có điều, Chu Hòa Huy đời nào sẽ để ý đến lão bằng hữu không biết xấu hổ của mình, y trực tiếp đem kịch bản thử vai đưa cho Sở Ngôn, đồng thời về mặt đầy bất đắc dĩ nhìn về phía lão bằng hữu đang không ngừng kêu gào “Chu Hòa Huy tên khốn qua cần rút ván”, “Không đưa Tần Mộ cho tôi, có tin tôi cần chết cậu!”, cười híp mắt nói rằng: “Thời điểm chúng ta bàn chuyện hợp tác, tôi đương nhiên là suy nghĩ cho Sở Ngôn! Tần Mộ không thể trở thành nam chính Khi Thiên Tam Phiến, cho nên là nói so với Thịnh Thế nhà người ta cậu có chỗ nào hơn được đâu.”

Một câu này nói ra, Lưu đạo phi thường không phục: “Đi thử vai Thịnh Thế, may mắn lắm cũng chỉ có thể diễn vai nam số hai, hơn nữa một bộ phim truyền hình quay xong là kết thúc, Khi Thiên Tam Phiến của chúng tôi chỉ ít còn có thể quay nhiều kỳ! Rõ ràng là Khi Thiên Tam Phiến của tôi càng tốt hơn!”

Chu Hòa Huy ghét bỏ mà nhìn Lưu Chính một cái, nói: “Lời này cậu tự tìm Quách lão nói đi, tôi không chịu trách nhiệm.”

Vừa nghe đến hai chữ “Quách lão” này, Lưu Chính nhất thời ỉu xiu. Sau hai lần nghe Chu Hòa Huy quả quyết “Sở Ngôn tuyệt đối sẽ không diễn nam số bốn Khi Thiên Tam Phiến” về mặt y đầy mất mát mà rời đi, trước khi đi còn nghiêng răng nghiêng lợi mà véo Chu Hòa Huy một cái, xem như là báo thù.

Lưu Chính cười đắc ý: “Tiểu Dạng, tôi đây không dám cùng lão Quách cướp người, chẳng lẽ còn không chinh nổi cậu sao?”

Bị véo đỏ cánh tay, Chu Hòa Huy cười khổ đưa mắt nhìn Lưu Chính rời đi, sau khi trở lại phòng nghỉ, Sở Ngôn đã xem xong toàn bộ kịch bản thử vai.

Nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của Chu Hòa Huy, Sở Ngôn nhún mày như có điều suy nghĩ, cười nói: “Chu ca, bộ phim này khá hay, lúc nào sẽ thử vai?”

Chu Hòa Huy xoa xoa cánh tay nói: “Hai ngày sau, nhân vật nam số hai bắt đầu thử vai rồi. Có điều lần này thử vai cậu phải tự lực cánh sinh rồi, ngoài nam chính đã được định sẵn, thì các diễn viên khác đi thử vai đều phải dùng thực lực của chính mình để thuyết phục đạo diễn, không có chuyện dựa dẫm vào công ty hay các thế lực khác, tôi cùng Quách lão trước đây từng hợp tác, có thể giúp cậu tranh thủ một buổi thử vai tiêu chuẩn.”

Nghe vậy, Sở Ngôn nhú lại mày kiếm, hơi suy tư một chút, sau đó cậu khẽ mỉm cười, nói: “Tôi muốn thử vai nam số bốn.”

23. Chương 23

Thủ đô tỉnh Hoa Hạ quốc, tại tầng cao nhất của tòa nhà Hạ Thị.

Ánh sáng mặt trời chiếu vào trong căn phòng qua tấm kính khổng lồ phản xạ ánh sáng lạnh lẽo của viên đá Hắc Diệu. Không khí bên trong yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi, thỉnh thoảng vang lên vài tiếng a a rồi lại lâm vào trong tĩnh lặng.

Hạ Bách Thâm là một người cực điểm xa xỉ —— Hoàn toàn không phải ý xấu, cũng không phải mang ý tán thưởng.

Toàn bộ tầng cao nhất của tòa nhà Hạ Thị chính là nơi làm việc của một mình hắn, Hạ Bách Thâm độc chiếm hơn một nghìn mét vuông.

Nếu chỉ có vậy cũng thôi đi, ngoại trừ Lâm Đặc mỗi ngày đều phải ra vào căn phòng làm việc này, bất cứ vị quản lý cao cấp nào mỗi lần đi vào báo cáo công tác thời điểm nhìn thấy tủ sách lớn đặt ngay ngắn bên cạnh tường đều sẽ nhìn không được mà nuốt nước miếng, kiềm chế lại dục vọng đang rục rịch trong lòng.

Trong phòng làm việc của Hạ Bách Thâm có sắp xếp một tủ sách lớn, trưng bày ít nhất phải hơn hai nghìn quyển sách muôn sắc muôn màu khiến người xem hoa cả mắt.

Mà sau khi trợ lý Lâm Đặc đi vào phòng, thấy chính là một cảnh tượng như vậy ——

Người đàn ông tao nhã lạnh lùng ngồi trên ghế salon, hơi hơi cúi đầu, lật xem quyển sách. Ánh mắt của hắn trầm tĩnh, khí chất cao quý, cho dù là cúi đầu thì vẫn luôn có loại khí thế áp bức bá đạo tỏa ra khắp nơi, khiến người hít thở không thông.

Sau khi báo cáo công tác xong, Lâm Đặc lần đầu tiên nói nhiều hơn một câu: “Hôm qua đã lấy được tế bào ở lòng chân của cậu Sở, mất một chút thời gian đại khái khoảng hai tuần mới có thể lấy được kết quả kiểm tra gen xứng đôi.”

Thời điểm nghe được hai chữ “Cậu Sở”, động tác lật sách của Hạ Bách Thâm hơi chậm lại, sau đó hắn ngừng đầu nhìn về phía Lâm Đặc, bỗng nhiên cười hỏi: “Gần đây, Sở Ngôn thế nào?”

Lâm Đặc cũng không thể đem chuyện “Sở Ngôn cũng không chuyển đến sống ở trong biệt thự của ngài” nói ra khỏi miệng, y kính cẩn hỏi đáp: “Cậu Sở đang quay một phim truyền hình, rất có tiếng vang, hiện nay toàn bộ số vốn Thiên Thịnh đầu tư đã thu được về hết, lợi nhuận rất tốt.”

Nghe vậy, có là Hạ Bách Thâm cũng không khỏi có chút thất thần, ánh mắt của hắn dần trở nên sâu thẳm, hỏi: “Tôi nhớ thời gian đầu bộ phim truyền hình đầu tư 50 triệu, về sau lại thêm vào 80 triệu?”

“Đúng vậy, Hạ tiên sinh, tổng cộng số vốn đầu tư là 130 triệu, toàn bộ đã thu về hết. Trên thực tế, Huyết Chiến tổng vốn đầu tư lên đến 180 triệu, ba ngày trước đã bắt đầu thu về lợi nhuận, mặt khác nó còn liên tục duy trì 36 ngày đứng đầu về tỉ lệ người xem TV trên toàn quốc. Tuần trước vừa tung ra thị trường chip hình ảnh cao cấp, 0 giờ hôm nay hết hạn, đã bán ra 12 triệu cái, phá vỡ doanh thu năm nay.”

Hàng năm có rất nhiều phim truyền hình mới ra, nhưng đài truyền hình có hạn, cho nên đại đa số các bộ phim đều không thể phát hành, chỉ có thể lưu lại ở đáy hòm trong đài truyền hình, cho dù là một bộ phim tốt cũng chỉ có thể phát hành duy nhất một lần. Muốn xem lại? Có thể, mua chip đi!

Ngày nay ý thức bản quyền cao như vậy, muốn ở trên internet tìm kiếm tài nguyên là chuyện tuyệt đối không thể nào, đạo văn là tội nặng, ngoài trừ phạt tiền còn phải gánh chịu trách nhiệm hình sự. Vì vậy dưới sự đả kích nghiêm khắc của đất nước, thị trường chip hình ảnh liên bạo hỏa.

Thế nhưng, trong một tuần số lượng tiêu thụ đột phá 12 triệu bản thật sự khó có thể tưởng tượng nổi.

Lâm Đặc sau một hồi báo cáo liền cung kính rời đi.

Không khí bên trong phòng làm việc dần trở yên tĩnh, thanh âm lật sách thể nhưng biến mất, quyển sách kia sớm đã bị chủ nhân của nó đặt ở trên bàn, Hạ Bách Thâm khẽ nhíu mày, thâm trầm nhìn một phương vị xa xa nào đó trên chiếc giá sách phía đối diện.

Ở nơi đó có một quyển sách, một quyển sách hắn vốn là muốn tặng đi nhưng lại bị đối phương cự tuyệt.

Buổi tối hôm đó về đến nhà, sau nhiều năm xa cách, Hạ Bách Thâm liền tiến vào rạp chiếu phim tư nhân, mở ra hình chiếu 3D toàn tức đứng đầu trên thế giới. Diện tích của rạp chiếu phim này rất lớn, lớn đến mức có thể chiếu được hình ảnh 3D về cuộc chiến của một triệu người mà hình ảnh không hề bị gãy.

Ở bên trên kính mắt VR rốt cuộc có cái công nghệ gì cao cấp?

Là hình chiếu toàn tức.

Hạ Bách Thâm không thích xem phim, sau khi trưởng thành thì càng không xem bất cứ một bộ phim nào. Thế nhưng bây giờ, hắn lại ngồi ở rạp chiếu phim xa xỉ của chính mình, yên lặng đợi một bộ phim truyền hình mở màn.

Ca khúc chủ đề kết thúc, là các diễn viên lần lượt xuất hiện, Hạ Bách Thâm sắc mặt bình tĩnh, cơ hồ không hề có chút biến đổi, phẳng phất những cảnh tượng trước mắt lúc này tựa như hoàn toàn không tồn tại.

Mãi đến tận khi một gương mặt quen thuộc xuất hiện.

Đứng trước mặt mười vạn tinh binh, đối mặt với loại khí thế khiếp người, vị tướng quân trẻ tuổi này không hề có một chút biến sắc. Cậu mặc một thân quân trang màu xám đen thẳng tắp, mạnh mẽ phác họa từng đường nét xinh đẹp của cơ thể, chân dài eo thon, khí chất kiêu ngạo, thời điểm cậu cúi đầu lên tiếng, dưới đài không có lấy một tiếng ồn ào, cậu dùng một khí tràng mạnh mẽ đè ép hô hấp của tất cả mọi người.

Dung mạo của Sở Ngôn rất đẹp, Hạ Bách Thâm từ sớm đối với điều này đã tràn ngập linh hội. Trong nửa ngày trao đổi ngắn ngủi trước kia, nhìn vẻ ngoài Hạ Bách Thâm giống như vẫn luôn cúi đầu đọc sách, tựa hồ đối với thiếu niên trước mặt không có lấy một tia hứng thú, thế nhưng hắn từ lâu đã dùng dư quang nhìn đến khắp cả người thiếu niên.

Mà bây giờ, Hạ Bách Thâm càng chú ý hơn cả chính là cơ thể xinh đẹp của thiếu niên tuổi trẻ này.

Bờ lưng tinh tế, đôi chân thẳng tắp thon dài, từng có người nói rằng, thời điểm một vị mỹ nhân mặc đồng phục cấm dục mỹ sắc đứng trước mặt của bạn, đó chính là cảnh đẹp câu hồn đoạt phách nhất trên thế gian. Xem diễn biến một tập phim này, Hạ Bách Thâm mặt không biến sắc, đôi mắt đen thẳm khóa chặt vào người thiếu niên trước mắt, nhìn cậu ở trước mặt mình diễn ra một màn lại tiếp một màn cảnh tượng sinh động. Theo dõi mỗi lần thiếu niên tính kế, chỉ huy, đôi mắt Hạ Bách Thâm càng trở nên thâm trầm, thẳng đến khi một tập phim này kết thúc, hắn kim lòng không được khẽ câu lên môi mỏng, giống như cảm nhận được chuyện gì vô cùng thú vị.

Thế nhưng đứng vào lúc này!

Một trường đao lạnh lẽo bỗng nhiên không có dấu hiệu báo trước thẳng tắp bay về phía khuôn mặt Hạ Bách Thâm.

Mũi đao sắc bén này chỉ cách sống mũi hắn có 5 cm, hai mắt Hạ Bách Thâm hơi mở, có chút kinh ngạc, sau đó hắn mới từ từ thả lỏng thân thể, ngược mắt nhìn về phía thiếu niên đang đứng trước mặt mình.

Chỉ thấy dưới màn hình chiếu 3D cao cấp, thiếu niên tuổi trẻ, khuôn mặt tựa như kim cương khiến người lóa mắt, khóe môi cậu khẽ nhếch lên, trong mắt lóe lên một vệt tinh quang vô tình, trường đao trong tay quăng ra tạo thành một đao hoa xinh đẹp, quân trang ăn mặc bó sát cơ thể, khuy áo đóng kín đến nút cao nhất chỉ lộ ra một tia da thịt trắng nõn.

Thiếu niên cup mắt, ánh nắng mờ mờ, hai mắt sắc bén, cậu cúi đầu nhìn tên gian tế điếc không sợ súng trước mặt, khóe môi nhếch lên, thanh âm lạnh lẽo vang lên: “Mày còn ngồi ở chỗ đó làm gì? Tao không phải nói ——”

“Quay lại đây!”

Đến đây, sống rờn rã 25 năm, từng cho rằng năng lực tự kiểm chế rất mạnh, sẽ không bị bất cứ thứ gì, bất cứ người nào tác động, Hạ gia Gia chủ đương thời, Hạ Bách Thâm ——

Cứng rồi. (=))))

Trên thế giới sẽ có diễn viên vừa đóng nam thứ một bộ phim truyền hình đứng đầu về tỉ lệ người xem TV trên toàn quốc, sau một đêm bạo hồng đột nhiên lại đi diễn nam số bốn một bộ phim truyền hình khác sao?

— Thật sự có một người, mọi người xin hãy nhớ còn có một đứa ngốc tên gọi là Sở Ngôn, biệt danh Sở Nghiên Nghiên.

Thời điểm Chu Hòa Huy nghe Sở Ngôn nói muốn thử vai nam số bốn y còn tưởng chính mình ù tai nghe nhầm, cố ý bảo Sở Ngôn nói lại một lần nữa.

Sau khi chắc chắn là Sở Ngôn muốn thử vai nam số bốn, Chu Hòa Huy vẫn luôn trầm mặc không nói gì, cuối cùng khóe miệng y run rẩy khẽ hỏi: “Cho dù nói doanh thu Thịnh Thế so với Huyết Chiến sẽ càng tốt thì Tiểu Ngôn... Cậu vẫn quyết định diễn vai nam số bốn sao?”

Thiếu niên tuấn tú cười nhạt, gật đầu mà nói rằng: “Đúng vậy Chu ca, tôi muốn đi thử vai nam số 4 Mạnh Việt Trạch.”

Chu Hòa Huy cẩn thận suy nghĩ một lát, vẫn là không nhận được mà khuyên nhủ: “Nam số bốn cậu chọn cũng tương đối tốt, tính chất truyện có chút bi quan, có thể thu hút người hâm mộ. Thế nhưng Tiểu Ngôn, phân cảnh của nhân vật này cũng không đến mười tập, mà Thịnh Thế có thể nói là phim truyền hình Đại Chế Tác cao cấp nhất năm nay, tôi có thể giúp cậu lấy được vai nam số hai.”

Chu Hòa Huy vẫn là tương đối tin tưởng vào diễn kỹ của Sở Ngôn, tuy rằng y không hiểu tại sao đứa nhỏ này trước đây diễn xuất lại không tốt thế nhưng biểu hiện của Sở Ngôn ở trong Huyết Chiến cùng Khi Thiên Tam Phiến chính là vô cùng tốt, đây không thể nghi ngờ đã trở thành là áp lực của một đám minh tinh màn bạc.

Lão Quách là một người vô cùng có nguyên tắc, nếu đã tổ chức thử vai nam thứ hai thì mọi người đều sẽ được cạnh tranh công bằng. Chỉ cần biểu hiện của Sở Ngôn xuất sắc nhất thì nhất định cậu sẽ lấy được nhân vật này.

Nghe vậy, Sở Ngôn đem kịch bản của mình mở ra, chỉ một đoạn trong đó cho Chu Hòa Huy xem. Dưới ánh mắt run rẩy của Chu Hòa Huy, ý cười bên môi Sở Ngôn vẫn không biến mất, ngữ khí bình thản nói: “Một vai diễn giá trị cũng không phải ở chỗ phân cảnh của hắn đến cùng có bao nhiêu mà là ở giá trị con người hắn. Cho nên anh Chu, tôi muốn thử vai nam số bốn.”

Chu Hòa Huy chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn về phía thiếu niên ở trước mặt, cuối cùng thần sắc phức tạp mà khẽ gật đầu.

Diễn viên có thể đến thử vai ở Thịnh Thế khẳng định đều là những người có danh tiếng trong giới. Đặc biệt là nhân vật nam số hai, nữ số hai. Người đến thử vai vô cùng đông, có thể nói là đem tất cả phòng thử vai đều lấp đầy.

Nam số bốn thử vai được tổ chức ngày thứ năm, Sở Ngôn sau khi xuất hiện liền phát hiện những người đến thử vai đều là các nghệ sĩ hạng hai không chút tiếng tăm trong giới giải trí, thậm chí có cả một số nghệ sĩ tuyển ba cũng đến thử vai. Kết quả thử vai không cần nói cũng biết, bất kể là xét trên phương diện diễn xuất hay nhân khí, Sở Ngôn tuyệt đối là ứng cử viên xuất chúng nhất.

Một tuần sau, đoàn phim sẽ khởi quay, chưa tới mấy ngày thì Sở Ngôn cũng sẽ chính thức tiến tổ, cùng Chu Hòa Huy bay đến một viên tinh cầu truyền hình, chuẩn bị cho công tác quay phim. Mà trong lúc này, Huyết Chiến cũng đã chiếu đến đại kết cục, nghênh đón nội dung bộ phim càng thêm cao trào.

—

Comeback!

24. Chương 24

Chữ Thần hi sinh, Nhiếp Chính dùng “Tinh Thần” trấn thủ quốc gia, quyết không để ngoại địch xâm phạm.

Đến đây, Huyết Chiến tuyên bố kết thúc, một tiếng nhạc leng keng leng keng vang lên bên tai tất cả mọi người, sự hi sinh của Chữ Thần đã khép lại hoàn toàn cuộc chiến lửa dai dẳng mấy trăm năm, mở ra một thời hòa bình thịnh vượng.

“Tinh Thần” giống như thanh kiếm của Damocles*, là một mối nguy hiểm hiển hiện treo trên đỉnh đầu mỗi quốc gia. Nó bảo vệ quốc gia này, bảo vệ nhân dân của quốc gia này, tựa như Chữ gia đã bảo vệ Hoa quốc hơn một trăm năm nay cho đến vĩnh viễn sau này cũng thế.

(*) Ý chỉ những tình thế nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc.

Sau khi kết cục chính thức chiếu ra, vô số khán giả đều là một cảnh khóc bù lu bù loa, may mắn kính mắt VR từ một trăm năm trước đã có công năng thấm nước, bằng không thật sự là không biết sẽ có bao nhiêu cặp kính bị hỏng.

Cùng lúc đó, chip hình ảnh cao cấp Huyết Chiến cũng bán ra được 15 triệu cái, những người hâm mộ trên mạng không ngừng bàn luận về bộ phim, lượng tiêu thụ của bộ tiểu thuyết liên quan cũng tăng lên dữ dội, thẳng một đường leo lên top 10 quyển sách bán chạy nhất toàn quốc.

Trong đó thu được nhiều chỗ tốt nhất vẫn chính là Sở Ngôn. Đồng thời cũng hiểu được vì sao từ lúc bắt đầu Lý Triết Thiên sống chết cũng muốn được diễn nam số hai, nhân vật này có độ hot cực kỳ cao, đặc biệt là cảnh quay Chữ Thần hi sinh ở phần cuối bộ phim, cơ hồ khiến cho tất cả nữ sinh đều khóc ngất, thậm chí ngay cả một số khán giả nam cũng không nhịn được mà đỏ vành mắt.

Chữ nhị thiếu thật là giỏi QAQ!!!

Xem đến cảnh Chữ nhị thiếu chết bổn bảo bảo khóc muốn mù hai mắt! Tôi cùng chị em tốt của mình cùng xem đại kết cục, sau khi xem xong hai người liền ôm nhau khóc lớn một trận! Kết cục qq này sao coi thể xem là HE? Chỉ còn lại một mình Nhiếp Chính sống sót, tất cả những người khác đều chết sạch, không thể thế này được!!!

Sở Nghiên Nghiên diễn xuất quá tốt, cậu ấy diễn Chữ nhị thiếu hoàn toàn giống với Chữ nhị thiếu trong suy nghĩ của tôi. Tôi thật không có biện pháp nào tưởng tượng ra cảnh một người khác đến diễn Chữ nhị thiếu sẽ diễn thành cái dạng gì. Sở Nghiên Nghiên chính là Chữ nhị thiếu. Cậu ấy chính là Chữ Thần.

Trước khi nhìn thấy Chữ Thần ra trận, tôi vẫn không thể tiếp nhận nhị thiếu @Sở Ngôn Yan, thể nhưng hiện tại tôi chỉ có thể nói, Sở Nghiên Nghiên thực sự quá tuyệt vời! Đây chính là Chữ Thần! Là nam thần của em! Em yêu Sở Nghiên Nghiên cả đời! A a a Em bị ngã rồi, Sở Nghiên Nghiên mau đến hôn hôn đỡ em dậy!!!!

Đại kết cục Huyết Chiến ngày đó, nhân khí của Sở Ngôn liền không ngừng tăng cao.

Ở weibo, fans từ 300 vạn tăng vọt đến 322 vạn! Ở bảng xếp hạng Hoa Tinh cũng một đường tăng hạng, đạt đến hạng 235. Thậm chí ở bảng xếp hạng Hoa Tinh 24 giờ, hai chữ “Sở Ngôn” cũng mạnh mẽ knock out một vị tiểu thịt tươi đang hot, trở thành một trong bốn cái tên đứng đầu tiên. Loại kết quả khủng bố này khiến cho nhân khí của Sở Ngôn giống như mặt trời buổi ban trưa, cho dù hiện tại cậu chỉ có thể coi là một ngôi sao tuyến hai, nhưng việc bước lên tuyến một cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, chỉ cần một tác phẩm ưu tú, cậu tuyệt đối có thể trong thời gian ngắn nhất, phá tan mọi trở ngại, trở thành ngôi sao tuyến một.

Có điều trong khi tất cả các fans hâm mộ đang nóng lòng chờ đợi, bọn họ cũng tuyệt đối không nghĩ đến, đứa nhỏ ngốc nghếch này lại chạy đi diễn nam số bốn một bộ phim truyền hình khác, hơn nữa... còn diễn đến vô cùng vui vẻ!

Thịnh Thế là bộ phim truyền hình được Thiên Thịnh đầu tư lớn nhất năm nay, vai nam chính là một ngôi sao vô cùng nổi tiếng, từng giành được giải thưởng Ảnh Đế - Diệp Lăng. Nữ chính là một tiểu hoa đán tuyến một, Nhâm Vân Dao. Biên kịch bộ phim cũng là biên kịch nổi tiếng nhất Hoa Hạ, Đàm lão tiên sinh, mà đạo diễn càng là đạo diễn phim truyền hình tiếng tăm vô cùng lừng lẫy, Quách Chấn!

Quách Chấn chưa bao giờ đề cập đến công tác trước đây của mình nhưng trong ngành phim truyền hình, nói y số hai, không ai dám nhận mình số một. Chỉ cần là bộ phim do Quách lão làm đạo diễn, chắc chắn sẽ được các đài truyền hình tranh giành nhau phát sóng, tỉ lệ người xem cũng tuyệt đối là cao nhất năm đó.

Thịnh Thế kể về cổ sự một vương triều cổ đại, mà xã hội cổ đại cách ngày nay quá xa, cho nên hiện nay tuy rằng phim hiện đại có không ít nhưng phim cổ trang thì lại vô cùng khan hiếm. Mà bộ phim Thịnh Thế này của Quách lão không nghi ngờ chính là một bộ phim cổ trang chính hiệu, tuy rằng còn chưa công bố diễn viên nhưng đã thu được không ít sự quan tâm của đại chúng.

Thời điểm Sở Ngôn tiến vào đoàn phim đã khai máy được một tuần. Chuyện đầu tiên sau khi bước vào đoàn phim cậu cần làm chính là định trang.

Theo lý thuyết, định trang là căn bản, đây là chuyện đơn giản nhất, không có quá nhiều quan hệ với diễn viên. Chỉ cần stylist cùng chuyên gia trang điểm phối hợp tốt rất nhanh đã có thể định trang xong, để diễn viên chính thức tham gia quay phim. Thế nhưng ai cũng không nghĩ tới, lần định trang này của Sở Ngôn lại giằng co ròng rã cả một ngày trời cũng chưa kết thúc.

Thiếu niên tuổi trẻ mặc một thân trường bào đen như mực, kim tuyến thêu long, thắt lưng bảo thạch, đã đủ rung động chưa?

Quách lão hí hóp mắt lại: “Không được.”

Stylist cùng chuyên gia trang điểm: “...”

Một thân trường bào màu tím, một bên thêu chỉ bạc, tóc dài hững hờ buông ở ngoài ngoài áo choàng, có phải đặc biệt lạnh lùng tao nhã?

Quách lão kéo khóe miệng: “Không được.”

Stylist cùng chuyên gia trang điểm: “...”

Nhân vật của Sở Ngôn lần này gọi là Ti Tích, là thái tử quốc gia đối địch, làm người hung tàn độc ác, giết người không chớp mắt, “cống hiến” to lớn nhất của của y trong bộ phim chính là chiến thắng lúc công thành, y giết toàn bộ người trong thành biến một tòa thành xinh đẹp trở thành địa ngục tu la, không chút nhân tính. Nguyên bản trước khi Sở Ngôn tiến vào đoàn phim, Quách lão đã định sẵn tạo hình chính là mặc một trường bào màu đen. Cái trường bào màu đen này ẩn giấu hoa văn đỏ sẫm, mỗi một đường chỉ đều phẳng phất như huyết dịch đọng lại, quả thực là sát khí mười phần, cho dù là một người khí chất bình thường mặc lên cũng sẽ nhiễm phải một tia lệ khí.

Stylist cùng chuyên viên trang điểm đều cảm thấy sau khi Sở Ngôn mặc bộ đồ này vào thực sự là có khí thế của Ti Tích. Mặc dù chỉ đứng ở một bên nhìn, các cô đều có thể cảm nhận được một loại sát khí không ngừng phả vào mặt, đó là loại khí tức chỉ xuất hiện sau khi giết qua hàng ngàn, hàng vạn con người, khủng bố đến mức khiến người không thể thở nổi.

Bộ đại chế tác phim truyền hình Thịnh Thế này có đầu tư vô cùng lớn, chỉ là nam số bốn mà quần áo chuẩn bị đã muốn mười mấy bộ, mỗi một bộ đều được thiết kế đặc biệt khéo léo, tinh xảo. Đáng tiếc chính là, Sở Ngôn lần lượt thay mỗi bộ quần áo một lượt, kiểu tóc cũng đã thay mấy mẫu nhưng chung thủy vẫn không đạt được đến hiệu quả mà Quách lão mong muốn.

Sau khi bộ quần áo cuối cùng được thử qua, Quách lão ngưng trọng nhíu chặt hàng lông mày, trầm mặc không nói.

Sở Ngôn mặc một thân trường bào màu đỏ sậm, biểu cảm bình tĩnh cười hỏi: “Quách đạo, ngài muốn xem cháu định trang ở phân đoạn nào?”

Quách lão ngẩng đầu nhìn về phía Sở Ngôn nói: “Ba ngày tàn sát ở Chấn Dương thành.”

Sở Ngôn suy tư trong chốc lát, nhìn sang stylist lòng như lửa đốt đang đứng bên cạnh, hỏi: “Chị Tề, phân cảnh này định trang là trường bào màu đen ban đầu tôi mặc sao?”

Chị Tề gật gù: “Đúng thế, bộ trang đó là vì một phân cảnh này mà chuẩn bị.”

Sở Ngôn mỉm cười gật đầu: “Vừa nãy khi thay quần áo tôi nhìn thấy bên cạnh có một kiện trường bào màu trắng, có thể biết là của ai được không?”

Chị Tề hơi sững sờ, theo bản năng mà trả lời: “Đó là quần áo của Diệp Lăng, có điều lúc mặc vào lại phát hiện kích cỡ không phù hợp, Diệp Lăng cao 1m87, bộ y phục này hơi nhỏ so với anh ấy cho nên xếp qua một bên.”

Nghe vậy, khóe môi Sở Ngôn khẽ nhếch lên, cười nói: “Chị Tề có thể để tôi mặc thử xem sao.”

Một thái tử ác ma giết người như ngóe, hai bàn tay đẫm máu Tu La, đánh mất nhân tính, mặc vào một bộ cẩm bào màu trắng hoa mỹ, cao quý sẽ là cái cảnh tượng gì? Trước khi Sở Ngôn thử, coi như đó có là Quách lão cũng không thể tưởng tượng ra một cảnh tượng như vậy.

Khi thiếu niên vừa bước ra từ trong phòng thay đồ, ngay đến cả nữ chính Nhâm Vân Dao vừa mới tới xem náo nhiệt cũng phải sững sốt, một lát sau cô mới chậm rãi bình tĩnh lại, dùng ánh mắt phức tạp mà đánh giá thiếu niên trước mắt.

Nói là cẩm bào màu trắng kỳ thực còn được thêu thêm các đóa hoa lan màu bạc thâm thúy, tinh nhã. Số lượng không nhiều, ẩn ở bên dưới trường bào màu trắng, dưới ánh đèn trường quay phim rực rỡ càng làm nổi bật lên mặt mày tuấn tú của thiếu niên, không có lấy một tia sát khí.

Nhưng không biết vì sao, rõ ràng là hóa trang thành một bộ dáng thanh khiết lương thiện, cho đến khi Sở Ngôn dừng lại, thời điểm nhìn người hơi câu lên khóe môi lại làm cho tất cả mọi người trong trường quay không nhận được rằng mình một cái. Ánh mắt của cậu sâu thẳm, con ngươi nhạt màu tưởng chừng vô hại cho đến khi Sở Ngôn nhìn về phía bạn, bạn mới mãnh liệt cảm giác bị mãnh thú theo dõi, vĩnh viễn không cách nào chạy trốn.

Mà nụ cười trên môi cậu lại càng khiến lòng người run sợ.

Cậu đang cười, nhưng nụ cười lại không có lấy một chút độ ấm, giống như đang thưởng thức một phong cảnh dị thường tươi đẹp, mang theo điên cuồng khát máu.

Nhìn thấy cách ăn mặc này, mắt Quách lão liền sáng lên, lập tức vỗ đùi, vui vẻ nói: “Chính là tạo hình này! Tổ đạo cụ bên kia khổ cực một lần nữa, đem bộ đồ này nhìn một hồi, lấy cảm giác này làm chuẩn mực thiết kế trang phục, ngày mai Ti Tích bắt đầu khai máy.”

Chuyện một đoàn kịch thiết kế lại trang phục tuy rằng xảy ra không nhiều, thế nhưng cũng không phải là chưa từng có, tổ đạo cụ cùng stylist nghe xong lời Quách lão cũng không cảm thấy có áp lực gì lớn ngược lại lại thở phào nhẹ nhõm một hơi, còn nói lời cảm ơn với Sở Ngôn: “Chúng tôi cũng không nghĩ đến Quách đạo đột nhiên lại đổi ý, muốn Ti Tích mặc loại trang phục bề ngoài thiện lương, thanh khiết này... Lần này thật sự là cảm ơn cậu, Sở Ngôn.”

Nghe xong lời này, còn chưa cầm lấy quần áo để thay, Sở Ngôn khẽ mỉm cười: “Chị Tề không cần khách khí, mọi người đều cực khổ rồi.”

Đợi Sở Ngôn bước vào phòng thay đồ dự định thay quần áo, Chu Hòa Huy đứng chờ cậu ở phía sau chỉ nghe thấy chị Tề cùng chuyên viên trang điểm nhỏ giọng trao đổi: “Lúc Sở Ngôn mặc bộ đồ màu trắng kia thực sự vô cùng nho nhã, thế nhưng chị cảm thấy rất lạnh lùng. Người trên mạng một mực khen ngợi Sở Ngôn diễn xuất tốt, quả thật không sai chút nào, vừa nãy cậu ấy chỉ đứng một chỗ thôi cũng giống như thật sự biến thành Ti Tích rồi. Chỉ là không biết cậu ấy làm sao có thể tìm ra trang phục khiến Quách đạo hài lòng, hơn nữa còn là màu trắng...”

Chu Hòa Huy nghe vậy, không khỏi mỉm cười, y đẩy gọng kính một cái, không nói gì.

Có thể làm cho một người soi mói như Quách lão thỏa mãn, điều này chứng tỏ Sở Ngôn đã vô cùng hiểu rõ nhân vật này rồi. Nếu như đối với nhân vật mình diễn không đủ thấu triệt, nhất định sẽ không thể vừa mới đến đoàn phim liền có thể đưa ra lựa chọn càng chính xác hơn so với stylist cùng chuyên viên trang điểm đã nhiều ngày nghiên cứu.

Có điều chỉ có y biết, những thứ này đều xây dựng thông qua kịch bản chữ, Sở Ngôn căn bản chưa từng đọc qua kịch bản AI.

Rất nhanh, Sở Ngôn liền từ phòng thay đồ đi ra, sau khi cùng mọi người trong đoàn phim nói lời tạm biệt, cậu cùng Chu Hòa Huy trở lại khách sạn, đem đồ đạc, quần áo xếp sắp gọn gàng mới lên giường đi ngủ, chuẩn bị công tác ngày mai.

Mà lúc này, trên thủ đô tinh xa xôi, ở bên trong một rạp chiếu phim tư nhân sang trọng, một người đàn ông tuấn mỹ tao nhã nhìn chăm chú bóng hình thiếu niên đang bị bạch quang nuốt chửng, từ từ hấp hai mắt lại, cũng không chờ cảnh phía sau chiếu tiếp, hắn liền tắt đi màn hình lớn, không chút hứng thú xem tiếp.

Bên trong rạp chiếu phim yên tĩnh, Chữ Thần kinh tài diễm lệ phảng phất như còn đứng ở trước mặt, thế nhưng Hạ Bách Thâm nhắm hai mắt lại, không biết đang suy tư gì đó.

Không bao lâu, bộ đàm của hắn bỗng nhiên sáng lên, trợ lý Lâm Đặc xuất hiện trên màn hình giả lập, nghiêm cẩn cúi người một cái liền nói tiếp: “Ngài Hạ, kết quả kiểm tra gen xứng đôi đã có, kết quả... Đã

xảy ra một ít biến hóa.”

—

Hình như chương sau Thâm Thâm đến gặp Ngôn Ngôn đó:“>

25. Chương 25

Hơn 200 năm trước, con người đối với công tác nghiên cứu gen đã đạt đến một tầm cao mới, có thể cùng người đồng giới hoặc khác giới tiến hành kiểm tra gen, tính toán ra tỉ suất thụ thai.

Tuy rằng không thể tính toán hai người có xứng đôi hay không, bởi vì nhân tố tính cách, chủng loại là do rất nhiều phương diện sau này quyết định, thế nhưng chỉ cần có thể tính ra được tỉ suất thụ thai cũng đã là một thành tựu vô cùng to lớn.

Dù sao trên thế giới này người không thụ thai...Khụ, đừng cười, người không thụ thai trên thế giới này cũng không phải thiếu.

Không thể thụ thai cũng có thể chữa trị nhờ các tiến bộ khoa học kỹ thuật sau này. Vì vậy người không thể sinh con đã trở thành một phần ít trong xã hội. Thế nhưng cũng có một số người mà cho dù bạn có cầm cả nắm té bào để tiến hành dung hợp thì tỉ lệ thành công cũng thấp đến mức đáng sợ, cho dù có là bác sĩ cùng chuyên viên nghiên cứu khoa học ưu tú nhất đều hết sức nỗ lực, nói không thể thụ thai thì chính là không thể thụ thai!

Đây chính là một loại tồn tại cổ quái ở Hạ gia.

Xã hội phát triển đến nay, nam nữ từ lâu đã có quyền bình đẳng như nhau, Hạ gia chưa bao giờ quan tâm đứa trẻ sinh ra là nam hay nữ, chỉ cần có thể sinh ra một đứa là tốt rồi, nhưng mà người nhà họ Hạ bị kịch phát hiện: “Đừng nói đến sinh nam hay sinh nữ, ngay đến cả cái lông bẹn họ cũng không thể sinh ra.”

Đúng, cho dù nỗ lực thế nào thì Hạ gia vẫn một mạch đơn truyền hơn mấy trăm năm. Mấy trăm năm này, cống hiến của Hạ thị đối với kỹ thuật sinh dục của nhân loại đã đạt đến trình độ đất trời đều cảm động, không biết bao nhiêu gia đình không có con nối dõi đều được đưa đến bệnh viện tổng hợp được Hạ thị đầu tư mà có được đứa nhỏ của chính mình, ngoại trừ Hạ gia.... vẫn luôn không có một chút chuyển biến tốt.

Hạ Bách Thâm cũng không biết tại sao đột nhiên lại muốn kiểm tra gen xứng đôi một lần nữa, có điều kết quả kiểm tra như vậy tuyệt đối nằm ngoài dự liệu của hắn. Thậm chí, khi lão gia tử Hạ gia biết được cái kết quả này liền ngay lập tức gọi điện đến, cứng rắn nói: “Hạ Bách Thâm! Cháu còn không vì Hạ gia mà xuất chút lực đi! Nếu còn không đi tìm Sở Ngôn, ông nội liền chết cho cháu xem ngay bây giờ!”

Hạ Bách Thâm nhú mày.

Mắt thấy tiểu tử này một điểm phản ứng đều không có, Hạ lão gia tử đánh liều một phen, cầm lấy một lọ hoa triều Đường ném mạnh xuống đất, hành động lưu loát như vậy có thể nhìn thấy rõ trong lòng lão gia tử Hạ gia có bao nhiêu tức giận.

Chỉ nghe thấy Hạ lão gia tử lại nói: “Cháu nhìn thấy kết quả kiểm tra gen xứng đôi rồi đấy, kết quả đều biến thành như vậy, cháu còn do dự cái gì? Sở Ngôn hiện tại đã là vợ của cháu, lúc trước khi ký hiệp ước cùng ông nó cũng đã đồng ý, chỉ cần cháu đi tìm nó, nó nhất định sẽ thực hiện hiệp ước, ài.. cháu sao còn không hành động!”

Nghe vậy, Hạ Bách Thâm khẽ nhếch môi, ngữ khí bình tĩnh: “Ông nói, Sở Ngôn sẽ thực hiện hiệp ước sao?”

Hạ lão gia tử một lần nữa cầm lấy một bức tranh chữ của Hạ Bách Thâm, hai tay dứt khoát kéo hai đầu trục đầu bức tranh, uy hiếp nói: “Vẫn còn giả bộ? Giấy trắng mực đen đã ký tên, Sở Ngôn từ nửa năm trước đã ký tên rồi chỉ có một mình cháu vẫn không chịu khuất phục.”

Tầm mắt dừng ở bức tranh chữ trong chốc lát, hai mắt Hạ Bách Thâm hơi nhắm lại, thấp giọng nói: “Cháu đi tìm cậu ta.”

Hạ lão gia tử lúc này mới vừa lòng mà đem tranh chữ thả xuống, sớm ngoan ngoan như vậy có phải tốt không, lại nghe thấy đứa cháu đích tôn nhà mình cười nhẹ một tiếng, nói: “Lọ hoa vừa nãy là đồ giả, ông thực sự cho rằng cháu ở trong máy truyền tin thì không thấy rõ sao?”

Hạ lão gia tử cười gượng hai tiếng.

Bộ đàm rất nhanh bị tắt đi, Hạ Bách Thâm ngồi ở trong phòng làm việc cao tầng nhất Hạ Thị, ngón tay như có như không gõ trên mặt bàn Hồng Mộc. Ngón tay thon dài điểm nhẹ vào một tờ giấy, chất lượng cao cấp, mặt trên ghi một đoạn dài chữ số phức tạp, chỉ thấy ở phía cuối viết hai dòng như vậy——

Hạ Bách Thâm và Sở Ngôn

Chỉ số xứng đôi: 100%

Ngày thứ nhất tiến vào đoàn phim Thịnh Thế, Sở Ngôn liền diễn ngay một phân cảnh vô cùng khó.

Thói quen của Quách lão thực sự rất cổ quái, bình thường các đạo diễn không phải đều cho các diễn viên mới tiến vào đoàn phim diễn một phân cảnh tương đối dễ sao, giúp cho diễn viên trước hết là quen thuộc bầu không khí, sáng khoái diễn, thế nhưng Quách lão lại trực tiếp để nữ chính Nhâm Vân Dao đối diễn

cùng Sở Ngôn.

Nhâm Vân Dao thành danh ba năm, là tiểu hoa đán tuyển một hàng đầu trong nước, tướng mạo tươi sáng, diễn kỹ tốt, đặc biệt là ở các phân cảnh tình cảm diễn xuất lại càng xuất sắc. Loại xuất sắc này ngoại trừ sự cố gắng của bản thân Nhâm Vân Dao thì vẫn còn có phòng làm việc không thể tách rời của cô ——

Nhâm Vân Dao ký với phòng làm việc của An Thiều Dương.

Phòng làm việc của An Thiều Dương chế tác kịch bản AI ở trong giới giải trí đứng số một, có người nói mỗi một phòng làm việc khi chế tác kịch bản AI sẽ mời ít nhất là ba biên kịch ưu tú, hơn nữa còn mời đến cả một số người quản lý lão làng đồng thời cùng hoàn thành.

Sở hữu một phòng làm việc đứng đầu trong việc chế tạo kịch bản AI, chẳng khác nào một người đi xe đạp đua với một người đi bộ, người đi xe đạp tất nhiên sẽ đi nhanh hơn một chút, đương nhiên là đi được bao xa cũng không phải do kịch bản AI quyết định. Tuy rằng Sở Ngôn không cần đến kịch bản AI thế nhưng quay chụp Thịnh Thế lần này, Chu Hòa Huy vẫn đặc biệt chế tác cho cậu một cái kịch bản AI.

Khối chip nho nhỏ này Sở Ngôn chỉ nhìn không quá một lần, thế nhưng cũng từ trong đó linh hội được thêm một số thứ. Đương nhiên, cậu chủ yếu vẫn là dựa vào kịch bản chữ đến diễn xuất, kịch bản AI chỉ nhìn một chút, hơi hơi học tập một hồi là được rồi.

Thời điểm đối diện cùng Nhâm Vân Dao, Sở Ngôn cũng cảm nhận được một số thứ không giống nhau.

Tỉ như Huyết Chiến , diễn viên bộ phim này đều là những ngôi sao mới nổi, vai nam chính Lý Triết Thiên chẳng qua cũng chỉ là một ngôi sao tuyển hai mà thôi, mà vai nam chính của Khi Thiên Tam Phiến , Lăng Quân Kỳ lại là một ngôi sao tuyển một, thế nhưng diễn xuất của y so với kỹ xảo của Nhâm Vân Dao vẫn là chênh lệch vô cùng lớn. Thời điểm đối mặt với Nhâm Vân Dao, Sở Ngôn tựa như đã chạm được vào một loại trình độ diễn xuất hàng đầu thế giới này.

Hoàng cung Lương Quốc điều lương họa đồng*, tên thích khách một thân hắc y bay trên nóc nhà, trốn trốn tránh tránh, người nàng nhẹ như chim yến, trên cánh tay xuất hiện một đạo vết thương dữ tợn, đang không ngừng chảy máu.

*Điều lương họa đồng: mỹ lệ.

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, tên thích khách cẩn thận vừa chạy trốn vừa ẩn nấp, mà ở phía sau nàng lại có thị vệ đại nội không ngừng đuổi theo, nhiều lần suýt chút nữa đã bắt được nàng.

Thích khách trái trốn phải tránh, đã tiến vào một cung điện không có chút ánh đèn, nàng vừa mới thở phào nhẹ nhõm còn chưa kịp hoàn hồn, xoay người một cái liền nhìn thấy một thiếu niên tuổi mười bảy đang đứng bên cửa, ngắm nhìn một lọ sứ màu trắng.

Nhâm Vân Dao là nữ chính, vừa thấy cảnh này liền trừng lớn hai mắt, kinh hãi định giơ lên trường kiếm.

Mà một giây sau, chỉ nghe thấy âm thanh lạnh lẽo của thiếu niên từ từ vang lên: “Lựa chọn tốt nhất của người bây giờ là, đứng đó, bất động.”

Thanh âm này phảng phất mang theo một loại ma lực không tên, không biết vì sao Nhâm Vân Dao lại nghe theo, chậm rãi đem trường kiếm thả xuống, sau một chốc nàng liền bình tĩnh, cảnh giác nhìn chằm chằm thiếu niên đứng cách đó không xa. Ngay lúc này, bên ngoài cửa điện liền có một đám thị vệ tụ tập lại, Nhâm Vân Dao lập tức khấn trương lên.

Chỉ nghe người bên ngoài khe khẽ bàn luận: “Thích khách vừa nãy hình như chạy về hướng này.”

Lại nghe tên còn lại trả lời: “Nơi này là tẩm cung của Điện hạ, quấy rầy Điện hạ nghỉ ngơi, người với ta đều không gánh vác được, đi nhanh lên đi!”

Chính là một cuộc đối thoại ngắn ngủi như vậy, đám người kia cũng mau chóng rời khỏi đây. Trong lòng nữ chính sững sờ, chờ đến khi lấy lại tinh thần thì bên trong cung điện khổng lồ chỉ còn lại bản thân nàng cùng thiếu niên trước mặt.

Nữ chính Thịnh Thế - Trang Nhược là đầu lĩnh ám vệ được Tấn Quốc bí mật bồi dưỡng, cũng là thủ hạ mà nam chính Cơ Nguyên Thanh tín nhiệm nhất. Tình cảnh này phát sinh ở đoạn giữa bộ phim, Tấn Quốc cùng Lương quốc đời đời là kẻ địch, quốc quân thế hệ này của Lương Quốc lại càng là một kẻ vô cùng hiếu chiến, có người nói gần sắp sửa khai chiến với Tấn Quốc, quyết tâm không chết không thôi, Trang Nhược lừa người tình của mình là nam chính Cơ Nguyên Thanh, một thân một mình xông vào hoàng cung Lương Quốc chuẩn bị ám sát vị quốc quân ngu xuẩn này.

Ám sát tự nhiên là không thành công, Trang Nhược bị thương thừa dịp trốn thoát, vừa vặn tiến vào một gian cung điện.

Loại tình tiết máu chó thường ngày đều là phát sinh trên người nam chính cùng nữ chính, thế nhưng trong lúc này, tình huống “Nam chính bị thương chạy trốn, vừa vặn gặp được nữ chính cứu, cho nên liền yêu luôn nữ chính ngay thơ, lương thiện, ngốc bạch ngọt” hoàn toàn không có, mà lúc này, người Trang Nhược đụng phải chính là nam số bốn Ti Tích. Cung điện trống rỗng lạnh lẽo, đen như mực, Trang Nhược cả người căng thẳng mà nhìn thiếu niên đứng cách đó không xa. Thiếu niên một thân cẩm y trường bào màu trắng, giống như là vô cùng sợ lạnh, trên cổ áo tất cả đều là lông mao trắng như tuyết, y đang cúi đầu tỉ mỉ đánh giá lọ sứ ở trong tay, khuôn mặt tuấn tú, khí chất mỹ hảo.

Không có cách phát giác được một tia nguy hiểm từ trên người đối phương, Trang Nhược rút cuộc thanh tỉnh lại. Trong lòng nàng đại khái đoán được vị Điện hạ này chỉ e là đệ nhất quân tử vang danh Lương Quốc – Tam hoàng tử Ti Trừng, có người nói vị Tam hoàng tử này trạch tâm nhân hậu, luôn luôn phản đối chiến tranh, chủ trương cùng Tấn Quốc giao hảo.

Trang Nhược mở miệng thăm dò: “Là Tam hoàng tử Điện hạ sao?”

Thiếu niên vẫn cup mắt nhìn lộ sứ, qua hồi lâu bỗng nhiên thấp giọng hỏi ngược lại một câu: “Tam hoàng tử Điện hạ?”

Trang Nhược lại cho rằng y đang thừa nhận, bắt đầu đem ý đồ của mình nói thẳng ra, dù sao thì vị Tam hoàng tử này cùng Thái tử Tấn Quốc Cơ Nguyên Thanh là có chung chí hướng, vừa này cũng không hề lên tiếng để những người kia bắt lấy mình.

Sau khi nghe xong những câu nói này, thiếu niên lại không có chút phản ứng, ngay khi Trang Nhược đang vô cùng kinh ngạc, đã thấy đối phương chậm ra buông lộ sứ ra. Nhưng không biết tại sao hộp gấm đựng lộ sứ kích cỡ đột nhiên lại không vừa, thiếu niên kia biểu hiện bình tĩnh lại nhét lại một cái, nhưng vẫn thất bại.

Trang Nhược cảm thấy tình cảnh trước mắt thật quái dị, nàng có chút không hiểu ra sao, nhưng một giây sau, Trang Nhược vô cùng kinh hãi nhìn thấy thiếu niên này khẽ nhếch môi mỏng, bỗng nhiên nâng tay đem lộ sứ ném mạnh xuống đất, trở thành một đồng vụn sứ.

Đôi mắt xinh đẹp của Trang Nhược tròn tròn, chỉ nghe đối phương cười nhẹ, âm thanh trầm thấp vang lên: “Để người chê cười rồi.”

Lông tơ trên người đều dựng đứng cả lên, thời điểm Nhâm Vân Dao ngẩng đầu nhìn về phía thiếu niên, cả người cô cứng đờ, toàn bộ mạch máu trong cơ thể như bị tắc lại. Cảnh tượng này được 48 ống kính loại nhỏ hoàn toàn thu lại toàn bộ. Ở hiện trường quay chụp, Quách lão cũng không biết, Nhâm Vân Dao thấy được rút cuộc là một cảnh tượng như thế nào?

Thiếu niên tao nhã thanh quý mặc một bộ cẩm y trường bào màu trắng, môi mỏng khẽ cười, đồng tử nhạt màu, trên mặt ngậm lấy một vệt ý cười ôn nhã, tựa hồ vô cùng ấm áp. Nhưng mà! Đây tuyệt đối là ảo giác!

Nụ cười kia chưa từng chạm đến đáy mắt, ánh mắt lạnh giá lại sâu hun hút, hoàn toàn không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì trong mắt y. Thời điểm thiếu niên nhìn người tựa như Liệp Báo đang gắt gao theo dõi con mồi của nó, toàn bộ tế bào trên người không khỏi khấn trương lên, trăm miệng một lời mà biểu đạt ra một cái ý nghĩ ——

Chạy!

“Đôi mắt của người thật là đẹp.”

Tiếng nói vang lên, Sở Ngôn nhắc chân bước một bước, Nhâm Vân Dao không hề nhúc nhích.

“Ta rất thích đôi mắt của người.”

Dứt lời, Sở Ngôn lại bước lên một bước, Nhâm Vân Dao vẫn cứ không nhúc nhích.

“Tặng đôi mắt của người cho ta, có được hay không?”

Bước thứ ba, thân hình thiếu niên quý mị, bỗng nhiên xuất hiện bên người Nhâm Vân Dao, mà giờ phút này, tay Sở Ngôn đã kê lên trên cổ Nhâm Vân Dao, thế nhưng cô vẫn không hề có chút phản ứng, tay Sở Ngôn ở trên cổ mơn trớn của cô bỗng nhiên dừng lại.

Khẽ thở một hơi, thiếu niên tuấn mỹ bất đắc dĩ nở nụ cười, bầu không khí căng thẳng, ngọt ngào bên trong cung điện cũng nháy mắt biến mất vô tung vô tích: “Chị Nhâm, chị quên không ngăn cản em.”

Đến đây, phân cảnh đầu tiên Sở Ngôn diễn từ khi tiến vào đoàn phim cuối cùng cũng thất bại.

Trong chương này tôi có thay đổi ngôi xưng đoạn Sở Ngôn đóng phim vì là bối cảnh cổ trang. Từ các chương sau nếu có bối cảnh cổ trang cũng sẽ như vậy.

Mà edit đến đoạn đóng phim còn tưởng edit nhầm chuyện kinh dị =(((Hết hồn với bạn Ngôn ạ:“

26. Chương 26

Diễn kỹ của Nhâm Vân Dao so với dàn tiểu hoa đán tuyển một hiện nay tuyệt đối là số một, số hai, bằng không cô cũng sẽ không được Quách lão coi trọng, trực tiếp nội định làm nữ chính Thịnh Thế .

Hơn nữa có một vài chuyện chỉ có Nhâm Vân Dao cùng người quản lý của cô mới biết, lần này phòng làm việc của An Thiều Dương đối với Thịnh Thế cũng đặc biệt coi trọng, cho rằng đây là một cơ hội tốt để củng cố thêm địa vị của Nhâm Vân Dao trong giới giải trí, cho nên ngoài việc hao tốn tâm lực chế tác một kịch bản AI xuất sắc cho cô, An Thiều Dương còn đích thân cùng Nhâm Vân Dao thảo luận kịch bản, đối diễn mấy lần.

Phân cảnh lần đầu tiên gặp gỡ Ti Tích này tuy Nhâm Vân Dao không cùng An Thiều Dương đối diễn, thế nhưng An Thiều Dương cũng vì cô mà biểu diễn qua Ti Tích mấy lần, cho nên Nhâm Vân Dao có thể cảm nhận được rõ ràng thiếu niên đang cùng cô đối diễn này diễn xuất một chút cũng không kém An Thiều Dương.

Hơn nữa không biết có phải vì xuất phát từ giới tính khác biệt hay không, Nhâm Vân Dao thậm chí còn cảm thấy Ti Tích dưới sự diễn dịch của Sở Ngôn càng trở nên sinh động hơn. Giống như phân cảnh lần đầu tiên gặp gỡ khi này, thời điểm Sở Ngôn... Không! Thời điểm Ti Tích bước từng bước một về phía cô, cô bỗng nhiên có cảm giác hô hấp không thông.

Nếu là bản thân Trang Nhược, với một thân kinh nghiệm ám vệ nhiều năm khẳng định có thể ứng phó

được, nhưng Nhâm Vân Dao suy cho cùng cũng không phải Trang Nhược, cho nên thời điểm đối mặt với Ti Tích vô cùng chân thực kia, cô lập tức luống cuống, mất bình tĩnh, dẫn đến NG một phen cảnh vừa rồi.

Có điều Nhâm Vân Dao cũng không hổ danh là Nhâm Vân Dao, sau hai lần NG phen cảnh này liền phi thường hoàn mỹ mà được thông qua. Thời điểm Quách lão xem lại video còn vô cùng cao hứng tán thưởng Sở Ngôn cùng Nhâm Vân Dao, mặc dù y đối với hai người bọn họ đều khen ngợi qua một lượt, thế nhưng Nhâm Vân Dao biết, Quách lão đối với biểu hiện của Sở Ngôn lại càng thỏa mãn hơn.

Nhất thời, Nhâm Vân Dao đối với thiếu niên này càng coi trọng hơn vài phần.

Xế chiều hôm đó, Sở Ngôn liền gặp được nam chính Diệp Lăng mới trở về từ nước ngoài. Nhâm Vân Dao vô cùng vui vẻ mà giới thiệu Sở Ngôn với y: “Lão Diệp, đây là tiểu Ngôn, hôm nay mới tiến vào đoàn phim. mấy ngày trước trước khi xuất ngoại anh không phải nói muốn nhìn xem đối thủ một mất một còn của mình sao, cuối cùng cũng có cơ hội rồi nhé. Có điều lát nữa anh cùng cậu ấy đối diễn cũng đừng quá kinh ngạc, người ta diễn xuất rất tốt đấy.”

Diệp Lăng nhìn Nhâm Vân Dao một chút, sau đó quay đầu nhìn về phía Sở Ngôn.

Ngoại hình anh tuấn cường tráng cùng khí chất thông dong rộng lượng của Diệp Lăng khiến cho Sở Ngôn đối với y rất có hảo cảm. Có thể nói đây là hình mẫu đàn ông Sở Ngôn yêu thích thứ hai. Mà hình mẫu cậu yêu thích nhất... Không nói nữa.

Nghe Nhâm Vân Dao ra vẻ ý tứ sâu xa, Diệp Lăng không chút hứng thú, y đưa tay ra, nhìn Sở Ngôn: “Nghe nói cậu năm nay mới 18 tuổi, thật là tuổi trẻ a. Nhớ năm xưa khi ở độ tuổi này tôi vẫn còn là một tên tiểu tử dần dện, mà cậu đã có thể là cho Nhâm Đại Dao tán thưởng như vậy rồi. Làm quen một chút, tôi là Diệp Lăng.”

Nhâm Vân Dao lập tức mắng: “Ai là Nhâm Đại Dao hả? Anh mau nói rõ cho tôi!”

Diệp Lăng cười nhưng không nói.

Sở Ngôn lễ phép gật đầu, nghiêm túc cầm tay Diệp Lăng, cười nói: “Diệp ca, quá khen, rất vui được quen biết ngài.”

Diệp Lăng nói: “Đừng nói cái gì “ngài” hay không “ngài”, gọi tôi một tiếng “anh” là được rồi.”

Sở Ngôn mỉm cười, tiếp nhận ý kiến của đối phương.

Ở trong đoàn phim, ngoại trừ nam chính Diệp Lăng cùng nữ chính Nhâm Vân Dao thì Sở Ngôn đúng là diễn viên có nhân khí cao nhất rồi.

Diễn viên nam thứ hai Triệu Phong mặc dù là một ngôi sao tuyến một thế nhưng nhân khí cũng không cao, bù lại được một thân diễn kỹ phi thường xuất sắc mới được Quách lão coi trọng. Mà so với đám ngôi sao tuyến hai hiện nay, Sở Ngôn đã xếp đến hạng 215 trên bảng xếp hạng Hoa Tinh, ở trong đoàn phim chỉ đứng sau Diệp Lăng, Nhâm Vân Dao cùng Triệu Phong.

Bởi vì mọi người trong đoàn phim đều không hiểu tại sao một tiểu thớt tươi đang hot nhất gần đây lại chạy đi diễn một nam số bốn, cho nên bọn họ đối với Sở Ngôn đều ôm ấp một thái độ khảo lượng nhất định, thế nhưng dần dần ở chung, tất cả mọi người đối với tiểu thớt tươi trẻ tuổi này đều sửa lại quan điểm, đối với cậu cũng tăng thêm mấy phần hảo cảm.

Sở Ngôn sẽ không hoàn toàn hạ thấp giá trị của bản thân, cùng bạn xưng huynh gọi đệ thật thân thiết, thế nhưng thời điểm có chuyện tìm cậu ấy, cậu ấy sẽ không bày ra một bộ dáng ngạo mạn hơn người, mà sẽ khách khí nói chuyện với bạn, cũng sẽ phối hợp với công tác của bạn.

Loại thái độ không chút dối trá này khiến cho nhân viên bên trong đoàn phim khá dễ chịu, bởi vì nếu như một ngôi sao nhân khí rất cao không chút làm giá với bọn họ mà còn đối xử vô cùng thân mật, ngược lại sẽ khiến bọn họ trong lòng loạn tưởng: Đây nhất định là giả bộ!

Đương nhiên cũng không thể phủ nhận thật sự có người như vậy, thế nhưng kiểu người có thái độ thân sơ thỏa đáng như Sở Ngôn lại càng dễ tạo thiện cảm với người khác.

Sau khi phó đạo diễn đoàn phim không tự chủ được mà ở trước mặt Quách lão tán dương Sở Ngôn một hồi, Quách lão liền trừng mắt, liếc phó đạo diễn nhà mình một cái, nói: “Bây giờ còn khen ngợi người ta cả nửa ngày, cậu không phải bị mua chuộc rồi đấy chứ?”

Phó đạo diễn này cười híp mắt nói: “Quách lão, ngài không phải cũng nói Sở Ngôn diễn xuất rất tốt sao?”

Quách lão khẽ hừ một tiếng gật gù, không nói thêm gì nữa, tầm mắt lặng lẽ nhìn về phía thiếu niên đứng cách đó không xa. Lúc này Sở Ngôn đang đối diễn với Diệp Lăng. Diệp Lăng không phải là một người tự phụ, nếu Nhâm Vân Dao đã nói Sở Ngôn diễn xuất tốt vậy thì y đương nhiên sẽ không thể xem thường.

Sau khi đối diễn với nhau, Diệp Lăng vô cùng kinh ngạc mà phát hiện diễn kỹ của Sở Ngôn quả thực không tệ. Loại không tệ này đặc biệt khó hình dung, là một loại cảm giác vô cùng kỳ diệu, phẳng phất như dùng cả linh hồn để diễn xuất, rõ ràng không có quá nhiều động tác đặc thù, lại khiến cho người khác cảm thấy nhân vật thật sự đã tạo nên một nhân cách đặc biệt. Sau khi thông qua hai phân cảnh, Diệp Lăng suy tư trong chốc lát rồi cười nói: “Xem ra Nhâm Đại Dao nói không sai, Tiểu Ngôn diễn xuất rất được, có cơ hội tôi phải tìm xem Huyết Chiến một chút mới được.”

Hiếm khi gặp được một nam diễn viên có diễn kỹ xuất sắc như vậy, Sở Ngôn cũng vô cùng cao hứng. Diễn xuất của Diệp Lăng so với Nhâm Vân Dao không hề thua kém, thậm chí còn tốt hơn cô ấy mấy phần. Chỉ ít thời điểm đối diễn phân cảnh vừa nãy, Sở Ngôn cũng phát giác ra được một tia ý tứ thực lực ngang nhau, có điều Diệp Lăng vẫn có một ít nhược điểm, bị kịch bản AI ảnh hưởng khá nhiều, đặt y ở đời trước, cũng chỉ có thể coi là một tiểu sinh tuyến một diễn xuất tốt.

Nghe tới đây, Sở Ngôn khẽ nhếch môi cười: “Anh Diệp có thích xem kịch bản chữ không? Tôi nhớ Đàm lão tiên sinh biên tập Thịnh Thế khi còn trẻ cũng là một tác giả nổi danh, ông ấy viết tiểu thuyết rất tốt, nói như vậy chắc chắn kịch bản cũng sẽ viết vô cùng tốt.”

Diệp Lăng nghe vậy nói: “Thật vậy sao? Vậy có cơ hội tôi cũng phải nhìn qua một chút.”

Hai người nói chuyện một lát, bên kia Quách lão đã bắt đầu thúc* người, phân cảnh lần đầu gặp gỡ giữa nam chính Cơ Nguyên Thanh cùng Ti Tích cũng bị Quách lão điểm danh, chính thức ghi hình.

*Thúc: rục, hồi thúc.

Viên tinh cầu truyền hình này, máy lạnh từ sớm đã bị điều chỉnh xuống mấy độ, lông vũ giống như tuyết chậm rãi rơi xuống kinh đô Lương Quốc, rất nhanh trên mặt đất liền tích thành một đám tuyết trắng, đập ở dưới chân phát sinh vài tiếng “Xoàn xoạt”.

Sau khi Ti Tích để cho Trang Nhược trốn thoát, bởi vì bị trọng thương nàng cũng không lập tức trở lại Tấn quốc. Thời điểm Trang Nhược còn đang hôn mê bất tỉnh, Cơ Nguyên Thanh lòng như lửa đốt ở Tấn quốc, liền mặc kệ lời can ngăn của thuộc hạ mà dẫn theo một ít binh lính tâm phúc lên lút đi tới kinh đô Lương quốc, quyết tâm tìm được Trang Nhược.

Mà ở kinh đô Lương Quốc, tại một con phố phồn vinh khác, bởi vì tuyết rơi đột ngột, người dân bán hàng cũng mau chóng đóng cửa hàng, thu dọn đồ đạc về nhà. Xế chiều sắc trời trở tối, Cơ Nguyên Thanh thu được một ít tin tức, đang bí mật rời đi liền đụng phải Ti Tích.

Nhân vật Ti Tích này ở trong kịch bản có thể nói là một nam nhân hoàn toàn không có thuộc tính nhất định, y thân là thái tử nhất quang vinh sủng của Lương quốc, trong cung điện cũng không cho phép bất kỳ cung nữ nào hầu hạ. Y yêu thích thu thập đồ sứ, thể nhưng rõ ràng một giấy trước còn vô cùng cao hứng mà thưởng thức đồ sứ vậy mà một giây sau đã ném nó xuống đất vỡ thành mấy chục mảnh.

Nếu như bạn nói Ti Tích làm người thô bạo, vậy cũng không hẳn là tuyệt đối. Đã từng có vị cung nữ không cẩn thận làm đổ ly trà nóng lên tay y, khiến cả tay đỏ bừng phồng rộp, y cũng rất bình tĩnh mà cho vị cung nữ kia ly khai, không chút để ý, thể nhưng cũng từng có một vị thị vệ rất bình thường đi lại ở trong cung tuần tra, Ti Tích liếc mắt một cái nhìn thấy gã, tùy tiện nói: “Kéo xuống chém.”

Không có bất cứ lý do gì, lúc y cao hứng hay tức giận, bạn đều không thể nhìn thấu.

Thể nhưng lại cố ý để vị thái tử trẻ tuổi như vậy đem cả Lương quốc đều khống chế ở trong lòng bàn tay, phụ hoàng y từ lâu đã trở thành một con rối, y mới chính là người nắm quyền hành chân chính của Lương quốc. Mà lần này, Ti Tích quá dị cố ý một thân một mình che ô, đi trên con đường Thanh Thạch vắng tanh vắng ngắt.

Cơ Nguyên Thanh từ một hướng khác đi tới, Ti Tích liền đi ngược chiều với hắn.

Tuyết lớn đem toàn bộ thế giới bao phủ thành một mảnh trắng xóa, vị thái tử Lương quốc vẫn cứ bình tĩnh che ô chậm rãi bước từng bước đi. Y mặc một chiếc áo choàng lông chồn màu trắng, lông mao trắng nõn càng làm nổi bật lên da dẻ trong suốt yếu ớt, sắc mặt y rất trắng, không có nụ cười chỉ có yên tĩnh mà đi tới, tựa như y không hề chú ý đến Cơ Nguyên Thanh từ phía đối diện đang đi đến gần.

Khi Cơ Nguyên Thanh nhìn thấy Ti Tích, trong lòng liền dấy lên một cỗ căng thẳng không ngớt. Trái ngược với Diệp Lăng biểu hiện vô cùng sinh động, ở trong màn ảnh nhỏ, thần sắc hắn chột biến, nhưng rất nhanh lại che giấu đi, hắn cúi thấp đầu, tiếp tục đi qua, Ti Tích dường như không phát hiện ra điều gì bất thường, vẫn cứ chậm chậm bước từng bước một.

Bên trong tuyết lớn, thiếu niên mặc trường bào màu trắng giống như một vị tiên nhân nho nhã xuất trần, cầm ô bước đi, ung dung không vội.

Tại thời điểm Cơ Nguyên Thanh sắp đi qua Ti Tích, bỗng nhiên có một đứa nhỏ mặc chiếc áo vải mỏng manh chạy qua đụng phải chân Ti Tích, chiếc ô trong tay y vẽ một đường uyển chuyển trong không trung rơi xuống trước mặt Cơ Nguyên Thanh.

Thân thể Cơ Nguyên Thanh bỗng chốc cứng đờ.

—— Nơi này là Đại Bản Doanh Lương Quốc, nơi này là địa phận của thái tử Lương Quốc, Ti Tích.

Cơ Nguyên Thanh cố tình làm một bộ dáng không chú ý đến, hắn nâng bước chân muốn đi vòng qua bên cạnh, không ngờ phía sau lại vang lên một mặt thanh âm lạnh lạnh dễ nghe: “Vị công tử này, thực xin lỗi đã chặn đường của người.

Dứt tiếng, một đạo thân ảnh màu trắng xẹt qua bên người Cơ Nguyên Thanh. Thiếu niên tuổi mười sáu cúi người xuống, đem chiếc ô cầm lên, y vô cùng kiên nhẫn, vuốt hoa tuyết trên mặt ô, lại chậm rãi cúi đầu nhìn xuống đứa nhỏ không ngừng khóc lóc dưới chân.

Đứa nhỏ kia cũng không nghĩ đến sẽ đụng phải người khác, nó gào khóc thật lớn, rõ ràng là bản thân làm sai nhưng lại khóc đến kinh thiên động địa, khóc đặc biệt đáng thương. Ở trong mắt Cơ Nguyên Thanh, hắn nhìn thấy vị thái tử Lương Quốc đã có duyên gặp gỡ một lần trước kia này ôn nhu vuốt ve mái tóc đứa nhỏ, cười nói: “Ta không đau, người cũng không đau, đi thôi.”

Dung mạo thiếu niên quá mức tuổi mười sáu, nụ cười trên môi cũng thập phần âm áp, đứa nhỏ kia ngẩn người, bỗng chốc nín khóc, sau đó liền đứng dậy bỏ chạy thật nhanh.

Ti Tích đem chiếc ô gấm lau sạch, lần thứ hai đội lên trên đầu, nét cười bên môi y vẫn như cũ chưa có tản đi, ánh mắt trong suốt mà nhìn nam nhân trước mặt, cười nói: “Trời sắp tối rồi, vị công tử này, xin chú ý khởi hành, mùa đông ở Lương Quốc luôn rất lạnh.”

Một câu nói này buông xuống, tựa như một loại biến hóa quỷ quái, Ti Tích cầm thanh ô gấm màu trắng chậm rãi biến mất bên trong mê hồn tuyết lớn.

Mà ở bên trong trường quay phim, Diệp Lăng lại đưa mắt nhìn theo bóng dáng Sở Ngôn đã đi xa một lúc lâu, y hơi nheo mắt, không nói gì.

Cho dù đã đi xa, thiếu niên này vẫn như cũ không có một tia thả lỏng, bóng lưng của y mang theo một loại cảm giác độc hữu hiu quạnh, thân hình tiêu điều. Vào lúc này, y không phải Sở Ngôn, y chính là Ti Tích, không khí căng thẳng trong trường quay phim cũng dần tiêu tan, đến cuối cùng, cũng không biết vì sao Diệp Lăng lại nở nụ cười, tăng thêm một câu lời thoại ——

“Mùa đông Lương Quốc rất lạnh, thế nhưng Tấn Quốc từ xưa đến nay cũng chưa từng nhập đông.”

Phân cảnh này, hoàn hảo kết thúc.

Từ lâu Quách lão đã phát hiện ra, thời điểm đối diện với người có diễn xuất càng tốt bao nhiêu, hiệu quả lời thoại cùng biểu hiện của Sở Ngôn sẽ càng tốt bấy nhiêu. Giống như vừa nãy, cậu thể nhưng lại có thể đưa được Diệp Lăng hoàn toàn nhập diễn, tăng thêm một câu thoại vô cùng thâm ý, hơn thế, Diệp Lăng diễn xuất so với trước đây càng trở nên xuất sắc.

Nếu như nói trước đây Diệp Lăng có năm phần trở thành Cơ Nguyên Thanh, như vậy hiện tại, y chỉ ít đã có tám phần rồi.

Diễn xuất như vậy đều khiến cho rất nhiều người kinh diễm, ngay đến cả Quách lão cũng không nhịn được mà than thở vài câu. Mãi cho đến khi kết thúc buổi ghi hình, Quách lão luôn luôn nghiêm cẩn cũng nhắc vô cùng tiếc nuối mà nói rằng: “Thật đáng tiếc, phân cảnh của Ti Tích trong một tuần này có thể quay xong rồi, nếu có thể cho cậu thêm chút phân cảnh, vậy cũng không tệ.”

Ngược lại, Sở Ngôn vẫn chỉ cười nói: “Cháu sẽ chăm chỉ diễn tốt, Quách đạo.”

Ngày thứ nhất quay chụp hoàn toàn kết thúc, Sở Ngôn thay quần áo đồng thời cùng Chu Hòa Huy trở về biệt thự. Vì cả viên tinh cầu truyền hình này đều được đoàn phim Thịnh Thế thuê lại, cho nên Sở Ngôn cũng có thể đơn độc một mình ở lại một cái biệt thự vô cùng xa hoa, vừa làm việc vừa nghỉ ngơi.

Có điều lần này, Sở Ngôn vừa đi đến trước cửa biệt thự được đoàn phim bố trí cho mình, liền thấy một thân ảnh thon dài cao ngất đang đứng một bên, hơi hơi ngẩng đầu không biết là đang nhìn cái gì.

Sở Ngôn phút chốc ngẩn ra, đối phương cũng đã phát hiện ra thân ảnh của cậu.

Người đàn ông lạnh lùng, tao nhã cất bước đi tới, khuôn mặt tuấn mỹ không chút biểu tình, hắn mặc một chiếc áo bành tô màu đen, khí chất ung dung, nét mặt trầm tĩnh. Hắn cúi đầu nhìn thiếu niên trước mắt, còn chưa mở miệng lại nghe Sở Ngôn cười nói: “Tôi ngược lại thật không biết vậy mà còn có thể gặp được Hạ tiên sinh trên một tinh cầu truyền hình đã được bao nhiêu.”

Ý tứ là: Nơi này là địa phương đã được đoàn phim Thịnh Thế bao thầu, ngài cứ vậy xuất hiện có phải

hay không rất không có quy củ?

Thế nhưng một giây sau, đã thấy được Hạ Bách Thâm hiếm khi nở nụ cười, cười nói: “Tôi nghĩ, xuất hiện ở một viên tinh cầu thuộc quyền sở hữu của chính mình hẳn là sẽ không có bất cứ vấn đề gì cả.”

—

Sở Ngôn tiếp tục sự nghiệp tẩy não cho bạn diễn:))

27. Chương 27

Sản nghiệp dưới danh nghĩa Hạ Thị trải rộng khắp nơi trên tinh hệ, mà giải trí Thiên Thịnh chính là một phần tài sản đứng tên Hạ Bách Thâm. Thiên Thịnh là công ty giải trí lớn nhất Hoa Hạ, sở hữu hai đài vệ tinh thu phát đồng thời, ngoài ra Thiên Thịnh còn bao thầu một lễ trao giải thưởng và nắm giữ tám viên tinh cầu truyền hình lớn trong tay.

Toàn bộ Trung Hoa tổng cộng có hơn ba mươi viên tinh cầu truyền hình, trong đó đứng quyền sở hữu tư nhân tuyệt đối không vượt quá 15 viên, thế nhưng trong tay Thiên Thịnh lại sở hữu tận 8 viên. Này đâu thể dùng hai chữ có tiền để hình dung? Quả thực là có tiền đến mức khiến người đổ mắt!

Lần tiến vào đoàn phim Thịnh Thế này cũng không cần dùng đến tài nguyên của công ty, hoàn toàn là cơ hội do một mình Chu Hòa Huy tranh thủ giúp Sở Ngôn, hơn nữa vai trò của Sở Ngôn cũng chỉ là một nam số bốn mà thôi, thế nhưng nhà đầu tư lớn nhất của Thịnh Thế vẫn là Thiên Thịnh

Bởi vậy lần quay chụp này, đoàn phim Thịnh Thế liền thuê xuống một viên tinh cầu truyền hình cổ đại của Thiên Thịnh. Nói như vậy cũng có nghĩa là, viên tinh cầu này là tài sản trên danh nghĩa của Hạ Bách Thâm, tuy rằng đã cho thuê ra ngoài thế nhưng muốn đi vào viên tinh cầu này tuyệt đối là không có bất cứ vấn đề gì.

Sở Ngôn nghĩ thông suốt điểm này, cho dù là người rộng lượng cũng khó tránh khỏi khóe miệng co quắp một hồi.

Ở đời trước, cậu cũng là một người vô cùng biết cách hưởng thụ, mà một đời này bởi vì sự nghiệp giải trí văn hóa phát triển vượt bậc, tiền lương của các nghệ sĩ, ngôi sao cũng cao hơn trước kia rất nhiều, điều này khiến cho Sở Ngôn cơ hồ chưa từng phải trải qua bất cứ chuyện gì khổ sở, thậm chí sinh hoạt còn vô cùng tốt. Thế nhưng, điều này cũng không có nghĩa là cậu có thể nắm giữ một viên tinh cầu trong tay.

—— Không đúng, chỉ ít là tám viên tinh cầu.

Một ngàn năm trước, cảnh giới tối cao của việc khoe khoang giàu có đại khái chính là: “Ở trên Thái Bình

Dương tôi có mấy hòn đảo nhỏ, haha, không đáng giá, không đáng giá haha.”

Mà một ngàn năm sau, lại có một người đàn ông mặt không biến sắc mà bình tĩnh nói rằng: “Đây là tình cầu của tôi.”

..... Khoe khoang như vậy, thật sự không sợ bị sét đánh sao?!

Dù sao chẳng nữa, lúc này Sở Ngôn cũng đã phát hiện ra một cái vấn đề, chính là Chu Hòa Huy vốn dĩ hẹn gặp muốn cùng cậu nghiêm túc nói chuyện một phen thế nhưng đến bây giờ vẫn chưa có xuất hiện. Cậu đại khái cũng đoán được, nhất định là người đàn ông trước mặt này đã dùng thủ đoạn gì đó, khiến Chu Hòa Huy tạm thời rời đi.

Sở Ngôn suy tư chốc lát, ngữ khí bình tĩnh mà nói rằng: “Hạ tiên sinh, không biết ngày hôm nay ngài xuất hiện ở đây, là vì chuyện gì?”

Hoàng hôn chậm rãi buông xuống dưới thiết lập hệ thống thời tiết trên tinh cầu, tà dương ảm áp ôm lấy mọi góc cạnh hoàn mỹ trên khuôn mặt Hạ Bách Thâm, khiến cho nó càng trở nên tuấn mỹ hơn bao giờ hết.

Hạ Bách Thâm cũng không ngay lập tức trả lời câu hỏi của Sở Ngôn, ánh mắt sâu thẳm của hắn dừng lại trên gương mặt của thiếu niên trước mắt một lúc, sau đó mới nói: “Tôi đến tìm cậu thực hiện hiệp ước.” Dừng một chút, Hạ Bách Thâm lại bổ sung: “Là hiệp ước cậu tự tay ký xuống.”

Nghe vậy, trong lòng Sở Ngôn lập bộp một tiếng, lòng mày cũng hơi nhú lại, cậu tuyệt đối không nghĩ đến, ở thế giới này, Kim Chủ cùng minh tinh có quan hệ bao dưỡng còn cần có hiệp ước duy trì? Loại quan hệ mờ ám này chẳng lẽ không nên chỉ tồn tại ở trong bụng song phương sao?

Nghĩ mãi cũng không ra đáp án, Sở Ngôn chỉ có thể giả vờ trấn định nói: “Chuyện tình hiệp ước này, tôi cũng muốn tìm ngài nói một chút.”

Bất luận đây là cái hiệp ước gì, từ thân phận nguyên chủ cùng địa vị của Hạ Bách Thâm, cho đến việc Thiên Thịnh đột nhiên lại cho mình nhiều tài nguyên như vậy, có thể thấy loại quan hệ này chắc chắn có mang theo tiền tài cùng lợi ích. Đột nhiên biết đến vẫn còn tồn tại một bản hiệp ước nữa, Sở Ngôn cũng khá là hoảng sợ, nhưng cậu nhất định phải tỉnh táo lại, làm bộ như chính mình vô cùng hiểu rõ.

“Lúc trước ngài cho tôi một bộ phim, tôi không nhận, mà trước đó nữa, sự tình Huyết Chiến cùng Khi Thiên Tam Phiến cũng đã trôi qua, những tài nguyên này tôi không có cách nào trả lại được nữa, thế nhưng tôi nghe nói, hai bộ phim này cũng đem lại lợi nhuận rất lớn cho công ty.”

Thiếu niên chuyển đề tài, ngược mắt nhìn về phía Hạ Bách Thâm. Một câu kia vừa nói ra, lòng mày Hạ Bách Thâm cũng hơi nhướn lên, ra hiệu đối phương tiếp tục nói.

“Tài nguyên đã có tôi không thể cự tuyệt, thế nhưng nếu anh đồng ý, tôi nguyện ý cùng Thiên Thịnh giải

trừ hợp đồng, sau đó sẽ dùng hình thức tiền tài từ từ trả lại những tư nguyên này. Nếu như anh không muốn tôi giải trừ hợp đồng với Thiên Thịnh, tôi cũng nguyện ý thay đổi các điều khoản trong hợp đồng của mình, nhận tiền lương ít đi chút.”

Nói đến đây, Sở Ngôn chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Bách Thâm.

Không khí lâm vào trầm mặc, ánh mắt Sở Ngôn nhanh chóng từ mây kiếm quét qua đôi môi đơn bạc nhạt màu của người đàn ông trước mặt. Trong lòng cậu không khỏi thở dài một tiếng, âm thầm suy nghĩ, đây đúng là loại hình mà cậu thích nhất, thế nhưng muốn thu phục người đàn ông này, chỉ sợ cái giá cậu phải đánh đổi thực sự quá lớn, cái được không bù nổi cái mất.

Hạ Bách Thâm tất nhiên không biết ở trong lòng Sở Ngôn hắn bây giờ giống như một món hàng...Ừ, cứ coi như là thịt lợn đi. Một bên là “Mình rất thích ăn thịt lợn.” Một bên lại “Tuy rằng miếng thịt này rất hợp ý mình thế nhưng con người hắn lại vô cùng đáng ghét, cho nên, vẫn là nên cách hắn thật xa.”

Hai người nhìn nhau chăm chú, Sở Ngôn bỗng nhiên cười nói: “Giải quyết vấn đề hiệp ước như vậy, Hạ tiên sinh, ngài xem có được không?”

Hạ Bách Thâm trầm mặc một lát, nói: “Cậu thật sự muốn giải ước?” Cậu thật sự muốn ly hôn với tôi?

Sở Ngôn vô cùng trịnh trọng gật đầu: “Đúng vậy. Tôi muốn dựa vào thực lực của bản thân tự mình phát triển.” Kim chủ cái gì, anh không bao đường nổi tôi đâu!

Ánh mắt sâu thẳm dừng lại trên người thiếu niên một hồi lâu, nhìn nụ cười bình tĩnh tự tin này, không biết vì sao, trong đầu Hạ Bách Thâm bỗng nhiên hiện lên hình ảnh vị tướng quân trẻ tuổi, mặc một thân quân trang, cao ngạo mà tùy tiện.

Hạ Bách Thâm khẽ nhếch môi, lắc đầu nói: “Cái hiệp ước này, cậu nhất định phải thực hiện.”

Sở Ngôn theo bản năng mà hỏi: “Ép mua ép bán?”

Loại hình dung này thực sự quá mức kỳ quái, Hạ Bách Thâm hơi sững sờ, mới nói: “Nếu cậu đã nghĩ như vậy, tôi cũng không có cách nào.”

Lẽ nào trước kia không phải thiếu niên trước mắt này vô cùng kích động hăng hái ký vào hiệp ước?

Sở Ngôn nhú mày, hơi hơi suy nghĩ một hồi mới không nhịn được hỏi: “Anh đã thực hiện hết hiệp ước rồi?”

Hạ Bách Thâm phút chốc ngẩn ra.

Hạ Bách Thâm được biết, nửa năm trước, Sở Ngôn bị ốm một trận, đã đến bệnh viện đa khoa dưới danh nghĩa Hạ Thị khám một chút, thuận tiện còn để lại một phần tế bào,. Sợ là tất cả những người đến bệnh viện Hạ Thị chữa trị đều không biết đây thực chất là một cái bệnh viện vô cùng đen tối đi!

Trình độ chữa bệnh của bệnh viện đa khoa Hạ Thị tốt hơn các bệnh viện khác trên thị trường hơn nữa giá cả cũng rất phải chăng, thái độ phục vụ người dân vô cùng lễ phép. Thế nhưng trên thực tế chỉ cần là người bệnh tiến hành chữa bệnh ở bệnh viện đa khoa Hạ Thị đều sẽ bị lưu lại một phần gen để tiến hành kiểm tra gen xứng đôi.

Tại sao trình độ chữa trị tốt như vậy mà chi phí lại rẻ như thế?

Là bởi vì bọn họ đuổi lý á!

Hay cho một cái bệnh viện đa khoa đen tối, quả thực là hãm hại người chết không đền mạng!

Mà lần đó, sau khi Hạ lão gia tử cho tiến hành kiểm tra mức độ gen xứng đôi giữa Sở Ngôn và Hạ Bách Thâm, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, nhanh chóng báo kết quả cho Hạ lão gia tử. Lúc Hạ lão gia tử nghe được kết quả cũng bị dọa đến ngẩn ngơ, ông mau chóng tìm đến Sở Ngôn, dùng một số tiền lớn trao đổi bảo cậu đóng góp một ít tế bào hoàn chỉnh, làm nguyên liệu kiểm tra gen xứng đôi.

Sau khi kiểm tra cẩn thận, mức độ xứng đôi là: 99%

Chỉ cần hai bên đồng ý XXX khẳng định có thể sản sinh hậu đại vô cùng thuận lợi.

Suốt mấy trăm năm nay, cả tinh hệ chưa từng xuất hiện cặp đôi nào có độ phù hợp cao đến như vậy.

Vậy nên, Hạ lão gia tử quyết định tìm đến Sở Ngôn, bắt đầu tiến hành đàm phán. Lão gia tử sớm đã điều tra được Sở Ngôn là một diễn viên trẻ, vì vậy ông liền ra giá cho đối phương, hứa hẹn sẽ đưa cậu ta lên đỉnh cao của giới giải trí, chỉ cần Sở Ngôn tình nguyện hiến một ít tế bào sinh sản để Hạ gia tiến hành dung hợp thì trong vòng một năm Sở Ngôn nhất định sẽ trở thành siêu sao thiên vương.

Hạ lão gia tử tuyệt đối không nghĩ đến, sau khi Sở Ngôn nghe được lời này, ngay cả mí mắt cũng không thêm chớp, nói: “Tôi muốn trở thành siêu sao làm cái gì? Tôi chỉ muốn tiền, làm ngôi sao để làm chi? Quá mệt mỏi, chủ yếu là muốn tiền!”

Hạ lão gia tử: “...”

Vì vậy hiệp ước liền biến thành: Hạ gia trước tiên trả cho Sở Ngôn một triệu tinh tệ thù lao, Sở Ngôn tình nguyện hợp tác với Hạ gia. Từ thời điểm ký hiệp ước, Sở Ngôn sẽ vì Hạ gia sinh sản hậu đại — bất luận là dùng phương thức gì, chỉ cần có kết quả, Hạ gia sẽ trả thêm cho Sở Ngôn mười triệu tinh tệ làm thù lao dứt điểm, đồng thời Sở Ngôn cũng phải hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ với đứa trẻ, không bao giờ liên hệ nữa.

Mà một “người mẹ” lười biếng hoang đường, chỉ thích sống phóng túng như vậy Hạ lão gia tử cũng rất không thích.

Nhưng mà, vừa giải quyết xong Sở Ngôn, Hạ lão gia tử cũng không ngờ đến Hạ Bách Thâm lại kịch liệt phản đối.

Hạ Bách Thâm cười lạnh nhìn ông nội mình, đôi mắt hơi híp lại: “Cháu tuyệt đối sẽ không phát sinh quan hệ với bất cứ người nào ngoại trừ vợ cháu.”

Hạ lão gia tử vội vã la lên: “Chỉ cần dung hợp tế bào ngoài cơ thể là được!”

Hạ Bách Thâm chậm rãi cong môi, ngữ điệu bất đắc dĩ: “Con của cháu, chỉ có thể cùng vợ cháu sinh ra. Ông nội, ông nguyện ý để cháu cưới một người tham lam vô độ như vậy làm vợ sao?”

— Kết cục của câu nói này chính là, Hạ tiên sinh sắc mặt âm lãnh nhìn một tấm giấy đăng ký kết hôn đã được ấn sẵn dấu vân tay.

Khi ấy, Hạ tiên sinh đã tức giận đến cực điểm, tuy rằng biểu hiện bên ngoài vẫn là một mảnh sóng êm gió lặng thế nhưng trong lòng sớm đã bùng cháy: Ông nội đã ép cháu cưới một kẻ xấu xa như vậy làm vợ, vậy cháu liền làm tới cùng cho ông xem.

Đương nhiên, Hạ gia thật sự chuyển tiền cho Sở Ngôn sao? Cũng không có! Hạ Bách Thâm thực sự vô cùng chán ghét một kẻ tiểu nhân ngu ngốc chỉ biết đòi tiền, thậm chí còn không hiểu cái gì gọi là “thả dây dài câu cá lớn” xuất hiện trước mặt mình, vì vậy mà ngay cả số tiền một triệu đầu tiên cũng chưa chi trả. Vốn dĩ ban đầu, ngay cả việc để Sở Ngôn ký hợp đồng với Thiên Thịnh cũng là ý của Hạ lão gia tử, Hạ Bách Thâm hoàn toàn không hay biết gì, thẳng đến khi mọi chuyện xong xuôi, ván đã đóng thuyền, hẳn mới hay có chuyện như vậy.

Cách nghĩ của Hạ lão gia tử chính là: Trước hết phải bắt thằng nhóc kia lại đây!

Mà cách nghĩ của Hạ Bách Thâm lại là: Một người như thế cũng chỉ cần tiền, bạn có cho cậu ta bao nhiêu tài nguyên cậu ta cũng không cần.

Mà hiện tại, chính tại Hạ Bách Thâm lại nghe được Sở Ngôn nói với mình: Tôi trả tài nguyên cho anh, tôi muốn giải ước.

“Cậu có biết thứ cậu buông bỏ là gì không?”

Giọng nói trầm thấp từ tính của người đàn ông vang lên giữa không gian yên tĩnh, dưới nắng chiều ấm áp, khuôn mặt tuấn tú của thiếu niên phát sáng rực rỡ như kim cương, khóe môi khẽ nhếch, một nụ cười tươi tắn như xuân hoa liền xuất hiện.

Sở Ngôn tùy ý nói rằng: “Hạ tiên sinh, tôi vẫn nói, tôi không cần bất cứ ngoại lực nào cũng có thể tiến xa trên con đường này.”

Nụ cười này quá có tính đầu độc, Hạ Bách Thâm chậm rãi híp mắt, vô thanh vô tức giấu đi một mặt kinh diễm. Hắn cười khẽ một tiếng, nói: “Sở Ngôn, hiệp ước này đúng là do cậu bắt đầu thế nhưng cậu cũng không có quyền kết thúc. Bây giờ, tôi không muốn giải ước.”

Sở Ngôn nghe vậy, lông mày nhíu chặt: “Anh thật sự muốn ép mua ép bán?”

Hạ Bách Thâm nhướn mày: “Không dùng kính ngữ với tôi nữa?”

Đã bị ép đến nước này, coi như là người có tính khí tốt hơn cũng không thể nào tiếp tục giả vờ. Trong suy nghĩ của Sở Ngôn, người đàn ông trước mặt này nhất quyết muốn dùng quy tắc ngầm với mình, loại hành vi này quả thực sánh ngang với cường thường dân nữ, bất quá cậu cũng biết, đối phương hoàn toàn có đủ năng lực để làm vậy.

Nụ cười trên khóe miệng từ từ tiêu tan, thiếu niên tuổi trẻ đam mê liếc nhìn người đàn ông trước mặt: “Không muốn dùng nữa.”

Hạ Bách Thâm ý vị sâu xa mà “Ồ” một tiếng, hoàn toàn không có lấy một tia tức giận, ngược lại không hiểu vì sao tâm tình càng trở nên tốt đẹp.

Mà giờ khắc này, Sở Ngôn đã không còn để ý đến người đàn ông không thích tuân thủ quy tắc trong giới ở trước mặt này nữa, cậu đã chuẩn bị kỹ càng, dự định bảo Chu Hòa Huy tìm cho mình một người vệ sĩ, dự phòng vài chuyện “bất ngờ”.

Sở Ngôn cứ thế bỏ mặc Hạ Bách Thâm, cất bước đi về phía biệt thự của mình, cậu hoàn toàn không sợ đắc tội với đối phương, thậm chí còn âm thầm hi vọng người kia sinh ra ác cảm với mình, đừng tiếp tục dây dưa không ngót như hiện tại. Cho dù như vậy, sự nghiệp của cậu cũng sẽ bị cản trở không ít.

Thế nhưng Sở Ngôn vừa đi về phía trước mấy bước, liền thấy Hạ Bách Thâm đuổi theo sau, giống như cũng muốn vào trong biệt thự. Sở Ngôn dừng chân lại, cười hỏi: “Hạ tiên sinh, anh cũng muốn vào trong sao? Đây là nơi ở của tôi, mặc dù tinh cầu này thuộc về anh, thế nhưng hiện tại đã cho chúng tôi thuê, anh lại trực tiếp xông vào nhà của người khác như vậy hình như không được hay lắm đâu?”

Giọng Hạ Bách Thâm có chút run rẩy: “Nhà của người khác?”

Sở Ngôn gật đầu, “Đúng vậy, với quan hệ của hai chúng ta, tôi không nghĩ đã thân thiết đến mức để anh tùy ý ra vào nhà của mình? Hạ tiên sinh, hôm nay tôi hơi mệt, để khi khác lại hoan nghênh anh đến nhà tôi làm khách.”

Vừa dứt lời Sở Ngôn liền đóng sầm cửa vào, chỉ để lại một mình Hạ Bách Thâm đứng ở bên ngoài.

Người đàn ông cao lớn trầm mặc hồi lâu, nhìn bóng lưng thiếu niên khuất dần sau cánh cửa biệt thự. Dần dần, hắn rút cuộc cũng tìm được một tia sai lệch khi ở chung với thiếu niên, đồng thời cũng có chút thấu hiểu được vì sao bản thân luôn có cảm giác thái độ của Sở Ngôn đối với mình có chút sai lầm... hơn nữa còn là sai đến rất kỳ quái.

Một lát sau, Hạ Bách Thâm gọi một cuộc điện thoại đầu tiên: “Giúp tôi điều tra một chút, nửa năm gần đây Sở Ngôn đến cùng là đã xảy ra chuyện gì?”

Cuộc điện thoại thứ hai, Hạ Bách Thâm đi vào một ngôi biệt thự đối diện với ngôi biệt thự của Sở Ngôn, nhấn máy truyền tin. Sắc mặt hắn âm trầm mà nhìn lão nhân tóc bạc trong hình ảnh giả lập, hai mắt nguy hiểm hơi nheo lại, hỏi: “Lúc trước khi ký vào giấy kết hôn, Sở Ngôn rút cuộc có cam tâm tình nguyện hay không?”

Hạ lão gia tử sững sờ: “Đương nhiên rồi! Cậu ta tuyệt đối là cam tâm tình nguyện, còn luôn miệng nói chúng ta không thể đổi ý.”

Hạ Bách Thâm nghe vậy, từ từ nở nụ cười, khí tràng ngọt ngào nặng nề dần dần tan thành mây khói, hắn nhẹ nhàng “Ồ” một tiếng, cười nói: “Thế nhưng ông nội, cháu phát hiện, cậu ta thật giống như không muốn thừa nhận người chồng này... Nói đúng hơn là... Cậu ta căn bản không xem cháu là chồng cậu ta!”

—

Vừa thi xong, nhưng tuần sau tui lại phải đi thực tế nửa tháng =))) Thôi đành tự thắp một ngọn nến cho bộ đàm này khi rơi trúng tay tui vậy:))

28. Chương 28

Chuyện Hạ Bách Thâm vào ở căn biệt thự đối diện, Sở Ngôn thật sự không hay biết gì.

Ngày hôm sau, Sở Ngôn vẫn tỏ ra bình thường đến đoàn phim ghi hình, hết thấy đều tiến hành vô cùng thuận lợi, không hề có lấy một tia dị thường. Mà không khí bình thường này lại khiến Sở Ngôn không khỏi cảm thấy có chút kinh ngạc, lúc cậu hỏi Chu Hòa Huy ngày hôm qua rút cuộc đã xảy ra chuyện khiến y không thể có mặt, Chu Hòa Huy chỉ cười nói: “Cũng chẳng có chuyện gì đặc biệt, chỉ là trong công ty có chút việc, tổng giám đốc Từ nói chuyện với tôi rất lâu, thực sự không rút ra được, vì vậy đêm qua chỉ có thể gửi cho cậu một tin nhắn, thông báo cho cậu biết tôi không thể qua đây được.”

Sở Ngôn nghe vậy giống như có điều suy nghĩ, nhưng vẫn gật đầu không hỏi thêm nhiều.

—— Còn có thể có chuyện gì, nhất định là có người tận lực làm chuyện xấu ở sau lưng, mượn cơ hội hoàn Chu Hòa Huy.

Tiến độ quay chụp của Thịnh Thế vẫn tiến hành theo dự định, nam chính Diệp Lăng và nữ chính Nhậm Vân Dao đều biểu hiện phi thường xuất sắc, bao gồm cả nam hai và nữ hai sau khi đối diễn với Sở Ngôn vài lần, song phương đều chậm rãi quen thuộc, vì vậy tiến độ lập tức đẩy lên cực nhanh.

Vai diễn của Sở Ngôn là Thái tử Lương quốc Ti Tích, nếu đã nói đây chỉ là một nam bốn, như vậy đất diễn khẳng định cũng không nhiều được đến đâu, tổng cộng chỉ xuất hiện trong mười tập, nhiều hơn một tập cũng không được, số lần xuất hiện cũng không nhiều lắm. Thế nhưng nếu xét toàn bộ nội dung bộ phim thì đây lại là một nhân vật vô cùng quan trọng, chỉ cần y còn sống một ngày liền chính là một thanh lợi kiếm treo trên đầu dân nhân vật Tần quốc, phá lệ chói mắt.

Tình cầu điện ảnh truyền hình thực sự là biểu hiện nền móng của nền công nghiệp giải trí, mỗi viên tình cầu đều được thiết kế theo phong cách bất đồng, còn phân chia rất nhiều khu vực. Giống như tình cầu mà Thịnh Thế đang thuê này, ngoại trừ khu lưu trú của nhân viên đoàn phim, tất cả kiến trúc còn lại đều là cổ phong, đình đài lầu các, rường cột chạm trổ mỹ lệ.

Có kiến trúc còn chưa đủ, vì phối hợp với nhiều loại tình cảnh, mỗi tình cầu điện ảnh còn phải trang bị hệ thống điều chỉnh thời tiết cao cấp, có thể giả lập khí hậu theo yêu cầu của đoàn phim. Nói ví dụ như hôm qua bọn họ vừa quay chụp một cảnh tuyết lớn, hôm nay đã quay mùa hè mặt trời oi ả, vô cùng thuận tiện.

Theo tốc độ quay chụp gia tăng, năm ngày trôi qua rất nhanh, Sở Ngôn cũng quay đến phân cảnh cuối cùng.

Đã đến thế giới này được nửa năm, Sở Ngôn tổng cộng quay chụp ba bộ phim, ngoại trừ Tần Mộ Nghiên trong Khi Thiên Tam Phiến tự mình biến mất, trong Huyết chiến kết cục của cậu chính là chết đến không còn hài cốt, mà Thái tử Lương quốc trong Thịnh Thế cũng phải chết giữa tuyết trắng mệnh mỏng, không tìm thấy thi thể.

Đợt phân cảnh này quay xong, Chu Hòa Huy lập tức mang ly trà gừng nóng chạy qua, đồng thời còn mở máy điều hoà nhỏ loại tiên tiến nhất giúp Sở Ngôn sưởi ấm cơ thể.

Quách lão là một đạo diễn nghiêm túc đến mức hà khắc, nếu Ti Tích đã được viết bị chết trong tuyết lớn, như vậy Sở Ngôn nhất định phải trực tiếp vùi người trong tuyết đủ một khoảng thời gian nhất định, mặc dù sau đó có thể dùng thể thân và đặc hiệu thay thế, nhưng những phân cảnh cần Sở Ngôn diễn xuất thì một chút cũng không thể bừa bãi.

Thế nhưng, sau khi Quách lão xem xét hồi lâu, một màn Ti Tích chậm rãi khép lại đôi mắt kia vẫn khiến ông không khỏi cảm thán buông xuống tiếng thở dài, thậm chí còn vươn tay gạt giọt lệ trên hốc mắt.

Một kiêu hùng chết đi, tượng trưng cho một thời đại kết thúc.

Ti Tích chỉ xuất hiện ngắn ngủn trong mười tập, thế nhưng đối với nửa phần đầu của cả bộ phim Thịnh Thế, y tuyệt đối có thể xem như đại boss phản diện cực kỳ quan trọng. Dùng ngôn ngữ tương đối văn nghệ để diễn tả thì chính là: Y đã không còn ở giang hồ, thế nhưng trên giang hồ vẫn còn truyền thuyết của y.

Một nhân vật đáng sợ nguy hiểm như vậy cứ thế yên lặng chết đi, ngay cả thi thể cũng không ai tìm được, kiểu chết này thực sự quá mức thê lương. Lúc còn sống có bao nhiêu điểm lệ chói mắt, khi chết đi lại có bấy nhiêu yếu ớt vô lực.

Thế nhưng mọi người đều lơ mờ nhận ra, loại tử vong này có lẽ cũng là mong muốn của Ti Tích. Vị Thái tử không ai bì nổi, một tay che cả bầu trời Lương quốc kia luôn có một lòng tìm chết, thế nhưng cũng may là y có suy nghĩ này, nếu không chỉ sợ đại nhân vật phản diện nửa đoạn sau của Thịnh Thế rất có khả năng cũng đầu không lại y, cả bộ phim thực sự không có cách nào tiếp tục.

Nếu đã chết, vậy Sở Ngôn nhất định phải nhận tiền lì xì an ủi.

Lần trước trong đoàn phim Huyết chiến, bởi vì người chết thực sự quá nhiều —— không sai, bộ phim tàn nhẫn này ngoại trừ vai nam chính, bao gồm cả nữ chính, nam hai, nữ hai, nam ba, nữ ba... dù sao chính là tất cả những nhân vật khán giả có thể gọi được tên... toàn bộ đều chết sạch —— nói tóm lại chính là, Sở Ngôn không thể cầm được tiền lì xì an ủi, thế nhưng lần này lại không giống, trong bộ phim hiện tại, cậu là đại nhân vật đầu tiên phải chết.

Nhanh chóng có rất nhiều người đều đưa lễ vật đến, có người không nhiều sáng tạo liền trực tiếp tặng tiền lì xì —— ví dụ như Quách lão. Mà cũng có người phi thường có tâm chuẩn bị một ít món quà nho nhỏ —— giống như nữ chính Nhậm Vân Dao.

Đợt khi màn diễn của Ti Tích đã triệt để hoàn thành, đoàn phim được nghỉ nửa ngày coi như giúp Sở Ngôn ăn mừng, xua tan sát khí.

Vốn dĩ dựa theo suy nghĩ của Sở Ngôn, cậu sẽ nhờ Chu Hòa Huy mua một ít bánh kem, đồ ăn vặt và mấy bàn thức ăn ngon đến mời mọi người, nhân viên đoàn phim trực tiếp khai champagne chúc mừng, đến lúc chạng vạng là có thể rời khỏi tinh cầu về nhà, không quấy rầy tiến độ quay chụp của đoàn phim.

Không ngờ rằng, sau khi Quách lão nghe xong đề nghị của cậu liền lắc đầu, kinh ngạc nói: “Tuy rằng bộ phim này của chúng ta là do Thiên Thịnh đầu tư, thế nhưng trong dàn diễn viên chính chỉ có một mình cậu là nghệ sỹ của Thiên Thịnh, như vậy cậu cũng đừng khách khí nữa. Phía Thiên Thịnh đã đặt tiệc hoàn công cho cậu, mời cả đoàn phim đi ăn một bữa.”

Lời này vừa dứt, Sở Ngôn lập tức hơi nheo mắt.

Quả nhiên! Đến tối, khi cậu đi theo đoàn phim đến nhà hàng năm sao duy nhất trên tinh cầu này, vừa vào cửa đã nhìn thấy người đàn ông cao ráo tuấn mỹ kia.

Lúc nhìn thấy Hạ Bách Thâm, đừng nói là Sở Ngôn, mọi người ai cũng vô cùng sửng sốt, thậm chí quên mất phải đi về phía trước. Chỉ có Quách lão là người già, nhiều kinh nghiệm, nhanh chóng đi đến bên cạnh Hạ Bách Thâm, hỏi: ” Hóa ra Tiểu Hạ cũng đến sao? Ông nội cậu dạo này vẫn khỏe chứ? Hai ông già chúng ta đã lâu không có cơ hội gặp mặt rồi.”

Hạ Bách Thâm lễ phép gật đầu, mỉm cười nói: “Thân thể của ông nội cháu rất tốt, đã làm phiền Quách lão quan tâm rồi.”

Hai bên hàn huyên một chút, đoàn phim tiến vào phòng ăn chuẩn bị dùng cơm. Bất quá dù sao cảm giác tồn tại của Hạ Bách Thâm quá mức mạnh mẽ, mọi người ai cũng không dám chơi quá high, chỉ có thể nhỏ giọng mời rượu trò chuyện, ngay cả đùa giỡn người khác cũng không dám.

Hạ Bách Thâm tuy rằng không phải ngôi sao, cũng không phải đạo diễn, thế nhưng cũng có thể coi như là nửa người của giới giải trí. Trên thế giới này, người nào không biết công ty giải trí lớn nhất Hoa Hạ đều thuộc quyền chi phối của Hạ thị, mà người nắm quyền mới 25 tuổi này của Hạ thị càng là tuần dật phi phàm, rất nhiều nam nữ ngôi sao đều hi vọng có thể bò lên giường của hắn, hy vọng một bước lên trời.

Trong lúc ăn cơm, tầm mắt của rất nhiều người đều quét tới quét lui trên người Hạ Bách Thâm và Sở Ngôn, bọn họ đều biết tiệc hoàn công lần này là Thiên Thịnh tổ chức cho Sở Ngôn. Thiên Thịnh muốn nâng đỡ Sở Ngôn, đây cũng không phải vấn đề, dù sao bọn họ đều biết diễn xuất của Sở Ngôn rất tốt, nhan trị cũng thuộc hạng nhất, sau này tuyệt đối có thể trở thành nghệ sỹ tuyến đầu nổi bật.

Thế nhưng, ngay đến cả cả Hạ Bách Thâm cũng xuất hiện nha...

Đây tuyệt đối không phải là một chuyện bình thường đâu!

Nếu như nói, những nhân viên công tác và diễn viên ngồi ở bàn khác có thể giả vờ cái gì cũng không biết, như vậy đám người Diệp Lăng, Nhậm Vân Dao đang ngồi trên bàn tiệc chính cho dù muốn giả ngu cũng không được. Bất quá, bọn họ thực sự không rõ, đây rốt cuộc là cái tình huống gì?

Hạ Bách Thâm tự mình đến tham dự tiệc hoàn công của Sở Ngôn, thế nhưng lại không để ý đến chính chủ, chỉ thỉnh thoảng trò chuyện vài câu với Quách lão.

Loại tình huống này thực sự quá mức quý dị, mà Sở Ngôn lại giống như cũng không thèm để ý đến, chỉ yên lặng ăn thức ăn trước mặt mình.

Cảnh tượng này khiến suy nghĩ “Liệu có phải Sở Ngôn đã bị Hạ tiên sinh bao nuôi hay không?” trong lòng Diệp Lăng và Nhậm Vân Dao có chút dao động, đợi đến khi bữa cơm kết thúc, hai vị diễn viên tâm tư nhanh nhạy, tính cách khéo léo này cũng không ăn được bao nhiêu, ngược lại không ngừng lâm vào trầm tư.

Nếu như nói bọn họ là vô cùng kinh ngạc, thì Chu Hòa Huy lại càng là mơ mơ hồ hồ.

Vì sao Hạ tiên sinh lại xuất hiện ở nơi này? Vì sao Hạ tiên sinh phải nâng đỡ Sở Ngôn?

Chu Hòa Huy có cảm giác giống như bản thân hiểu được chút gì đó, đợi sau khi mọi người đã rời chỗ ngồi, y bí mật kéo Sở Ngôn lại thấp giọng hỏi: “Tiểu Ngôn, nguyên nhân cậu tiến vào công ty là vì Hạ tiên sinh sao?”

Sở Ngôn không phủ nhận, chỉ cười cười nhìn về phía Chu Hòa Huy, nói: “Anh Chu, sau này tôi không hy vọng có quan hệ lợi ích gì với Hạ tiên sinh.”

Bởi vì hôm nay ăn tiệc hoàn công đến khuya, Sở Ngôn cũng không thể lập tức rời đi được. Buổi tối sau khi Chu Hòa Huy đưa cậu trở về nơi ở, hai người giống như bị hoảng hốt, ngơ ngác nhìn Hạ Bách Thâm chậm rãi bước vào ngôi biệt thự đối diện nơi ở của Sở Ngôn. Trước lúc người kia vào cửa còn mỉm cười gật đầu với bọn họ, phẳng phất như một vị hàng xóm bình thường.

Mà phía bên này, đừng nói là Chu Hòa Huy, ngay đến cả Sở Ngôn cũng cảm thấy có chút không hiểu sao.

Còn ở bên kia, sở dĩ mấy hôm nay Hạ Bách Thâm không đi tìm Sở Ngôn là bởi vì hắn còn đợi tư liệu trợ lý Lâm từ Thủ đô tình gửi đến.

Những chuyện đã xảy ra trong nửa năm này thực sự quá mức kỳ quái, sau khi Sở Ngôn và Hạ Bách Thâm kết hôn được một tuần, Hạ lão gia tử liền tự mình chủ trương đưa Sở Ngôn về dưới danh nghĩa Thiên Thịnh. Càng khiến người ta kinh ngạc hơn chính là, cậu thiếu niên Sở Ngôn chỉ một lòng muốn tiền không thích làm siêu sao thiên vương kia lại sở hữu diễn xuất kinh người, đồng thời còn rất chăm chỉ, khiến hai vị đạo diễn Lưu, Vương đều tán thưởng không ngớt.

Thậm chí, ngay đến cả Quách lão nổi danh xoi mói, trong buổi tiệc hoàn công tối nay đều không ngừng tán dương Sở Ngôn.

“Cậu ta có tiền sử bệnh thần kinh không?”

Trong hình ảnh giả lập, trợ lý Lâm không khỏi cúi đầu: “Hạ tiên sinh, sức khỏe của cậu Sở vô cùng tốt, bao gồm cả phương diện tinh thần.”

Hạ Bách Thâm suy tư chốc lát: “Nếu đã không phải tinh thần phân liệt, như vậy chỉ là đơn thuần quên mất hôn nhân của chúng tôi?”

Trợ lý Lâm lại cúi đầu thấp hơn một chút, giả vờ bản thân cái gì cũng không nghe được.

“Ồ, tựa hồ có chút ý tứ...”

Hạ Bách Thâm đóng máy liên lạc, ngưng mắt trầm tư giữa phòng khách rộng rãi. Chỉ mới gặp mặt vài lần ngắn ngủi, Hạ Bách Thâm hắn còn chưa đến mức nảy sinh tình cảm đặc biệt gì với thiếu niên kia, thế nhưng đối với người kia và cả những nhân vật mà người kia thủ diễn, khiến cho hắn nảy sinh một chút hảo cảm là kết quả không thể chối cãi. Mà thú vị nhất lại là, đối phương thậm chí quên mất hôn ước của bọn họ...

Cũng vào thời điểm này, trong căn biệt thự đối diện chỗ Hạ Bách Thâm, Sở Ngôn cũng giống như đang có điều suy nghĩ nhìn chăm chăm một lọ hoa, hồi lâu sau cậu mới thăm thì tự nhủ: “Lúc về phải kiểm tra

kỹ một chút, nói không chừng có thể tìm được hiệp ước trong nhà...” Dừng một chút, Sở Ngôn nhú mày: “Nhất định phải tìm được.”

Hôm sau, mới sáng sớm, Hạ Bách Thâm giống như biết rõ Sở Ngôn sẽ nhanh chóng rời khỏi tinh cầu này, vì vậy từ sớm đã đẩy cửa ra ngoài, đi về phía căn biệt thự đối diện. Bất quá cũng vừa vặn, lúc hắn vừa định mở cửa lại nghe được một giọng nói trong trẻo vui tai vang lên bên cạnh: “Nhìn phương hướng này... Hạ tiên sinh giống như muốn tìm tôi nhỉ?”

Những sự kinh ngạc gần đây hắn gặp được thực sự còn nhiều hơn tổng số suốt 25 năm qua, Hạ Bách Thâm vừa xoay người đã thấy thiếu niên xinh đẹp tuần tú đang tựa vào hàng rào bên ngoài biệt thự, cười nhạt ngược mắt nhìn mình.

Ánh nắng ban mai chiếu rọi lên gương mặt tuần tú của thiếu niên, lấp lánh ánh vàng, thực sự rất đẹp, đôi mắt trong trẻo khiến trái tim Hạ Bách Thâm khê động, cũng không biết là tư vị gì.

Hạ Bách Thâm nói: “Tôi đang định tìm cậu.”

Sở Ngôn mỉm cười nói: “Hạ tiên sinh tìm tôi là chuẩn bị đưa ra đề nghị như lần trước, muốn tôi ngồi phi thuyền tư nhân của anh cùng nhau trở về Thủ đô tinh sao?”

Hạ Bách Thâm hơi mím môi, cũng không phủ nhận.

Sở Ngôn chậm rãi đứng thẳng người, y vuốt nhẹ mái tóc qua một bên, hơn nửa đầu tóc đen liền theo động tác của y mà đổ rạp về một bên, nụ cười bên môi cũng chậm rãi thu lại. Cùng lúc đó, một loại khí thể lạnh lẽo mạnh mẽ lập tức tràn ra, cho dù cậu có thấp hơn Hạ Bách Thâm vài centimet, thế nhưng loại khí thể này cũng đủ khiến cậu không rơi xuống thế hạ phong khi đối mặt với người kia, trái lại còn trở nên sắc bén khiến người khác hít thở không thông.

Bất quá, Hạ Bách Thâm phảng phất không hề nhận ra uy hiếp của thiếu niên, gương mặt tuần mỹ không có chút biểu cảm nào.

Qua chốc lát, Sở Ngôn mới cúi đầu nở nụ cười: “Hạ tiên sinh, tôi rất vinh hạnh có thể nhận được lời mời của anh, cùng anh ngồi trên một chiếc phi thuyền tư nhân.” Dừng một chút, Sở Ngôn cười nói: “Năng lực của anh thực khiến người ta bội phục.”

Hạ Bách Thâm khê vuốt cằm: “Quá khen.”

Sở Ngôn cười nhạt: “Đừng khách khí.”

Tuy là đang cười, thế nhưng nụ cười lại không vào được đáy mắt, Sở Ngôn khê liếc mắt qua gương mặt của người đàn ông đối diện, thu lại nụ cười, xoay lưng bước lên một bước. Mà ở phía sau y, Hạ Bách Thâm thật ra thoáng hơi sững sốt, sau đó liền cất bước đi theo thiếu niên.

Năng lực thực sự của Hạ Bách Thâm thực sự rất mạnh, mạnh thế nào?

Mạnh đến mức có thể khiến một công dân hợp pháp không có cách nào mua được vé phi thuyền trở về Thủ đô tinh! =))))))

Đối phương đã làm đến trình độ này, Sở Ngôn cũng không tiếp tục tránh né nữa. Tuy rằng cậu không rõ Hạ Bách Thâm vì sao lại cố chấp với mình như vậy, bất quá trong lúc tức giận, Sở Ngôn cũng hiếm khi nhắc lên một tia hứng thú ——

Đây là loại cảm giác căng thẳng, khẩn trương khi đối mặt kỳ phùng địch thủ, cũng giống như khi gặp được một miếng thịt thích hợp nhất với mình, miếng thịt này vô luận là độ dày, sự phân bố nạc mỡ... hết thấy đều vô cùng vừa ý, thế nhưng lại vì một chút nguyên nhân khiến bản thân không thể chạm vào. Vậy mà, khối thịt kia không phải chỉ một lần, còn liên tiếp.. hai... ba lần không ngừng khiêu khích!

Trước một giây khi đưa ra quyết định “Không tiếp tục lảng tránh Hạ Bách Thâm”, ngay cả Sở Ngôn cũng không ngờ được mình sẽ có suy nghĩ nguy hiểm như vậy. Thế nhưng sau khi hạ quyết tâm, cậu lại kinh hãi phát hiện, trong lòng mình thế nhưng lại dâng lên một cổ dục vọng chinh phục đã không thấy từ rất lâu.

Cho dù người đàn ông này là một ngọn núi lớn, thì cậu cũng sẽ không sợ hãi, khuất phục.

“Sắc mặt của cậu hình như có chút kỳ quái?”

Sở Ngôn ngược mắt: “A? Có sao?”

Hạ Bách Thâm nhướn mày: “Đang suy nghĩ gì?”

“Đang nghĩ miếng thịt mà tôi thích ăn nhất, vốn dĩ tôi cũng không định ăn nó, thế nhưng miếng thịt đó cứ liên tục xuất hiện trước mặt tôi. Vậy nên, tôi là đang nghĩ xem nên nấu nó như thế nào mới càng thêm ngon miệng đây?”

Giống như phát giác được một chút dị thường, đôi mắt Hạ Bách Thâm hơi híp lại, cũng không lên tiếng nữa. Chờ một lúc lâu sau hắn đột nhiên mở miệng hỏi: “Cậu đối với hôn nhân có suy nghĩ thế nào?”

Câu hỏi không đầu không đuôi này khiến Sở Ngôn cũng sửng sốt một chút, bước chân cũng dừng lại trong nháy mắt, bất quá cậu rất nhanh lại mỉm cười nhìn về phía Hạ Bách Thâm, ngữ khí trịnh trọng, đồng đặc mà nói từng chữ một: “Bất luận là ai, nếu đã kết hôn rồi nhất định phải có trách nhiệm. Nếu như có một ngày tôi quyết định kết hôn, Hạ tiên sinh, tôi nghĩ rằng tôi nhất định là rất yêu người kia, nguyện ý hứa hẹn cùng người kia.”

Trong giọng nói của Sở Ngôn mang theo một chút ý tứ nhắc nhở, thế nhưng cậu cũng không biết, lời này rơi vào trong tai Hạ Bách Thâm lại có bao nhiêu chế giễu.

[Nếu như có một ngày tôi kết hôn]

Cho nên, thực sự đã quên hôn ước của bọn họ sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mới khiến cả hân cũng không điều tra ra được?

Hai người cứ thế đi về phía xe huyền phù, ai cũng không lên tiếng, bất quá khi phi thuyền chuẩn bị cất cánh khỏi tinh cầu điện ảnh này, Hạ Bách Thâm chợt mỉm cười rồi nói: “Cậu nói cậu thích ăn thịt? Thật trùng hợp, tôi cũng rất thích ăn thịt.”

Từ sâu trong đáy mắt người đàn ông tràn ra ý cười, môi mỏng cong lên, đồng tử đen sẫm chăm chú nhìn thiếu niên đang ngồi phía đối diện, giống như dã thú vừa phát hiện ra con mồi của mình, ác liệt, sắc bén.

Sở Ngôn hơi hơi nở nụ cười, hai người đều không nói gì thêm.

29. Chương 29

Ngày thứ hai sau khi Sở Ngôn trở về Thủ đô tinh, giai đoạn tuyên truyền đầu tiên của Thịnh Thế cũng bắt đầu triển khai.

Một bộ phim truyền hình chế tác lớn như thế từ sớm đã hấp dẫn sự chú ý của truyền thông khắp nơi, danh tiếng của đại đạo diễn Quách Chấn giống hệt như một tấm biển vàng chất lượng, tuy rằng bộ phim này chỉ vừa thông báo tên gọi và thể loại, thế nhưng cũng đã đủ khiến nhiều người chờ mong.

Mà ngày đầu tiên trong giai đoạn tuyên truyền thứ nhất, thứ được công bố trước hết là danh sách diễn viên.

Diệp Lăng, tiểu sinh tuyến một đang nổi, diễn xuất hạng nhất, từng được đề danh Ảnh đế.

Nhậm Vân Dao, hoa đán đang nổi, diễn xuất xuất sắc, bản thân có lượng fans cực khủng.

Con có nam 2 Trần Mộc, nữ 2 Tiền Thiển Thiển... cùng với Sở Ngôn.

Cũng không biết Quách lão cân nhắc thế nào, bảng danh sách diễn viên được công bố theo thứ tự bảng chữ cái ghép vần, vì vậy cho dù nhân vật chính đã được xác định là Diệp Lăng và Nhậm Vân Dao, thế nhưng vị trí cuối cùng trong danh sách lại do Sở Ngôn chiếm giữ. *(Đừng hỏi Mèo bên TQ đánh vần thế nào nha, tác giả viết thế nào cứ biết như thế là được.)*

Mà chính vì như vậy, rất nhiều người hâm mộ đã yên lặng mấy hôm nay đều hưng phấn không thôi.

/Áy da, hóa ra Sở Nghiên Nghiên đi diễn Thịnh Thế của Quách lão! Ngao ngao ngao!!! Tớ đợi bộ phim này đã thật lâu rồi, còn có nữ thần Vân Dao nữa, thực sự quá mê người rồi!!! Tớ muốn xem Sở Nghiên Nghiên xinh đẹp quyến rũ, cầu ảnh trường quay!/

/Tặng Nghiên Nghiên một đóa hoa thơm ngát! Tặng Nghiên Nghiên cả vườn hoa thơm ngát!!!/

/Cho tới bây giờ Sở Nghiên Nghiên giống như chưa có tạo hình cổ trang nào, thực sự rất chờ mong ảnh tạo hình! Đã từng nhìn thấy Sở Nghiên Nghiên cos quân trang, cũng đã xem qua Sở Nghiên Nghiên cos nữ trang, hiện tại còn có một bộ cổ trang ~~~ Sở Nghiên Nghiên thực sự quá hoàn mỹ quá đa năng rồi, cùng chờ công bố tạo hình!/

...

Không bao lâu sau, weibo của Sở Ngôn đã bị đủ loại hoa tươi chất đầy, trên trần nhà cũng lấp lóe hàng loạt ngôi sao. Cho dù sau đó đoàn phim thịnh thế cũng đã lên tiếng nhắc nhở vai trò thứ tự của diễn viên, thế nhưng các fans đối với việc ‘Sở Ngôn tham gia Thịnh Thế’ vẫn là nhiệt tình nóng bỏng.

/Nam 4 cũng rất tốt nha, Sở Nghiên Nghiên tuyệt đối sẽ vô cùng xinh đẹp/

/Kỳ thực mọi người có phát hiện không, tất cả vai diễn của Sở Ngôn đều rất tuần tú đó. Cái quảng cáo Vampire kia cũng không ngoại lệ, đều rất hoa mỹ có được không! Sau đó chính là nam thần Chủ nhị thiếu của chúng ta, đúng là soái đến không biên giới! Tiếp đó chính là Nghiên Nghiên đại mỹ nữ, ta đều sắp bị mỹ nữ Nghiên Nghiên bẻ cho cong vòng! Lúc này lại là cổ trang... ta cá một ngôi sao, khẳng định cùng vô cùng xinh đẹp./

/Ta cá hai ngôi sao, Sở Nghiên Nghiên tuyệt đối là xinh đẹp ~!/

/Ta muốn xem Sở Nghiên Nghiên mặc cảm y khoác áo hồ cừ. Ta muốn xem Sở Nghiên Nghiên mặc trường bào tay rộng! Ta cá cả một chòm sao./

/Các người cũng quá đại gia rồi, ta không cá nổi, ta cá một bông hoa nhỏ ~/

...

Đạo lý rèn sắt khi còn nóng toàn bộ nhân viên thị trường đều hiểu, vì vậy sau khi danh sách diễn viên được công bố, mấy ngày tiếp theo đối phương bắt đầu để lộ một ít ảnh tạo hình ban đầu của các nhân vật. Những tạo hình này đều là dùng kỹ thuật CG hiện đại nhất chế tạo ra, toàn bộ đều là 3D, tuy rằng gương mặt bị làm cho mờ hồ hồ thế nhưng trang phục, kiểu tóc, phụ kiện đều có thể khắc họa rõ các thiết đặt và địa vị của bọn họ.

Loại phương thức quảng bá này quả thực mới mẻ lại độc đáo, khiến những người hâm mộ không ngừng kêu than, nóng ruột hồi thúc —— mau mau công bố ảnh tạo hình diễn viên.

Mà rất nhanh, giữa loại tình huống vạn người kêu gọi đó, ảnh tạo hình của diễn viên rớt cục cũng được công bố ra ngoài!

Ngày đầu tiên chính là tạo hình nữ 2, công chúa Tấn quốc, váy dài hoa mỹ, thần sắc kiêu căng lạnh lùng nghiêm nghị, mang theo quý khí không ai bì nổi và khí thế miệt thị chúng sinh. Chỉ là một hình chiếu 3D liền đủ để khán giả cảm nhận được không khí ‘Xin chào mọi người, ta là một nữ thứ ác độc’ phả thẳng vào mặt.

Sau đó là nam 2, nam 3, nữ 3, nữ 4...

Cuối cùng chính là nam 4!

Ngay khi người thiếu niên thanh quý tú lẫm xuất hiện trong không gian weibo tuyên truyền của đối phương thịnh thế, vài giây đầu tiên toàn bộ người hâm mộ đều kinh ngạc ngẩn ngơ, sau đó chính là một tràng hoan hô càng thêm kịch liệt.

Nhất là fans của Sở Ngôn càng là hoa tay múa chân, ném hoa ném hoa, tặng sao tặng sao, rất nhanh không gian weibo của Sở Ngôn đã tràn đầy, nhiệt độ tiền kiếm cũng theo sát tăng lên, chỉ trong một giờ đã tọa vững vị trí thứ tư trên bản ‘Hoa tình 24h’!

Trong đoạn tạo hình này, thiếu niên mặc cẩm bào bạch sắc, tay chống một cán dù, ôn nhu ngẩng đầu nhìn trời. Xung quanh y tựa hồ có từng hạt tuyết trắng phau nhẹ nhàng rơi xuống, hoa tuyết mềm mại như vậy, yếu đuối như vậy, ngay khi chúng nó rơi lên người thiếu niên, thiếu niên chậm rãi lộ ra một nụ cười, phẳng phất đã nhìn thấy thứ gì đó vô cùng tốt đẹp.

Mi mục tinh xảo, nụ cười nhu hòa sáng lạn, thiếu niên cùng tuyết tôn lên lẫn nhau, quả thực trắng trong thuần khiết.

Với chất lượng hàng đầu, toàn bộ cái tạo hình 3D này phẳng phất giống như người thật đang xuất hiện trước mặt khán giả, thậm chí cái loại khí chất mềm mại ấm áp này cũng theo nụ cười của thiếu niên truyền vào trong lòng mỗi một người nhìn ngắm.

/Sở Nghiên Nghiên lần này nhất định là diễn một thế gia công tử ôn văn nhã nhĩ, thực sự quá mức quá mức dễ nhìn rồi!/

/Ta vì cái gì không lấy chồng! Vì cái gì không lấy chồng! Vì cái gì không lấy chồng!!!/

/A a a a, Sở Nghiên Nghiên là của ta, Sở Nghiên Nghiên là của ta, Sở Nghiên Nghiên mặc bạch y cũng quá đẹp rồi, nhất định là một công ty đặc biệt ôn nhu văn nhã! Sở Nghiên Nghiên hôn ta ~ thực quá kích thích, mau hôn ta đi =3=~~~)...

Huyết chiến là phim truyền hình vương bài có rating cao nhất cả nước, Ba kẻ lừa đảo lại là bộ phim

mạng xếp hạng thứ hai trên internet, lại thêm một bộ phim truyền hình siêu cấp do liên minh Quách Chấn, Diệp Lăng, Nhậm Vân Dao cùng nhau chế tác! Nhiều tài nguyên đỉnh cấp như vậy gom vào một chỗ, đủ khiến cho Sở Ngôn gom góp lượt fans kinh người chỉ trong nửa năm ngắn ngủi.

Đồng thời, mỗi một nhân vật Sở Ngôn diễn đều khiến người ta để lại ấn tượng khắc sâu!

Chữ Thần, thiết đặt nam thần, đa trí như yêu, vì nước kính dâng, hài cốt vô tồn.

Tần Mộ, tội phạm lừa đảo top 2 thế giới, tuần mỹ phi phạm, thủ đoạn lừa tình cực cao, chuyên gia sát gái (trai).

Hơn nữa hiện nay lại thêm vào một công tử bạch y phong độ ngời ngời!

Rất nhiều fans của Sở Ngôn cũng nói không rõ vì sao mình sẽ thích Sở Ngôn như vậy, dùng cách nói được nhiều người bọn họ công nhận nhất thì đại khái là: ‘Không hiểu vì sao, trong một bộ phim chỉ cần có Sở Nghiên Nghiên xuất hiện, bọn mị sẽ cảm lòng không đành dán mắt lên người anh ấy. Anh ấy thực sự diễn cái gì giống cái đó, vô cùng lợi hại! Vô cùng tài giỏi’

Đúng vậy, khi Tần Mộ Nghiên xuất hiện, vậy mà không ai nhận ra đó là Sở Ngôn, mặc dù khi ấy Huyết chiến còn chưa có phát sóng, thế nhưng tạo hình của Sở Ngôn cũng đã được công bố, hơn nữa trên mạng cũng có độ nổi tiếng nhất định.

Vì tất cả những lý do đó, cho nên trong vòng nửa năm Sở Ngôn đã hội tụ được danh tiếng khiến người ta vô cùng ganh tỵ.

Mà khi Sở Ngôn biết được rất nhiều người hâm mộ đều nhận định rằng ‘Ti Tích tuyệt đối là một công tử thể gia đặc biệt ôn nhu’, y thực sự là vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười. Nếu như nói Ti Tích là một thể gia công tử ôn nhã nhu hòa, như vậy trên đời này sẽ không còn ai bị bệnh thần kinh nữa có được hay không!

Bất quá, cho dù trợ lý Sở Ngôn vừa tuyển dụng, Vu Đồng Đồng, đã nhận không được dùng nick nhỏ của mình tuyên bố tin tức trên weibo ‘Nói không chừng tri nhân tri diện bất tri tâm thì sao? Tôi cảm thấy thực ra Ti Tích rất có thể sẽ không giống phong độ giống như bề ngoài, không chừng sẽ có bất ngờ trái ngược nha!’. Thế nhưng, đáp lại bài post này lại là cái gì? Hiển nhiên chính là ——

/Nụ cười tốt đẹp như vậy, tạo hình ôn nhu như vậy làm sao lại không phải một công tử phong nhã chứ!/'

Cái tên Sở Ngôn cứ thế vin vào hàng loạt nhân vật kinh điển dần dần thâm nhập nhân tâm, chuyện y trở thành diễn viên tuyển một cũng chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi, hơn nữa tiếng tăm của y cũng đã cao hơn rất nhiều so với một bộ phận nghệ sỹ tuyển một bình thường. Chỉ ít thì, trên bảng xếp hạng ‘Hoa tính 24h’, kỷ lục cao nhất của Sở Ngôn đạt được chính là top 3!

—

Trong lúc có rất nhiều người qua đường dần dần trở nên yêu thích Sở Ngôn, mà fans bình thường trở thành fans trung thành, thì tại một tầng ngầm trong tòa nhà cao chọc trời giữa Thủ đô tinh, tiếng nhạc âm ỹ diên cuồng nhưc óc, vô số thiếu niên thiếu nữ nhiệt tình đong đưa thân thể trong không gian mờ ảo kích thích này, phóng thích sự nhiệt liệt của tuổi thanh xuân.

Tính bảo mật của club này rất mạnh, cả tòa nhà chia thành rất nhiều khu vực giải trí khác nhau, chỉ có những người có thẻ hội viên mới có thể tham gia cuồng hoan. Lý Triết Thiên làm đứa con út được cưng chiều nhất nhà, tự nhiên cũng có được thẻ hội viên của club này, hôm nay hắn đang cùng một đám bằng hữu ăn chơi của mình ngồi bên cạnh quầy bar, phiến muện dốc từng ngụm, từng ngụm rượu.

“Tao nói... nói với mày cái này... xếp hạng của thằng khốn Sở Ngôn kia hôm nay đã vượt lên trước tao! Nó vượt lên trước tao!”

“Mẹ nó, ban đầu vai Chữ Thần là của tao.. là của tao! Chỉ cần tao nhận được vai đó, nhất định chính là một bước lên trời!”

“Tức chết tao, rót rượu, mau rót rượu!”

Lý Triết Thiên đã uống say ngà ngà, ngay cả sức lực cầm chai rượu cũng không có, ba lần có hai đong đưa rung lắc khiến bình rượu rơi khỏi tay. Đến cuối cùng, một gã bạn bè ăn nhậu của hắn rốt cục không nhận được nữa, nói: “Triết Thiên, mày nhìn lại bộ dáng của mình một chút xem, không phải chỉ là tiến vào giới giải trí sao? Mày còn có thể bị một nhân vật nhỏ không có bối cảnh gì đánh bại như vậy à?”

Đầu óc Lý Triết Thiên lập tức nóng lên: “Ai thua chứ, thua cho nó sao? Tao không có! Tao không có!”

“Được rồi, được rồi, mày không có thua, được chưa? Nó chỉ là diễn viên tuyến hai mà thôi, cũng không phải tuyến một, mày làm quái gì phải sợ nó?”

Tại thế giới này, bởi vì công nghiệp giải trí phát triển khiến cho những người trong nghề đều có địa vị xã hội rất cao. Bất luận là tác giả, họa sỹ, nhạc sỹ hay là diễn viên, ca sỹ, thậm chí là nghệ sỹ hài... đều được mọi người yêu thích và tôn trọng, bởi vì bọn họ đang giúp đời sống tinh thần của mọi người trở nên phong phú.

Bất quá, đối với loại con nhà giàu như Lý Triết Thiên mà nói, nghệ sỹ tuyến một có thể còn khiến bọn họ hơi chút kiêng kỵ, thế nhưng nghệ sỹ tuyến hai lại có gì đáng gờm? Đám bạn đồng hội đồng thuyền của Lý Triết Thiên thực sự không hiểu nổi, chỉ là một diễn viên tuyến hai nho nhỏ như vậy còn có thể kiêu ngạo đến mức nào?

Lý Triết Thiên tức giận nói: “Mày không hiểu, Thiên Thịnh muốn nâng đỡ nó, là Thiên Thịnh nâng đỡ nó!”

Gã bạn cũng là con nhà giàu kia cười lạnh: “Nâng đỡ mà để nó đi diễn nam 4 trong một bộ phim truyền hình sao? Triết Thiên, nếu mày muốn dạy dỗ nó thì cũng đừng sợ gì hết, có bọn tao ở đây, mà trước hết điều tra bối cảnh của nó một chút cho rõ ràng, biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Chỉ

ít cũng để chúng ta biết lý do vì sao một diễn viên nhỏ của Thiên Thịnh như vậy lại dám không nể mặt mày.”

30. Chương 30

Làm việc liên tục trong thời gian dài đối với mỗi mình tinh mà nói đều là phi thường mệt nhọc, nhất là mỗi khi cần quay chụp phim cổ trang. Mặc dù kỹ thuật hiện tại đã đủ để hỗ trợ diễn viên quay cảnh bay lượn không cần treo dây thép, thế nhưng cho dù là không phải treo dây thép, đeo công cụ hỗ trợ bay lượn trong thời gian quá lâu cũng sẽ khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Đây dù sao cũng là lần đầu tiên Sở Ngôn quay phim cổ trang, tuy rằng cảnh chiến đấu của nhân vật Ti Tích này không nhiều lắm, thế nhưng chung quy vẫn không tránh được. Vì vậy sau khi vai diễn kết thúc, Chu Hòa Huy trước hết an bày cho Sở Ngôn nghỉ ngơi một thời gian, không cần vội vàng tiếp tục công tác, mà bản thân anh lại bận rộn chạy đi tìm những thông cáo thích hợp cho Sở Ngôn.

Thủ đô tinh vĩnh viễn vẫn cứ phồn vinh hoa lệ như trước khi bọn họ rời đi, kiểu đèn đường trôi nổi giữa không trung mới nhất càng khiến viên tinh cầu này trông như một đại dương ánh sáng. Nhà cao tầng san sát, xe huyền phù lơ lửng giữa nền trời tuân theo quỹ đạo bay lượn, cảnh đẹp phồn hoa đủ để hấp dẫn sự tán thưởng của bất cứ người nào, thế nhưng tất cả đều không thể thu hút được Sở Ngôn.

Sở Ngôn vừa về đến nhà, chuyện đầu tiên y làm không phải nghỉ ngơi mà là vừa buông hành lý xuống đã lập tức đi tìm đồ vật.

Ngăn kéo, ngăn tủ, kệ giày, gầm giường... căn nhà này cũng không lớn, vị trí lại vừa vặn thuận lợi, thế nên sau khi y đổi hợp đồng sang Thiên Thịnh cũng không muốn dọn đến khu chung cư dành riêng cho diễn viên của công ty, vẫn cứ thoải mái ở lại chỗ này.

Từ giây đầu tiên sau khi về đến nhà, tìm đến tận một giờ sáng, toàn bộ ngăn kéo, tủ đựng đồ, hộp để giày... trong nhà đều bị Sở Ngôn lật lên vài lần, cho dù là những hộp trang sức chỉ lớn bằng bàn tay cũng bị y tháo ra xem xét. Thế nhưng trước sau vẫn không tìm được cái hiệp ước kia.

Sở Ngôn ngồi trên sàn nhà, dựa nhẹ vào thành giường không ngừng thở dốc.

Lúc này Thủ đô tinh đã vào cuối thu, thời tiết giá rét của mùa đông cũng dần len lõi đến, nhiệt độ gần đây đã dần hạ thấp, đại khái chỉ còn có bảy tám độ. Nhiệt độ không cao, thế nhưng thiếu niên lại nóng đến cả người ướt đầm mồ hôi, giống như vừa bước ra từ hồ nước, cái trán mịn màng đầy đặn lấm lấm hạt nước, sau lưng áo càng là hoàn toàn ẩm ướt.

Mồ hôi trán chảy dọc theo đường cong duyên dáng trên mặt rơi xuống dưới, sau khi nghỉ ngơi đại khái khoảng năm phút đồng hồ, Sở Ngôn lại giơ tay lên vén mở tóc đã bị mồ hôi thấm đầm ra sau đầu, y uống một hớp nước, lại lần nữa lật tung cả căn nhà, bắt quá chuyện này đã định trước đều là phí công.

Suốt ba ngày nghỉ, Sở Ngôn gần như đã lật ngược căn nhà mình đang ở, thế nhưng vẫn không tìm được bản hiệp ước nọ.

Chờ đến sau đó, y cũng ý thức được trang giấy ở thế giới này vô cùng đắt đỏ, vậy nên hiệp ước rất có thể không phải dùng giấy để viết. Đáng tiếc, sau khi nghĩ thông điểm này, Sở Ngôn lại hao tốn trọn ba ngày đêm mỗi con chip và thẻ nhớ trong nhà nhìn qua một lần, chỉ là cũng không tìm được đầu mối gì.

Cái hiệp ước trong miệng Hạ Bách Thâm kia phẳng phất như chưa từng tồn tại, bất quá Sở Ngôn lại không dám đánh cược khả năng này.

Nhờ đâu đây là một hiệp ước bá vương, chỉ có một mình Hạ Bách Thâm nắm giữ, mà y lại không có bản sao nào, như vậy tình cảnh của y sẽ vô cùng nguy hiểm, uy hiếp khắp nơi. Bởi vì y căn bản không dám đi hỏi nội dung cụ thể của hiệp ước.

Tính cách của nguyên chủ tương đối quái gở, gần như không có bạn bè, hơn nữa Sở Ngôn vừa đi tới thế giới này đã bị Thiên Thịnh cướp về, cũng không còn lại vãng với người ở công ty cũ. Chính vì vậy y vẫn luôn cho rằng mình không có khả năng bị bại lộ, mãi đến khi Hạ Bách Thâm xuất hiện, Sở Ngôn mới cảm thấy cần phải đề phòng.

Nếu quả thực có một hiệp ước như vậy, mà y lại không biết nội dung trong đó, thế thì Hạ Bách Thâm tất nhiên sẽ cảm thấy khả nghi, đến lúc đó tuyệt đối là nảy sinh vấn đề. Trước đó, mỗi khi nói chuyện với Hạ Bách Thâm về việc hiệp ước, Sở Ngôn không quá để tâm cũng không hỏi nhiều về nội dung hiệp ước, chỉ một mực cắn chặt ‘Tôi muốn bội ước, tình nguyện bồi thường’, y cho là loại câu trả lời đa năng này sẽ không để lộ manh mối.

—— ừ, ngoại trừ hôn ước.

Sở Ngôn trăm tính ngàn tính cũng không bằng trời tính, mặc cho y có suy nghĩ nát óc cũng không ngờ được, nguyên chủ cư nhiên lại kết hôn với một người như Hạ Bách Thâm. Vậy nên mới có câu ‘người thông minh tất bị thông minh hại’, cũng đã đến lúc Sở Ngôn phải vấp ngã một lần...

Mà bên kia, theo độ tuyên truyền càng lúc càng mở rộng của Thịnh Thế, tên tuổi của Sở Ngôn cũng theo đó không ngừng vang dội.

Nhất là trong tầng lớp những người có tuổi, Quách lão là đạo diễn phim truyền hình bọn họ thích xem nhất, Thịnh Thế thành công đem lượng fans của Sở Ngôn chuyển dịch từ người trẻ tuổi sang người trung niên, gần như lớn nhỏ đều không tha.

Sau khi kết thúc kỳ nghỉ kéo dài một tuần, có một tiết mục giải trí thể loại vượt ải tương đối nổi bật ngỏ lời mời Sở Ngôn đến tham gia. Sau khi Chu Hòa Huy cân nhắc hồi lâu cũng quyết định tiếp nhận lời mời của đối phương, vậy nên Sở Ngôn chỉ có thể bất đắc dĩ tạm gác lại chuyện ‘tìm kiếm hiệp ước’, lần nữa chuyên tâm làm việc.

Ngồi phi thuyền của tổ tiết mục rời khỏi Thủ đô tinh, lúc Sở Ngôn đặt chân lên tinh cầu này thì không khỏi nảy lên vài phần hiếu kỳ cùng hứng thú. Vậy nên ngày đầu tiên khi tới đây, y liền cùng Chu Hòa Huy đi dạo một vòng khắp hành tinh.

Hành tinh này không lớn, nếu ngồi xe huyền phù đi trọn một vòng bất quá cũng chỉ tốn một ngày đêm. Thế nhưng đừng xem thường diện tích của nó khá nhỏ, cảnh sắc thiên nhiên ở đây muốn gì cũng có, thậm chí còn là quê hương của một loại đá quý màu vàng sáng lấp lánh mà Sở Ngôn chưa từng nhìn thấy. Những viên bảo thạch này rất giống hàng vạn ngôi sao khảm trên bình nguyên bát ngát, lấp lánh tỏa ra ánh sáng của riêng mình.

“Tinh cầu này là phim trường chuyên dụng chế tác tiết mục của đài Lăng Ngũ, đài Lăng Ngũ có rất nhiều tiết mục giải trí, phong cảnh ở tinh cầu này cực kỳ xinh đẹp, các loại địa hình cũng vô cùng đa dạng. Mặc dù diện tích có hơi nhỏ, thế nhưng sông băng, nham thạch lỏng, thảo nguyên, đồi núi đều có đủ, một ít tiết mục dã ngoại cùng loại với tiết mục Ngựa ngoan chạy mau mà chúng ta tham gia lần này đều thích hợp quay chụp ở đây.”

Sở Ngôn vốn đã thấy ‘sông băng’ và ‘thảo nguyên’ mà Chu Hòa Huy nói, thế nhưng khi nghe được có nham thạch lỏng lại càng thêm kinh ngạc, cũng không khỏi cảm thán vũ trụ này quá thần kỳ, cư nhiên có thể sáng tạo một hành tinh vừa mỹ lệ lại kỳ lạ đến thế.

Tại phong cảnh tốt đẹp nhường này, đối mặt với mỏ bảo thạch lấp lánh tựa ánh nắng mặt trời, tâm tình phiền muộn của Sở Ngôn cũng dần dần thư thái hơn rất nhiều.

Chờ sau khi toàn bộ khách mời đều đã đến, Sở Ngôn kinh ngạc phát hiện trong đó có hai người mình quen mặt.

Tổng Xảo vừa nhìn thấy Sở Ngôn đã lập tức mỉm cười phát tay đi tới, nói: “Không nghĩ tới cậu cũng tham gia Ngựa ngoan, Sở Nghiên Nghiên, chị rất hy vọng có thể được phân vào một tổ cùng cậu, bằng không chúng ta lại phải cạnh tranh với nhau.”

Mà bên kia, lúc Lý Triết Thiên nhìn thấy Sở Ngôn, trong nháy mắt sắc mặt đại biến, biểu tình cũng lập tức trở nên dữ tợn. Thế nhưng phát hiện ánh mắt soi mói của nhân viên công tác xung quanh, hắn chỉ có thể bất đắc dĩ đi tới trước mặt của Sở Ngôn, miễn cưỡng lên tiếng chào hỏi, sau đó lập tức xoay người rời đi.

Thế nhưng vào ngày hôm sau khi quay hình, lúc Sở Ngôn nhìn thấy kết quả bốc thăm phân tổ của mình cũng chỉ phải kinh ngạc nhìn Lý Triết Thiên.

Sắc mặt của Lý Triết Thiên càng thêm tái xanh, ngay khi đạo diễn kết thúc những cảnh quay đầu tiên, hắn lập tức bảo trợ lý đi tìm tổ đạo diễn, mạnh mẽ yêu cầu rút thăm lại, hắn tuyệt đối không muốn cùng tổ với Sở Ngôn.

Bất quá tổ đạo diễn cũng trịnh trọng từ chối: “Anh Lý, trước khi thu tiết mục chúng ta đã ký kết hợp đồng, sau khi khởi động máy mọi việc đều phải dựa theo kịch bản mà làm, hơn nữa kết quả rút thăm cũng không phải chuyện chúng tôi có thể quyết định. Hiệu quả của những cảnh quay vừa rồi rất tốt, chúng tôi

không thể quay lại lần nữa, sẽ phá hư không khí mọi người cực khổ xây dựng.”

... Các người không quyết định được kết quả rút thăm? Lừa ai vậy! Tổng cộng có mười mấy người, vì sao hần lại xui tới mức rút trúng Sở Ngôn chứ?!

Lý Triết Thiên vốn còn muốn gây sự, thế nhưng thái độ của ekip làm chương trình lại rất cường ngạnh, dù sao Lăng Ngũ cũng là đài truyền hình vệ tinh, rất bênh vực người nhà, đối phương căn bản không cần cho Lý Triết Thiên mặt mũi. Vậy nên anh chàng con nhà giàu này có chút khó chịu nhưng cũng không thể làm gì được, tổng bộ của đài Lăng Ngũ cách Thủ đô tỉnh rất xa, tay của Lý gia có dài đến cách mấy cũng không vươn đến.

Ở bên kia, Lý Triết Thiên và tổ đạo diễn còn đang thi gan, bên này Tống Xảo đã chạy tới, cười cười nói: “Thật tiếc là không thể cùng tổ với cậu, bất quá Sở Nghiên Nghiên, cậu cũng nên nhường chị một chút, nói thế nào đi nữa chị cũng là thành viên nữ duy nhất trong chương trình, cậu biết cái gì gọi là phong độ quý ông không?”

Sở Ngôn nghe vậy liền thu hồi đường nhìn khỏi Lý Triết Thiên đang đứng đằng xa, đuôi mắt của cậu cong cong, cười nói: “Chị Tống, lời này chị hần là đã nói với rất nhiều người rồi đi? Để em đoán một chút, hần là toàn bộ khách mời tham gia đều đã nghe được?”

Tống Xảo cười híp mắt gật đầu: “Chỉ có cậu là thông minh nhất.”

Sở Ngôn bất đắc dĩ nhún vai: “Vừa rồi chị gọi em là gì?”

Tống Xảo theo bản năng hồi đáp: “Sở Nghiên Nghiên nha.”

Vừa nghe như vậy, Sở Ngôn liền cười toe để lộ hàm răng trắng nõn, nụ cười thuần khiết vô hại đâm vào mắt Tống Xảo khiến cô cảm thấy tê rần, chỉ nghe thanh âm réo rắt của thiếu niên vang lên: “Nếu chị đã vọi em là Sở Nghiên Nghiên thì... theo em nhớ, Tần Mộ Nghiên hình như cũng là nữ giới? Chị Tống, chị cũng phải nhường em đó.”

Tống Xảo: “...” Còn biết xấu hổ hay không đây!!!

Đợi Lý Triết Thiên quay lại, nhìn thấy chính là tình cảnh trao đổi vô cùng vui vẻ. Đồng đội của Tống Xảo cũng gia nhập vào vòng trò chuyện này, tính cả Sở Ngôn, ba người tán gẫu với nhau phi thường vui sướng, Lý Triết Thiên sau khi trở về lại phát hiện bản thân không biết đứng đâu mới tốt.

Trong lúc nhất thời, sắc mặt của hần lại đen thêm vài phân.

Đợi khi mở máy lần nữa, mọi người đều rất tự nhiên đứng bên cạnh đồng đội của mình. Sở Ngôn giống như một chút cũng không cảm nhận được ánh mắt lạnh băng của Lý Triết Thiên, cậu vẫn cười cười trò chuyện với đối phương, bộ dạng vô cùng thân thiết. Ở trước camera, Lý Triết Thiên cũng chỉ có thể ngụy trang ra

về vô cùng cao hứng, bất quá khoe miệng thỉnh thoảng rũ xuống kia lại luôn bán đứng chủ nhân.

Dù sao cũng là người mới, sau khi trò chơi bắt đầu Sở Ngôn còn chưa kịp nắm bắt tiết tấu, Lý Triết Thiên cũng chơi được không quá để tâm.

Thế nhưng theo thành tích của tổ bọn họ dần dần rơi vào vị trí sau cùng, Lý Triết Thiên thật ra có chút tranh cường háo thắng. Trước khi trò chơi thứ ba bắt đầu, hắn bước tới trước mặt Sở Ngôn, ngữ điệu lạnh lùng nói: “Trò này tương đối cổ xưa, cũng là kiểu giải trí chỉ có người giàu mới chơi được, mày có thể chưa từng nghe qua đâu. Tao không muốn bị mày cản trở nữa, vậy nên mày cứ thành thật đứng ở đó cho tao là được rồi.”

Sở Ngôn nghe vậy thì hơi nhú mày, nụ cười bên môi thật ra không hề thay đổi.

Vừa rồi hình như là do Lý Triết Thiên luôn vướng vào bẫy rập của ả thứ hai, làm hại Sở Ngôn phải đứng lại giải cứu hắn. Tuy rằng chuyện này cũng giúp hai người tranh thủ đến không ít màn ảnh, thế nhưng cũng vì vậy mới khiến điểm số của bọn họ trực tiếp trượt xuống ba hạng, trở thành đội đứng cuối bảng.

Rất cổ xưa? Chỉ có người có tiền mới chơi được?

Sở Ngôn suy nghĩ một chút, thăm dò hỏi: “Anh biết đánh golf?”

Lý Triết Thiên hừ lạnh một tiếng, rất đương nhiên nói: “Cái trò này tao cũng chỉ chơi qua vài lần. Thủ đô tỉnh tắc đất tắc vàng, sân golf rất ít, mày chưa từng thấy qua đâu, cứ đứng phía sau thành thật đội là được rồi.”

Nói xong Lý Triết Thiên còn chủ động bước lên, lớn tiếng xung phong làm người vượt ải của đội trong trò chơi này.

Sở Ngôn thấy vậy liền lặng lẽ nhếch khóe môi, ngoan ngoãn đứng tại chỗ không nhúc nhích. Mà Tống Xảo đang đứng bên cạnh, bởi vì là nữ giới nên vẫn luôn được đồng đội nhường nhịn chiếu cố cũng không phải tham gia ải này, vậy nên cô liền bước tới, hỏi: “Cậu cứ để Lý Triết Thiên đi như vậy? Cửa ải này nếu thực sự có thể dùng ba giây cho bóng vào lỗ, điểm đạt được sẽ rất cao.”

Sở Ngôn nghe xong lời này lại mỉm cười, nói: “Chị Tống, anh Lý nói đã từng chơi cái này.”

Tống Xảo mỉm cười lắc đầu: “Vậy nên mới nói cậu vẫn còn quá ngây thơ rồi, Lý Triết Thiên lớn lên ở Thủ đô tỉnh, tại nơi tắc đất tắc vàng như vậy, nhiều nhất cũng chỉ có một sân golf. Theo chị thấy đời này cậu ta nhiều nhất cũng chỉ xem qua một hai lần, tuyệt đối không quá thuần thực.”

Nào ngờ Tống Xảo vừa nói ra những lời này đã thấy đôi mắt xinh đẹp của thiếu niên hơi loáng lên ánh sáng, khóe miệng cong cong mỉm cười khích lệ: “Em tin anh Lý, anh ấy nói có thể làm được nhất định là có thể được.”

Tống Xảo: “...?”

Một cái camera mini nhẹ nhàng lướt qua, đem tình cảnh lúc này ghi lại rõ ràng.

Tống Xảo: “...”

Mẹ nó, thực sự là quá có tâm cơ rồi!!!

31. Chương 31

Cho dù kinh nghiệm tham gia các chương trình game show của Tống Xảo vượt trội hơn Sở Ngôn rất nhiều, thế nhưng Tống Xảo lại cảm giác bản thân không nắm được đủ loại quy tắc nhỏ rõ ràng bằng thiếu niên này. Sau khi học được chiêu thức tất sát ‘Tâm cơ đúng lúc’ kia, Tống Xảo liền đứng cạnh Sở Ngôn, bộ dạng ôn nhu an tĩnh, biểu hiện trước máy quay phi thường ưu tú.

Tống Xảo nói: “Tiếc là cậu vẫn không chịu trở về diễn vai Tần Mộ thêm lần nữa, lúc đạo diễn Lưu quay phim vẫn thường nhắc về cậu, mong rằng cậu có thể trở về làm khách mời vài tập. Như vậy thứ hạng của bộ phim tuyệt đối có thể nhắc lên quán quân.”

Sở Ngôn nghe vậy cũng cười nói: “Không chừng sau này vẫn còn cơ hội.”

Hai người cứ thế hàn huyên vài câu, phía bên kia Lý Triết Thiên và đồng đội của Tống Xảo cũng chuẩn bị ra sân.

Quy tắc chơi golf dù trải qua nghìn năm cũng không có biến hóa gì lớn, thế nhưng ít nhiều cũng có chút sai biệt, mà độ khó cũng vì vậy tăng lên không ít. Tuy rằng cái sân này thực sự rất bằng phẳng, thế nhưng nếu để ý kỹ sẽ phát hiện thật ra có chút độ cung nho nhỏ, đồi núi uốn lượn chập chùng, tuy rằng độ dốc không lớn nhưng cũng đủ để che khuất một ít tầm nhìn.

Hiệu lệnh ‘Bắt đầu’ của tổ tiết mục vừa vang lên, Lý Triết Thiên và đồng đội của Tống Xảo cũng bắt đầu động tác.

Gậy thứ nhất, đồng loạt thất bại!

Gậy thứ hai, tiếp tục thất bại!

Tậy thứ ba... rốt cục có một người đánh vào lỗ!!!

Tống Xảo: “Ha ha ha ha, quả thực có thể vào lỗ trong ba gậy! Sở Nghiên Nghiên, đội của chị đi trước một bước đây. Kỳ thực có lẽ em không biết, đồng đội của chị trước đây đã từng đóng rất nhiều phim cổ trang tân tiến, Trình Thành bình thường đều sẽ nhận vai con ông cháu cha hoặc xuất thân danh giá gì đó, đối với loại trò chơi truyền thống này đặc biệt am hiểu.”

Sở Ngôn nhìn Lý Triết Thiên mặt như màu gan heo, mỉm cười hỏi: “Chị Tống, thời đại này thực sự khó luyện golf như vậy sao?”

Tống Xảo nghe được lời này cũng rất là kinh ngạc, sau đó bắt đầu tự hỏi, đợi hồi lâu mới trả lời: “Xem ra cậu thực sự chưa từng chơi trò này, rồi, như vậy để Lý Triết Thiên ra mặt cũng là một chuyện tốt. Kỳ thực trò này cũng không phải quá khó luyện, thế nhưng cậu nên biết, hiện tại những người có thể chơi trò này thực sự quá ít.”

Sở Ngôn giả vờ tò mò hỏi: “Chuyện là thế nào?”

“Những tinh cầu có nhân khẩu đông đúc như Thủ đô tinh, căn bản sẽ không dùng tài nguyên đất hiếm hơi để phát triển loại trò chơi này. Về phần những tinh cầu chuyên môn dùng để chơi golf cũng không phải không có, bất quá cả Hoa quốc cũng chỉ có một cái, coi như là kẻ có tiền cũng sẽ không đặc biệt đi xa như vậy để chơi, còn không bằng tìm trò khác trên Thủ đô tinh để giải trí.”

Tống Xảo nhún vai, tiếp tục nói: “Hơn nữa chắc cậu không biết, tiết tấu của trò chơi này rất chậm chạp, cần có sự kiên trì. Lúc còn nhỏ chị cũng từng mua một phần mềm golf giả lập, kết quả không cần nói, quả thực chơi tới một chút cảm giác cũng không có, ấn tượng lớn nhất của chị sau khi chơi golf chính là —— nếu còn chơi tiếp nữa, chị tuyệt đối sẽ chưa già đã yếu!”

Sự phát triển của internet giả lập không chỉ đề cao trình độ sinh hoạt của mọi người, đồng thời cũng khiến bọn họ càng thêm thích ứng với nhịp độ sinh hoạt cao tốc. Những trò chơi tương đối hút hàng trên thị trường luôn luôn thuộc về phân khúc trò chơi thể thao, hiển nhiên cũng có không ít trò chơi nông trại hưu nhân được bán ra, thế nhưng độ hoan nghênh không thể nào so sánh được.

Golf sớm dĩ trở thành trò chơi ‘của kẻ có tiền thời cổ’ trong miệng Lý Triết Thiên cũng có nhiều lý do, thứ nhất là do nó cần không gian rất lớn, phí dụng bảo trì cũng không thấp; thứ hai chính là... tiết tấu của trò này thực sự chậm đến khiến người ta không chịu nổi, so với những thứ kích thích muôn màu muôn vẻ bên ngoài, đây thực sự là trò chơi chỉ có người già và những kẻ không thích vận động mới chơi được.

Trong lúc Sở Ngôn và Tống Xảo đang trò chuyện, bên kia Trình Thành, đồng đội của Tống Xảo lại đánh vào một quả.

Tống Xảo không chút keo kiệt tiếng hoan hô, thậm chí vì muốn tạo hiệu ứng cho chương trình, còn đặc biệt khoa trương hô to một câu: “Trình Thành, anh quá tuyệt vời rồi, lại thêm một quả, một quả nữa! Quá tài giỏi đi, nếu vào thêm một quả nữa em liền gả cho anh!!!”

Trình Thành lập tức phát phát tay: “Xem ra tôi không thể lại đánh vào một quả nữa rồi.”

Tống Xảo: “Xì ~ “

Nếu như nói biểu hiện của Trình Thành có bao nhiêu xuất sắc, vậy làm người đối lập của anh ta, biểu hiện của Lý Triết Thiên lại có bấy nhiêu xấu hổ. Đợi đến khi chỉ còn thừa lại mười gậy cuối cùng, Trình Thành đã sớm bỏ xa Lý Triết Thiên thật vất vả mới đánh được vài quả vào lỗ một khoảng rất xa, cũng thành công đem điểm số của đội mình đưa lên hạng nhất.

Mười gậy cuối cùng cũng không quyết định được gì, vậy nên Trình Thành liền phi thường có phong độ quý ông nhìn về phía vị nữ khách mời duy nhất của chương trình, cười nói: “Tổng tiểu thư xinh đẹp, vì cảm tạ ân tình ‘Nhất quyết muốn gả cho anh’ của em, mười gậy cuối cùng này em có muốn tới chơi một chút không?”

Tống Xảo che miệng cười híp mắt: “Cung kính không bằng tuân mệnh.”

Nhìn thấy Tống Xảo bước lên nhận lấy gậy golf trong tay Trình Thành, Sở Ngôn giống như có hơi suy nghĩ quay đầu nhìn thoáng qua số điểm được chiếu lơ lửng trên không trung, cuối cùng cậu bắt đắ dĩ buông tiếng thở dài, nhìn về phía Lý Triết Thiên cất giọng thân mật: “Anh Triết Thiên, nếu không anh cũng cho em chơi thử một chút?”

Lý Triết Thiên bị cái xưng hô kia làm cho da gà rớt đầy đất, thế nhưng Sở Ngôn cũng đã bước lên, hần liền không tiện nói ra chữ ‘Không’, chỉ đành hậm hực giao gậy golf cho đối phương.

Nhìn gương mặt cười tươi như hoa của thiếu niên, Lý Triết Thiên giận đến ngứa răng, chỉ thiếu trực tiếp xé rách mặt với người nọ, cao giọng mắng to “Một diễn viên quần như mày có gì đáng để đắ dĩ?”.

Bất quá những lời này Lý Triết Thiên cũng biết không thể trực tiếp nói ra, vì vậy lúc Sở Ngôn đến gần hần liền thấp giọng trào phúng, tuy rằng không bị máy ghi âm bắt được nhưng lại có thể thẳng tắp truyền vào tai Sở Ngôn, thuận tiện còn bỏ thêm một câu: “Chắc chắc, chỉ bằng mày, chờ lát nữa đừng thua quá khó coi đó.”

Đối với việc này, Sở Ngôn chính là mặt không đắ dĩ sắc, cầm gậy golf đi đến bên cạnh Tống Xảo, mà Lý Triết Thiên lại nhẹ nhàng hừ một tiếng, cười lạnh bước qua một bên.

Mãi đến ba phút sau, thanh âm ‘tích tích’ thông báo bóng đã vào lỗ bắt chợt vang lên.

Lý Triết Thiên kinh ngạc nhìn về phía Tống Xảo, lại phát hiện vẻ mặt của Tống Xảo cũng là đắ dĩ dĩ. Hần nhìn về phía của Sở Ngôn, vừa vặn nhìn thấy điểm số giả lập treo trên đầu đối phương.

Lý Triết Thiên kinh hô thành tiếng: “Thực sự vào?!!!”

Camera mini lập tức bay tới, Lý Triết Thiên cười khan vố tay: “Không tệ, không tệ, Sở Ngôn thật lợi hại.”

Dưới ánh mặt trời ấm áp, thiếu niên mặc trên người một cái áo thun màu vàng nhạt, đôi tay vun cao gây golf, tư thế đẹp mắt, da thịt trắng nõn đón nắng phát ra một vàng sáng nhạt, quý khí chói mắt. Loại trò chơi ‘cổ điển’ này rất cực cũng xuất hiện một chút cảm giác hưởng thụ của thị giác, nó rất thông thả thể nhưng cũng đủ ưu nhã, thông dong, phẳng phất có thể xua tan sự phiền muộn trong lòng người.

Ba phút sau, quả bóng thứ hai vào lỗ!

Camera mini lại bay tới, khoe miệng Lý Triết Thiên giật một cái, tiếp tục vỗ tay: “Sở Ngôn nỗ lực lên!”

Năm phút nữa, Lý Triết Thiên cả người cứng đờ: “Sở Ngôn thực sự quá tuyệt vời!”

Tám phút sau, Lý Triết Thiên nghiêng răng nghiêng lợi mỉm cười: “Lại vào rồi, giỏi quá!”

Mười phút sau...

Mười lăm phút sau...

Hai mươi phút sau...

Nụ cười trên môi Lý Triết Thiên đã cứng ngắc, thế nhưng Sở Ngôn cố tình cứ đánh vào một quả lại một quả, khiến càng lúc càng có nhiều camera mini bắt đầu quay hình đồng đội của Sở Ngôn —— cũng chính là Lý Triết Thiên. Hắn vừa nghĩ tới vừa rồi trước khi Sở Ngôn lên sân khấu, bản thân vậy mà lại làm trò mất mặt lâu như vậy, nỗi hận của hắn với thiếu niên này càng sâu đến tận xương tủy.

Sở Ngôn nhất định là cố ý khiến hắn bị mất mặt!

Đúng là quân vô liêm sỉ! Bản thân rõ ràng chơi tốt như vậy lại không chủ động đứng ra, nhất định là cố ý muốn đem hắn làm trò cười, nhất định là cố ý! Hiện tại tốt rồi, hắn chơi tệ như vậy, Sở Ngôn lại chơi tốt như vậy, sau khi tiết mục phát sóng, mọi người liền có thể thấy được trò xấu hổ của hắn, cái mặt cũng đã bị đồng đội đánh sưng lên!

Đây chính là thái độ làm đồng đội của Sở Ngôn? Có người làm đồng đội như thằng đó sao? Nó căn bản là cố ý!

... Cũng không biết là ai không cho người khác cơ hội nào, chủ động bước lên chiếm lấy tiên cơ, xung phong lên sân khấu dự thi.

Đợi đến khi trò chơi kết thúc, đáng tiếc chỉ có mười gây cười văng, vậy nên thành tích của đội Sở Ngôn cũng chỉ tiến lên được sau bậc, xếp hạng tư.

Quá trình quay hình hôm nay tạm thời kết thúc, Sở Ngôn vừa bước xuống sân, còn chưa kịp trả gậy golf cho nhân viên công tác liền thấy Lý Triết Thiên sắc mặt âm lãnh đi tới, rít qua kẽ răng nói: “Mày là cố ý khiến tao xấu mặt phải không?”

Sở Nghiên Nghiên: “...”

Excuse me?

Lý Triết Thiên cười lạnh một tiếng: “Ha hã, hai trò chơi tiếp theo, mày cũng đừng hòng tao coi mày là đồng đội!”

Sở Ngôn bất đắc dĩ thở dài, nói: “Anh trước giờ có từng xem tôi là đồng đội sao?”

Lý Triết Thiên cũng lạnh lùng nhìn chằm chằm Sở Ngôn, không nói lời nào chỉ gắt gao trừng mắt, sau đó xoay người bỏ đi.

Sở Ngôn mỉm cười nhìn bóng lưng của Lý Triết Thiên, Tống Xảo bước tới hỏi: “Sở Nghiên Nghiên, chị thấy từ đầu tới giờ Lý Triết Thiên vẫn tự mình vượt ải, không chút để ý tới cậu, nhìn bộ dạng lúc này chỉ sợ tiếp theo cậu ta cũng không phải đơn giản là không để ý tới cậu nữa, cậu phải cẩn thận một chút. Nói thế nào trước đây hai người cũng từng hợp tác với nhau, anh chàng Lý Triết Thiên này sao lại ghét cậu như vậy? Chị cảm thấy cậu còn rất dễ ở chung mà.”

“Dạ, em đã biết, cảm ơn chị Tống.”

Tống Xảo suy nghĩ một chút, vẫn không nén được tò mò, hỏi: “Cậu rút cuộc vì sao đắc tội với cậu ta?”

Sở Ngôn nhướn mày: “Nhất định là do em đắc tội anh ta sao?”

Tống Xảo nói: “Cậu cứ nói đi, chị và Lý Triết Thiên không quen biết gì, cũng sẽ không truyền ra ngoài.”

“Ban đầu lúc em thử vai cho *Huyết chiến*, Lý Triết Thiên cũng muốn lấy vai nam 2. Sau đó anh ta lại diễn nam chính, trong lúc quay phim bọn em có chút ma sát, anh ta vẫn luôn không thích em.”

Tống Xảo vừa nghe lời này lập tức hiểu được: “Chẳng trách! *Huyết chiến* chị cũng có xem, vai của em nói đúng ra còn xuất sắc hơn nam chính nhiều, thảo nào cái tên Lý Triết Thiên lại găm em như vậy. Chắc chắn! Giá trị cừu hận này của em quả thực quá cao rồi!”

Sở Ngôn nhún vai: “Trách em sao?”

Tống Xảo cong môi: “Đương nhiên là trách cậu.”

Hai người nhìn nhau mỉm cười, cũng không tiếp tục nhắc về đề tài Lý Triết Thiên thêm nữa.

Mà trong quá trình vượt ải tiếp theo, Sở Ngôn liền thật sự hiểu được cái gì là đồng đội như heo!

Trên thế giới hóa ra còn có một loại người như vậy, bạn phục tùng họ, họ sẽ coi như là chuyện đương nhiên; bạn không thuận theo họ, họ liền cảm thấy bạn tội ác tày trời.

Rõ ràng ban đầu là Lý Triết Thiên bá chiếm tư cách dự thi, Sở Ngôn còn chưa kịp nói anh ta đã ra sân. Thế nhưng trong mắt Lý Triết Thiên, hẳn ta liền cho rằng Sở Ngôn hẳn là nên chủ động đổi quyền dự thi, không nên để hẳn chịu cảnh mất mặt.

Bất quá Sở Ngôn đại khái cũng có thể đoán được, nếu như mình thực sự làm như vậy, chỉ sợ Lý Triết Thiên lại muốn mắng: “Mày là cố ý tạo sự chú ý, đoạt ống kính có phải không! Dám ngang nhiên kéo tao xuống trước mặt mọi người để mình ra mặt, vì sao các tổ khác đều theo trình tự làm việc, chỉ có mày là thích nổi bật? Tâm tư xấu xa!”

Đúng vậy, kiểu nào cũng có tội.

Sở Ngôn cũng là không ngờ được, y chỉ muốn tham gia một tiết mục cho tốt lại phải vướng vào một đồng đội vừa không có tinh thần hợp tác lại chẳng biết gì là đạo đức nghề nghiệp. Vì vậy ngay sau khi tiết mục kết thúc, cho dù Sở Ngôn chậm rãi đã thích ứng được nhịp điệu trò chơi, biểu hiện cực kỳ xuất sắc trong ba vòng cuối cùng, thế nhưng đội của bọn họ cũng chỉ có thể đứng hàng thứ ba từ dưới đếm lên.

Đến cuối cùng, ba đội hạng chót phải chịu sự trừng phạt tàn nhẫn. Sáu người cần hoàn thành một chặng đường marathon dài hơi giữa hồ dung nham nóng chảy, mà những đội thắng lợi còn có thể uống đồ uống ăn hoa quả, vô cùng thoải mái thưởng thức tràng cảnh bi thảm này.

Kết thúc đường chạy, Sở Ngôn cũng đã mệt đến sắp không thở nổi, mà Lý Triết Thiên cổ tình còn đứng bên cạnh thở dốc, lầm rầm phàn nàn: “Đúng là xui xẻo, mình vì sao lại rút phải cây thăm đó cơ chứ, đúng là xui đến tận mạng, quá ghê tởm...”

Đến tận lúc này, gương mặt tuần tú xinh đẹp của thiếu niên đã triệt để không còn ý cười.

Dù sao cũng đã đóng máy, cậu không cần phải biểu hiện tính tình tốt dung túng vị này tiếp tục coi trời bằng vung. Sở Ngôn lập tức bước đến, thế nhưng khi đứng trước mặt Lý Triết Thiên thì liền ngừng lại.

Lý Triết Thiên sững sốt, trong lòng nghĩ đến: Chẳng lẽ thằng này đã biết sai, muốn quay đây cầu xin mình tha thứ?

Nào biết, gần như ngay sau đó, thiếu niên nhẹ nhàng mỉm cười, rũ mắt nhìn về vị trí dưới rốn của Lý Triết Thiên, bất đắc dĩ nói: “Mặc dù hiện tại mới nhắc nhở thì có hơi chậm, thế nhưng đồng, đội, Lý, Triết, Thiên, thân, mến, kỳ thực từ đầu đến giờ, khóa quần của anh vẫn chưa kéo lên.”

Tống Xảo đang ở bên cạnh nghe lén: “Phụt!”

Lý Triết Thiên lập tức kéo lại khóa quần, xấu hổ đỏ mặt: “Sở! Ngôn!!!”

Ánh mắt giết người của Lý Triết Thiên không ngừng bắn về phía Sở Ngôn, thế nhưng Sở Nghiên Nghiên giống như chuyện gì cũng chưa cảm giác được, chỉ đi tới bên cạnh Tống Xảo, bắt đắc dĩ hỏi: “Chị Tống, một chuyện thăm thiết đối với người ta như vậy, chị còn cười đến vui vẻ thế, thực sự không thành vấn đề sao?”

Tống Xảo cũng không thèm để ý, tiếp tục cười nói: “Cậu cũng quá xấu rồi, nếu từ lúc bắt đầu đã phát hiện cậu ta quên kéo khóa quần sao lại không nói ra chứ. Hiện tại thì tốt rồi, cả chương trình đều quay xong, tổ tiết mục cũng không có khả năng đồng ý quay lại, vậy thì lúc Lý Triết Thiên lên hình cũng sẽ cứ thế ~ “

“Em mãi đến tận khi Lý Triết Thiên đi xuống khỏi sân golf mới phát hiện chuyện này. Bất quá, chị Tống thực sự cho rằng người của tổ tiết mục không phát hiện?”

Tống Xảo sửng sốt, một lúc sau giống như có chút ngộ ra, nói: “Đúng vậy, đây chính là điểm thu hút khán giả nha...”

Dừng một chút, Tống Xảo cực kỳ nghiêm nghị nói: “Nếu thật như vậy, cậu và tổ tiết mục đều xấu như nhau!”

Sở Ngôn vô tội chớp mắt, bộ dạng thuần lương ngây thơ đến cùng cực.

Ở cách đó không xa, Lý Triết Thiên đã náo loạn cùng tổ tiết mục, hấn biểu thị bản thân đi theo trường phái thần tượng, làm sao có thể phát sinh những việc thế này? Bất quá tổ đạo diễn cũng mặc kệ hấn, chuyện quần áo trước giờ đều là do khách mời tự lo liệu, hơn nữa loại khách mời từ đầu tới cuối không có tình thần chơi đẹp như vậy cũng chỉ có điểm đó có thể thu hút khán giả, nếu thực sự không thống nhất được thì bọn họ sẽ cắt giảm màn ảnh, tự chọn đi!

Lý Triết Thiên tức giận không thôi lập tức kéo trợ lý của mình ra mắng đến tối trời tối đất, mở miệng liền không ngừng nói muốn đuổi việc đối phương, làm cho cô gái trẻ nọ cũng ủy khuất đến khóc lóc không ngừng.

Nếu đã định trước bị đuổi việc, cô bé cũng không sợ đắc tội người khác, khóc rống nói: “Tôi dù sao cũng là con gái, còn có thể giúp anh mặc quần sao? Có thể nhìn chỗ đó của anh sao? Anh có biết xấu hổ không?! Mấy hôm trước lúc tôi giúp anh chỉnh lại caravat vô tình chạm vào ngực anh, anh liền nói tôi cố tình lợi dụng anh, nói tôi si mê anh, lớn tiếng hấn học suốt ba ngày không thôi, anh căn bản chính là không phân rõ phải trái! Tôi không làm nữa, anh không cần đuổi tôi, tôi chính là tự mình bỏ việc! Quả nhiên, trước giờ tôi luôn nghe nói trợ lý của anh không ai có thể giữ việc hơn ba tháng, đây tuyệt đối không phải chuyện cho người làm!”

Giọng của trợ lý thanh thúy vang dội, thoáng cái kéo hết ánh mắt của mọi người về phía này.

Lý Triết Thiên cả người đều đứng sững, chỉ cảm thấy da mặt hừng hực nóng bừng, hắn còn muốn mắng đối phương một hồi nhưng không ngờ lại bị đối phương mắng cho không còn manh giáp, còn tuyên bố bản thân đời này cũng sẽ không bước vào giới giải trí nữa, cho dù nghèo đến mức phải đi dọn bàn, quét rác cũng không muốn tiếp tục bị loại ngôi sao tự coi mình là con trời như Lý Triết Thiên ức hiếp!

Vụ lùm xùm cuối cùng cứ như vậy kết thúc, Lý Triết Thiên giận đến muốn vứt bỏ trợ lý trên tinh cầu này không mang về, thế nhưng người của tổ tiết mục không có khả năng nghe lời của hắn, mọi người liền cùng nhau lên phi thuyền.

Lên đến phi thuyền rồi, ánh mắt âm ngoan của Lý Triết Thiên vẫn thẳng tắp hướng về phía Sở Ngôn. Đáng tiếc là, người sau lại giống như chuyện gì cũng không phát hiện, cứ cười nói với Tống Xảo, thỉnh thoảng còn cười vang vui vẻ.

Lý Triết Thiên siết chặt nắm tay, sau khi xuống khỏi phi thuyền, hắn lập tức gọi một cuộc điện thoại: “A Minh, chuyện lần trước mày tra đến đâu rồi, tao thực sự không chịu nổi nữa, tao cũng muốn nhìn xem cái thằng đó rốt cuộc dựa vào cái gì muốn giành với tao!”

32. Chương 32

Tốc độ chế tác hậu kỳ của Ngựa ngoan chạy mau vẫn luôn rất nhanh chóng, ba ngày sau khi quay hình, tiết mục liền chính thức phát sóng trên đài Lăng Ngũ.

Trong vấn đề này còn có một điểm thú vị, tuy rằng cả hai đương sự cũng không cố ý tạo nên, hơn nữa một người trong số đó (Lý Triết Thiên) còn cầm thù đến tận xương tủy, bất quá dù sao cũng đã thực sự phát sinh. Mà việc đó chính là: Từ sau khi *Huyết chiến* công chiếu, nhân vật Chử Thần do Sở Ngôn thủ vai và Niếp Chính do Lý Triết Thiên thủ vai được đông đảo người hâm mộ lập thành cp, gọi là “Chinh thần phu phụ” (*Chồng chồng chinh phục sao trời*).

Mặc dù có rất nhiều khán giả cho rằng “Nam thần Chử nhị thiếu nhà chúng ta mới không phải một đôi với cái gã thô kệch kia”, thế nhưng chỉ cần hơi chút suy nghĩ liền biết, trong bộ phim *Huyết chiến* này, vị hôn thê của Chử Thần từ sớm vắng số, cũng chỉ có Niếp Chính là miễn cưỡng coi như có thể ghép đôi.

Vậy nên ngay lúc tin tức ‘Sở Ngôn và Lý Triết Thiên tham gia cùng một tiết mục, hơn nữa còn là đồng đội’ bị truyền ra, một đám đông fans của *Huyết chiến* đã sớm chờ đợi Ngựa ngoan chạy mau kỳ này, thậm chí còn có người chuyên môn nhân cơ hội này làm tuyên truyền cho “Chinh thần phu phụ” trên Thiên Vồng.

Sau khi tiết mục chính thức phát hình, quá trình chơi trò chơi vượt ải từ lâu đã nổi tiếng khiến các khán giả tim đập không ngớt, mà cửa thứ ba coi như tương đối nhẹ nhàng, vốn nên đặc biệt nhàm chán, thế nhưng lại vì biểu hiện xuất sắc của Sở Ngôn mà trở nên rạng rỡ rất nhiều, còn thu được một đám fans lớn.

/Trước đây vẫn luôn cảm thấy loại trò chơi như golf này vô cùng nhàm chán, lúc mua trò chơi cũng không có bao nhiêu hứng thú chơi thử. Thế nhưng hôm nay sau khi nhìn thấy Sở Nghiên Nghiên chơi, mị vì sao

bỗng nhiên cảm thấy hóa ra người chơi trò này còn có thể đẹp trai đến như vậy chứ/

/...Hóa ra là thế này, tôi còn không hiểu bạn gái của tôi hôm nay vì sao vẫn luôn phê bình bộ dạng lúc chơi golf của tôi không đủ đẹp trai, @Songonayan không cần bấy người như vậy mà!/

/A a a a ta cũng muốn đi chơi golf!/

/Báo cáo, đã đặt mua chip trò chơi, tích ~~~~ /

...

Đại khái chờ đến trò chơi thứ tư, rất nhiều khán giả cũng dần dần phát hiện Lý Triết Thiên tựa hồ vẫn luôn phạm sai lầm, mỗi lúc tìm được đầu mỗi lúc là lững thững chạy qua, khi cần vượt qua chướng ngại vật lại thường xuyên rơi vào bẫy rập. Đến một lần sau khi Lý Triết Thiên rơi vào bẫy, Sở Ngôn phải chạy đến cứu giúp, bất chợt có người phát hiện——

/Khoan đã!!! Lúc này tôi không có nhìn lầm chứ? Dây khóa quần của Lý Triết Thiên chưa kéo lên?!/

Dòng phản hồi này lập tức được đẩy lên vị trí đứng đầu những comment gửi đến weibo của Ngựa ngoan chạy mau , rất nhiều cư dân mạng nhìn thấy câu này liền vội vàng cầm kính VR của mình lên chỉnh tới đài Lăng Ngũ vậy xem.

Có vài khán giả dùng kính VR cao cấp thì phì cười không ngừng biểu thị,

/Iem có thể chứng minh, vừa rồi iem chính là 360° không góc chết nhìn thấy, Lý Triết Thiên chính là thật thật thật thật sự không kéo khóa quần... Ha ha ha! /

Thậm chí còn có khán giả phi thường không phúc hậu phát biểu ngôn luận thế này:

/Kính VR của ta là loại cao cấp nhất, chính là loại tùy ý có thể điều chỉnh xa gần đấy, mọi người hiểu mà. Ta dám dùng tiết tháo để thề, cái kia của Lý Triết Thiên thật nhỏ nha... chuyện này quá tục rồi, ta liền dùng chế độ nặc danh đi, dù sao việc quan trọng chính là ‘đặc biệt nhỏ! Kính mắt chất lượng càng cao càng có thể nhìn thấy cận kề, quả thực quá buồn cười rồi!./

/Áy da, bấy bạ quá./

/Vốn mị còn muốn chạy đến vậy xem, nghe mọi người nói như vậy, mị đột nhiên không còn tính thú nữa.../

Camera mini loại tốt nhất có thể quay lại những chi tiết nhỏ nhất, tự nhiên cũng bao gồm thứ đã không được lớp vải quần bên ngoài ngăn trở kia.. khu. Đối với một diễn viên nam mà nói, cái này căn bản

cũng không tính là sự cố lộ hàng gì, bắt quá Lý Triết Thiên trước giờ vẫn xây dựng hình ảnh bản thân theo hướng thần tượng phóng khoáng thân thiện, vấn đề tình cảm cá nhân vô cùng tinh khiết, thậm chí đóng phim cũng không lộ thịt.

Làm một diễn viên tuyến hai tiếng tăm không tệ, người hâm mộ của Lý Triết Thiên cũng rất nhiều, sau khi biết được chuyện này các fans lập tức vì thần tượng của mình công khai lên án tố tiết mục, nghiêm khắc khiển trách bọn họ thất trách, làm ảnh hưởng hình tượng Thiên Thiên nhà bọn họ.

Tố tiết mục cũng coi như phúc hậu, lên tiếng thanh minh vấn đề quần áo là do khách mời tự chuẩn bị, về vấn đề này, sau khi quay hình xong bọn họ cũng đã tiến hành thương, lượng, thành, khẩn với Lý Triết Thiên, cuối cùng Lý Triết Thiên vì không muốn làm chậm tiến độ của mọi người, chịu thiệt thòi đồng ý để tố tiết mục công khai phát sóng những hình ảnh này. Mong mọi người có thể bớt giận.

Hơn nữa, ekip của Lý Triết Thiên cũng rất nhanh đem chuyện này đè xuống, về phần vấn đề ‘Nhỏ hay không nhỏ’ kia bọn họ khẳng định là do có người ác ý phỉ bán, rất nhanh sẽ tìm đến đối phương phát thư luật sư, yêu cầu công khai xin lỗi.

Toàn bộ sự kiện được xử lý vô cùng cấp tốc, ngay cả bản thân Lý Triết Thiên cũng không lộ diện, thế nhưng vấn đề lớn nhỏ của hắn lại được rất nhiều người chú ý tới, đồng thời ngày hôm sau liền leo lên vị trí thứ ba trên bảng hot search của weibo!

#Khóa quần của Lý Triết Thiên#

Sợ rằng cả đời này Lý Triết Thiên đều không ngờ được, lần đầu tiên y xuất hiện tại top 3 của bảng hot search là bởi vì loại.. chuyện xấu hổ như vậy! Lý Triết Thiên thực sự hối hận đến xanh ruột, chỉ hận bản thân không thể quay lại quá khứ cự tuyệt tham gia tiết mục này. Thế nhưng người đại diện của hắn lại khuyên bảo: “Tỷ lệ người xem của Ngựa ngoan trước giờ đều rất tốt, lần này cậu cũng thu hút được không ít fans, rất nhiều người đều cảm thấy cậu rất thú vị.”

“DMM! Thấy tôi xấu mặt liền rất thú vị sao? Hả??!”

Người đại diện không nói gì, thực sự chẳng biết nên an ủi vị đại thiếu gia này như thế nào.

Tức giận là tức giận, nhưng đầu mâu của Lý Triết Thiên vẫn nhắm thẳng vào ‘tên diễn viên quèn không những không nhắc nhở mình mà còn hả hê xem mình bị chê cười’ kia, tối hôm đó, hắn liền nhận được một tin tức từ chỗ hai người bạn thân từ nhỏ của mình.

Trong lúc một đám bạn bè ăn nhậu vui đùa với nhau, Lý Triết Thiên cực kỳ khinh thường nói: “Tao còn cho rằng nó có bối cảnh gì nữa, hóa ra bà mẹ đã chết toi từ sớm của nó là bạn học cũ của một ông biên kịch trong studio của An Thiều Dương, hơn nữa thằng đó từ sớm đã chết cha chết mẹ! Một chút quan hệ nhỏ như con rệp vậy, nói cho cùng cũng coi như có chút dính dáng với An Thiều Dương mà thôi, nó còn có thể đại biểu cho An Thiều Dương sao? Cười chết tao!”

Bạn thân từ nhỏ của Lý Triết Thiên, A Minh cười ha hả một tiếng, nói: “Xem mày kia, cái tên biên kịch kia trong giới coi như cũng có chút trình độ, là biên kịch cấp hai của quốc gia nha. Tao thấy bộ đáng thẳng Sở Ngôn cũng không tệ lắm, mẹ nó hẳn cũng là người đẹp, nói không chừng còn có quan hệ gì gì đó với gã biên kịch kia đâu, nếu không làm sao lại chịu chăm sóc con trai của người ta như vậy chứ?”

Lời nói vừa dứt, cả đám lập tức phát ra tiếng cười hèn mọn.

Lý Triết Thiên gần đây đã bị vụ gièm pha kia làm cho phiền đến không được, đợi uống say xong liền lôi kéo bạn nhậu của mình, nói: “Tao còn tưởng nó có bản lĩnh gì, cái loại quan hệ xa đến đại bác bắn mấy đời không tới này cư nhiên cũng có thể khiến cho Thiên Thịnh nâng đỡ nó sao? A Minh, mày xác định không tra được Sở Ngôn còn có bối cảnh gì chứ?”

A Minh cười hắc hắc: “Chuyện này cũng không phải chỉ có mình tao theo, mày không phải cũng có tra xét sao, chỉ có một cái quan hệ này, ngoài ra không còn gì nữa.”

Lý Triết Thiên vung tay lên: “Chỉ có một chút chuyện nhỏ như thế, ông đây liền làm chết nó!”

A Minh cũng suy tư một hồi, lại nói: “Đợi thêm chút nữa, Triết Thiên, tao vừa nhớ và một ông chú làm trong chính phủ điều tra thông tin của Sở Ngôn, đợi sau khi ông chú kia báo tin cho tao mày hãy tìm nó... Ấy da? Điện thoại tới, mày đợi chút, tao đi nghe điện thoại..”

Ba phút sau, tên A Minh kia trợn to hai mắt, vẻ mặt kinh hãi nhìn Lý Triết Thiên đã say đến choáng váng, khê hô: “Triết Thiên! Có đại sự! Đã bắt được nhược điểm của thằng nhãi kia rồi!!!”

—

Sau khi Ngựa ngoan chạy mau được phá sóng, độ quan tâm của Sở Ngôn vậy mà lại không bằng Lý Triết Thiên, điều này khiến cậu không khỏi cảm thấy buồn cười, hơn nữa còn vì Lý Triết Thiên dâng ra mấy giọt lệ đồng tình. Nếu phải dựa vào ‘ngắn nhỏ’ để đánh đổi độ quan tâm của mọi người, cho dù có người dâng tặng y cũng tuyệt đối không cần.

Bởi vì gần đây quá bận, vậy nên sau khi Ngựa ngoan chạy mau phá sóng được ba ngày Sở Ngôn mới có thời gian xem lại trọn vẹn. Sau khi xem xong y liền tháo kính mắt VR loại tốt nhất vừa mua về để qua một bên, mở ra Thiên Vọng tiến vào không gian weibo của mình.

Tuy rằng hoa tươi không nhiều như hôm công bố tạo hình của Thịnh Thế, bất quá cũng coi như tràn ngập sàn nhà, hàng loạt ngôi sao trôi lơ lửng trên không gian, lấp lánh nghịch ngợm khiêu vũ, có vẻ vô cùng khả ái hoạt bát.

Hôm nay là một ngày nghỉ hiếm hoi, Sở Ngôn dự định dành thời gian đi tìm hiểu tình huống của những trò chơi giải trí trong thế giới này, mở rộng kiến thức dự trữ của mình, tránh cho lại gặp tình huống không hiểu được căn cứ như vụ chơi golf lần trước. Vừa vặn gần đây Chu Hòa Huy cũng muốn y chơi đùa một ít trò chơi giả lập, bởi vì công việc sắp tới rất có thể sẽ liên quan đến một bộ game online.

Ký ức của nguyên chủ lưu lại cho Sở Ngôn kỳ thực đều là những mảnh nhỏ không trọn vẹn, vậy nên có rất nhiều thứ cần y tự mình tìm tòi thực tiễn.

Bất quá, lúc này Sở Ngôn vừa mới có được một lý giải đại khái đối với trò chơi giả lập trên mạng ở thế giới này, còn chưa kịp thực tiễn nhiều ít đã bị mấy cú điện thoại của Chu Hòa Huy gọi về thực tế.

Cuộc gọi đầu tiên thật ra Sở Ngôn không kịp bắt máy, bởi vì khi ấy y vừa mới đăng nhập trò chơi, đang tỉ mỉ dò xét. Đợi sau khi Chu Hòa Huy tổng cộng gọi đến ba cú điện thoại Sở Ngôn mới tháo mắt kính VR xuống, vừa vặn nghe được tiếng chuông điện thoại, đồng thời nhanh chóng tiếp nhận.

Một giây tiếp theo, ảnh đồ họa nửa người trên của Chu Hòa Huy liền hiện ra giữa không trung.

Từ lần đầu tiên gặp được Chu Hòa Huy, Sở Ngôn đã cảm giác đây là một người đại diện rất có trình độ. Giống như trong lúc quay chụp Huyết chiến, đối diện với sự nhục mạ và làm khó dễ của Lý Triết Thiên, Chu Hòa Huy cũng không xung động trực tiếp lý luận cùng đối phương, mà là trước hết tìm đến công ty, sau khi xác định rõ thái độ cấp trên mới bước ra giằng co cùng người nọ.

Thế nhưng hiện tại Chu Hòa Huy lại là bộ dạng đầu đầy mồ hôi, khăn trương trịnh trọng nhìn Sở Ngôn.

Sở Ngôn có hơi phát ngốc, mở miệng gọi: “Anh Chu?”

Ánh mắt Chu Hòa Huy có chút phức tạp, anh ta đưa mắt cẩn thận nhìn Sở Ngôn hồi lâu, đột nhiên hỏi: “Tiểu Ngôn, cậu có việc gì gặt anh không?”

Sở Ngôn ngẩn ra, hiển nhiên không biết nên trả lời như thế nào.

Chu Hòa Huy nhìn bộ dạng giật mình của Sở Ngôn, trong lòng cũng đã có đáp án, anh khe khẽ thở dài nói: “Anh là người đại diện của cậu, anh sẽ vì tất cả mọi hành động của cậu đứng ra phụ trách. Lần này may mà có công ty sớm đem sự tình cản lại bằng không sợ rằng sẽ tạo thành thương tổn khó thể phỏng đoán đến tương lai của cậu.”

Sở Ngôn nghe được lời này, trong lòng càng dâng lên một trận nghi hoặc, thế nhưng lại không hỏi được ra miệng. Bởi vì y cũng không biết nguyên chủ rốt cuộc còn làm những việc gì, nhờ đâu trong số đó có cái gì tương đối nghiêm trọng cũng không nói chắc được.

Ngay lúc Sở Ngôn muốn mở miệng dò hỏi, lại nghe Chu Hòa Huy thở dài nói: “Anh sẽ đến dưới nhà cậu, đón cậu về công ty. Phòng quan hệ công chúng và phòng tuyên truyền đã bắt đầu xử lý chuyện này, công ty hoàn toàn không cấm đoán nghệ sỹ kết hôn, kỳ thực nếu cậu sớm nói cho anh biết, như vậy chúng ta ngược lại sẽ có lợi thế hơn trong cả sự kiện...”

“Anh Chu!”

Thanh âm dồn dập của thiếu niên khiến Chu Hòa Huy sửng sốt: “Cái gì?”

Chu Hòa Huy chỉ nhìn thấy được, thiếu niên trước giờ vẫn luôn trấn định bình tĩnh cứ nhiên mở to đôi mắt, dùng một loại cảm xúc không thể tin tưởng xuyên qua hình chiếu giả lập nhìn mình. Gương mặt tuần mỹ hiện tại trở nên tái nhợt, biểu tình vô cùng kinh hãi, Sở Ngôn cắn răng, gần từng chữ hỏi: “Anh vừa nói, ai, đã, đã, kết, hôn?”

Chu Hòa Huy theo bản năng cảm thấy có gì đó không đúng, thế nhưng vẫn trả lời: “Không phải là cậu sao? Cậu đã kết hôn rồi mà.”

Là y nha, y đã kết hôn rồi...

Đã kết hôn rồi...

Kết hôn rồi...

Rồi...

Giờ khắc này, Sở Ngôn đã sống hai đời, cho tới bây giờ vẫn luôn duy trì lãnh tĩnh ung dung, bất chợt cảm thấy trước mắt tối sầm, dưới chân lão đảo, thiếu chút nữa đã té sông soài trên mặt đất

33. Chương 33

Mười phút sau, Chu Hòa Huy đi tới dưới lầu, đón Sở Ngôn về công ty.

Dọc theo đường đi, hai người cũng không mở miệng giao tiếp.

Lần này vì muốn tiết kiệm thời gian gặp Sở Ngôn sớm một chút, Chu Hòa Huy đặc biệt hủy bỏ chế độ tự lái của xe huyền phù, tự mình lái đến đón người. Mà hiện tại, Chu Hòa Huy đang lén lút dùng kính chiếu hậu đánh giá thiếu niên ngồi phía sau.

Trong mắt Chu Hòa Huy, Sở Ngôn hơi cúi đầu, tóc mái trên trán che đầy một ít biểu tình của cậu, đôi môi mím chặt không phát ra thanh âm gì, thế nhưng sắc mặt lại không quả tốt.

Suy tư một lát, Chu Hòa Huy đưa ra kết luận: ‘Đại khái là do đột nhiên bị người khác phát hiện việc mình đã kết hôn, vậy nên nhất thời không thể tiếp thu đi’.

Dù sao Sở Ngôn hiện tại còn chưa tới mười chín tuổi, đang trong thời kỳ sự nghiệp mở rộng, chuyện này

nhất định phải xử lý tốt, khiến các fans thoải mái tiếp thu, bằng không rất có thể sẽ tạo thành sự kiện mất fans trên diện rộng.

Nghĩ vậy, Chu Hòa Huy cũng không tiếp tục chỉ trích việc Sở Ngôn giấu diếm mình.

Tuy rằng Sở Ngôn nhìn qua thành thực ổn trọng, thế nhưng chung quy cũng chỉ là một thiếu niên vừa qua tuổi trưởng thành được nửa năm. Trước giờ Chu Hòa Huy vẫn luôn cảm thấy cậu diễn viên trẻ dưới tay mình quả thực quá độc lập, hiện tại rốt cục có chuyện cần anh quan tâm, giữa sự bất đắc dĩ anh còn có một chút cảm giác ‘Rốt cục cũng có cơ hội chứng tỏ năng lực’.

Chu Hòa Huy lắc lắc đầu, nhanh chóng đem cách nghĩ một chút cũng không buồn cười này hất ra sau đầu.

Hai người rất nhanh đã đến tòa nhà Thiên Thịnh.

Đây không phải lần đầu Sở Ngôn tới công ty, thế nhưng lúc này cậu vẫn nhú chặt đôi mày, sắc mặt phức tạp đi theo sau Chu Hòa Huy, không hề chú ý tình cảnh xung quanh. Phòng nghỉ của Sở Ngôn được bố trí ở tầng 79, thế nhưng hôm nay Chu Hòa Huy lại trực tiếp đưa cậu tới tầng 125, khu phòng họp.

Cửa phòng họp vừa mở ra, đám người đông nghịt bên trong khiến Sở Ngôn có chút nôn nao.

Người ngồi vị trí chủ quản tự nhiên là vị đang nắm quyền phụ trách Thiên Thịnh, Từ Ngọc Dung, hôm nay cô mặc một bộ váy công sở đoan trang điển nhã, đang nghiêm túc trò chuyện với một người đàn ông trung niên hơi đầu. Thấy Sở Ngôn và Chu Hòa Huy tới cô liền gật đầu chào hỏi với Chu Hòa Huy, thế nhưng lúc nhìn thấy Sở Ngôn lại nghiêm túc mỉm cười, chăm chú nhìn cậu hồi lâu, thái độ vô cùng tôn trọng.

Trong phòng hội nghị rất rộng, nhưng hiện tại đã ngồi đầy người, Chu Hòa Huy kéo Sở Ngôn đến cúi phòng tìm một cái ghế ngồi xuống, bản thân anh lại ngồi bên cạnh, giải thích: “Tổng giám đốc Từ rất quan tâm chuyện của cậu, vậy nên hôm nay đã triệu tập toàn bộ nhân viên cao cấp của bộ tuyên truyền và quan hệ công chúng đến thảo luận. Về việc này, ý nghĩ chung của chúng ta là muốn tìm cách giấu diếm, không thể công khai.”

Dừng một chút, Chu Hòa Huy khẽ chỉ về phía người trung niên hơi đầu ngồi bên cạnh Từ Ngọc Dung: “Đó là chủ biên của Tuần sang giải trí, tin tức lần này vốn được gửi đến chỗ ông ta, thế nhưng ông ta muốn cho Tổng giám đốc nợ mình một phần nhân tình, vì vậy phá hủy quy củ giữ bí mật bản thảo, đem chuyện báo trước cho Thiên Thịnh.”

Sở Ngôn nhìn bên kia, gật đầu: “Vâng.”

Từ sau khi nghe được tin tức đến bây giờ đã qua nửa tiếng đồng hồ.

Ngay ban đầu khi biết được sự thật, Sở Ngôn chỉ cảm thấy giống như có một tia chớp hung hăng đánh vào đầu mình, cả người xây xẩm choáng váng, cho dù y đã từng trải qua nhiều mưa to gió lớn hơn nữa, thế

nhưng cũng chưa từng trải nghiệm việc bị người khác báo thẳng mặt ‘Cậu đã kết hôn’ như vậy.

Y kết hôn rồi?

Y cứ nhiên kết hôn rồi?!

Chuyện này không có khả năng!!!

Nếu y đã kết hôn, vì sao suốt nửa năm nay không thấy bóng dáng của cô vợ kia?

Nếu kết hôn rồi, vì sao nửa năm nay không ai xuất hiện ám muội gì với y?

Từ thời khắc đầu tiên y đến thế giới này đã sinh hoạt đơn độc, hiện tại đột nhiên có người báo cho y biết ‘Cậu kỳ thực đã kết hôn, cậu kỳ thực còn có một người vợ’, mọi người nói xem loại cảm giác này có phải quá mức hoang đường rồi không?

Cũng khó trách người trấn định như Sở Ngôn cũng sẽ bị kinh hãi thành bộ dáng kia.

—— Đừng nên trách tư duy của Sở Ngôn quá đơn điệu, dù sao mặc dù y biết thế giới này chấp nhận kết hôn đồng tính, thế nhưng tiềm thức của y lại chưa thể làm quen với việc này. Thật giống như nếu một người ở thế kỷ 21 nghe nói mình đã kết hôn, phản ứng đầu tiên nhất định là ‘Mình đã kết hôn với một người khác phái’ chứ không phải ‘Liệu mình có kết hôn với người đồng giới hay không’.

Chuyện trong phòng hội nghị tựa hồ không có bất cứ quan hệ gì với Sở Ngôn, trên cơ bản đều là do Từ Ngọc Dung và vị chủ biên kia giảng co đàm phán, phòng tuyên truyền và phòng quan hệ công chúng đứng ra tiến hành tổng kết.

Đợi đến khi mọi việc đều đã được đàm phán thỏa đáng, Từ Ngọc Dung nhìn về phía thiếu niên đang ngồi đối diện, lúc này chỉ thấy Sở Ngôn đã khôi phục biểu tình bình tĩnh, không còn ngơ ngác như khi vừa đến.

Khi phát hiện đôi mắt màu nhạt kia an tĩnh dừng lại trên người mình, Từ Ngọc Dung không biết vì sao bỗng nhiên ngẩn ra, một hồi lâu mới hỏi: “Sở Ngôn, chuyện này công ty quyết định đem tin tức đè xuống không cho công khai, về phần người tung tin nặc danh kia chúng ta cũng sẽ điều tra, cố gắng tìm được kết quả trong thời gian ngắn nhất. Cậu có ý kiến gì không?”

Ngụ ý là: Cậu có gì dị nghị không? Hoặc là cậu muốn công bố mình đã kết hôn chẳng?

Loại tình huống này bản thân Sở Ngôn cũng không hoàn toàn hiểu được, y đã sống độc thân hơn nửa năm, đột nhiên có một người vợ xuất hiện, đừng nói hai người đã kết hôn như thế nào, hiện tại y đối với việc nửa kia của mình có bộ dạng ra sao cũng không biết!

Sau một hồi suy tư, Sở Ngôn nghiêm túc lắc đầu: “Chuyện này em không có ý kiến, sẽ do công ty làm chủ.”

Từ Ngọc Dung vô cùng hài lòng với đáp án này, vì vậy vị chủ biên kia cũng rất nhanh chóng nhận được thù lao của mình, hơn nữa còn giành được một khoản lợi lớn cho tạp chí của mình. Cùng lúc đó, phòng quan hệ công chúng và phòng tuyên truyền nối đuôi nhau rời đi, bắt đầu nghe ngóng thân phận của người nặc danh nọ.

Đợi đến khi trong phòng họp chỉ còn có Sở Ngôn, Chu Hòa Huy, Từ Ngọc Dung và chủ biên hói, vị chủ biên nọ cười híp mắt nói: “A Dung, em cũng đừng trách tôi không để ý tình bạn cũ, em biết đó, Sở Ngôn nhà em hiện tại danh tiếng rất thịnh, nếu như loại chuyện này được công khai Tuần san giải trí của tôi sẽ có ích lợi rất lớn.”

Từ Ngọc Dung lắc đầu, cười nói: “Anh Lưu, là em phải cảm ơn anh mới đúng, anh đã cố tình phá vỡ quy củ trong giới để báo trước cho bọn em chuyện này, cho bọn em đủ thời gian sắp xếp đối phó.”

Chủ biên Lưu cười cười: “Nhưng tôi lại không thể nói cho các người biết phương thức liên lạc của người nặc danh nọ.”

Từ Ngọc Dung gật đầu: “Em biết, đây là những quy củ nghiêm khắc nhất trong giới, bọn em sẽ tự điều tra.”

Hai người lại khiêm nhượng một hồi, trước khi vị chủ biên kia rời đi đã đến trước mặt Sở Ngôn, quan sát cậu một lúc lâu rồi bỗng nhiên nói: “Tuy rằng tuổi còn trẻ, nhưng cũng rất ổn trọng, người như vậy hẳn là không nên đắc tội người trong giới mới đúng, thật kỳ quái.”

Sở Ngôn nghe vậy liền mỉm cười gật đầu: “Cảm ơn sự khích lệ của anh, chủ biên Lưu.”

Nhìn thấy bộ dạng bình tĩnh của Sở Ngôn vị chủ biên Lưu kia cũng lóe lên một tia kinh ngạc, mỉm cười ý vị thâm trường rồi mới rời đi.

Đợi khi đối phương đã đi rồi, Từ Ngọc Dung dặn dò Chu Hòa Huy gần đây không nên bắt cần làm ra động thái gì, đợi sau khi công ty tìm ra ai là người loan tin này rồi hẳn tính tiếp. Đồng thời công ty còn có thể khơi thông quan hệ phía chính phủ, giấu diếm tin tức riêng tư của Sở Ngôn.

Sau khi Chu Hòa Huy gật đầu đáp ứng toàn bộ, Từ Ngọc Dung lại nhìn về phía Sở Ngôn.

Việc khiến Chu Hòa Huy khiếp sợ chính là, vị tổng giám đốc Từ trước nay vẫn nổi tiếng thủ đoạn sắc sảo này vậy mà không chỉ trích Sở Ngôn câu nào, trái lại còn mềm giọng nói: “Cậu yên tâm, tuy rằng trước đây Thiên Thịnh chưa từng gặp qua việc như vậy, thế nhưng tuyệt đối có thể giải quyết giúp cậu. Nếu cậu muốn tuyên bố hôn nhân Thiên Thịnh cũng sẽ hỗ trợ cậu thiết kế tốt đường ra, không cần lo lắng, gần đây nghỉ ngơi cho tốt, đừng quá hao tổn tinh thần.”

Chu Hòa Huy: "...?!!!"

Sở Ngôn mỉm cười gật đầu: "Cảm ơn tổng giám đốc."

Từ Ngọc Dung lắc đầu, tự mình rời đi trước.

Đợi Từ Ngọc Dung đi rồi, Chu Hòa Huy lại nhin không được nói: "Tổng giám đốc Từ có thể nhẹ nhàng với cậu như vậy, xem ra chị ấy rất coi trọng cậu."

Chu Hòa Huy cũng không đem chuyện này gán lên người Hạ Bách Thâm, tuy rằng anh biết Thiên Thịnh là tài sản của Hạ thị, Hạ Bách Thâm cũng từng chủ động đi tham dự tiệc hoàn công của Sở Ngôn, hơn nữa còn ngồi đối diện anh. Thế nhưng có lẽ do gần đây Hạ Bách Thâm không thấy xuất hiện, Chu Hòa Huy cũng sớm đem chuyện này quên mất.

Đối với những lời đó, Sở Ngôn chỉ cười cười không nói gì, thế nhưng ánh mắt của y lại dừng tại thân ảnh yếu điệu rời đi của Từ Ngọc Dung thật lâu không hề di chuyển.

Chuyện này vừa ra, Chu Hòa Huy lại cho Sở Ngôn nghỉ phép thêm một tuần.

Thế nhưng sau khi rời khỏi Thiên Thịnh, chuyện đầu tiên Sở Ngôn làm lại chính là tra xét thông tin cá nhân của mình. Theo lý thuyết, nếu do y tự mình tra xét hiển nhiên có thể tìm thấy thông chính xác về 'người vợ' thần bí kia, vậy mà có thể nào Sở Ngôn cũng không ngờ, ngay cả bản thân y cũng chỉ có thể tra được tình trạng hôn nhân của mình chính là 'Đã kết hôn', về phần thân phận của đối phương thì thế nào lại không thể tra được.

Bất quá, Sở Ngôn thật ra còn tìm được một đầu mối: Cách đây bảy tháng nguyên chủ đột nhiên kết hôn.

Sau một hồi suy tư, Sở Ngôn lại gọi điện thoại cho người đại diện trước đây của mình, anh chàng mập mạp Triệu Liên. Người sau lại rất kinh ngạc vì Sở Ngôn cư nhiên gọi điện cho mình, nhanh chóng bắt máy, cũng phi thường thân thiện chào hỏi, còn chúc phúc sự nghiệp của Sở Ngôn có thể càng lúc càng phát triển.

Trong lúc nói chuyện, Sở Ngôn còn thử đối phương nhiều lần, thế nhưng anh mập kia cũng không phát giác được, còn chẳng chút đề phòng đem toàn bộ mọi chuyện nói ra, bất quá lại không có tin tức Sở Ngôn muốn.

Mãi đến khi gần cúp máy, Triệu Liên lại chợt nhớ một việc: "À da đúng rồi, chia khóa tủ bảo hiểm cậu đưa cho anh nửa năm trước khi nào mới cầm lại? Tuy rằng trước đây cậu nói nếu không phải cậu đến tìm thì anh cũng không cần giao chìa khóa cho cậu, thế nhưng anh thấy tiền thuê bên kia cũng đã đến thời hạn rồi, nếu cậu không chuyển khoản bên kia sẽ gọi điện cho cậu đấy."

Sở Ngôn vừa nghe như vậy thì có hơi sửng sốt, nhưng rất nhanh cũng ổn định biểu tình, cười nói: "Em cũng quên mất chuyện này, hóa ra em còn giữ một cái chìa khóa ở chỗ của anh nha! Anh Triệu, anh hiện tại đang ở đâu, em đi tìm anh một chút, vừa lúc em cũng đang rảnh rồi, tiện thể mang thứ kia về luôn"

cũng tốt.”

Một phút sau, Sở Ngôn nhận được một cái địa chỉ, nhanh chóng cúp điện thoại.

Trong lúc ngồi xe đi tìm Triệu Liên, Sở Ngôn còn tranh thủ lên Thiên Vồng tìm tin tức, sau đó phát hiện một chuyện thế này.

Tủ bảo hiểm: Là cơ quan lưu trữ do nhà nước thành lập phục vụ tư nhân, bất luận loại hàng gì được gửi vào nơi này cũng được dùng bốn lớp khóa bảo vệ, bao gồm chìa khóa được phía bảo hiểm cung cấp, khóa móng mắt, khóa vân tay, khóa thanh âm.

Tuy rằng phí dụng của tủ bảo hiểm rất đắt đỏ, thế nhưng tính an toàn cũng có thể xem như hàng đầu trên toàn tinh hệ.

Tiểu kịch trường

Sở Nghiên Nghiên: Thê tử của ta rốt cuộc là ai!!!

Hạ tiên sinh: Thê tử của tôi còn không phải em sao?

Sở Nghiên Nghiên: Cuộc sống này làm sao qua đây!!!

34. Chương 34

Trụ sở cất chứa vật phẩm vì muốn bảo đảm sự an toàn của hàng hóa ký gửi nên đã làm đủ các lớp bảo an, trình độ tương đương quân đội, toàn bộ khu nhà đều được bố trí hệ thống bảo an tiên tiến nhất, các nhân viên cảnh vệ ở nơi này cũng được đào tạo bài bản, độ bảo mật phi thường cao, toàn bộ Thủ đô tinh cũng chỉ có một nơi như vậy.

Sau khi Sở Ngôn cầm lại chìa khóa liền đi thẳng đến nơi này, y vừa báo ra tên họ và số hiệu công dân, nhân viên công tác đã nhanh chóng tìm được tủ bảo hiểm mà nguyên chủ đăng ký. Cái ngăn tủ này phỏng chừng cao gần một thước, vỏ ngoài kim loại đen bóng phản xạ tia sáng lạnh lẽo mà ánh đèn chiếu vào.

Dù sao cũng là người làm công tác bảo mật, kiến thức rộng rãi, lúc nhân viên công tác nhìn thấy Sở Ngôn cũng không tỏ ra kinh ngạc, cô cung kính nói: “Anh Sở, một khi cái tủ này được mở ra, đồ vật trong đó đã không thuộc về phạm vi bảo hộ của chúng tôi nữa. Cái tủ chúng tôi sẽ mang đi, nếu như anh còn cần cất giữ vật phẩm thì phải đăng ký một cái tủ khác.”

Sở Ngôn nghe vậy liền tỏ ra trấn định, nói: “Được, tôi đã biết.”

Mà tiếp theo chính là giải khóa, mở tủ.

Lúc tủ được mở ra, không có bất cứ tiếng động gì phát sinh, cánh cửa kim loại dày nặng nọ cứ thế nhẹ nhàng mở rộng. Lúc này, nhân viên công tác đã làm hết phận sự đứng sang một bên, hoàn toàn không nhìn những đồ vật trong tủ, mà Sở Ngôn lại cúi người xuống, cầm lấy tờ giấy duy nhất trong tủ lên.

Một cái tủ lớn như vậy, bên trong chỉ đặt một trang giấy mỏng manh!

Cho dù để ai đến đoán cũng không thể đoán được kết quả trong tủ lại là như vậy!!

Ở nơi này không tiện xem xét, vậy nên Sở Ngôn liền cho tờ giấy kia vào cái túi xách nhỏ mình mang theo, lại cùng nữ nhân viên bên cạnh hỏi thăm một chút trình tự tiếp theo, sau đó mang theo mảnh giấy chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Sau khi hoàn thành toàn bộ thủ tục, lúc Sở Ngôn chuẩn bị rời đi, một nhân viên khác bỗng nhiên trình trọng hỏi: “Kỳ hạn ký gửi thực ra cũng sắp đến rồi, hiện tại anh có muốn tiếp tục gia hạn bảo hiểm không?”

Sở Ngôn không nghĩ quá nhiều, chỉ mỉm cười gật đầu: “Đã lấy đồ vật ra, không cần tiếp tục gia hạn nữa.”

Nhân viên nọ nghe vậy thì hơi sững sốt chớp mắt, giống như không hiểu ý của Sở Ngôn, nhưng cũng không hỏi thêm gì. Sở Ngôn liền nhanh chóng mang đồ vật rời đi, vậy nên nhân viên nọ chỉ có thể nhìn theo bóng lưng của y, tự mình lẩm bẩm: “Kỳ quái, rõ ràng còn chưa đi xem tủ bảo hiểm, làm sao lại nói đã lấy đồ đi?”

—

Sở Ngôn dùng tốc độ nhanh nhất trở về nhà, sau khi xác nhận không có vấn đề gì mới mở túi xách ra, cầm tờ giấy kia lên xem.

Tờ giấy này có bề mặt mềm mại nhẵn nhụi, màu sắc trắng sữa xen lẫn chút vàng nhạt, đường viền hiện ra một chút hoa văn màu đỏ phức tạp, vừa nhìn đã biết giá cả xa xỉ. Mà dòng đầu tiên trên tờ giấy đã viết như thế này ——

[Nước Cộng hòa nhân dân Hoa Hạ

Giấy chứng hôn]

Nhìn mở đầu như vậy, ngay cả Sở Ngôn cũng không nhịn được nín thở, khẩn trương xem xuống, sau khi

nhìn đến nội dung chính thức y bỗng nhiên dừng lại! Sau một lúc ngẩn ngủ giật mình, hai mắt của y liền trợn to, cuối cùng lại đột nhiên hung hăng vỗ tờ giấy lên bàn, ngón tay nắm chặt, tức giận đến không biết nên biểu đạt tâm tình như thế nào.

Trên tờ giấy này căn bản không có bất kỳ tin tức gì!

Giống như phỏng đoán của Sở Ngôn, nửa năm trước nguyên chủ bỗng nhiên kết hôn, đồng thời còn đưa chìa khóa tử bảo hiểm cho người đại diện duy nhất quen biết với mình. Mà trước đó Sở Ngôn đã từng tìm kiếm vài lần trong căn nhà này, cuối cùng cũng không tìm được bất cứ manh mối gì, vậy nên khả năng lớn nhất chính là, giấy kết hôn không được giữ ở đây.

Trước đó Sở Ngôn cũng không biết có cái gọi là Tử bảo hiểm tồn tại, vậy nên mới không nghĩ đến phương diện đó. Nhưng hiện tại, y vốn luôn nghi vấn vợ của mình là ai, hoàn toàn không ngờ được lại lần nữa hiểu lầm trăm trọng, thậm chí còn phải tiếp nhận một tin tức càng thêm chấn động hơn vài lần ——

Chính y mới là người được gọi là vợ!

Rõ ràng trên thế giới này, cho dù đồng tính kết hôn cuối cùng trên giấy chứng nhận cũng sẽ ghi bọn họ là quan hệ chồng – chồng hoặc vợ -vợ. Nhưng đến phiên y, y lại dùng thân phận một người đàn ông được ghi tên vào cột ‘Vợ’!

Quá sai lầm, một tờ giấy hôn thú như vậy, tuyệt đối là hôn thú của nam nữ chứ không phải đồng tính. Thế nhưng rõ ràng trên phần xác định giới tính hai bên, cả hai đều được xác định là ‘Nam’.

Chính phủ tuyệt đối không có khả năng phạm sai lầm lớn đến vậy, thế thì chỉ còn một khả năng, tờ giấy hôn thú quỷ dị như vậy nhất định là do người nào đó cố ý làm ra. Kể có điều kiện làm được đến thế nhất định chính là ông chồng chưa bao giờ xuất hiện của y!

Sở Ngôn híp mắt lại, khóe môi nổi lên một tia cười lạnh.

Nói theo cách khác, đầu tiên, người kết hôn với y tuyệt đối là đàn ông! Hơn nữa còn là một người đàn ông đứng ở vai trò làm chồng!

Vừa nghĩ đến đây, Sở Ngôn cũng cảm thấy cả người không được thoải mái. Tuy rằng y thực sự là người đồng tính, thế nhưng y chưa từng nghĩ muốn trở thành vợ của một người nào đó, loại cảm giác này thực sự quá mức kỳ diệu, nói không rõ có bao nhiêu đáng ghét thế nhưng dù sao cũng không phải là hài lòng thích thú.

Hơn nữa, ngoài những chi tiết này, việc khiến Sở Ngôn tức giận hơn chính là, người chồng kia của y ngay cả chữ ký cũng không lưu lại, chỉ có một dấu vân tay trơ trụi!

Trên tờ hôn thú này, bên trái là thông tin của người chồng, bên phải là thông tin của người vợ, các tư liệu

của Sở Ngôn đều được ghi ở phía bên phải.

Phía của Sở Ngôn thông tin hoàn toàn được điền đầy đủ, có ảnh chân dung, ảnh toàn thân, chữ ký, vân tay, vị trí in vân tay còn là một tấm phim trong suốt, hiện tại dưới sự phản chiếu của ánh đèn phát xạ tầng tầng đường nét hình xoắn ốc.

Mà thông tin ở cột bên trái cũng chỉ có một dấu vân tay!

Ảnh chụp? Không có!

Kí tên? Không có!

Cho dù phần tên họ phía trên cũng chỉ có một chữ: Ẩn danh!

Hai chữ “Ẩn danh” này quả thực là một loại châm chọc, khiến nụ cười trên môi Sở Ngôn càng thêm lạnh lẽo vài phần.

Suốt mấy ngày kế tiếp, Sở Ngôn cũng không phải nghỉ ngơi thư giãn như trong tưởng tượng của Chu Hòa Huy, trái lại bắt đầu lên mạng điên cuồng tra cứu tin tức về Luật hôn nhân gia đình.

Sở Ngôn kinh ngạc phát hiện, nếu như vợ chồng ba năm không sống cùng nhau, một bên có thể đơn phương đưa ra ly hôn, nếu như bên kia không phản đối, như vậy đề nghị ly hôn liền có hiệu lực.

Đây quả thực là giọt nước trong sa mạc, tuy rằng không có hiệu quả quá lớn, thế nhưng có chút ít còn hơn không nha!

Như thế cũng có nghĩa là, chỉ cần đợi thêm hai năm nữa, giả thiết người chồng ‘Ẩn danh’ kia của y vất không xuất hiện, vậy thì Sở Ngôn có thể trực tiếp xin ly hôn!

Có một câu xưa nay chưa từng lỗi thời: Tri thức là sức mạnh!

Trong lúc Sở Ngôn bắt đầu chủ động lý giải Luật hôn nhân của thế giới này, chuẩn bị cho tương lai sau này, phía bên kia bộ phim truyền hình bom tấn Thịnh Thế rất cực cũng đóng máy!

Ngay sau khi đóng máy, đoàn phim Thịnh Thế còn chính thức tuyên bố, một tháng sau bộ phim này sẽ đồng thời phát sóng trên năm đài truyền hình vệ tinh, hơn nữa còn công bố trailer đầu tiên.

Toàn quốc tổng cộng chỉ có hơn tám mươi đài truyền hình vệ tinh, Thịnh Thế cư nhiên trực tiếp bao hết năm đài!

Đây quả thực là muốn lên trời nha!!!

Những người ái mộ đương nhiên không biết nam thần nhà mình đang phiền muộn về một cuộc hôn nhân từ trên trời rơi xuống, vừa nghe tin trailer được công bố, bọn họ lập tức mở ra quan sát.

Trước mắt là thế giới giả lập, bên tai là nhạc bối cảnh hùng hồn chói vót, khung cảnh giang sơn mê mông hùng vĩ chậm rãi trải rộng. Đây là một hồi hành khúc kiêu hùng giữa loạn thế, vai nam chính do Diệp Lăng thủ diễn anh tuấn cơ trí, nữ chính của Nhậm Vân Dao ẩn nhẫn thông tuệ.

Nam chính Cơ Nguyên Thanh tay cầm trường kiếm chỉ thẳng về quân địch.

Nữ chính Trang Nhược thân hình quý mỹ, ẩn trong bóng tối thám thính địch tình.

Trong lúc chiến sự căng thẳng, toàn bộ khán giả đều cho rằng sắp chiến bại, chỉ thấy Cơ Nguyên Thanh như Chiến thần giáng xuống, cứu vớt tất cả!

Nam chính Cơ Nguyên Thanh của Thịnh Thế vốn là Chiến thần của Tấn quốc, hấn bảo vệ quốc gia yêu mến hòa bình này, vì quốc gia vào sinh ra tử, rốt cục nghênh đón hòa bình trân quý, thế nhưng cuối cùng lại bị Quân chủ ghen tỵ —— cũng chính là nam 2 tính kế, chỉ có thể cùng nữ chính ẩn cư thiên nhai.

Mà trailer này cũng không làm thẹn danh tiếng của Quách lão, bất luận là phối âm hay hiệu ứng đều làm vô cùng tinh mỹ chân thật, nhất là âm hưởng kiếm khí leng keng giữa không gian càng khiến khán giả bị hút vào thế giới kia, kì lòng không đặt vì những nhân vật mà thở dài cảm thán!

Trailer dù sao cũng hỉ là trailer, tốc độ hình ảnh và tiết tấu đều đặc biệt nhanh.

Trong tiếng đàn sáo dồn dập, chỉ thấy Cơ Nguyên Thanh vung kiếm, đầu người rơi xuống, gương mặt anh tuấn nhuốm máu tươi. Chỉ thấy Trang Nhược chết lặng giết một người rồi lại một người, tất cả đều vì bảo hộ quốc gia của mình.

Quân vương trẻ tuổi Dung Khang, bề ngoài nhìn như anh minh nhân nghĩa lại cất giấu dụng tâm độc ác. Quận chúa Dung Thiển ích kỷ tự đại, trong lòng tràn đầy âm ngoan tính toán. Cơ Nguyên Thắng ngây thơ tinh khiết, bị thuộc hạ phản bội, chết không nhắm mắt giữa chiến trường. Liễu Tư Hân ôn nhu hiền lành, thâm mến Cơ Nguyên Thanh nhiều năm, sau khi bị quân địch bắt giữ, vì không liên lụy người trong lòng, cắn lưỡi tự sát...

Từng nhóm người sinh động chân thật dung hợp vào nhau, họa thành một bức chiến loạn thịnh thế!

Sau vai chính lần lượt xuất hiện, đều vì thịnh thế cuối cùng mà bỏ ra cái giá của riêng mình.

Trước khi trailer kết thúc, Cơ Nguyên Thanh và Trang Nhược lưu lạc đến Lương quốc, Trang Nhược thấp

giọng nói: “Cả đời này... thiếp chưa từng muốn quay lại Lương quốc.”

Cơ Nguyên Thanh thở dài một tiếng, bất đắc dĩ cười nói: “Quả nhiên, mùa đông của Lương quốc thật sự rất lạnh.”

Hình ảnh nhất thời chảy ngược, về đến một buổi chạng vạng giữa đông. Thiếu niên áo trắng tay cầm dù chậm rãi đi tới, y cứ thế bước về phía khán giả, tư thế thong dong, ưu nhã tự phụ, mặc cho tán dù bị phong tuyết tập kích thế nào y đều lặng yên đứng ở nơi đó, mỉm cười, khuôn mặt tuấn tú tú lẫm chói mắt như bảo ngọc, ôn nhu đến phảng phất có thể hòa tan băng tuyết.

Trong ánh mắt kinh diễm của khán giả, thiếu niên khẽ nhoẻn môi, mi mục cong cong, phong tuyết giống như đều dừng lại trong một khắc này.

Chỉ nghe y ôn hòa nói: “Trời sắp tối rồi, vị công tử này xin chú ý hành trình, cái lạnh mùa đông của Lương quốc luôn kéo đến rất nhanh.”

Nhất tần nhất tiếu, phong hoa tuyết đại, dữ nhân nan vong!

(Mỗi nụ cười ánh mắt đều là phong hoa tuyết đại, khiến kẻ khác không thể nào quên!)

...

Dù sao cũng là nam 4, trong toàn bộ trailer Sở Ngôn chỉ xuất hiện một chút như vậy. Thế nhưng! Hết lần này đến lần khác, chỉ bằng một câu nói liền khiến khán giả liền chú ý đến nhân vật tựa trích tiên như thế, thậm chí còn có rất nhiều fans kích động, vì nhân vật này tập thể bạo tạc.

/A a a a! Ti mỹ nhân quả thực quá dễ nhìn!!! Quá quá dễ nhìn!!!!/

/Ti Tích đại mỹ nhân đem đến phi thực tế! Đáng tiếc thân phận vẫn chưa bộc lộ, mịcước một ngôi sao, Sở Nghiên Nghiên lần này nhất định diễn dịch một vị đại mỹ nhân ôn nhu cực độ! nói không chừng chính là một quân sư! Đỉnh cấp quân sư!/

/Có lẽ không phải đâu, Cơ Nguyên Thanh là người Tấn quốc, đại mỹ nhân Ti Tích lại là người Lương quốc, khẳng định không phải quân sư./

/Liếm liếm liếm!!! Không uống mì vừa mua một cái kính mắt VR loại tốt nhất, ánh mắt của Ti mỹ nhân thực sự quá câu người rồi, nụ cười cũng quá ôn nhu đi! Y làm sao có thể tốt đến như vậy chứ!!! Chờ mong Thịnh Thế !/

....

Theo sự lan truyền của trailer, càng ngày càng có nhiều người bắt đầu chờ mong Thịnh Thế . Trong đó, nhân vật ôn nhả tuần mỹ của Sở Ngôn cũng được quan tâm nhiều nhất, danh tiếng và độ hot đều tăng vọt rất rõ ràng.

Đợi đến khi trailer thứ hai của Thịnh Thế được công bố, lượng fans gia tăng không ngừng, càng ngày càng có nhiều thông cáo và kịch bản bay như tuyết mùa đông đến bàn làm việc của Chu Hòa Huy, đợi anh tinh tế tuyển chọn.

Rốt cục! sau khi điều tra tròn một tuần, phía Thiên Thịnh cũng đã tìm được một ít đầu mối. Cùng ngày, Chu Hòa Huy đưa Sở Ngôn đến công ty, chuẩn bị thương lượng nên giải quyết việc này như thế nào.

Vừa đến công ty, Sở Ngôn lại cất giọng hỏi: “Có liên quan đến Lý Triết Thiên sao?”

Chu Hòa Huy hơi sững sờ, hơi liếc nhìn Từ Ngọc Dung, biểu thị bản thân hoàn toàn không tiết lộ tin tức.

Từ Ngọc Dung lại hết sức bình tĩnh cười cười, gật đầu nói: “Tuy rằng phía tạp chí không công bố tin tức của kẻ nặc danh kia, thế nhưng chuyện Lý Triết Thiên vận dụng quan hệ điều tra thông tin cá nhân của cậu đã rõ ràng rành rành.”

35. Chương 35

Có đến mà không đi, chẳng phải lễ phép.

Sau khi Sở Ngôn đi đến thế giới này, kỳ thực cũng không tiếp xúc với bao nhiêu người. Những nhân viên công tác của đoàn phim và các tiết mục không cần nói đến, sự giao lưu của Sở Ngôn với bọn họ rất có hạn, chung đụng cũng khá vui vẻ. Mà những người khác, giống như một ít diễn viên, tỷ như Tống Xảo, La Tư Hạo, Lăng Kỳ... bọn họ gần đây vẫn thường xuyên liên lạc với Sở Ngôn, đồng thời rất hay tương tác trên weibo.

Từ đó so ra, người có xung đột với Sở Ngôn cũng chỉ còn mình Lý Triết Thiên.

Từ sớm Sở Ngôn đã nghĩ đến ‘Kẻ nặc danh kia liệu có phải là Lý Triết Thiên’, thế nhưng Thiên Thịnh vẫn cẩn thận điều tra chuyện này lại một lần, cuối cùng đi qua con đường bí mật phát hiện ‘Lý Triết Thiên điều tra thông tin cá nhân của Sở Ngôn’ do đó liền xác nhận đối tượng,

Hơn nữa có một số việc, tuy rằng đã bị Phòng quan hệ công chúng của Thiên Thịnh dè xuống, thế nhưng cũng đã thật sự phát sinh qua. Nói ví dụ như, gần đây Thịnh Thế rất nổi, cũng sắp phát sóng, danh tiếng của Sở Ngôn cũng theo đó lần nữa tăng vọt, đồng thời cũng có rất nhiều kẻ rối hơi đang không ngừng moi móc nhục mạ y, làm xấu hình ảnh của y.

Trong số đó có vài người thật sự là anti fans, thế nhưng phần lớn đều là nick ảo do Lý Triết Thiên mua về.

Trước đây Thiên Thịnh nhìn mặt mũi của nhà họ Lý nên chỉ gửi một lá thư đến cho công ty quản lý của Lý Triết Thiên, hy vọng bọn họ có thể chú ý thêm về vấn đề này, cũng coi như cho Lý Triết Thiên và người đại diện của hắn một lần cảnh cáo. Thế nhưng sau đó Lý Triết Thiên lại tự mình bí mật mua chuộc đủ kênh thông tin, lại mượn thêm nick ảo phỉ báng Sở Ngôn, đây không biết đã là lần thứ mấy bị Phòng quan hệ công chúng của Thiên Thịnh tra được.

Cho dù không có chuyện lần này, hành vi gần đây của Lý Triết Thiên cũng khiến Thiên Thịnh quyết định cần phải ra tay, hướng chỉ hiện tại hắn còn muốn dẫn đo ‘nhược điểm’ của Sở Ngôn. Cho dù Sở Ngôn không định tiếp thu tài nguyên của Thiên Thịnh, thế nhưng Từ Ngọc Dung lại không thể để yên cho người khác bôi nhọ Sở Ngôn.

Sau khi nghe Chu Hòa Huy giải thích rõ mọi chuyện, Sở Ngôn rũ mi suy tư một lát, bỗng nhiên nói: “Lần trước khi đi ghi hình cho Ngựa ngoan chạy mau, Lý Triết Thiên đã sa thải trợ lý của mình, có vài lời khi đó trợ lý nói khiến tôi cảm thấy rất thú vị.”

Chu Hòa Huy nghe vậy có chút sửng sốt: “Ý của cậu là?”

Sở Ngôn cười nói: “Nếu Lý Triết Thiên vẫn luôn tặng nhiều lễ vật cho em như vậy, em cảm thấy chúng ta cũng có thể đáp lại một chút. Lúc thu chương trình, quan hệ giữa nữ trợ lý kia và trợ lý Vu Đồng Đồng của em hình như không tệ, bọn họ cũng có trao đổi phương thức liên lạc, hẳn là không khó tìm được.”

Lời nói của Sở Ngôn khiến Chu Hòa Huy trước mắt sáng ngời, anh cũng bổ sung: “Giới giải trí cũng chỉ lớn như vậy, trước giờ Lý Triết Thiên vẫn thích ỷ thế hiếp người, những chuyện khi dễ các diễn viên khác thực sự không ít, thế nhưng loại chuyện này nếu do chúng ta khai ra vậy cũng có chút ‘Việc xấu trong nhà đem ra ngoài ngõ’. Cách này của Tiểu Ngôn rất tốt, có thể liên hệ trợ lý đem chuyện cậu ta khất khe với nhân viên ra để nói, thế thì càng có sức thuyết phục hơn.”

Lại thương lượng thêm một lát, sự tình cứ thế tạm thời xác định.

Kỳ thực, Chu Hòa Huy vốn định gọi Sở Ngôn đến là để nhắc nhở cậu phải chú ý loại tiểu nhân như Lý Triết Thiên, thế nhưng anh không ngờ rằng Sở Ngôn lại trực tiếp muốn trả đũa, hơn nữa còn nghĩ ra một cách thỏa đáng như thế, quả đúng là gây ông đập lưng ông.

Đợi đến khi ba người chuẩn bị rời khỏi phòng họp, Chu Hòa Huy thở dài nói: “Tiểu Ngôn, lần sau có chuyện gì nhất định phải nói cho anh biết. Chuyện kết hôn lần này của cậu thực sự quá đột nhiên, nếu như không phải Chủ biên Lưu là bạn của Tổng giám đốc Từ, chúng ta liền gặp nguy hiểm.”

Từ Ngọc Dung mỉm cười lắc đầu: Gọi cái gì Tổng giám đốc chứ, ở đây không có người ngoài, Tiểu Chu gọi chị một tiếng chị Từ là được rồi.”

Chu Hòa Huy lại khách khí một chút, sau đó nhìn về phía Sở Ngôn, nói: “Bất quá anh cũng không ngờ cậu

còn trẻ như vậy cư nhiên đã kết hôn rồi. Tiểu Ngôn này, đối tượng của cậu là ai vậy? Có phải người trong giới không? Anh có quen biết không? Trước đó anh và chị Từ đều đã tra xét qua, không ngờ lại không có manh mối gì.”

Thiếu niên nghe xong lời này, nụ cười nơi khóe miệng hơi cứng lại trong một chớp mắt, tựa hồ nhớ đến hai chữ ‘Ẩn danh’ gai mắt trên tờ hôn thú kia, cùng với cái giới tính ‘Nam’ chọc người sôi máu.

Sở Ngôn trầm than nhẹ một tiếng, thế nhưng bên ngoài lại vẫn bình tĩnh như cũ, cười nói: “Không phải người trong giới, anh Chu cũng không quen đâu, người đó rất thận thủng.”

Chu Hòa Huy nghe vậy cũng nói: “Tình huống bây giờ không tầm thường, cậu nổi tiếng rồi, nếu như cô vợ cậu bị người ta tìm ra cũng là chuyện phiền phức. Những việc này cậu cũng không cần gặt anh, cứ để anh chăm nom giúp cậu, chị Từ cũng là ưu ái cậu.”

Lúc nghe được hai chữ ‘Cô vợ’ biểu tình của Từ Ngọc Dung hơi cứng đờ.

Mà Sở Ngôn lại sớm bị sự nghiêm túc của Chu Hòa Huy đánh bại, y biết Chu Hòa Huy là đang vì mình lo lắng, cũng biết nếu ngay cả y cũng không tìm ra được người đã kết hôn với mình là ai thì đừng nói tới Chu Hòa Huy. Vì vậy sau khi suy tư một hồi, Sở Ngôn tỉ mỉ đo lường ngôn ngữ, biểu tình trên mặt chậm rãi trầm xuống, lộ ra một nụ cười khổ.

Sở Ngôn thấp giọng nói: “Anh Chu, em không nói với anh cũng là có nguyên nhân. Quan hệ của em và người đó cũng không tốt, cuộc hôn nhân này thực sự là ngoài ý muốn, trước đó người kia đã bỏ nhà đi, hiện tại em cũng không tìm được. Em định đợi đủ ba năm rồi ly hôn, coi như chính thức kết thúc cuộc hôn nhân này.”

Lúc thiếu niên nói lời này thần tình thất lạc, mang theo cảm giác bị thương bất đắc dĩ. Bộ dáng này hoàn toàn giống như một kẻ si tình bị vứt bỏ, cho dù là Chu Hòa Huy cũng quên mất diễn xuất của thằng nhóc trước mặt vô cùng xuất sắc, trực tiếp bị hù dọa, chỉ có thể an ủi: “Hóa ra chuyện là như vậy, bất quá vì sao Thiên Thịnh không tra được tư liệu hôn nhân của cậu chứ?”

Ánh mắt Sở Ngôn thất lạc: “Em chỉ là một thằng nhóc nghèo, người nhà bên đó chướng mắt em, cho nên...”

Cái gì gọi là nghệ thuật ngôn ngữ, đây chính là!

Lời chỉ nói phân nửa, phần còn lại để người khác tự suy diễn.

Mà Chu Hòa Huy rất tự nhiên tiếp lời “Chuyện của thiếu niên nhà nghèo và tiểu thư nhà giàu thực sự quá cũ kỹ rồi, Tiểu Ngôn, cậu có phải đang nói giỡn với anh không”, thế nhưng khi nhìn đến biểu tình nặng nề thất lạc của Sở Ngôn, anh đại khái cũng hiểu được việc này chỉ có hai loại khả năng. Thứ nhất, việc này là sự thực; thứ hai, Sở Ngôn có nỗi khổ riêng, không thể đem chuyện này nói rõ.

Nếu đã như vậy cũng không cần miễn cưỡng, thứ quan trọng là kết quả, không phải quá trình.

Chu Hòa Huy bắt đầu lắc đầu, nói: “Vậy coi như xong, bất luận có chuyện gì xảy ra, nếu như cậu thực sự muốn ly hôn, ba năm sau công ty nhất định sẽ đứng về phía cậu. Đúng không chị Từ?”

Mà Từ Ngọc Dung từ lâu đã sợ đến rơi càm: “...?!”

WTF? Hạ tiên sinh là phía vợ? Hạ tiên sinh còn là một tiểu thư nhà giàu?

Này này, kịch bản hình như có chút sai nha, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!

Coi như là nói đùa... cái này cũng quá mức không buồn cười rồi đi?!

Từ Ngọc Dung dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn về phía Sở Ngôn, chỉ thấy người sau than nhẹ một tiếng, nói: “Cám ơn anh, anh Chu, cảm ơn anh đã ủng hộ em, còn có chị Từ nữa.” Dù sao các người cũng không biết nửa kia của ta là ai, ngay cả ta còn tra không được mà...

Từ Ngọc Dung vốn biết rõ chân tướng: “... @#\$\$#@#\$\$@#!!!”

Xế chiều hôm đó, sau khi Từ Ngọc Dung tạm biệt Sở Ngôn và Chu Hòa Huy, vừa về đến phòng làm việc liền nhanh chóng gọi điện cho Hạ Bách Thâm, hỏi báo một... à... câu chuyện cũ kỹ thê lương như vậy.

Từ Ngọc Dung khi nói chuyện còn cảm thấy khó thể mở miệng, thế nhưng Hạ Bách Thâm lại nghe đến vô cùng trấn định, thậm chí từ đầu tới cuối vẫn rừ mắt đọc một quyển sách rất dày, hoàn toàn không phản ứng gì. Bất quá, Từ Ngọc Dung lại tinh tế phát hiện, quyển sách trên tay Hạ tiên sinh cũng không lật đi trang nào, hẳn chỉ trầm mặc nghe xong câu cuối cùng của Từ Ngọc Dung rồi ngẩng đầu lên, lộ ra một nụ cười có vài phần ảm áp.

“Tôi bỏ nhà đi?”

Từ Ngọc Dung bắt đầu gật đầu.

Hạ Bách Thâm nhẹ nhàng lắc đầu, cười nói: “Vất vả cho chị rồi, phiền chị tiếp tục chiều cô cậu ấy.”

Từ Ngọc Dung lập tức nói: “Ngài quá khách khí.” Dừng một chút, Từ Ngọc Dung lại nói: “Bất ngờ hơn chính là, Sở Ngôn thực sự là một hạt giống tốt. Tuy rằng chỉ gặp qua hai lần, thế nhưng tôi cảm thấy diễn xuất của cậu thiếu niên này rất sắc sảo, tính cách cũng trầm ổn. Nếu không xảy ra vấn đề gì, sau này chúng ta có thể bồi dưỡng cậu ấy trở thành ngôi sao lớn của Thiên Thịnh, chỉ xếp dưới Thiệu Dương.”

Nghe vậy, Hạ Bách Thâm hơi nhướn mi mắt: “Dưới An Thiệu Dương sao?”

Từ Ngọc Dung có hơi ngẩn người: “Ý của ngài là?”

Hạ Bách Thâm nhẹ nhàng khép lại quyển sách trong tay, ngẩng đầu lên nhìn về phía hình ảnh giả lập của Từ Ngọc Dung, gương mặt tuấn mỹ sâu sắc khó được lộ ra một nụ cười ôn nhu, ngữ điệu của hắn nghiêm túc, ánh mắt lại trịnh trọng nói: “Ta nghĩ, thành tựu của cậu ấy sẽ không thấp hơn An Thiều Dương, chỉ có thể xa xa vượt lên phía trước.”

Trước khi Thịnh Thế phát sóng một tuần, rất nhiều fans của Sở Ngôn đều phát hiện có rất nhiều anti xuất hiện trên Thiên Vọng online không ngừng nói xấu Sở Ngôn. Một hồi nói cái gì ‘Do diễn xuất của Sở Ngôn không tốt nên mới lưu lạc đến mức phải đóng nam 4’. Một hồi lại nói ‘Sở Ngôn vẫn chưa trở thành người đại diện của nhãn hàng nào, thậm chí thành tựu cao nhất cũng chỉ là nam 2, sau này không có lối ra’.

Đối với những lời nói vô căn cứ này, thậm chí không cần phía Thiên Thịnh đưa ra bất kỳ phương hướng xử lý nào, chỉ cần mỗi người hâm mộ của Sở Ngôn cố gắng hiến một bãi nước bọt là có thể khiến bọn họ chết đuối!

Nhưng cũng nên cảm tạ đám anti này không ngừng nhảy nhót, nhờ vậy những người hâm mộ vốn tan rã năm bè bảy mảng mới có thể dần dần hợp thành một liên minh, đặt tên ‘Sở Nghiên Nghiên club’. Bọn họ còn chuyên môn thiết lập một diễn đàn người hâm mộ, đồng thời bắt đầu chính thức trở thành đoàn thể đại diện cho fans của Sở Ngôn.

Nhưng ngay trước khi thịnh thế phát sóng một ngày, những anti này không biết đột nhiên phát điên cái gì, càng thêm điên cuồng nói xấu, lăng mạ, thậm chí còn có một nick ảo chuyên môn vạch trần bỏ nhỏ những chuyện của giới giải trí lên mạng biểu thị ——

**/Diễn đàn tám chuyện giới giải trí: Tin tức độc nhất vô nhị công bố vụ bê bối của diễn viên nam họ S đang rất nổi danh gần đây! Tám giờ gấp lại!!!/*

Công bố bê bối độc nhất vô nhị?

Nam diễn viên họ S?

Nam diễn viên họ S thực sự nhiều lắm, rốt cuộc là đang nói người nào nha!

Trong lúc nhất thời, fans của toàn bộ những nam diễn viên họ S lập tức suy đoán lung tung, mà người bị gọi hỗn nhiều nhất chính là Sở Ngôn. Bất quá đợi đến tối, thật vất vả mới kéo đến tám giờ, cái nick ảo kia lại chậm chạp không có động tác gì.

Đợi đến hơn chín giờ, giữa một rừng tiếng mắng của dân mạng, nick ảo kia đột nhiên tuôn ra một vụ bê

bối xưa lắc xưa lơ của một nam diễn viên họ Sa, khiến cư dân mạng giận đến lập tức đập trứng thối khắp nơi trên không gian weibo của nick ảo kia. Cái gì rau dập, trứng thối, đá cuội không ngừng bay múa, khắp nơi đều là rác thải, khung cảnh chẳng khác gì một buổi chợ nông thôn vừa tan chưa kịp dọn dẹp.

Cùng lúc đó, một thiếu nữ không có tiếng tăm gì lại post lên một đoạn clip giả lập thật dài quay hình chính mình, chỉ trong vòng một tiếng đồng hồ, cái clip này đã được rất nhiều người chuyển tay chia sẻ cho nhau, nhắc lên một trận sóng gió!

Trên màn hình giả lập, thiếu nữ khóc đến viên mắt đỏ bừng, người gầy đến má hóp vào cằm nhọn ra, vừa khóc vừa lên án cổ chủ của mình là một ngôi sao vừa không nói lý vừa thích ý thể hiếp người!

“Mình vốn rất muốn tìm hiểu vào giới giải trí, vậy nên chủ động báo danh, thông qua ba vòng phỏng vấn mới có thể trở thành trợ lý của Lý Triết Thiên. Mình vốn tốt nghiệp từ Đại học số một của Thủ đô tinh, trước đây là Phó chủ tịch Hội học sinh, năng lực khẳng định không có vấn đề, ngay cả người đại diện của Lý Triết Thiên cũng từng khen năng lực của mình rất tốt. Thế nhưng mình chưa bao giờ nghĩ đến, phần công tác này không phải khảo nghiệm năng lực của mình, mà là sức chịu đựng của mình...”

36. Chương 36

Một thiếu nữ xinh xắn nhỏ gầy khóc nức nở, đau đớn kể lại kinh nghiệm bi thảm của mình sẽ luôn khiến mọi người sinh ra một chút lòng trắc ẩn. Hơn nữa không biết có phải do Lý Triết Thiên có chút nhan không (*thích ngắm gương mặt đẹp*) hay không, vị trợ lý này của hắn còn sở hữu một gương mặt trái táo tròn trịa, mắt to mặt nhỏ, nhìn qua có vài phần đáng yêu.

Cái này liền nguy rồi! Một thiếu nữ bộ dạng đáng yêu lại khóc đến chộc người đồng tình như vậy, thoáng cái đã có rất nhiều người bắt đầu lên tiếng an ủi, đồng thời còn hoài nghi nhân phẩm của Lý Triết Thiên.

Các fans của Lý Triết Thiên hiển nhiên phi thường tức giận, không ngừng chỉ trích trợ lý nọ, còn mắng cô không biết tốt xấu, bản thân phạm sai lầm không chịu thừa nhận, trái lại còn đổ oan cho Lý Triết Thiên. Thế nhưng quần chúng vậy xem cũng không phải ngồi không, vì muốn bảo vệ cô gái này, liền gợi ý cô nói ra vài chuyện mình đã biết, hơn nữa còn phải công bố chứng cứ.

Muốn chứng cứ sao... vậy thì quá đơn giản rồi!

Tuy rằng bề ngoài nhìn cô gái này chỉ có một mình, thế nhưng trên thực tế phía sau chính là toàn bộ Thiên Thịnh đứng ra hậu thuẫn!

Vì vậy đủ loại chứng cứ lần lượt bị khai ra, giống như có một đoạn clip ngắn nhìn có vẻ như đang quay lên lúc Lý Triết Thiên nổi bão, thiếu nữ thuyết minh: “Có một lần Lý Triết Thiên quay cảnh chiến đấu, khâu giáp rất dày, mình giúp anh ta chỉnh sửa, sau đó không cẩn thận chạm vào ngực anh ta, anh ta liền nói mình sàm sỡ! Mình thật sự không có, mình chỉ là không cẩn thận, anh ta mắng mình tròn ba ngày, nói mình không biết liêm sỉ. Mình liền quay lại cảnh anh ta mắng chửi mình, còn chụp lại hình bộ giáp kia

mang đến cho người đại diện hy vọng đối phương có thể cho mình sự công bằng, không ngờ đến người đại diện còn khuyên mình phải nhịn một chút!”

Lại nói ví dụ như, cô gái này còn cho biết tính ghen tỵ của Lý Triết Thiên rất mạnh, mỗi lần thấy có nghệ sỹ cùng loại hình với mình được nhắc tới sẽ phi thường tức giận. Có một lần, Lý Triết Thiên và một nghệ sỹ tuyến hai ra mắt cùng đợt được mời tham dự một gameshow, Lý Triết Thiên còn đặc biệt mua nick ảo đến nói xấu đối phương. Trợ lý còn trực tiếp đem một ít ip của nick ảo công bố ra ngoài, mọi người theo đường link vào xem, mợ nó, quả đúng là nick ảo nha! Không gian weibo ngay cả một cộng đồng cũng không có, căn bản không phải thật sự sử dụng mà!

Mọi việc có chứng có cứ như vậy cứ ùn ùn được tuôn ra, tuy rằng công ty của Lý Triết Thiên đã sớm làm tốt quan hệ xã hội, thế nhưng bọn họ cũng không biết vì sao có cố gắng thế nào cũng không liên lạc được với vị trợ lý kia, đồng thời cũng không thể dùng nick ảo hòa tan thanh âm đại chúng.

Các loại truyền thông đến lúc này cũng không bán mặt mũi cho bọn họ nữa, chỉ có ít ỏi vài cơ quan truyền thông bình thường có quan hệ tương đối thân mật là đồng ý giúp bọn họ đăng bài đính chính, bất quá hiệu quả cực nhỏ, khiến bọn họ gặp đến đầu đầy mồ hôi.

Chờ đến sau lại, càng lúc càng có nhiều chứng cứ được công bố, ngay cả người qua đường vẩy xem cũng biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, những người tham gia nghị luận cũng càng lúc càng nhiều. Vì vậy, xu hướng dư luận thoáng cái đã chuyển hướng, từ chỉ đơn thuần an ủi cô gái thành tập thể công khai lên án những hành vi bất chính của Lý Triết Thiên!

Thiếu nữ lại nói thêm một số chuyện về hành vi chèn ép diễn viên khác của Lý Triết Thiên, mấy thứ này cô cũng chủ động cho biết bản thân không có bằng chứng nhưng đều nói ra sự thật, bất quá khi đó cô là trợ lý của Lý Triết Thiên, cũng coi như thuộc về phía ‘Trợ Trụ vi ngược’, ‘nhắm mắt cho qua’, vậy nên không lưu lại chứng cứ gì.

Chỉ là, chuyện đã đến nước này thì cần gì chứng cứ nữa, đã có một đồng lớn đủ loại bằng chứng, lại thêm về chân thành của cô gái, rất nhiều chuyện trong lòng mọi người đã có nếp, thanh âm công khai lên án Lý Triết Thiên cũng càng lúc càng lớn.

Trợ lý của Lý Triết Thiên#

Lý Triết Thiên ý thể hiếp người

Lý Triết Thiên

...

Ba dòng tag này lập tức xuất hiện trong danh sách 20 hot search trong ngày, mà cụm từ #Trợ lý của Lý Triết Thiên # được quan tâm nhiều nhất cũng thuận lợi leo lên vị trí thứ hai! Vừa tiến vào không gian weibo của Lý Triết Thiên liền có thể bên trong tràn ngập rau dập và trứng thối, còn có rất nhiều tảng đá

đập thành từng hố lớn trên sàn nhà.

Dưới chiều hướng phát triển như vậy, những người hâm mộ của Lý Triết Thiên cũng là vô lực xoay chuyển cục diện.

Bất quá, dù sao tại Hoa quốc có ít nhất hơn 100 nghệ sỹ xếp hạng phía trên Lý Triết Thiên, tuy rằng Lý Triết Thiên khá nổi tiếng thế nhưng nói đến cùng cũng chỉ là một diễn viên tuyến hai, cho dù sau đó bị mọi người mắng đến không ngóc đầu lên nổi nhưng cũng chưa từng leo lên được tin tức đầu đề.

Chuyện đáng giá nhắc tới chính là, chủ đề cùng ngày của weibo chính là #Thịnh Thế#.

Bộ phim Thịnh Thế này ngày hôm sau sẽ bắt đầu phát sóng, chỉ là một vụ bê bối của tiểu minh tinh tuyến hai làm sao có thể so sánh với Thịnh Thế chứ. Bỏ đi bỏ đi, bọn họ vẫn đang tò mò muốn biết nội dung của Thịnh Thế nha, chẳng hơi đâu quan tâm đến kẻ rác rưởi kia!

Bị mắng đến cuối cùng, không gian weibo của Lý Triết Thiên đã chất đầy đá tảng, tuy rằng cư dân mạng vẫn có thể ném tiếp, thế nhưng cũng không còn nhìn ra hiệu quả gì thêm. Đá cuội đã chất đầy từ sàn nhà đến trần nhà, đem toàn bộ hoa tươi và ngôi sao đám fans nào tàn để lại che đầy hết đi, không còn thấy rõ chút nào.

Sáng hôm sau, Lý Triết Thiên liền công bố một video xin lỗi mọi người, đoạn video này cũng không được post trong không gian weibo của hắn mà là phát trên trang web của công ty quản lý.

Weibo của Lý Triết Thiên từ hôm qua đã là mùi thối tận trời, không nói tới đá cuội đầy đất, lá cây và trứng thối cũng không ít được đi đâu, tuy rằng cái thứ dịch trứng thối nhớp nháp kia thực sự sờ không đến cũng ngửi không được, bất quá chỉ cần nhìn đã đủ cảm thấy vô cùng bẩn thỉu ghê tởm.

Về phần một số fans siêu cấp đại gia sử dụng công nghệ 6D hoàn nguyên hình ảnh — tỷ như vị Hạ tiên sinh đã bỏ nhà ra đi nào đó, giả thiết đối phương đột nhiên có hứng thú mở ra rạp chiếu phim tại gia của mình, kết nối vào không gian weibo của Lý Triết Thiên đi dạo một vòng... chỉ sợ không cần đến gần, từ rất xa đã ngửi được mùi thối chết người không đèn mạng kia —

Đúng vậy, hương vị của rau đập và trứng thối, hòa vào nhau quả thực chính là muốn mạng người!

Trong video xin lỗi của Lý Triết Thiên, mặt của hắn thoa đầy phấn trắng, thoát nhìn tái nhợt yếu ớt dọa người, đôi mắt cũng là đỏ ửng, còn đặc biệt dùng chút phấn tô đậm quầng mắt trông càng suy sụp. Lúc xin lỗi thì khóc lóc vô cùng thành khẩn, bảo đảm mình tuyệt đối sẽ không tái phạm, khiến cho một ít người qua đường cũng dần dần nguôi giận.

Thế nhưng đúng lúc đó lại có một cư dân mạng phát hiện: /Không đúng nha! Đây rõ ràng là video xin lỗi của một ngôi sao tuyến đầu vào mười năm trước, lý do là ngoại tình! Quả thật giống nhau như đúc mà, bao gồm cả thời gian và động tác lau nước mắt!/

Quả thực chính là một lời khơi lên ngàn lớp sóng

Mọi người nhanh chóng đi tìm cái video xin lỗi của ngôi sao kia để xem, quả nhiên, hai Lý Triết Thiên có rất nhiều động tác trùng hợp với người nọ, thậm chí có thể tổng hợp ra hơn mười động tác trùng khớp cả về thời gian lẫn biên độ!

Lập tức có người đưa ra suy đoán: /*Mợ nó, chẳng lẽ cái này cũng là diễn kịch sao? Dùng kịch bản AI bắt chước video xin lỗi, sau đó rập khuôn diễn theo?! ĐMM, Lý Triết Thiên quả thực không có chút thành ý nào!!! Mau cắt khỏi giới giải trí!!!!/*

Kho kịch bản AI được cập nhật từ đủ loại phim truyền hình điện ảnh và cả những clip mạng suốt hơn nghìn năm nay, sau đó căn cứ vào những nhu cầu người sử dụng đưa vào mà chế tạo ra một phần hình ảnh tương ứng, để người dùng chiếu theo học tập.

Thông thường mà nói, cơ sở dữ liệu suốt hơn một nghìn năm thực sự quá mức kinh khủng, có rất ít khả năng hoàn toàn trùng lặp. Hơn nữa với sự lý giải và thao tác khác biệt cũng sẽ tạo ra một kịch bản AI khác biệt, cho dù có phương hướng chủ đề tương tự, thế nhưng trong những chi tiết nhỏ tuyệt đối bất đồng. Kịch bản AI không phải là đơn thuần phục chế, trong đó còn có một sự lý giải và thay đổi thích hợp để tạo nên vẻ hài hòa.

Lý Triết Thiên trước giờ chỉ biết hoàn nguyên kịch bản AI trăm triệu lần không nghĩ tới, hẳn vì muốn video xin lỗi càng thêm cảm động mới cố ý len lén chèn thêm một phần kịch bản AI, bắt chước động tác và tư thế trên đó để quay hình, cuối cùng liền tạo ra thành phẩm như vậy.

Rõ ràng trước đây khi quay phim, kịch bản AI căn bản sẽ không trùng lặp với kẻ khác, hơn nữa AI sẽ tự động thêm vào những động tác và biểu tình nhỏ đặc trưng cho hẳn, lần này vì sao lại hoàn toàn giống hệt rồi? Hơn nữa còn bị phát hiện?!

Về phần công ty của Lý Triết Thiên lại càng là giận đến không còn gì để nói, ngay cả xin lỗi người hâm mộ cũng phải dùng đến kịch bản AI? Làm diễn viên mà một chút diễn xuất như vậy cũng không tự mình làm được, phải dựa vào sự giúp đỡ của công nghệ? Vậy thì còn đóng phim cái gì nữa chứ, người này căn bản chỉ còn lại gương mặt là có thể nhìn, đầu óc hoàn toàn chứa đầy tương hồ rồi!

Sự thật bị phanh phui, danh tiếng của Lý Triết Thiên coi như thật sự hư thối, những cư dân mạng ban đầu đã có xu thế bớt giận hiện tại chính là không chịu buông tha. Nhìn tình huống cái đề tài #Lý Triết Thiên # kia đã sắp bị mất đến phá tan vị trí thứ hai trên bảng hot search, thẳng tiến vào bảo tọa quán quân thì đột nhiên....

Thịnh Thế phát sóng rồi.

Lực ảnh hưởng của thịnh thế từ khi chưa lên sóng đã có thể thấy được một hai, mà ngay khi vừa phát hình, nhiệt độ trong nháy mắt tăng vọt, nguyên bản #Lý Triết Thiên # đã sắp đuổi kịp #Thịnh Thế#, thế nhưng sau khi thịnh thế phát sóng một giờ, độ quan tâm chủ đề tương quan cũng lập tức tăng lên với tốc độ bão táp, trực tiếp sở hữu chỉ số gấp đôi #Lý Triết Thiên #!

Người mắng Lý Triết Thiên cũng càng lúc càng ít, không phải nói bọn họ không muốn mắng nữa mà là bọn họ đã bị Thịnh Thế hấp dẫn, toàn bộ đều đi xem phim, làm gì còn thời gian mắng người.

Ngày đầu tiên, đợi ba tập đầu của Thịnh Thế đều phát sóng xong, lượng người tham gia thảo luận lập tức nhảy vọt, lập tức đem #Lý Triết Thiên# quảng lại thật xa, cho dù dùng kính viễn vọng cũng không thấy được bóng dáng.

/A A A A Cơ Nguyên Thanh do Diệp Lăng diễn quả thực quá đẹp trai rồi! Mị thích nhất là kiểu đàn ông ôn trọng thành thực lại ôn nhu như vậy!/

/Lần này Dao Dao lại khiêu chiến loại nhân vật chưa bao giờ nắm thứ nha, kiểu băng sơn mỹ nhân này thực sự quá bắt mắt rồi! Diễn xuất của Dao Dao đặc biệt tốt, lúc iem thấy Trang Nhược chịu huấn luyện cũng sắp khóc ra luôn, QAQ, các người không được đánh Dao Dao của iem!!!!/

Liên tiếp ba ngày, rating của Thịnh Thế càng lúc càng cao, cho dù có năm dài truyền hình vệ tinh đồng thời phát sóng, rating bị phân ra vài phần, thế nhưng kỷ lục tối cao được ghi lại cũng đạt tới con số kinh khủng 2.4, mà tỷ số thấp nhất cũng chưa bao giờ dưới 1!

Loại thành tích đáng sợ này, đối với những bộ phim truyền hình khác có thể nói khó để từng có. Cũng chỉ có tổ hợp tam giác vàng Quách lão, Diệp Lăng và Nhậm Vân Dao mới có thể thu gặt thành tích đáng sợ như vậy.

Về phần Lý Triết Thiên mấy hôm trước đã bị mắng rất thảm?

Cho xin đi, cư dân mạng cũng không phải nhìn chăm chăm vào hắn, Lý Triết Thiên đã bị mắng như vậy còn có thể xoay người sao? Không thấy toàn bộ hợp đồng đại diện của hắn đều đã bị rút đi rồi à, người này từ sớm đã là hoa tàn hôm trước, ngay cả cư dân mạng cũng sắp quên bằng hắn đi rồi có được không!

Hiện nay, cơ hồ toàn bộ người Hoa đều đang theo dõi Thịnh Thế. Ngay cả một ít người ngoại quốc cũng dùng mắt kính VR vượt tường lửa để xem bộ phim truyền hình này, bọn họ mặc dù không thể công hiến giá trị rating, thế nhưng có thể ở trên mạng đề cử bộ phim này, coi như góp phần khiến Thịnh Thế càng lúc càng nổi tiếng.

Khi Thịnh Thế phát sóng đến tập 11, nhân vật mọi người vẫn chờ đợi rốt cục cũng xuất hiện! Trong phần trailer tập sau xuất hiện một bóng dáng thiếu niên áo trắng cao ngất tuấn tú, phong phạm mười phần. Trailer vừa kết thúc, những người hâm mộ lập tức điên cuồng.

Nhất là fans của Sở Ngôn lại càng xoa tay hăm hè chờ đợi sự xuất hiện của nam thần Sở Nghiên Nghiên nhà mình! Một nam thần ôn nhu hiền lành như vậy, một thiếu niên bạch y tuấn mỹ xinh đẹp đến thế, thực sự là khiến người ta muốn ôm vào trong lòng, liếm một lần lại một lần, liếm một lần lại một lần, liếm một lần lại một lần nha!

Vì vậy, đến tối hôm sau, Thịnh Thế đúng giờ lên sóng.

Ngay khi bóng dáng của Sở Ngôn xuất hiện trong hình ảnh giả lập, những người hâm mộ của cậu lập tức trực tiếp gào khóc biểu đạt sự kích động của mình. Bất quá, bọn họ vừa mới gào lên được một tiếng, liền bị dáng dấp trong trẻo đậm đặc của thiếu niên chặn trụ.

Chỉ thấy dưới ánh trăng như nước, thiếu niên hơi ngẩng đầu cẩn thận quan sát một bình hoa men sứ trắng.

Cái bình hoa này là trơn mịn nhẵn nhụi đến cỡ nào, mà ngón tay của thiếu niên lại có bao nhiêu thon dài trắng nõn.

Thanh âm của y trầm thấp êm tai, bộ dạng tuấn mỹ xinh đẹp, mãi đến khi y quay đầu lại, nhẹ nhàng đưa lên một cái liếc mắt ——

Trong sát na! Trái tim của toàn bộ khán giả đều nhói lên.

Phảng phất như cái liếc mắt này là một con dao nhỏ nhỏ tẩm độc, thẳng tắp cắm vào trái tim của bọn họ. Chất độc kia có thể khiến máu đông băng, khiến người ta không thể hô hấp. Đôi mắt của thiếu niên vào lúc này sâu không thấy đáy, chỉ trong chớp mắt, y đã di động đến ngay trước mặt khán giả, nhẹ mỉm cười, cười tươi như hoa, mang theo sự lạnh lẽo đến rợn người.

Bàn tay bóp cổ của nữ chính, ánh mắt hơi hơi rũ xuống, nhẹ nhàng tươi cười.

Y thấp giọng nói: “Đôi mắt của ngươi thật đẹp.”

Lần thứ hai y thấp giọng nói: “Ta rất thích đôi mắt của ngươi.”

Y thoáng kéo nhẹ khóe môi, ý cười càng sáng lạn thêm vài phần: “Đem đôi mắt của ngươi lưu lại cho ta, có được không?”

Thời gian thoáng cái ngưng đọng trong giây phút này!

Da đầu tê dại, máu xông thẳng lên đại não, vô cùng sợ hãi cũng đồng thời cảm thấy được một loại mỹ cảm quý dị!

Cái loại mỹ lệ của tận cùng nguy hiểm này, phảng phất giống như một loại độc dược thật sâu chui vào não của người ta, khiến ai cũng vô pháp tự kiềm chế!

/A A A A tuyệt thế giai công tử nói sẵn đâu rồi!!! Loại thiết đặt bệnh tà tinh (thần kinh) này quá thực... quá thực... quá thực... đẹp đến muốn khóc mà!!! Sở Nghiên Nghiên mau hôn ta! Thái tử nhanh hôn ta! Không còn kịp rồi! Sở Nghiên Nghiên aaaa!!!!/

37. Chương 37

Hoa Hạ có một câu ngạn ngữ, chính là ‘Hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều’.

Mà ở trong mắt của toàn thể người hâm mộ Thịnh Thế , bao gồm cả fans của Sở Ngôn, hy vọng nguyên bản của bọn họ về nhân vật Ti Tích này chính là ‘Một quý công tử ôn nhu nho nhã’. Nếu dựa vào cái tiêu chuẩn này để xét, sau khi biết được chân tướng bọn họ hẳn là thất vọng đến cực điểm.

Thế nhưng, nếu như tính cách nhân vật tương phản với vẻ ngoài liên thật sự khiến người hâm mộ thất vọng sao?

Đương nhiên không phải!

Cả năm đài truyền hình vệ tinh đều phát hiện, thời điểm Ti Tích xuất hiện, toàn bộ rating của Thịnh Thế đều có tăng lên, chỉ là biên độ bất đồng! Ít nhất tăng 0.1 mà nhiều nhất thậm chí tăng đến 0.3, mà tổng số rating cũng trực tiếp phá mốc kỷ lục 3.0!

Còn trên Thiên Vọng, Ti Tích cũng đã trở thành chủ đề bàn luận của rất nhiều người.

Tại diễn đàn Thịnh Thế , bên này có một người vừa post “*Ngày hôm qua Ti Tích thật sự quá tàn nhẫn, cư nhiên mặt không đổi sắc đem thủ hạ thực hiện nhiệm vụ thất bại đi lột da nha!*”, bên kia liền có người khác đáp lại “*Một màn đó quả thực quá đẹp trai rồi có được không, rõ ràng là một nhân vật thần kinh biến thái, thế nhưng thân thể lại mảnh mai dễ đẩy ngã, tương phản quá sức mạnh rồi!*”

Không sai, tuy rằng võ công của Ti Tích cực cao, chỉ tiếc thân thể cực kỳ suy yếu.

Lương quốc tọa lạc ở phía bắc Tấn quốc, quanh năm băng tuyết bao phủ, vậy nên trong cái thế giới trắng xóa một mảnh kia, thu hút tầm mắt khán giả nhất chính là vị Thái tử tuần mỹ ăn mặc áo lông cừu thuần trắng. Lông cừu mềm mại nhẹ nhàng quét qua gò má tinh xảo của y, màu mắt y cực nhạt, thân hình đơn bạc, thỉnh thoảng còn che miệng ho khan.

Thân thể ốm yếu cùng nội tâm cùng hung cực ác, đơn giản chính là đối lập như trời với đất, khiến rất nhiều người một bên cắn răng căm hận ‘Ti Tích làm sao có thể tàn nhẫn tội cùng như vậy’, đồng thời lại không nhin được mà đau lòng ‘Ông Trời làm sao đành đoạn để mỹ thiếu niên nương này mỗi ngày đều phải ho ra máu chứ’ ...

Cái loại ái hận đan xen thế kia, hành hạ toàn thể người hâm mộ khiến bọn họ không ngừng bất đắc dĩ.

Mà cổ tình, trí tuệ của Ti Tích thật sự quá mức đáng sợ, y lần lượt khiến các nhân vật chính tao ngộ trắc trở, mấy lần thiếu chút nữa đều phải tử vong. Y giống như kỳ thủ thao túng hết thảy, mà thiên hạ này

chính là bàn cờ của y, tất cả mọi người trước sau đều chỉ là một quân cờ, mỗi một nước đi của y đều sẽ quyết định sinh tử tồn vong của vô số người, thế nhưng kẻ nắm giữ quân cờ lại lãnh đạm chẳng chút động dung.

Loại tương phản mạnh này, ở sau một màn kinh điển ‘Ti Tích tam nhật đồ sát Chấn Dương thành’ sau, khiến vô số người hâm mộ đều lâm vào trầm mặc.

Ba ngày đồ sát hàng loạt dân chúng trong thành, đây chính là quân lệnh do vị Thái tử trẻ tuổi kia hạ xuống.

Cả tòa thành dậy lên tiếng kêu khóc rợp trời, mà thiếu niên cao gầy nọ cứ thế đứng trên thành lâu, sắc mặt trầm tĩnh nhìn tràng cảnh phát sinh bên dưới. Ở trong mắt của y, vô số người đang kêu khóc cầu xin tha thứ, vô số người đang chạy tán loạn cầu một đường sinh cơ, cả tòa thành đều biến thành nhân gian luyện ngục. Y cứ thế đứng trên thành lâu cao vút, trước mặt tựa như vực sâu vạn trượng, phía sau cũng không còn một tác đường lui lại.

Bình dân bách tính trong thành Chấn Dương có một phần đã trốn thoát từ sớm, phần còn lại trong ba ngày này cũng đã bị binh lính tàn sát gần như không còn, trong không khí phảng phất thoáng một mùi máu tươi gay mũi. Thế nhưng vị Thái tử tuần mỹ ưu nhã nọ lại giống như cái gì cũng không phát hiện được, y rảo bước đi xuống thành lâu, chậm rãi thả bộ trên đường lớn.

Màu máu đỏ rực vờn lên giày gấm trắng tinh, mà trên chiếc áo hồ cừu màu trắng y đang mặc lại không nhiễm chút hạt bụi nào.

Đi giữa núi thây biển máu vậy mà gương mặt tuần tú xinh đẹp của y lại không chút biểu tình, tựa hồ giống như chỉ đang đi trên đất bằng. Ti Tích chậm rãi đi tới, đợi khi đến trước một cửa hàng bất chợt lại dừng bước.

Thị vệ bên người sừng sốt, khom lưng tiến lên: “Điện hạ.”

Ti Tích quay đầu, thần sắc lãnh đạm nhìn vào cửa hàng nọ, không nói một lời, cũng không chờ thị vệ kia hỏi lại, chỉ thấy trong sát na điện quang hỏa thạch, vị Thái tử như trích tiên kia bỗng nhiên giơ một tay lên, rút ra bội kiếm bên hông. Không ai có thể thấy rõ động tác của y, thế nhưng lại có thể nhìn thấy lưỡi kiếm nọ giống như một tia chớp màu bạc đột nhiên bắn thẳng vào một góc bên trong cửa hàng.

Theo ngay sau đó chính là một tiếng kinh hô, vật nặng ngã xuống đất, lại thêm một mạng sống bị tước đoạt.

Thị vệ bên cạnh thần sắc đại biến, huyết sắc toàn bộ rút cạn, kinh hoảng khom người không dám đứng lên, thân thể kèm chế run rẩy với một biên độ thật nhỏ, chỉ sợ có một hành động nào đó khiến người bên cạnh phật lòng. Mà ngay một giây kế tiếp, chỉ nghe thanh âm trầm lạnh của thiếu niên nọ vang lên: “Loại chuyện nhỏ này, thực sự khó làm cho tốt lắm sao?”

Thị vệ nọ hoảng sợ đến lập tức quỳ rạp xuống đất: “Thỉnh Điện hạ trách phạt!”

Ti Tích vẫn chưa trả lời.

Lại qua một chốc, thị vệ kia lập lại: “Thỉnh Điện hạ trách phạt!”

Ti Tích cũng không trả lời.

Thị vệ giống như đang nghĩ tới việc gì đó kinh khủng dị thường, trên trán đều là mồ hôi, khuôn mặt cũng tái nhợt. Ngay khi hắn vừa định mở miệng chuẩn bị lặp lại một lần nữa, bỗng nhiên chợt nghe ‘Xoẹt’ một tiếng, thị vệ liền cảm thấy cánh tay mình mát lạnh, gã cúi đầu vừa nhìn ——

Bả vai xuất hiện một vết thương bằng phẳng, mà nơi vốn dĩ là cánh tay trái từ lâu đã không còn tung tích!

Ti Tích chậm rãi rũ mắt, dùng ánh nhìn đậm đặc cực điểm quan sát thị vệ đã đi theo bên cạnh mình có hơn ba năm này, giọng điệu bình thản nói: “Kẻ giết một người, làm tặc; Kẻ giết mười người, làm binh; kẻ giết trăm người, làm soái; kẻ giết nghìn vạn người, chính là anh hùng hào kiệt trong thiên hạ.”

Tựa hồ nghe không được tiếng rên rỉ đau đớn của thị vệ phía sau, vị Thái tử trẻ tuổi sắc mặt tái nhợt xoay người, lần nữa rảo bước giữa núi tuyết biến máu. Gió đông lạnh lùng phả lên cơ thể của y, tóc đen như thác, da trắng như ngọc, phẳng phất như một vị tiên nhân lãng lạng đi tới.

“Chấn Dương chỉ là một cái bắt đầu, mùa đông của Tấn quốc cũng nên tới rồi.”

...

Tất cả đều giống như lời nói đùa của khán giả lúc ban đầu —— Ti Tích, quả là một kẻ thần kinh biến thái.

Y biết cười nhưng sẽ không ngăn mình tỏ ra bạo nộ, y sẽ khoan dung nhưng lại càng thêm ác độc.

Mọi người vĩnh viễn không biết được câu tiếp theo y muốn nói chính là cái gì, giống như cũng vĩnh viễn không có ai biết được rốt cục là loại quá khứ nào mới có thể đào tạo ra được một người điên ác độc âm ngoan như thế!

Diễn xuất của Sở Ngôn đã đến mức xuất thần nhập hóa, chỉ ít ở trong bộ phim này, cho dù là fans cứng của Sở Ngôn, mỗi lần nhìn thấy Ti Tích phản ứng đầu tiên không phải là ‘Sở Nghiên Nghiên mỹ lệ nhà ta xuất hiện rồi’, mà ngược lại cả người sẽ run lên, khuôn mặt hoảng hốt trào dâng.

Cái thiếu niên áo trắng này chính là Tu La, là ma quỷ!

Khi y đứng trước mặt của bạn, bạn giống như sẽ thực sự ngửi được mùi máu tươi vô tận trong không khí. Bạn căn bản không dám cùng y đấu, bởi vì ngay khi bạn thấy y, bạn liền cảm giác được bản thân hoàn toàn không có khả năng thắng lợi, quả thực tuyệt vọng đến tột cùng!

/Làm fans lâu năm của Sở Nghiên Nghiên, nhưng vừa nhìn thấy Ti mỹ nhân thì cả người liền run bắn, mị nên làm cái gì bây giờ.../

/Mắt kính VR cao cấp thực sự quá kinh khủng QAQ, cho dù là xem phim kinh dị ta cũng chưa từng hoảng loạn như vậy! Ta thực sự rất sợ hãi, tuy rằng Thái tử còn đang cười, thế nhưng ta luôn cảm thấy một giây tiếp theo y sẽ muốn giết người. Diễn xuất của Sở Ngôn thực giỏi mà, Ti Tích không thể đáng sợ hơn được nữa!/

/Quan trọng là không ai có thể cản đường Ti Tích nha! Ngay cả Cơ Nguyên Thanh cũng đã ba lần thiếu chút nữa bị Ti Tích giết chết, đây chính là một nan đề chí mạng mà! Quả thực không thể giải được! Iem cho rằng, nếu gặp phải Ti mỹ nhân, lựa chọn tốt nhất chính là: Nằm thẳng, lưu di ngôn, nói tạm biệt... Cho dù có bất chấp quỳ xuống ôm đùi cầu khoan dung, nói không chừng Ti mỹ nhân có thể trực tiếp đem bàn tay kia chém đứt!!!/

Trong một chuỗi đánh giá như vậy, mọi người thực sự đều cảm thấy sợ sao? Đương nhiên không có khả năng!

/Ti Tích giống như một đóa hoa tuyết trong suốt, bề ngoài xinh đẹp rạng ngời nhưng vừa chạm vào mới biết chính là vô cùng băng lãnh. Ta cảm thấy mình cũng sắp trở thành một đóa nghiện M rồi, Ti mỹ nhân thực sự quá xinh đẹp, y chỉ cần đứng yên ở đó, không cần cử động, chỉ cần dùng một ánh mắt ta đều có thể cứng rẫn.... Khụ khụ, ta là một người đàn ông chân thật./

/Mị phải gả cho Thái tử! Mị phải làm Thái tử phi!!!/

/Em gái lâu trên trong lòng cũng quá lẩn quẩn rồi đi, Ti mỹ nhân kinh khủng như vậy mà cũng dám gả?/

...

Chỉ là một vai nam 4 liên đủ để danh tiếng của Sở Ngôn lần nữa tăng vọt.

Một vai diễn có tính tranh luận như vậy, trên mạng cũng có rất nhiều người bàn cãi kịch liệt. Ai yêu thích y sẽ yêu cực kỳ sâu, người hận lại hận thấu xương, thế nhưng cho đến hiện tại cũng không ai có thể phủ nhận: Ti Tích là một người vô cùng xuất sắc, cường đại.

Y mỹ lệ lại có trí tuệ, trên chiến trường gần như không ai có thể đối địch, tâm tính quyết định y hoàn toàn không có khuyết điểm.

Trên thế giới này thực sự có người chiến thắng được y sao?

Không! Làm sao có thể không ai chiến thắng được chứ! Y chỉ là vai phụ, còn là phản diện.

Y mạnh mẽ và tàn nhẫn, khiến người ta vừa nghe tên đã run sợ. Liên tiếp ba ngày, chín tập phim được phát sóng, khán giả của thịnh thế cũng bắt đầu tiến gần tình tiết cao trào cuối cùng. Ti Tích rốt cục cũng phải giằng co chính diện trên chiến trường cùng với nam chính, rốt cuộc là chiến thần Cơ Nguyên Thanh sẽ thủ thắng, hay là vị Thái tử kinh khủng đến khiến người tuyệt vọng kia sẽ giành được thắng lợi?

Hết thấy đều là ẩn số, hấp dẫn vô số khán giả đếm ngược thời gian chờ đợi một khắc quyết đấu kia.

Vài ngày trôi qua, sự kiện ‘bại lộ hôn nhân’ của Sở Ngôn cũng dần lịm xuống, Thiên Thịnh đã tiến hành hội đàm cùng công ty của Lý Triết Thiên, chiếm được kết quả song phương đều hài lòng.

Trong suốt quá trình, ai cũng không rõ Từ Ngọc Dung rốt cuộc đã làm những gì, dù sao chính là Lý Triết Thiên tuyệt đối sẽ xui tận mạng, không ngừng bị người ném đá mắng chửi. Mà nhà họ Lý trước giờ vốn luôn nuông chiều đứa con này, vậy mà đến cùng cũng không đứng ra bênh vực câu nào.

Thậm chí sau lần này, Lý Triết Thiên coi như bị công ty bán tuyết tàng, nhà họ Lý cũng chỉ khuyên bảo hắn ta về nhà, không cần tiếp tục xông vào giới giải trí nữa. Hắn không có cái thiên phú này, mà nhà bọn họ cũng không dám nhúng tay vào can thiệp thêm bất cứ sự kiện gì.

Vì vậy cho nên, mặc dù sự kiện này cũng khiến Sở Ngôn vô cùng lưu ý, nhưng rốt cục chẳng thu được bao nhiêu kết quả.

Liên tục vài ngày, Sở Ngôn đều đi theo đoàn phim Thịnh Thế tham gia các tiết mục tuyên truyền, hiệu quả phi thường tốt, tiếng tăm cũng gia tăng theo chiều hướng bình ổn, xếp hạng trên bảng ‘Hoa tinh rực rỡ’ theo đó đều đặn bay lên, đã lên được đến vị trí 158, rất nhanh liền có thể tiến vào hàng ngũ tuyển một.

Đối với việc này, Chu Hòa Huy chỉ có thể cảm khái: “Anh chưa từng gặp ngôi sao nào không có vai chính đã chen được vào hàng ngũ tuyển một. Tiểu Ngôn, cậu thực sự chính là người đầu tiên trong lịch sử rồi, hơn nữa gần đây cậu còn diễn một vai nam 4! Đây quả thực là chuyện vô cùng thần kỳ.”

Sau nhiều ngày nghỉ ngơi, Sở Ngôn đã học thuộc lòng toàn bộ nội dung của luật Hôn nhân gia đình ở thế giới này, mà phần y có thể đọc lâu lâu thông thuận nhất hiển nhiên là những điều khoản về ly hôn. Hiện tại việc ‘bị kết hôn’ đã hoàn thành chứng thực, y cũng không có khả năng cải biến, vì vậy chỉ có thể thuận theo tự nhiên, đợi thêm hai năm liền cùng với vị ‘Ẩn danh tiên sinh’ kia dứt khoát ly hôn.

Về phần những chuyện khác, cho dù có phiền não hơn nữa cũng không thể thay đổi.

Sở Ngôn cười nói: “Anh Chu, em vẫn cho rằng giá trị của một vai diễn không phải ở đất diễn nhiều hay ít, mà là ở thiết lập tính cách nhân vật. Em nghĩ, ngày mai đợi sau khi cái chết của Ti Tích được phát sóng,

giá trị của nhân vật này mới chân chính thăng hoa, trở thành kinh điển vĩnh hằng.”

Chu Hòa Huy nghe vậy cũng nhin không được chế nhạo: “Tiểu Ngôn, cậu đây cũng là quá khoe khoang rồi?”

Sở Ngôn lại hơi nhướn mày, bắt đắ dĩ nói: “Anh Chu, em chính là đang khen Ti Tích, lẽ nào như vậy cũng coi như khoe khoang sao?”

Thực sự là không tranh luận được với thiếu niên này, Chu Hòa Huy đối với việc tự tìm mất mặt hoàn toàn không có đam mê, liền xoay người gọi trợ lý Vu Đồng Đồng đến giúp bọn họ rót nước. Chu Hòa Huy lật tư liệu một hồi, bỗng nhiên nhận được một phần tin tức, sau khi xem xong có chút mở to mắt, lập tức ngẩng đầu nhìn về phía Sở Ngôn.

Chu Hòa Huy hỏi: “Thực sự không muốn diễn vai nam chính?”

Sở Ngôn vô tội chớp mắt: “Em chưa từng nói qua lời này nha, anh Chu.”

Nhìn thấy bộ dạng chơi xấu của thiếu niên, Chu Hòa Huy dở khóc dở cười lắc đầu, sau đó nói: “Vậy bây giờ đúng lúc có một bộ điện ảnh gửi lời mời thử vai. Bộ phim này trước đó anh có đề cập qua với cậu, vốn anh cho rằng cậu chỉ có thể được mời thử vai nam 2, không ngờ đến bọn họ trực tiếp mời cậu đi thử nam chính.”

Sở Ngôn nghe xong lời này, lông mày hơi cau lại, lập tức nắm lấy trọng điểm: “Anh vốn tưởng là nam 2, kết quả nhận được là nam chính?”

Chu Hòa Huy gật đầu, nói: “Đúng vậy, thật sự có chút ngoài ý muốn, bộ phim này rất tốt, anh vô cùng xem trọng giá trị thị trường của nó. Theo lý thuyết bọn họ nên tìm một diễn viên có thể lực hơn, phạm vi suy xét sẽ là những Tiểu sinh xếp hạng trên dưới một trăm, cậu ngay cả tuyển đầu còn chưa với tới, bọn họ tại sao lại tìm cậu chứ? Chuyện này quả thực không được bình thường.”

Trợ lý Vu Đồng Đồng cười nói: “Bởi vì Sở Ngôn gần đây là người nổi bật nhất, vậy nên đối phương mới xem trọng.”

Chu Hòa Huy lại phủ nhận: “Em không hiểu, phim điện ảnh không giống phim truyền hình, chỗ này rất coi trọng quy tắc. Chuyện như vậy quả thực rất kỳ quái, bất quá hẳn sẽ không phải vấn đề lớn lao gì, có thể đối phương thực sự rất coi trọng Tiểu Ngôn đi...”

Lời nói của Chu Hòa Huy nhẹ nhàng quanh quẩn trong đầu Sở Ngôn, không hiểu vì sao linh quang của cậu chợt lóe lên, phẳng phát bắt được thứ gì đó vô cùng trọng yếu.

Một tài nguyên xuất hiện tương đối không bình thường, thế nhưng lại tựa hồ cũng rất bình thường.

Một ít người vốn không nên tiếp xúc, thế nhưng lại cố tình xuất hiện ở trước mặt.

Thái độ của Từ Ngọc Dung với y tốt như vậy, hơn nữa còn hết lòng chiều cố, thậm chí không tiếc bỏ ra cái giá đắt đỏ để lấp liếm scandal kết hôn của y.

Từng chuyện từng chuyện không ngừng diễn dịch lại trong đầu Sở Ngôn, khiến y bỗng nhiên trợn to hai mắt, rồi cuộc hiểu rõ một việc bất thường ngay từ đầu đã bị y coi nhẹ ——

Dùng thủ đoạn và năng lực của Hạ Bách Thâm, người kia còn không biết y đã kết hôn sao?

Như vậy, dưới giả thuyết đó, Hạ Bách Thâm thực sự dự định... bao dưỡng một người đã có chồng?!

38. Chương 38

Tối hôm đó, Chu Hòa Huy liền gọi điện thoại video liên lạc với đoàn phim tiến hành bàn bạc chi tiết, xác định những vấn đề tương quan trong lần thử vai này.

Đợi đến buổi tối, bởi vì tâm tình cực kỳ hưng phấn, Chu Hòa Huy còn chủ động gọi trợ lý Vu Đồng Đồng đến cùng ăn cơm, cũng thuận tiện cho Sở Ngôn chân chính cảm nhận được cái gì gọi là nhà hàng cao cấp của một nghìn năm sau.

Loại cảnh sắc lơ lửng giữa vũ trụ trong một khoang thuyền thủy tinh trong suốt này, thực sự vừa đáng sợ vừa mỹ lệ.

Đáng sợ là vì dưới chân chính là vũ trụ vô bờ vô bến, mỹ lệ là vì xung quanh người nơi nào cũng là ánh sao rực rỡ lấp lánh. Mà thực khách sẽ ngồi trong khung cảnh mộng ảo như vậy hưởng thụ mỹ thực, loại cảnh sắc tươi đẹp độc nhất vô nhị kia, tuyệt đối có thể khiến mọi người đều cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Ăn ăn một lát, Chu Hòa Huy lại cảm khái nói: “Danh tiếng của bộ phim này ở trong giới rất tốt, thành tích dự đoán cũng phi thường cao. Mà quan trọng nhất là, bộ phim này đã được Thiên Vọng online đặt trước danh ngạch tiêu thụ, hơn nữa tỷ suất chiếu rạp cũng đã được ấn định, có thể cao đến 1%. Tiểu Ngôn, cơ hội lần này đối với cậu mà nói là vô cùng thiết yếu, tầm quan trọng của nam chính trong bộ phim này tuyệt đối không thua vai trò của nhân vật Cơ Nguyên Thanh mà Diệp Lăng thủ diễn trong Thịnh Thế.”

Vu Đồng Đồng cũng gật đầu: “Em từ sớm đã nghe nói về bộ phim này rồi, là dựa theo trò chơi hot nhất mấy trăm năm nay để cải biên. Trò chơi kia khi còn nhỏ em cũng từng chơi, đến hiện tại vẫn cực kỳ được hoan nghênh, đều đã làm mới hơn ba nghìn phiên bản rồi.”

Sở Ngôn nghe vậy cũng vô cùng bình tĩnh, vuốt nhẹ ly rượu thủy tinh chân cao trên bàn, khẽ dong đưa, rượu bên trong ly dao động lan ra một làn hương nhẹ nhàng thuần hậu, y hơi mỉm cười, nói: “Vậy cho nên,

đây là nguyên nhân trước đó anh Chu muốn em chơi thử những trò chơi kia?”

Chu Hòa Huy từ chối cho ý kiến: “Lúc đó anh chỉ dự định cho cậu đi thử vai nam 2, không ngờ đoàn phim lại trực tiếp cho cậu cơ hội đóng nam chính, đây quả thực rất khó tưởng tượng, có lẽ là do độ nổi tiếng của cậu hiện nay rất cao đi? Được rồi, Tiểu Ngôn, đêm nay anh sẽ gửi kịch bản qua cho cậu,” dừng một chút, anh lại bổ sung: “Là kịch bản văn tự.”

Tại thế giới này, mỗi năm có nghìn vạn bộ phim truyền hình và phim mạng được sản xuất, mà điện ảnh thường thường cũng có đến hơn vài trăm vạn bộ. Lượng phim nhựa khổng lồ như vậy, cho dù là một người liên tục ngồi trước màn ảnh xem phim từ lúc sinh ra đến khi qua đời, không ngủ không nghỉ không ăn không uống cũng không thể xem xong.

Vậy nên, thị trường điện ảnh cũng phân làm hai khối lớn, khối thứ nhất là tiêu thụ online, khối thứ hai là chiếu phim tại rạp.

Độ khó khăn để giành được một suất chiếu tại rạp chính là không cần bàn cãi, chỉ có những bộ phim điện ảnh đứng đầu mới có tư cách triển khai chiếu phim trên toàn quốc, hơn nữa mỗi bộ điện ảnh bình quân chỉ có 0,05% tỷ lệ suất chiếu trong ngày. Trừ đó ra, chỉ còn lại tiêu thụ trên internet.

Ngoại trừ trang web lớn nhất Hoa quốc, Thiên Vọng, ra thì còn có rất nhiều trang web khác tiêu thụ chip phim điện ảnh, thế nhưng hiển nhiên lượng tiêu thụ của Thiên Vọng là lý tưởng nhất, chiếm cứ hơn 80% thị trường. Mua chip về nhà tự xem, mặc dù không có hiệu quả chân thực toàn diện như trong rạp chiếu phim, thế nhưng cũng xem như một loại lựa chọn tốt.

Bộ phim này có thể đạt được 1% tỷ lệ chiếu rạp và danh ngạch tiêu thụ của Thiên Vọng, đủ để chứng minh sự chờ mong của khán giả đối với bộ phim có bao nhiêu cao.

Ba người lại hàn huyên thêm vài câu, đêm liên hoan liền theo đó kết thúc, khi tính tiền thì nhà hàng cao cấp này cứ nhiên còn giảm 20% cho Chu Hòa Huy, khiến Sở Ngôn và Vu Đồng Đồng cũng kinh ngạc nhìn nhiều vài lần.

Chu Hòa Huy giải thích: “Nhà hàng này là tài sản của Hạ thị, chỉ cần là nhân viên của tập đoàn đến nơi này đều có thể hưởng thụ giảm giá 20%. Vậy nên, sau này nếu Tiểu Ngôn đến đây cũng có thể hưởng ưu đãi.”

Vu Đồng Đồng che miệng cười: “Hóa ra hôm nay anh Chu hào phóng như vậy cũng là có nguyên nhân.”

Lông mày của Chu Hòa Huy liền hơi nhướn lên: “Tính ra thì Tiểu Đồng cũng được giảm giá đấy, lần sau em mời khách nhé?”

Vu Đồng Đồng lập tức lắc đầu nhận sai.

Bọn họ hoàn toàn không chú ý tới, Sở Ngôn đứng bên cạnh vẫn luôn chăm chú nhìn vào logo của nhà hàng thật lâu cũng không rời mắt. Ánh mắt của y dính trệ thật lâu ở chữ ‘Hạ’ nho nhỏ dính ở góc trái logo không hề di chuyển, đợi đến khi Chu Hòa Huy và Vu Đồng Đồng kịp phản ứng y đã thu hồi đường nhìn, biểu hiện giống hệt như ngày thường.

Đến khi về nhà, Sở Ngôn rất nhanh đã nhận được kịch bản văn tự do Chu Hòa Huy gửi tới, y tinh tế nghiền ngẫm hồi lâu, vô cùng nhập tâm. Mà cùng lúc đó tập 25 đến 27 của Thịnh Thế cũng đúng hạn phát sóng.

Trong đoạn báo trước tới qua, nam chính Cơ Nguyên Thanh lần nữa sa vào quỷ kế của Thái tử Lương quốc, tổn thương thảm trọng. Thế nhưng lần này Cơ Nguyên Thanh dưới sự chỉ điểm của nam 3 đã tương kế tựu kế, đem mười vạn đại quân Lương quốc của Ti Tích vây ngược lại trong một tòa biên thành chật hẹp, đoạn tuyệt lương thảo của bọn họ.

Vì sao Cơ Nguyên Thanh chỉ có năm vạn nhân mã lại có thể đối kháng với mười vạn đại quân Lương quốc?

Bởi vì Cơ Nguyên Thanh chiếm được một chi Thiết giáp chiến đội có thể lấy một địch trăm, cho dù là những binh sỹ Lương quốc thân thể cường kiện đã quen tác chiến trong giá lạnh cũng không đánh lại chi uy vũ hùng sư này, còn có Thiết giáp đại trận độc môn của bọn họ.

Đến tận đây, sau tám tháng Lương quốc cùng Tấn quốc khai chiến, Lương quốc lần đầu tiên thất lợi.

Mà lần thất lợi này cũng khiến vị Thái tử bị cả Lương quốc tôn sùng bị vây nhốt trong thành, tình cảnh hung hiểm.

Vì vậy, mười vạn đại quân cứ thế bị vây suốt một tháng dài, Cơ Nguyên Thanh đã nhiều lần đến trước tường thành chiêu dụ Ti Tích đầu hàng, thế nhưng trong thành lại không có chút phản ứng nào, Ti Tích lại càng không hề ra mặt. Mà nếu như Cơ Nguyên Thanh phái người đến công phá thành trì, binh sỹ Lương quốc sẽ liều chết chống lại, giống như cơn đói kia không thể làm bọn họ nhục chí, ngược lại còn thêm tràn ngập lực lượng.

Mà Thiết giáp chiến đội cho dù có lợi hại hơn nữa cũng không dám mạo muội xông vào một tòa thành trì xa lạ, vì vậy sau hơn bốn mươi ngày trôi qua, Cơ Nguyên Thanh cũng không nhận được hoài nghi ‘Ti Tích liệu có phải đã trốn khỏi tòa thành này’. Tối hôm đó, mặc nghịch chi giao (*giao tình trái hẳn với lẽ thường từ hai chiến tuyến*) của Cơ Nguyên Thanh, tam Hoàng tử Lương quốc, Ti Trừng, cũng gửi tới một phong mật hàm ——

[Đông hàn đã tới, bệnh cũ của Ti Tích sắp tái phát, không thuốc chữa. Lại vậy ba ngày, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.]

Tam Hoàng tử từ đô thành xa xôi của Lương quốc, cứ thế đem tin tức liên quan đến sinh tử của nhị ca thân sinh, không chút cố kỵ nói hết cho thủ lĩnh địch quân.

Thấy một màn như vậy, trong lòng khán giả thực sự phức tạp không thôi, bọn họ một bên cảm thấy cực

kỳ may mắn, may mắn vì nhân vật chính rốt cục tựa hồ đã có thể thắng, vị Thương Tứ Lương quốc kinh khủng biến thái kia quả nhiên không được yêu thích, một tay khơi mào chiến sự giữa hai nước khiến cho dân chúng lâm than, thủ đoạn huyết tinh, quả thực là nhân vật phản diện ác độc kinh điển nhất rồi. Thế nhưng một mặt khác, bọn họ không được vì người này cảm thấy xót xa.

Ngay cả đứa em trai ruột thịt duy nhất của y cũng không chút cố kỵ muốn đưa y vào chỗ chết.

‘Lại vậy ba ngày, hẳn phải chết không thể nghi ngờ’. Những lời này là do đệ đệ của Tì Tích tự mình nói cho thủ lĩnh của địch quân, những lời này chính là đang biểu thị: Chỉ cần thêm ba ngày, người này nhất định phải chết. y chết rồi thiên hạ sẽ chân chính hòa bình, y chết rồi chúng ta mới có thể chân chính tìm được tự do và quang minh.

Nhưng mà, bất luận lý do này có bao nhiêu đường hoàng, khi Tì Trùng làm ra quyết định này có bao nhiêu phần tự nhận là vì sinh linh thiên hạ mới nhắm mắt hạ thủ đi chăng nữa, có lẽ Tì Trùng thật sự không phụ người trong thiên hạ, thế nhưng chung quy đã phụ ca ca của mình. Cho dù người kia có bao nhiêu tàn nhẫn hung ác, cho dù y có bất nhân bất nghĩa đến dường nào, Tì Trùng hẳn dựa vào cái gì có thể thoải mái đi làm một Vương gia tiêu dao, thu được mỹ danh ‘Chân quân tử’?

Bởi vì, có một người đứng ở trước mặt hắn, đem hết thảy mọi phong ba đều ngăn trở.

Tì Tích phụ hết người trong thiên hạ, người duy nhất y không phụ lại muốn tự tay mình đưa y vào địa ngục.

Mà lúc Cơ Nguyên Thanh đọc được phong mật hàm này, tâm tình cũng khó thể diễn tả. Bất quá rất nhanh, hắn lại vì hơn vạn tướng sỹ đã hy sinh của Tấn quốc, vì bách tính Chấn Dương thành vô tội bị tàn sát, lập tức an bày kế hoạch tác chiến cận kề, tiếp tục chuẩn bị lại vậy khốn Tì Tích ít nhất thêm ba ngày nữa, khiến y cho dù có tài trí thông thiên cũng phải bệnh chết tại tòa biên thành nho nhỏ kia.

Chỉ là lần này, Tì Tích phảng phất biết được chuyện gì sắp sửa phát sinh. Hừng đông hôm sau, mười vạn Lương quốc bị vây trong thành chen chúc ủa ra, mỗi người đều đói đến chỉ còn da bọc xương, thế nhưng ánh mắt lại dị thường hung tàn, giống như ác quỷ liều mạng đánh về phía quân Tấn quốc không chút phòng bị.

Đồng thời, bốn chi đội ngũ phân biệt từ bốn hướng đột phá vòng vây đào thoát.

Ai cũng không biết Tì Tích rốt cuộc lẫn trốn trong đội ngũ nào, thế nhưng không hiểu vì sao, Cơ Nguyên Thanh lại theo bản năng tự mình dẫn quân đuổi về phía đông, mà đệ đệ của hắn Cơ Nguyên Thắng đuổi về phía tây, hai phương hướng khác đều có đại tướng đảm nhận.

Cuối cùng, khi Cơ Nguyên Thanh suất lĩnh đội quân hơn một nghìn người đuổi theo đội ngũ không đến năm mươi người kia, giống như chợt cảm nhận được cái gọi là định số giữa chốn u minh. Nhân mã hai phe giằng co, người của Cơ Nguyên Thanh đã sớm đem tiểu đội và mã xa của đối phương vây quanh, căn bản là bắt ba ba trong hủ, đơn giản đến cực điểm.

Đại tuyệt như lông ngỗng trên bầu trời chậm rãi hạ xuống, vì áo giáp của Cơ Nguyên Thanh phủ thêm một tầng bạch y.

Cơ Nguyên Thanh kéo ngang trường kiếm, chỉ thẳng về phía mã xa, mở miệng quát: “Ti Tích.”

Ngữ khí của hắn thập phần khẳng định, phảng phất đã nhìn xuyên thấu qua tấm màn che dày nặng kia thấy được người đang ngồi bên trong. Thế nhưng đáp lại hắn chỉ là một mảnh trầm mặc, đợi qua thêm thời gian một chung trà, có bàn tay thon dài trắng mịn bất chợt lộ ra khỏi màn che, nhẹ nhàng vén lên tấm màn lông cừu kết gấm, để lộ gương mặt tuấn mỹ vô trù.

Khi quay cảnh này, chuyên viên trang điểm còn đặc biệt tạo chút hiệu ứng lên gương mặt của Sở Ngôn.

Ti Tích hiện tại sắc mặt đã trắng gần như tuyết, thế nhưng đôi mắt nhàn nhạt kia lại lấp lánh ánh sáng đến lạ thường, rực rỡ bén nhọn, giống như một mảnh ánh trăng lạnh lùng trong suốt, phản chiếu cảnh tuyết sáng ngời, sạch sẽ cũng tựa trĩ đồng (*đứa trẻ nhỏ tuổi ấu trĩ*).

Trong sát na Ti Tích xuất hiện trước mặt mọi người, hơn một nghìn danh tướng sỹ Tấn quốc trong lòng run sợ đồng loạt lui về sau một bước, chiến mã cũng cất vó hý dài, e ngại cúi đầu xuống. Cái loại sát khí và huyết tinh dày đặc này tuyệt đối không phải chỉ cần giết qua một hai người là có: Kẻ này, chí ít đã giết qua nghìn vạn nhân mạng!

Thế nhưng, cho dù y đã từng giết qua vô số người, gương mặt tuấn tú nho nhã của y vẫn cứ mỹ lệ ung dung như vậy. Đã từng có người nói, Thái tử Lương quốc Ti Tích bộ dạng còn xinh đẹp hơn cả nữ nhân, ngày hôm sau đầu lưỡi của kẻ đó đã bị cắt đi, thi thể treo trên cổ thụ trước thị tứ, tử trạng vô cùng thê thảm.

Người nọ không nói sai, Ti Tích sở hữu một khuôn mặt so với nữ nhân còn hơn vài phần vũ mị, nhưng trong lòng lại mang theo một trái tim ác độc đến cực cùng.

Cơ Nguyên Thanh hoàn toàn không cách nào hình dung được sự cừ hận trong nội tâm, bởi vì người trước mặt này mà Tấn quốc đã chết ít nhất hơn vạn sinh linh, lại có bao nhiêu người vì vậy mà trôi giạt khắp nơi. Thế nhưng y vẫn giữ nguyên bộ dạng ung dung đậm mạc như trước, không chút hối cải!

Cơ Nguyên Thanh chỉ thẳng trường kiếm: “Ti Tích, ngươi còn gì nói muốn nói!”

Ti Tích ngược mắt nhìn Cơ Nguyên Thanh, không có mở miệng.

Cơ Nguyên Thanh cười lạnh nói: “Phải, ngươi căn bản không còn lời nào để nói! Những người mà ngươi thiếu nợ thực sự quá nhiều, tội nghiệt mà ngươi phải chịu từ lâu đã nhiều như cát dưới đáy sông. Hôm nay, cho dù ngươi có nguyện ý đầu hàng, nguyện ý đình chỉ trận chiến vô vị này, Cơ Nguyên Thanh ta cũng muốn chém ngươi xuống ngựa. Chỉ có như vậy mới không khiến người trong thiên hạ thất vọng!”

“Ta đã nói, ta muốn đầu hàng sao?”

Chỉ một câu như vậy, khiến Cơ Nguyên Thanh sửng sờ tại chỗ.

Trong đôi mắt lạnh lùng của Ti Tích không hề có một tia sợ hãi, loại trấn định cường đại này khiến Cơ Nguyên Thanh hận đến mức tận cùng. Vì vậy tiếp đó, một nghìn người cùng năm mươi người trực tiếp đối kháng, phảng phất là đứa trẻ muốn chống đối với người trưởng thành, rất nhanh, trước mặt thiếu niên tuần lãng tú khí kia dọc ngang từng cỗ thi thể —— Thị vệ Lương quốc toàn bộ tử tận, chỉ còn một mình Thái tử.

Đến tận lúc này, Ti Tích hơi ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn thi thể của đám thủ hạ dưới chân mình, sau đó chậm rãi đứng dậy, bởi vì về phía mã xa đang ngăn phong tuyết kia. Thế nhưng ngay một giây kế tiếp, y kịch liệt ho khan, máu tươi gai mắt từ khóe miệng của y rịn ra, nhỏ lên áo khoác lông cừ trắng hơn cả tuyết.

Ti Tích giơ tay lên, đem vết máu trên khóe môi lau đi, tơ máu vươn dài vạch qua làn da trắng mịn vô cùng chói mắt.

Chỉ thấy y chậm rãi rút nhuễn kiếm bên hông ra, ngẩng đầu nhìn về phía Cơ Nguyên Thanh đang cao cao ngồi trên chiến mã, mỉm cười, ngữ khí ôn hòa hỏi: “Còn dư lại bảy trăm mười sáu người, người nghĩ cần thời gian uống bao nhiêu chung trà đầu? Cơ Nguyên Thanh?.”

... Vừa dứt lời, bóng tối bỗng nhiên ập xuống.

Tất cả khán giả đều khần trương chờ đợi nội dung tiếp theo, chợt nhìn thấy bốn chữ lớn xuất hiện ngay giữa không gian giả lập, bốn chữ đó viết thế này ——

[Nội dung tập sau]

Toàn thể khán giả: “... Báo trước cái quần què!!!”

Trong lúc nhất thời, tiếng мэng và thanh âm tán thưởng tràn ngập toàn bộ Thiên Vồng, vừa mới sáng sớm hôm sau #Ti Tích# đã được nâng lên top ba bảng hot search, theo sát với #Thịnh Thế# ở vị trí thứ hai và #Phim mới của An Thiều Dương# ở vị trí quán quân.

Toàn bộ Thiên Vồng đều đang nghị luận về nội dung ba tập tối qua của thịnh thế, phần lớn đều quỳ cầu ‘Ti mỹ nhân đừng lãnh cơm hộp(*Chỉ nhân vật trong phim chết sớm, diễn viên được lãnh cơm hộp về nhà*)’, “Ti mỹ nhân lại yêu ta một lần ” ...

Mà trong lúc đó, Sở Ngôn dưới sự dẫn đường của Chu Hòa Huy đã xuất hiện tại một căn cứ điện ảnh cao cấp tại Thủ đô tinh, chuẩn bị thử vai.

39. Chương 39

Bộ phim lần này Chu Hòa Huy nhận cho Sở Ngôn gọi là *Cực quang*, do đạo diễn thiên tài mới nổi của Hoa quốc tồn ba năm tâm huyết khởi động. Ba năm trước, Đoạn Tư Nguyên tiếp nhận ủy thác từ công ty trò chơi, bắt đầu sáng tác kịch bản, chế tạo phục trang, xây dựng bối cảnh, ròng rã suốt ba năm mới chính thức chuẩn bị khởi động máy.

Làm đạo diễn được mệnh danh thiên tài trẻ, từ tác phẩm đầu tay Đoạn Tư Nguyên đã thu được hàng loạt đề danh trong những giải thưởng Điện ảnh uy tín nhất, thiên phú của anh ta là không thể nghi ngờ, diễn viên chỉ cần có thể tham dự phim điện ảnh của Đoạn Tư Nguyên thì nhất định sẽ tìm được bước đột phá lớn trong sự nghiệp ——

Bởi vì... vị đạo diễn thiên tài này thường thích mở lối đi riêng, không chịu làm việc giống như người khác.

Mặc dù nói lúc đến thử vai cũng không phải mọi người cùng nhau ngồi đợi gọi tên, thế nhưng lúc Sở Ngôn đến nơi chỉ định lại đụng phải một người quen.

Lúc Diệp Lăng nhìn thấy Sở Ngôn cũng hơi sửng sốt, sau đó mỉm cười, nói: “Đạo diễn Đoạn rất nghiêm khắc, tính tình cũng không tốt hơn so với Quách lão chút nào, Sở Ngôn cậu cũng nên cẩn thận một chút nha. Nỗ lực lên, nhân vật này nhất định là của cậu.”

Sở Ngôn nghe vậy trong lòng cũng căng thẳng, mỉm cười đáp lại: “Cám ơn anh Diệp, em biết rồi.”

Hai người liền cứ thế tạm biệt, đi lướt qua nhau.

Tuy rằng Diệp Lăng nói không nhiều lắm, thế nhưng đã biểu đạt ra hai ý tứ. Thứ nhất, tính tình của Đoạn Tư Nguyên có tốt hay không cũng không biết, nhưng ánh mắt khẳng định là cực kỳ xoi mói, tuyệt đối còn xoi mói hơn cả Quách lão. Thứ hai, Diệp Lăng đã thất bại, cho dù kết quả ngày hôm sau mới chính thức được công bố, thế nhưng anh ta biết mình khẳng định đã thất bại.

Từ sau khi biểu diễn nam chính Cơ Nguyên Thanh của *Thịnh Thế*, danh tiếng Diệp Lăng đã gia tăng không ít, có người nói việc anh dựa vào vai diễn này nhận lấy đề danh ‘Nam chính xuất sắc’ nhất là ván đã đóng thuyền, mà khả năng đoạt giải cũng là vô cùng khả quan. Anh hiện tại tuy rằng vẫn còn ở danh sách nghệ nhân tuyển đầu, thế nhưng danh vọng đã vượt xa ngưỡng cửa, chỉ cần nhận được một giải thưởng liền có thể đăng quang Ảnh đế, đột phá xông lên.

Diễn xuất của Diệp Lăng Sở Ngôn cũng biết đến, đối với Nhậm Vân Dao còn tốt hơn, ở thế giới này tuyệt đối cũng là thuộc hàng đầu. Chính là thực lực như vậy đạo diễn cũng không tiếp thu, còn trực tiếp đánh rớt?

Trong lòng Sở Ngôn thầm cảm thấy, chuyện này quả thực là càng lúc càng thú vị rồi.

Đợi đến khi chính thức đi vào khu vực thử vai, cảm quan của Sở Ngôn đối với vị đạo diễn trẻ này cũng là

vô cùng kinh ngạc. Tuy rằng y sớm biết năm nay Đoạn Tư Nguyên bất quá chỉ có hai bảy hai tám tuổi, thế nhưng lại không ngờ bề ngoài của đối phương còn bảnh bao sáng láng như vậy, hoàn toàn khác với những đạo diễn thường gặp.

Đoạn Tư Nguyên nhìn thấy Sở Ngôn đã tới cũng không phản ứng gì nhiều, chỉ rất dứt khoát bảo cậu bước lên diễn thử, phía sau còn có rất nhiều người đang chờ đợi đâu. Nhìn thấy thái độ phiến chán này của đối phương, Sở Ngôn bất đắc dĩ mỉm cười, nhấn vào nút tái hiện bối cảnh xong cũng bắt đầu phần diễn thử của chính mình.

Trong quá trình biểu diễn, ban đầu Đoạn Tư Nguyên sớm bị đám người diễn thử trước đó chơi đùa đến phiến chán căn bản mặc kệ liếc nhìn Sở Ngôn, thế nhưng dần dần, theo sự diễn dịch của Sở Ngôn, ánh mắt của Đoạn Tư Nguyên cũng càng lúc càng nóng bỏng, mà tư thế vốn đang ngã xiêu ngã vẹo cũng bắt đầu ngay thẳng trở lại.

Đợi đến khi trích đoạn ‘Lần đầu tiên sống lại’ kết thúc, Đoạn Tư Nguyên đã dùng một ánh mắt nóng bỏng gắt gao nhìn về phía Sở Ngôn trên sân khấu, thế nhưng người sau lại phảng phất cái gì cũng không cảm nhận được, diễn xong liền bình tĩnh đứng ở đằng kia, chờ đạo diễn nhận xét.

Đoạn Tư Nguyên không tự chủ được nuốt một ngụm nước bọt, nói: “Đoạn biểu diễn vừa rồi... coi như tạm được.”

Sở Ngôn nhẹ nhàng gật đầu: “Cảm ơn.”

Ánh mắt cực nóng của Đoạn Tư Nguyên hoàn toàn không tạo được chút ảnh hưởng nào lên Sở Ngôn, thế nhưng anh vẫn cứ chăm chú nhìn thiếu niên trước mặt, đợi đến khi người bên sân xuất không nhận được nữa kéo kéo vài ba cái Đoạn Tư Nguyên mới đành thở dài một hơi, nói: “Cậu đi trước đi, ngày mai sẽ có kết quả.”

Sở Ngôn cúi đầu chào một cái, liền xoay người rời đi. Động tác của cậu phi thường quyết đoán, giống như không thèm để ý đến kết quả của lần thử vài này một chút nào. Thế nhưng sau khi cậu đi rồi, phải qua đủ nửa giờ nữa, diễn viên thử vai tiếp theo mới bước vào biểu diễn.

Đợi đến ngày thứ hai, lúc Sở Ngôn nhận được tin tức ‘thử vai thành công’, Chu Hòa Huy và tiểu trợ lý đều kích động điên hồng rồi, y lại cảm thấy không có gì ngoài ý muốn.

Chu Hòa Huy luôn cho rằng, Sở Ngôn có thể dựa vào bộ phim này trực tiếp chen vào tầng lớp trung bình cao trong danh sách diễn viên tuyển đầu. Mà tiểu trợ lý lại đang suy nghĩ, nhân vật này từ nhỏ cô đã cảm thấy rất tuần tú, có thể do Sở Ngôn diễn dịch thật là quá tốt!

Bất quá sau khi kích động trôi đi, Chu Hòa Huy cũng chợt nghĩ đến: “Kỳ quái, diễn xuất của Tiểu Ngôn quả thực rất tốt, thế nhưng trong số diễn viên đi thử vai lần này ngay cả Ánh đế cũng xuất hiện, vì sao lại lựa chọn chúng ta?”

Cái lo lắng này của Chu Hòa Huy cũng rất có đạo lý, tuy rằng diễn xuất của Sở Ngôn phi thường xuất sắc, cứ coi như thực lực của cậu xếp hàng đầu trong số những người thử vai, thế nhưng danh tiếng lại xa xa quá kém. Nếu như đổi thành một vị Ảnh đế, chỉ cần diễn xuất đủ tiêu chuẩn, như vậy những đoàn phim bình thường đều sẽ lựa chọn Ảnh đế chứ không phải Sở Ngôn.

Bởi vì tiếng tăm của Ảnh đế tự động thu hút người xem, bản thân cũng có lượng fans vô cùng đông đảo. Tuy rằng trong giai đoạn ngắn độ hot của Sở Ngôn trên mạng có thể áp đảo Ảnh đế, thế nhưng fans của Ảnh đế chính là đã chịu sự nghiệm chứng của thời gian, sức mua cũng tương đương mạnh mẽ, nên lợi nhuận cũng được bảo đảm hơn rất nhiều.

Nhưng Sở Ngôn thì sao? Đến hiện tại cậu bất quá chỉ tham gia ba bộ phim truyền hình, Ba kẻ lừa đảo là phim mạng cũng không cần nhắc lại, lượng tiêu thụ của Thịnh Thế có thể bứt phá đều là chuyện đã định trước, cho dù không có Sở Ngôn nhất định cũng sẽ là quán quân của năm. Về phần Huyết chiến, Sở Ngôn coi như là đệ nhất công thần, bất quá nói cho cùng cậu cũng chỉ là nam thứ, căn bản không xem như gánh phim.

Thế nhưng trong bộ phim Cực quang này, Sở Ngôn chính là một mình khiêng lấy thành tích phòng vé.

Nghe Chu Hòa Huy nói vậy, Sở Ngôn thật ra cũng không có phản ứng gì, trái lại chỉ cười, nói: “Anh Chu, anh nên cảm thấy là đạo diễn Đoạn tuệ nhân biết anh hùng, mà em đây cũng là vàng thật không sợ lửa.”

Chu Hòa Huy không còn gì để nói: “Khoe khoang như vậy, cũng không sợ thiên lôi đánh xuống?”

Vừa dứt lời, ngoài cửa sổ vang lên tiếng sấm ầm ầm, khiến Chu Hòa Huy sợ đến thân thể co rụt lại. Anh nhìn về phía Sở Ngôn, chỉ thấy thiếu niên vẫn nhàn nhã mỉm cười uống trà như trước, một chút phản ứng cũng không có.

Khóe miệng Chu Hòa Huy giật giật: “Cậu đúng là không sợ nha! Thôi mặc kệ, dù sao bình tĩnh cũng là chuyện tốt, chúng ta chỉ cần cố gắng diễn xuất là tốt rồi, những chuyện khác quan tâm làm gì. Xuýt quên, hôm nay thịnh thế sẽ phát sóng tập 28, Tiểu Ngôn, vai diễn của cậu rốt cuộc coi như hoàn toàn kết thúc.”

Sở Ngôn nghe vậy cũng có chút hứng thú nhướn mày: “Em sắp chết?”

Không chờ Chu Hòa Huy nói xui xẻo, Vu Đồng Đồng ở bên cạnh trái lại bắt đầu rì rầm: “Tuy rằng đã sớm biết kết cục, nhưng nhìn đến Thái tử thực sự phải chết em cũng rất đau lòng nha...”

Vu Đồng Đồng từ ban đầu đã đi theo nhìn Sở Ngôn đóng phim cũng có phản ứng này, như vậy những khán giả hoàn toàn không biết nội dung kịch bản nhất định sẽ phản ứng càng thêm kịch liệt!

Khi bạn hận một người, sẽ hận thấu xương, thế nhưng lúc mỗi hận kia đã ăn sâu vào tận cốt tủy thường thường sẽ sản sinh ra một loại tình cảm kỳ dị. Hoa quốc có một câu thành ngữ là ‘Vì yêu sinh hận’, kỳ thực mệnh đề ngược lại ‘Từ hận ra yêu’ cũng là chuyện rất có thể sẽ phát sinh.

Nhân vật Ti Tích này thực sự quá mức biến thái, tâm lý quá âm u, vậy nên trong cộng đồng khán giả, đánh giá về y cũng phân hóa thành hai cực trái ngược. Người thích y thì mong y có thể thống nhất thiên hạ, người hận y chỉ lo y không thể trực tiếp chết đi. Thế nhưng đến khi vị Thái tử Lương quốc phong hoa tuyết đại kia thực sự nhắm đôi mắt lại, cho dù là những người hận y cũng đều trầm mặc không biết nói gì, giống như trong lòng mình đã mất đi một phần vô cùng quan trọng.

Hơn bảy trăm chiến sỹ tinh nhuệ Tần quốc, lại thêm một chiến thần Cơ Nguyên Thanh.

Cho dù võ công của Ti Tích cao tới đâu cũng tuyệt đối không thể đánh lại, huống chi hiện tại y sắp tái phát bệnh cũ, từ lâu chỉ còn lại một thân thể ngoài mạnh trong yếu. Vậy nên, sau khi Ti Tích tàn sát hơn hai trăm người, y rốt cục bị Cơ Nguyên Thanh chế phục.

Mũi kiếm của Cơ Nguyên Thanh nhắm thẳng vào ngực y, trên ngực Ti Tích tất cả đều là máu, hồ cừu màu tuyết bị sắc đỏ xâm lấn, gai mắt lại chặt vật. Vết máu này hoàn toàn không có một giọt nào là của người khác, Ti Tích trước giờ giết người không vấy máu, tất cả số máu tươi này đều là máu của y, nguyên bản bệnh cũ đã sắp tái phát còn dám vận công giết người, kết quả thu được chính là như vậy.

Cho dù kiếm này của Cơ Nguyên Thanh không đâm xuống, trừ phi có Hoa Đà tái thế, bằng không Ti Tích tuyệt đối phải chết không thể nghi ngờ.

Cơ Nguyên Thanh nhìn vị tử địch đã uy hiếp bọn họ suốt mấy năm nay, ánh mắt vô cùng phức tạp, hần nói: “Ti Tích, ta chỉ muốn hỏi ngươi, ngươi chưa từng cân nhắc việc đầu hàng sao? Ngươi đã giết nhiều người như vậy, thật sự chưa từng cảm thấy hối hận sao? Nửa đêm mộng hồi, ngươi chưa từng nghĩ lại mà kinh, ôm đầu hổ thẹn sao?”

Ti Tích ngược mắt, khóe môi vẫn không ngừng thấm ra tơ máu, y an tĩnh nhìn thẳng vào Cơ Nguyên Thanh, không hề hé răng.

Giữa không gian tuyết trắng mênh mông, hơn bốn trăm sỹ binh Tần quốc đứng sau lưng Cơ Nguyên Thanh, trợn mắt nhìn cahừm chăm vị Thái tử Lương quốc thanh danh hiển hách kia. Mà Cơ Nguyên Thanh từ lâu đã giận đến hai mắt đỏ bừng nhìn bộ dáng đậm nhiên trấn định của Ti Tích, hần tự biết sẽ không chiếm được đáp án, rốt cục chỉ có thể cười to, nói: “Cho dù phải cùng Lương quốc của ngươi chính thức tuyên chiến. Ti Tích, hôm nay ta cũng phải tru sát ngươi!!!”

Lưỡi kiếm thật dài xuyên quả thân thể đơn bạc, màu đỏ của máu tươi vẩy tung trên nền tuyết trắng.

Đợi đến khi xác nhận người kia thực sự đã không còn khí tức, Cơ Nguyên Thanh mới suất lĩnh thủ hạ rời đi nơi này.

Có binh lính Tần quốc tức giận muốn bước lên ngực đả thi thể Ti Tích, thế nhưng Cơ Nguyên Thanh lại ngăn trở gã. Trong ánh mắt không hiểu của thuộc hạ, Cơ Nguyên Thanh trầm mặc hồi lâu, nói: “Y cuối cùng vẫn là Thái tử của một quốc gia, là một kiêu hùng.”

Hoa tuyết bay lả tả từ trên không trung rơi xuống, đem chiến giáp của hơn bốn trăm người nhuộm trắng, phảng phất như một lớp áo tang.

Sau khi Cơ Nguyên Thanh rời đi khoảng một chung trà, thiếu niên đang nằm trên mặt đất lại chậm rãi mở to đôi mắt nhìn thẳng lên bầu trời mênh mang vô ngần. Tuyết trắng phủ lên lớp áo hồ cừu đã loang lổ máu, huyết hoa giữa ngực chói mắt đến mức khiến lòng người kinh hãi.

Lông mi thật dày nhẹ nhàng rung động, trong đôi mắt trong suốt kia phản chiếu bầu trời trắng muốt đang hạ tuyết. Hoa tuyết rơi vào vết thương màu đỏ, phảng phất như muốn chữa trị, hàn gắn, thế nhưng cuối cùng tất cả đều là phí công.

Tì Tích chậm rãi đưa tay lên, tựa hồ muốn chạm vào bầu trời. Động tác của y quá chậm, bởi vì y từ lâu đã là nỗ lực hết đà, thế nhưng y vẫn ngoan cường muốn thực hiện động tác này, rốt cục thành công tiếp lấy một bông hoa tuyết từ trời cao rơi xuống.

Bàn tay, trong nháy mắt này, đột ngột rũ xuống.

Thiếu niên rốt cục cũng nhắm đôi mắt lại, bên môi nở nụ cười, giữa đại tuyết vô biên vô tận, thi thể bị che phủ không thể tìm được tung tích.

Thái tử bỏ mình, Lương quốc đại loạn Hoàng đế bù nhìn muốn đoạt lại chính quyền thế nhưng lại bị hậu chiêu Tì Tích an bày chế phục. Cuối cùng người đăng cơ chính là thân sinh đệ đệ của Tì Tích, Lương quốc ‘Chân quân tử’, tam Hoàng tử ti Trùng. Thủ hạ trung thành của Tì Tích bảo hộ Tân đế đang cơ, từ nay về sau Lương quốc và Tấn quốc nối lại tình xưa, thiên hạ thái bình.

Mà vị Thái tử Lương quốc xưa kia đã từng khiến một phương kinh sợ, khiến người trong thiên hạ phải kiêng kỵ lại hoàn toàn tiêu thất trong dòng lũ lịch sử.

Thân thể của y bị tầng tầng đại tuyết bao trùm, chết trên quốc thổ nước Tấn, đợi đến mùa xuân năm sau khi đại tuyết hòa tan cũng không ai tìm được thi thể của y. Chết ở tha hương, hài cốt không còn, lúc sống có bao nhiêu kinh diễm thế nhân, khi chết lại có bấy nhiêu đáng buồn tàn nhẫn.

Tì Tích vừa chết, toàn thể khán giả của Thịnh Thế liền bắt đầu nhiệt liệt tưởng niệm.

/Y hẳn là phải chết, bản thân y đáng chết, ta thậm chí còn từng nghĩ rằng chết nơi tha hương, chết không toàn thân đều sẽ là kết cục rất đương nhiên, đó là báo ứng của y! Thế nhưng ta không hiểu vì sao, khi thực sự thấy y đã chết ta lại rất khổ sở, rõ ràng ta vẫn luôn chờ mong y chết đi mà... # Tì Tích #/

/Tì Tích là đang tự mình tìm chết, y căn bản không muốn sống tiếp. Tì Trùng thực sự nghĩ rằng việc mà hắn làm Tì Tích sẽ không biết sao? Kỳ thực Tì Tích vẫn luôn biết! Thế nhưng cuối cùng Tì Tích vẫn cứ an bày hậu chiêu, lệnh thuộc hạ phò tá Tì Trùng đăng cơ./

/QAQ cuối cùng Thái tử còn mỉm cười, y cười đến thật vui vẻ, cho tới bây giờ mị cũng chưa từng thấy Thái tử cười thật lòng như vậy!/

/Không có cái gì là hoàn toàn thiện, cũng không có cái gì là hoàn toàn ác./

/Iem ghét chết biên kịch! Iem phải gửi dao cho biên kịch! Ô ô ô ô, ti mỹ nhân của iem!!!! Rốt cuộc vì cái gì Ti mỹ nhân lại một lòng muốn chết chứ, rốt cuộc Ti mỹ nhân trước kia đã trải qua chuyện gì chứ! Biên kịch mau ra mặt, vì sao phim không chịu nói rõ ràng vậy! Chúng ta phải biết chân tướng! Chúng ta phải biết chân tướng!!!!/

40. Chương 40

Rating kế tiếp của Thịnh Thế vẫn phi thường cao, dùng tỷ lệ chênh lệch cực lớn trực tiếp vượt bộ phim ở vị trí thứ hai vài con phố, thế nhưng dù tình tiết phim có cao trào thế nào rating cũng không vượt được tập ‘Cơ Nguyên Thanh đại quyết chiến Ti Tích’, có rất nhiều khán giả cũng cảm thấy rất không hài lòng với cách biên kịch kết thúc câu chuyện của Ti Tích, không để lại một chút giải thích nào.

Đối với việc này, biên kịch còn tự quay một clip công khai đưa lên không gian weibo để trả lời.

‘Không có gì là hoàn mỹ cũng không có gì là tất nhiên vĩnh hằng, câu chuyện của Ti Tích kỳ thực trong một ít chi tiết của bộ phim này đã có nhắc đến, bất quá chỉ là không thật sự sâu chuỗi lại mà thôi.

Có khuyết điểm mới có thể trở thành kinh điển, vậy nên chúng tôi càng hy vọng khán giả có thể nỗ lực phát hiện ra câu chuyện ẩn giấu trong phim. Câu chuyện của Ti Tích đoàn phim sẽ để lại cho mọi người tự mình nghiền ngẫm, ở đây tôi chỉ xin trích lại bình luận của một khán giả —— không có cái gì là hoàn toàn thiện, cũng không có cái gì là hoàn toàn ác’

Đoạn giải trình này vừa xuất hiện, nguyên bản hoạt động ‘Ta gửi dao cho biên kịch’ còn đang rất rầm rộ liền trở nên lắng xuống, trái lại dẫn phát làn sóng xem lại Thịnh Thế thêm lần nữa, tìm những chứng cứ, đầu mối được ẩn giấu bên trong. Bất quá muốn xem Thịnh Thế lần nữa sao? Chỉ có một biện pháp, chính là mua chip cao cấp!

Chỉ trong một ngày đêm, số lượng đặt hàng chip Thịnh Thế đã đột phá hai nghìn vạn, đồng thời còn đang không ngừng tăng trưởng.

Làm người thể hiện nhân vật Ti Tích, diễn xuất của Sở Ngôn được rất nhiều fans tán thành, lượt follow trên weibo không ngừng tăng mạnh. Sau tập phim Ti Tích chết đi phát sóng, lượng fans của Sở Ngôn đã đột phá con số tám trăm vạn, đồng thời còn giữ vị trí quán quân của bảng xếp hạng ‘Hoa tinh 24h’! Ngay cả An Thiều Dương cũng phải thua kém một chút, xếp hạng á quân.

Bất quá, tình huống vượt lên trước này cũng chỉ kéo dài được mười phút, mười phút sau, An Thiều Dương

lại lần nữa trở về vị trí dẫn đầu.

Trước đây, chuyện đem An Thiều Dương từ vị trí quán quân kéo xuống cũng không phải chưa từng xảy ra, thậm chí còn phát sinh khá thường xuyên. Dù sao mặc kệ An Thiều Dương có bao nhiêu xuất chúng, những ngôi sao khác của Hoa quốc cũng không phải ngồi không, chỉ cần có chút chuyện lớn gì xảy ra liền có thể an ổn soán ngôi.

Thế nhưng, chưa có bất kỳ nghệ sỹ nào còn đang ở tuyến hai lại có thể thành công kéo An Thiều Dương khỏi thần đàn!

Trong lúc nhất thời, độ nóng của Sở Ngôn trên Thiên Vồng lại gia tăng thêm vài phần.

Rất nhanh, hàng loạt tin tức bị xào lên, nào là nhãn hàng nào đó mời Sở Ngôn tiến hành tuyên truyền, trò chơi nào đó mời Sở Ngôn làm gương mặt đại diện, thậm chí ngay cả một ít chuyện nhỏ không giải thích được cũng được bươi móc rầm rộ.

Cả đồng lớn ngôi sao nữ (và cả nam) đều bỗng xưng phát sinh một ít chuyện xấu kỳ kỳ quái quái cùng Sở Ngôn. Trong đó có một nữ ngôi sao tuyến hai tuyến ba ngay cả tên Sở Ngôn cũng còn chưa nghe qua, thậm chí bất chợt có một nam diễn viên tuyến ba bùng lên chuyện xấu có liên quan đến y, nguyên nhân là ——

Người nọ tên Sở Mộ Ngôn.

... Kỳ thực không có chút quan hệ nào hết có được không!!!!

Sở Ngôn còn có biệt danh là Sở Nghiên Nghiên đó! Không cần khi dễ mấy cái tên đại chúng như vậy mà!

—

Ở bên này, sau khi thử vai kết thúc, đoàn phim cũng chưa thông báo thời gian khai máy chính thức, vì vậy Sở Ngôn còn đặc biệt thu dọn đồ đạc trước đó vài ngày, chuẩn bị bay đến tỉnh cầu bối cảnh Cực quang đã thuê.

Bất quá, y vừa thu thập được phân nửa lại nhận được điện thoại của Quách lão, trong ảnh giả lập, ông phi thường trình trọng thông báo: “Sở Ngôn, trong Liên hoan phim Kim Phượng năm nay Thịnh Thế sẽ được đề danh ở chín hạng mục, trong đó nhân vật Ti Tích do cháu diễn cũng sẽ được đề cử giải ‘Nam phụ xuất sắc nhất’, cháu nên chuẩn bị cho tốt.”

Sở Ngôn nghe vậy cũng hơi sửng sốt, hỏi lại: “Quách lão, trước đó vai Niếp Chính của cháu trong Huyết chiến cũng đã được đề cử giải thưởng này, như vậy sẽ không bị trùng lặp sao?”

Bất quá Quách lão cũng không hề để ý: “Người đại diện của cháu không cho cháu biết sao? Mấy chuyện đề

cử này có trùng lập cũng không tính là gì, cho dù cả hai vai đều nhận được giải thưởng đều không hiếm lạ. Huống hồ cũng chỉ là nam phụ mà thôi, không phải nam chính, rất bình thường.”

Sau một thoáng kinh ngạc, Sở Ngôn trấn định mỉm cười: “Đúng vậy Quách lão, cháu cũng quên mất sự kiện An Thiều Dương lần đó.”

Diễn viên đứng đầu Hoa quốc, An Thiều Dương, ở lần thứ hai nhận được giải thưởng Kim Thịnh đã một lần nhận cả hai chiếc cúp. Bởi vì hai bộ phim của cô trong năm đều được đề cử ‘Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất’, đồng thời đều thành công đoạt giải, sáng lập một thần thoại.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với Quách lão, Sở Ngôn lại tiếp tục đem đồ vật thu dọn thỏa đáng, những thứ y muốn mang theo cũng không nhiều, dù sao cũng chỉ là đi quay phim, điều kiện ăn ở cũng rất tốt, cho dù có thiếu cái gì cũng không phải chuyện lớn.

Kịch bản của Cực quang Sở Ngôn đã xem đi xem lại rất nhiều lần, tối hôm đó y lại mang ra phân tích tỉ mỉ một lần, đồng thời cũng chơi thử trò chơi nguyên bản vài giờ, sau đó mới tắt đèn nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, Chu Hòa Huy cùng Sở Ngôn đến công ty xử lý vài thủ tục hành chính, Chu Hòa Huy dẫn theo Vu Đồng Đồng đến phòng nhân sự làm việc, Sở Ngôn lại ngồi ở quầy cà phê trong công ty nghỉ ngơi.

Bất quá ngồi không lâu, Sở Ngôn liền thấy một bóng lưng quen thuộc xuất hiện trong hành lang của Thiên Thịnh, y có chút sững sốt, đối phương cũng hơi ngẩng đầu lên, tình cờ gặp gỡ.

Từ sau khi rời khỏi tinh cầu điện ảnh đoàn phim Thịnh Thế thuê, Sở Ngôn cũng chưa từng gặp lại Hạ Bách Thâm.

Hơn một tháng không gặp, người đàn ông này vẫn tuấn mỹ cao ngất, khí độ ung dung, trên người vẫn mặc bộ âu phục màu đen cắt may cẩn thận, dáng người thẳng tắp, vô cùng chói mắt. Trong lúc Từ Ngọc Dung nói chuyện với người này, ngay cả cô cũng không phát hiện bản thân bất giác mang theo một tia cung kính, từ sâu trong nội tâm, cô thực sự tôn trọng người đàn ông này.

Từ Ngọc Dung cũng phát hiện ánh mắt của Hạ Bách Thâm có chút bất thường, theo đối phương nhìn lại, thoáng cái liền tìm được Sở Ngôn đang ngồi trong quầy cà phê. Dù sao thiếu niên này thực sự quá mức khiến người ta chú ý, khí chất cao nhã, nụ cười thuần thiện quá có sức bật khỏi phong nền xung quanh.

Sở Ngôn thấy Hạ Bách Thâm thấp giọng nói gì đó với Từ Ngọc Dung, Từ Ngọc Dung khẽ gật đầu, liền xoay người rời đi trước. Cách một lớp tường thủy tinh thật dày, người đàn ông cao ráo lạnh lùng đối diện với thiếu niên thanh tú xinh đẹp hồi lâu, cả hai đều không mở miệng, cũng không có động tác gì khác.

Đến cuối cùng, vẫn là Hạ Bách Thâm không nhận được gương đôi môi mỏng nhẹ nhàng mỉm cười. Sau đó hất gơ tay lên làm một tư thế, Sở Ngôn khẽ nhếch mi, sau đó đứng dậy rời khỏi quán cà phê, cùng người đàn ông này đi tới một chỗ thanh tĩnh, cả hai dừng lại.

Đuôi mắt Sở Ngôn cong cong, cười nói: “Hạ tiên sinh, đã lâu không gặp, lần này anh tìm tôi có chuyện gì không?”

Hạ Bách Thâm nghe vậy, sâu trong đồng tử đều là ý cười, hỏi ngược lại: “Không phải cậu muốn tìm tôi sao?”

Sở Ngôn giả vờ kinh ngạc hỏi: “Làm sao có thể?”

Ý cười của Hạ Bách Thâm lại tăng lên: “Cậu ngồi trong quán cà phê nhìn tôi lâu như vậy, ngay cả mắt cũng chưa từng chớp một chút, là cậu muốn tìm tôi.” Dừng một chút, Hạ Bách Thâm trở về thái độ nghiêm túc: “Lần này cậu muốn tìm tôi vì chuyện gì.”

Sở Ngôn đi thẳng vào vấn đề: “Anh biết những chuyện gần đây xảy ra với tôi sao?”

Hạ Bách Thâm nhướn mày: “Ti Tích? Diễn không tệ, ta rất thích.”

Sở Ngôn giả vờ không nghe thấy, thuận tiện không để tâm đến ánh mắt tràn ngập hứng thú của đối phương, lại nói: “Là chuyện riêng của tôi.”

Hạ Bách Thâm không chút dao động quét một vòng từ trên xuống dưới trên người Sở Ngôn, môi mỏng hơi cong, hỏi: “Có bao nhiêu riêng tư?”

Đối với ánh mắt ám muội của đối phương, Sở Ngôn hoàn toàn không có chút phản ứng nào, y trấn định ung dung ngược mắt nhìn lên, khóe môi hơi nhếch để lộ nụ cười tinh khiết, lương thiện, đáng yêu, thanh âm cực kỳ nhẹ nhàng chậm rãi, gần xuống từng chữ hồi đáp: “Phi, thường, riêng, tư.” Nói xong, lại vừa mỉm cười vừa bổ sung một câu: “Tôi nghĩ, Hạ tiên sinh hẳn là biết đến.”

Những lời này vừa ra, Hạ Bách Thâm cũng không vội vàng trả lời.

Không khí giữa hai người chợt có chút cứng đờ, Sở Ngôn lại một chút cũng không thêm để ý, cậu vẫn mỉm cười nhìn người đàn ông trước mặt, qua hồi lâu, Hạ Bách Thâm mới bỗng nhiên mở miệng: “Là việc cậu bị vạch trần tình trạng hôn nhân?”

Cho dù có trấn định đến thế nào đi nữa, Sở Ngôn cũng không kiềm chế được sự run rẩy của cơ thể, bất quá vẻ mặt vẫn là bộ dạng đạm mạc bình thản như trước, Sở Ngôn khẽ gật đầu: “Là chuyện này.”

Hạ Bách Thâm giống như không có chuyện gì xảy ra, nói: “Cậu muốn hỏi cái gì?”

Nghe được như vậy, Sở Ngôn vẫn luôn tinh táo cũng không khỏi có chút trầm mặc, ánh mắt dừng lại trên cơ thể người đàn ông cao lớn trước mặt một hồi, lướt qua nút áo màu xanh bảo thạch trên sơ mi, lại đảo nhẹ lên thân hình như người mẫu của đối phương, cuối cùng dừng lại trên gương mặt anh tuấn phi phạm nọ.

Qua hồi lâu, Sở Ngôn hỏi: “Hạ tiên sinh, tôi muốn biết vì sao tôi không tra được tin tức hôn nhân của chính mình, chuyện này... anh có biết không?”

Đây là câu hỏi sau khi Sở Ngôn cân nhắc hồi lâu mới quyết định nói ra. Y đã từng giả thiết, nếu như Hạ Bách Thâm không có liên hệ gì với hôn nhân của y, chỉ là sớm biết, vậy thì y hỏi như thế cũng sẽ không để lộ sơ hở. Nhưng nếu như Hạ Bách Thâm thực sự có liên quan đến cuộc hôn nhân kia, bất luận là loại quan hệ như thế nào, cách hỏi này cũng không khiến cho sai lầm.

Thiếu niên ngẩng đầu lên, đôi mắt trầm tĩnh nhìn người đàn ông trước mặt.

Hạ Bách Thâm hơi cúi đầu, tóc mái trên trán trượt xuống, trong đôi mắt thâm thúy phản chiếu gương mặt tinh xảo của Sở Ngôn, sau hồi lâu hắn mới trả lời: “Tôi biết nguyên nhân. Bởi vì, chính là tôi che giấu tin tức này.”

Câu trả lời khiến đồng tử Sở Ngôn khẽ co rụt, một đáp án không thể nào tưởng tượng chợt nảy ra trong đầu y.

Ngay giây kế tiếp, nụ cười trên môi Hạ Bách Thâm sâu hơn vài phần, dùng ngữ điệu ôn nhu lại nguy hiểm hỏi han: “Vì vậy cho nên, vợ yêu của tôi, đến bây giờ em rốt cục đã nhớ ra tôi là ai chưa?”

41. Chương 41

Thời gian phẳng phất bị ai đó ấn nút tạm dừng, hoàn toàn đình trệ tại giờ khắc này.

Cho dù trước đây y đã có một chút suy đoán mờ mờ lung lung, thế nhưng khi sự thật này đột nhiên phơi bày trước mắt, Sở Ngôn vẫn cảm thấy có chút không chân thực, thậm chí trong nháy mắt y hoàn toàn không biết nên làm sao để đối mặt, trong đầu hiện lên vô số ký ức, đồng thời phản ứng đầu tiên chính là: Quả, thực, đã, lộ.

Hạ Bách Thâm biết y đã quên việc kết hôn, thế nhưng hình như cũng không quá quan tâm đến chuyện này.

Cái nhận tri đó khiến Sở Ngôn thoáng cái trấn định, ngược mắt nhìn người đàn ông trước mặt, khóe miệng hơi cong, thần sắc kinh ngạc nói: “Hạ tiên sinh, tôi không hiểu anh đang nói gì, anh có thể lặp lại một lần nữa sao?”

Hạ Bách Thâm híp mắt: “Những lời vừa rồi của tôi có gì không ổn?”

Thiếu niên tuấn tú xinh đẹp mỉm cười, mắt môi lập tức cong thành một vầng trăng khuyết, tư thái của Sở Ngôn vô cùng thông dong, trong ngôn ngữ cũng không để lộ một tia khiếp đảm nào, cậu bước lên một bước, khí thế lập tức chiếm cứ thượng phong. Y nhìn Hạ Bách Thâm, hỏi: “Anh họ Ẩn sao?”

Hạ Bách Thâm có hơi ngơ ngác.

Nụ cười của Sở Ngôn lại càng tươi tắn: “Anh tên Danh sao?”

Hạ Bách Thâm hơi cau mày.

Sở Ngôn cực kỳ trấn định hỏi tiếp: “Anh không họ Ân cũng không tên Danh, vậy Hạ tiên sinh, cái xưng hô vừa rồi của anh với tôi có chút vấn đề. Tôi gọi Sở Ngôn, không phải Vợ Yêu, càng không lệ thuộc vào anh. Tôi hoàn toàn không rõ anh đang nói cái gì, không phải sao?”

Nếu là một người bình thường, Sở Ngôn rất có thể đã lừa dối qua ải, dù sao biểu hiện lúc này của y cũng vô cùng tự nhiên, thế nhưng lại cố ý lộ ra một tia tức giận, phảng phất trong lòng không quá nhẹ nhàng. Nếu đụng phải một người thích phỏng đoán lung tung, người nọ sẽ cho rằng Sở Ngôn là vì tờ giấy hôn thú ‘có tính vũ nhục’ kia mà phẫn nộ, thế nhưng cảnh tượng này đi vào mắt Hạ Bách Thâm lại có một chút cảm giác thú vị khác hẳn.

Hạ Bách Thâm biết, Sở Ngôn sẽ không chỉ trêu đùa mình đơn giản như vậy.

Loại chiêu thức này quá ấu trĩ, Hạ Bách Thâm sẽ không rút lui, thế nhưng hẳn lại hiểu được một cái tin tức. Có vài chuyện Sở Ngôn không muốn trực tiếp nói rõ.

Loại cảm giác này quả thực vừa khấn trương lại kích thích, nhìn thiếu niên tuấn tú mỹ lệ trước mặt, Hạ Bách Thâm không khỏi nhớ lại hình ảnh vừa xem trong rạp chiếu phim tư nhân của mình vài hôm trước, bộ dạng thiếu niên trầm mặc trút hơi thở cuối cùng giữa thiên địa tuyết bay tán loạn kia.

Cũng là khuôn mặt giống hệt như vậy, thế nhưng Sở Ngôn cực kỳ dồi dào sinh mệnh lực, giống như một con sư tử hướng về phía hắc nanh múa vuốt, mà Ti Tích lại là độc xà phun lưỡi, âm lãnh độc địa, chỉ có thời khắc trước khi chết đi mới để lộ nụ cười chân chính duy nhất trong cả cuộc đời.

Sau khi Hạ Bách Thâm xem xong cả bộ phim *Huyết chiến*, lại cảm thấy Ba kẻ lừa đảo ra nhìn, đến gần đây lại trực tiếp xem hết những tập phim *Thịnh Thế* có sự xuất hiện của Sở Ngôn. Đến cuối cùng hẳn không thể không thừa nhận, diễn xuất của thiếu niên này quả thực cực kỳ xuất sắc, mỗi một nhân vật do cậu diễn dịch đều sở hữu linh hồn riêng, khiến người ta chấn động.

Thậm chí tại thời điểm Ti Tích trước đi, ngay cả Hạ Bách Thâm cũng không nhận được đứng dậy, bước tới bên cạnh thiếu niên nọ, muốn vươn tay chạm vào đối phương. Đương nhiên, bàn tay của hắn tuyệt đối sẽ xuyên qua thân thể của Ti Tích, cuối cùng chỉ có thể trở mắt nhìn người nọ bị hoa tuyết bao trùm, hài cốt không còn.

Mà hiện tại, hẳn lại lần nữa nhìn thấy thiếu niên này xuất hiện trước mặt mình.

Hạ Bách Thâm nghĩ vậy, chợt mở miệng: “Sở Ngôn, dọn đến nhà của tôi đi, trợ lý Lâm đã sớm đưa chìa

khóa cho cậu.”

Hạ Bách Thâm cũng yên lặng chấp nhận, hẳn không hỏi Sở Ngôn vì sao quên mất cuộc hôn nhân của bọn họ, nhưng đồng thời cũng đưa ra một yêu cầu, muốn Sở Ngôn dọn vào căn nhà đứng tên mình.

Sở Ngôn nghe vậy liền hơi nhú mày: “Vì sao?”

Làn môi mỏng của Hạ Bách Thâm khẽ nhếch: “Cậu rất muốn ly hôn với tôi?”

Đôi mắt màu nhạt phút chốc mở to, Sở Ngôn thoáng cái hiểu được ý tứ của Hạ Bách Thâm, anh ta cũng biết vợ chồng ba năm không sống cùng nhau có thể đơn phương ly hôn. Hạ Bách Thâm muốn tránh loại tình huống này, vậy nên mới đề nghị ở chung!

Sở Ngôn quan sát đôi mắt phượng hẹp dài của người đàn ông trước mặt, lại khẽ lướt qua hàu kết hơi gồ lên, cuối cùng nhìn thẳng vào mắt Hạ Bách Thâm, mỉm cười không nói. Chỉ là một nụ cười, áp lực cường đại liền chậm rãi tản ra ngoài, khiến ngay cả Hạ Bách Thâm cũng cảm nhận được một chút áp bách.

Bất cứ vai diễn nào do Sở Ngôn diễn dịch Hạ Bách Thâm cũng đã từng xem qua, thế nhưng hình chiếu lập thể chung quy cũng chỉ là hình chiếu lập thể, người trước mặt mới là sinh mệnh tồn tại chân chính. Thiếu niên đường hoàng phóng túng như vậy khiến trái tim Hạ Bách Thâm khẽ động, một loại cảm giác kỳ dị chậm rãi lan ra

Hắn còn không kịp nắm bắt cái loại cảm giác xa lạ kia, chợt nghe Sở Ngôn cười hỏi: “Lẽ nào, Hạ tiên sinh không muốn ly hôn với tôi?”

Nếu không phải muốn ly hôn, có thể suốt nửa năm cũng không xuất hiện sao? Thậm chí sau khi gặp được, một chút cũng không dự định công khai thân phận của mình!

Hạ Bách Thâm nở nụ cười, trình trọng nói: “Hiện tại, không phải rất muốn.”

Sở Ngôn nghe vậy, cực kỳ tiếc nuối lắc đầu: “Vậy thì thật đáng tiếc, Hạ tiên sinh, tôi rất muốn ly hôn với anh.”

“Cho dù phải vi phạm hiệp ước?”

“Phải, bất luận phải bồi thường bao nhiêu tiền, ly hôn.”

Sở Ngôn căn bản cũng không biết chuyện kết hôn hoàn toàn không có liên quan gì đến hiệp ước, chỉ là một sản phẩm đính kèm. Thế nhưng giờ khắc này, Hạ Bách Thâm không ngại lợi dụng điểm đó, hẳn giả vờ nói: “Cậu như vậy khiến tôi rất đau lòng, tiền vi phạm hiệp ước thực sự rất cao.”

Sở Ngôn ngược mắt, thanh âm mang cười: “Tôi không bồi thường nổi sao?” Không đợi Hạ Bách Thâm dùng một con số thiên văn trấn áp, thiếu niên lại hơi cong môi, tự tin nói: “Một ngày nào đó tôi sẽ đứng ở nơi cao nhất, đến khi đó, cho dù là con số thế nào tôi cũng có thể hoàn trả gấp bội!”

Thiếu niên chói mắt như vậy rốt cuộc khiến Hạ Bách Thâm thu lại ý cười trên môi, bởi vì hắn đã nhận ra, đối phương thực sự muốn ly hôn với mình. Không hiểu tại sao, Hạ Bách Thâm hoàn toàn không cho phép chuyện như vậy phát sinh, cho dù hắn biết chỉ cần hắn không muốn, Sở Ngôn tuyệt đối không thể thành công chủ động ly hôn, bất quá hắn vẫn cứ cảm thấy một trận thất lạc.

Hạ Bách Thâm tiến lên nửa bước, mắt nhìn thẳng vào Sở Ngôn: “Em là vợ của tôi, tôi không muốn ly hôn.”

Hạ Bách Thâm một khi nghiêm túc đủ khiến cho bất kỳ ai cảm thấy bị áp bách, thế nhưng trong số bất kỳ ai đó không có Sở Ngôn. Chỉ thấy y kinh ngạc ngẩng đầu lên, khoảng cách giữa hai người lúc này còn lại không đến 10cm, cười nhẹ một tiếng, châm chọc nói: “Hạ tiên sinh, có phải ngài đã hiểu lầm gì đó không, tôi là vợ của Ân Danh tiên sinh, không phải ngài, a....”

Nụ hôn đột nhiên áp đến khiến Sở Ngôn thoáng cái mở to đôi mắt, thế nhưng ngay giây tiếp theo y đã lập tức đẩy đối phương ra.

Y nhìn Hạ Bách Thâm vẫn đang trấn định tĩnh táo trước mặt, cho dù đối phương có là loại hình mà y thích đi chăng nữa, Sở Ngôn cũng cười lạnh một tiếng, chua ngoa nói: “Hạ tiên sinh, anh là đang định làm gì? Ép mua ép bán trong truyền thuyết? Tôi cho rằng đây là một hành vi vô cùng man rợ.”

“Lần trước em cũng từng nhắc tới ép mua ép bán, hiện tại ta cảm thấy, cái hình dung này thật tốt.” Hạ Bách Thâm sờ sờ đôi môi bị thiếu niên cắn rách, không thèm để ý tơ máu đang rỉ ra, hắn đứng thẳng người, dùng một loại tư thế từ trên cao nhìn xuống, cười nói: “Chỉ ít ở hiện tại, Sở Ngôn, tôi rất thích ép mua ép bán.”

Nghị ý của câu nói này chính là: Hiện tại, Sở Ngôn, tôi muốn cậu trở thành người của tôi.

Sở Ngôn nghe vậy có chút bất đắc dĩ, nói: “Hạ tiên sinh, sáng hôm nay có phải anh ra ngoài hơi sớm rồi không?”

Hạ Bách Thâm trầm mặc, không để ý đến cái bầy này.

Sở Ngôn lại mặc định là đối phương đã chấp nhận, thở dài nói: “Có thuốc phải uống, có bệnh phải trị, có vội chuyện gì cũng không vội bằng bệnh cấp tính. Hôm nay tôi còn có việc, phải đi trước, Hạ tiên sinh, anh vẫn nên chú ý hình tượng một chút, đừng để người khác thấy được bộ dáng man rợ ép mua ép bán này của anh.”

Nói xong, Sở Ngôn lại muốn rời khỏi khu vực thanh tĩnh này, bất quá y vừa đi ra vài bước, chợt hơi dừng lại. Qua hồi lâu mới xoay người, nhìn về phía người đàn ông tuấn mỹ vẫn đứng tại chỗ, khóe miệng hơi cong lên, lộ ra một nụ cười ấm áp, nói: “Hạ tiên sinh, hơn một tháng trước tôi từng nói với anh, tôi đang

suy nghĩ nên dùng phương pháp gì nấu miếng thịt mà mình thích ăn nhất. Thế nhưng hiện tại tôi lại cảm thấy, nếu đó đã là thịt, hơn nữa còn chủ động nhảy lên bàn, tôi không nên cố kỵ cảm thụ của một miếng thịt làm gì, chuyện duy nhất cần làm chính là ăn gọn nó. Anh cảm thấy như thế nào?”

Hạ Bách Thâm mỉm cười đuôi mắt cong cong: “Cậu thực sự rất thích ăn thịt?”

Sở Ngôn gật đầu.

Chỉ nghe Hạ Bách Thâm cũng mang theo ý vị sâu xa, nói: “Đúng vậy, thịt đã đưa tới cửa, không trực tiếp ăn luôn chẳng lẽ còn có thể làm gì khác sao? Kỳ thực tôi cũng rất thích ăn thịt, Sở Ngôn.”

Hai người lần nữa nhìn nhau mỉm cười, phẳng phất đều không rõ ý tứ của đối phương.

Thế nhưng trước khi Sở Ngôn thực sự phải rời đi, y lại lần nữa bước đến trước mặt Hạ Bách Thâm, trong lúc người kia còn chưa kịp phản ứng y liền đẩy đối phương vào vách thủy tinh phía sau, thực hành một động tác tán gái đã vượt qua nghìn năm vẫn còn hiệu quả —— ép người vào tường.

Hạ Bách Thâm khẽ run, không rõ ý tứ của thiếu niên, Sở Ngôn lại chợt nghiêng người về phía trước, ấn nhẹ một nụ hôn.

Trước khi Hạ Bách Thâm kịp ý thức mọi việc, Sở Ngôn lần nữa rời đi, biểu tình khiêu khích dùng ngũ quan xinh đẹp thể hiện ra càng thêm nghênh ngang, lông mi dày rậm nhuộm một chút, ngũ diệu ngưng cuồng nói: “Tôi trước giờ đều không thích thiếu nợ người khác, đây là quà đáp lễ của anh. Hạ tiên sinh anh thích loại cảm giác này sao?” Là loại cảm giác bị người khác áp chế, hiếp bức như vậy?

Câu nói vừa dứt, thiếu niên phóng khoáng rời đi, mà Hạ Bách Thâm cũng phải ngơ ngác thêm một lát mới chậm rãi khôi phục tinh thần.

Hạ Bách Thâm giơ tay lên chạm nhẹ vào má của mình, nhin không được thấp giọng cười rộ lên, bàn tay kia khẽ đặt lên ngực trần an thứ đang nhảy nhót bên trong, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng. Mà Sở Ngôn đã đi xa khỏi nơi đó, trên người tản ra khí thể nguy hiểm ‘người sống chớ gần’, tựa hồ đang tức giận đến cực điểm.

Đối mặt với người đàn ông kia, y biết rõ bản thân mình có chỗ không bì được, lúc nào cũng phải thấp hơn một cái đầu. Bởi vì tại thế giới này, thân phận địa vị của cả hai vốn cách biệt như trời với đất, bản thân không có vốn liếng tranh đấu cùng người nọ.

Thế nhưng, y thực sự không có cách nào khiến Hạ Bách Thâm cúi đầu sao?

Không! Chỉ cần y có thể vượt qua An Thiệu Dương, trở thành vương giả thực sự của giới giải trí. Đến khi đó, cho dù là Hạ Bách Thâm cũng không thể không tỏ ra tôn trọng y, y cũng có thể tùy tiện muốn ly hôn liền ly hôn, muốn vi ước liền vi ước.

Vậy có muốn ăn thịt hay không?

Miếng thịt đó rất ngon miệng, rất mỹ vị.

Nhưng cái loại ăn này, tuyệt đối phải thành lập trên cơ sở bình đẳng chứ không phải trong lúc đối phương ngay cả tên thật cũng không chịu lưu lại!

Đến tận lúc này, sau khi sống lại một lần nữa, Sở Ngôn lần đầu tiên cảm nhận được dự vọng chinh phục người khác, y muốn người đàn ông đó phải vì những hành động của mình mà phụ trách, muốn đối phương biết rõ, rốt cuộc ai mới là vai vớ!

Bất quá, khi Sở Ngôn trở về quán cà phê vẫn là không nhịn được chạm nhẹ lên đôi môi nóng bỏng của mình. Cảm xúc ở đó còn hết sức rõ ràng, chỉ ít khi hai đôi môi chạm nhau, trái tim của y đã đập vô cùng mạnh mẽ, suốt cả hai đời, y chưa từng trải qua loại cảm giác như vậy.

Sở Ngôn cũng không phải ngốc, chỉ cần hơi suy nghĩ một chút liền hiểu được cảm giác của mình.

Cùng lúc đó, ở bên kia, Hạ Bách Thâm cũng đã xuất hiện trong văn phòng của Từ Ngọc Dung, tiếp tục những công việc vừa rồi chưa xử lý xong. Từ Ngọc Dung nhìn đôi môi bị cắn rách của người nọ, không dám lên tiếng, thế nhưng Hạ Bách Thâm lại không chút tị hiềm liên tục vuốt ve môi, đến cuối cùng còn mở miệng hỏi: “Tình của của Sở Ngôn ra sao rồi?”

Từ Ngọc Dung cung kính nói: “Không dấu vết nâng đỡ, vẫn đang tiến hành.”

Hạ Bách Thâm như có chút suy nghĩ gập đầu, đồng thời cũng đã khởi thảo một phần kế hoạch chi tiết trong đầu. Trong quán cà phê, lúc Chu Hòa Huy gặp mặt Sở Ngôn cũng tỏ vẻ vô cùng trấn định, thế nhưng trong lòng cũng không ngừng chế định bước một, hai, ba của kế hoạch vĩ đại mà mình ấp ủ.

Sau lần giao phong này, sáng hôm sau, kế hoạch của Hạ Bách Thâm còn chưa chính thức thực thi, Sở Ngôn cũng không kịp tiến hành thêm động tác trả đũa nào, y liền cùng Chu Hòa Huy, Vu Đồng Đồng rồi khởi Thủ đô tình bay đến tỉnh cầu điện ảnh A-12 xa xôi, tham gia nghi thức khởi động máy của Cực quang .

42. Chương 42

Địa điểm quay chụp của Cực quang tự nhiên cũng được xác định trên một tỉnh cầu điện ảnh, mặc dù đều là phim cổ trang, thế nhưng thể giới bối cảnh của Cực quang và Thịnh Thế lại có khác biệt rất lớn. Nếu như nói Thịnh Thế là một bộ phim truyền hình sử thi truyền thống, như vậy Cực quang cũng giống như những bộ phim cải biên từ trò chơi điện tử của nghìn năm trước, thuần chất tiên hiệp.

Đời trước của Sở Ngôn cũng từng quay không ít phim tiên hiệp, cải biên từ trò chơi, cải biên từ tiểu thuyết...

loại nào cũng có, thế nhưng kỹ thuật đặc hiệu vẫn luôn chỉ tạm được, lúc nào cũng bị khán giả khinh bỉ là ‘Đặc hiệu năm đồng’. Kỳ thực, năm đồng đã coi như tốt, ngay cả cách nói ‘Đặc hiệu tặng không lại thêm một cái đùi gà’ Sở Ngôn cũng từng nghe qua.

Thế nhưng nghìn năm sau, nếu tìm một bộ phim truyền hình có vấn đề về nội dung kịch bản, diễn viên, hiệu quả quay chụp thì không khó gặp, nhưng nếu muốn tìm một bộ phim có vấn đề đặc hiệu, đó tuyệt đối là việc không thể nào. Do công nghiệp giải trí và khoa học kỹ thuật phát triển vượt trội, trình độ đặc hiệu của cả hệ thống đều nhảy vọt vài lần, cho dù là phim mạng nghiệp dư cũng có thể chế tạo hiệu ứng cực kỳ bắt mắt.

Lần này bởi vì Sở Ngôn là nam chính, vậy nên phải có mặt tham gia nghi thức khởi động máy của Cực quang .

Nghi thức khởi động máy đơn giản đến ngoài dự liệu, không mời bất kỳ cơ quan truyền thông nào tham gia, các thành viên đoàn phim xếp hàng thấp ba nén nhang, cúi người bái lạy duy trì truyền thống tốt đẹp của nghìn năm trước, như vậy liền coi như kết thúc nghi thức.

Đợi đến khi rảnh rỗi, Sở Ngôn còn đi quay một vòng tham quan kiến trúc trên tinh cầu này. Số hiệu của tinh cầu điện ảnh lần này là A-12, con số càng nhỏ liền biểu thị phí dựng kiến tạo, bảo trì tinh cầu càng cao, mà bằng giá thuê mướn cũng sẽ theo đó gia tăng.

Cái hành tinh này thuộc về danh nghĩa quốc gia, đạo diễn Đoạn Tư Nguyên có thể vung tay lên mướn về cũng đã đủ để tạo chủ đề cho vài tin tức lá cải, tỷ như cái gì ‘Vị đạo diễn nào đó vung tiền như rác để quay phim’....

Khắp nơi trên tinh cầu này đều có thể thấy được từng dãy đình đài lầu các lơ lửng giữa không trung, mấy thứ khoa học công nghệ cao gì gì đó Sở Ngôn không hiểu được nhiều, thế nhưng y cũng có thể phát hiện sự tinh xảo hoành tráng của những tòa nhà kia, lại nhìn kỹ một chút, cư nhiên có vài nơi hoàn toàn giống hệt bối cảnh trò chơi.

Trò chơi nguyên bản dùng để cải biên kịch bản tên là Tiên duyên , vừa nhìn tên liền biết đây là một trò chơi tiên hiệp truyền thống của Hoa quốc.

Ban đầu lúc Tiên duyên nhà sản xuất trò chơi đến tìm Đoạn Tư Nguyên, đề nghị đầu tiên vốn là muốn anh quay chụp một bộ phim quảng cáo, tốt nhất có thể khiến cho một ít người chơi lâu năm sinh ra hoài niệm. Đối với bộ phim này, nhà sản xuất đã dự định không thể kiếm tiền, thậm chí còn chuẩn bị sẵn một khoảng đầu tư lớn không hoàn vốn, chính là vì muốn chế tạo một đoạn kinh điển.

Vì vậy, Đoạn Tư Nguyên liền dựa vào phó bản kinh điển trong trò chơi, cải biên thành Cực quang .

Trong thế giới của Tiên duyên người người trầm mê tu tiên, tu chân, ai nấy đều hy vọng có thể phi thăng thành tiên. Trên đại lục có rất nhiều môn phái tiên gia, người chơi có thể tùy ý lựa chọn gia nhập một môn phái nào đó, đánh quái thăng cấp, chặt rãi cây các loại phó bản, sau đó mới khiêu chiến ‘Phó bản Cực Quang’, có thể chiến thắng liền phi thăng thành tiên.

Boss chính của phó bảng Cực Quang cũng chính là nhân vật Sở Ngôn thủ diễn lần này, tên gọi Phượng Tu.

Trong góc nhìn của người chơi, vị Boss chính này máu dày, công phòng lại cao, mỗi lần đều phải lập party full slot, vất vả lắm mới có thể chém chết hắn, hơn nữa hắn còn một kỹ năng là triệu hồi vong thể ‘Tương Tư’ cùng với một buff hồi máu ‘Tương tư nhất niệm’, phát động khi còn 10% máu có thể lần nữa hồi về toàn thịnh!

Con Boss này đã xuất hiện hơn bảy mươi năm, thế nhưng mãi đến ba mươi mốt năm trước rốt cục mới có người đánh bại. Ngay sau khi con Boss này ngã xuống, câu chuyện của nó rốt cuộc cũng được công bố, thoáng cái liền khiến không ít nữ sinh khóc đến mức nức nở, thậm chí sau này thỉnh thoảng còn có vài người tập hợp đội ngũ đến tham quan, cùng chụp ảnh lưu niệm gì gì đó.

Mà trong kịch bản phóng tác Cực quang, đạo diễn Đoạn chính là sử dụng thị giác của Phượng Tu.

Người trong thiên hạ đều tranh đoạt cực quang, có người đồn đãi, người được cực quang có thể thành tiên. ‘Đấng thiên đạo’ từ vạn năm trước đã bị người chém đứt, ‘Đạp tiên kiều’ cũng đổ sập nhiều năm, ánh mắt của cả thiên hạ đều đặt lên người Cực Quang, hy vọng có thể từ đó tìm được biện pháp thành tiên.

Vì vậy có một ngày, cực quang chợt hiện, lóng lánh trên nền trời cực đông, chờ đợi nhân loại đến tranh đoạt.

Tất cả mọi người đều biết, bên dưới bầu trời cực quang huyền lệ kia, có một vị tiên nhân tuấn mỹ oai hùng sừng sững ngự giữa không trung, kiên quyết chém giết bất kỳ người tu chân nào mưu đồ cướp đoạt cực quang, đặc đạo thành tiên. Vị tiên nhân này tên gọi Phượng Tu, hắn chính là tiên nhân cuối cùng trên đại lục, rõ ràng sau lưng hắn chính là nghìn vạn cực quang, chỉ cần xoay người liền có thể phi thăng tiên giới, thế nhưng hắn thủy chung vẫn cố chấp canh giữ tại nơi này, không chịu rời đi.

Thế nhân đều biết Phượng Tu đáng sợ, thế nhưng bọn họ lại bị dục niệm phi thăng quyến dụ, người trước ngã xuống người sau tiến lên muốn thử chiếm đoạt cực quang.

Bất quá không ai biết được, nghìn vạn năm trước, kỳ thực trên thế giới này căn bản không có cực quang.

Mà Phượng Tu có thật là muốn độc chiếm cực quang, hắn đối với tạo vật mỹ lệ này có dục vọng vô tận? hoàn toàn không phải.

Phượng Tu chính là hận chết cực quang, chỉ hận không thể khiến cực quang vĩnh viễn tiêu thất khỏi tam giới, vậy nên mỗi lần có người chơi bị Phượng Tu giết chết, trong nháy mắt bọn họ hóa thành luồng sáng trắng quay về điểm hồi sinh đều có thể thấy được tiên nhân tuấn mỹ mạnh mẽ kia xoay người, đối mặt với biển cực quang như mộng, không tiếng động rơi lệ.

...

Suốt ba năm trù bị khiến đoàn phim Cực quang gần như không còn thiếu sót, Sở Ngôn vừa đến đoàn phim đã bị kéo đi thử hơn hai mươi bộ trang phục, cuối cùng đạo diễn Đoàn tương đương hài lòng liên tục gật đầu, biểu thị toàn bộ số trang phục này đều có thể sử dụng, hiệu ứng thị giác khi mặc vào cực tốt!

Ngày thứ hai sau nghi thức khởi động máy, nữ chính Trịnh Tâm Ngưng bởi vì có công việc mà đến trễ rất cực cũng tiến vào đoàn phim.

Vì có một khởi đầu tốt đẹp, cảnh quay đầu tiên đạo diễn Đoàn liền an bày cho Sở Ngôn đối diễn với Trịnh Tâm Ngưng, hy vọng bọn họ có thể quay một lần liền qua, lấy cái điểm tốt. Vậy nên trước lúc quay hình, Sở Ngôn chủ động đi tìm Trịnh Tâm Ngưng, hai người cũng nhau diễn tập.

“Hai chúng ta đều thuộc cùng một công ty, lần này có thể đóng chung với nhau cũng là duyên phận.” Trịnh Tâm Ngưng tay cầm kịch bản, cười nói: “Cả năm nay chị thực sự rất bận, không có thời gian về công ty. Bất quá bộ phim Thịnh Thế của cậu chị có xem qua, vai Thái tử Lương quốc diễn rất tốt, hiện tại nhìn thấy cậu chị còn có chút sồn hết gai ốc đâu.”

Sở Ngôn nghe vậy liền vô tội chớp mắt, nói: “Sồn hết gai ốc? Chị Trịnh, chị thấy em như vậy lại là người có thể khiến chị sồn hết gai ốc sao?”

Trịnh Tâm Ngưng bị bộ dạng này của Sở Ngôn chọc cười, liên tục gật đầu: “Phải phải phải, mặt mũi của cậu so với Thái tử điện hạ thì dễ nhìn hơn nhiều, cũng có cảm giác gần gũi bình dị hơn. Bất quá nói thật một câu, cậu mau cho chị biết Thái tử rốt cuộc đã chết hay chưa? Người khác đều nói Thái tử đã chết, muốn tìm hiểu chuyện quá khứ của ngài, có vài người lại nói Ti mỹ nhân cơ bản không chết nha...”

Có một chủ đề chung, hai người rất nhanh liền trở nên thân thiết, Sở Ngôn có chút không ngờ Trịnh Tâm Ngưng lại bình dị gần gũi như vậy, mà thái độ ngay thẳng nhiệt tình đối phương biểu hiện cũng khiến y chậm rãi đem loại hoang mang này giấu vào trong lòng, không hề hỏi nhiều.

Mà trợ lý của Trịnh Tâm Ngưng ở bên cạnh cũng đang nhớ lại chuyện trước khi bọn họ đến đây, có chút không nhận được khế đánh giá Sở Ngôn, còn tỉ mỉ xem xét hồi lâu.

Trợ lý cau mày, âm thầm buồn bực: Cái người tên Sở Ngôn này thực sự đáng giá như vậy? Có thể khiến cho tổng giám đốc Từ tự mình ra mặt nhờ vả chị Trịnh chiếu cố? Hơn nữa còn muốn cẩn thận chiếu cố, không thể để đối phương phát hiện?

Sau một hồi tán gẫu, hai bên bắt đầu diễn tập.

Lúc nói chuyện tâm sự Trịnh Tâm Ngưng đem thân phận kéo xuống thấp, thái độ cũng cực kỳ thận thiện, thế nhưng vừa phải diễn thử, cô lại trở nên có chút trịnh trọng, khí chất cả người đều biến đổi, phảng phất vị nữ hán tử sang sảng phóng khoáng vừa rồi chớp mắt đã biến thành một mỹ nhân cổ điển dịu dàng nhu hòa.

Thấy thế, Sở Ngôn cũng bắt đầu nghiêm túc.

Từ lần đầu đối diễn, Sở Ngôn liền nhận ra Trịnh Tâm Ngưng có rất nhiều sự khác biệt với những diễn viên khác mà cậu từng cộng tác chung.

Trước đó, trong số những nữ diễn viên từng làm việc với Sở Ngôn, địa vị cao nhất là Nhậm Vân Dao. Nhậm Vân Dao là hoa đán đang nổi, diễn xuất cực tốt, còn được An Thiều Dương tự mình chỉ đạo, hiển nhiên là trình độ cao siêu. Thế nhưng nếu so về diễn xuất với Trịnh Tâm Ngưng, Nhậm Vân Dao còn thua kém một bậc.

Tuy rằng hiện tại Trịnh Tâm Ngưng cũng chỉ là diễn viên tuyến một, thế nhưng cô đã từng nhận được cúp thưởng.

Từ lúc Trịnh Tâm Ngưng mười sáu tuổi, lần đầu tham gia đóng phim điện ảnh đã nhận được một giải ‘Nữ chính xuất sắc nhất’. Tuy rằng cái liên hoan phim kia đặt vào hàng hà sa số giải thưởng tại Hoa quốc cũng chỉ thuộc loại trung lưu, thế nhưng cũng đã là một sự tán thành.

Sau đó, Trịnh Tâm Ngưng cũng nhận được rất nhiều lần đề cử tại những giải thưởng khác nhau, tuy rằng chưa có cơ hội lấy cúp, bất quá trình độ diễn xuất của cô cũng đã được đồng nghiệp trong giới công nhận. Giống như lần này, đạo diễn Đoàn từ sớm đã ấn định Trịnh Tâm Ngưng sắm vai nữ chính, lý do là bất luận từ ngoại hình hay diễn xuất, cô hoàn toàn có thể khống chế được nhân vật này.

Sau khi diễn tập xong, cảnh quay đầu tiên chính thức bắt đầu, toàn thể nhân viên đoàn phim đều tập trung nhìn chăm chăm vào tình cảnh đang phát sinh giữa trường quay. Theo một tiếng ‘Action’ của đạo diễn Đoàn, trong chớp mắt thời gian giống như bị bẻ cong, mọi người bất giác bị đưa vào một thế giới tiên hiệp huyền ảo.

Thủ đô tinh, đại trạch Hạ gia.

Sau nhiều thắng vắng mặt, Hạ Bách Thâm lần nữa trở về nhà cũ, từ lúc đặt chân vào nhà đến giờ vừa tròn một tiếng, hẳn cũng đã nghe Hạ lão gia tử lẩm nhẩm tụng kinh chừng ấy thời gian.

Hạ lão gia tử khi còn trẻ cũng là nhân vật oai phong một cõi, cố tình sau khi lớn tuổi lại mắc bệnh thích lải nhải. Hạ gia nhất mạch đơn truyền suốt mấy trăm năm, ông bà Hạ hai mươi năm trước lại vì tai nạn mà qua đời, trong nhà chỉ còn lại một già một trẻ sống nương tựa lẫn nhau.

Hạ lão gia tử tự cho là tận tình khuyên bảo, nói: “Ông trông mòn con mắt chỉ hy vọng con có thể sinh cho ông một đứa cháu, hiện tại cũng đã qua một năm rồi, Bách Thâm à, Sở Ngôn gần đây hình như cũng rất nổi tiếng rồi, ông cũng đã xem qua mấy bộ phim truyền hình thằng bé diễn. Người ta là vợ của con, trẻ trung lại xinh đẹp, con làm sao không chịu thử ở chung với thằng bé một chút, cùng nhau ma sát một chút chứ?”

Hạ Bách Thâm cúi đầu nâng một chén trà thời Đường lên uống, không để ý tới Hạ lão gia tử.

Hạ lão gia tử buông lời sâu sắc: “Bách Thâm à, cho dù con không thích thằng bé cũng nên cống hiến một ít tế bào đi. Đứa nhỏ Sở Ngôn kia từ sớm đã ký hiệp nghị, tình nguyện cống hiến tế bào, con lại đưa ra một ít, ông già này liền đi làm dung hợp, con xem như vậy có được không?”

Hạ Bách Thâm rốt cuộc có chút hứng thú: “Nếu chỉ là dung hợp tế bào, dùng tế bào của ông cũng được thôi?”

Sắc mặt Hạ lão gia tử tối sầm: “Được cái rắm! Ông cũng không phải kén chọn đâu, thế nhưng tỷ số tương xứng của ông với thằng bé chỉ có 0. 1%!”

Hạ Bách Thâm nhợt nhạt cong môi, không nói gì nữa.

Hạ lão gia tử sốt ruột đến vậy quanh, cuối cùng nhịn không được mắng: “Hạ Bách Thâm! Mày cũng trốn tránh cả một năm rồi, còn muốn làm sao nữa?! Nếu mày không đi tìm Sở Ngôn thì tao sẽ đi! Tao lập tức đi tìm thằng bé, lấy được tế bào rồi liền quay về, cho dù mày có bị lãnh cảm ông đây cũng phải ép ra được tế bào làm dung hợp!”

Hạ lão gia tử vừa dứt lời liền gọi quản gia đến, ra lệnh lập tức thu dọn hành lý, muốn tự mình đi tìm Sở Ngôn. Thế nhưng lão quản gia vừa mới gật đầu, còn chưa kịp cất bước chợt nghe Hạ Bách Thâm cười nhẹ một tiếng: “Con bị lãnh cảm?”

Hạ lão gia tử giận đến không còn hơi sức: “Cho dù mày có bất lực, tao cũng phải chữa cho khỏi hẳn!”

Nghe xong lời này, người đàn ông lạnh lùng nghiêm nghị ưu nhã cũng hơi ngắc đầu nhìn về phía Hạ lão gia tử, người sau vốn đang tức giận đến cực điểm, chỉ còn kém xông lên cho thằng cháu nội không hiểu chuyện này mấy bạt tay, thế nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt trấn định đậm đặc này, lại nhịn không được hơi rụt cổ một chút.

Hạ Bách Thâm nhìn Hạ lão gia tử hồi lâu, môi mỏng cong lên, đứng dậy liền đi.

Hạ lão gia tử kinh ngạc nói: “Này, mày làm gì đó, Hạ Bách Thâm!”

Hạ Bách Thâm cũng không quay đầu lại, giao chén trà quý giá trên tay cho trợ lý Lâm đang đứng bên cạnh, thoáng cái đã ra khỏi cửa lớn, thanh âm từ tính trầm thấp từ xa truyền tới: “Đi tìm cháu dâu của ông, vợ của con, thế nào, ông muốn đi cùng sao?”

Hạ lão gia tử lập tức vui vẻ ra mặt.

43. Chương 43

Thiết bị hình chiếu giả lập của những tinh cầu điện ảnh cao cấp này hoàn toàn đủ để chế tạo hiệu ứng thị giác lấy giả tráo thật.

Đến lúc quay chụp chính thức, một đạo ánh sáng màu bạc trong nháy mắt đâm toạc tầng mây, kéo ra một mảnh ảo cảnh mông lung như cõi tiên động thánh. Bên trong phiến ánh sáng màu bạc này, từng dãy đỉnh đài lầu các nhẹ hẫng như lông vũ phiêu phù trên tầng mây trắng, rường cột chạm trổ tinh xảo, mỹ lệ hoành tráng.

Từ sau khi có phi hành khí hỗ trợ, những loại cảnh quay này đã không cần treo dây thép nữa, vậy nên trong hình ảnh quay chụp của hơn trăm cái camera mini, chỉ thấy vô số thân ảnh ăn mặc hoa mỹ bay lượn trên không, tụ tập về phía dãy lầu các trước mặt.

Vạn năm trước đây, trên Đông phương đại lục không có cực quang, chỉ có Bạch Quang điện.

Bạch Quang tộc thủ hộ thần điện qua nghìn vạn năm, đời đời đều bảo vệ nơi này, cống hiến nhất sinh. Mỗi một thế hệ Thần tử của Bạch quang tộc đều vĩnh viễn lưu lại tại Thần điện, nếu như không có sự cho phép thì không thể bước ra ngoài nửa bước, Thần tử chính là người sở hữu pháp lực cường đại nhất cả tộc, vào ngày Thần tử đời trước phi thăng thành tiên cũng là lúc Thần tử đời tiếp theo được giáng sinh.

Một vạn ba nghìn năm trước, Bạch quang Thần tử Phương Tu pháp lực vô biên, bảo vệ tộc nhân không bị kẻ địch xâm phạm. Thế nhưng, tại thời điểm đỉnh cao trong nhân sinh, Thần tử lại yêu một thiếu nữ bình thường tên gọi Tương Tư. Tương Tư chỉ là một tộc nhân Bạch quang tộc phổ thông, thế nhưng nàng lại sở hữu trái tim vô cùng ôn nhu và tình cảm bao dung dịu dàng nhất.

Thần tử không thể yêu bất kỳ ai, bằng không Bạch quang tộc sẽ phải chịu đại nạn.

Do đó, Tương Tư đã chết, chết trong sự hãm hại vây công của toàn tộc, Phương Tu bị nhốt trong Thần điện không thể rời đi chỉ đành trơ mắt nhìn ái nhân của mình bị thiêu thành tro tàn. Vì vậy hắn lập địa thành ma, trong nháy mắt diệt sạch cả Bạch quang tộc, thế nhưng, ngay khi lưỡi kiếm của hắn đâm xuyên qua cơ thể tộc nhân cuối cùng, chợt tất cả đại biến.

Từng cỗ thi thể ngang dọc trên mặt đất đột nhiên biến thành từng đạo cực quang vô cùng mỹ lệ!

Mỗi thành viên của Bạch quang tộc đều biến thành cực quang, bay lên bầu trời phát ra ánh sáng rực rỡ vô hạn.

Phương Tu ngơ ngác nhìn tình cảnh trước mắt, lúc này hắn đột nhiên cảm thấy một loại mờ mịt, cho dù hắn đã thành ma cũng không cách nào khống chế được lực lượng trong cõi u minh kia. Hắn cảm giác được trong thiên địa có một loại sức mạnh đang thúc đẩy việc này phát sinh, hắn cảm thấy được một tia bất tường.

Mà thứ chân chính khiến Phượng Tu siêu thoát hết thảy chính là nỗi tưởng niệm Tương Tư.

“Tương tư nhất niệm”, đây chính là kỹ năng thần thánh khiến boss lớn Phượng Tu có thể hồi đầy máu tiếp tục chiến đấu, ngay khi thi thể của Tương Tư sắp biến thành cực quang, Phượng Tu đem hết toàn lực muốn vãn hồi nhưng lại không thành công. Vì vậy, trong lúc hấn hoàn toàn mất đi không chế liền quyết định đảo kiểm tự vẫn, ngay lúc đó, ‘Tương Tư nhất niệm’ chợt khởi động.

Trong sát na, thời gian đảo lưu, đợi đến khi Phượng Tu lần nữa lấy lại tinh thần, hấn đã trở về tòa Thần điện uy nghiêm hùng vĩ kia, cũng đột nhiên gặp được vong thê sắp cưới của mình —— Tương Tư.

Trịnh Tâm Ngưng thủ diễn Tương Tư mái tóc búi lơ, nghiêng nghiêng cầm hờ một cây trăm bạch ngọc, đang cầm theo một chén canh.

Đây là ngày đầu tiên cũng là ngày duy nhất Phượng Tu và Tương Tư kết thành phu thê. Mười hai canh giờ sau, Tương Tư bỏ mình, Phượng Tu nhập ma, toàn bộ tộc nhân hóa thành cực quang bay lên bầu trời.

“Sao lại ngẩng người rồi?” Nữ tử ôn nhu hỏi.

Mắt phượng hẹp dài chợt mở to, đợi khi Trịnh Tâm Ngưng lặp lại câu hỏi một lần, nàng đang hoàn toàn không hề đề phòng liền bị Sở Ngôn bắt chợt vươn tay ôm chặt vào ngực. Cái ôm này thật sự rất chặt, chặt đến không còn chút khe hở nào, Trịnh Tâm Ngưng kinh ngạc mở to hai mắt, không hiểu hỏi: “Đang dùng cơm mà, chàng làm sao vậy?”

Sở Ngôn không hề lên tiếng, đôi tay lại càng siết chặt, ôm lấy thê tử trong ngực.

Trịnh Tâm Ngưng mỉm cười đẩy hấn ra, hỏi: “Vừa mới thành phu thê chàng đã như vậy, nếu để những người khác biết thì phải làm sao đây...”

Thanh âm chợt dừng lại, Trịnh Tâm Ngưng ngậy người nhìn ái nhân trước mặt.

Chỉ thấy vị Thần tử mặc cẩm bào ngân sắc kia đang không tiếng động khóc nức. Nước mắt dọc theo cánh mũi chảy xuống, hai mắt không hề chớp, thế nhưng chất lỏng nọ vẫn không hề khổng chế mà tuôn rơi, phác họa đường nét khuôn mặt tuần mỹ cực độ.

Trong những bộ phim trước, Sở Ngôn thực sự chưa từng diễn bất kỳ cảnh khóc nào. Trước khi bấm máy đạo diễn Đoạn cũng rất lo lắng vấn đề này, bởi vì diễn cảnh khóc thực sự là một môn học vất vả. Có người vừa khóc liền đánh mất hết mỹ cảm, nước mắt nước mũi chảy ra không ngừng, mà có người khóc lên lại khiến người ta đau lòng thương xót, chỉ hận không thể ôm chặt vào lòng dỗ dành.

Mà cảnh khóc của Sở Ngôn, không có cảm giác đáng thương cũng không có chút gì ghê tởm, cậu giống như một bình hoa xinh đẹp nhất, cao quý nhất, nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất, tan vỡ. Cảm xúc này khiến mọi người nhìn thấy đều theo phản xạ ngẩn ra, sau đó bất chợt cảm thấy một cổ bi thương che trời lấp đất mà

đến.

Cái loại bi thương này, chỉ cần nhìn bằng mắt thường đã cảm nhận được.

Người ngoài hoàn toàn không hiểu, rốt cuộc là loại tình cảnh nào mới có thể khiến một người bi thương đến thế, loại bi thương này đã trải rộng thành một mảnh hải dương, gần như sắp dấy lên từng hồi bão tố, khiến tất cả mọi người đều không thể chạy trốn.

Ngay cả Trịnh Tâm Ngưng cũng ngây người một thoáng, may mà phần diễn của cô cũng có cảm xúc kinh ngạc này, vậy nên Trịnh Tâm Ngưng cũng nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, tiếp tục diễn xuất. Đôi mày thanh tú của cô khẽ nhíu, khẩn trương hỏi: “Tướng công, chàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao...”

“Đừng nói.”

Sở Ngôn vừa mở miệng, thanh âm khàn khàn trầm thấp, xù xì thô ráp.

Trịnh Tâm Ngưng bất giác im lặng, chỉ nghe đối phương tiếp tục nói rằng: “Cứ để ta... ôm nàng thêm chút nữa.”

Sự tưởng niệm ẩn trong thanh điệu này thực sự quá mức nồng đậm, Trịnh Tâm Ngưng nhìn Thần tử áo bạc trước mặt, không tự chủ nhập diễn, cô theo bản năng mỉm cười nhu hòa, nhẹ giọng nói: “Được rồi, chàng cứ ôm thiếp đi, bao lâu cũng được. Thiếp và chàng cứ vĩnh viễn ôm nhau như thế.”

Những lời này phảng phất là một chiếc chìa khóa, trong nháy mắt khiến Phượng Tu dừng lại, nước mắt vẫn cứ thế tiếp tục rơi xuống, bất quá hần bỗng nhiên nắm lấy bàn tay của ái nhân, trong lúc người sau còn chưa phản ứng kịp đã bị kéo ra trước cửa lớn của Thần điện. Thế nhưng ngay khi chỉ còn một bước nữa bọn họ đã có thể rời khỏi nơi này, mọi thứ gần như ngưng đọng.

Thần tử tuần mỹ tấm lấy ánh sáng mặt trời, tựa hồ đã sắp phi thăng thành tiên.

Hắn dùng ánh mắt lãnh đạm cực độ quét qua một vòng lãnh địa của Bạch quang tộc, sau đó mở miệng, ngữ điệu lạnh lùng như thần linh vô tình vô ái: “Ta, Bạch quang Thần tử Phượng Tu, ở đây lập thế. Phạm là kẻ thương tổn đến Tương Tư, Phượng Tu ta tru diệt cửu tộc! Cho dù chạy trốn đến chân trời góc biển cũng sẽ truy sát đến cùng! Đời đời kiếp kiếp không buông tha, khiến hắn không thể thành người, chỉ làm được cô hồn dã quỷ, súc vật cầm thú!”

Trong chớp nhoáng này, khí tràng cường đại đáng sợ tản mát ra khắp không gian, một đạo thần quang màu bạc cũng bắt đầu từ thân thể Thần tử trẻ tuổi lan tràn ra khắp bốn phía. Nhân thần Phượng Tu lạnh lùng, phảng phất không nhìn thấy tộc nhân xung quanh, lại phảng phất đang ngự trên sương mù mờ ảo, bất khả xâm phạm!

Mà Tương Tư nhìn thấy một màn này cũng không khỏi ngẩn ngơ.

Thế nhưng, ngay giây kế tiếp Phương Tu chợt quay đầu, khóe miệng hơi cong lên để lộ một nụ cười ôn nhu. Thanh âm của hắn nhu hòa, hàm ý yêu thương gần như tràn ra khỏi khóe mắt, hắn đem tình yêu của mình đặt lên lòng bàn tay, chỉ kém đem trái tim cực nóng đang nhảy nhót móc ra giao cho nữ tử ôn nhu trước mặt. Hắn nói ——

“Chúng ta, về nhà.”

Màn diễn này dừng ở đây!

Đây coi như là một cảnh quay phi thường bình thường, thế nhưng hiệu quả sau khi hoàn thành lại khiến đạo diễn cực kỳ hài lòng, chỉ là vẫn luôn lăm bắm hiệu quả hình ảnh chưa được tốt lắm, đặc hiệu hậu kỳ phải cố thêm chút nữa, nếu không chưa đạt được trình độ trong dự tính.

Có một khởi đầu tốt đẹp, quá trình quay phim sau đó cũng thông thuận hơn rất nhiều. Đợi sau khi Trịnh Tâm Ngưng quay xong vài màn diễn đơn thì Sở Ngôn cũng chạy tới bên cạnh tổ đạo diễn, chỉ thấy đạo diễn Đoạn đang xem lại cảnh quay đầu tiên của hôm nay, biểu tình vô cùng nghiêm túc.

Sở Ngôn có hơi lo lắng, hỏi: “Đạo diễn Đoạn, màn diễn này có vấn đề gì sao?”

Đoạn Tư Nguyên nghe vậy lại nhìn vào màn hình một lúc lâu, sau đó mới quay đầu xem Sở Ngôn. Hiện tại Sở Ngôn vẫn còn mặc phục trang, quần áo của Thần tử Phương Tu được thiết kế tinh tế hoa mỹ, chỉ bạc thêu lấp lánh, viền lông cừ trắng mịn. Tuy rằng hiện tại không phải đang đóng phim thế nhưng bộ quần áo này cũng tôn lên vẻ ưu nhã tuấn tú của Sở Ngôn, tạo ra một loại khí chất độc hữu của tiên nhân.

Đoạn Tư Nguyên dùng ánh mắt phức tạp nhìn Sở Ngôn, hồi lâu sau mới nói: “Đừng gọi là đạo diễn Đoạn mãi như vậy, tôi chỉ lớn hơn cậu tám tuổi, cậu cứ giống như Tâm Ngưng gọi tôi anh Đoạn là được rồi. Bất quá... cách diễn của cậu cho tôi một cảm giác rất kỳ lạ, Sở Ngôn, tôi rất hiếu kỳ, người chế tác kịch bản AI cho cậu là ai?”

Sở Ngôn mỉm cười, không chút do dự đem Chu Hòa Huy bán đứng: “Là anh Chu.”

Đoạn Tư Nguyên sửng sốt, thần sắc có hơi cổ quái, nói: “Chu Hòa Huy? Không ngờ trình độ của anh ta hiện tại lại tốt như vậy. Bất quá diễn xuất của cậu cũng rất tốt, khả năng phỏng đoán kịch bản cũng khá. Vừa rồi tôi đã xem lại cảnh khóc của cậu, quả thực rất... đẹp.”

Sở Ngôn mỉm cười, tiếp nhận lời biểu dương này, hỏi: “Anh Đoạn, cảnh hôn kia thực sự phải cắt?”

Không sai, đây mới chính là nguyên nhân Sở Ngôn mò đến.

Trong trò chơi Tiên duyên, cái kỹ năng ‘Tương Tư nhất niệm’ này được bố trí để ngăn chặn Phương Tu tự sát, đồng thời bắt buộc hắn phải biến thành tiên nhân, thủ vệ cực quang vạn năm. Mà trong phim điện ảnh Cực quang, đạo diễn Đoạn lại tiến hành một chút cải biên, đem ‘Tương Tư nhất niệm’ thành chìa

khóa khiến Phượng Tu liên tục sống lại, không ngừng tiến hành cải biên lịch sử, bất quá vĩnh viễn đều bị ‘thiên đạo’ khống chế, vĩnh viễn không thoát khỏi kết cục bị thương.

Theo kịch bản ban đầu, Phượng Tu và Tương Tư vốn có ba cảnh hôn. Nụ hôn thứ nhất là ngay sau khi Phượng Tu sống lại lần đầu tiên, hẳn luôn tin chắc rằng có thể sửa đổi mọi việc; nụ hôn thứ hai là lần trọng sinh thứ mười chín, trước khi Phượng Tu quyết định buông tha Tương Tư, lưu lại một nụ hôn từ biệt. Mà cuối cùng, chính là đoạn gần kết, lần trọng sinh thứ chín mươi chín, Phượng Tu ôm vong thê sắp hóa thành cực quang, trao một nụ hôn máu.

Đoạn Tư Nguyên nghe Sở Ngôn hỏi, thần sắc hơi thay đổi, nói: “Cậu muốn có cảnh hôn?”

Sở Ngôn nói: “Dù sao đây cũng là một bộ phim tình cảm, em cảm thấy nếu không có cảnh hôn thì hình tượng nhân vật có phải sẽ hơi đơn bạc hay không?”

Lần này không đợi Đoạn Tư Nguyên mở miệng, Trịnh Tâm Ngưng vừa dậm trang điểm xong bắt đầu lên tiếng: “Tiểu Ngôn, cậu cũng cho chị chút mặt mũi đi. Tháng sau chị phải kết hôn rồi, chồng chị là một bình dấm chua di động đó, bộ dạng của cậu lại đẹp trai như vậy, anh ấy nhất định sẽ ghen. Hơn nữa trước giờ anh Đoạn quay phim tình cảm vẫn thường không có cảnh hôn, hiệu quả mỗi bộ đều rất tốt, không có những cảnh thân thiết không có nghĩa nhân vật sẽ hấp dẫn thiếu thốn.” Nói tới đây, Trịnh Tâm Ngưng lại nhìn về phía Đoạn Tư Nguyên, hỏi: “Phải không anh Đoạn?”

Đoạn Tư Nguyên hừ lạnh một tiếng, cũng coi như đồng ý.

Sở Ngôn bán tín bán nghi đi chuẩn bị cảnh quay, dậm chút trang điểm cho màn ảnh tiếp theo. Nào ngờ cậu vừa đi khỏi Đoạn Tư Nguyên đã tức giận nói: “Vì sao lại đột nhiên yêu cầu bỏ cảnh hôn? Tôi không phải Sở Ngôn, tôi hiểu cô, cô không phải loại người để ý những việc như vậy.”

Trịnh Tâm Ngưng nghe vậy cũng trưng ra vẻ bất đắc dĩ, nhún vai, cười híp mắt nói: “Tôi cũng là không thể làm khác nha. Anh Đoạn, Thiên Thịnh đầu tư vào bộ phim này ba trăm triệu, yêu cầu giảm vài cảnh thân mật cũng không phải vấn đề lớn gì, hơn nữa cũng không ảnh hưởng đến nội dung phim. Cấp trên đã yêu cầu như vậy, tôi cũng chỉ có thể nói như vậy.”

Dừng một chút, Trịnh Tâm Ngưng hơi tiếc nuối lắc đầu: “Bất quá tôi cũng không muốn giảm đâu, Sở Nghiên Nghiên quả nhiên vẫn xuất sắc hết như trong Thịnh Thế, bộ dạng lại rất tuần tú, vừa rồi khi diễn chung tôi có vài lần đều bị cậu ta kéo nhập diễn, tựa hồ đã thực sự nhìn thấy Phượng Tu si tình cực hạn...”

Đoạn Tư Nguyên không để ý lời trêu chọc của Trịnh Tâm Ngưng, tầm mắt vẫn chăm chú đặt lên người Sở Ngôn, dõi theo cậu ta vào phòng thay đồ. Đợi đến khi Trịnh Tâm Ngưng cũng rời đi, Đoạn Tư Nguyên mới có chút tâm đắc thì thầm: “Bộ dạng quả thực rất tốt, diễn xuất cũng tốt...”

Bất quá không qua bao lâu, đạo diễn Đoạn lại mở ra cảnh khóc vừa rồi, lần nữa quan sát chăm chú.

Trong lúc nhất thời, ba nhân vật trọng yếu trong đoàn phim mỗi người đều mang ý xấu, chỉ là bọn họ ai

cũng không ngờ, tinh cầu A-12 đã được thuê trọn gói này lập tức sẽ phải tiếp đón một vị khách không mời mà đến.

Phi trường tinh tế, Hạ Bách Thâm tháo kính râm xuống, quét mắt nhìn đình đài lầu các lơ lửng cách đó không xa, sau đó lại cất bước đi thẳng về phía đoàn phim. Cục quang đang quay chụp.

44. Chương 44

Ngày mở máy đầu tiên chủ yếu là để các diễn viên và nhân viên đoàn phim làm quen với nhau, tạo điều kiện thuận lợi cho công tác sau này. Vậy nên lịch quay cũng không quá dày đặc, đạo diễn Đoạn rất nhanh đã ra hiệu kết thúc ngày làm việc, cho mọi người trở về nghỉ ngơi, chuẩn bị hôm sau tái chiến.

Vì phối hợp với bối cảnh thế giới của Cục quang, tinh cầu điện ảnh này đã được điều chỉnh thiết lập để có hai mặt trăng. Giờ khắc này, trong đêm đen mênh mông vô ngần, hai vầng trăng tròn mông lung treo tại hai phía của nền trời, lấp lánh hô ứng, ánh sáng thanh khiết mông ảo tràn khắp cả mặt đất.

Tuy rằng chỉ vừa quen biết, thế nhưng Sở Ngôn đối với loại phụ nữ thẳng tính hào sảng như Trịnh Tâm Ngưng cũng rất có hảo cảm. Sau một ngày quay hình hai người đã sớm thân thiết, chờ đến lúc tạm biệt Trịnh Tâm Ngưng còn cười nói: “May là hai nụ hôn đầu đã được cất bớt, chỉ còn lại cái thứ ba, bằng không ngày mai khi quay hình chị nhất định sẽ bật cười.”

Sở Ngôn mỉm cười, lắc đầu nói: “Chị Trịnh, đạo đức nghề nghiệp của chị sẽ không cho phép chị làm vậy.”

Trịnh Tâm Ngưng hơi nhún vai: “Cậu đừng nghĩ chị vĩ đại như thế, chị cũng là do sắp kết hôn rồi, bằng không có một hot boy như Tiểu Ngôn trước mặt, đóng cảnh hôn vẫn là chị kiếm lời. Hôm nay Thịnh Thế vừa đúng lúc phát sóng tập cuối, vai Tì Tích của cậu được rất nhiều người hoan nghênh, chị cũng rất thích.”

Hai người lại tán gẫu vài câu, sau đó chia ra ở lối vào bên cạnh ký túc xá.

Trợ lý Vu Đồng Đồng là nữ giới, vậy nên cũng đi theo Trịnh Tâm Ngưng vào khu phòng nữ, Sở Ngôn và Chu Hòa Huy lại cùng nhau đi về ký túc xá nam. Vừa đi Chu Hòa Huy vừa cảm khái: “Tính cách của Trịnh Tâm Ngưng quả là còn tốt hơn cả lời đồn, bất quá cô ấy chăm sóc cậu như vậy quả thực khiến anh có hơi kinh ngạc, có lẽ là do cô ấy thích nhân vật Tì Tích cậu diễn đi.”

Sở Ngôn nghe vậy thì hỏi: “Anh Chu, chị Trịnh cũng là nghệ sỹ của Thiên Thịnh, anh không quen biết chị ấy sao?”

Chu Hòa Huy lắc đầu, bất đắc dĩ cười nói: “Chỉ tính người đại diện dưới trướng Thiên Thịnh cũng đã có đến mấy trăm, trong tay mỗi người lại có vài nghệ sỹ, anh không có khả năng toàn bộ đều quen biết. Người đại diện của Trịnh Tâm Ngưng cũng là người đại diện hạng nhất của công ty, bọn anh cũng coi như quen biết, bất quá dưới tay đối phương có không ít người.”

Trên con đường nhỏ vắng vẻ, hai người cứ thong thả bước đi, Sở Ngôn đột nhiên hỏi: “Anh Chu, anh chỉ mang một mình em như vậy có ảnh hưởng gì không?”

Chu Hòa Huy hơi sững sốt, bước chân cũng chững lại một chút, thế nhưng anh rất nhanh đã đuổi kịp bước tiến của Sở Ngôn, ngữ khí ôn hòa nói: “Cũng không có gì, anh trước giờ chưa từng gặp diễn viên nào giống như cậu, không cần kịch bản AI cũng có thể đóng phim. Nếu để cho những đạo diễn khác biết được, sợ rằng không ai dám nhận cậu.”

Khóe miệng của Sở Ngôn hơi cong lên, nói: “Vậy nên chỉ có thể gạt.”

Hai người tiếp tục đi về phía trước, trên đường còn gặp phải không ít nhân viên đoàn phim, bất quá hôm nay chỉ có ba diễn viên là Sở Ngôn, Trịnh Tâm Ngưng và nam 3 đã đến, những người còn lại phần lớn đều là diễn viên quần chúng, những vai tương đối trọng yếu đều chưa xuất hiện.

Từ sau khi ký hợp đồng với Sở Ngôn, những nghệ sỹ khác dưới tay Chu Hòa Huy đều đổi người đại diện, nếu không là tự đi phát triển sự nghiệp. Ban đầu lúc Từ Ngọc Dung ra lệnh cho Chu Hòa Huy mang Sở Ngôn về cũng không nói cho anh biết chuyện này, thế nhưng sau khi Chu Hòa Huy biết lại đồng ý với yêu cầu đó.

Một Ảnh hậu và ba nghệ sỹ tuyển một cứ thế đứt khoát buông tay.

Những người này đều là do một tay Chu Hòa Huy nâng đỡ, tâm huyết của anh đổ vào nhất định không ít. Tuy rằng bọn họ sau khi đổi người đại diện vẫn còn quan hệ cá nhân, thỉnh thoảng có liên lạc thăm hỏi, thế nhưng chung quy vẫn không còn là nghệ sỹ của anh.

Thế nhưng, trong lòng Chu Hòa Huy lại không có bao nhiêu thất vọng.

Người đại diện cao cấp nhất của Thiên Thịnh chính là Từ Ngọc Dung, quản lý cho An Thiều Dương, mà bên dưới Từ Ngọc Dung, bao gồm cả Chu Hòa Huy tổng cộng cũng chỉ có tám người đại diện hạng nhất, bọn họ đều là tinh anh trong giới, cũng đều là người đại diện kim bài của Thiên Thịnh.

Nhưng mà, bởi vì Chu Hòa Huy hiện tại chỉ chuyên tâm giúp đỡ một mình Sở Ngôn, vậy nên anh mới có thể luôn đồng hành cùng cậu đến mỗi đoàn làm phim, làm ra những an bài thích hợp nhất. Bất quá từ lúc đi theo Sở Ngôn, Chu Hòa Huy cũng cảm giác bản thân đã mở ra một cánh cửa mới trong cuộc đời.

Giống như, giả dụ trước đây có người nói với anh: “Có người chỉ cần dựa vào kịch bản văn tự liền có thể đem nhân vật diễn dịch đến cực kỳ tốt.” Chu Hòa Huy khẳng định sẽ cảm thấy đối phương là đang nói đùa, đây tuyệt đối là chuyện cực kỳ huyền huyền.

Kỳ thực, thử thay đổi góc độ một chút, cái suy nghĩ này cũng là có đạo lý. Giống như trở về một nghìn năm trước có người nói “Tôi không cần xem kịch bản, chỉ cần anh nói một chút nội dung tình tiết cho tôi, tôi có thể diễn xuất tốt” vậy, thật sự khiến người ta không cách nào hiểu được.

Thế nhưng đến hiện tại, Chu Hòa Huy đã bắt đầu dần dần không quá ỷ lại vào AI nữa. Giống như trong lúc lựa chọn kịch bản, kiến nghị của AI đã không còn là ưu tiên hàng đầu của anh, anh trước đây cũng sẽ không thương lượng công việc cùng với nghệ sỹ, chỉ trực tiếp thương lượng với AI, sau đó đưa ra kết quả. Thế nhưng hiện tại, anh sẽ cùng Sở Ngôn trao đổi nhiều hơn một chút.

Nghĩ đến đây, Chu Hòa Huy không khỏi quay đầu nhìn về phía Sở Ngôn.

Dưới ánh trăng sáng rực trong trẻo, khuôn mặt thiếu niên tuấn tú, dáng người dong dỏng cao mang theo một loại khí chất ưu nhã trầm ổn, hoàn toàn không xứng với tuổi tác. Thiếu niên này phảng phất lúc nào cũng đang sáng tạo kỳ tích, chỉ ít mỗi một vai diễn của cậu ta đều khiến người xem không nhận được mà yêu thích hoặc căm hận, bởi vì cậu diễn dịch nhân vật quá mức chân thật, giống như đó không phải là diễn xuất nữa mà là một người thật sự đang tồn tại.

“Anh Chu, anh đã nhìn chăm chăm em suốt ba phút.”

Giọng nói mang theo ý cười của Sở Ngôn thoáng cái cắt đứt dòng tự hỏi của Chu Hòa Huy, anh vừa quay đầu đột nhiên phát hiện trước mặt mình là một bức tường, vì vậy liền nhanh chóng lách người tránh qua một chút.

Chu Hòa Huy cười khan, nói: “Anh chỉ là đang phỏng đoán, tối hôm nay cậu có thể đột phá ranh giới 150, trở thành nghệ sỹ tuyển đầu thực sự.”

Sở Ngôn cười nhẹ hai tiếng, không vạch trần cái cơ sứt sẹo này của Chu Hòa Huy.

Bất quá lời của Chu Hòa Huy thực sự không sai, tối hôm nay tập cuối của Thịnh Thế sẽ được công chiếu, danh tiếng của Sở Ngôn sợ rằng sẽ chào đón một đợt phun trào mãnh liệt.

Kỳ thực, đất diễn của Sở Ngôn từ tập 28 đã triệt để hoàn tất, đã suốt nửa tháng chưa từng xuất hiện trước mặt khán giả, thế nhưng đến kết cục của Thịnh Thế, vẫn còn rất nhiều người hai mắt đắm lệ tặng hoa tặng sao cho weibo đoàn phim, hy vọng bọn họ lại cho Ti Tích xuất hiện thêm lần nữa.

Khán giả bình thường là không biết, thế nhưng Sở Ngôn lại biết, tối hôm nay Ti Tích quả thực sẽ xuất hiện thêm một lần.

Lúc này đây, nam chính Cơ Nguyên Thanh và nữ chính Trang Nhược lưu lạc thiên nhai, sau khi dừng chân ở liên quan liền không nhận được nhớ đến kẻ địch đã từng khiến bọn họ vô cùng kiêng kỵ kia. Trong trí nhớ của Cơ Nguyên Thanh, Ti Tích dường như Tu La tái thế, thân mặc bạch y, tay nhuộm máu tươi, mà trong trí nhớ của Trang Nhược, Ti Tích vẫn là vị thiếu niên an tĩnh ngắm nhìn bình hoa dưới ánh trăng kia.

Đợi sau khi ba tập được chiếu xong, hai chữ ‘Hết phim’ vừa xuất hiện, khán giả vừa cảm thấy thỏa mãn lại cảm thấy thất vọng.

Thỏa mãn là vì câu chuyện này rốt cuộc cũng kết thúc viên mãn, những người thuộc về phe chính nghĩa đại đa số đều có kết cục có hậu, mà người ác cuối cùng vẫn bước lên con đường không thể quay đầu. Nhưng thất vọng là vì, trên thế giới này chân chính không có được kết cục viên mãn, tỷ như đệ đệ hiền lành của nam chính lại bị kẻ gian hại chết, tỷ như nữ 3 ôn nhu hiền huệ thâm mến nam chính, vì không muốn làm liên lụy đối phương, tự sát mà chết.

Còn có Ti Tích.

Cho dù đã chết từ mười tập trước, Thái tử Lương quốc phong hoa tuyết đại vẫn là hình ảnh khiến khán giả khó thể nào quên.

Sau khi tập cuối cùng được phát sóng, tỷ lệ đặt hàng chip phim của Thịnh Thế đã lên đến con số đáng sợ, bốn nghìn vạn! Hơn nữa còn cách thời điểm kết thúc đặt mua đến tận một tuần, con số này sợ rằng còn có thể tăng lên thêm vài lần. Theo một ít dự đoán chuyên nghiệp, con số này muốn tăng đến năm nghìn vạn cũng là phi thường có khả năng.

Đồng thời, lượng fans trên weibo của Sở Ngôn cũng đột phá cột mốc lớn nghìn vạn, đạt được 1027 vạn fans!

Nhìn vạn, đây chính là một con lạch trời, mỗi nghệ sỹ tuyển một đều có lượng fans ít nhất tám con số, bảy con số tuyệt đối không thể liệt vào tuyển một. Bởi vì bảng xếp hạng ‘Hoa tinh rực rỡ’ một tuần chỉ đổi mới một lần, vì vậy các fans hiện tại cũng không nắm rõ xếp hạng của Sở Ngôn trên toàn quốc, thế nhưng bọn họ cũng có thể đoán được một chút ——

Hiện tại vị trí của Sở Ngôn là 152, sợ rằng sau ba ngày nữa, khi bảng xếp hạng ‘Hoa tinh rực rỡ’ lần nữa được cập nhật, vị diễn viên trẻ tuổi này sẽ thành công nhảy vượt giới hạn, trở thành diễn viên tuyển đầu!

Có thể nói, Sở Ngôn đã bước ra một bước dài trên con đường giải trí này, vượt qua vô số nhấp nhô. Trước mặt của y đã trải ra một con đường càng thêm nguy hiểm, giăng đầy bụi gai cùng gian khổ. Vô số người sau khi đến vị trí này liền chững lại, số lượng người có thể lại tiến thêm một bước, cũng chỉ là trăm người chọn một vài, ít rồi càng ít.

Chu Hòa Huy vì muốn thuận tiện giao tiếp với đoàn phim, vậy nên chỗ ở có chút cách biệt với Sở Ngôn, sau khi đến trước cửa phòng anh liền căn dặn Sở Ngôn ngày mai phải dậy sớm một chút, nhưng lại không quên lưu ý cậu phải nghỉ ngơi cho tốt.

Sau khi liên tục gạt đầu hứa hẹn, Sở Ngôn lại xoay người đi về phía phòng ngủ của mình. Bất quá lúc này, khi y nhìn thấy bóng người quen thuộc đang đứng chờ trên con đường phía trước cũng chỉ hơi kinh ngạc một chút, sau đó liền bình tĩnh lại.

Sở Ngôn bước lên vài bước, rất tự nhiên mở cửa, Hạ Bách Thâm liền vô cùng trấn định tiến vào phòng.

Trong căn phòng rộng rãi an tĩnh này không có một chút thanh âm nào, Sở Ngôn cúi người đổi giày, lại thuận tiện cầm một đôi ra đưa cho Hạ Bách Thâm, khiến người sau vô cùng kinh ngạc. Hạ Bách Thâm đối

giày xong, nhin không được hỏi: “Cậu là có ý gì?”

Lúc này Sở Ngôn đã rót cho mình một ly nước, bắt quá cũng không định rót một ly cho Hạ Bách Thâm, nghe xong câu hỏi thì hơi cười cười, nói: “Không có ý gì, dù sao tôi cũng không thể cản anh vào phòng mà, không phải sao, Hạ tiên sinh?”

Sự phát triển này hoàn toàn nằm ngoài tưởng tượng của Hạ Bách Thâm, anh chỉ cảm thấy mình giống như lại bị thiếu niên này nắm mũi dẫn đi, một chút cũng không thể phản kháng. Vì vậy sau một hồi trầm tư, anh chỉ dựa vào vách tường ở bậc thềm chứ không vào nhà, nhẹ nhàng mỉm cười nhìn Sở Ngôn.

Đợi sau một hồi, Sở Ngôn nói: “Anh thực sự không vào sao? Ồ đúng rồi, có thể anh sẽ ra ngoài tìm một gian phòng khác để ở.”

Hạ Bách Thâm suy tư một lát, hỏi: “Cậu cho là hành tinh này cũng thuộc sở hữu của tôi?”

Sở Ngôn hơi run lên, biểu tình trấn định cũng hơi giãn ra chút ít, sau đó y quay đầu, ánh mắt sâu thẳm hỏi thăm: “Chẳng lẽ không phải?”

Đôi môi mỏng của Hạ Bách Thâm hơi cong lên, nói: “Hành tinh A-12 này tính khắp cả tinh hệ cũng đứng trong top mười, giá trị chế tạo tương đối cao, phí dụng bảo trì cũng không thấp, nó không thuộc về tôi.” Dừng một chút, Hạ Bách Thâm lại bổ sung: “Bất quá A-1 là thuộc về tôi.”

Sở Ngôn vừa mới quyết định không nên quá chán ghét đám nhà giàu: “...”

Sau khi biết mình đã hiểu lầm, nụ cười trên mặt Sở Ngôn trong nháy mắt biến mất, y ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước cửa, hỏi: “Nếu như tinh cầu này không thuộc về anh, như vậy có phải... anh không nên có mặt ở đây không? Bởi vì tinh cầu này đã được đoàn phim Cực quang thuê lại.”

Đôi mày kiếm của Hạ Bách Thâm khẽ cau: “Theo lý thuyết là như vậy.”

Sở Ngôn khẽ cười một tiếng: “Vậy Hạ tiên sinh, thực sự xin lỗi.”

Lời chỉ nói đến phân nửa, Sở Ngôn biết Hạ Bách Thâm tự nhiên có thể hiểu được ý tứ của mình. Ngụ ý chính là, nếu như anh vẫn không rời đi, chỉ sợ loại hành vi tự ý xông vào tinh cầu thương nghiệp này cũng đủ để anh bị kiện lên tòa án.

Nhưng mà một giây kế tiếp, chợt thấy Hạ Bách Thâm hơi mỉm cười, nói: “Vào sáng hôm nay, Cực quang đã nhận được ba trăm triệu vốn đầu tư.” Nhìn thần sắc của thiếu niên kịch biến, Hạ Bách Thâm không khỏi sung sướng nhếch lên khóe môi: “Là do Thiên Thịnh rót vào.”

Sở Ngôn: “...”

Việc đã đến nước này, Sở Ngôn cũng không tiếp tục lảng tránh, y mỉm cười, đôi mắt sáng ngời phảng phất đang phản chiếu sao trời rực rỡ, nói: “Nếu đã như vậy, không bằng anh cứ ở lại chỗ này của tôi. Bất quá tôi thật ra rất tò mò, Hạ tiên sinh, hôm nay anh đến tìm tôi là vì việc gì?”

Hạ Bách Thâm chậm rãi rũ mắt, ánh nhìn thâm thúy dán lên gương mặt thiếu niên, không trả lời. Bộ dạng này của đối phương khiến Sở Ngôn cũng không khỏi trở nên trịnh trọng, y mỉm môi, dùng khí thế bình tĩnh ung dung đồng dạng đối phó, không hề tránh né.

Hai người nhìn nhau một lát, Hạ Bách Thâm mở miệng hỏi: “Cậu thực sự không tò mò muốn biết nội dung hiệp nghị của chúng ta là gì sao?”

45. Chương 45

Kiến trúc nhà ở của nghìn năm sau cũng không có bao nhiêu khác biệt với nghìn năm trước, thế nhưng sự xuất hiện của một ít thiết bị công nghệ cao cũng đủ khiến người ta hoa cả mắt. Ngọn đèn khí thiên nhiên đem cả gian phòng rọi sáng, hiện tại Sở Ngôn rốt cục cũng đưa cho Hạ Bách Thâm một ly nước, không tiếp tục làm lơ vị khách này.

Sau khi hai người ngồi vào chỗ, Sở Ngôn trực tiếp hỏi: “Nội dung hiệp nghị là thế nào?”

Có chuyện trong lòng hai người đều biết rõ —— Sở Ngôn đã quên mất việc hiệp ước và kết hôn.

Từ sau lần ngã bài trước đó, Hạ Bách Thâm đã trực tiếp mở miệng ‘Vợ của ta quên mất ta’, mà hôm nay anh lại lần nữa vạch trần chuyện hiệp ước, chẳng khác nào đem một tảng sa mỏng che phủ cuối cùng xóc lên, đem chân tướng bày ra trước mặt cả hai người.

Hạ Bách Thâm tiếp nhận ly nước, thanh âm mang cười: “Tôi đã trả cho cậu thù lao một triệu tinh tệ, cậu cùng tôi kết hôn, thực hiện trọn vẹn những nghĩa vụ một người vợ phải làm. Sau khi mọi việc hoàn thành, tôi sẽ trả cho cậu thêm một trăm triệu tinh tệ, nếu như vi phạm, cậu phải trả cho tôi một tỷ tinh tệ “

Ngữ điệu của Hạ Bách Thâm trấn định thông dong, không có một chút khấn trương nào, phảng phất đang nói một sự thật vô cùng bình thường. Thế nhưng sau khi Sở Ngôn nghe được lại cảm thấy có chút kỳ quái, bất quá lại cũng giống như phi thường chính xác. Tỷ như hai việc ‘bồi thường một tỷ tinh tệ’ và ‘kết hôn’ này hiển nhiên là chân thật phát sinh.

Việc sau không cần nhiều lời, đã thành sự thật, còn việc trước mà nói, nếu không phải có một triệu tinh tệ, nguyên chủ làm sao có thể thuê một tử bảo hiểm giá cả đắt đỏ như vậy để cất chứa giấy kết hôn chứ, hơn nữa còn bảo tồn lâu như vậy? Y căn bản không có được tiềm lực tài chính mạnh đến thế.

Bất quá, có vài thứ tuy rằng rất nhỏ nhưng Sở Ngôn cũng phi thường lưu ý.

“Cái gì gọi là ‘mọi việc hoàn thành’?” Sở Ngôn hơi cau mày, nghiêm túc hỏi thăm.

Hạ Bách Thâm vô cùng đương nhiên trả lời: “Sinh cho tôi hai đứa con trai.”

Sở Ngôn: “...!!!!!!!”

Mặc dù Hạ Bách Thâm đối với nguyên nhân khiến cho Sở Ngôn mất trí nhớ vô cùng hiếu kỳ, thế nhưng vẫn nằm trong lý giải của anh, hiện tại công nghệ y học từ lâu đã phát triển đến ngưỡng có thể khiến nam giới sinh con, cho dù không muốn mang thai trong cơ thể thì dịch vụ dung hợp gene cũng cực kỳ tiện lợi. Loại chuyện ‘nam giới sinh con’ này đã vô cùng thông thường, không có lý do gì cần phải giấu diếm.

Thế nhưng anh tuyệt đối không ngờ được, người đang ngồi trước mặt mình lại là cổ nhân đến từ nghìn năm trước..

Sở Ngôn sẽ có lúc lỗ chân, lẽ nào Hạ Bách Thâm lại không có? Anh đem hiệp ước nửa nọ nửa kia nói ra, đúng là có thể khiến cho Sở Ngôn tạm thời tin tưởng, thế nhưng chỉ một câu như thế lại đủ cho Sở Ngôn hạ quyết tâm vững chắc.

Một câu ‘Sinh cho tôi hai đứa con trai’ này quả thực giống hệt như một đạo sấm sét kinh thiên đánh thẳng lên đầu Sở Ngôn, y bị những lời này làm cho ngoài khét trong mềm, phản ứng bản năng đầu tiên chính là ‘Con mẹ nó, anh là đang chọc tôi phải không?’, thế nhưng sau một giây lại nghĩ tới ‘Hình như thế giới này thực sự có thể khiến đàn ông sinh con!’.

Tuy rằng trong lòng biển cuộn sóng gầm, thế nhưng ngoài mặt, ngoại trừ thân thể có chút cứng đờ thì biểu hiện của Sở Ngôn vẫn giống như bình thường. Y bình tĩnh đặt ly nước trên tay xuống bàn, sau đó ngẩng đầu lên nhìn về phía Hạ Bách Thâm, trấn định hỏi: “Hạ tiên sinh, tôi có thể xem qua hiệp nghị sao?”

Cho dù y cảm thấy lời nói của Hạ Bách Thâm không có lỗ hổng nào, thế nhưng việc xem kỹ hiệp nghị này nhất định phải làm.

Một giây kế tiếp, Hạ Bách Thâm mỉm cười gật đầu: “Có thể, chờ sau khi trở về Thủ đô tinh cậu có thể xem nó.”

Sau khi những lời này kết thúc, không còn ai lên tiếng nữa, Sở Ngôn hơi cau mày suy nghĩ xem phải làm sau mới có thể lật đổ hiệp nghị, mà Hạ Bách Thâm lại cực kỳ hăng hái đánh giá thiếu niên trước mặt, nhìn bộ dạng giả vờ trấn tĩnh của đối phương, đột nhiên cảm thấy đặc biệt hứng thú.

Đợi qua một lúc, Sở Ngôn đã quyết định việc đầu tiên mình cần làm chính là hủy hiệp ước, chuyện thứ hai là ly hôn. Vậy nên y ngẩng đầu lên, nhìn về phía Hạ Bách Thâm, nói: “Khoản tiền một tỷ kia, tôi có thể kéo dài đến lúc nào mới cần hoàn trả?”

Lời này khiến Hạ Bách Thâm bất chợt sửng sốt, theo phản xạ hỏi thăm: “Cậu thật muốn hủy hiệp ước?”

Trên thế giới này, ngoại trừ những ngôi sao đứng đầu, những người khác căn bản không dám nghĩ tới con số một tỷ tinh tẻ kia là loại tài phú đến dường nào. Cho dù là An Thiều Dương, theo như Hạ Bách Thâm biết, sau nhiều năm lăn lộn trong giới, tài sản ròng của đối phương cũng bất quá trên dưới hai tỷ.

Thiếu niên tuần tú nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt bình tĩnh: “Phải, vậy nên hiện tại chúng ta có thể bắt đầu chuyện hủy hiệp định sao?”

Sự im lặng triệt để lập tức lan tràn trong phòng, Hạ Bách Thâm tuyệt đối không ngờ được, lần này hẳn đến rõ ràng là muốn yêu cầu đối phương thực hiện hiệp ước, cho dù vô pháp lập tức tiến hành hẳn cũng đã chuẩn bị dùng con số bồi thường thiên văn do chính mình bịa ra này lừa gạt thiếu niên, khiến đối phương không dám nghĩ đến chuyện ly hôn nữa.

Nào ngờ, đối mặt với một con số kinh khủng như vậy, Sở Ngôn cũng có thể quyết đoán nói một câu “Hủy ước”.

Người đàn ông tuần mỹ than nhẹ một tiếng trong lòng, bóp cổ tay thầm nghĩ: Quả nhiên nên nói mười tỷ tinh tẻ sao?

... Tôi van anh, tiền bồi thường hợp đồng mười tỷ tinh tẻ, chỉ có kẻ ngốc mới chịu ký có được không!!!

Bất quá quá, loại tính cách bất khuất cứng cỏi này của thiếu niên thật ra lại khiến Hạ Bách Thâm không khỏi coi trọng thêm vài phần, anh ngược mắt nhìn Sở Ngôn, chỉ thấy hình ảnh của đối phương cư nhiên chồng lên cùng dáng dấp của một vị tướng quân trẻ tuổi — đó là Chủ Thần.

Tất cả những vai diễn của Sở Ngôn, Hạ Bách Thâm đều đã xem qua.

Ngay cả chính anh cũng không rõ ràng lắm vì sao mình lại phải lãng phí thời gian xem những thứ này, thế nhưng xem xem một hồi anh lại nhịn không được động dung. Giống như khi Ti Tích chết đi anh đã nhịn không được muốn đứng dậy chạm vào gương mặt của vị Thái tử bạch y kia, thế nhưng cuối cùng điều duy nhất anh có thể làm chỉ là trầm mặc nhìn thiếu niên nọ an tĩnh chết đi, thân thể hoàn toàn bị đại tuyết bao trùm.

Trong lòng giống như có chỗ nào đó phi thường mềm mại đột nhiên bị chạm vào, vai diễn minh diễm đường hoàng trong trí nhớ chợt chồng lên bộ dạng tự tin trấn định của thiếu niên trước mặt, từng tầng tương hợp. Đến cuối cùng, Hạ Bách Thâm bỗng nhiên khẽ thở dài một tiếng, xem như rốt cuộc hiểu rõ một ít chuyện nói không thông, sờ không thấy gì đó.

Hạ Bách Thâm nhìn về phía Sở Ngôn, ngữ điệu nghiêm túc hỏi: “Thật muốn bội ước?” Nhất định phải ly hôn?

Từ lâu Sở Ngôn đã phát hiện tâm tình của người đàn ông này có biến hóa vi diệu, tuy rằng y không rõ đối phương là đang toan tính những gì, thế nhưng dù sao cũng không trở ngại y kiên trì quyết định của mình: “Phải, thật sự muốn hủy hiệp nghị.” Ai muốn sinh con chứ? Cả đời này ông đây tuyệt đối không sinh con!!!

Tình thế thoáng cái cứng đờ, chậm rãi, Hạ Bách Thâm hơi kéo khóe môi, cười nói: “Được rồi, tôi cho phép cậu hủy hợp đồng. Thế nhưng dưới tiền đề cậu phải lập tức hoàn lại cho tôi một trăm triệu tình tệ, chín trăm triệu tình tệ sau đó cũng phải hoàn lại dứt điểm trong vòng một năm.”

Sở Ngôn cũng không bị đối phương mê hoặc: “Hiệp nghị đã quy định như thế?”

Hạ Bách Thâm lắc đầu: “Không phải.”

Sở Ngôn ngẩn người: “Vậy là vì sao?”

Hạ Bách Thâm cười nhẹ: “Đó là do tôi nói.”

Sở Ngôn: “...”

Trong lúc thiếu niên còn im lặng, Hạ Bách Thâm lại chậm rãi đứng dậy, bước tới trước mặt đối phương. Bóng tối đột nhiên xuất hiện khiến Sở Ngôn kinh ngạc ngẩn đầu, ngay một giây kế tiếp, người đàn ông kia mạnh mẽ cúi người, bàn tay chống lên lưng sofa Sở Ngôn đang ngồi, dùng một tư thế quen thuộc thoáng cái ôm Sở Ngôn vào lòng.

“Đây là lần sau cùng tôi nhượng bộ, bởi vì tôi cảm thấy em đáng giá để tôi tôn trọng nên mới đề ra điều kiện như vậy. Sở Ngôn, em có thể ly hôn với tôi, thế nhưng chuyện tôi muốn làm em không có biện pháp cản trở. Bởi vì cho đến tận lúc này em vẫn chưa đứng tại độ cao ngang bằng với tôi, đủ để ra điều kiện cho tôi.”

Ngữ điệu của Hạ Bách Thâm vô cùng bình thản, thế nhưng nội dung truyền đạt lại tràn đầy uy hiếp.

Sở Ngôn ngẩng đầu lên, thoáng cái liền chạm vào ánh mắt của đối phương, đôi mắt thâm thúy nguy hiểm nọ mang theo cảm giác ép buộc không cho phép cự tuyệt, cái khí thế này quả thực có chút hương vị khiến người ta mê chết. Chỉ ít đối với Sở Ngôn mà nói, y cảm thấy người đàn ông trước mặt quả thực càng lúc càng có ý tứ, rất thú vị, thú vị đến mức y cứ nhiên nghĩ: Miếng thịt này đã càng lúc càng ngon miệng rồi.

Nghĩ gì làm đó, Sở Ngôn không hề bị khí thế của đối phương áp đảo, trái lại càng trở nên dồi dào hứng thú. Y biết Hạ Bách Thâm nói không sai, thế nhưng y cũng biết người đàn ông này sẽ không làm khó chính mình, bởi vì đối phương còn chưa đến mức làm ra loại hành vi vô sỉ dùng quyền ép người như vậy.

Đúng khi thiếu niên nghèo, những lời này vẫn luôn rất có đạo lý.

Trong tư thế bị người giam cầm vào lòng, Sở Ngôn mỉm cười khiêu khích: “Thật sự không thể nói điều kiện với anh sao?”

Hạ Bách Thâm nhú mày: “Nói thử xem, điều kiện gì.”

“Chúng ta đánh cuộc đi.”

“Đánh cuộc thế nào?”

Dưới ánh đèn sáng ngời, khóe miệng của thiếu niên hơi cong lên, hỏi: “Trước đây anh từng khóc chưa?”

Hạ Bách Thâm sững sốt: “Hầu như không có. Lần trước, hẳn là chuyện của hơn hai mươi năm rồi.”

Sở Ngôn ung dung trấn định nói: “Tốt lắm, tôi sẽ khiến anh vì tôi khóc một lần, chỉ cần rơi một giọt nước mắt liền tính. Nếu như tôi thắng, tôi sẽ đề ra ba điều kiện với anh, nếu như tôi thua...”

“Tuân thủ hiệp ước.” Hạ Bách Thâm trực tiếp bổ sung.

Sở Ngôn: “... Vậy chúng ta đánh cược sao?”

Hạ Bách Thâm ngược mắt: “Hiện tại đã cảm giác mình thất bại rồi?”

Sở Ngôn hơi sững sốt, sau đó mạnh mẽ lắc đầu, tự tin nói: “Tốt, vậy chúng ta liền đánh cược việc này!”

Sau khi một vụ cá cược kỳ kỳ quái quái được xác lập, hai phe đánh cược đều cảm thấy mình tuyệt đối không có khả năng chịu thua, thế nhưng kết cục đã định trước phải có một người thất bại.

Hạ Bách Thâm lại hỏi: “Có giới hạn thời gian sao?” Cũng không thể cứ kéo dài cá cược đến vô hạn được chứ.

Sở Ngôn suy nghĩ một chút, nói: “Một năm đi, kỳ hạn một năm.”

Hạ Bách Thâm như có chút tính toán, suy nghĩ một hồi rốt cục cũng gật đầu. Bất quá sau khi cá cược xác nhận anh cũng không lập tức thả lỏng đôi tay đang giam cầm thiếu niên, trái lại nương theo tư thế mập mờ này cười nhẹ hỏi một câu: “Nếu hiện tại hiệp ước cũng chưa bị hủy bỏ, vậy vợ yêu của tôi có phải nên thực hiện một ít nghĩa vụ của người vợ không?”

Ai ngờ một giây kế tiếp, Sở Ngôn lại cười khê hỏi lại: “Hạ tiên sinh, ngài tên Ân Danh sao?”

Hạ Bách Thâm: “...”

Cái tư vị vác đá đập chân mình này, Hạ Bách Thâm chính là triệt để thể hội.

Sở Ngôn đẩy thân thể của Hạ Bách Thâm ra, trực tiếp xoay người chạy lên lầu, thế nhưng vừa đi vài bước, y lại dừng chân, quay đầu nói: “Trên lầu còn rất nhiều phòng trống, anh cứ tùy tiện chọn một căn để ngủ là được rồi. Bất quá Hạ tiên sinh, tôi có một thói quen xấu là nửa đêm hay bị mộng du, sẽ đi lại khắp nơi, vậy nên cửa phòng của tôi sẽ được khóa lại. Vì lý do an toàn, anh tốt nhất cũng nên khóa cửa nhà.”

Lưu lại một câu rõ ràng là lời nói dối như vậy, Sở Ngôn khẽ cười một tiếng, xoay người nghênh ngang rời đi.

Nhìn bóng lưng của đối phương, Hạ Bách Thâm không nhịn được nở nụ cười, hiếm hoi một lần cảm giác được mình vừa nghe một câu chuyện cười vô cùng khôi hài. Vài phút sau, anh bấm máy truyền tin của mình, nói với hình ảnh giả lập của trợ lý Lâm: “Xử lý một chút giấy kết hôn của tôi và Sở Ngôn, đổi thành một phần mới, tôi phải ký tên xác nhận.”

Trợ lý Lâm nghe vậy thì hơi sửng sốt: “Có cần mang phần của cậu Sở về đồng loạt làm lại, sau đó cập nhật chữ ký?”

Hạ Bách Thâm suy tư một lát, lắc đầu nói: “Không cần, cậu ấy sẽ không đưa ra.” Thiếu niên kia chính là ước gì mỗi lần đều dùng chuyện này cản trở anh, làm sao có thể để anh đi bổ sung một phần giấy hôn thú hoàn chỉnh? Trừ phi có một ngày anh chân chính bắt được đối phương, chuyện này mới có thể thành công.

Trợ lý Lâm cung kính cúi người, đem điện thoại cúp máy.

Hạ Bách Thâm lên lầu lựa chọn một căn phòng vào ở, mà ngay sát vách, Sở Ngôn nghe được tiếng động ngoài cửa lại không nhịn được cong cong khóe môi. Đợi đến khi từ căn phòng bên kia truyền đến một hồi tiếng vỗ tường liên tục, Sở Ngôn cũng lưỡi biếng vươn tay gõ gõ ba cái lên vách, coi như một loại hồi âm.

Loại cảm giác thông báo tâm ý với nhau này thực sự quá kỳ diệu, hai người sau đó đều chỉ gõ thêm một cái rồi không hề tiếp tục, Sở Ngôn cũng vào phòng rửa mặt thay đồ, chuẩn bị lên giường nghỉ ngơi, dù sao ngày mai còn phải tiếp tục đóng phim. Bất quá mãi đến trước khi nhắm mắt, có vài chuyện y vẫn cảm thấy phi thường không thích hợp ——

“Một tỷ tính tệ... cái con số này nghe cũng không giống như người bình thường sẽ đồng ý ký kết. Cho nên, cái hiệp ước kia thực sự chính là như vậy?”

—

Sáng hôm sau lúc Sở Ngôn xuống lầu cửa phòng của Hạ Bách Thâm đã đóng kín, vì vậy y chỉ nhìn thoáng qua liền nhanh chóng rời khỏi nhà.

Chờ đến khi tới đoàn phim, đạo diễn Đoàn phi thường quý trọng thời gian, Sở Ngôn vội vàng đi thay trang phục, vội vàng hóa trang, không bao lâu liền sẵn sàng lên hình. Ngay khi chính thức bước vào khu vực quay chụp, Sở Ngôn còn liếc mắt đánh giá xung quanh vài lần, y luôn cảm thấy người đàn ông kia sẽ không rời đi nhanh chóng như vậy, thế nhưng lại thực sự tìm không được tung tích của đối phương.

Sau một hồi quan sát cũng không phát hiện chuyện gì bất thường, vậy nên Sở Ngôn chỉ đành thu hồi ánh mắt, tập trung vào cảnh diễn tiếp theo

Mà y đương nhiên cũng không biết, bên trong khu lầu các thiết kế theo phong cách tiên hiệp này còn ẩn giấu một phòng quan sát trên không. Đây cũng là khu vực làm việc nội bộ của nhân viên tinh cầu điện ảnh, nhằm tránh cho tinh cầu xuất hiện sự cố ngoài ý muốn gì đó.

Hạ Bách Thâm đứng trước một vách tường lớn bằng thủy tinh cực lớn, nhìn thẳng về phía thiếu niên cách đó không xa.

Chỉ nghe đạo diễn Đoạn hô một tiếng ‘Action’, lập tức, quá trình quay hình ngày thứ hai lập tức khởi động!

46. Chương 46

Rạp phim toàn tức cao cấp nhất chính là mang đến cảm nhận không khác gì ngoài rạp, cho dù địa điểm là ở tại nhà riêng. Nhân vật trong phim giống như thực sự đang xuất hiện trước mặt, thậm chí người xem có thể nghe được thanh âm gió thổi, nhìn thấy ánh nắng chiếu rọi lấp lánh trên từng ngọn sóng nước.

Bất quá, cho dù là thiết bị công nghệ cao đến thế nào đi nữa cũng không thể chân thật như nhìn tận mặt được.

Hạ Bách Thâm đã xem qua tất cả những bộ phim Sở Ngôn thủ diễn, nhưng đây lại chỉ mới là lần thứ hai nhìn thấy cậu diễn tại phim trường.

Lần trước là trong lúc quay Ba kẻ lừa đảo, khi đó vai Tần Mộ Nghiên của Sở Ngôn đang nói lời từ biệt với nam chính, lúc ấy Hạ Bách Thâm chỉ cảm giác được diễn xuất của thiếu niên này thực sự phi thường cao siêu, ngay cả hắn cũng bị vị ‘Nữ thần gợi cảm’ kia hấp dẫn trong một chớp mắt.

Mà hiện tại, chính là lần thứ hai.

Phim cổ trang của Sở Ngôn không nhiều lắm, Cực quang là bộ thứ hai, tạo hình cũng có chút tương tự với Thịnh Thế, phục trang của y đều là trường bào màu trắng bạc, chất liệu cực tốt, hoa văn chìm cũng trông có vẻ rất cao cấp. Thế nhưng so với Ti Tích thì trang phục của Phượng Tu còn có thêm một tầng quang huy thần thánh.

Tóc đen thật dài cột thành một mồi, dùng mao ngọc bọc lại, chỉ chừa vài sợi rơi rớt trên trán, quả thực vô cùng mỹ cảm. Loại tạo hình lãng lệ sắc sảo này hoàn toàn đem gương mặt xinh đẹp của thiếu niên hiển lộ ra ngoài, tóc dài buộc chặt sau đầu càng tôn lên vẻ lạnh lùng cao quý, phảng phất người này chính là vô thượng thần minh, sinh ra là để ngồi trên bảo tọa mây mù.

Mà sắc trắng bạc trên cằm bào càng khiến khí chất ưu nhã của Sở Ngôn biểu hiện rõ rệt, thần thánh bất khả xâm phạm. Cho dù máy quay còn chưa khởi động, thế nhưng bóng dáng của Phượng Tu đã mơ hồ trùng lặp trên người thiếu niên này, khiến Hạ Bách Thâm không khỏi tỉ mỉ quan sát hồi lâu.

Xem kỹ một hồi, Hạ Bách Thâm lại quay đầu nhìn về phía nhân viên đang đi bên cạnh, hỏi: “Có thể để tôi xem qua kịch bản không?”

Vị giám chế mập kia hơi sững sốt, hỏi: “Hạ tiên sinh, ngài muốn xem kịch bản gì?”

Dù sao cũng là người phụ trách của Thiên Thịnh, Hạ Bách Thâm đối với chuyện trong giới giải trí cũng coi như hiểu rõ chút ít, liền nói: “Kịch bản văn tự là được rồi.” Trong ấn tượng của Hạ Bách Thâm, kịch bản AI là cho diễn viên xem, hẳn chỉ cần xem qua kịch bản văn tự cũng được rồi.

Vì vậy không bao lâu sau, một phần kịch bản văn tự chữ viết chi chít đã được gửi vào máy truyền tin của Hạ Bách Thâm, hắn lập tức mở ra xem kỹ.

Thần tử phong tư trác tuyệt ngự trong Bạch Quang điện, Phượng Tu là vị chuẩn tiên gần đắc đạo duy nhất trên thiên hạ, sau khi tự vẫn bất thành, bị ‘Tương Tư nhất niệm’ của ái nhân cứu lại, lần nữa trải qua ngày tối tăm nhất của cuộc đời.

Lần đầu tiên sống lại, y cho rằng mình đã chấn nhiếp được tộc nhân, không còn ai dám xuất thủ với Tương Tư, lại không ngờ rằng khi thời điểm đến y vẫn bị nhốt trong thần điện như cũ, Tương Tư lần nữa bị người kéo ra đại điện, hàm oan mà chết. Sau đó mọi việc không có gì khác với lần đầu, Phượng Tu nhập ma tàn sát tộc nhân, thi thể hóa thành cực quang bay lên không trung.

Tiếp theo, là lần thứ hai sống lại.

Lần này, Phượng Tu thời thời khắc khắc đều canh giữ bên cạnh Tương Tư, một giây cũng không muốn rời đi. Thế nhưng Tương Tư vẫn trúng phải kịch độc, trước sau không trốn được số mệnh.

Lần thứ ba, lần thứ tư, lần thứ năm, lần thứ sáu...

Mãi đến lần thứ mười tám, Phượng Tu nhìn ái nhân lần nữa chết đi, thần lực bạo phá trụ lạc thành ma, tiếp tục phạm vào đại tội tàn sát toàn tộc. Thế nhưng ‘Tương Tư nhất niệm’ lại cứu y thêm một lần, khiến y tiếp tục lặp lại bị kịch lần thứ mười chín.

Đến lúc này, Phượng Tu từ bỏ. Ngay sau khi y mở mắt liền ôm lấy thi thể mình âu yếm nhất, đợi khi cái ôm cực nóng kia kết thúc, Phượng Tu lập tức hướng về phía tộc nhân tuyên thệ: “Ta cùng với Tương Tư tình nghĩa đã tận, đời này kiếp này tuyệt không gặp lại!”

Như vậy hẳn là có thể cứu vớt ái nhân? Như vậy hẳn là có thể cứu vớt tộc nhân? Như vậy hẳn là có thể cứu vớt chính bản thân mình?

Hạ Bách Thâm nhìn kịch bản văn tự đang trôi nổi giữa không trung, chậm rãi cau mày, cho dù là hần cũng không nhìn được quay đầu nhìn về phía nhà sản xuất, hỏi: “Cái này kịch bản là do ai sáng tác?”

Nhà sản xuất vuốt nhẹ mồ hôi trên trán, cúi đầu nói: “Là đạo diễn Đoàn.”

Hạ Bách Thâm hơi híp mắt, khép kịch bản văn tự lại, lần nữa nhìn về phía dãy lầu các đằng xa.

/Mười tám lần thời gian chảy ngược, mười tám lần tự dọa thành ma. Trên mặt đất rộng lớn vô tình khắp nơi đều nhuốm máu của tộc nhân, ôm trong ngực chính là thi thể đã lạnh băng của ái nhân, nếu như trời xanh có tình cũng chẳng thể không vì thế mà rơi lệ!

Cho nên, tà dương như máu, hỏa diễm rừng rực thiêu đốt cả trời cao lẫn đại địa.

Thiên đạo vô tình, dứt khoát không chịu nhỏ xuống dù chỉ là một giọt lệ thương hại!

Thế nhân đều nói, Bạch Quang điện có Phượng Tu, không ai dám phạm vào nửa bước.

Bất quá lại không ai ngờ đến, có một ngày thần tử sẽ đích thân tàn sát toàn bộ Bạch Quang tộc, khiến cả thế giới điên cuồng./

Văn tự chỉ là văn tự, thế nhưng khi Hạ Bách Thâm nhìn thấy thiếu niên kia đứng giữa trường quay trong lòng không khỏi nao nao, phảng phất thực sự nhìn thấy được kẻ đáng thương đã bị thế giới vứt bỏ, bị thiên đạo lợi dụng kia.

Phượng Tu ôm lấy thi thể ái nhân, không rơi một giọt nước mắt. Y an tĩnh ôm lấy thân thể quen thuộc nọ vào lòng, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc đen đã dính máu, ngón tay thon dài trắng nõn chậm rãi lướt qua từng lọn tóc, động tác cực kỳ ôn nhu, tựa như y đang làm việc tốt đẹp nhất trên thế gian này, tựa như mỗi buổi sáng trước đó, vì thế tử cử bút vẽ mày.

Nước mắt đã không thể rơi xuống nữa, lần trọng sinh này, từ lúc bắt đầu y đã từ bỏ nữ nhân mình yêu mến nhất, hung hăng tổn thương trái tim của nàng, dùng ngôn ngữ tàn nhẫn đến không thể tưởng tượng khiến nữ nhân ôn nhu ấy bàng hoàng rơi lệ, y đã làm ra chuyện mà cả đời này chưa từng cho rằng mình có thể làm.

Cho đến giờ phút hiện tại, Phượng Tu vẫn nhớ rõ ánh mắt của Tương Tư khi nghe y nói ra lời “Đời này kiếp này tuyệt không gặp lại ” vào mười hai canh giờ trước. Ánh mắt kia bao hàm khiếp sợ, bi thương, thống khổ, duy chỉ không có oán hận.

Tương Tư hỏi: “Vì sao?”

Y trả lời: “Bạch quang thần tử không yêu người khác, càng không thể có ái nhân.”

Tương Tư chỉ trầm mặc trong chốc lát, thanh âm vẫn nhu hòa như trước: “Được, thiếp rời đi.”

Vì vậy ở mười hai canh giờ sau, y lại lần nữa nhìn thấy thi thể của ái nhân, lạnh băng không có một chút độ ấm nào.

Phượng Tu thực sự đã si dại rồi, vô luận y có làm gì cũng không thể cải biến được kết cục, thế nên lúc này y chỉ có thể nhẹ nhàng vuốt ve làn tóc của Tương Tư, thấp giọng nỉ non bên tai nàng: “Tương Tư, chúng ta về nhà. Tương Tư, chúng ta về nhà...”

Trong ánh mắt mang theo một tia kiên định, trên môi cũng là nụ cười nhàn nhạt.

Thần tử bạch y tề liệt ngồi trên núi thi thể của tộc nhân, bộ dạng vẫn tuấn mỹ cao quý như ngày thường, thế nhưng lúc này ánh mắt của y lại hoàn toàn không có tiêu cự, chỉ một mực lặp lại lời nói kia “Tương Tư, chúng ta về nhà”.

Nụ cười này thực sự khiến người ta đau lòng như cắt, đã không thể khóc được, như vậy chỉ đành phải cười.

Trước khi chân chính diễn dịch ra màn ảnh này, ngay cả Sở Ngôn cũng phải NG hết hai lần, khiến đạo diễn Đoạn không hài lòng gọi đi chỉ đạo hồi lâu. Thế nhưng lần thứ ba, y liền diễn dịch ra được một Phượng Tu như vậy.

Nhìn tình cảnh hiện lên trên màn ảnh giả lập, đạo diễn Đoạn mở to mắt không dám chớp, ngay cả một khoảnh khắc cũng không muốn bỏ qua. Mà ở cách đó không xa, Hạ Bách Thâm đứng trong phòng quan sát cũng là ánh mắt thâm trầm, sự chú ý lắng đọng dừng lại trên người thiếu niên đang mỉm cười nọ, không chút xê dịch.

Mãi đến khi cảnh quay hoàn toàn kết thúc đạo diễn Đoạn vẫn chậm chạp không gọi “Cut”, cuối cùng là do Trịnh Tâm Ngưng đang diễn vai thi thể bất đắc dĩ mở hai mắt ra mới có thể kết thúc cảnh quay.

Trịnh Tâm Ngưng cười to trách cứ Đoạn Tư Nguyên: “Đạo diễn Đoạn, ngài làm thế nào quên mất phải nói ‘Cut’ rồi.”

Đoạn Tư Nguyên không đếm xỉa đến sự trêu chọc của nàng, trái lại còn đáp trả một câu: “Như vậy cô diễn vai một thi thể, viên mắt thế nào cũng đổ lên cả vậy?”

Trịnh Tâm Ngưng nhất thời nghẹn lời.

Lúc này Sở Ngôn đang đi dặm trang điểm, tuy rằng trên trường quay đã không nhìn thấy bóng dáng của cậu thế nhưng Trịnh Tâm Ngưng lại vĩnh viễn không thể quên được thanh âm lúc này đã vang bên tai khi cô nhắm mắt.

Thanh âm kia ôn nhu đến cực điểm, mang theo yêu thương vô hạn, mỗi khi gọi đến cái tên ‘Tương Tư’ này thì sự lưu luyến nhu tình chậm rãi tràn ra, phảng phất như gió xuân cuốn qua đầu tim của Trịnh Tâm Ngưng. Thế nhưng, mỗi khi đối phương nói đến ‘Về nhà’ thì trong thanh âm lại mang theo một nỗi tuyệt vọng nồng đậm, nỗi tuyệt vọng này chìm sâu trong đại dương vô tận, sâu đến mức không thể đo lường cũng đã vô pháp vãn hồi.

Cùng lúc đó, bàn tay của Sở Ngôn còn nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Trịnh Tâm Ngưng, Trịnh Tâm Ngưng hoàn toàn không hiểu vì sao cái động tác này lại khiến cho trái tim của cô run lên, giống như thực sự đang cảm nhận được sự bi thống tuyệt vọng của Phương Tu.

Trước đây Trịnh Tâm Ngưng cũng đã có không ít lần diễn tay đôi với Ảnh đế, thế nhưng chưa bao giờ có được loại cảm giác này.

Nghĩ vậy, cô không khỏi trịnh trọng nhìn về phía Sở Ngôn đang đậm trang điểm ở đằng xa, có một loại dục vọng gọi là ‘Nhập diễn’ hừng hực dậy lên.

Khi cảnh quay tiếp theo bắt đầu, lúc Sở Ngôn vừa bước vào khu vực bối cảnh liền không nhận được ngẩng đầu nhìn về một phía trên không, y cẩn thận nhìn hồi lâu, trước sau cũng không thu được kết quả gì, mà Trịnh Tâm Ngưng ở bên cạnh lại tò mò hỏi: “Tiểu Ngôn đang nhìn gì thế?”

Sở Ngôn cười lắc đầu, nói: “Không có gì, em cho rằng bên kia hình như cũng có một máy quay mini thì phải? Từ sáng em đã thấy giống như có người đang nhìn chúng ta, quả thực rất kỳ lạ.”

Trịnh Tâm Ngưng nghe vậy cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp trả lời: “Bên đó không có camera đâu, đó là phòng quan sát của tinh cầu điện ảnh này. Có lẽ là đang có nhân viên công tác đang trực nên cậu mới cảm thấy có người nhìn chúng ta.”

Sau khi Trịnh Tâm Ngưng nói xong, nhân viên trang điểm cũng chạy đến giúp cô dặm phấn, vậy nên hai người liền không tiếp tục tán gẫu nữa. Mà cô tự nhiên cũng không để ý đến, sau khi nghe được những lời này cơ thể Sở Ngôn có hơi chấn động, sau đó cả người đều xoay lại chăm chú ngẩng đầu, gắt gao nhìn thẳng về phía đài quan sát.

Thấy thiếu niên chăm chú nhìn sang, đôi môi mỏng của Hạ Bách Thâm hơi cong lên, đôi mắt cũng khẽ rũ xuống, trực tiếp đón lấy ánh mắt của cậu. Không được mấy phút sau, màn diễn tiếp theo đã chuẩn bị mở máy, loại tình huống đối diện qua giác quan thứ sáu này cũng theo đó kết thúc.

Tối hôm ấy, sau khi Sở Ngôn trở về phòng liền nhìn thấy một tấm thẻ nhỏ được đặt trên bàn.

Loại hành vi dùng giấy nhắn tin xa xỉ này thực sự khiến cho người ta cảm thấy có hơi trơ trẽn, mà người đàn ông đã viết mẩu giấy nhắn kia lại tỏ ra vô cùng đương nhiên, chữ viết lưu lại trên giấy cũng phóng khoáng tú lệ như rồng quần tầng mây, cường kiện xinh đẹp.

/Tôi về Thủ đô tình trước, phim quay rất tốt./

Chỉ một câu liền trực tiếp thừa nhận việc nhìn trộm quá trình quay phim vào buổi sáng, khiến Sở Ngôn quả thực có chút dở khóc dở cười.

Bất quá bên cạnh tấm thẻ này còn có một quyển sách thật dày, thứ có giá trị kếch xù như vậy lại cứ thế tùy tiện được đặt ở trên bàn, cũng không sợ bị người khác đánh cắp. Sở Ngôn hơi nhướn mày nhìn quyển sách ‘Phương pháp lý luận diễn xuất’, sau đó cũng tùy tiện đặt xuống bàn không hề để tâm, bất quá cuối cùng vẫn ngoan ngoãn đem nó đi cất, dù sao giá trị thực sự quá xa xỉ.

Quyển sách này là cái gì? Là tượng trưng cho quyển sách ngày đó Hạ Bách Thâm tặng cho Sở Ngôn, nhưng sau đó lại bị Sở Ngôn cự tuyệt.

Chuyện cũng đã qua mấy tháng rồi vẫn còn nhớ kỹ như vậy? Cho nên có thể thấy được, nếu người đàn ông nào đó thực sự bụng dạ hẹp hòi, tính toán chi li lên, đúng là không thể xem thường.

Chuyện Hạ Bách Thâm đi tới tỉnh cầu điện ảnh A-12 này cũng không có bao nhiêu người biết, ngay cả đạo diễn Đoàn và Trịnh Tâm Ngưng cũng là chẳng nghe được gì. Hắn chỉ xuất hiện trong một ngày đêm liền trở về Thủ đô tỉnh, mà cùng lúc đó, các diễn viên nam 2, nữ 2, nữ 3... của đoàn cũng lần lượt trình diện, toàn bộ dàn diễn viên xem như đã có mặt đông đủ.

47. Chương 47

Ngay hôm Hạ Bách Thâm trở về Thủ đô tỉnh cũng vừa lúc nhận được một phần hôn thú từ chỗ trợ lý Lâm, phía cột bên trái đã rõ ràng in lên ba chữ ‘Hạ Bách Thâm’ được thếp vàng lấp lánh, mà tại dòng cuối cùng, chữ ký rồng bay phượng múa kia cũng vô cùng chói mắt, cùng với phần giấy hôn thú trước đó tuyệt đối bất đồng.

Chuyện đáng tiếc duy nhất chính là, phía bên phải lại không có bất kỳ chữ ký gì, chỉ trụ lủi in hai chữ ‘Sở Ngôn’.

Từ lúc nhận được tờ giấy hôn thú mỏng manh này, cũng không hiểu vì sao Hạ Bách Thâm rất thích thỉnh thoảng lấy nó từ trong ngăn kéo ra nhìn ngắm, vừa nhìn liền hết cả một buổi chiều. Đến cuối cùng, Hạ Bách Thâm vẫn là không nhìn được cong môi cười nhẹ, sau đó lắc đầu đem hôn thú cất vào trong hộp bảo hiểm cao cấp nhất, lúc này mới có thể ngăn trở được dục vọng thỉnh thoảng mang ra xem của mình.

Mà trợ lý Lâm nhìn thấy như vậy cũng thở dài một hơi nhẹ nhõm, không chút dấu vết lau lau mồ hôi trên trán.

Suốt buổi chiều nay trợ lý Lâm cũng không dễ dàng mà! Lúc nào cũng thấy boss vừa công tác được phân nửa liền đột nhiên mở ngăn kéo, cầm hôn thú liếc mắt nhìn nhìn, đặt trở về, qua mười phút sau lại nhìn không được mở ngăn kéo, ngấm ngấm.

Loại tình huống này... cũng quá quý dị rồi đi!

Nếu như lại xem tiếp nữa, sợ rằng trợ lý Lâm cũng sẽ bắt đầu hoài nghi người trước mặt rốt cuộc có phải là boss nhà mình hay không!

Tựa hồ nhận ra ánh mắt quan sát của trợ lý, đợi kết thúc công tác, trước khi rời khỏi văn phòng, Hạ Bách Thâm giống như vô ý thấp giọng hỏi một câu: “Tôi nhớ hình như anh cũng sắp kết hôn?”

Trợ lý Lâm nghe vậy thân thể chấn động, qua một lát mới phục hồi tinh thần lại, cung kính trả lời: “Dạ, là tháng sau.”

Hạ Bách Thâm trầm tư một lát, nói: “Nếu là tháng sau, anh có thể nghỉ phép một tháng, không cần đến công ty đâu.”

Vừa nghe lời này, trợ lý Lâm đầu tiên là sửng sốt hồi lâu, sau đó trợn to hai mắt nhìn về phía boss đang đi bên cạnh, có chút sợ hãi nói: “Hạ tiên sinh, như vậy có phải sẽ khiến tiến độ công việc bị chậm đi rất nhiều không. Kỳ thực tôi chỉ cần nghỉ một tuần như lệ thường là được rồi, không cần đặc biệt duyệt phép.”

Đôi mắt phượng của Hạ Bách Thâm hơi sáng lên, lắc đầu nói: “Không cần, nghỉ ngơi cho tốt đi, kết hôn là chuyện lớn trong đời người.”

Trợ lý Lâm không dám từ chối nữa, mừng rỡ đồng ý.

Lại chờ thêm mười phút, trợ lý Lâm còn đang suy tư xem tuần trăng mật của mình nên thay đổi kế hoạch ra sao, chợt nghe một giọng nam từ tính truyền đến: “Anh và vợ anh đã quen biết thế nào?”

Trợ lý Lâm hơi sửng sốt, theo bản năng quay đầu nhìn về phía Hạ Bách Thâm, thế nhưng sau khi nhìn đến đối phương lại ngơ ngẩn mất một chốc. Xem đôi mắt âm trầm sâu kín của boss, trợ lý Lâm suy tư một chốc, cuối cùng cười cười, nói: “Hạ tiên sinh, kỳ thực tôi và cô ấy là quen nhau từ nhỏ, coi như thanh mai trúc mã. Tám năm trước lúc vào đại học chúng tôi liền xác định tình cảm, sau đó...”

Nói nói một chút, ngay cả trợ lý Lâm cũng không phát hiện thanh âm của mình ngày càng nhu hòa, biểu tình cũng mềm mại hơn rất nhiều.

Mà Hạ Bách Thâm nghe đối phương nói chuyện cũng chậm rãi ngã người tựa vào ghế nệm, chìm vào suy tư.

Màn đêm trên Thủ đô tinh dần dần phủ xuống, bóng tối đen kịt bao trùm cả tinh cầu, trên nền trời ánh trăng trong trẻo sáng ngời rọi một tầng ánh sáng mờ ảo xuống nhân gian. Thủ đô tinh phồn hoa nhộn nhịp lúc này đã là ánh đèn sáng rực, cuộc sống về đêm muôn màu muôn vẻ vừa mới bắt đầu.

Trong một đêm bình thường như bao nhiêu đêm khác như vậy, rất nhiều người chơi Tiên Duyên đều kinh

ngạc phát hiện trên giao diện đăng nhập và trang web chính của trò chơi cư nhiên công bố một tin tức mới! Không phải chỉ có giao diện đăng nhập và trang web chính, mà ngay cả những người chơi đang ở trong game cũng tập thể nghe được cái thông báo trên kênh thế giới kia ——

[Phim điện ảnh cải biên từ Tiên Duyên , Cực quang đã chính thức tuyên truyền! Hoan nghênh toàn thể game thủ quan tâm ủng hộ!] Chỉ một câu ngắn ngủn như vậy, lại khiến cho toàn thể người chơi trầm mặc vài giây, sau đó là mạnh mẽ bạo phát!

/ĐMM?! Rốt cục cũng bắt đầu tuyên truyền rồi? Ông đây đã đợi suốt ba năm nha! Rốt cục cũng tuyên truyền rồi sao? Mẹ nó, còn chơi trò chơi cái chó gì, nhanh đi xem thôi/

/Chà! Tựa phim Cực quang sao? Nếu vậy chẳng lẽ dùng nam thần Phượng Tu xây dựng vai chính?/

/Vai chính nhất định là nam thần rồiiiiiii!!! Nam thần nhà ta nha! Là nam thần cùng ta tương ái tương sát suốt một năm mới giết được đấy!/

...

Vừa nhìn thấy tin tức này, vô số người chơi lập tức logout, tập thể chạy lên weibo, mở ra trang chủ của đoàn phim Cực quang hóng chuyện. Cả biển người tràn vào không gian weibo, thoáng cái đã khiến nơi này trở nên chen chúc ngột ngạt, người nào người nấy đều chen lấn nhón chân, giống như đang tìm kiếm một thứ gì đó.

Những bóng đen này đều là người sử dụng weibo, tuy rằng mặt mũi đều mơ hồ thể nhưng có thể đại khái tính ra nhân số, vả lại bóng người có thể trùng điệp lên nhau, sẽ không phát sinh sự kiện ‘Hơn triệu người dùng chen vỡ không gian weibo’.

Sau khi thông cáo trong trò chơi được công bố, người tràn vào không gian weibo này càng lúc càng nhiều. Thế nhưng hình ảnh tuyên truyền của Cực quang lại không được trực tiếp lộ ra, không có ảnh nhân vật cũng không có trailer nhá hàng, trong không gian weibo rộng rãi chỉ có một dãy chữ số biểu hiện thời gian đếm ngược cực đại màu vàng kim treo giữa không trung.

/Đã nói là chính thức tuyên truyền mà? Quân ông cũng cời rồi lại cho ông xem cái này?!/

/Muốn xem tuyên truyền, muốn có trailer, trước hết phải xác định xem có chọn đúng diễn viên thể hiện nam thần Phượng Tu hay không! rốt cuộc là ai diễn nam thần của ta!/

/... Xin đừng để Phượng Tu làm vai chính mà, bang hội bọn tôi ác chiến với anh ta suốt ba năm, đến nay vẫn chưa qua được QAQ!/

Đủ loại tin nhắn xuất hiện trên không gian weibo, đợi qua năm phút đồng hồ, đến khi nhạc nền quen thuộc của trò chơi vang lên, thanh âm huyền ảo phút chốc tiêu thất, tất cả mọi người cực độ sửng sốt, sau đó

liền nhìn thấy một dãy văn tự hiện ra ngay giữa không trung.

Đầu tiên chính là hai chữ Cực quang cực kỳ to lớn!

Hai chữ này bút pháp mạnh mẽ, đường nét rồng bay, lóe ra quang mang hoa mỹ, lấp lánh huyền ảo tựa như cực quang thật sự trên bầu trời.

Mà sau đó, chính là tin tức về thành viên đoàn phim ——

/Đạo diễn: Đoạn Tư Nguyên

Nam chính: Sở Ngôn diễn Phượng Tu

Nữ chính: Trịnh Tâm Ngưng diễn Tương Tư

Nam thứ: Liêu Tinh diễn Nguyên Tam Hoa

... /

Khi mọi người nhìn đến cái tên ‘Sở Ngôn’ này đều là sửng sốt, trong lúc nhất thời hoàn toàn không nghĩ ra diễn viên đó là ai. Đợi đến khi nghe được có người kinh hô “Sở Ngôn? Lại là Sở Nghiên Nghiên?!” đám đông mới ồn ào nghị luận ——

/Không thể nào, tôi nhớ Sở Ngôn hình như vẫn là một diễn viên tuyến hai mà? Cư nhiên để một diễn viên tuyến hai đóng chính?!/

/Sao lại như vậy chứ? Nguyên Tam Hoa còn là do Liêu Tinh diễn, có gì nam thần nhà mị lại để diễn viên tuyến hai diễn? Ai đến phổ cập khoa học giúp mị một chút, cái gã Sở Ngôn này rốt cuộc đã có những tác phẩm nào, mị chỉ nghe qua tên, chưa xem qua người nha?/

/Sở Nghiên Nghiên diễn qua rất nhiều phim rồi, em gái lâu trên không có kết nối Thiên Vọng sao?! Có từng xem Thịnh Thế chưa? Có xem Huyết chiến chưa? Phim mạng xếp hạng nhì toàn Thiên Vọng, Ba kẻ lừa đảo có xem chưa? Sở Nghiên Nghiên đều đã từng tham gia hết 223333/

/Đều chỉ là diễn vai phụ mà thôi, có thể so với nhân vật chính sao? không biết là chuyện đương nhiên! Đừng có tự phô trương mình quá chứ.../

...

Trước hôm nay, có không ít anti thích dùng lý do này để châm chọc Sở Ngôn: “Ây da, Sở Ngôn sao, cho đến giờ cũng chỉ diễn vai phụ, chưa từng có kinh nghiệm đóng chính đâu. Chắc chắn, đoán chừng là diễn xuất không tốt nên chỉ có thể đóng vai phụ mà thôi ~ “

Mà đến hôm nay, mặt của bọn họ đã bị vả sưng đến như củ cải đường!

Nam thứ trong Huyết chiến các người cảm thấy không đủ tư cách, trong Ba kẻ lừa đảo cũng chỉ là khách mời không lên được mặt bàn, còn trong Thịnh Thế lại bị mĩa mai chỉ làm nam 4, vô luận vai nam 4 đó có gây sóng gió đến đâu cả đám anti đều một mực phủ nhận thành tích của Sở Ngôn.

Thế nhưng hôm nay, bộ điện ảnh bom tấn siêu cấp đã được đầu tư từ bị suốt ba năm, Cực quang , vai nam chính được công bố là ——

Sở Ngôn.

Đám anti từ đầu còn cảm thấy bối rối, thế nhưng chậm rãi bọn họ lại tiếp tục tìm được một phương diện khác đến trào phúng Sở Ngôn. Một hồi nói cái gì ‘Để một diễn viên tuyến hai đóng nam chính điện ảnh, cái tốc độ phát triển này thực sự là chưa từng nghe thấy bao giờ’, một hồi lại nói ‘Với diễn xuất của Sở Ngôn, có thể diễn vai phụ đã là không tệ rồi, lần này tuyệt đối phải chịu mất mặt, đám fans nào tàn bên kia đừng tiếp tục thổi phồng nữa’.

Những mâu thuẫn này đều là chuyện của fans, dù sao Sở Ngôn vượt khỏi quá mức thần tốc, chưa đến một năm đã leo lên vị trí top đầu của dàn diễn viên tuyến hai, chỉ sợ rằng đợi thêm hai ngày, đến khi bảng xếp hạng ‘Hoa tinh rực rỡ’ lần nữa cập nhật, y liền có thể nhảy qua ranh giới trở thành diễn viên tuyến đầu. Cái tốc độ này phải khiến cho nhiều ít người hâm mộ của những tiểu sinh tuyến hai cảm thấy ghen tỵ ganh ghét chứ!

Mà đối với những game thủ mà nói, bọn họ lại càng lưu ý bộ phim này sẽ được chế tác ra sao, diễn viên có thể tái hiện được bao nhiêu phần những nhân vật kinh điển trong game, còn có tình tiết kịch bản và nội dung cao trào.

Nhân viên tuyên truyền của Cực quang cũng không khiến những game thủ này thất vọng, đợi sau một ngày, ảnh tạo hình nhân vật của diễn viên cũng chậm rãi được công bố, tất cả đều phù hợp với giả định trong game, phục trang xinh đẹp rực rỡ, chỉ nhìn ảnh chụp giả lập cũng có thể cảm nhận được một loại xúc cảm thần thánh trang trọng. Tất cả những chi tiết này khiến người hâm mộ vốn còn khá lo lắng đều dần dần yên lòng.

Mà mỗi ngày, đoàn phim chỉ công bố một tạo hình nhân vật, tâm tình chờ mong của các khán giả càng lúc càng trở nên nhiệt liệt. Đợi khi kế hoạch tuyên truyền tiến hành đến ngày thứ ba, giữa tiếng kêu gào hùng hổ của các anti fans, bảng xếp hạng ‘Hoa tinh rực rỡ’ rốt cục cũng công bố kết quả cập nhật cuối cùng trong năm nay!

48. Chương 48

Bảng xếp hạng ‘Hoa tinh rực rỡ’ mỗi tuần cập nhật một lần, căn cứ độ hot của các minh tinh trên quy mô toàn quốc, thành tích tác phẩm, giải thưởng đạt được, giá trị thương nghiệp... để tính toán tổng hợp, sau đó đưa vào xếp hạng công khai. Trên bảng xếp hạng này bao gồm toàn bộ minh tinh có quốc tịch Hoa quốc, có thể nói là cọc tiêu của toàn bộ giới giải trí Hoa Hạ.

Tuần trước khi cập nhật bảng xếp hạng Sở Ngôn đã giành được vị trí 152, mà hôm nay, việc y có thể xông vào trước hạng 150 cũng là chuyện vãn đã đóng thuyền, cho dù là các anti cũng không thể phủ nhận được kết quả này. Bất quá còn có chuyện bọn họ không ngờ được, thiếu niên này vậy mà trực tiếp nhảy vọt lên tận hạng 131!

Tính hết toàn bộ ngôi sao của Hoa Hạ ít nhất cũng có mười nghìn người, có thể đi vào được top 150 cũng tương đương với sở hữu lượng fans và danh tiếng của minh tinh tuyến đầu, mà có thể ngay lần đầu tiên vào top 150 đã tọa ủng thứ hạng 131, đây tuyệt đối là vô cùng hiếm thấy.

Ngay sau khi bảng xếp hạng cập nhật, thứ đầu tiên phát sinh biến hóa chính là đẳng cấp chứng thực trên weibo của Sở Ngôn. Bảng xếp hạng ‘Hoa tinh rực rỡ’ có liên kết cùng liên minh weibo, vì vậy mỗi khi cập nhật làm mới sẽ kéo theo chứng thực đẳng cấp của một ít ngôi sao, cũng giống như hôm nay, đẳng cấp của Sở Ngôn được xác định thành “Nghệ sỹ tuyến đầu trứ danh Hoa quốc”.

Đúng vậy! Không phải là nghệ sỹ tuyến đầu bình thường mà là nghệ sỹ tuyến đầu trứ danh!

/A a a a a Sở Nghiên Nghiên thực sự quá pro rồi! Đám anti còn có gì để nói hay không? Sở Nghiên Nghiên nhà mị còn không thể diễn vai chính? Mau đi xem Cực quang đi! Sở Nghiên Nghiên nhà mị chỉ là diễn viên tuyến hai thông thường? Ngay cả weibo cũng chạy ra vả mặt bọn họ rồi!/

/Iem cư nhiên có thể nhìn thấy Sở Nghiên Nghiên từ tuyến ba một đường vọt thẳng lên tuyến đầu QAQ!/

/Sở Nghiên Nghiên thật pro thật đỉnh! Đáng tiếc vẫn chưa nhìn thấy tạo hình của Phượng Tu, muốn xem tạo hình quá đi! Muốn xem tạo hình quá đi!/

Bảng xếp hạng ‘Hoa tinh rực rỡ’ chủ động đi ra vả mặt người, nhóm anti nhất thời cũng không biết phải nói những gì, cứ thế chìm trong yên lặng.

Đoàn phim Cực quang làm tuyên truyền đúng theo kế hoạch, dựa theo trình tự nhân vật từ vai phụ đến chính, mỗi ngày chỉ công bố tạo hình của một người. Thế nhưng cho dù nhân vật hôm nay công bố có bao nhiêu xinh đẹp, chế tác có bao nhiêu hoàn mỹ cũng khiến người hâm mộ không ngừng bất mãn, cuối cùng chỉ có thể kéo nhau vào game đi phó bảng xem một vòng, tán gẫu phỉ nhổ đoàn phim câu kéo người xem.

Mà cho dù là người hâm mộ của Sở Ngôn, khi nhìn đến tạo hình của Phượng Tu trong game cũng không nhận được vị chuẩn tiên nhân này làm cho kinh diễm.

Qua nghìn năm, game online đã tiến hóa thành ba loại hình thức: Mũ giáp, khoang thuyền dinh dưỡng và tai nghe thu gọn.

Loại cao cấp nhất là tai nghe thu gọn, có thể khiến cho người chơi cảm thụ được bản thân giống như đã xuyên qua một thế giới khác, hòa vào không gian trò chơi, lúc đánh quái diệt boss cũng phảng phất bản thân thực sự là cao thủ giang hồ, ra chiêu đẹp mắt. Bất quá, nếu như nhu cầu của người chơi chỉ là muốn xem phong cảnh và nhân vật mà nói, mũ giáp là phương tiện rẻ tiền nhất cũng phù hợp với nhu cầu này nhất.

Vậy nên, ngay khi những người hâm mộ lần đầu vào game nhìn thấy vị tiên nhân bạch ý đứng sừng sững trên Bạch Quang điện kia, hai chữ chấn động đã không đủ để hình dung cảm giác của bọn họ.

Phượng Tu khuôn mặt tuấn mỹ, dáng người dong dỏng, mi mục không mang theo một tia hỷ nộ, y chỉ an tĩnh đứng trên cụm cực quang dày đặc nhất, ánh mắt đánh giá phiến quang mang rực rỡ trước mặt. Màu sắc của cực quang mỹ lệ lấp lánh, bất luận là ai lần đầu nhìn thấy nó cũng không nhận được bị cực quang mê hoặc, thế nhưng cái này cũng không đại biểu cực quang có thể cướp đoạt được vẻ nổi bật của Phượng Tu.

Làm vị tiên nhân duy nhất trong game Tiên Duyên, Phượng Tu hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu đệ nhất!

Cái đệ nhất này bao gồm rất nhiều phương diện, vô luận là thần lực hay pháp thuật, vô luận là khí chất hay vẻ ngoài. Vào hơn bảy mươi năm trước, khi phó bản chung cực này lần đầu tiên bị một nhóm người vượt qua, mở rộng thành phó bản thông dụng, Cực quang liền trở thành địa điểm được vô số game thủ yêu thích, thường xuyên chạy đến chụp ảnh lưu niệm. Lý do không ngoài nơi này có cực quang đẹp nhất trong thiên địa, cũng có vị tiên nhân tuấn mỹ nhất thế gian.

Hơn nữa Phượng Tu sẽ không chủ động giết người, trừ phi người chơi muốn đoạt lấy cực quang thành tiên, nếu không y vẫn sẽ luôn trầm mặc nhìn vào phiến cực quang kia, cho dù có người bước đến ngay bên cạnh y cũng không thêm để ý.

Bước vào cực quang là có thể thăng tiên, mỗi một người thành tiên cực quang sẽ giảm đi một phần, mà mảnh cực quang giảm đi kia cũng tượng trưng cho một linh hồn của Bạch quang tộc được giải thoát. Tuy rằng không ai biết được điều này, thế nhưng Phượng Tu không có khả năng để cho bất luận kẻ nào thành tiên, đây là chấp niệm của y, cũng là ý nghĩa sinh tồn của y.

/Thực sự quá đẹp trai nha... Sở Nghiên Nghiên chính là muốn diễn nhân vật này sao? Mị cư nhiên có chút lo lắng __(: ")__/

/Mình cũng lo lắng nha! Phượng Tu trong game này quá hoàn mỹ rồi! Loại khí chất cao quý kia khiến mình lần đầu nhìn thấy thiếu chút nữa đã quỵ xuống luôn ấy! Quả thực ngẫu đến không có bạn bè!/_

/Phượng Tu hoàn toàn không giống bất kỳ vai diễn nào trước đây của Sở Nghiên Nghiên, Chủ Thần là kiểu nam thần, Tân Mộ Nghiên là nam nữ thần (?), Ti mỹ nhân là xà tình ngạo kiều, thế nhưng Phượng Tu lại

là một tiên nhân bất khả xâm phạm nha! Rốt cuộc Phượng Tu qua cách diễn dịch của Sở Nghiên Nghiên sẽ trở thành như thế nào, quá mức chờ mong rồi/

Đợi đến ngày thứ bảy từ lúc bắt đầu tuyên truyền, rốt cục tạo hình của nam nữ chính cũng được công bố.

Ngay khi hình ảnh của Trịnh Tâm Ngưng xuất hiện trong không gian weibo của đoàn phim Cực quang , cả đám người hâm mộ đều kinh ngạc thốt ra thành tiếng, hoàn toàn không tin nổi vị nữ tử dịu dàng như nước này cư nhiên lại là Trịnh Tâm Ngưng, bởi vì cô bình thường vẫn giữ hình tượng nữ hán tử hào sảng can liệt. Mà tiếp sau đó, khi một thân ảnh bạch y xuất hiện bên cạnh Trịnh Tâm Ngưng, trong nháy mắt an tĩnh bao trùm, tiếng hít sâu kinh ngạc đồng loạt vang lên!

Chỉ thấy giữa một mảnh cực quang rực rỡ như mộng ảo, thiếu niên cao ngất tuấn tú bước lên một bước, chợt xuất hiện giữa không gian rộng lớn. Trong một khắc y bước ra, thời gian phẳng phất cũng ngưng đọng lại trong chớp mắt này, y mi mục đậm mạc, thanh quý ôn nhã, bất chợt nâng cao trường kiếm trên tay, kiếm chỉ thanh thiên!

Cực quang ở sau lưng y toát ra nghìn vạn quang mang tươi đẹp, y bày ra bộ dạng bất khuất chỉ thẳng trời xanh, thế nhưng đến cuối cùng lại có một giọt lệ đau thương chậm rãi rơi khỏi khóe mắt, lẳng lặng biến mất không chút tiếng động.

[Phượng Tu, Sở Ngôn diễn]

Hình tượng thanh nhã cao lãnh như vậy, không chỉ có game thủ, ngay cả những fans của Sở Ngôn cũng chưa từng nhìn thấy y diễn qua. Thế nhưng, khi chưa nhìn thấy bọn họ có đủ loại loạn tưởng, mọi bề lo lắng, bất quá một khi gặp được lại không còn bất kỳ sầu lo nào. Bởi vì... tạo hình của thiếu niên này đủ đảm đương danh hiệu ‘Tiên nhân duy nhất trong thiên hạ’!

Thật lòng mà nói, bề ngoài của Sở Ngôn tuy rằng cực kỳ tuấn mỹ, thế nhưng so với hình tượng Phượng Tu trong game Tiên Duyên vẫn là có chênh lệch không nhỏ. Dù sao cũng là nhân vật trong game toàn tức 3D, một đám số liệu không có khuyết điểm, người thật hiển nhiên không thể đánh ngang, chỉ là khi nhìn thấy tạo hình này của Sở Ngôn, ngay cả những game thủ khó tính nhất cũng bắt đầu tán thành sự lựa chọn này.

Không cần nói những thứ khác, chỉ bằng một việc vô cùng đơn giản, khí chất cao quý lạnh lùng của Phượng Tu đã hoàn toàn được thiếu niên này nhuần nhuyễn biểu hiện ra ngoài!

Trong nhất thời, tin tức về Cực quang trên mạng lập tức bùng nổ, hơn nữa hiện tại độ hot của Thịnh Thế còn chưa hoàn toàn hạ xuống, cái tên Sở Ngôn này trực tiếp trở thành đề tài bàn luận nóng bỏng của rất nhiều người, thậm chí còn có thể liên tục duy trì trong top 20 của bảng xếp hạng ‘Hoa tinh 24h’, rất hiếm khi bị rút ra.

Phía bên này, cư dân mạng thảo luận khí thế ngất trời, cho dù Cực quang vẫn còn trong thời gian quay phim cũng đã nhận được sự quan tâm sâu sắc. Mà bên kia, theo số lượng diễn viên có mặt càng lúc càng đông, tiến độ quay hình của đoàn phim cũng gia tăng nhanh chóng, đại khái chỉ cần thêm một tuần nữa là có thể hoàn tất khâu quay chụp.

Trong số những diễn viên mới gia nhập, ngoại trừ nữ 3 là một diễn viên tuyến hai, các thành viên khác đều là diễn viên tuyến đầu, thậm chí danh tiếng của nam 2 và nữ 2 còn rất tốt, đều xếp trong 100 hạng đầu của bảng ‘Hoa tinh rực rỡ’. Người thủ vai nam 2 là Liêu Tinh, Sở Ngôn đối với cái tên này có chút ấn tượng, bất quá có thể nhìn thấy người thật vẫn là lần đầu tiên.

Liêu Tinh là tiểu sinh tuyến một của Hoa quốc, diễn xuất coi như không tệ, đương nhiên muốn so với Trịnh Tâm Ngưng thì vẫn là kém đi khá nhiều, thậm chí muốn so với Nhậm Văn Dao cũng phải nhún nhường một chút. Bất quá bề ngoài của Liêu Tinh rất anh tuấn, thái độ cư xử cũng ôn hòa thân cận không hề kiêu ngạo làm cao, vì vậy danh tiếng trong giới cũng là cực kỳ tốt đẹp.

Bất quá, sở dĩ Sở Ngôn có thể nhớ rõ cái tên Liêu Tinh này cũng không phải do bề ngoài xuất sắc của đối phương, mà là do trong lúc huyết chiến còn đang quay hình, Lý Triết Thiên đã từng tuyên bố muốn đổi người, mà Liêu Tinh là ứng cử viên đầu tiên thay thế Sở Ngôn diễn vai Chử Thần trong đề nghị của cậu ta.

Cho dù sau đó, bởi vì Thiên Thịnh can thiệp khiến Lý Triết Thiên không thành công đổi người, chỉ là cái tên Liêu Tinh cũng đã kịp để lại chút ấn tượng trong đầu Sở Ngôn.

Bất quá, tuy rằng quan hệ của Liêu Tinh và Lý Triết Thiên giống như không tệ, thế nhưng cách cư xử của người này tuyệt đối không giống Lý Triết Thiên. Ngày đầu tiên tiến vào đoàn phim, Liêu Tinh đã bảo trợ lý mang không ít đồ ăn vặt chia cho mọi người, coi như quà ra mắt. Sau đó, trong suốt thời gian quay hình, Liêu Tinh đối với mỗi nhân viên công tác đều ôn hòa lễ phép, quả thực là một quân tử phong độ.

Nhân vật Liêu Tinh thủ diễn là Nguyên Tam Hoa, Đại Tế ti của Bạch Quang tộc, cũng là thủ lĩnh dẫn dắt tộc nhân sát hại Tương Tư. Phượng Tu ở lần trọng sinh thứ hai mươi bốn đã tìm ra hắn, thế nhưng mãi đến lần trọng sinh thứ ba mươi một mới thành công khiến Nguyên Tam Hoa tính tình cố chấp đồng ý buông tha kế hoạch sát hại Tương Tư, bất quá Tương Tư vẫn không tránh khỏi số phận phải hương tiêu ngọc vẫn trong tay Bạch Quang tộc. Phượng Tu cho dù có bao nhiêu cố gắng khắc chế bản thân cũng không tránh khỏi lần lượt nhập ma.

Cảnh quay ngày hôm nay là lần trọng sinh thứ hai mươi ba của Phượng Tu, y rốt cục phát hiện được hung thủ đứng sau màn, Nguyên Tam Hoa.

Vị Đại Tế ti của Bạch Quang tộc ngày thường vô cùng tôn quý này chặt vật bất kham, cả người nhuộm máu té sông soài trên mặt đất, chất vấn Phượng Tu có gì lại vì một nữ nhân ruồng bỏ tộc quy, chất vấn y liệu có còn nhớ đến chức trách của Bạch Quang thần tử hay không.

Tính xung đột trong cảnh quay này tương đối mạnh, trước lúc quay hình Trịnh Tâm Ngưng còn trêu đùa: “Rốt cục cũng có một cảnh quay giằng co kịch liệt rồi, Tiểu Ngôn, diễn viên lần này hợp tác với cậu chị cũng có nghe nói chút ít. Yêu cầu của Liêu Tinh đối với diễn xuất rất cao, thực lực cũng không tệ, chị cảm thấy hai người nhất định có thể hợp tác vui vẻ.”

Sở Ngôn nghe vậy thì hơi ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua Liêu Tinh đang đứng cách đó không xa, mỉm cười nói: “Chị Trịnh, em cũng hy vọng một lần là qua.”

Trịnh Tâm Ngưng suy nghĩ một chút, nói: “Như vậy đi, chị trước đây từng cùng Liêu Tinh tham gia một tiết mục, coi như có quen biết, nếu hai người đều là diễn viên trong một đoàn phim cũng nên làm quen với nhau, diễn tập vài lần hẳn là không có vấn đề gì. Chị sẽ đi tìm Liêu Tinh trò chuyện một chút.”

Không bao lâu sau, Trịnh Tâm Ngưng đã dẫn Liêu Tinh đến, quả nhiên tính khí của đối phương cũng tốt hết như những lời đồn đãi vậy, Liêu Tinh nói: “Vừa rồi chị Trịnh nói nếu chúng ta có thể trao đổi một chút hẳn là sẽ tốt cho việc quay phim hơn. Sở Ngôn, cậu có thời gian diễn tập với tôi không?”

Nói đến đây Liêu Tinh còn mỉm cười cong cong đôi mắt, thanh điệu ôn nhu trầm ổn.

Sở Ngôn cũng hí mắt nhìn một lát, sau đó đồng dạng đáp trả một nụ cười, nói: “Vâng, nếu anh không ngại, chúng ta nắm chặt thời gian đối diễn cũng là chuyện tốt.”

Hai người rất nhanh đã tìm được một nơi thích hợp để diễn tập, tiết tấu nắm bắt cũng phi thường hòa hợp, diễn xuất của Liêu Tinh tuy rằng kém Trịnh Tâm Ngưng rất nhiều thế nhưng muốn sắm vai Nguyên Tam Hoa vẫn là thừa sức. Vì vậy, sau khi đối diễn được mười phút, phía tổ đạo cụ cũng thông báo mọi thứ đã chuẩn bị xong, có thể quay hình.

Liêu Tinh mỉm cười biểu thị mình cần dặm lại lớp trang điểm, sẽ quay lại ngay. Sở Ngôn cũng gật đầu, trước hết trở về vị trí của mình, chờ khởi động máy.

Bất quá lúc Liêu Tinh rời đi, ánh mắt của Sở Ngôn lại không tự chủ được dõi theo người nọ, vừa vặn thấy được một nhân viên hiện trường bất cẩn đánh rơi một đạo cụ tương đối nặng lên chân Liêu Tinh. Sắc mặt Liêu Tinh lập tức đại biến, rõ ràng là chịu đau không nhẹ, thế nhưng đợi khi nhân viên kia cất tiếng xin lỗi gã lại nhanh chóng thu lại sắc mặt, không ngừng an ủi đối phương.

Nhân viên nọ không ngừng xin lỗi, đợi đến lúc Liêu Tinh rời đi còn cảm khái với đồng nghiệp bên cạnh “Tính tình của Liêu Tinh thực sự quá tốt”. Thế nhưng người này lại không phát hiện được, lúc Liêu Tinh lên tiếng an ủi mình bàn tay vẫn gắt gao nắm chặt, gân xanh trên trán cũng nẩy lên thành thịch, tuy rằng trên miệng hiện ra nụ cười thế nhưng đáy mắt lại không có ý vui vẻ, còn phủ một tầng mây mù, rõ ràng chính là đè nén sự tức giận.

Sở Ngôn nhìn một hồi liền thu lại ánh mắt. Liêu Tinh vào phòng hóa trang cũng không bao lâu đã trở ra, tiếp theo chính là chính thức quay hình.

49. Chương 49

Màn diễn tiếp theo là tràng diện xung đột giữa Phượng Tu và Đại tể ti, phát sinh sau khi Tương Tư chết thăm lần thứ hai mươi bốn, Phượng Tu nhập ma tru diệt hơn một nghìn tộc nhân, rốt cuộc tìm được chủ mưu phía sau màn — Đại tể ti Nguyên Tam Hoa. Vị Đại tể ti này tuy là đã cùng lớn lên với Phượng Tu, thế nhưng tính tình lại ghen tị âm hiểm, thiết kế sát hại Tương Tư.

Kỳ thực, cái chết của Tương Tư cũng không thể nói hoàn toàn là lỗi của Nguyên Tam Hoa, bởi vì tổ huấn của Bạch Quang tộc thật sự đã nói như vậy ‘Bạch Quang Thần tử không thể yêu thích bất luận kẻ nào, bằng không sẽ có đại nạn’. Là Phượng Tu trước hết phản bội tổ huấn, y là tội nhân, y có sai, thế nhưng chuyện khiến y không thể chịu đựng được nhất chính là, người thống lĩnh tộc nhân tru sát ái thê của mình lại là hảo hữu từ nhỏ đến lớn cùng mình, Nguyên Tam Hoa.

Lúc này, trước Bạch Quang điện đã là một mảnh điêu linh, máu tươi vấy đầy mặt đất, thi thể ngang dọc khắp nơi, cực kỳ bi thảm, Liêu Tinh cũng được hóa trang đặc biệt chặt vật, trên mặt có vài vết thương lớn máu chảy đầm đề, hiện tại đang không ngừng nhỏ máu.

Mà ở trước mặt hắn, Sở Ngôn kéo theo một thanh trường kiếm lạnh băng, từng bước từng bước tiếp cận.

Sở Ngôn tiến đến, Liêu Tinh chặt vật lui về phía sau. Sở Ngôn lại tiến gần hơn, Liêu Tinh lui về sau thêm chút nữa.

Tiếng gió thổi xào xạc vờn quanh đại điện hoang vắng chất đầy thi thể, đem một tia máu tươi trong không khí nhẹ lừa đi. Đạo diễn Đoạn nhìn tràng cảnh giả lập trên màn hình, hài lòng gật đầu, tuy rằng vẫn cảm thấy biểu hiện của Liêu Tinh có chút chênh lệch với trạng thái tốt nhất trong tưởng tượng, nhưng như vậy cũng đã phi thường xuất sắc. Quan trọng nhất là Sở Ngôn, biểu hiện của cậu càng khiến đạo diễn Đoạn mừng rỡ không thôi.

Chỉ thấy dưới ánh mặt trời sáng lạn, Thần tử tuần mỹ lạnh lùng kéo lê trường kiếm từng bước đến gần bạn tri kỷ của mình. Thần tử suốt đời bị giới hạn trong Bạch Quang điện, không có sự cho phép không được ra ngoài, vậy nên, trong cuộc đời ngắn ngủi hai mươi năm này, bằng hữu duy nhất của Phượng Tu chính là Nguyên Tam Hoa.

Nhưng mà, người nọ lại phản bội y.

Gương mặt nhiễm máu tươi của Phượng Tu, mắt phượng hẹp dài hiện lên quang mang lạnh như băng, Sở Ngôn dùng một loại ánh mắt phức tạp mà thâm thúy nhìn Đại tể ti trước mặt, y bỗng nhiên nâng cao thanh kiếm, mũi kiếm chỉ thẳng vào mặt người nọ, cự ly bất quá chỉ còn vài phân!

Tình cảnh đối diện như vậy kéo dài dằng dặc, phẳng phất đã trôi qua tuế nguyệt vô gian. Rõ ràng trước một ngày bọn họ còn là hảo hữu duy nhất trong đời, đối phương còn uống cạn rượu mừng tân hôn của y, thế nhưng chỉ qua một đêm, cũng chính là người này, liên tục hai mươi bốn lần hãm hại mưu sát Tương Tư, hoàn toàn không còn một tia hữu nghị nào!

“Vì sao.” Thanh âm trầm thấp khàn khàn phút chốc vang lên.

Lúc này Liêu Tinh đã sớm bị bức lui đến ngã xuống mặt đất, chỉ có thể giãy dựa chống đỡ thân thể, ngẩng đầu nhìn về phía Sở Ngôn. Vừa vặn có ánh mặt trời từ phía sau lưng Sở Ngôn chiếu xạ đến, ở góc độ của Liêu Tinh hoàn toàn không thể thấy rõ nét mặt của bạn diễn, vì vậy hắn cũng không để ý đến Sở Ngôn mà dựa theo phương hướng mình thiết tưởng tiếp tục diễn dịch.

Gương mặt anh tuấn của Liêu Tinh bỗng nhiên vẽ ra một tia cười nhạt, tiếng cười của hắn càng lúc càng vang dội nhưng ánh mắt cũng càng lúc càng điên cuồng. Máu trong những vết thương trên mặt bị nụ cười này của hắn bức cho càng thêm ồ ạt, Liêu Tinh ngẩng đầu, dùng ánh mắt ghen tỵ nhìn Thần tử bạch y trước mặt, giận dữ nói: “Phượng Tu! Người hỏi ta rốt cuộc vì sao?”

Thanh âm kịch liệt vang lên giữa đại điện trống rỗng, Trịnh Tâm Ngưng và Đoạn Tư Nguyên ở bên cạnh xem đến nhất tề sửng sốt, hai người liếc nhìn nhau, sau đó càng thêm tập trung nhìn về hướng màn hình giả lập, chỉ thấy Liêu Tinh vừa cười thâm vừa nói: “Chúng ta quen biết hơn hai mươi năm, hơn hai mươi năm! Thế nhưng người là Thần tử, dựa vào cái gì ta vĩnh viễn phải quỳ mọp trước mặt người, người cho rằng quan hệ của chúng ta là như thế nào?”

Trong màn hình Đại tể ti thê thảm chật vật, nhưng trong ánh mắt lại lóe ra quang mang phản hận khiến Đoạn Tư Nguyên cũng có chút kinh ngạc.

Loại trạng thái này thực sự phi thường tốt! So với sức diễn của Liêu Tinh trước giờ mạnh hơn không phải chỉ một cấp bậc, nếu như cứ tiếp tục trạng thái như vậy, màn diễn này nhất định sẽ vô cùng xuất sắc, thậm chí có thể trở thành màn kinh điển nhất trong bộ phim.

Đoạn Tư Nguyên có chút mong đợi, hắn còn nhớ tiếp tục chính là phần diễn của Sở Ngôn. Ở chỗ này, Phượng Tu đối với chính mình là vừa đau vừa hận, đối với bằng hữu cũng là vừa đau vừa hận, tình trạng gương cung bạt kiếm của y với Đại tể ti quả thực khiến người ta mong đợi mười phần.

Quả nhiên, dưới sự quay chụp của camera mini, chỉ thấy Sở Ngôn chợt nắm chặt tay lại, mang theo vẻ khó thể tin tưởng nhìn Đại tể ti trước mặt, trong đôi mắt tất cả đều là tơ máu. Y cố gắng nhìn rõ bằng hữu của mình, ánh mắt mang theo bi thống, phảng phất từ trước đến nay chưa từng nhìn rõ đối phương.

Sở Ngôn nhắm chặt đôi mắt, thanh âm tựa hồ nghẹn trong cổ họng, y nói: “Nguyên Tam Hoa, chúng ta là bằng hữu.”

Vừa dứt lời, không đợi Đoạn Tư Nguyên trầm trồ khen ngợi đã thấy Liêu Tinh cười to một tiếng, hỏi ngược: “Bằng hữu?!”

Trong ngữ điệu mang theo một tia vị đạo thâm lương, Đoạn Tư Nguyên phút chốc sửng sốt, hắn cẩn thận quan sát màn hình, càng xem lông mày càng nhíu chặt, càng xem mặt càng đen. Mà phía bên kia, hai người vẫn cứ tập trung vào diễn xuất.

“Phượng Tu, bằng hữu của người cần phải quỳ xuống trước mặt người sao? Bằng hữu của người là phải tôn xưng người Thần tử điện hạ sao? Người phản bội tổ huấn, phản bội tộc nhân, chỉ vì một nữ nhân không đáng nhắc đến mà tru diệt toàn tộc! Phượng Tu, người có thể nhập ma là trời xanh có mắt, loại người như người căn bản không đáng làm Thần tử của Bạch Quang tộc!”

Một đoạn lời thoại đọc ra lạnh lẽo vang dội, có rất nhiều nhân viên đoàn phim đã bị diễn xuất của Liêu Tinh làm cho chấn động, thế nhưng phía nhà sản xuất, biên kịch và nhóm phó đạo diễn lại theo đó sửng sốt, kinh ngạc nhìn về phía Đoạn Tư Nguyên.

Giờ khắc này, sắc mặt của Đoạn Tư Nguyên sớm đã trầm như nước.

—— Liêu Tinh đang áp diễn!

Trong trò chơi, nguyên bản nhân vật Đại tể ti này cũng là vì đồ kỵ mới sát hại Tương Tư, đồng thời lúc đối mặt với sự chất vấn của Phượng Tu thì biểu hiện vô cùng nao núng, chỉ nói một ít lời mượn cớ vu vơ đối trá. Hắn nói tất cả những việc này đều là lỗi của Phượng Tu, thế nhưng hắn thực sự không phải bởi vì duy trì tộc quy mới sát hại Tương Tư, hắn chỉ là vì đồ kỵ.

Đương nhiên, Nguyên Tam Hoa khi đó nhất định cũng có phần nộ, bởi vì hắn trước giờ không sánh kịp Phượng Tu, từ nhỏ đã bị đối phương lấn áp, trong lòng không ngừng ghen tỵ oán hận.

Thế nhưng, Đại tể ti Nguyên Tam Hoa mà Liêu Tinh thể hiện đang áp diễn! hắn Hắn không diễn xuất ra sự ghen tỵ và phần nộ của tiểu nhân trái lại còn thể hiện hình tượng kiên cường bất khuất, phẳng phất bản thân là bị ép buộc, mà Tương Tư phải chêt sà việc đương nhiên, là do Phượng Tu không xem hắn như bằng hữu chứ không phải do hắn đồ kỵ với thiên phú của Phượng Tu.

Phải biết rằng, ở lần trọng sinh thứ mười chín, Phượng Tu đã từng tuyên cáo với toàn tộc mình và Tương Tư tình nghĩa lưỡng đoạn, thế nhưng Nguyên Tam Hoa vẫn dùng thủ pháp tàn độc nhất đi sát hại Tương Tư, khiến Phượng Tu tuyệt vọng nhập ma.

Loại hành vi áp diễn này trong đoàn phim cũng coi như phi thường hiếm thấy, phần lớn mọi người đều không nhận thức được, đồng thời cũng rất khó phân định giới hạn của ‘áp diễn’ và ‘phát huy vượt mức bình thường’. Nói ví dụ như lúc Sở Ngôn sắm vai Chữ Thần, tuy rằng thu hoạch sự yêu thích của khán giả cao hơn vai chính Niếp Chính rất nhiều thế nhưng y cũng không hề áp diễn, bởi vì trên kịch bản yêu cầu thế nào y liền dựa theo thế ấy mà diễn.

Nhưng hiện tại, Liêu Tinh đang đem một mặt xấu xa của Nguyên Tam Hoa thu nhỏ lại, kéo lên sự cao thượng của hắn, trên cơ sở ‘phát huy vượt mức bình thường’ mà bắt đầu áp diễn. Diễn xuất của hắn phát huy có điểm hơi quá, thế nhưng chuyện này cố tình cũng rất có khả năng là do hắn vô ý mà ra, có lẽ hắn thực sự đã nhập diễn, đối với sự lý giải nhân vật xuất hiện một ít vấn đề nên mới dẫn đến tình huống như vậy, người bên ngoài cũng không tiện chỉ trích thêm nhiều.

Thường thì các đạo diễn đối với loại hành vi áp diễn này không phải rất lưu ý, chỉ cần có thể đem màn diễn biểu hiện đủ tốt, khiến cho sự xung đột của nhân vật càng thêm mạnh mẽ, bọn họ thậm chí sẽ bởi vì diễn viên áp diễn mà đi sửa kịch bản, bắt quá, cá nhân Đoạn Tư Nguyên lại không thích hành động này. Không chỉ nói kịch bản của Cực quang là do tự tay hắn đeo gót suốt ba năm mới có thể viết ra, cho dù là một bộ phim khác, hắn cũng không thích hành vi tự tiện cải biến thiết đặt nhân vật như vậy.

Đoạn Tư Nguyên nặng nề mà thở dài một hơi, hắn có chút nghi hoặc, vừa rồi lúc Sở Ngôn và Liêu Tinh diễn thử hắn cũng có nhìn thấy, lúc đó Liêu Tinh không có áp diễn nha, vì sao đột nhiên lại xuất hiện rồi? Chẳng lẽ thực sự không cẩn thận nhập diễn, lý giải nhầm lẫn?

Việc đã đến nước này, cảnh phim hiển nhiên không giữ lại được, vậy nên Đoạn Tư Nguyên dự định trước

hết hô cut, đợi sau khi Liêu Tinh điều chỉnh tốt tâm tình mới đóng lại một màn này. Thế nhưng ngay lúc Đoạn Tư Nguyên chuẩn bị hô dừng, Sở Ngôn chợt động.

Sở Ngôn hơi chuyển người, y liền che lại ánh mặt trời từ phía sau chiếu đến, mãi tận bây giờ Liêu Tinh mới chợt nhìn rõ khuôn mặt của thiếu niên đối diện. Khi nhìn thấy đối phương, một tia đắc ý trong lòng y cũng tiêu thất không còn tăm hơi, cả người chấn động, thậm chí còn tràn ra một tia khủng hoảng.

Cảm giác hoảng trương dày đặc nổi gót theo ánh mặt trời rút đi mà xâm chiếm trái tim của Liêu Tinh, đương khi cặp mắt băng lãnh đậm mạc kia dừng lại trên người hắn thì... tựa như máu trong người đều chợt động cả lại, một loại cảm giác áp bách cường đại khiến Liêu Tinh không dám lên tiếng, thậm chí muốn thở dốc cũng không thể!

Bi thương, thống khổ, thất vọng, áp lực.

Các loại tình cảm phức tạp chợt lóe qua trên mặt Phượng Tu, đến cuối cùng chỉ dư lại cảm giác lạnh lùng sau khi bị cả thế giới vứt bỏ.

Chỉ thấy người nam nhân tuấn mỹ cao quý kia hơi rũ mắt, dùng một loại tư thái từ trên cao nhìn xuống gã Đại tể ti chật vật côi lòng tràn ngập ghen ghét kia. Mũi kiếm của y run nhẹ, trong mắt lóe lên vô tận bi thống, nhưng sau một giây lại bị sự vắng lặng tâm như tro tàn bao phủ.

Phượng Tu cất tiếng, ngữ điệu đậm mạc: “Nếu người đã không muốn làm bằng hữu với ta, từ nay về sau, Phượng Tu chỉ cần một mình Tương Tư!”

Lời nói vừa dứt, Sở Ngôn chợt giơ tay lên, dứt khoát ném kiếm về phía trước, trong sát na điện quang hỏa thạch, thanh kiếm kia sượt nhẹ qua da đầu của Liêu Tinh, ‘lạch cạch’ một tiếng rơi xuống khoảng không sau lưng hắn, phát ra âm hưởng thanh thúy.

Cái thanh âm này thoáng cái phá vỡ sự im lặng trên trường quay, một giây kế tiếp Sở Ngôn cũng mỉm cười, nói: “Xem ra không có sự trợ giúp của hậu kỳ, động tác này quả thực không đủ khí thế.”

Chỉ một câu, đem bầu không khí vốn dĩ khẩn trương kịch liệt xua tan toàn bộ.

Nhân viên công tác và các diễn viên bên ngoài đứng xem thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục công việc của mình. Chỉ có Liêu Tinh vẫn ngây ngốc ngồi bệt dưới đất, hai mắt tròn tròn, cả thân thể đều căng chặt, giống như chưa thoát khỏi vai diễn.

“Cần em giúp không? Mặt đất vẫn có chút lạnh, ngồi lâu không tốt đâu.”

Thanh âm dễ nghe của thiếu niên chợt vang lên, Liêu Tinh theo bản năng ngẩng đầu, chợt thấy Sở Ngôn nhợt nhạt cong môi, ánh mắt nhu hòa nhìn về phía này.

Cảnh tượng trước mắt rõ ràng vô cùng tốt đẹp, thế nhưng Liêu Tinh lại thoáng rùng mình, không đợi hắn kịp đáp lại, Đoạn Tư Nguyên ở phía bên kia đã kêu gọi: “Liêu Tinh, tới đây một chút, cảnh vừa nãy không cần quay lại, thế nhưng trạng thái của cậu phải điều chỉnh một chút!”

Những lời này khiến Liêu Tinh bất thần tỉnh táo, tại hiện trường trừ hắn ra sợ rằng không ai biết vừa rồi hắn rốt cuộc phải trải qua tình cảnh thế nào.

Người này chính là Tu la ác quỷ! Trong mắt của cậu ta căn bản không có chút nhân tính nào, cậu ta phẳng phát thực sự đang nhìn một xác chết, đối phương là thật sự muốn đưa mình vào cõi chết! Nếu thiếu niên này thực sự cực độ thất vọng với mình, cậu ta quả thực có khả năng sẽ ra tay giết mình!

Liêu Tinh cuống quýt đứng dậy, bật người chạy đi tìm đạo diễn Đoạn, mà Sở Ngôn vẫn đứng tại chỗ mỉm cười nhìn đối phương rời đi, đồng thời nhân viên trang điểm cũng đã chạy đến giúp cậu dặm phấn, chuẩn bị cảnh quay tiếp theo diễn cùng Trịnh Tâm Ngưng.

Lúc này Trịnh Tâm Ngưng bước đến, đôi mày xinh đẹp cau lại: “Chuyện gì xảy ra? Màn diễn vừa rồi rất không thích hợp, tuy rằng hiệu quả không tệ thế nhưng rõ ràng không giống lắm với kịch bản chị đọc. Tiểu Ngôn, trước đó lúc cậu và Liêu Tinh diễn thử có cảm giác này sao?”

Sở Ngôn lắc đầu, cười nói: “Đại khái là anh Liêu Tinh nhập diễn hơi sâu đi, vậy nên mới diễn tốt hơn một chút.”

“Tốt hơn một chút?”

Sở Ngôn cười, nhẹ nhàng gật đầu.

Trịnh Tâm Ngưng nghe vậy thì híp hai mắt lại đánh giá Liêu Tinh đứng cách đó không xa, thật lâu không mở miệng.

Chuyện này qua rồi, Liêu Tinh cũng không tiếp tục hành vi áp diễn nữa, nhân phẩm của hắn vẫn tương đối có thể tin tưởng, thậm chí ngay cả Đoạn Tư Nguyên cũng cho rằng lần trước chỉ là Liêu Tinh không cẩn thận nhập vai, vô thức áp diễn. Thế nhưng ngay cả như vậy, quá trình quay chụp cuối cùng vẫn trước sau tiến hành không được thông thuận.

50. Chương 50

Tuy rằng trên phương diện quay phim vẫn tiến triển tương đối thông thuận, nam nữ nhân vật chính cũng rất ít NG, ngay cả nam phụ nữ phụ và các nhân vật phối hợp cũng không bị NG quá nhiều, Đoạn Tư Nguyên cũng rất ít phát giận. Thế nhưng hết lần này đến lần khác, một ít vấn đề nhỏ vẫn là không tránh khỏi.

Mà một sự kiện tương đối rõ ràng đó là, Đoạn Tư Nguyên đã có lần nổi bão trực tiếp đuổi việc nhân viên công tác hiện trường.

Vị nhân viên công tác kia trong lúc quay phim cư nhiên làm thất lạc một đạo cụ quan trọng, khiến cả đoàn phim phải trì hoãn tiến độ hết nửa ngày. Vừa lúc hôm đó Liêu Tinh và nữ phụ Từ Lộ NG tận ba lần, đạo diễn Đoạn vốn có chút phần uất, liền trực tiếp mắng to nhân viên hiện trường.

Cố tình nhân viên trẻ kia còn không nắm được tình thế, cật lực biện giải: “Không thể nào, em rõ ràng đã xác định cho đạo cụ vào thùng mang tới trường quay, trước sau còn kiểm tra mọi thứ tận năm lần, đạo cụ từ đầu đến đuôi đều đầy đủ, làm sao có thể quên mất thứ như vậy.”

Nếu như đối phương biết xem sắc mặt, thành khẩn nhận sai chuyện cũng không quá lớn, thế nhưng đây chỉ là một thanh niên trẻ, tâm tư đơn thuần, không biết thức thời, Đoạn Tư Nguyên thấy vậy liền trực tiếp đuổi người.

Việc này thật ra cũng không phải chuyện không thể tha thứ, chỉ là do nhân viên hiện trường xui xẻo sai lầm đúng lúc đạo diễn không vui, vả lại còn không biết hối cải. Nếu như cứ vâng dạ thừa nhận, Đoạn Tư Nguyên nhiều lắm chỉ mắng một chút rồi thôi, chỉ tiếc người này cứ khăng khăng khẳng định mình không làm sai, khiến cho Đoạn Tư Nguyên vốn không thích ‘Chỉ biết tìm lý do, không biết tự kiểm điểm’ vô cùng phản cảm.

Một đợt ngoài lề như vậy trong đoàn phim cũng không hiếm gặp, những nhân viên mới không theo kịp tiến độ, cho dù bị trực tiếp đuổi việc cũng là chuyện rất bình thường, ngay cả Trịnh Tâm Ngưng cũng chỉ cảm khái một câu: “Người mới đạo này trình độ quả thực càng lúc càng tệ, muốn thừa nhận sai phạm thực sự khó đến vậy sao?”

Sở Ngôn nghe vậy chỉ cười cười, không nói gì.

Rất nhanh đã đến cảnh diễn đôi giữa Liêu Tinh và Trịnh Tâm Ngưng, Sở Ngôn đứng ở bên cạnh xem diễn. Y nhìn chăm chú vào vị Đại tể ti lần nữa ra tay sát hại Tương Tư, ánh mắt chậm rãi trầm xuống, thần sắc tối nghĩa không biết nên suy nghĩ những gì.

Tính tình của nhân viên hiện trường bị đuổi kia quả thực có chút lỗ mãng, Sở Ngôn tuy rằng không quen thuộc với đối phương nhưng cũng biết cậu ta là một người mới, trong quá trình quay phim coi như giao lưu được vài lần, ấn tượng quả thực khá đậm. Bởi vì, cậu ta chính là nhân viên lần trước vô tình đánh rơi đạo cụ vào chân Liêu Tinh.

Lúc đó, món đạo cụ kia nói nặng không nặng, nhẹ không nhẹ, bị đập vào cũng không làm sao cả, chỉ có đau đớn nhất thời mà thôi, vậy nên nhân viên hiện trường cũng không quá để ý, chỉ xin lỗi Liêu Tinh vài tiếng rồi không hỏi đến nữa.

Mọi chuyện chính là trùng hợp như vậy sao?

Sau đó chính là cảnh tay đôi của Sở Ngôn và Liêu Tinh, trải qua lần quay đầu tiên, Liêu Tinh cũng chưa từng tái diễn tình trạng áp diễn, biểu hiện của hắn coi như là trong quy củ, phù hợp trình độ diễn xuất bình thường của mình. Có vài lần Liêu Tinh thậm chí bị Sở Ngôn kéo nhập diễn, khiến Đoàn Tư Nguyên không ngừng khen tốt.

Đối với những việc không liên quan đến mình, hơn nữa cũng không có chứng cứ, Sở Ngôn cũng không quá để trong lòng, mãi đến khi sự việc thật sự lan đến người y.

Rõ ràng thời gian quay chụp chỉ còn dư lại một tuần, thế nhưng vận khí tốt của Sở Ngôn giống như thoáng cái đã hết sạch, ba ngày hai lần gặp phải xui xẻo. Bất quá lần nào cũng không phải việc lớn, tỷ như hôm nay có một phần của trang phục biến mất, phải tốn mấy giờ đồng hồ tìm kiếm mới phát hiện được cái áo kia rơi trong góc phòng ở tổ đạo cụ, lại tỷ như Sở Ngôn đang diễn rất tốt, đột nhiên trên màn ảnh xuất hiện thứ gì đó không nên xuất hiện, chỉ có thể lần nữa quay lại.

Theo việc ngoài ý muốn phát sinh càng lúc càng nhiều, ngay cả một ít nhân viên đoàn phim cũng đã lặng lẽ nghị luận.

“Sở Ngôn gần đây có phải đụng sao quả tạ không, thế nào cứ xui xẻo như vậy?”

“Đúng nha, màn diễn hôm qua của Sở Nghiên Nghiên rõ ràng rất tốt, cổ tình lại có một chai nước khoáng xuất hiện trên trường quay, quả thực quá đáng tiếc.”

Chu Hòa Huy nghe được những lời này cũng phát giác có chút khác thường, lại ra lệnh cho trợ lý Vu Đồng Đồng càng cẩn thận chiếu cố chuyện vật vãnh bên cạnh Sở Ngôn. Bất quá cho dù bọn họ có chú ý như thế nào, cái ‘vận xui’ kia vẫn cứ không chệ rời đi, thậm chí còn xuất hiện càng lúc càng thường xuyên khiến Sở Ngôn cũng bắt đầu dở khóc dở cười, tự tìm vui trong sự đau khổ.

Thấy thế, Chu Hòa Huy không khỏi nhíu chặt mày, nói: “Anh chưa bao giờ tin mấy chuyện này, cứ xui xẻo như vậy khẳng định là có vấn đề.”

Sở Ngôn nghe xong lời này hơi nhướn đuôi mắt, hỏi: “Vậy cho nên, anh Chu biết đã xảy ra vấn đề gì sao?”

Sắc mặt Chu Hòa Huy ngượng ngùng, cười khan nói: “Nếu như anh phát hiện được manh mối đã không ở đây đoán mò, thực sự quá kỳ lạ, đoàn phim có nhiều người như vậy, vì lẽ gì chỉ có mình cậu vận xui quẩn thân, cậu nói anh có thể tin sao? Trước giờ vận khí của cậu vẫn khá tốt, nói ví dụ như khi chúng ta quay Huyết chiến, lúc ấy cậu chính là may đến muốn đỡ cũng không đỡ được.”

Huyết chiến là bộ phim đầu tiên Sở Ngôn quay sau khi đến thế giới này, cũng là bộ phim duy nhất không phải đến tỉnh cầu khác quay chụp. Lại nói tiếp cũng là kỳ quái, khi đó mỗi lần Sở Ngôn quay ngoại cảnh khí hậu ở Thủ đô tình đặc biệt thuận lòng người, muốn trời nắng có trời nắng, cần trời mưa liền sét đánh đùng đoàng, cả đoàn phim đều gọi cậu là ‘Cầm lý sống’. *(người Hoa cho rằng cầm lý (cá chép) có thể mang lại may mắn)*

Nghe Chu Hòa Huy nhắc lại những chuyện cảm xúc này, Sở Ngôn cũng là bất đắc dĩ không thôi, y khuyên nhủ: “Cũng chỉ còn lại có hai ngày, em có thiếu may mắn một chút cũng không vấn đề gì, dù sao đã sắp đóng máy rồi, chỉ cần rời khỏi đoàn phim thì ‘vận rủi’ cũng sẽ nhanh chóng rời đi thôi.”

Lời này của Sở Ngôn khiến Chu Hòa Huy vốn luôn nhảy bén mơ hồ phát giác gì đó, anh cẩn thận đánh giá cậu diễn viên nhà mình, thấy bộ dạng thần bí đặc ý của đối phương, vừa muốn mở miệng hỏi chợt nghe một giọng nữ hào sảng từ sau lưng vọng tới: “Làm sao vậy, Tiểu Ngôn, lần này cậu lại có chuyện xui thế nào rồi?”

Sở Ngôn quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Trịnh Tâm Ngưng còn mặc đồ diễn bước tới, gương mặt hoàn toàn là bộ dạng hả hê vui sướng.

Sở Ngôn thở dài nhún vai, cười nói: “Chị Trịnh, nếu không chị cách xa em một chút đi, nghe nói cái sự xui xẻo này còn có thể lây truyền đấy.”

Trịnh Tâm Ngưng vung tay lên: “Có cậu ở đây, chị còn sợ ông trời muốn làm khó chị?”

Sở Ngôn vô tội cười cười, không nói thêm gì.

Rất nhanh, màn diễn cuối cùng của hôm nay đã tới. Trong cảnh này, rốt cuộc ở lần trọng sinh thứ bảy mươi bảy, Phượng Tu phát hiện một ít manh mối, tỷ như mặc kệ y có bảo vệ ái thể thế nào, thậm chí đem toàn bộ tộc nhân đều trời lại khiến bọn họ không thể cử động, ái thể của y cũng sẽ gặp sự cố tử vong.

Chuyện này giống như trong cõi u minh đã có định số, hết thấy đều là bị sáng tác mà ra, trong sổ mệnh vận rõ ràng ghi lại: Năm nào đó tháng nào đó ngày nào đó, tộc nhân Bạch Quang tộc, Tương Tư qua đời, ái nhân của nàng, Thần tử Phượng Tu vì yêu nhập ma, tàn sát tấn đồng tộc, khiến linh hồn bọn họ hóa làm cực quang bay lên bầu trời. Phượng Tu sẽ không chết, vĩnh viễn luôn có ‘Tương Tư nhất niệm’ ngăn cản y tự sát, đồng thời còn trợ giúp y quay trở về thân phận tiên nhân.

Đây phẳng phất là có người nào đó đem toàn bộ thiên hạ bố trí thành ván cờ lớn, quân đen quân trắng đan xen chằng chịt, cho dù Phượng Tu là vị tiên nhân cường đại nhất trên thế giới cũng vô pháp cải biến sự thật đã được ấn định ——

[Tương Tư hẳn phải chết, Phượng Tu nhập ma, Bạch Quang tộc diệt, cực quang thành tiên.]

Trong cảnh này, cho dù là người có tâm lý cường đại như Phượng Tu cũng tuyệt vọng đến tan vỡ, y lần thứ bảy mươi bảy ôm lấy thi thể ái thể, không có nước mắt cũng không có ngôn ngữ, chỉ đem thân thể đã mất đi độ ẩm nọ ôm chặt vào lòng, đồng thời chết lặng nhìn thi thể tộc nhân ngang dọc đầy đất.

Khi nhập ma, trước mắt Phượng Tu chỉ còn hận ý và máu tươi vô tận, cho dù có trọng sinh bao nhiêu lần, cho dù y có bao nhiêu khắc chế không để bản thân lần nữa nhập ma, y vẫn cứ thế bất giác lâm đường, hơn nữa một lần lại một lần tàn sát tộc nhân giữa lúc thần trí vẫn còn thanh tỉnh.

Đến tận lúc này, y còn cái gì không hiểu?

Y phải nhập ma, đây là quy củ do một lực lượng thần bí đã quy định. Y phải giết hết tộc nhân của mình, đây cũng là việc lực lượng nọ định trước. Y cho dù có bao nhiêu mạnh mẽ cũng không chống lại được lực lượng thần bí kia, cho dù y thật lòng không muốn nhập ma, chỉ hy vọng có thể đi theo ái ân mà vong nhưng hết lần này đến lần khác lại giống như rối gỗ bị ép bức tận tay thực hiện thảm kịch diệt tộc, canh giữ cực quang và thi thể của Tương Tư.

Lúc này đây, linh hồn của Tương Tư cũng đã biến thành cực quang bay đi, Phượng Tu đứng dậy, nhìn lên bầu trời xanh trong vô ngần.

“Người muốn sa đoạ thành ma! Người muốn ta sát tận tộc nhân! Người muốn ta thủ vệ cực quang!”

“Phượng Tu ta, từ nay sẽ không để bất luận kẻ nào hiếp bức, cho dù là thiên đạo vô thượng cũng đừng mơ có thể biến ta thành tay sai để khu xử!”

Tiếp đó chính là sự phảng kháng vô thanh, thiên đạo đến cuối cùng cũng không xuất hiện, cho dù Phượng Tu có đem quần sơn chém thành bình nguyên, đem nước của sông và biển toàn bộ ngăn đôi, thiên đạo giống như cũng ngậm dung túng hành vi điên cuồng của y, giống như tất cả những thứ này... đều là vốn dĩ đã thế.

Đến cuối cùng, Phượng Tu cả người đầm máu trở về trước Bạch Quang điện, y một chưởng hung hăng vỗ vào quang cầu tại trung ương thần điện, đem thánh vật của Bạch Quang tộc thoảng cái chém thành hai nửa. Sau đó, hắn dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn thoảng qua bầu trời xanh thăm bên ngoài, lần nữa ‘giơ kiếm tự vận’.

Sau đó, sống lại.

Đến tận đây, cảnh quay kết thúc.

Đợi sau khi hoàn thành cảnh quay, đạo diễn Đoạn khó được một lần đến tìm Sở Ngôn, nói: “Cảnh này quay rất tốt, chỉ là đến cuối cùng lúc Phượng Tu dùng tay chém vỡ thánh vật của Bạch Quang tộc hình như có chút không như ý. Diễn xuất của cậu rất tốt, cảnh này không cần quay lại, thế nhưng mấy cảnh ngày mai phải chú ý một chút, cố gắng duy trì tâm tình lý tưởng.”

Sau khi Đoạn Tư Nguyên nói xong Sở Ngôn cũng không lập tức trả lời, chỉ nhẹ nhàng mỉm cười. Đoạn Tư Nguyên kinh ngạc nhíu mày, còn chưa kịp tiếp lời Sở Ngôn đã giơ tay phải của mình lên, nói: “Anh Đoạn, em nghĩ tổ đạo cụ có thể đã xảy ra chút vấn đề.”

Đôi mắt Đoạn Tư Nguyên lập tức trợn to, kinh hãi nhìn vết thương tím bầm trên cổ tay thiếu niên, sắc mặt đen kịt.

“Là ai chịu trách nhiệm cho đạo cụ cực quang cầu?! Phó đạo diễn Vương, anh tới đây cho tôi! Lần này

là dùng tay chém nên tay biến thành như vậy, nếu lần sau phải dùng đầu đập, có phải liền chân thật trở thành đầu rơi máu chảy? Anh mang cực quang cầu qua đây, chuyện này tôi phải điều tra cho rõ!”

51. Chương 51

Tuy là nói điều tra, thế nhưng cũng không thể thực sự tra ra chuyện gì.

Lịch quay hôm nay chủ yếu ở ngoài trời, tất cả đạo cụ đều do mọi người trong đoàn cùng nhau trông coi, cũng không chuyên môn lập ra một tổ quản chế, còn phía phòng đạo cụ —— dù sao đồ vật cũng không nhiều, mọi người nhìn ngó một chút liền xong.

Đạo cụ cực quang cầu làm được tương đương tinh xảo, vừa nhìn thoáng qua liền có thể cảm nhận được được màu sắc của ngọc lưu ly lấp lánh huy hoàng. Vì muốn thỏa mãn yêu cầu thị giác, chất liệu đạo cụ được chọn phi thường cứng rắn, nếu cố sức cũng có thể dùng tay đập vỡ, bất quá sẽ tạo thành vết thương không nhẹ. Vậy nên lúc quay chụp màn diễn ‘Phượng Tu tức giận chém vỡ thánh vật Bạch Quang tộc’, đạo cụ sẽ được đổi thành một cái khác.

Viên cực quang cầu này trên phương diện mỹ quan thì không so được với cái trước, thế nhưng nếu không nhìn tỉ mỉ sẽ không phát hiện, quan trọng hơn là tính chất vật liệu giòn nhẹ, chỉ cần hơi dùng lực liền vỡ, sẽ không tạo thành bất cứ thương tổn gì cho diễn viên.

Nhưng hiện tại, thứ Sở Ngôn vỡ là viên cực quang cầu cứng rắn kia.

Thảo nào, Đoạn Tư Nguyên vẫn luôn hết sức vừa lòng với Sở Ngôn, hôm nay khi nhìn đến màn diễn này thì có chút kinh ngạc, hẳn rất kỳ quái vì sao trong đoạn cuối cùng biểu hiện của Sở Ngôn trong nháy mắt chênh lệch nghiêm trọng, hóa ra lý do chính là như vậy. Bất luận là ai trong lúc không hề phòng ngừa bị hung hăng làm đau một cái, sau đó còn có thể tiếp tục không chút biến hóa mà diễn xuất sao?

Cố gắng làm tròn cảnh quay đã là phi thường tốt rồi, thậm chí biểu hiện của Sở Ngôn còn đủ khiến cho Đoạn Tư Nguyên cảm thấy thỏa mãn.

Chuyện này vừa ra, Đoạn Tư Nguyên quả thực phát hỏa, cái này cũng không thể dùng một câu ‘xui xẻo’ liền giải thích xong, đây nhất định là có người thất trách. Nếu hướng về khả năng tệ hơn mà nghĩ, là có người cố ý muốn chính Sở Ngôn nên mới làm đến nông nỗi ấy.

Chu Hòa Huy cũng phi thường tức giận, bác sỹ đi theo đoàn phim rất nhanh đã giúp Sở Ngôn xử lý vết thương, được hiệu của nghìn năm sau tác dụng cực nhanh, sau khi bôi thuốc một chốc vết bầm trên tay Sở Ngôn đã biến mất, chỉ để lại một nốt xanh tím nhỏ ở cổ tay.

Bất quá cho dù như vậy, Chu Hòa Huy cũng không coi nhẹ bộ dạng vốn dĩ của vết thương. Tuy rằng không có chảy máu, thế nhưng vết tụ huyết xanh tím thoát nhìn cực kỳ dữ tợn, phần da thịt xung quanh có bao

nhieu trắng nõn thì càng khiến vết xanh tím kia có bấy nhiêu đáng sợ!

Vì muốn thể hiện tâm lý phần nộ của nhân vật, Sở Ngôn nhất định đã dùng hết sức chém xuống, có thể khiến cho đạo cụ cực quang cầu một lần vỡ đôi đã đủ thấy cậu phải dùng bao nhiêu khí lực.

Chu Hòa Huy nghĩ vậy, lập tức nhìn về phía Đoạn Tư Nguyên, nghiêm túc nói: “Đạo diễn Đoạn, chúng tôi hy vọng có thể nghe được kết quả của việc này trong hôm nay.”

Chuyện này quả thật là do Đoạn Tư Nguyên đuối lý, trong đoàn phim của hắn xuất hiện loại việc ‘Do đạo cụ không chuẩn xác khiến diễn viên bị thương’ như thế, hắn tuyệt đối sẽ đứng ra phụ trách. Vì vậy Đoạn Tư Nguyên cũng nghiêm túc gật đầu với Chu Hòa Huy, trịnh trọng hứa hẹn: “Tôi biết, anh cứ yên tâm.”

Rất nhanh, người của tổ đạo cụ đã bị triệu tập tới. Nhân viên phụ trách cực quang cầu có hai người, một bảo quản cực quang cầu thật, một phụ trách cực quang cầu có thể bị đánh vỡ, thế nhưng hai nhân viên hiện trường này cũng là vẻ mặt vô tội, chỉ kém quỳ xuống chứng tỏ sự trong sạch.

“Đạo diễn, mặc dù tôi là người phụ trách cực quang cầu giả, thế nhưng lúc đó ta quả thực đã lấy nó từ trong rừng đạo cụ của mình ra. Anh xem, cực quang cầu chỗ của tôi đã không còn rồi, thế nhưng cực quang cầu mà cậu Trần giữ rõ ràng vẫn ở đó!”

Nhân viên họ Trần phụ trách cực quang cầu thật cũng gật đầu: “Đúng vậy đạo diễn, anh xem, trong rừng đạo cụ của tôi còn một viên cực quang cầu, lúc này tôi đã dùng dụng cụ kiểm tra, đây là cực quang cầu giả. Bất quá hôm nay tôi và anh Lý chưa từng chạm mặt, cũng không thể lấy nhầm cực quang cầu.”

Sau đó chính là tìm hiểu sự việc từ chỗ Phó đạo diễn, người phụ trách tổ đạo cụ, tất cả quả nhiên là không có manh mối.

Ai cũng không biết được hai viên cực quang cầu nọ rốt cuộc là làm sao thay đổi vị trí cho nhau, Đoạn Tư Nguyên về mặt âm trầm, cuối cùng vẫn quyết định đem hai nhân viên này đuổi việc, bởi vì cơ bản là do bọn họ không trông coi đạo cụ của mình kỹ lưỡng mới tạo ra sự kiện diễn viên bị thương.

Chuyện này kết thúc, lịch quay ngày hôm nay cũng toàn bộ hoàn thành. Cho dù thật vất vả mới có thể nghỉ ngơi, thần sắc của mọi người đều là uể oải không có chút tinh thần nào. Đoạn Tư Nguyên đứng ra bảo đảm với Sở Ngôn và Chu Hòa Huy: “Chỉ còn lại hai ngày, tôi hứa sẽ không để bất cứ vấn đề gì xảy ra nữa, cho dù phải quay chụp ngoại cảnh tôi cũng sẽ dùng máy quay mini xem như máy quay quản lý, bảo đảm quá trình chuẩn bị của đoàn phim hoàn thiện không chút sai phạm. Bất luận chuyện này vì sao lại xảy ra, tôi tuyệt đối sẽ không để nó lặp lại thêm lần nữa.”

Đến lúc này, Sở Ngôn đã từ lâu không cảm thấy được cơn đau, vết bầm trên tay của y cũng đã gần như tan hết, chỉ để lại vết xanh tím nhỏ chừng một đốt ngón tay, nếu không cẩn thận sẽ không nhìn thấy.

Xem Đoạn Tư Nguyên bày ra bộ dạng nghiêm túc như vậy, Sở Ngôn cũng mỉm cười gật đầu, nói: “Tốt, anh Đoạn, cảm ơn anh đã chiếu cố.”

Đoạn Tư Nguyên lắc đầu: “Lần này là do tôi phạm sai lầm, không ngờ đến nhân viên trong đoàn lại sơ ý như vậy.”

Sở Ngôn chỉ cười cười, hàm ý thâm sâu, giống như vô tình nói: “Dường như dạo này vận khí của em không được tốt lắm, sợ rằng sau khi rời khỏi đoàn phim em nên thành tâm đi cầu một lá bùa bình an, tránh cho gặp phải yêu ma quỷ quái hay tiểu nhân gian trá.”

Lời vừa nói xong, Sở Ngôn và Chu Hòa Huy cùng nhau rời đi, chỉ để lại Đoạn Tư Nguyên kinh ngạc đứng ở tại chỗ tựa hồ đang cân nhắc chuyện gì. Bất quá bọn họ vừa đi khuất, Chu Hòa Huy liền phụng phịu hỏi: “Chuyện đến nông nỗi này, anh không tin có thể dùng vận khí để giải thích. Đoạn Tư Nguyên tìm không ra chân tướng, nhưng nếu cậu biết chuyện gì nhất định phải nói với anh.”

Đối mặt với người đại diện của mình, Sở Ngôn chậm rãi thu lại nụ cười trên mặt, rũ mắt nói: “Là Liêu Tinh.”

“Liêu Tinh làm sao vậy...” Đang nói hơi ngừng, Chu Hòa Huy kinh hô: “Cái gì? Liêu Tinh? Cậu đang nói, việc này đều là do Liêu Tinh làm?!”

Màu mắt Sở Ngôn chợt tối: “Vâng, từ lúc bắt đầu em đã cảm thấy là anh ta, bất quá trước đó đều là chuyện nhỏ, em không để trong lòng, thế nhưng lần này không giống, anh ta đã làm hơi quá mức. Chỉ là sau lần này nếu như anh ta có thể giấu tốt cái đuôi của mình chúng ta cũng không còn cách nào, dù sao ngay cả đạo diễn Đoạn cũng không bắt được nhược điểm.”

Nghe đến đây, Chu Hòa Huy ánh mắt phức tạp, hơi cúi đầu suy tư một lúc lâu, sau đó anh ta ngẩng đầu lên, hỏi: “Vì sao cậu khẳng định là Liêu Tinh?”

Sở Ngôn nghe vậy, mỉm cười hỏi ngược lại: “Anh Chu, anh thật sự cho rằng Liêu Tinh tốt như lời đồn sao?”

Chu Hòa Huy sững sốt một hồi, lắc đầu nói: “Có thể tính tình của cậu ta thực sự là tốt, thế nhưng có thể tốt đến như vậy, ở trong giới giải trí anh chưa thấy được ai. Cho dù có người đắc tội mình cũng có thể rộng lòng tha thứ, đây không phải chuyện có thể dùng hai chữ ‘người tốt’ để hình dung, cái này gọi là không có nguyên tắc, giống như đang ngụ ý trang bản thân. Liêu Tinh là loại người gì, trong giới đại khái đều hiểu rõ, bất quá Tiểu Ngôn, hành vi của cậu ta trong đoàn phim, thậm chí là trong cả giới giải trí đều được đánh giá rất cao.”

Chu Hòa Huy nói nhiều như vậy, kỳ thực là đang ám chỉ: Tuy rằng trong giới có rất nhiều người ngầm hiểu Liêu Tinh là diễn kịch, dù sao trên đời không có ai có thể tốt tính đến mức như thế. Bất quá chúng ta đều không thể trực tiếp vạch trần, bởi vì đối phương chưa từng để lộ sơ hở, lúc nào cũng dùng hình tượng hoàn mỹ trưng bày chính mình.

Đôi lông mày thanh tú hơi nhíu lên, Sở Ngôn tuy rằng nhìn người rất chuẩn, thế nhưng đối với chuyện trong giới rõ ràng không hiểu được như Chu Hòa Huy. Y tỉ mỉ cân nhắc một hồi, cuối cùng ngược mắt lên, nghiêm túc nói: “Anh Chu, nếu anh tin em, chúng ta có thể làm một ít chuyện khiến người kia không đánh mà khai.”

Thiếu niên thanh khiết như hoa dưới ánh trăng thần sắc trấn định, chậm rãi đề ra kế hoạch. Mà Chu Hòa Huy ở bên cạnh đầu tiên tỏ ra sững sốt, nghe nghe một hồi lại không nhận được mà gạt đầu, thậm chí đến cuối cùng còn otát ra vẻ tán thưởng: “Tốt! Nếu quả là cậu ta, anh không tin khi đối mặt với tình trạng bị người ta xì xào như vậy mà cậu ta còn có thể nén giận!”

Bất quá nói xong lời cuối cùng, Chu Hòa Huy vẫn thấp giọng hỏi: “Quả thực là Liêu Tinh sao?”

Sở Ngôn ngược mắt cười cười, bất đắc dĩ nói: “Nếu là em hiểu lầm anh ta, em sẽ đích thân nói lời xin lỗi, đồng thời còn bồi thường danh dự xứng đáng. Bất quá anh Chu, trên đời này không có chuyện gì là trọn vẹn, em không dám khẳng định nhất định là anh ta, em chỉ dám nói có chín phần không chạy đi đâu được.”

ở bên này, Sở Ngôn đang cùng người đại diện nhà mình thương lượng chút việc bí mật. bên kia, nữ chính Trịnh Tâm Ngưng sau khi trải qua sự kiện buổi chiều vẫn có chút rầu rĩ, ngay cả trợ lý đưa nước đến cũng không quá chú tâm, trong lòng không ngừng kiểm kê lại chi tiết mọi chuyện, trầm mặc không lên tiếng.

Sự việc đã đến mức này, Trịnh Tâm Ngưng cũng nhận ra một tia sai lệch. Giống như Đoạn Tư Nguyên quyết định muốn bố trí máy quay quản lý khắp đoàn làm phim vậy, mọi người đều cảm giác được chuyện này không đơn giản chỉ là lầm lẫn ngẫu nhiên, thế nhưng lại không tìm ra manh mối hay chứng cứ nào.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Trịnh Tâm Ngưng đặt ánh nhìn lên người Liêu Tinh đang ở cách đó không xa, cô nhớ đến sự kiện áp diễn vài hôm trước. Chu Hòa Huy không tin tính tình Liêu Tinh có thể tốt đến như vậy, Trịnh Tâm Ngưng cũng đồng dạng không tin, bất quá cô vẫn cho rằng Liêu Tinh không phải người xấu, chỉ là làm bộ hơi quá mức mà thôi.

Thế nhưng hiện tại, cô không thể không suy nghĩ nhiều.

Lại qua lúc lâu, Trịnh Tâm Ngưng thở dài một tiếng, cầm máy truyền tin lên gọi một cú điện thoại. Mà phía bên kia, sau khi Từ Ngọc Dung biết được sự kiện xảy ra trong đoàn phim, là người có kinh nghiệm sa trường dày dặn, cô lập tức phát hiện chỗ không tầm thường, đồng thời nhanh chóng gọi điện thông báo cho boss lớn.

Lúc Từ Ngọc Dung gọi điện tới, Hạ Bách Thâm đang tham gia một cuộc họp.

Người đàn ông tuấn mỹ ngồi nghiêm trang ở vị trí trung tâm bàn họp, thần sắc lạnh lùng nghe cấp dưới báo cáo thành quả hoạt động trong quý này của các công ty dưới trướng, lúc nghe được có lợi nhuận sắc mặt không hề dao động, mà khi nghe được có tổn thất cũng không biểu hiện thất vọng.

Chỉ là, đột nhiên có tiếng điện thoại vang lên, Hạ Bách Thâm nhanh chóng mở máy liên lạc, liếc nhìn về phía trợ lý Lâm, người sau lập tức lĩnh hội, gạt nhẹ đầu, đứng dậy thay mặt chủ trì cuộc họp. Hạ Bách Thâm thần nhiên rời khỏi phòng.

Từ Ngọc Dung lời ít ý nhiều đem việc báo cáo rõ ràng, sau đó im lặng đợi đáp án của Hạ Bách Thâm. Nào ngờ qua hồi lâu cô cũng không nghe được câu trả lời, vì vậy liền mang theo chút kinh ngạc lặp lại ý chính:

“Hạ tiên sinh, theo hiểu biết của tôi, kỳ thực loại chuyện này Liêu Tinh đã làm không ít lần, chỉ là thủ đoạn của cậu ta luôn rất cao minh, cho đến bây giờ vẫn chưa bị ai phát hiện.”

Ánh mặt trời sáng lạn của Thủ đô tinh xuyên qua lớp tường thủy tinh của tòa nhà Hạ thị, dát một lớp hào quang lóng lánh lên người đàn ông nọ. Hạ Bách Thâm rũ mắt trầm tư một chốc, lên tiếng hỏi: “Chúng ta không có chứng cứ?”

Từ Ngọc Dung ngượng ngùng gật đầu: “Kỳ thực cũng có thể tìm tới chứng cứ, bắt quá trước đây không tận lực đi tìm, hiện tại đối phương lại không có hành động, chuyện qua rồi không dễ tra xét, vậy nên chứng cứ cũng không nắm được.”

Chuyện không liên quan đến bản thân đương nhiên không cần để tâm, Từ Ngọc Dung đối với chuyện của Liêu Tinh chỉ là nghe được chút ít, giống như trong những đoàn phim mà đối phương gia nhập thỉnh thoảng sẽ xuất hiện loại việc ‘Có diễn viên nào đó vận khí không may’, thế nhưng Liêu Tinh chưa từng trêu chọc người của Thiên Thịnh, Từ Ngọc Dung cũng một mắt nhắm một mắt mở, coi như không có người này tồn tại, dù sao không tổn hại đến lợi ích công ty.

Hạ Bách Thâm nghe vậy nhẹ nhàng gật đầu, biểu thị đã biết. Từ Ngọc Dung cho rằng Hạ Bách Thâm sẽ cứ thế bình đạm kết thúc cuộc nói chuyện này, nào ngờ một giây kế tiếp lại nghe đối phương bình thản phân phó: “Nếu đã như thế, chúng ta đổi diễn viên đi.”

Từ Ngọc Dung lập tức sững sốt: “Đổi?” Dừng một chút, cô liền thuyết minh: “Hạ tiên sinh, hiện tại cực quang đã sắp đóng máy, chỉ còn lại hai ngày quay hình. Nếu như chúng ta hiện tại đột nhiên đổi diễn viên, cho dù phần diễn của Liêu Tinh không nhiều lắm sợ rằng cũng phải kéo dài thời gian quay thêm một tuần, phí tổn sẽ nâng cao hơn...”

“Không sao cả.”

Ba chữ đơn giản đã đủ khiến Từ Ngọc Dung nghẹn lời.

Hạ Bách Thâm lại hỏi: “Hiện tại Thiên Thịnh còn ai có thời gian, đủ khả năng thế vai cho Liêu Tinh?”

Từ Ngọc Dung thật vất vả mới tiêu hóa xong tin tức vừa rồi, nghe xong câu hỏi liền theo bản năng điểm danh: “Diễn viên thích hợp hình tượng của nhân vật Đại tể ti này chúng ta còn Bạch Kỳ Nhiên, Cảnh Hiên...”

“Liền chọn Bạch Kỳ Nhiên đi.”

Từ Ngọc Dung: “!!!”

Chỉ một câu nói đã đem một vị diễn viên tuyến đầu từng được đề danh Ảnh đế đến đoàn phim, hơn nữa còn là đóng vai nam 2, dù nói là khách mời cũng không quá thuận. Đứng trước chuyện như vậy, cho dù là

Từ Ngọc Dung cũng không thể lập tức lấy lại tinh thần, mãi đến khi điện thoại đã ngắt, cô giống như có chút ngơ ra, lẩm bẩm: “Xem ra, người này quả thực là phi thường nghiêm túc...”

Chuyện xảy ra ở Thủ đô tinh tự nhiên Sở Ngôn không biết được, đợi đến ngày tiếp theo mọi chuyện giống như đã trở lại bình thường, mọi người vội vàng chạy đến trường quay, tiếp tục chuẩn bị kế hoạch quay chụp.

Vận rủi của Sở Ngôn tựa hồ đã rời đi, không thấy phát sinh bất kỳ sự cố nào nữa. Bất quá đến trưa hôm ấy, vận rủi giống như đã chọn được đối tượng khác, đột nhiên bắt đầu tiếp tục tác quái.

Có hai thân ảnh quen thuộc bước ngược hướng ánh sáng mặt trời tiếp cận khu vực trường quay, bảo an của đoàn phim còn chưa kịp đuổi hai người ra ngoài, bọn họ đã phát hiện được Liêu Tinh đang ngồi trong đám đông. Rất nhanh, Liêu Tinh đã bị người ta túm lấy, trong lúc mọi người còn chìm trong kinh ngạc, hai người kia liền nước mắt nước mũi tuôn rơi, bắt đầu.... diễn trò.

52. Chương 52

Mặc cho Liêu Tinh có tính kế đến thế nào khẳng định cũng không đoán được, cứ nhiên sẽ có kẻ hất ‘nước bẩn’ lên người mình.

Hai người vừa xông vào đoàn phim kia cũng không phải ai khác mà chính là hai nhân viên tổ đạo cụ vừa bị Đoàn Tư Nguyên đuổi việc hôm qua — tiểu Trần và tiểu Lý, ngày hôm qua sau vụ cực quang cầu hai người đã bị đạo diễn Đoàn đuổi đi, không ngờ được hôm nay liền gặp lại.

Tinh cầu điện ảnh A-12 đã bị đoàn phim Cực quang thuê trọn, trừ phi có thể như vị ‘Ẩn tiên sinh’ nào đó sở hữu phi thuyền riêng, có thể tùy ý lui tới các tinh cầu, hơn nữa còn là chủ đầu tư của bộ phim... còn lại thì không có bất kỳ người ngoài nào có thể đặt chân lên tinh cầu này.

Cho dù đoàn phim có thể trực tiếp thuê một chiếc phi thuyền đưa hai nhân viên công tác kia rời đi, thế nhưng như vậy không tránh khỏi phí một khoản tiền lớn, hơn nữa hiện tại cũng sắp đóng máy rồi, vậy nên phó đạo diễn Vương phụ trách phương diện này dự định đợi sau khi đoàn phim đóng máy hẳn mang hai vị kia cùng trở về.

Chẳng ai ngờ được, hai người nọ cứ nhiên lại đột nhiên xuất hiện ở trường quay, hơn nữa còn lôi kéo Liêu Tinh không buông tay.

Tiểu Trần vẻ mặt thống khổ nhìn Liêu Tinh, nói: “Liêu tiên sinh, ngài nói sau khi hoàn thành công việc sẽ cho chúng tôi một số tiền lớn, còn giúp tôi an bài công tác, thế nhưng vì sao phó đạo diễn Vương lại nói chúng tôi sau này không thể làm việc trong giới giải trí nữa? Ngài không thể cắt đứt đường sống của chúng tôi như vậy!”

Mà bên kia, tiểu Lý đã tìm tới Đoàn Tư Nguyên, vẻ mặt vô cùng ân hận: “Đạo diễn đoàn, bọn tôi biết sai

rồi, van anh chừa cho bọn tôi một con đường đi. Tôi thực sự không biết chuyện sẽ thành như vậy, chúng tôi cũng không ngờ Sở Ngôn sẽ bị thương, nếu như sớm biết kết quả như thế, chúng tôi làm sao dám chứ?”

Thái độ của bọn họ thành khẩn nghiêm túc, tiểu Lý còn đỏ vành mắt, thoáng cái hù hết tất cả mọi người đang có mặt, ngay cả Đoạn Tư Nguyên cũng không để tâm chuyện khác mà nghiêm túc suy tư những lời của bọn họ, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Liêu Tinh cũng đang ngơ ngác, cau mày hỏi: “Liêu Tinh, bọn họ nói như vậy... rốt cục là có chuyện gì?”

Liêu Tinh biến sắc, nhanh chóng giải thích: “Tôi thực sự không biết là có chuyện gì, hai anh đang làm gì thế?”

Liêu Tinh vừa nói vừa muốn giãy ra khỏi tay tiểu Trần, thế nhưng tiểu Trần làm sao cho phép chứ? Hai người lập tức ồn ào lên, chuyện cũng theo đó lớn ra, ngay cả những người ở hơi xa một chút chuẩn bị đạo cụ như đạo diễn Vương và nhân viên tổ phục trang cũng đều chạy tới, muốn xem rốt cục là có chuyện gì.

Trong tình huống bất chợt như vậy, căn bản không có ai để ý đến biểu hiện của tiểu Trần và tiểu Lý có chút khoa trương, ai cũng không nhận ra bọn họ là đang diễn trò, hơn nữa còn là bị người khác mua chuộc đến diễn trò.

Sở Ngôn và Chu Hòa Huy nhìn kỹ thuật diễn của bọn họ chỉ có thể lắc đầu không nói, cũng may mà hiện tại mọi người còn chưa hiểu ra sao, không quá chú tâm, chỉ cần Đoạn Tư Nguyên tỉnh táo lại, vừa liếc mắt liền nhận ra diễn xuất vụng về của bọn họ.

Bất quá cho đến lúc này, hiệu quả Sở Ngôn muốn tạo ra đã đạt được.

Đối mặt sự chỉ trích ‘bỗng nhiên’ xuất hiện, Liêu Tinh tự nhiên thề thốt phủ nhận, hần cho dù có ngu xuẩn hơn nữa cũng không có khả năng thực sự mua chuộc hai nhân viên trông giữ cực quang cầu, lưu lại nhược điểm lớn đến thế. Nhưng nếu đối phương vẫn khẳng định xác nhận là do hần làm, hần cũng không có cách nào chối cãi, bất chợt, trợ lý của Liêu Tinh đứng bật dậy, nói: “Hai người mau nói cho rõ, Liêu Tinh tiếp xúc với hai người vào lúc nào, lại làm sao mới khiến hai người đồng ý giúp đỡ? Hai người đã nhận được cái gì?”

Loại tình huống này đương nhiên Chu Hòa Huy cũng đoán được từ sớm, vậy nên tiểu Trần tiểu Lý đã chuẩn bị xong lý do thoái thác.

Một phen tranh luận, lời nói dối bịa đến không hề sơ hở, ngay cả người luôn được cả đối phương công nhận là tốt tính như Liêu cũng đen mặt từ lâu, biểu tình tức giận nhìn hai nhân viên nọ, ánh mắt hung ác.

Theo càng lúc càng có nhiều người hoài nghi nhìn về phía mình, Liêu Tinh quả thực giận đến chỉ hận không đem hai người trước mặt lột da lóc xương, trực tiếp nuốt hết vào bụng. Liêu Tinh hần từ bốn năm trước gia nhập giới giải trí đến bây giờ vẫn là lần đầu tiên bị người ta đổ oan như vậy, hần có bao nhiêu ngu xuẩn mới làm ra chuyện mua chuộc người khác chứ? Sai lầm cấp thấp như thế tuyệt đối không thể xảy ra!

Cảm nhận được ánh mắt dò xét của những người xung quanh, Liêu Tinh chỉ đành thu liễm biểu tình đáng sợ, tận lực diễn thành kẻ vô tội bị bắt ngờ đổ oan. Thế nhưng khi hắn mở miệng giải thích với Đoạn Tư Nguyên, loại bực bội cảm phần trong ngôn ngữ lại không có khả năng hoàn toàn che giấu, khiến mọi người cũng có chút kinh ngạc sửng sốt.

“Đạo diễn Đoạn, nếu như chuyện này thực sự do tôi làm, tôi sao có thể ngu xuẩn như vậy? Chỉ bằng lời nói không đối chứng của hai người kia cũng không thể đem mọi chuyện đổ lên người tôi, tôi thật sự không có mua chuộc bọn họ, xin anh nhất định phải trả lại trong sạch cho tôi!” Lời nói và dứt, Liêu Tinh lại nhìn về phía tiểu Trần cùng tiểu Lý, một tia hung tợn lóe lên trong mắt, thế nhưng rất nhanh hắn lại đổi thành biểu tình thất vọng, ôn tồn khuyên nhủ: “Là ai chỉ thị hai người nói xấu tôi? Hai người đừng nói dối nữa, nếu như tôi thật sự làm ra chuyện này thì cứ để thiên lôi giáng búa!”

“Đùng đoàng —— “

Mọi người: “...”

Liêu Tinh: “...”

Phó đạo diễn Vương ở bên cạnh cười gượng hai tiếng, nói: “Màn cuối cùng là cảnh Phượng Tu đối chiến với thiên đạo, cần hiệu ứng sắp chớp, tôi vừa rồi mới phân phó tổ đạo cụ thử máy. Mọi người đừng quá để ý.”

Một đoạn này tuy rằng không đến mức khiến mọi người bật cười, thế nhưng cũng đủ Đoạn Tư Nguyên lại dần tỉnh táo lại. Anh vừa tỉ mỉ xem xét liền phát hiện biến tình và thái độ của hai nhân viên kia có chút kỳ quái, vậy nên liền có chút nghi ngờ, cẩn thận hỏi: “Hai người đem mọi chuyện kể lại lần nữa, phải nói chính xác thời gian và địa điểm.”

Tiểu Trần và tiểu Lý liếc nhìn nhau, đem lời nói lặp lại một lần, đồng thời tăng thêm mốc thời gian đã sớm biên soạn trước.

Chỉ là bọn họ vừa kể đến phân nửa đã có một nhân viên hiện trường hô to: “Anh ta nói dối! Lúc đó tôi vừa vặn đang ở cùng Liêu Tinh, anh ta nói muốn đi uống nước, nhờ tôi đi rót dùm, trước sau không quá ba phút.”

Người này vừa nói xong lại có một thành viên khác nhớ lại: “A Minh nói đúng, khi ấy tôi cũng thấy Liêu Tinh căn bản không đi gặp tiểu Trần hay tiểu Lý, bởi vì anh Mập trước đó có nhờ tôi cầm ít đạo cụ đến cho Liêu Tinh xem thử, vậy nên tôi có thể làm chứng...”

Hai người vừa dứt lời, thấy bọn họ còn muốn dài dòng gì đó, trợ lý anh Mập của Liêu Tinh liền vội vàng chen miệng: “Đúng! Đúng là như vậy! Tôi nhớ rồi, hình như đúng là lúc đó, Liêu Tinh không có cùng hai người này gặp mặt. Đạo diễn Đoạn, nếu đã có người đứng ra chứng minh, xin anh nhất định phải cho Liêu Tinh nhà chúng tôi một công đạo, bằng không công ty chúng tôi sẽ dùng con đường pháp luật đến văn hồi danh dự của Liêu Tinh..”

Chỉ trong nháy mắt sự thật đã được phơi bày, thái độ của Đoạn Tư Nguyên lạnh như băng gọi bảo an đoàn phim đến vớt hai nhân viên không biết tốt xấu kia ra ngoài, đồng thời còn an ủi Liêu Tinh, hy vọng đối phương bỏ qua.

Đoạn Tư Nguyên mấy hôm nay đã bị đủ chuyện làm cho mệt mỏi, may là tính tình Liêu Tinh khá tốt, tuy rằng rất tức giận nhưng vẫn tỏ ra thông cảm, tiếp nhận lời xin lỗi của anh.

Bất quá sau khi chuyện này qua rồi, Sở Ngôn lại có chút suy nghĩ nhìn về phía tổ đạo cụ, trầm ngâm hồi lâu. Đến buổi chiều khi bắt đầu quay phim y liền nhỏ giọng nói với Chu Hòa Huy: “Anh Chu, em nghĩ có thể xuống tay từ phía tổ đạo cụ, nhìn xem rốt cuộc đã phát sinh việc gì.”

Chu Hòa Huy gật đầu, nói: “Được, bất quá Tiểu Ngôn, cậu đã sớm đoán được chuyện lúc sáng sẽ không ảnh hưởng gì đến Liêu Tinh sao?”

Sở Ngôn mỉm cười gật đầu: “Hai người kia nói không đối chứng làm sao có người tin tưởng? Chuyện này không có khả năng sinh ra bất kỳ ảnh hưởng gì với Liêu Tinh, thậm chí có thể nói sẽ khiến anh ta càng có vẻ đáng thương hơn một chút. Bất quá ngược lại em đã nhận ra, người trong đoàn phim hình như đều đặc biệt thích anh ta, nhất là những nhân viên công tác cơ sở nhất, quan hệ của những người đó với Liêu Tinh đều rất tốt.”

Chu Hòa Huy nói: “Mặt mũi bên ngoài của cậu ta vẫn giữ rất tốt.”

Sở Ngôn cũng lắc đầu: “Cho dù tốt cũng sẽ có sơ hở, giống như vừa rồi, trợ lý của anh ta vì sao muốn cắt lời hai người kia? Nhất định có nguyên nhân. Em cho rằng đạo diễn Đoạn không có tinh lực đặt trên việc này nên mới không chú ý, thế nhưng luôn có người sẽ nghĩ đến.”

Chu Hòa Huy suy nghĩ một hồi: “Trịnh Tâm Ngưng?”

Sở Ngôn nhếch khóe miệng: “Em bình thường đều gọi thứ này là trực giác của phụ nữ.”

Kỳ thực vừa rồi lúc mọi chuyện phát sinh, Sở Ngôn để ý thấy ánh mắt của Trịnh Tâm Ngưng có chút khác lạ. Cô vẫn luôn hoài nghi đánh giá Liêu Tinh, đồng thời khi trợ lý của Liêu Tinh xen lời, cô liền rất chăm chú nhìn hai vị nhân viên kia thật lâu.

Về việc Trịnh Tâm Ngưng rất ưu ái y, tuy rằng Sở Ngôn cảm thấy có hơi kỳ quái nhưng cũng có thể đoán ra một hai. Trịnh Tâm Ngưng là nghệ sỹ của Thiên Thịnh, sợ rằng thái độ tốt đẹp của cô đối với y ngoài trừ lý do ‘rất thích Ti Tích’ kia, chủ yếu còn vì lời dăn dò của người khác.

Do đó trong chuyện của Liêu Tinh lần này, Sở Ngôn rất tin tưởng Trịnh Tâm Ngưng sẽ chủ động thăm dò chân tướng. Cô gái tính tình hào phóng này là người rất trực tiếp, đối mặt với những âm mưu vụn vặt như vậy, cho dù hoàn toàn không có ảnh hưởng đến Sở Ngôn, thế nhưng Trịnh Tâm Ngưng cũng sẽ không để sót bất kỳ hạt sạn nào.

Quả không khiến cho Sở Ngôn thất vọng, tối hôm đó khi lịch diễn còn chưa hoàn thành Trịnh Tâm Ngưng đã mang theo thần sắc trịnh trọng đi tìm Đoạn Tư Nguyên, đồng thời còn triệu tập vài đương sự qua, bắt đầu gỡ nút chân tướng. Chuyện như vậy có chút quá mức long trọng, trường hợp chẳng khác gì thám tử phá án trong phim trinh thám, khiến những thành viên khác trong đoàn phim có chút dở khóc dở cười.

Nhưng mà, sau khi Trịnh Tâm Ngưng gọi vài nhân viên tổ đạo cụ lên hỏi vài câu, bọn họ liền không cười nổi nữa. Mọi người đều dùng ánh mắt không dám tin tưởng nhìn về phía Liêu Tinh sắc mặt trắng nhợt bên cạnh, mà nữ 2 vốn đang đứng cạnh Liêu Tinh cũng bất giác lui về phía sau một bước.

Trịnh Tâm Ngưng tính tình chính trực không vừa mắt nhất là loại người trốn sau lưng kẻ khác làm chuyện xấu như thế, cô hừ lạnh một tiếng nhìn về phía Liêu Tinh thần sắc hốt hoảng, cười lạnh: “Chuyện tôi muốn nói chỉ có như vậy. Anh Đoạn, tiếp theo liền giao cho anh đi.”

Tuy rằng mọi việc Sở Ngôn đều để lại cho Trịnh Tâm Ngưng xử lý, thế nhưng y thật không ngờ Liêu Tinh lại làm ra thủ đoạn đến nhường này. Loại phương pháp này quả thực chỉ có y thực hiện được, đổi thành bất cứ ai khác cũng không có hiệu quả như thế.

Giống như những lời Liêu Tinh nói, hẳn không có khả năng đại đột đến mức trực tiếp tiếp xúc với người giữ cực quang cầu, thế nhưng hẳn lại vòng vo vài vòng, từ hai ngày trước đã đem cực quang cầu thay đổi.

Những nhân viên công tác cơ sở đều có quan hệ rất tốt với Liêu Tinh, vậy nên nếu như Liêu Tinh lên tiếng nhờ vả bọn họ đều tình nguyện đi làm, đồng thời còn làm rất chu toàn. Vậy nên Liêu Tinh liền nhờ nhân viên A đi làm chuyện A, nhờ nhân viên B làm việc B, nhân viên C làm chuyện C... đến cuối cùng, khi nhân viên công tác F đem nhân của hai viên cực quang cầu nhầm lẫn, ngay cả chính bọn họ cũng không ý thức được toàn bộ quá trình là như thế nào, bởi vì bọn họ hoàn toàn không tham gia vào suốt cả sự kiện.

Có thủ đoạn thông minh như vậy, thảo nào trước giờ Liêu Tinh chưa từng bị ai lật tẩy.

Bất quá thật ra cũng chỉ có sự kiện cực quang cầu là hẳn tỉ mỉ bố trí, khi ấy Liêu Tinh cũng chỉ muốn khiến Sở Ngôn bị đau một chút, coi như trêu cợt. Hẳn hoàn toàn không ngờ Sở Ngôn cư nhiên sẽ dùng lực như vậy, thậm chí đem cả cực quang cầu thật cũng đánh vỡ, mà bản thân còn vì thế bị thương.

Nếu như Sở Ngôn chỉ nhẹ nhàng vỗ một cái làm đáng, tối đa chỉ là hơi đau đòn, lần này là do Sở Ngôn xui xẻo, mà thành viên tổ đạo cụ cũng do đó phải chịu đạo diễn Đoạn mắng to hồi lâu.

Tuy rằng những việc xui xẻo trước kia của Sở Ngôn đã không thể tra lại, nhưng vài người do có gợi ý cũng bắt đầu nhớ đến: “Đúng rồi! Hôm đó sở dĩ có ly nước xuất hiện trong khung hình là vì trợ lý của Liêu Tinh đột nhiên gọi tôi qua nhờ vả, khi ấy tôi đang uống nước, chỉ đành đặt xuống nghĩ rằng lát nữa sẽ về dọn dẹp. Tôi không ngờ ly nước đó sẽ đi vào khung hình, khiến cả một cảnh vốn đã quay tốt lại phải đem ra chụp lại. Nếu không có người nhắc tôi cũng không nhớ ra!”

Sau khi tất cả mọi việc đều được vạch trần, Sở Ngôn làm người bị hại thần tình phức tạp bước tới trước mặt Liêu Tinh, những người khác đều cho rằng cậu muốn chỉ trích đối phương, muốn nghe đối phương xin lỗi, nào ngờ Sở Ngôn chỉ than nhẹ một tiếng, hỏi: “Anh tốn nhiều tâm tư như vậy chỉ vì muốn trêu cợt tôi,

thật sự rất thú vị sao?”

Liêu Tinh thần sắc đổi đổi, chỉ đành mỉm cười giải thích: “Tôi nghĩ rằng là có gì đó lầm lẫn rồi...”

Nhưng hiện tại nói như vậy còn có người tin sao?

Rất nhanh, tám mặt nạ nguy quân tử của Liêu Tinh bị cả đoàn làm phim lột xuống, nhất là sau khi vài nhân viên nhận ra người lần trước quen mang đạo cụ bị đuổi ra khỏi đoàn phim cũng do Liêu Tinh tính kế, bọn họ thực sự trong lòng run sợ, đối với Liêu Tinh cũng càng thêm chán ghét.

Nếu như trước giờ bạn luôn sống với một con cừu, đột nhiên phát hiện nó hóa ra là sói, như vậy bạn có sợ không?

Trong lúc nhất thời, địa vị của Liêu Tinh ở đoàn phim nguyên bản có bao nhiêu được hoan nghênh thì hiện tại có bấy nhiêu lạnh lẽo. Có thể đoán được, việc bộ mặt thật của hắn bị cả giới giải trí của Hoa quốc nhận ra cũng chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi, rất nhanh mọi người đều sẽ biết được hắn rốt cuộc là người như thế nào.

Bất quá mãi đến cuối cùng Liêu Tinh cũng không chịu xin lỗi, trước sau kiên trì mọi việc đều chỉ là hiểu lầm, hắn cái gì cũng không làm. Thế nhưng chờ đến tối, khi một người đàn ông anh tuấn cao ráo xuất hiện tại đoàn phim Cực quang, tin tức mà anh ta mang tới lại khiến Liêu Tinh cảm thấy cả người như bị sét đánh, triệt để cháy khét ngay tại chỗ.

Vị nghệ sỹ xếp hạng thứ 57 toàn Hoa quốc, diễn viên tuyến đầu nổi tiếng – Bạch Kỳ Nhiên, mỉm cười lộ ra vài cái răng trắng bóng, nói: “Đạo diễn Đoàn, sợ rằng kế hoạch quay chụp của anh phải kéo dài thêm một tuần lễ. Thiên Thịnh lại gia tăng tiền đầu tư thêm một trăm triệu tinh tệ, tôi sẽ gia nhập đoàn phim đóng vai Đại tể ti Nguyên Tam Hoa.”

53. Chương 53

Một trăm triệu tinh tệ, lại thêm một Bạch Kỳ Nhiên.

Hành vi hào phóng như vậy đủ khiến cả đoàn phim khiếp sợ, thậm chí cho dù là Trịnh Tâm Ngưng thường xuyên tham gia những đại chế tác cũng không khỏi sửng sốt, sau hồi lâu mới khôi phục tinh thần. Về phần Liêu Tinh, hiển nhiên đang trưng ra vẻ mặt xấu hổ giận dữ!

Loại việc nhà đầu tư trực tiếp quyết định đổi người này tuyệt đối là sự vũ nhục cực lớn, hơn nữa hắn hoàn toàn không được thông báo gì cả, từ đầu đến cuối việc này đều là đơn phương thông báo!

Đến tận bây giờ, Liêu Tinh cũng đã không tiếp tục giả vờ được nữa, hắn xụ mặt yêu cầu đoàn phim phải

cho mình một câu trả lời hợp lý, thế nhưng người đại diện của Bạch Kỳ Nhiên ở bên cạnh nghe được câu hỏi này chỉ kinh ngạc nói: “Lẽ nào công ty của cậu chưa thông báo sao? Tiền vi phạm hợp đồng đã sớm chuyển đi?”

Lời này khiến Liêu Tinh lập tức sững sờ, lúng túng đứng yên tại chỗ.

Nếu công ty quản lý của hắn đã tiếp nhận chuyện này nhưng lại không cho hắn biết, thái độ lơ là đó khiến Liêu Tinh không khỏi có chút thấp thỏm. Trợ lý của hắn vốn định nói thêm gì đó lại bị Liêu Tinh ngăn cản, bọn họ chỉ có thể vừa xấu hổ vừa giận dữ tiếp nhận sự thật mình đã bị đuổi khỏi đoàn phim.

Rõ ràng chỉ còn một ngày nữa là có thể đóng máy, thế nhưng tất cả rốt cuộc lại không còn quan hệ gì với hắn. Lúc Liêu Tinh rời đi, cả đoàn phim cứ nhiên không ai đứng ra đưa tiễn, thậm chí còn có nhân viên lén lén lút lút từ xa nhìn qua, nhỏ giọng nói thầm: “Thực sự không thể tin được, hóa ra Liêu Tinh là người như vậy, trước đây tôi còn cảm thấy anh ta là người tốt, quả là đáng sợ mà, tôi cũng không hy vọng bị anh ta hại mất việc như người lần trước...”

Đồng hành với màn đêm bao phủ lên tinh cầu A-12 chính là sự rời đi của Liêu Tinh cùng trợ lý, nhìn bóng dáng chậm rãi biến mất của bọn họ, Sở Ngôn hí hóp mắt suy nghĩ hồi lâu, sau một lúc mới cùng Chu Hòa Huy và Vu Đồng Đồng trở về phòng nghỉ.

Ba người tản bộ về nơi ở, Chu Hòa Huy chợt cảm khái: “Chuyện tính tình của Liêu Tinh nhất định sẽ nhanh chóng bị truyền khắp giới giải trí, bất quá như vậy kỳ thực cũng tốt, trước kia nhìn cũng quá giả tạo rồi, rất nhiều người trong lòng kỳ thực cũng không thích cậu ta.”

Vu Đồng Đồng nghe vậy hơi sững sờ: “Không thích? Anh ta giả vờ tốt như vậy, không phải sẽ được rất nhiều người thích sao?”

Chu Hòa Huy nhìn bộ dạng kinh ngạc của Vu Đồng Đồng, cười cười lắc đầu: Cậu còn quá trẻ, suy nghĩ cũng đơn giản, một nguy quân tử khẩu Phật tâm xà và một tên tiểu nhân trước sau như một, cậu cho rằng ai mới đáng sợ hơn? Đương nhiên là người trước sẽ đáng sợ hơn rồi. Bởi vì cậu sẽ không biết được khi nào đối phương sẽ đột nhiên đâm mình một dao.” Dừng một chút, Chu Hòa Huy bỗng nhiên nghĩ đến: “Được rồi, Tiểu Ngôn, anh đến giờ vẫn không hiểu, vì sao Liêu Tinh một mực nhắm vào cậu, cậu có biết không?”

Sở Ngôn nguyên bản đang cúi đầu xem tin nhắn trên weibo, đột nhiên bị hỏi thì có hơi giật mình, sau đó cười nói: “Bởi vì bộ dạng của em đẹp trai hơn anh ta chẳng?”

Chu Hòa Huy: “...”

Vu Đồng Đồng: “Phụt!”

Đùa giỡn xong, Sở Ngôn lại đóng máy truyền tin, ngẩng đầu nhìn trời sao vô biên vô tận phía trên. Chỉ thấy giữa màn đêm đen kịt, vô số ngôi sao lấp lánh tỏa sáng, dãy ngân hà nghìn năm trước rất khó nhìn thấy nhưng đến thời đại khoa học kỹ thuật phát triển cực độ như hiện tại cũng đã không còn là xa xỉ phẩm,

ngược lại coi như cảnh đêm tiêu chuẩn tại rất nhiều nơi.

Sau một lát suy tư, Sở Ngôn rốt cục nói ra đáp án bản thân suy đoán đã lâu: “Em nghĩ có lẽ liên quan đến Lý Triết Thiên đi. Liêu Tinh và Lý Triết Thiên là bạn bè, Lý Triết Thiên là do chuyện của em mới thành như hiện tại, Liêu Tinh có lẽ là muốn trả thù cho bạn mình, cũng có lẽ bản thân anh ta có quan hệ lợi ích với Lý Triết Thiên. Nói tóm lại, em khẳng định đã ngăn đường anh ta, nếu không ở lần đối diện đầu tiên anh ta cũng sẽ không chủ động áp diễn.”

Chu Hòa Huy suy nghĩ một chút, nói: “Để anh điều tra một chút xem, tìm hiểu rõ quan hệ của Lý Triết Thiên và Liêu Tinh rốt cuộc là thế nào.”

Sở Ngôn nhẹ nhàng ‘Ừ’ một tiếng, ba người không tiếp tục nói về đề tài này nữa, lúc Liêu Tinh đến đây không gây được sóng gió gì, khi ra đi cũng chẳng có bao nhiêu kẻ quan tâm, rất nhanh cái tên đó đã bị nhiều người ném ra sau đầu. Về phần tương lai của anh ta, không cần phí lời cũng có thể đoán được, hình tượng đã tan vỡ, ở trong giới tự nhiên lặn lội không tốt.

Tối hôm đó, Sở Ngôn vừa tắm rửa xong đã nhận được một cuộc điện thoại xa lạ.

Nghìn năm sau, nhân số cấp tốc tăng trưởng, số điện thoại từ lâu đã không còn là một dãy số Ả Rập, mà biểu thị cuộc gọi trên máy truyền tin cũng đổi thành một màn ánh sáng rực rỡ, trên đó chạy một dọc chữ viết lấp lánh. Châm chúc hồi lâu, Sở Ngôn vẫn quyết định nhận cú điện thoại này.

Hai bên nổi máy, một thân ảnh tuần tú cáo ngất lập tức xuất hiện trong phòng.

Nhìn gương mặt quen thuộc kia, Sở Ngôn chỉ sửng sốt một thoáng liền mỉm cười nói: “Hạ tiên sinh, đã lâu không gặp.”

Hạ Bách Thâm nghe vậy thì nhú mày, hỏi ngược lại: “Không ngạc nhiên vì sao tôi đột nhiên gọi tới à?”

Sở Ngôn nghe xong lời này hơi cong môi, biểu tình ‘Anh vui vẻ là được rồi’, cười nói: “Vậy thì, anh vì sao đột nhiên muốn tìm tôi vậy, Hạ tiên sinh?”

Hạ Bách Thâm rất đương nhiên hồi đáp: “Tôi đi tìm vợ mình, có vấn đề gì sao?”

Đây quả thực là cố ý dụ người khác hỏi, sau đó đem câu trả lời mình đã chuẩn bị từ lâu tung ra!

Sở Ngôn cười nhẹ ra tiếng, không để ý đến sự đùa giỡn của đối phương: “Vậy thật đáng tiếc, anh đã gọi nhầm người rồi.”

Ngay lúc đó, Hạ Bách Thâm bất chợt ngất liên lạc, trong lúc Sở Ngôn còn chưa kịp phản ứng lại thì đối phương đã gọi đến lần nữa. Sau khi y tiếp nhận trò chuyện Hạ Bách Thâm liền kinh ngạc nói: “Vừa rồi có

người bảo rằng tôi gọi nhầm người, xem ra lần này là đã đúng.”

Chưa từng thấy bộ dạng hài hước của đối phương như vậy, cho dù là Sở Ngôn cũng không kèm chế được, đợi hai người lại nói thêm vài câu bầu không khí mới dần trở nên bình thường. Sở Ngôn vớt khăn lau tóc qua một bên, giống như vô ý hỏi thăm: “Hạ tiên sinh, gần đây anh có đặc biệt quan tâm chuyện gì sao?”

Hạ Bách Thâm cũng khép quyển sách dày trong tay lại, ngược mắt hỏi: “Chuyện gì?”

Đôi mắt phượng hẹp dài cong lên, Sở Ngôn thẳng thắn nói: “Chuyện của tôi.”

Phía bên kia Hạ Bách Thâm hơi ngừng một chút, sau đó trực tiếp đặt quyển sách xuống bàn, ngẩng đầu nhìn hình ảnh giả lập của thiếu niên, đôi mày anh tuấn cau lại, cuối cùng còn hỏi: “Nghe nói cậu bị thương?”

Sở Ngôn lắc đầu: “Chỉ là chút máu đọng, đã sớm khỏi hẳn.” Dừng một chút, Sở Ngôn rốt cục hỏi ra: “Vì sao giúp tôi?”

Nhìn biểu tình nghiêm túc trịnh trọng của thiếu niên, đôi mắt thâm thúy của Hạ Bách Thâm càng thêm trầm nặng, sắc mặt anh lạnh lùng môi mỏng kéo nhẹ đánh giá. Anh nhìn bao lâu, Sở Ngôn liền yên lặng bấy lâu, đến cuối cùng Hạ Bách Thâm rốt cục cũng lên tiếng: “Tôi cho rằng, trở thành chỗ dựa cho vợ mình hình như là chuyện đương nhiên đi?”

Lần này là Sở Ngôn trực tiếp đóng máy truyền tin.

Trước khi kết thúc đoạn trò chuyện vừa rồi, Sở Ngôn còn nhanh miệng để lại một câu “Vợ của anh có thể sẽ cảm thấy vui vẻ, thế nhưng đáng tiếc là tôi lại không vui”, sau đó không đợi Hạ Bách Thâm phản ứng đã trực tiếp ngắt liên lạc.

Hạ Bách Thâm sống suốt hai mươi lăm năm, đây vẫn là lần đầu tiên bị người ta ngắt liên lạc. Loại cảm giác xa lạ này khiến anh hơi ngơ ngẩn, thế nhưng sau khi lấy lại tinh thần lại cảm thấy rất thú vị, hẳn tỉ mỉ suy nghĩ một hồi cũng không rõ ràng, vì sao trước đó không khí trò chuyện của bọn họ còn đặc biệt tốt, thoáng cái đối phương làm thế nào lại tức giận rồi.

Mà bên kia, Sở Ngôn thật ra cũng không tính là tức giận, trái lại còn không nhịn được mỉm cười. Ý đem sổ liên lạc của Hạ Bách Thâm lưu vào danh bạ, nhìn một dãy ký tự lấp lánh kia, khóe miệng hơi cong, giọng điệu tràn ngập nguy hiểm thì thầm: “Vợ của anh? Hay là nên nói... tôi mới là chồng của miếng thịt ngon lành này!”

Bóng đêm mê người, một đêm trôi qua rất nhanh. Ngày hôm sau, Bạch Kỳ Nhiên chính thức gia nhập đoàn phim, một lần nữa quay chụp phần diễn của Nguyên Tam Hoa.

Cho dù Bạch Kỳ Nhiên đã thực sự tiến vào, thế nhưng còn rất nhiều thành viên trong đoàn chưa thể tiếp

thu sự thật này.

Nếu như nói Liêu Tinh là nghệ sỹ đang hot hiện nay, như vậy theo cách nói của rất nhiều fans thì Bạch Kỳ Nhiên chính là một trong những diễn viên tuyến đầu nóng đến phỏng tay, số lượng fans trực tiếp có thể quảng Liêu Tinh xa mấy con phố!

Bạch Kỳ Nhiên gương mặt tuấn đạt, vóc người cao ráo, diễn xuất cũng rất tốt, đã từng được đề danh Ảnh đế tận ba lần. Hiện tại vị trí xếp hạng của anh ta trên ‘Hoa tình rực rỡ’ là 57, chỉ kém một tượng vàng Ảnh đế nữa liền có thể trở thành nhân vật tiêu biểu trong nhóm nghệ sỹ tuyến đầu.

Ranh giới giữa nghệ sỹ tuyến đầu và nghệ sỹ tuyến hai trên ‘Hoa tình rực rỡ’ là top 150, mà nghệ sỹ tuyến đầu và nghệ sỹ tuyến đầu tiêu biểu lại không có đường ranh giới chuẩn xác.

Giả sử như có một diễn viên trời sinh hút fans, danh tiếng nổi bật, như vậy cho dù thiên phú diễn xuất có tệ đến thế nào, chỉ cần có thể chọc cho một đám fans cuồng nhiệt mua mua mua những xuất phẩm của người đó, như vậy diễn viên kia cũng có cơ hội trở thành nghệ sỹ tuyến đầu, thậm chí là nghệ sỹ tuyến đầu có lượng fans cực cao cũng không phải khó khăn.

Thế nhưng nếu người nọ muốn vượt lên thành nhân vật tiêu biểu, vậy thì chỉ có danh tiếng cũng vô dụng, bởi vì vị trí này còn cần giải thưởng căng bẻ mặt.

Không cần xét trên cả tinh hệ, chỉ nói những giải thưởng điện ảnh truyền hình của Hoa quốc mỗi năm đã có không dưới một trăm giải. Trong hơn một trăm giải này, có loại với tiếng tăm đứng đầu cả tinh hệ như Kim Thịnh, cũng có không ít giải thưởng tương đối nhỏ lẻ. Thế nhưng vô luận thế nào, chỉ cần diễn viên thu được một giải thưởng, trở thành Ảnh đế hoặc Ảnh hậu, như vậy nghệ sỹ đã có cơ hội vượt qua tuyến đầu, trở thành nhân vật tiêu biểu được trọng vọng —— thế nhưng đó cũng chỉ là cơ hội mà thôi.

Về phần Bạch Kỳ Nhiên, đây là diễn viên từng được đề danh cho giải thưởng nam chính xuất sắc nhất của Phi Thiên.

Toàn bộ Hoa quốc, người được công nhận là nghệ sỹ tuyến đầu tiêu biểu hiện tại tổng cộng có hơn bốn mươi vị, cái xếp hạng 57 kia rõ ràng đã chứng tỏ danh tiếng cực thịnh của Bạch Kỳ Nhiên, lại thêm một đề danh giải thưởng của một trong tám liên hoan phim lớn nhất Hoa quốc, danh tiếng của Bạch Kỳ Nhiên sớm muộn gì cũng có thể vượt qua tuyến đầu, trở thành nhóm người đứng ở đỉnh kim tự tháp.

Thế nhưng hiện tại, một nghệ sỹ đứng đầu như vậy lại cố tình chạy tới Cực quang diễn nam 2.

Bạn muốn nói Cực quang mời không nổi Bạch Kỳ Nhiên? Tuyệt đối không phải.

Trịnh Tâm Ngưng hiện tại có xếp hạng thứ 59 trên ‘Hoa tình rực rỡ’, cô thậm chí còn từng chân chính nhận được một giải thưởng, địa vị trong giới giải trí hoàn toàn không thấp hơn Bạch Kỳ Nhiên, diễn xuất cũng không yếu hơn đối phương. Thế nhưng vai diễn của Trịnh Tâm Ngưng là nữ chính, Bạch Kỳ Nhiên lại chỉ là nam 2 nha!

Để Bạch Kỳ Nhiên vội chạy tới làm phối hợp diễn cho Sở Ngôn, cái đãi ngộ này quá cao rồi, có vài người tương đối thông minh trong đoàn phim đã bắt đầu cân nhắc: Thiên Thịnh vì lý do gì lại nâng đỡ Sở Ngôn đến mức này, thậm chí không tiếc dùng Bạch Kỳ Nhiên để làm nền?

Nguyên nhân thực sự trong đó Sở Ngôn có thể đoán ra một chút, thế nhưng giữa lúc mọi người đều nhìn chằm chằm như vậy, đương sự chợt bước đến trước mặt của Sở Ngôn, cười híp mắt nhìn cậu.

Bề ngoài tuấn tú của con lai hai dòng máu khiến người thanh niên này cho dù đứng giữa đám đông cũng có thể nổi bật thu hút ánh nhìn, đôi mắt màu lam nhạt nọ lúc này không ngừng lưu chuyển đảo quanh trên người Sở Ngôn. Sau khi quan sát tỉ mỉ từ trên xuống dưới một hồi, Bạch Kỳ Nhiên không đợi Sở Ngôn phản ứng đã ngồi xuống bên cạnh, thái độ tùy tiện, quen thuộc khoác tay lên vai thiếu niên, nói: “Cậu là Sở Ngôn phải không? Anh là Bạch Kỳ Nhiên, cảnh tiếp theo anh và cậu sẽ đối đầu với nhau, lúc cậu ra tay nhớ nhẹ nhàng một chút, đừng nhắm vào mặt anh mà đánh, anh sợ các fans thương tâm!”

54. Chương 54

Đã đến thế giới này gần một năm, đây là lần đầu tiên Sở Ngôn gặp được loại người như Bạch Kỳ Nhiên, kiểu tính cách tự động thân thiết này quả thực khiến người ta dở khóc dở cười. Đây cũng không phải giống thái độ hồ hởi thân thiện của Trịnh Tâm Ngưng mà là một kiểu rộng rãi thẳng thắn ‘không xem cậu là người ngoài’, ‘hai chúng ta là anh em tốt’.

Sở Ngôn không bài xích loại tính cách này, sau khi tiếp xúc còn cảm thấy Bạch Kỳ Nhiên khá là thú vị, hai người liền nhanh chóng thân thiết với nhau.

Diễn xuất của Bạch Kỳ Nhiên cũng rất tốt, so với Liêu Tinh thì không phải chỉ hơn một đẳng cấp. Tuy rằng bộ dạng của anh ta ngày thường rất không đứng đắn, thế nhưng vừa bước vào thời gian chân chính quay hình sẽ lập tức trở nên nghiêm nghị, ngoại trừ hai lần NG đầu tiên do chưa quen không khí, toàn bộ quá trình sau đó đều vô cùng thông thuận.

Hơn nữa mỗi lần sau khi kết thúc quay hình anh ta đều chạy đến chỗ của Sở Ngôn làm thân. Dựa theo cách nói của Bạch Kỳ Nhiên thì do bọn họ đều cùng một công ty, tự nhiên phải đi lại chuyên cần hơn một chút, hơn nữa người đại diện của anh từng dặn dò, Sở Ngôn là người tốt có thể tiếp xúc nhiều cũng không ngại.

Trịnh Tâm Ngưng ở bên cạnh nghe vậy liền không vui: “Chị không phải người của Thiên Thịnh sao? Chị không phải người tốt sao? Ôi chao Tiểu Bạch, lời này của cậu chị nghe không vui nha. Cậu nói rõ cho chị biết xem, vì sao cậu lại không thân cận với chị?”

Bạch Kỳ Nhiên vừa nghe lời này liền nhún vai, vô tội chớp mắt, nói: “Chị Trịnh, cái đạo lý đồng tính hút nhau khác phái đẩy nhau chị còn không hiểu à? Chị Từ từng dặn em phải chăm sóc Sở Ngôn cho tốt, như vậy đợi sau này em lại thân cận với chị hơn chút nữa.”

Không sai, Bạch Kỳ Nhiên là đồng tính.

Ở xã hội hiện tại, đồng tính cũng phổ biến không khác gì dị tính, kiểu nghệ sỹ trực tiếp công khai xu hướng giới tính như Bạch Kỳ Nhiên trong giới giải trí cũng không hiếm thấy, mọi người đều không cảm thấy có vấn đề gì, thậm chí còn cho rằng đây là chuyện đương nhiên.

Mà trong đoàn phim Cực quang cũng chỉ có một gã cổ lỗ sĩ như Sở Ngôn là chưa thích ứng được. Phải biết rằng, tại giới giải trí nghìn năm trước, nếu một ngôi sao bị phát hiện là đồng tính trên cơ bản đều chịu đả kích ngập đầu, có rất ít ngoại lệ. Chỉ ít đời trước cho tới trước khi rời đi Sở Ngôn vẫn giữ kín xu hướng giới tính của mình, không để bất kỳ ai biết được..

Nghe Bạch Kỳ Nhiên trả lời như vậy, Trịnh Tâm Ngưng chỉ liếc xéo một cái, bàn tay siết chặt. Bạch Kỳ Nhiên bị nhéo đến kêu gào chực khóc, cổ tình Trịnh Tâm Ngưng còn chưa hết giận cứ không ngừng gia lực, khiến người kia liên tục kêu to: “Đánh là thân mạng là yêu, chị Trịnh, cho dù chị có thích em hơn nữa cũng không thể đối với em như vậy chứ!”

Trịnh Tâm Ngưng cười lạnh một tiếng: “Vậy chị hôm nay sẽ thích cậu nhiều hơn một chút!”

Bạch Kỳ Nhiên và Trịnh Tâm Ngưng tự nhiên là khá quen thuộc, địa vị của hai người tại Thiên Thịnh khá tương đương, đều là lớp đàn anh đàn chị, còn từng cùng nhau đi thăm dò của Kim Thịnh. Nhìn bộ dạng đùa giỡn thân mật của hai người này, Sở Ngôn ở bên cạnh cười cười nhưng trong đầu vẫn suy nghĩ những lời Bạch Kỳ Nhiên để lộ.

Bạch Kỳ Nhiên đúng là một tên gốc thật thà, xem ai thuận mắt liền thân cận nhiều? Hẳn là không phải.

Những lời vừa rồi của Bạch Kỳ Nhiên cũng ám chỉ, là do người đại diện của anh ta hy vọng bọn họ có thể thân cận hơn, vả lại ‘Chị Từ’ cũng nhấn chữ muốn anh ta chăm sóc Sở Ngôn một chút. Bạch Kỳ Nhiên cũng hiểu những lời như vậy không nên nói thẳng trước mặt Sở Ngôn, Trịnh Tâm Ngưng ra tay nhéo người cắt đứt cuộc trò chuyện cũng là có nguyên nhân, bất quá bản thân Bạch Kỳ Nhiên không thích loại phương thức giấu diếm kiểu đó.

Anh rất trực tiếp đem mọi chuyện nói cho Sở Ngôn, mà loại phương thức thẳng thắn sẽ được khoan hồng này cũng khiến Sở Ngôn khá hài lòng.

‘Chị Từ’ hẳn là đang nói tới Từ Ngọc Dung, hơn nữa Sở Ngôn còn biết được từ chỗ Chu Hòa Huy, tuy rằng người đại diện hiện tại của Bạch Kỳ Nhiên là người đàn ông cao gầy xuất hiện trong đoàn phim, thế nhưng Từ Ngọc Dung mới chính là người đại diện chính sau lưng Bạch Kỳ Nhiên. Cũng giống như Nhậm Văn Dao, Bạch Kỳ Nhiên hiện tại đều dưới quyền quản lý của ‘An Thiệu Dương studio’, công ty đối với việc nâng đỡ anh ta vẫn không tiếc tài nguyên — ngoại trừ lần anh ta là được phái đến nâng đỡ Sở Ngôn.

Phía bên kia, Bạch Kỳ Nhiên và Trịnh Tâm Ngưng còn náo loạn hồi lâu mới tiếp tục đóng phim. Cái tốc độ lần này so với khi Liêu Tinh có mặt tuyệt đối không cùng đẳng cấp, diễn viên càng giỏi càng dễ khiến bạn diễn nhập tâm, từ đó đẩy nhanh tiến độ, mà Bạch Kỳ Nhiên cũng là một tồn tại như vậy.

Cho nên, có Sở Ngôn, Trịnh Tâm Ngưng và Bạch Kỳ Nhiên bonus, lịch quay vốn cho rằng cần đến một tuần mới có thể hoàn thành liền chỉ kết thúc trong năm ngày. Cực quang chính thức đóng máy!

Số tiền đầu tư cực lớn của công ty trò chơi và Thiên Thịnh đủ để đoàn phim vận chuyển phi thường thuận lợi, trong lúc bộ phim đang quay chụp thì công tác hậu kỳ đã bắt đầu được khởi động, dựa theo dự đoán của Đoạn Tư Nguyên, đại khái chỉ cần thêm một tháng nữa Cực quang đã có thể chiếu phim trên toàn quốc.

Có vài quốc gia khác cũng muốn nhập Cực quang về chiếu, Đoạn Tư Nguyên đều đem thời gian công chiếu của bọn họ chậm lại vài tháng, bảo đảm những fans của Hoa quốc có thể là nhóm người đầu tiên thưởng thức được bộ phim này.

Đợi sau khi buổi tiệc đóng máy phi thường náo nhiệt kết thúc, cả đoàn phim đều lên phi thuyền trở về tỉnh cầu bọn họ sống. Trịnh Tâm Ngưng bởi vì phải phối hợp lịch trình của một bộ phim khác nên cũng không cùng nhóm Sở Ngôn trở về Thủ đô tinh, mà Đoạn Tư Nguyên và nhân viên công tác quen thuộc của anh ta vốn cũng không định cư tại Thủ đô tinh, thế nên đều đi trên một phi thuyền khác.

Đến cuối cùng cũng chỉ còn nhóm người Sở Ngôn và Bạch Kỳ Nhiên cùng ngồi chung phi thuyền.

Trên đường đi, Bạch Kỳ Nhiên đem bản tính dong dài của mình biểu lộ không sót chút nào. Khi nhìn thấy tình cầu điện ảnh nào ngoài cửa sổ anh ta sẽ nói ‘Anh đã từng quay bộ phim xx ở đây, khí hậu trên đó quá mức khô ráo’, nếu thấy là một quần thể tiểu hành tinh, anh ta lại nói ‘Trước đây anh luôn cho rằng những quần thể hành tinh này đặc biệt xinh đẹp, đáng tiếc không thể đến du lịch’.

Từ cảnh sắc bên ngoài phi thuyền đến những chuyện thú vị khi còn bé, Bạch Kỳ Nhiên giống như mãi mãi cũng không nói hết chuyện, tiếng nói rôm rả như bắp rang nổ cứ thế vang lên. Ban đầu Sở Ngôn còn có thể chen vào hai câu, thế nhưng càng về sau y cũng chỉ có thể mỉm cười nghe đối phương thao thao bất tuyệt.

Đợi đến khi gần đáp xuống Thủ đô tinh, Bạch Kỳ Nhiên cũng sắp đem toàn bộ mười tám đời tổ tông của mình ra kể hết, cuối cùng còn thêm vào một câu “Đáng tiếc bộ phim tiếp theo của anh không quay ở Thủ đô tinh, nếu không thật sự muốn tâm sự với cậu nhiều hơn một chút”. Nói xong anh ta rất cực cũng với tay lấy ly nước, uống một ngụm.

Khóe miệng Sở Ngôn giật giật, bất đắc dĩ cười: “Em còn cho rằng anh không cần uống nước đâu.”

Bạch Kỳ Nhiên lắc đầu: “Là người đều phải uống nước, bất quá là anh không cần uống nhiều mà thôi. Anh cảm thấy bản thân mình đã rất thanh thuần mọng nước rồi, uống quá nhiều dễ bị phù thũng, vậy nên mới hạn chế.”

Tự kỷ đến trình độ này, gom hết cả hai đời của Sở Ngôn cũng chưa gặp được bao nhiêu. Đợi sau khi Bạch Kỳ Nhiên lại nói thêm một tràng, Sở Ngôn hơi mang ý tứ đùa giỡn nói: “Suốt hành trình anh cứ nói chuyện không ngừng, thật sự không cần nghỉ ngơi sao? Cũng không biết anh vì sao có nhiều lời muốn nói với em như vậy, lẽ nào anh trước giờ cũng thích nói chuyện như thế?”

Nào ngờ nói vừa dứt câu, đôi mắt của Bạch Kỳ Nhiên trong nháy mắt mở to, kinh ngạc hỏi: “Này, cậu không cảm thấy được anh là đang đeo đuổi cậu sao?”

Sở Ngôn: “...”

Bạch Kỳ Nhiên trưng ra bộ dạng đương nhiên: “Anh thực sự rất thích cậu nên mới theo đuổi nha, lẽ nào anh chưa từng nói anh đối với cậu là tình yêu sét đánh sao!”

Sở Ngôn: “...”

Phi thuyền đáp xuống sân bay, Sở Ngôn liền dẫn người đại diện và trợ lý của mình rời đi, tư thế kia nhìn sao cũng giống như đang chạy trốn chết. Mà ở bên cạnh cậu, trợ lý Vu Đồng Đồng vẫn chưa thoát khỏi cảm giác kinh hoàng, nói: “Cho đến hôm nay em cũng không ngờ được, nam thần quốc dân Bạch Kỳ Nhiên hóa ra có cá tính như vậy, em vẫn cảm thấy hình tượng của anh ta đặc biệt cao lãnh...”

Ba người tìm được chiếc xe huyền phù đã đậu hơn một tháng tại bãi, cùng lên xe rời đi.

Nghe Vu Đồng Đồng nói lời này, Sở Ngôn hơi sững sốt, sau đó lại cười: “Em nghĩ anh ta không cao lãnh?”

Vu Đồng Đồng gật đầu: “Đúng vậy, tuy rằng chỉ ở chung chưa tới một tuần thế nhưng em thấy Bạch Kỳ Nhiên thực sự rất tốt... Uhm, rất lạc quan, rất thẳng thắn nha.” Kỳ thực chính là một tên da mặt dày thích tự thân thiết với kẻ khác.

Sở Ngôn nghe vậy chỉ cười không nói, chưa đợi y mở miệng Chu Hòa Huy đã lên tiếng: “Bạch Kỳ Nhiên có thể lẫn lộn đến địa vị này khẳng định không đơn giản như vậy. Lời của cậu ta nói hai đứa chỉ nên tin năm phần, còn năm phần cứ để đó, nghe qua liền thôi.”

Vu Đồng Đồng kinh ngạc mở to mắt, qua một hồi mới hơi gật đầu, cả người đều có chút ỉu xiu, tựa hồ còn chưa tin được những việc mình nhìn nhận có thể là giả, chỉ là sự ngụy trang của người khác. Vừa nghĩ đến Bạch Kỳ Nhiên có thể cũng giống như Liêu Tinh, sự thân thiện chỉ là mặt nạ diễn xuất, trong lòng cô lập tức cảm thấy không được tự nhiên.

Phát hiện tâm tình của trợ lý không được tốt, Sở Ngôn hơi nhếch khóe môi, nhẹ giọng nói: “Em đừng buồn rầu như vậy, anh Chu nói có hơi khoa trương, tính cách của Bạch Kỳ Nhiên phần lớn hẳn là giống những gì anh ta đã biểu hiện, bất quá chuyện anh ta nói thích tôi thì có chút thành phần đùa giỡn rồi. Thoạt nhìn anh ta không giống sẽ thích loại người như tôi, hơn nữa những lúc bọn tôi nói chuyện với nhau rõ ràng thái độ của anh ta chỉ là bạn bè bình thường, không có những tình cảm khác.”

Lúc này Chu Hòa Huy mới phát hiện Vu Đồng Đồng cư nhiên hiểu lầm lời của mình, vì vậy liền nhanh chóng giải thích: “Đúng, Bạch Kỳ Nhiên trong giới nổi tiếng là người tốt tính, biểu hiện không sai biệt lắm với bên ngoài, cũng sẽ không đâm dao sau lưng người khác, thích ai liền nói thẳng, ghét người cũng không che giấu. Bất quá Tiểu Ngôn nói không sai, loại hình cậu ta thích hẳn không phải Tiểu Ngôn.”

Vừa nghe lời này, Sở Ngôn có hơi ngạc nhiên nhướn mày: “Ồ? Hóa ra anh Chu biết anh ấy thích kiểu người nào?”

Chu Hòa Huy sắc mặt cứng đờ, cười khan một chút rồi nói: “Mấy năm trước có một tạp chí phỏng vấn Bạch Kỳ Nhiên, khi trả lời câu hỏi mẫu người lý tưởng, cậu ta hình như đã nói thế này —— ‘Phải có khí thế, đủ ngầu, đủ gợi cảm, quan trọng nhất là vóc dáng phải cao hơn tôi, tuổi không được nhỏ hơn, tôi thích người lớn tuổi!’”

Sở Ngôn chiều cao 183cm, năm nay mới 19 tuổi, bộ dạng tinh xảo ôn nhuận: “...”

Ôm tâm tình vi diệu như vậy trở về nhà, chợt thấy trợ lý Lâm không biết đã đợi trước cửa từ lúc nào.

Người nọ mặc một bộ tây trang vừa người, đặc biệt cung kính cúi chào, sau đó đưa một tấm thẻ cho Sở Ngôn, nói: “Cậu Sở, đây là chìa khóa căn nhà thuộc sở hữu của Hạ tiên sinh ở Thủ đô tỉnh, xin cậu cất kỹ. Nếu như cậu cần, tôi có thể giúp cậu thêm vào chứng thực vân tay, thuận tiện ra vào.”

Nhìn tấm thẻ trong tay, Sở Ngôn tinh tế quan sát một lát, cười nói: “Đây là căn nhà thứ hai rồi nhỉ?”

Trợ lý Lâm hồi đáp: “Đây là nơi bình thường Hạ tiên sinh sẽ ở lúc về Thủ đô tỉnh.”

Lời này Sở Ngôn nghe hiểu được, cái chìa khóa trước kia cho y bình thường Hạ Bách Thâm cơ bản không ghé qua!

Trong lúc chờ Sở Ngôn trả lời, phần lưng trợ lý Lâm căng chặt, khẩn trương đến mồ hôi trán cũng sắp xuất hiện. Anh rất lo lắng, nếu như Sở Ngôn không nhận cái chìa khóa này thì nên làm thế nào, anh không dám đắc tội Sở Ngôn nhưng cũng không thể đắc tội Hạ Bách Thâm. Bất quá may mắn là lần này Sở Ngôn chỉ nhìn thẻ khóa hồi lâu liền nhận lấy, không lại giao trả trở về.

Trợ lý Lâm thầm thở dài một hơi, cả người giống như nhẹ nhàng hơn rất nhiều, nhanh chóng nói tạm biệt rồi rời đi.

Mà sau khi anh ta đi rồi, Sở Ngôn mở cửa vào nhà, quăng cái thẻ từ kia trên tủ gỗ ở huyện quan. Không từ chối cũng không có nghĩa là đồng ý, chỉ là nhận lấy chìa khóa mà thôi, về phần có đến ở hay không vẫn là chuyện riêng của y.

Tuy rằng lời nói là vậy, thế nhưng chờ Sở Ngôn tắm rửa xong chuẩn bị nghỉ ngơi, lúc đi ngang qua huyện quan lại chợt dừng bước, sau khi tỉ mỉ cân nhắc lại cầm thẻ khóa lên, cho vào ngăn kéo, từ đó không nhìn đến nữa.

Màn đêm buông xuống, tối nay đã định trước không phải đêm bình thường. Một trong tám lễ trao giải danh tiếng nhất của Hoa quốc, Kim Phượng, bắt đầu lục tục công bố danh sách đề cử, cùng lúc đó, đoàn phim Cực quang thông báo đóng máy, đồng thời phát ra một tin tức khiến cả thế giới mạng đều oanh động!

55. Chương 55

Bạch Kỳ Nhiên gia nhập liên minh Cực quang, thay thế Liêu Tinh diễn vai Nguyên Tam Hoa!

Tin tức này vừa ra đã dẫn tới thảo luận kịch liệt. Fans của Bạch Kỳ Nhiên lại càng kinh hỷ, trực tiếp mở chế độ trào phúng /*Ôi chao, Tiểu Bạch lại khiêu chiến bản thân với loại nhân vật phản diện thế này nha, lúc nào mới có thể nhận một vai nam thần khóc huyễn cuồng bá túm cho mọi người xem với?*/

Bạch Kỳ Nhiên ngoại trừ mấy bộ tác phẩm tiêu biểu có phân vai tương đối bình thường, còn lại đều là những nhân vật có chút kỳ quái đản. Ví dụ như vai tiểu nhân gian nịnh như Nguyên Tam Hoa trước đây anh cũng từng diễn qua, hơn nữa còn không phải một lần, các fans cũng đã sớm quen với phong cách nhận vai của Bạch Kỳ Nhiên.

Bất quá quen với việc Bạch Kỳ Nhiên diễn nhân vật phản diện là một chuyện, mà lần này những người hâm mộ thân kinh bách chiến cũng không khỏi cảm thấy vô cùng kinh ngạc: /*Để Tiểu Bạch làm phối hợp diễn cho Sở Ngôn có phải là hơi kỳ quái hay không?*/

Sở Ngôn trên bảng ‘Hoa tinh rực rỡ’ mới xếp vị trí 119, tuy rằng tiến bộ của y đã rất nhanh, thậm chí có thể xem như thần tốc, thế nhưng Bạch Kỳ Nhiên chính là hạng 57 nha, chênh lệch giữa hai bên là hơn năm mươi người, để Bạch Kỳ Nhiên đóng vai phối hợp cho Sở Ngôn quả thực có chút đại tài tiểu dụng.

Không đợi fans của Bạch Kỳ Nhiên đưa ra kháng nghị, đám anti của Sở Ngôn đã bắt đầu phô bày khả năng hùng biện, trái một câu ‘Có mờ ám, Sở Ngôn nhất định là đi cửa sau nhận vai rồi, quả là không biết xấu hổ’, phải một câu ‘Trước đây để Liêu Tinh diễn nam phụ đã rất kỳ quái rồi, hiện tại cứ nhiên trực tiếp để Bạch Kỳ Nhiên diễn. Chậc chậc, Sở Ngôn tuyệt đối là dùng quy tắc ngầm, không biết là bò lên giường của ai!’.

Tuy rằng những lời nói này có chút thô tục bất kham, thậm chí có vài người trực tiếp phun ra đủ lời ô uế, đem Sở Ngôn mắng đến không đáng một đồng. Thế nhưng bọn họ có một điểm nói không sai: Sở Ngôn quả thực là đi cửa sau.

Cánh tay thô to của người kia vừa vung lên, Thiên Thịnh liền vui vẻ phái Bạch Kỳ Nhiên tới làm vai phụ, đây chính là sự thật.

Đối mặt với những lời chỉ trích nửa thật nửa giả đó, Sở Ngôn chỉ có thể xem như không phát hiện, bất quá rất nhanh, Bạch Kỳ Nhiên đã đứng ra giúp y biện hộ: ‘Vai nam phụ lần này rất đẹp trai, tạo hình Đại tể ti vô cùng oai phong! Ta còn chưa diễn qua loại tiểu nhân âm hiểm giả dối như vậy đâu, đặc biệt thú vị. Lúc mọi người đến rạp chiếu phim nhớ nhìn Tiểu Bạch nhiều vài lần, phần diễn của Tiểu Bạch vẫn không ít đâu!’

Toàn bộ status hoàn toàn biểu lộ được đáng dấp đặc ý của Bạch Kỳ Nhiên, loại cảm giác ‘Tuy rằng ta diễn chính là loại tiểu nhân đặc biệt xấu xa, thế nhưng không chịu nổi bề ngoài của ta đẹp trai nha, mọi người vẫn là thích ta’, quả thực cực kỳ tự kỷ.

Sở Ngôn cũng dở khóc dở cười, nhanh chóng dùng một status đáp lại Bạch Kỳ Nhiên: ‘Em nhớ Nguyên Tam Hoa còn từng kêu khóc cầu xin tha thứ đó, anh Tiểu Bạch, anh xác định như vậy rất oai phong?’

Thành viên danh dự hiệp hội tự kỷ Bạch Kỳ Nhiên lập tức trả lời: ‘Chỉ cần là anh diễn, dù thế nào cũng là khí thế ngất trời!’

Sở Ngôn bình tĩnh ung dung đáp lại một câu: ‘Anh quả thực rất đẹp trai, bắt quá em còn đẹp trai hơn mà!’

Bạch Kỳ Nhiên: ‘...’

Muốn cùng hội trưởng so xem ai tự kỷ hơn? Bạch Kỳ Nhiên tuyệt đối phải thua không thể nghi ngờ.

Loại tự kỷ treo ngoài miệng này của anh ta nhiều nhất chỉ có thể trở thành hội viên phổ thông, sức chiến đấu vô cùng cạn bả. Thánh tự kỷ trong truyền thuyết hẳn là giấu kín trong xương cốt, giống như Bạch Kỳ Nhiên còn có thể nói ra loại hình người yêu mình thích là dạng gì, thế nhưng nếu đổi thành Sở Ngôn, y tuyệt đối sẽ nói không nên lời, bởi vì ——

Đã là tự kỷ thì cho dù người khác có thể nào cũng cảm thấy chướng mắt nha!

Bên này Bạch Kỳ Nhiên dùng một đoạn văn chương bình ỗn phong ba, mà bên kia các fans của Liêu Tinh lại không phục: */Có ý gì? Sau khi công bố tạo hình rồi mới đột nhiên nói muốn đổi diễn viên? Có làm hay không, đây là đang lợi dụng danh tiếng của A Tinh nhà chúng ta sao? Dựa vào cái gì đột nhiên đổi người, chúng ta muốn nghe @Liêu Tinh nói, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì!/'*

Một đoàn phim sau khi tuyên bố tạo hình lại đột nhiên nói muốn thay đổi diễn viên —— đây quả thật là vô cùng hiếm thấy, thế nhưng cũng không phải không có. Tỷ như diễn viên nào đó đột nhiên bị bệnh hoặc là trong nhà xảy ra biến cố trọng đại, cũng có lẽ đoàn phim vì nguyên nhân đặc thù gì đó cho rằng diễn viên không thích hợp với vai diễn, vậy nên mới đột nhiên đổi người.

Thế nhưng ai cũng biết, thời gian Liêu Tinh gia nhập đoàn phim nhiều nhất cũng mới hai ba tuần, có thể nói phần diễn của anh ta hẳn là không nhiều, sẽ không vì có chuyện khẩn cấp mới rời khỏi. Đồng thời thân thể của Liêu Tinh cũng rất tốt, không xảy ra vấn đề gì, đoàn phim đột nhiên nói phải đổi người, fans của anh ta hiển nhiên sẽ không tiếp thu.

Nhân viên tuyên truyền của Cực quang mặc dù biết bộ mặt thật của Liêu Tinh, đồng thời cũng không thích người này, bắt quá trên phương diện tuyên truyền vẫn là rất nể mặt nhau, dù sao chuyện xấu trong nhà không nên đem ra ngoài. Dưới sự chất vấn không ngừng của người hâm mộ, đoàn phim lập tức đưa ra tuyên bố: *[@Liêu Tinh hình tượng của Liêu Tinh cùng nhân vật trong phim không quá phù hợp, sau khi trải qua cân nhắc, song phương đồng thuận giải trừ hiệp ước]*.

Lần này không nói đoàn phim trực tiếp đuổi người mà đổi thành song phương thương lượng, đồng ý giải trừ hiệp ước chính là cho Liêu Tinh mặt mũi. Mặc dù trong giới đã có rất nhiều người biết rõ mặt nạ của Liêu Tinh, thế nhưng trước mặt fans vẫn là giữ lại mấy phần thể diện đi, miễn cho người nào đó nhảy nhót

nói rằng có người khi dễ mình.

Trên phương diện xử lý việc này đoàn phim Cực quang đã đủ nhân đạo, bắt quá khiến bọn họ không ngờ chính là phía Liêu Tinh vậy mà không có chút phản ứng nào, không phủ nhận cũng không khẳng định, thái độ như vậy khiến các fans hoang mang không ngớt, không biết rốt cục có nên thay mặt thần tượng lấy lại công đạo hay không.

Nhìn thấy Cực quang vẫn luôn cùng Liêu Tinh dây dưa không dứt, trọng tâm câu chuyện vẫn cứ dính liền với nhau như vậy khiến Đoạn Tư Nguyên vô cùng mất hứng. Anh trực tiếp yêu cầu nhân viên tuyên truyền đẩy nhanh tiến độ, đồng thời cũng đốc thúc nhân viên hậu kỳ nhanh chóng cắt nối biên tập ra trailer đầu tiên, dùng tác phẩm chân thật đời đi lực chú ý của người hâm mộ, đừng để Liêu Tinh dính chặt vào bộ phim nữa.

Vì vậy, dưới tình huống nhập nhằng khó gỡ, trailer đầu tiên của Cực quang nóng hổi ra lò.

Trời xanh mênh mông, núi non trùng điệp, phong cảnh tú lệ mạnh mẽ xuất hiện ngay đầu trailer, cảnh sắc khoáng đạt thoáng cái hấp dẫn sự chú ý của toàn bộ người xem, đưa bọn họ tới một thế giới tiên hiệp tuyệt vời. Nơi này núi non nguy nga sừng sững, quái thạch lởm chởm, nước trong liễm diễm, biển rộng rít gào.

Bạch Quang tộc định cư và không ngừng phát triển trên vùng đất này, Bạch Quang điện cũng là tẩm điện hoành vĩ được xây trên ngọn núi cao nhất đại địa, ngạo thị thế nhân. Dũng sỹ Bạch Quang tộc trung thành oai hùng, tộc nhân Bạch Quang tộc an bình hiền hòa, con gái Tộc trưởng xinh đẹp khả ái, Đại tể ti anh tuấn hào sảng...

Những nhân vật trong trò chơi cứ thế chân thật xuất hiện trước mắt người xem, dùng kỹ thuật hình chiếu cao cấp nhận tạo ra một thế giới chân thực hoàn thiện, khiến mọi người đều sợ hãi than thán.

Sau đó, Tương Tư xuất hiện.

Tóc búi đơn giản, ăn mặc quần áo vô cùng mộc mạc, thế nhưng ngay khi mỗi người nhìn thấy Tương Tư thì đều cảm nhận được sự ám áp từ nàng truyền đến. Nàng mỉm cười nhẹ nhàng, tay cầm một bó hoa bước lên tầng tầng lớp lớp bậc thang, đi về phía Bạch Quang điện trên đỉnh núi cao ngất.

Trong trò chơi Tiên Duyên, Bạch Quang điện tổng cộng có chín nghìn chín trăm chín mươi chín tầng, mà trên bậc thang này, hình ảnh cấp tốc chuyển hoá, một bàn tay trắng nõn thon dài nhanh chóng xuất hiện, màn ảnh lại xoay chuyển, thần tử cao quý tuấn mỹ cúi đầu nhìn nữ tử đứng giữa bậc thang, trong mắt lóe lên một tia ôn nhu, khí thế như tiên nhân xuất hiện giữa đỉnh núi cao tráng lệ, tuyệt thế độc lập.

Đã nhìn thấy tạo hình là một chuyện, nhưng chân thật gặp gỡ Phượng Tu lại là chuyện khác.

Ở trong trò chơi, thành viên của đôi ngũ đầu tiên gặp được Phượng Tu từ sớm đã ly thể, đó dù sao cũng đã là việc của hơn bảy mươi năm trước rồi, thế nhưng những người đó từng để lại một đoạn cảm tưởng như thế này trên diễn đàn chính của game: */Lúc nhìn thấy người này, chúng tôi liền biết đây nhất định là*

đại Boss cuối cùng cần phải đối mặt. Chúng tôi đều là những người chơi đứng đầu trong trò chơi, trước khi gặp được anh ta, trên suốt hành trình chúng tôi đã chém giết rất nhiều tiểu quái và Boss thế nhưng chưa từng sợ hãi. Chỉ là khi vừa gặp người này, mỗi người trong đội đều cảm thấy da đầu tê dại, bởi vì anh ta quả thực có vẻ quá mạnh mẽ, mạnh đến khiến người ta tuyệt vọng./

Đó là Phượng Tu của một vạn ba nghìn năm sau, cường đại đến khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng.

Mà Phượng Tu của một vạn ba nghìn năm trước, có sự lạnh lùng cao quý của Thần tử nhưng cũng có sự bao dung sẵn sàng với ái nhân. Y nhẹ nhàng lắc người liền ôm Tương Tư vượt qua tầng tầng bậc bậc thang đi tới trước Bạch Quang điện.

Thái dương tây hạ, một màn này phẳng phất trở thành mỹ cảnh vĩnh hằng, thời gian đã tạm dừng ngay giây phút ấy.

Mãi đến khi một tia máu xuất hiện ngay sau đó, Tương Tư ly thể, Phượng Tu nhập ma, Bạch Quang tộc bị tàn sát gần như không còn, cực quang bay lên phủ hết chân trời phía đông.

Sự ảm áp vừa rồi phút chốc tan thành bọt nước, cho dù khán giả đã sớm biết câu chuyện của Phượng Tu, thế nhưng khi thấy một màn như vậy lại vẫn cứ vì đối phương mà đau lòng. Bất quá tình huống kế tiếp lại khiến bọn họ triệt để kinh ngạc đến ngây người.

/Ôi chào, cái gì đây? Tình huống là sao vậy? Phượng Tu sống lại?!/

/Là tình tiết cái biên sao?! Cái này không giống trò chơi nha!/

/A a a a a, nam thần Phượng Tu thật quá đẹp trai rồi, quá đẹp trai, quá đẹp trai, quá đẹp trai!/

/Cái tình tiết cái biên này rất đắt đó, lẽ nào đại boss Phượng Tu sẽ thay đổi lịch sử sao? 2333333/

Các loại ý kiến thảo luận tràn ngập không gian weibo, chỉ cần đi tới quảng trường #cực quang# mọi người có thể nhìn thấy được vô số hoa tươi và sao trời, những người hâm mộ nhiệt tình thảo luận, quá trình hậu kỳ hoàn mỹ và hình ảnh duyên dáng khiến dù cho bất luận kẻ nào cũng không dám phê phán chất lượng của bộ phim. Chỉ ít từ trailer mà xét, Cực quang tuyệt đối là bom tấn chất lượng nhất của Hoa quốc trong năm nay.

Trong quần thể fans của những nhân vật chính, chủ yếu phát sinh những tình huống như thế này ——

Quần thể fans của Bạch Kỳ Nhiên.

/Hắc hắc hắc, hình ảnh lần này Tiểu Bạch xuất hiện trong trailer quá sức đạo mạo rồi, thoát nhìn còn tưởng là một nhân sỹ chính đạo nha./

/Mị biết mị biết, vai diễn của Tiểu Bạch trong trò chơi là một tên gian manh đáng ghét nha, báo cáo hoàn thành rồi!/

/Đợi thời điểm Tiểu Bạch biến thành tên đáng ghét ~ Bạch Quang thần tộc, Bạch Quang thần tộc, Đại Tế Ti Nguyên Tam Hoa mau chạy nào!/

Mà quần thể fans của Trịnh Tâm Ngưng chính là:

/Ôi chào, ra mặt rồi, A Tâm còn có một mặt ôn nhu như vậy sao? Không thể tin được!

/Hình ảnh khi A Tâm mỉm cười thức dậy quả thực quá đẹp, hình tượng nữ hán tử vốn đã định ra đi đâu rồi?’

/A Tâm xinh đẹp mê người như vậy đều là của ta ~ Tương Tư gả cho ta, Tương Tư gả cho ta!/

Về phần cách fans của Sở Ngôn đều là như thế này,

/Nói với mọi người một chút, iem có dự cảm không may.../

/Lâu trên đường nói nữa, ta cũng có dự cảm không may. Trong trò chơi nam thần Phượng Tu đã thủ cực quang hơn vạn năm, cuối cùng bị người chơi đánh bại. Thế nhưng ở trong phim Phượng Tu nam thần nhà ta sống lại... bất quá nhìn thế nào ta cũng cảm thấy không quá đúng nha!/

/Mị có thể nói cho mọi người biết đây là loại dự cảm gì, mọi người nói xem, Sở Nghiên Nghiên lúc nào từng diễn qua nhân vật kết thúc có hậu chứ? Chử nam thần đã chết thế nào, mọi người có nhớ không? Thái tử Ti Tích là chết thế nào? Còn ai nhớ rõ sao?! Cả hai đều là hài cốt không còn nha! Hài, cốt, không còn!!!/

/Lâu trên đường có nói nhảm, iem kiên quyết không tin Ti mỹ nhân đã chết, kiên quyết không tin, hừ! Còn nữa, mọi người đừng quên Tần Mộ chứ, nói thế nào Sở Nghiên Nghiên cũng từng diễn qua nam thần Tần Mộ nha, đây chính là HE đấy! Được rồi, ngay cả ta cũng cảm thấy không có bao nhiêu sức thuyết phục.../

/Quý cầu Sở Nghiên Nghiên đừng nên BE! Nam thần Phượng Tu của chúng ta có bao nhiêu tốt đẹp chứ! Đừng nên chết, đừng nên chết, đừng nên chết!/

Sở Ngôn một mực không ra mặt đáp lại sự lo âu và trào phúng của người hâm mộ, theo quá trình chế tác hậu kỳ của Cực quang , lại có hai trailer nhanh chóng được đẩy lên mạng, khiến những người hâm mộ càng hiểu rõ hơn bộ phim này rốt cục là một câu chuyện có bao nhiêu tàn nhẫn.

Không ngừng sống lại!

Đây quả thực là tử vong luân hồi a!

Chết một lần còn chưa đủ, dứt khoát còn làm cho nhân vật trải qua nhiều lần như vậy!

Nhân tính đâu? Còn có thể vui vẻ làm bằng hữu hay không chứ!

Ngay khi những người hâm mộ đã sắp xếp đoàn phim Cực quang đến máu chó đầy đầu, phía bên kia giải Kim Phụng cũng chậm rãi công bố đủ loại đề cử, từ gameshow đến truyền hình, thậm chí là điện ảnh.

Theo danh sách chính thức, năm nay có ba bộ phim truyền hình bom tấn cùng nhau tranh đoạt vé đề danh tất cả các giải thưởng lớn, đứng đầu là bộ phim truyền hình khoa học viễn tưởng tương lai Truyền thuyết ngân hà, mà theo sát phía sau Huyết chiến cũng không cam lạc hậu, chiếm được vô số giải thưởng trên mạng phim truyền hình.

Ngay lúc này, danh sách đề cử nam phụ xuất sắc nhất cũng được công bố những người hâm mộ lập tức ồ lên, mà fans của Sở Ngôn lại càng thêm kinh ngạc, kích động đến trực tiếp gào khóc: / A a a a Sở Nghiên Nghiên cư nhiên một lần thu được hai danh ngạch đề cử! Quả thực quá tuyệt vời mà! Tặng Sở Nghiên Nghiên một ngôi sao thật to nha =3=! Ôi chao, không đúng... Chủ Thần nam thần và Ti Tích mỹ nhân, thực sự chỉ có một người có thể nhận thưởng thôi ư QAQ!!!/

56. Chương 56

Việc thu được đề danh của giải Kim Phụng, từ hai tháng trước Sở Ngôn đã nghe được tin tức.

Giải Kim Phụng là giải thưởng truyền hình có danh tiếng vang dội nhất Hoa quốc, có lực ảnh hưởng vô cùng sâu rộng, trong nước ngoài trừ giải Kim Thịnh có thể xem như tầm vóc quốc tế, tám giải thưởng lớn còn lại đều được liệt vào giải thưởng đỉnh cấp của cộng đồng giới giải trí người Hoa, mà Kim Phụng lại đứng đầu trong số đó. Cơ cấu giải thưởng của Kim Phụng bao gồm gameshow, chương trình khoa giáo, truyền hình và cả điện ảnh, cử hành vào mỗi đầu năm mới.

Trước giải Kim Phụng, Sở Ngôn kỳ thực cũng đã nhận được đề danh, thậm chí là thu thưởng tại vài giải thưởng nhỏ khác. Cái gì ‘Người mới xuất sắc nhất’, ‘Nam phụ xuất sắc nhất’ y đều gom không ít, thế nhưng lại không khiến cho giới truyền thông quan tâm như vậy.

Đối với những hạng mục nhỏ kia, chỉ có các giải quan trọng như ‘Đạo diễn xuất sắc nhất’, ‘Nam/nữ chính xuất sắc nhất’, và ‘Tác phẩm xuất sắc nhất’ mới có độ tranh luận cao, các danh hiệu khác chỉ là bổ sung lý lịch mà thôi, không mang đến bao nhiêu danh tiếng cho nghệ sỹ, nhất là những nghệ sỹ tuyến đầu.

Kim Phụng vừa công bố đề cử, tiếng tăm của Sở Ngôn lần nữa tăng vọt.

Mà thời điểm Kim Phụng công bố danh sách vừa vặn trùng khớp với kế hoạch tuyên truyền của Cực quang, điều này khiến cho các fans càng thêm chú ý tới Cực quang, gia tăng độ tuyên truyền lên không ít

Đương nhiên, cũng có người nghi vấn ‘Một diễn viên chỉ diễn vai nam phụ, làm sao có thể nhận vai nam chính trong điện ảnh bom tấn, còn để Bạch Kỳ Nhiên làm nền cho nữa’. Bất quá loại ý kiến này dù sao chỉ là số ít, đoàn phim Cực quang đối với việc chọn diễn viên đã tiến hành giải trình, hơn nữa Đoạn Tư Nguyên còn phi thường tự tin phát biểu: “Tôi chọn diễn viên chỉ chọn hợp vai, chưa bao giờ dựa vào danh tiếng.”

Lời này vừa ra lập tức nhận về một hồi thóa mạ.

Những người hâm mộ của Sở Ngôn đều biểu thị: /@ Đoạn Tư Nguyên, Đạo diễn, anh đứng lại! Chúng tôi bảo đảm không đánh chết anh! Vậy nên ý của anh là Sở Nghiên Nghiên nhà chúng tôi phi thường thích hợp diễn các vai bi kịch sao?! Cầu Sở Nghiên Nghiên nhận diễn hài kịch, chúng tôi bảo chứng không ngừng cười nổ rạp!!!/

Các fans của Trịnh Tâm Ngưng lại nói thế này: /23333, hóa ra A Tâm có thiết đặt ôn nhu hiền thực sao? Quá cất nhắc rồi/

Về phần fans của Bạch Kỳ Nhiên, phong cách càng không giống người thường:/Chúng ta đều hiểu được Tiểu Bạch là một kẻ lưu manh khôn nạn, mau đưa tên tiểu bại hoại này thả ra, mọi người đều muốn xem Tiểu Bạch có thể hư đến trình độ nào!/

Dưới sự tuyên truyền vô cùng náo nhiệt này, Cực quang chưa chiếu đã nổi, ba ngày hai lần xuất hiện trên bản hot search, doanh thu phòng vé đặt trước trong vòng một tháng trên phạm vi toàn Hoa quốc trực tiếp phá ba trăm triệu, hơn nữa còn không ngừng gia tăng.

Liêu Tinh đã từng là nam 2 cứ thế bị mọi người bỏ quên trong bụi bặm lịch sử, không ai còn nhớ hắn đã từng tham gia bộ phim này, dù sao khi đem ra so sánh với Bạch Kỳ Nhiên, cái tên Liêu Tinh kia quả thực quá khiêm tốn, thậm chí ngay cả xếp hạng của Sở Ngôn trên ‘Hoa tinh rực rỡ’ cũng sắp vượt lên trước hắn.

Một tuần sau khi trở về Thủ đô tỉnh, Chu Hòa Huy gửi một phần tư liệu điều tra cho Sở Ngôn.

Trong phòng nghỉ rộng rãi an tĩnh, Chu Hòa Huy một bên tự rót trà cho mình, một bên nói: “Tiểu Ngôn, lần này cậu đã đoán đúng, quan hệ của Liêu Tinh và Lý Triết Thiên quả thực rất tốt, hơn nữa còn có liên hệ lợi ích nhất định. Bọn họ là cùng một công ty, người đại diện của Liêu Tinh cũng từng là người đại diện của Lý Triết Thiên. Trong nhà Lý Triết Thiên có tiền, từng đầu tư vài bộ phim tiêu biểu cho Liêu Tinh. Vốn Liêu Tinh không định nhận vai nam 2 của Cực quang, thế nhưng do Thiên Thịnh tạo áp lực lên Lý Triết Thiên, khiến Lý Triết Thiên thậm chí bị tuyệt tâng, vậy nên cậu ta dưới cơn nóng giận rút khỏi giới giải trí, đồng thời cũng rút vốn không đầu tư phim mới cho Liêu Tinh.”

Sở Ngôn nghe vậy cũng đã hiểu: “Vậy nên phim mới của Liêu Tinh thế nào?”

Chu Hòa Huy bắt đầu nói: “Tạm thời gác lại. Hiện tại tiền đầu tư thiếu hơn phân nửa, đoàn phim đang xoay quanh tìm nhà đầu tư mới, vậy nên Liêu Tinh mới có thời gian rảnh nhận vai của Cực quang.”

Chuyện trên đời này chính là trùng hợp như vậy, nếu Lý Triết Thiên không dai dẳng gây phiền phức cho Sở Ngôn cũng sẽ không chọc cho Thiên Thịnh ra tay. Nếu Thiên Thịnh không ra tay, vậy Lý Triết Thiên cũng không bị buộc cho rời khỏi giới giải trí, đồng thời kéo kiệt rút đầu tư cho phim mới của Liêu Tinh. Do đó Liêu Tinh cũng không cần tham gia đoàn phim Cực quang, còn hao tâm tổn trí ngáng chân Sở Ngôn, rất có khí thế hận tới thấu xương.

Nghe được cái đánh giá ‘Hận thấu xương’ kia của Chu Hòa Huy, trợ lý Vu Đồng Đồng vốn không tham gia câu chuyện có chút không được tự nhiên hỏi thăm: “Liêu Tinh thật sự chán ghét Sở Ngôn đến như vậy sao? Em cảm thấy những chuyện này đều không lớn lắm nha, cũng không thể trách Sở Ngôn, đâu phải Sở Ngôn ép Lý Triết Thiên rút vốn đầu tư.”

Chu Hòa Huy nghe vậy lắc đầu, nói: “Có một số người, ánh mắt luôn thiên cận như vậy, cứ thích đem trách trở của mình đẩy lên cho kẻ khác.”

Nghe những lời này, Sở Ngôn chỉ nhẹ nhàng cười cười, tiếp tục cầm thư mời của giải Kim Phượng lên nghiên cứu các vấn đề cần lưu ý, chỉ để lại cô trợ lý ngây ngốc bĩu môi gật đầu, cảm giác bản thân giống như càng thêm nhận rõ sự phức tạp trong giới giải trí.

Trên thế giới này chính là có một vài người như vậy, nếu như bọn họ gặp rắc trở gì tuyệt đối sẽ đem sai lầm đổ lên đầu người khác, chưa bao giờ nghĩ đến liệu có phải do bản thân phạm lỗi hay không, càng không thêm suy nghĩ phương pháp giải quyết.

Giống như việc bộ phim của Liêu Tinh bị gác lại vậy, hẳn ta vừa thấy Sở Ngôn liền đem mọi sai lầm đều đổ lên đầu Sở Ngôn, từ lúc mới gặp liền áp diễn đến đủ loại mưu kế lần qua lần lại sau này, kỳ thực bản thân không nhận được một chút chỗ tốt nào, đúng là hại người mà chẳng lợi ta.

Đội việc của Liêu Tinh xử lý rõ ràng, Vu Đồng Đồng liền chạy đến bộ hậu cần của Thiên Thịnh, đem hết những thứ lần này Sở Ngôn cần dùng để đi thăm dò Kim Phượng đều báo lên, trong phòng nghỉ chỉ còn lại hai người, Sở Ngôn và Chu Hòa Huy.

Chu Hòa Huy đem toàn bộ những chi tiết cần chú ý của giải Kim Phượng nói lại một lần với Sở Ngôn, đến cuối cùng lại hỏi: “Lần này cậu dự định đi thăm dò cùng đoàn phim Huyết chiến hay Thịnh Thế ? Cả hai bộ phim cậu đều có vai diễn được đề cử, đi cùng bên nào cũng phù hợp.”

Sở Ngôn suy tư một lát, nói: “Đi cùng Huyết chiến thôi, trong phim này em là nam 2, hơn nữa Lý Triết Thiên cũng đã lui khỏi giới giải trí rồi, lần này hẳn cũng không xuất hiện. Nếu như ngay cả nam 2 cũng không ra mặt, sợ rằng đạo diễn Vương sẽ khóc cho em xem.”

Nghe xong lời này Chu Hòa Huy phi thường tán đồng gật đầu, hai người lại thương lượng một chút về hoạt động tuyên truyền của Cực quang trong vài ngày tới, sau đó Sở Ngôn liền tự mình rời khỏi công ty. Bất quá, lần này y vừa mới đi đến khu vực đỗ xe của Thiên Thịnh đã nhìn thấy một bóng người quen thuộc ở đằng xa.

Trên bầu trời rộng rãi vô ngần có tầng tầng mây xám nặng nề giăng phủ, sắc trời u ám, biển mây gập gao

che chắn toàn bộ bầu trời của Thủ đô tinh, đem ánh nắng hoàn toàn cách ly. Trời mưa đông hiem thấy một ngày chuyển mưa, vậy nên áp suất không khí cũng rất thấp, ngay từ lúc rời khỏi tòa nhà Thiên Thịnh Sở Ngôn đã cảm thấy trong lòng bồn chồn, vậy nên khi vừa nhìn thấy người đàn ông trước mặt, y lập tức thuận theo bản năng nghĩ đến ——

Lẽ nào đây là điềm báo không may?

Hạ Bách Thâm mặc một chiếc áo khoác lông dáng dài màu đen đứng bên cạnh xe huyền phù cũng màu đen nốt, đẹp đẽ tiêu sái, ngược mắt nhìn Sở Ngôn. Cho dù ánh sáng ở bãi đỗ xe rất mờ nhưng cũng không làm mất đi vẻ tuấn mỹ cao quý của người đàn ông này, anh chỉ an tĩnh đứng ở nơi đó, bất quá không khí xung quanh giống như đều bị chế trụ, khí thế trầm ổn đậm nhiên, có một chút cảm giác bức bách vô hình bao trùm khắp nơi.

Hai người đối diện nhau với khoảng cách chừng 5m, sau một lúc lâu, Sở Ngôn mỉm cười chào hỏi: “Đã lâu không gặp.”

Hạ Bách Thâm mặt vẫn lạnh tanh kéo kéo khóe môi, gật nhẹ đầu, nói: “Đã lâu không gặp.”

Sở Ngôn cất bước đi tới bên cạnh Hạ Bách Thâm, cử chỉ thong dong không chút căng thẳng nào, hỏi: “Hạ tiên sinh là vừa vặn đi ngang qua nơi này hay là muốn đến Thiên Thịnh xử lý công việc?” Dừng một chút, khóe mắt Sở Ngôn hơi cong lên, bổ sung: “Hoặc là nói, đặc biệt đến đây tìm tôi?”

Thiếu niên nếu đã nói thẳng như vậy, Hạ Bách Thâm tự nhiên cũng không e ngại, thế nhưng anh cũng không để Sở Ngôn thoáng cái đã chiếm thượng phong, trực tiếp không nhắc về vấn đề này, nói: “Đã quen biết lâu như vậy, tôi phát hiện cậu vẫn gọi tôi là Hạ tiên sinh.”

Sở Ngôn nghe vậy hơi nhướn mi, hỏi ngược lại: “Ngài tựa hồ cũng vẫn gọi tôi là Sở Ngôn.”

Hạ Bách Thâm lập tức sửa miệng, thanh âm mang cười: “Tiểu Ngôn.”

Chất giọng từ tính trầm thấp của người đàn ông này nhẹ nhàng quanh quẩn trong bãi đỗ xe, anh ta nói rất chậm, biểu tình khi nói cũng rất nghiêm túc, thanh âm kia phẳng phất như tiếng đàn violon ma mị, thuần hậu ưu nhã, khiến Sở Ngôn ngẩn ra trong một thoáng, sau hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại.

Cái xưng hô ‘Tiểu Ngôn’ này đã có rất nhiều người gọi qua, người lạ không nói gì, ngay cả Chu Hòa Huy bình thường cũng dùng nó để gọi Sở Ngôn, y chưa từng cảm thấy có gì không đúng. Song khi cái tên này được thốt ra từ miệng Hạ Bách Thâm, Sở Ngôn lại cảm thấy trong lòng giống như có chút ngứa, nói không rõ là cảm giác gì thế nhưng cũng không chán ghét.

Sở Ngôn cũng không đem tâm tình phức tạp biểu lộ ra ngoài, trái lại khóe miệng hơi cong, phi thường trịnh trọng gọi: “Thâm Thâm.”

Hạ Bách Thâm bị làm cho sững sốt: “...”

Một lát sau, Sở Ngôn còn chưa vui vẻ bao lâu Hạ Bách Thâm đã cười nhẹ gọi: “Ngôn Ngôn.”

Sở Ngôn: “...”

Hạ Bách Thâm lại nhắc thêm vài lần: “Ngôn Ngôn. Ủ... Ngôn Ngôn.”

Sở Ngôn không hề chùng bước: “Thâm Thâm.”

Hạ Bách Thâm hơi ngẩn ra, lại gọi: “Ngôn Ngôn.”

Sở Ngôn mỉm cười: “Thâm Thâm.”

Hạ Bách Thâm: “Ngôn Ngôn.”

Sở Ngôn: “Thâm Thâm.”

“Ngôn Ngôn.”

“Thâm Thâm.”

“... Ngôn Ngôn.”

“... Có thể kết thúc chưa?”

“... Được.”

Sở Ngôn quả thực không ngờ đến, loại chuyện hại người không lợi mình này y cũng sẽ làm ra được, thế nhưng còn mang theo Hạ Bách Thâm cùng làm!

Cái xưng hô ‘Ngôn Ngôn’ này quả thật khiến y nổi da gà đầy đất, đặc biệt là khi Hạ Bách Thâm gọi còn cố ý nhấn thêm trọng âm, có vẻ vô cùng ‘thâm tình’, thực là làm cho người ta không còn lời gì để nói.

Sở Ngôn suy nghĩ một hồi, lần nữa nhắc lên trọng tâm câu chuyện: “Vậy nên, Hạ tiên sinh, hôm nay ngài đến tìm tôi rốt cục là có việc gì?”

Đôi mắt phượng thâm thúy phản chiếu bộ dạng thanh tú của thiếu niên, Hạ Bách Thâm nhìn lâu một lúc rồi nói: “Hôm nay khí trời rất tốt, đã lâu không gặp. Hôm nay cũng là ngày kỷ niệm một năm chúng ta đăng ký kết hôn, vậy nên tôi đón cậu đi ăn cơm.”

57. Chương 57

Khí trời hôm nay tốt, kỷ niệm một năm kết hôn, chúng ta cùng nhau ăn cơm.

Nhiều tin tức đến đồng loạt như vậy, cho dù Sở Ngôn có bao nhiêu trấn định cũng không khỏi co giật khóe miệng, trong lúc nhất thời cư nhiên không biết trước hết nên phỉ nhổ về nào thì mới tốt, đến cuối cùng sau khi suy tính một phen vẫn là hỏi: “Khí trời tốt?”

Đúng lúc này, một đạo sấm chớp rền vang, tia lửa điện thẳng tắp bổ xuống, tiếng sấm ầm ầm chấn đến màng tai run rẩy. Hạ Bách Thâm vẫn vô cùng trấn định, gạt đầu, biểu tình đứng đắn nói: “Đúng, rất tốt.”

Sở Ngôn: “...”

Dù sao cũng đã hơn một tháng chưa gặp, lần này Sở Ngôn cũng không cự tuyệt lời mời của Hạ Bách Thâm. Bất quá trước khi chính thức chấp nhận lời hẹn, đôi mày của y hơi cau lại, giọng điệu châm chọc gọi một câu: “Ẩn tiên sinh?”

Hạ Bách Thâm bình tĩnh ngược mắt: “Có việc?”

—— Mặt cư nhiên dày đến mức trực tiếp thừa nhận cái họ ‘Ẩn’ này!

Đây là lần thứ hai Sở Ngôn đến nhà hàng cao cấp dùng cơm, có kinh nghiệm từ lần mời khách trước của Chu Hòa Huy, biểu hiện của Sở Ngôn thông dong tự nhiên, không có chút lỗi nhỏ nào. Trong lúc dùng cơm hai người cũng không nói chuyện, chỉ nghiêm túc ăn món ăn trước mặt.

Sau khi dùng cơm xong, Hạ Bách Thâm tự mình đưa Sở Ngôn về nhà, căn bản không đề cập đến cái chìa khóa lần trước trợ lý Lâm đã đưa đến, cũng không hỏi vì sao Sở Ngôn không chịu dọn đến nhà của mình ở.

Hai người phi thường ung dung nói tạm biệt, đợi sau khi về đến nhà, Sở Ngôn đứng ở bên cạnh cửa sổ sắt đất nhìn ngắm cảnh đêm mê người của Thủ đô tinh, hơi cau mày, bắt đầu suy tư dụng ý tối nay của Hạ Bách Thâm.

Sở Ngôn hoàn toàn không cảm thấy ‘Kỷ niệm một năm ngày kết hôn’ có cái gì đáng chúc mừng, giả như Hạ Bách Thâm không xuất hiện, ngay cả y cũng không biết hóa ra tính đến hôm nay tờ đơn kết hôn kia đã ký được tròn một năm. Người khác kết hôn đều có hôn lễ, nhận được sự chúc phúc của mọi người, thế nhưng cuộc hôn nhân quỷ dị này của bọn họ cũng chỉ có tờ hôn thú mỏng manh kia, căn bản không có giá

trị kỷ niệm gì.

Sau một hồi trầm tư, Sở Ngôn gửi đi một tin nhắn: ‘Hạ tiên sinh, tôi nhớ lần trước trên tinh cầu A-12 ngài đã nói, chờ sau khi trở về Thủ đô tinh sẽ cho tôi xem hiệp ước. Không biết ngài còn nhớ rõ không?’

Đợi một lát sau, Hạ Bách Thâm đã trả lời: ‘Được, vài hôm nữa sẽ gửi cho cậu.’

Hạ Bách Thâm trả lời rất nhanh, Sở Ngôn cũng không sinh ra lòng khả nghi. Y suy tư hồi lâu, đại khái cho rằng đây là thủ đoạn Hạ Bách Thâm triển khai, không cần biết đối phương xuất phát từ mục đích gì mà ‘theo đuổi’ y, thế nhưng Sở Ngôn cũng có sự kiên trì của mình: ‘Y tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không sinh con!’

Sở Ngôn một chút cũng không dám tưởng tượng, bản thân nếu mang thai sẽ là bộ dáng gì.

Trong đầu y còn chưa kịp chân chính vẽ ra bức tranh ‘Dựng phu đồ’ (*đàn ông mang thai*), cả người của đã run lên mấy bận, nhanh chóng chạy đi tắm một cái, đem cái ý niệm đáng sợ kia xóa khỏi đầu, đồng thời lần nữa kiên định ghi khắc: “Tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối phải bội ước!”

Ngày hôm sau, Hạ Bách Thâm để trợ lý Lâm tự mình đem phần hiệp ước kia in thêm một bản rồi đưa qua. Lúc nhận được hiệp ước, Sở Ngôn lập tức tìm luật sư nhờ phân tích, cho ra kết luận giống hệt như những lời Hạ Bách Thâm đã nói: Nếu như y muốn xé bỏ hiệp ước nhất định phải bồi thường một tỷ tính tệ.

Tròn một ngày đêm, Sở Ngôn nhìn phần ký tên và dấu tay trên bản hiệp ước, trầm mặc không nói, đến cuối cùng mới thở dài một hơi thật sâu.

Cho dù chữ ký hiện tại của y và nguyên chủ tuyệt nhiên bất đồng, thế nhưng vân tay lại không làm giả được. Cái vân tay này bao gồm tất cả tin tức nhân thân cùng với số hiệu công dân đăng ký với chính phủ, chỉ cần có vân tay ở đây, phần hiệp ước này liền có hiệu lực.

Bên này, Sở Ngôn còn đang vì một phần hiệp ước mà phiền não không ngớt. Phía bên kia, Cực quang đã tuyên truyền đến những bước cuối cùng, tối hôm nay là lễ ra mắt phim, vừa qua mười hai giờ, Cực quang sẽ đồng loạt ra rạp trên toàn bộ những tinh cầu lớn.

Nhóm người Đoạn Tư Nguyên, Sở Ngôn, Trịnh Tâm Ngưng, Bạch Kỳ Nhiên đều sẽ có mặt trong lễ ra mắt. thiếu niên tuổi trẻ tao nhã thảnh thơi sẽ nói ra vài câu bông đùa, chọc cho toàn khán phòng tiếng cười liên tục, không hề có chút dấu hiệu ưu phiền nào như ban ngày.

Chờ đến thời gian phỏng vấn, có một ký giả hướng về phía Sở Ngôn đặt câu hỏi: “Sở Ngôn, cảm tưởng lớn nhất của cậu khi sắm vai Phượng Tu trong bộ phim Cực quang lần này là gì? Cậu có xúc động đặc biệt gì không?”

Vấn đề này rất đơn giản thế nhưng lại khiến Sở Ngôn trầm tư hồi lâu, cậu ngẩng đầu nhìn về phía vị ký giả kia, mỉm cười hồi đáp: “Cảm tưởng lớn nhất của tôi chính là, cho dù chơi trò chơi chúng ta cũng cần

nghiêm túc. Thế giới này thực sự rất kỳ diệu, có lẽ thế giới trò chơi của chúng ta đối với một người nào đó là toàn bộ nhân sinh. Nghiêm túc làm mỗi một việc mới có thể không phụ người khác, không phụ nhân sinh.”

Những lời này của Sở Ngôn khiến rất nhiều ký giả có mặt cảm thấy vô cùng kinh ngạc, thế nhưng đợi đến khi bộ phim chính thức được chiếu trên màn ảnh lớn, xem xong những hình ảnh tiên hiệp hoa mỹ kia, bọn họ không chỉ cảm nhận được sự rung động mà cũng đồng thời không nén được nước mắt.

Chín mươi chín lần trọng sinh, đó cũng là chín mươi chín lần Phượng Tu lâm vào tuyệt vọng.

Vô luận y làm như thế nào cũng không thể thay đổi được kết cục đã được định trước. Cho dù y vừa sống lại đã lập tức cùng Tương Tư ân đoạn nghĩa tuyệt, cho dù y thời thời khắc khắc canh giữ bên cạnh Tương Tư không cho ai có cơ hội hại nàng, thế nhưng Tương Tư cũng là lần lượt chết đi, y cũng lần lượt nhập ma, tộc nhân càng là một lần lại một lần hóa thành cực quang, dùng linh hồn vì kẻ khác lót nên một con đường đăng tiên.

Sau khi trọng sinh chín mươi chín lần, Phượng Tu cũng đã không làm ra bất kỳ giấy dựa nào. Vị Bạch Quang thần tử kinh tài tuyệt diệu kia giống như ban đầu khi chưa biết gì hết, cùng nữ tử mình âu yếm nhất vượt qua mười hai canh giờ, sau đó đợi đến khi tộc nhân muốn giết nàng lại nắm tay cùng nàng đứng trước thần điện, chờ đợi từng nhát đao của tộc nhân chém lên người mình.

Tiếp theo vẫn là nhập ma, vẫn là tàn sát.

Khi kết cục quen thuộc lần nữa xuất hiện, Phượng Tu giơ cao trường kiếm trên tay nhìn bầu trời vô biên vô ngần. Thượng thiên biến chuyển, nhật nguyệt chìm nổi, sau lưng y hiện tại là cực quang mỹ lệ vô hạn, mà trước mặt của y cũng là thiên đạo bao dung hết thảy.

Phượng Tu cũng không trực tiếp động thủ với thiên đạo, y hỏi: “Hết thảy những việc này là do nguyên có gì?”

Trên bầu trời mây đen tụ tập.

Phượng Tu hỏi thêm lần nữa: “Hết thảy những việc này có điểm tận cùng hay chăng?”

Mây đen áp đỉnh, lôi quang lấp lánh giữa những tầng mây.

Phượng Tu hỏi lần thứ ba: “Nếu như ta xoay người bước vào dãy cực quang trải khắp chân trời này, trực tiếp đắc đạo thành tiên, ngươi lại đối với ta như thế nào?”

Sấm chớp ừng ừng như những con cự xà bò loằng ngoằng giữa tầng không, mỗi một đạo sấm chớp đều cực kỳ uy vũ, chúng nó thẳng tắp giáng xuống bên cạnh Phượng Tu nhưng lại không làm tổn hại y, phảng phất là đang đưa ra một lời cảnh cáo.

Đến thời khắc này, Phượng Tu rốt cục đã hiểu rõ tất cả. Những gì thiên đạo muốn y làm, y chính là không thể không làm, tất thấy đều là do thiên đạo an bày, tất cả mọi sinh linh đều là quân cờ của thiên đạo. Vạn vật đều là hư ảo, chỉ có cảm tình là thứ chân thật tồn tại trong thiên địa, không thể tan biến!

Phượng Tu xoay người, cất bước tiến gần vào từng mảng cực quang, thế nhưng ngay lúc này thiên đạo rốt cục cũng không đứng yên, ‘Tương Tư nhất niệm’ lập tức phát động, lúc này đây Phượng Tu không phải tiến nhập luân hồi mà là bị giữ chặt trước dãy cực quang, tựa hồ đã biến thành tượng điêu khắc, cả ngày lẫn đêm đều canh giữ trước chân trời sáng lạn lấp lánh.

Thần tử nhìn cực quang, nước mắt nhỏ xuống im lặng lan tràn, cực quang vẫn cứ thế mười phần chói mắt.

Một vạn ba nghìn năm trôi qua, Bạch Quang thần điện từ sớm đã biến mất khỏi đại lục, duy chỉ có một vị tiên nhân và một mảnh cực quang vẫn cứ tồn tại trường cửu, tựa hồ đã thoát khỏi sự luân hồi của chúng sinh. Mãi đến một ngày, một thanh âm chợt xuất hiện giữa nền trời ——

/Chúc mừng tiểu đội ‘Ăn ngủ đánh Boss’ đã vượt qua khe suối Vô cực, xông thẳng Thương dịch nhai, thành công mở ra đầu mối nội dung nhiệm vụ chính tuyến cuối cùng của Tiên Duyên —— “Cực quang thành tiên”. Người chơi ‘Tàng tàng thân đóa đóa mê tàng’, ‘Một đóa hoa nhỏ’, ‘Mạn châu sa hoa’, ‘Nã pháo về phía ta’ thu được phần thưởng khai phá nhiệm vụ, hoan nghênh các vị đạo hữu tham dự thăm dò đầu mối, sớm ngày thành tiên!/

Đột biến luôn xảy ra bất ngờ như vậy, ngay khi toàn bộ khán giả có mặt đều đang vì Phượng Tu trầm mặc vạn năm mà cảm thấy bi thống, bọn họ hoàn toàn không ngờ lại tình linh nghe được thanh âm hệ thống trò chơi vang lên.

Trò chơi?! Thanh âm hệ thống?! Vì sao lại có thanh âm hệ thống, lẽ nào...

Một khắc này, trái tim bọn họ đều run lên, sau đó chậm rãi hướng mắt nhìn về phía vị tiên nhân đã bị giam cầm bên cạnh cực quang suốt vạn năm không thể rời khỏi.

Kỹ thuật hình chiếu đỉnh cấp trong rạp chiếu phim đã khiến hình ảnh trước mặt trở nên chân thật như vậy.

Một vạn ba ngàn năm, tròn một vạn ba ngàn năm! Vị tiên nhân này đã từng ngạo thị toàn bộ đại lục khiến thiên địa đều biến sắc rốt cục cũng ngẩng đầu lên, y nhìn về phía bốn người thanh niên vừa xuất hiện ở chân trời. Bốn người này đều mặc trang bị chiến đấu cao cấp nhất, vui cười hồ hởi đi về phía cực quang.

“Này, đó chính là boss lớn sau cùng à?”

“Hình như là vậy đấy! Ôi chao, lại là một đại boss đẹp trai, chu dù có đánh không lại chúng ta cũng có thể mở rộng tâm mắt nha!”

“Nhìn y làm gì, nhìn anh đây này, em gái Tiểu Hoa, anh mới là người sống sờ sờ nha, boss và gì gì đó cho

dù có đẹp trai hơn nữa cũng chỉ là một đồng số liệu mà thôi, đợi ngày mai anh cũng thăng cấp ngoại hình một chút, bảo đảm không thua vị boss này bao nhiêu! Ha ha ha ha!”

“Tàng Tàng không biết xấu hổ, mau cút đi chỗ khác!”

Lãnh địa của Bạch Quang tộc đã trầm mặc một vạn ba nghìn năm bất chợt nổi lên một trận gió nhẹ nhàng, cơn gió kia thổi qua gương mặt tuấn mỹ của thần tử mang theo ba nghìn sợi tóc đen phơ phất tung bay. Hình như có một cây kim đang không ngừng châm vào lòng của khán giả, có vài vị tình cảm dồi dào đã bắt đầu rơi lệ, mà những khán giả không quá cảm tính cũng cảm thấy cổ họng nghẹn ngào.

Chỉ thấy bên cạnh dãy cực quang, thần tử cả người bạch y dùng ánh mắt bình tĩnh đạm mạc nhìn về phía bốn người đang chậm rãi tiến đến trước mặt mình, y nhìn bọn họ bắt đầu bày binh bố trận, nhìn bọn họ đường hoàng thương lượng nên làm sao đối phó chính mình, lại nhìn bốn người kinh ngạc nói: “Ồ, hóa ra gọi là Phượng Tu sao? Cái tên này quá dễ nghe rồi, bộ dạng cũng rất đẹp trai nha!”

Cách một vạn ba nghìn năm, Phượng Tu lần nữa ngược mắt nhìn lên trời xanh vô tận, môi mỏng hơi cong để lộ một nụ cười.

Ngay thời điểm bốn game thủ kia bắt đầu tấn công, một thanh âm cảnh báo của hệ thống chói chói vang lên: */Cảnh báo! Cảnh báo! Số liệu phát sinh dị thường, số liệu phát sinh dị thường, trò chơi Tiên Duyên trong vòng 30s nữa cưỡng chế logout, xin tất cả người chơi chú ý! /*

30s, đủ làm cái gì chứ.

Đội ngũ đầu tiên tiến vào phó bản chung cực, mỗi người đều là nhân vật đứng đầu các bảng xếp hạng thực lực trong trò chơi. Thế nhưng chỉ trong một nháy mắt, bọn họ ngay cả động tác của đối phương cũng không nhìn rõ đã bị vị đại boss kia tàn sát không còn.

Một trong số những người chơi kia trước khi hồi thành còn phi thường không phục hô to: “Tên boss đen tối này, người chờ đó cho ta! Ta sớm muộn gì cũng sẽ đánh bại ngươi, cướp sạch toàn bộ trang bị ngươi rơi xuống!”

30s sau, trò chơi đóng cửa. Ba ngày sau, Tiên Duyên lần nữa mở ra, đợi lúc tiểu đội ‘Ăn ngủ đánh boss’ lần thứ hai tiến vào phó bản ‘Cực quang thành tiên’ vẫn không thay đổi được số phận một kích trí mạng, bọn họ tựa hồ vĩnh viễn không phải đối thủ của vị tiên nhân đại boss kia. Thế nhưng trước khi bọn họ hóa thành bạch quang trở về điểm hồi sinh, một trong bốn người chơi chợt nhìn về phía đại boss, trong lòng hốt nhiên đau xót.

Đến khi về điểm sống lại, cô nhìn bạn tốt của mình, hỏi: “Tiểu Hoa, cậu có cảm thấy vị boss kia có gì khác với ba ngày trước không?”

Nữ game thủ bị hỏi hơi sửng sốt, nói: “Có sao? Vẫn đẹp trai như vậy mà, mạnh đến khiến người ta sôi máu luôn ấy!”

“Như vậy sao, tớ lại cảm thấy có gì đó không đúng, hẳn là tớ nghĩ nhiều đi...”

Trong những hình ảnh cuối cùng, di chỉ Bạch Quang tộc từ lâu đã trở thành một mảnh phế tích. Bạch Quang tộc đã từng tiếng tăm lừng lẫy trên đại lục từ sớm đã bị chôn vùi trong dòng lũ lịch sử, chỉ có một chân trời cực quang tươi đẹp vẫn ngày đêm lấp lánh quang mang tươi đẹp như cũ, hấp dẫn vô số người chơi tiến đến đoạt lấy cơ hội thành tiên.

Bên cạnh chân trời cực quang, một thần tử bạch y tuấn mỹ đem toàn bộ người chơi trực tiếp đánh về điểm hồi sinh, bị đặt biệt danh là ‘Đại ma vương không thể chiến thắng’. Chỉ là tất cả người xem trong rạp đều phát hiện, đôi mắt phượng hẹp dài diễm lệ kia từ lâu đã mất đi quang thải.

Từ giờ khắc này, Bạch Quang thần tử Phượng Tu vĩnh viễn đã trở thành boss Phượng Tu. Y giờ tay sử kiếm, y thủ vệ cực quang, y vẫn cứ cao lãnh cao ngất như đã từng, vẫn tuấn mỹ vô cùng hết như vạn năm trước.

Thế nhưng, y là Phượng Tu cũng rốt cục đã không còn là Phượng Tu.

Điện ảnh kết thúc, một tấm màn đen phủ xuống, dòng chữ ánh vàng nổi bật lấp lánh hiện lên giữa màn hình ——

*/Chúc mừng tiểu đội ‘Đại đại bánh trôi dề chết người’ đánh bại Bạch Quang thần tử Phượng Tu, bước vào cực quang đắc đạo thành tiên!/
/*

Đến tận đây, bộ phim kết thúc

Văn tự hệ thống lạnh lẽo hiện lên phẳng phất trở thành sự chiêm chọc lớn lao nhất lưu lại trong lòng khán giả. Một giây kế tiếp, từng đợt thảo luận che trời lấp đất tràn khắp Thiên Vọng, những khán giả xem điện ảnh cắn chặt răng bị thống, đủ loại bình luận từ những tinh cầu trên toàn quốc đều tụ tập lại với nhau, chỉ trong nửa giờ đã đem nội dung của #Cựcquang đẩy lên vị trí đầu bảng top search toàn tỉnh hệ!

58. Chương 58

Trước khi Cực quang chính thức chiếu phim, những người hâm mộ của Sở Ngôn cũng đã có dự cảm: Lần này mẹ nó lại là một bi kịch hoành tráng!

Từ Chữ Thần đến Ti Tích, hiện tại lại là Phượng Tu, những người hâm mộ từ lâu đã đạt thành nhận thức chung: “Tuy rằng Sở Nghiên Nghiên đặc biệt khí thế, Sở Nghiên Nghiên đặc biệt xinh đẹp, thế nhưng Sở Nghiên Nghiên vẫn cứ không ngừng chết rồi lại chết! Hơn nữa còn bị chết vô cùng thâm a a a!!!”

Trên thực tế, dựa vào ba trailer tuyên truyền của Cực quang, người sáng suốt vừa nhìn đã biết bộ phim

này tuyệt đối không phải hài kịch, đều đã luân hồi chín mươi chín lần rồi, mọi người nói xem có ngược hay không? Cho dù cuối cùng làm được một kết cục vui mừng, thực sự để cho Phượng Tu thành công cải biến số phận, chỉ là quá trình nói thế nào cũng đủ ngược có được không!

Thế nhưng, cho dù đã chuẩn bị tâm lý biết bộ phim này có khả năng tràn đầy gai nhọn, thế nhưng tất cả fans điện ảnh đều không đoán được, khi bọn họ đã vì sự bi thống suốt chín mươi chín lần luân hồi của Phượng Tu mà chưa xót đau lòng lại còn phải chứng kiến một sự chuyển ngoặt thần kỳ đến vậy ——

Tất cả chỉ là một trò chơi.

Đúng vậy, tất cả vốn dĩ chỉ là giả thiết của trò chơi mà thôi.

Toàn bộ khán giả đều quên mất sự thật, bản thân Phượng Tu là npc của một trò chơi, mà ‘Cực quang thành tiên’ cũng chỉ là nhiệm vụ chung cục. Trong chính mười chín lần luân hồi đó vì sao Phượng Tu vẫn mãi không thể cải lại số phận, luôn luôn đi về phía kết cục bi thương thống khổ ấy?

Bởi vì, đây là thứ Thiên đạo đã định trước, mà Thiên đạo cũng chính là hệ thống.

Trò chơi không cần npc có linh hồn của riêng mình, trò chơi chỉ cần một đoạn trải nghiệm, một vai diễn, một cơ hội biểu hiện nội dung cốt truyện, vậy nên sau khi nó phát hiện có bug tự nhiên phải làm ra điều chỉnh, khiến tất cả quay về quỹ đạo ‘cần có’.

/Đơn giản là thần kết cục mà! QAQ, vì sao cuối cùng lại là như vậy, vì sao lại là như vậy!/?

/Hệ thống bảo trì ba ngày có phải là vì muốn xóa sạch ý thức của nam thần Phượng Tu không? Là vì muốn đem ý chân chính đẩy trở về một dãy số liệu thông thường sao?!! A a a Sở Nghiên Nghiên, Sở Nghiên Nghiên của ta! Vì sao lại là bi kịch như vậy!!!/?

/Phượng Tu vẫn phải chết, ý căn bản vẫn phải chết! Phượng Tu không còn linh hồn cũng không còn là nam thần Phượng Tu của ta nữa! Dựa vào cái gì nam thần lại chịu bị kịch như vậy, ý đã trải qua chín mươi chín lần luân hồi, mỗi lần đều phải thấy thê tử chết đi trước mặt mình, còn liên tục nhập ma tàn sát tộc nhân, bất quá tất cả đều không phải việc ý muốn có được không! Dựa vào cái gì ý phải bị xóa ý thức?/?

/Lúc xem phim xong không nhận được tưởng tượng một chút, nếu như ý đang sinh hoạt như lệ thường đột nhiên lọt vào biến cố lớn đến thế, hơn nữa còn là lúc tâm như tro tàn chịu đựng suốt ba nghìn năm, đột nhiên lại có người nói cho ý biết tất cả chỉ là một trò chơi, ý chẳng qua là một npc, ý tuyệt đối sẽ tan vỡ mà chết! Nam thần Phượng Tu thế nào lại thảm như vậy! Bi kịch mau ra đây, chúng ta bảo đảm không đánh chết người! Phượng Tu nam thần vì sao phải thảm như vậy, hôn hôn Sở Nghiên Nghiên!!!/?

Bình luận điện ảnh chuyên nghiệp còn chưa xuất hiện, tiếng mắng và nước mắt của các khán giả đã vùi lấp weibo của đoàn phim Cực quang .

Mọi người rất ít khi thấy được tình huống như vậy, những người hâm mộ vừa mắng nhiếc, chỉ hận không thể đem biên kịch nuốt vào trong bụng, đồng thời vừa không ngừng tặng hoa tặng sao cho đoàn phim, thuận tiện còn giúp bộ phim đánh sâu vào bảng xếp hạng.

Trong tiếng gào thét của người hâm mộ, Cực quang rất nhanh chiếm lấy ngôi vị đầu bảng, trên bảng thống kê doanh thu theo tuần cũng vượt lên vị trí thứ tư, đồng thời không ngừng vững chắc tiến bước. Đây mới chỉ là buổi chiếu ra mắt phim, ngay sau đó lại có một làn sóng khán giả ồ ạt tiến đến rạp chờ xem suất chiếu thứ hai.

Kỹ thuật hình chiếu toàn tức trong rạp phim có thể khiến người ta cảm nhận được hiệu ứng thị giác tốt nhất, chưa kể đến những loại phim bom tấn như Cực quang vậy, mặc dù giá vé của nó vô cùng đắt, thế nhưng hiệu quả mang lại cũng đồng dạng xuất sắc, phảng phất thực sự khiến người ta xuyên vào thế giới kia, bên tai thậm chí nghe được tiếng gió thổi, trước mũi ngửi được mùi hoa.

—— đương nhiên, đến khi xem kết cục cuối cùng, cái loại bi thống châm chọc kia lại càng dày đặc.

Đợi đến lượt người xem thứ hai rời khỏi rạp, bọn họ cũng nhanh chóng gia nhập quần thể người hâm mộ tức giận trên mạng, công khai lên án đoàn phim gài dao nhỏ xuyên tim trong nội dung. Cùng lúc đó, các nhà phê bình điện ảnh chuyên nghiệp cũng lần lượt công bố bài viết của mình.

Sống hay chết: Sống là sống, sống vẫn là chết?

Âm mưu thuộc về cực quang

Một lời nói dối: Thế giới mỹ lệ giữa sắc màu rực rỡ và trắng đen đối lập

Đủ loại ngôn luận nhiều như hoa tuyết bay ra từ các dạng truyền thông và chuyên gia bình luận điện ảnh, trước khi xem bộ phim này, sợ rằng không ai nghĩ đến trò chơi còn có thể cải biên như vậy, ngược tâm còn có thể ngược đến như vậy. Rõ ràng đến cuối cùng, Phượng Tu vẫn đứng trước mặt mọi người, cho dù bị người chơi đánh bại y cũng sẽ lần nữa sống dậy, xuất hiện một Phượng Tu khác tiếp tục thủ vệ cực quang. Bất quá trong lòng khán giả xem phim, hần thủy chung cứ là đã chết.

Trong bộ phim chỉ kéo dài hai giờ ngắn ngủi này, hình tượng mỗi người mỗi vật đầu sinh động no đủ. Vô luận là Đại tể ti giả dối âm hiểm Nguyên Tam Hoa hay Tương Tư hiền lành ôn nhu, bọn họ đều đã trải qua vô số tử vong, sau đó chân chính chết đi tại kết thúc phim. Chỉ là trải nghiệm của bọn họ tuyệt đối không khiến người đau lòng như những gì Phượng Tu đã vượt qua.

Sống không bằng chết, chỉ sợ cũng không gì hơn như vậy. Có lẽ nên nói, Phượng Tu chân chính đã chết, hiện tại còn sống chỉ là thể xác không có linh hồn, hần căn bản không phải Phượng Tu, hần chỉ là boss chung cực của trò chơi Tiên Duyên .

Ngày thứ ba Cực quang công chiếu đã trực tiếp đoạt ngôi vị quán quân phòng vé! Một tuần sau, Cực quang chen vào vị trí top ba doanh thu phòng vé tháng này, đồng thời là quán quân suốt hai tuần liên tiếp.

Mặc dù nói thời gian công chiếu của Cực quang rất lý tưởng, tránh được chiến trường của các bộ phim bom tấn chiếu dịp tết âm lịch, thế nhưng thành tích như vậy đã quá đủ khiến người ta tán thưởng.

Trước khi bộ phim chính thức ra mắt, còn có một ít game thủ tỏ vẻ hoài nghi ‘Liệu Sở Ngôn có thể diễn tốt nhân vật Phượng Tu này hay không?’, ‘Sở Ngôn rốt cục có phải dựa vào việc đi cửa sau để nhận vai’. Thế nhưng sau khi điện ảnh công chiếu, bọn họ toàn bộ đều ngậm miệng, thậm chí có không ít người sau khi rời khỏi rạp chiếu phim còn là đầy mặt nước mắt, khóc rống kêu gào: ‘Phượng Tu nam thần của ta QAQ ô ô! Sở Nghiên Nghiên của ta QAQ ô ô ô...’

Tuy nói trước đó những bộ phim truyền hình Sở Ngôn tham gia như Huyết chiến và Thịnh Thế đều có tỷ số rating bạo hỏa, vai diễn của Sở Ngôn cũng là nhân vật được yêu thích nhất nhì, bất quá giữa phim truyền hình và phim điện ảnh, giữa vai phụ và vai chính, sự chênh lệch trong đó quả thực quá lớn.

Làm nam chính, rất nhiều bình luận điện ảnh đều phi thường cẩn thận đánh giá vai diễn Phượng Tu này. Hơn nữa trong quần thể người chơi khổng lồ của Tiên Duyên, danh tiếng của y cũng không ngừng tăng vọt, rất nhiều người chơi đều trở thành fans trung thực của Sở Ngôn.

Một trò chơi có thể thịnh hành trên trăm năm, không cần nghĩ cũng biết có bao nhiêu mị lực. Cho dù hơn ba mươi năm trước phó bản chung cực của Tiên Duyên đã bị người chơi vượt qua, thế nhưng nhà phát hành cũng không có dự định thay đổi nội dung cốt truyện, vẫn cứ để cho Phượng Tu đảm nhiệm vai trò boss chung cực. Từ đó có thể thấy được mị lực của Phượng Tu cường đại đến mức nào

Đợi sau một tuần công chiếu của Cực quang, lượng fans trên weibo của Sở Ngôn đột phá ba mươi triệu, chân chính thực hiện mục tiêu đáng sợ ‘Nửa tháng tăng vọt hai mươi triệu’, hơn nữa con số này còn đang không ngừng dâng lên.

Lúc này, Sở Ngôn dựa vào đủ loại tác phẩm đa dạng vững vàng ấn định gót chân trong giới giải trí Hoa quốc, đồng thời trên bảng xếp hạng ‘Hoa tinh rực rỡ’ tuần này y cũng đột phá ranh giới top 100, trở thành nghệ sĩ tuyến đầu ở vị trí thứ 86!

Rèn sắt khi còn nóng là đạo lý mọi người đều hiểu, trừ phi là phim điện ảnh bom tấn siêu cấp, ngoài ra những kịch bản khác Sở Ngôn đã không cần thử vai, chỉ cần gật đầu liền trực tiếp gia nhập. Thừa dịp Cực quang còn đang công chiếu, Chu Hòa Huy lại nhận thêm một bộ điện ảnh lớn có quy mô không thua gì Cực quang, bất quá lần này nhân vật của Sở Ngôn không phải là nam chính mà là nam 2.

Mặc dù chỉ là nam 2, thế nhưng nam chính lại là Ảnh đế trứ danh trong giới, vậy nên việc Sở Ngôn có thể nhận vai nam 2 đã là vô cùng khó được. Đối với dự án lần này, ngay cả Chu Hòa Huy cũng có chút do dự: “Chị Từ, thực sự để Sở Ngôn trực tiếp tham gia dự án sao? Tư lịch của cậu ấy có thể còn quá cạn hay không?”

Từ Ngọc Dung nghe vậy chỉ mỉm cười, bình tĩnh nói: “Sở Ngôn hiện tại đang đứng trong giai đoạn sự nghiệp thăng tiến, công ty lựa chọn dự án này trong số rất nhiều tài nguyên để giao cho cậu ấy là có cân nhắc riêng. Tiểu Chu, chị cho rằng Sở Ngôn thật sự đảm nhiệm được nhân vật này, cậu cũng không cần lo lắng như vậy.”

Chu Hòa Huy nghe xong lời này tuy rằng vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, bất quá vẫn là đồng ý. Mà đợi sau khi Chu Hòa Huy đi rồi, Từ Ngọc Dung lại tự rót cho mình một tách Bích loa xuân, khìn từng lá trà chậm rãi xòe ra trong làn nước, khẽ cười nói: “Âm thầm nâng đỡ sao... Ừ, làm thế này hẳn là không sai.”

Cực quang còn đang công chiếu nhiệt liệt trên cả nước, đơn đặt hàng chip phim của Thiên Vọng cũng đã vượt qua năm trăm triệu, thậm chí sắp đột phá sáu trăm triệu. Nguyên bản Tiên Duyên còn muốn tìm Sở Ngôn làm người đại diện cho trò chơi của bọn họ, phối hợp một ít tuyên truyền, bất quá chưa cần Chu Hòa Huy cân nhắc Từ Ngọc Dung đã trực tiếp bác bỏ.

Từ Ngọc Dung giải thích: “Trong đoạn thời gian này, giá trị thương mại của Sở Ngôn sẽ tăng vọt không ngừng, phương diện quảng cáo vẫn nên cân nhắc thật kỹ mới tốt.”

Đối với những ngôi sao bình thường mà nói, có danh tiếng rồi phải đi nhận quảng cáo, làm đại diện, sau khi nhận quảng cáo mới có thể kiếm tiền, kiếm được tiền rồi mới mang đến lợi nhuận cho công ty, từ đó đoạt được tài nguyên tốt hơn, đó là chiêu số của người bình thường —— thế nhưng chiêu số này nếu đặt lên người Sở Ngôn lại tựa hồ không quá thông thuận.

Phương diện vận tác danh tiếng Sở Ngôn chưa từng nhúng tay, vậy nên y cũng không biết Chu Hòa Huy đã giúp mình gạt bỏ bao nhiêu hợp đồng quảng cáo. Những hợp đồng này phần lớn đều là loại ‘không đáng đặt vào mắt’ trong miệng Từ Ngọc Dung, gạt đi cũng không sao, bởi vì cho dù Sở Ngôn không thể dựa vào quảng cáo tăng thu nhập cho công ty, công ty cũng sẽ hết lòng nâng đỡ y.

Về phần dùng quảng cáo để gia tăng cường độ xuất hiện, Thiên Thịnh còn có biện pháp khác đền bù phương diện này cho Sở Ngôn.

Bất quá hết thảy đều phải quán triệt tư tưởng... Âm – thầm – nâng – đỡ, nghìn vạn lần không thể để lộ.

Đối với chuyện ‘âm thầm không rầm rộ’ này Từ Ngọc Dung cũng cân nhắc vài lần, tuy rằng cô không rõ vì sao Hạ tiên sinh lại kết hôn với Sở Ngôn, thế nhưng nếu cả hai đã kết hôn thì hẳn phải là hai bên tình nguyện, cái ‘không cần rầm rộ’ này hẳn là chút tình thú giữa hai người đi.

Cho nên, giữa sự hiểu lầm cực kỳ nghiêm trọng này, cùng với doanh thu phòng vé bạo liệt oanh tạc của Cực quang, lễ trao giải Kim Phượng đúng hạn mà tới. Đêm nay, ánh mắt của cả tinh hệ đều tập trung ở Dương Phương tinh của Hoa quốc, chờ đợi nghi thức trao giải bắt đầu.

59. Chương 59

Dương Phương tinh là một tinh cầu giải trí trứ danh của Hoa quốc.

Nếu đã là tinh cầu giải trí, như vậy những cơ sở vật chất như rạp chiếu phim, sân khấu âm nhạc và hội trường hòa tấu chính là xuất hiện khắp nơi, đồng thời có rất nhiều hiệp hội phim ảnh, hội tác gia, hội âm

nhạc đều thích đặt tổng bộ ở đây. Ngoại trừ giải Kim Phượng, có ít nhất ba giải thưởng giải trí hạng nhất của Hoa quốc đều có truyền thống cử hành nghi thức trao giải trên tinh cầu này, khiến nó càng thêm phần vinh hưng thịnh.

Sở Ngôn đã đến thế giới này được một năm, bắt quá chưa có cơ hội đến Dương Phương tinh. Vừa mới xuống phi thuyền, nhìn thấy từng đợt đèn màu lấp lánh trên bầu trời y đã có chút sững sốt, khi ngồi trên xe huyền phù tiến sâu vào thành thị, y lại càng bị cảnh tượng phần hoa rực rỡ của nơi này khiến cho kinh thán không thôi.

Chiều hôm đó, Sở Ngôn liền đi gặp gỡ với nhân viên đoàn phim Huyết chiến .

Đã chia tay hơn nửa năm, có lẽ là do người gặp việc vui tinh thần thoải mái, cả người của đạo diễn Vương Long đều phấn chấn hơn rất nhiều, vừa gặp Sở Ngôn liền trao cho cậu một cái ôm hào phóng, không ngừng nói: “Nếu ngay cả cậu cũng không có mặt, đoàn phim chúng ta liền quá mức mộc mạc rồi. Nam chính không thấy, nam 2 cũng không, quá mức khó coi.”

Sở Ngôn cũng đáp lại một cái ôm, nói: “Hiện tại không phải đã có nam 2 rồi sao, đạo diễn Vương.”

Vương Long gật đầu, nhìn Sở Ngôn một hồi rồi nói: “Hôm trước tôi có ra rạp xem Cực quang , trình độ của Đoạn Tư Nguyên quả là rất cao siêu, diễn xuất của Tiểu Ngôn cũng rất đúng chỗ. Tuy rằng tôi có thể đoán được một phần nội dung phim, thế nhưng khi thực sự xem đến kết cục cũng không khỏi ghen ngào. Phim rất tốt!”

Từ lúc đặt chân lên Phương Dương tinh, những lời khích lệ tương tự Sở Ngôn đã nghe không ít. Trước khi gặp Vương Long y đã tình cờ chạm mặt với đoàn phim Thịnh Thế, Diệp Lăng và Nhậm Vân Dao còn trêu chọc y cứ nhiên không chọn đoàn phim của bọn họ, mà Quách lão lại khẽ hừ một tiếng, nói: “Cực quang rất tốt, cậu, Đoạn Tư Nguyên, Trịnh Tâm Ngưng, Bạch Kỳ Nhiên đều không tệ.”

Ngay cả Quách lão cũng có xem Cực quang , đồng thời còn cho ra đánh giá cao như vậy, từ đó có thể thấy trình độ được hoan nghênh của bộ phim này.

Bất quá đáng tiếc là, Cực quang thật sự chọn thời gian công chiếu rất tốt, thành công tránh né rất nhiều đối thủ đáng gờm, bất quá nó cũng vì vậy mà bỏ lỡ thời gian báo danh của giải Kim Phượng cùng rất nhiều liên hoan phim khác.

Có lẽ qua một năm nữa, đội giải Kim Phượng năm sau Cực quang có thể đoạt được giải thưởng. Hoặc là chờ giải Kim Thịnh ba tháng sau, có lẽ Cực quang có thể thu về một ít đề danh, bất quá muốn lấy giải lại không quá có cơ hội..

Có được có mất, Cực quang lựa chọn doanh thu phòng vé, như vậy đã chủ động bỏ qua việc truy đuổi giải thưởng.

Sau khi họp mặt với đoàn người Vương Long, Sở Ngôn cũng thay bộ lễ phục mang từ Thủ đô tinh đến. Bộ

lễ phục này là giao cho Vu Đồng Đồng tỉ mỉ bảo quản, trước khi đến đây còn dùng phương pháp đặc thù bảo dưỡng, thậm chí đưa qua ủ hấp, chỉ vừa nhìn liền cảm thấy quang mang rực rỡ, tinh mỹ quý giá.

Biểu hiện của Sở Ngôn cũng không lãng phí sự nỗ lực của trợ lý, ngay khi đoàn phim Huyết chiến vừa xuất hiện trên thảm đỏ, ánh mắt của mọi người đều bị thiếu niên tuấn mỹ tú lẫm đi giữa đám đông hấp dẫn, đồng thời tán thán kinh diễm.

Sở Ngôn thoáng thả chậm bước chân, cùng nữ chính của Huyết chiến sóng vai vào hội trường.

Bộ lễ phục màu đỏ thắm được đính lông lạc đà loại tốt nhất, mình vải nhẵn nhụi sáng bóng dưới ánh đèn tụ quang phản xạ xúc cảm ôn nhu. Loại màu đỏ thâm trầm nội liêm này càng tôn lên sự trắng nõn trên làn da thiếu niên, mà trên cổ áo còn có một đường chỉ kim tuyến thêu hoa văn thiết kế tỉ mỉ đan xen trong sợi vải, chỉ có khi bị ánh đèn rọi vào mới có thể hiện ra một ít quang mang.

Sở dĩ Liên hoan phim Kim Phượng có tên gọi như vậy cũng vì biểu tượng của giải thưởng này làm theo hình tượng một con Phượng hoàng niết bàn trong ngọn lửa. Ngay khi khách quý vừa bước vào hội trường, một con Kim phượng hoàng lập tức sải cánh bay lượn ngay trên thảm đỏ, rắc từng đợt kim phấn lấp lánh xuống bên dưới.

Con Kim phượng hoàng này chỉ là hình chiếu 3D toàn tức, bất quá lại sống động đến phẳng phất là vật thật. Ngay khi nó lượn qua phía trên đoàn phim Huyết chiến, những hạt kim phấn liền nhẹ nhàng rơi lên người Sở Ngôn, kim quang lấp lánh, xinh đẹp hoa lệ, Sở Ngôn lập tức thành tồn tại nổi bật nhất toàn trường.

Thời đại công nghệ cao đã giải thoát áp lực cho các phóng viên, bọn họ không cần chủ động quay chụp hình ảnh, thế nhưng ở trường hợp đi thảm đỏ trang trọng thế nào, rất nhiều ký giả đều sử dụng camera mini, trên tay cầm lấy màn ảnh kết nối, không ngừng tìm góc độ thích hợp nhất của các ngôi sao để quay chụp lại.

Khi đoàn phim Huyết chiến tiến vào, ánh đèn loang loáng không ngừng, mà sau khi bọn họ rời khỏi, rất nhiều camera mini vẫn bay theo phía sau, tiếp tục chụp ảnh.

Đội Sở Ngôn chính thức tiến vào hội trường thì không cần đi cùng đoàn phim nữa. Tuy rằng nhân viên của các đoàn phim đều sẽ ngồi cùng với nhau, thế nhưng vị trí của các ngôi sao cũng được ban tổ chức an bài rõ ràng, thường đều là ở một khu vực dành riêng khác.

Sở Ngôn ngồi xuống không bao lâu lại gặp được một người quen: La Tư Hạo.

La Tư Hạo ngồi xuống ghế bên trái của Sở Ngôn, khi nhìn thấy y cũng là biểu tình kinh ngạc, sau một hồi mới thấp giọng nói: “Tôi không ngờ có thể gặp được cậu ở đây, Sở Ngôn, hai hôm trước tôi có đi xem Cự quang, thực sự rất tuyệt vời.”

Từ lúc Sở Ngôn nhận vai khách mời của Ba kẻ lừa đảo đến giờ đã qua nửa năm, trong khoảng thời gian

này, ban đầu La Tư Hạo vẫn luôn cho rằng mình yêu thích Sở Ngôn, muốn theo đuổi y. Thế nhưng chờ đến về sau, thời gian lâu dần, loại mê luyện đối với ‘nữ thần’ kia chậm rãi biến nhạt, vậy nên hai người liền dùng thân phận bạn bè mà giao tiếp.

Bất quá, đây cũng là lần đầu tiên bọn họ thật sự đối mặt nhau sau suốt nửa năm không gặp.

Nghe lời lẽ của La Tư Hạo, Sở Ngôn không khỏi cười nhẹ. Hiện tại chỉ cần có người gặp y đều sẽ khen một câu ‘Cực quang rất tốt’, ban đầu y còn có thể khiêm tốn một chút, thế nhưng hiện tại lại cảm thấy vô cùng thú vị.

Sở Ngôn nói: “Cám ơn sự khích lệ của anh, tuần trước tôi cũng có xem những tập mới nhất của Ba kẻ lừa đảo, biểu hiện của anh trong đó rất tuyệt, hình như hình tượng cũng có chút biến hóa, tựa hồ đã bắt đầu không chỉ đảm đương vũ lực nữa?”

Nhắc tới Ba kẻ lừa đảo, không khí nguyên bản có chút cứng nhắc liền hòa hoãn hơn rất nhiều, sự xấu hổ nhàn nhạt của La Tư Hạo cũng chậm rãi hòa tan, cậu nhìn về phía Sở Ngôn, giải thích: “Đúng vậy, nhân vật này của tôi cũng được gia tăng thêm một ít phân đoạn đấu trí, dù sao cũng không thể mãi không trưởng thành mà.”

Rất nhanh, những vị trí bên cạnh Sở Ngôn cũng đã được lấp đầy, bất quá người ngồi ở phía còn lại y hoàn toàn không nhận ra, hình như là một ca sỹ mới nổi, vị trí hiện nay trên ‘Hoa tinh rực rỡ’ cũng là qua một nghìn. Khi đối phương nhìn thấy La Tư Hạo và Sở Ngôn còn riu rít chào hỏi, ba người rất nhanh đã tán gẫu vui vẻ.

Đại khái đợi thêm nửa giờ, toàn bộ khách mời đều đã an vị.

Khi khách mời cuối cùng ổn định chỗ ngồi, La Tư Hạo nói: “Lần này hình như An Thiều Dương cũng được mời, bất quá chị ấy vừa lúc đang quay phim ở một tỉnh cầu điện ảnh rất xa, vậy nên sẽ không có mặt. Chỉ là nghe nói Cố Trầm Trạch sẽ đến, cũng không biết lần này anh ấy có đảm nhiệm vị trí khách quý trao giải hay không.”

Sở Ngôn men theo đường nhìn của La Tư Hạo, rất nhanh nhìn thấy Cố Trầm Trạch. Người đàn ông anh tuấn cao lớn kia vừa xuất hiện đã hấp dẫn vô số sự chú ý, anh ta tùy ý bước đến hàng ghế thứ ba tìm một chỗ ngồi xuống, khí chất trầm ổn ung dung, rõ ràng không làm ra động tác đặc thù gì cũng đã rất uy nghiêm.

Sự xuất hiện của Cố Trầm Trạch hiển nhiên khiến hội trường nhiều thêm vài phần xao động, Sở Ngôn cách một loạt chỗ ngồi quan sát Cố Trầm Trạch, trong lòng không khỏi có vài phần hiếu kỳ. Bất quá một tia hiếu kỳ này còn chưa tan hết, chợt nghe cậu ca sỹ trẻ bên cạnh kinh hô: “A, đó không phải Hạ tiên sinh sao?!”

Vừa nghe đến chữ ‘Hạ’ này, trái tim Sở Ngôn run lên, chậm rãi quay đầu đi.

Bất quá, cho dù lý trí của y khẳng định chuyện này không có khả năng phát sinh bao nhiêu lần đi nữa,

thế nhưng người đàn ông tuần mỹ ưu nhã kia vẫn cứ tự nhiên đi vào hội trường, không chút để ý những phương hướng khác, trực tiếp tiến vào vị trí trung tâm, ngồi bên cạnh Trưởng ban tổ chức liên hoan phim Kim Phượng.

Sau khi Hạ Bách Thâm ngồi xuống, tiếng thì thầm thảo luận cổ tình dè thấp xôn xao vang lên.

Thiên Thịnh là công ty con của Hạ thị, liên hoan phim Kim Phượng cũng có một phần đầu tư của Thiên Thịnh, hai chuyện này mọi người đều biết, thế nhưng cũng không có nghĩa Tổng tài của Hạ thị sẽ xuất hiện ở lễ trao giải của liên hoan phim Kim Phượng. Hạ Bách Thâm tuy rằng không phải người trong giới giải trí, thế nhưng trong tay đã nắm giữ ít nhất hơn nửa tài nguyên của giới này, sự xuất hiện đột ngột của anh ta ở đây quả thực khiến không ít người âm thầm loạn tưởng.

Sở Ngôn nhìn bóng lưng thẳng tắp của Hạ Bách Thâm, môi mỏng khẽ mím. Cho dù đối phương không hề quay đầu nhìn y, thế nhưng sự xuất hiện của anh ta đã biểu lộ chút sự tình khiến Sở Ngôn cũng bắt đầu suy tư.

Rất nhanh, liên hoan phim Kim Phượng chính thức khai mạc, giải thưởng bắt đầu công bố ở mảng tiết mục giải trí, sau đó chậm rãi mới đến mảng phim truyền hình.

Trong suốt cả quá trình, ánh mắt của Sở Ngôn công khai đặt trên người Hạ Bách Thâm, hoàn toàn không có một chút thu liễm nào, ngay cả vị Hội trưởng đang ngồi bên cạnh Hạ Bách Thâm cũng không nhin được quay đầu tìm kiếm nhiều lần, muốn biết rốt cuộc là ai đang nhìn mình. Chỉ có đối tượng chân chính bị quan sát —— Hạ tiên sinh, trước sau vẫn bình tĩnh ngồi yên, một lần quay đầu cũng không có.

Sau khi kết thúc phần trao giải cho ‘Kịch bản phim gốc xuất sắc nhất’, cả hội trường có mười lăm phút nghỉ ngơi.

Thiếu niên tuấn tú xinh đẹp vẫn giữ nguyên nụ cười nhàn nhạt trên môi, Sở Ngôn cũng không đứng dậy hoạt động, trái lại vẫn chú tâm quan sát người đàn ông ngồi cách cậu năm hàng ghế ở phía trước, thật lâu không chuyển tầm mắt. Mà người kia trước sau vẫn không quay đầu, chỉ là sau khi thời gian nghỉ ngơi qua đi khoảng năm phút anh ta đột nhiên đứng dậy, đi thẳng ra khỏi hội trường.

Sở Ngôn thấy vậy có chút sững sờ, ý cười bên môi sâu hơn một ít, y híp mắt nhìn chăm chú vào bóng lưng đã đi xa của Hạ Bách Thâm, chờ qua hồi lâu mới đứng dậy, cùng đồng dạng đi về một hướng.

Thế nhưng y vừa đi đến góc khuất cầu thang cánh tay đã bị người ta níu lại, Sở Ngôn còn chưa kịp phản ứng đã bị ép lên vách tường.

Giữa khoảng không chật hẹp, tia sáng mờ mờ khiến người khác không thấy rõ tình huống bên dưới thang lầu. Sở Ngôn ngược mắt, đường nhìn rất nhanh chạm vào một đôi mắt thâm thúy u tĩnh, y hơi ngơ ngẩn, chợt nghe Hạ Bách Thâm thấp giọng cười nhẹ: “Theo dõi rồi lại cùng tôi rời đi, là có chuyện gì muốn nói sao... Ngôn Ngôn?”

60. Chương 60

Bên trong hội trường, lễ trao giải đã tiếp tục theo lệ thường.

Tiếng vỗ tay như sấm vang khắp không gian, Kim phượng hoàng tùy theo xoay quanh giữa thính phòng, rắc từng đạo kim phần rực rỡ. Thanh âm ngọt ngào của MC cất lên, tuyên bố nghi thức trao giải tiếp tục cử hành.

Giữa tiếng nhạc rộn ràng, cho dù hàng ghế khách quý có vài chỗ trống vắng cũng không khiến người khác để ý. Bất quá việc vị trí chính giữa hàng đầu tiên là trống không lại khiến không ít người ngạc nhiên trong chớp mắt, thế nhưng cũng không ai nghĩ nhiều, nhanh chóng đã chú tâm vào lễ trao giải.

Mà bọn họ tự nhiên cũng không biết, ngay bên ngoài dãy hành lang, dưới khúc quanh chật hẹp của cầu thang, người đàn ông cao ngất tuần lảng nọ đang gắt gao đem một thiếu niên chế trụ trên vách tường không thể cử động. Không gian nhỏ hẹp, cảm xúc ám muội nhảy nhót chậm rãi sinh sôi, Sở Ngôn ngẩng đầu lên cũng không thể nhìn rõ nét mặt của Hạ Bách Thâm, nhưng lại luôn cảm thấy đối phương là đang mỉm cười.

Loại việc tự làm kẻ trộm lại tri hô bắt trộm này, Hạ Bách Thâm tựa hồ vẫn làm rất tốt. Giống như ngày hôm nay, rõ ràng là hấn tận lực khống chế không quan tâm đến ánh mắt của Sở Ngôn, sau đó còn cố ý đứng đây đi đến nơi này chờ y đuổi theo, thế nhưng ở trong miệng Hạ Bách Thâm lại biến thành Sở Ngôn theo đuổi hấn.

Sở Ngôn thử giật giật cổ tay nhưng cũng không có ý giãy dụa, y cũng không muốn biểu hiện ra bộ dạng thất kinh, vì vậy liền nương tư thế này tựa vào tường, ngẩng đầu lên hỏi: “Hạ tiên sinh, anh biết hôm nay cúp Kim Phượng đã làm thành bộ dáng thế nào chứ?”

Từ những lần trò chuyện trước, Hạ Bách Thâm đã sớm hiểu rõ người thiếu niên trước mặt rất cục cựa có bao nhiêu nhanh nhẹn dẻo miệng. Vì vậy giờ khắc này, hấn tuyệt đối không vội trả lời mà dùng ánh mắt mang theo hàm ý nhìn Sở Ngôn, qua một lát mới thử hỏi ngược lại: “Phượng Hoàng?”

Sở Ngôn lập tức bày ra bộ dạng kinh ngạc: “Ồ, ngài còn biết là Phượng hoàng sao? Tôi còn tưởng rằng ngài sẽ nói đó thành gà cảnh chứ. Chỉ gà nói vịt, đổi trắng thay đen và gì gì đó không phải ham mê của Hạ tiên sinh sao?”

Hạ Bách Thâm không biết đã bị trào phúng bao nhiêu lần lại chẳng hề tức giận, trái lại còn cúi đầu bật cười. Hấn híp mắt lại, nói: “Em cả ngày đều thích châm chọc tôi như vậy, không sợ tôi làm ra chuyện gì bất lợi với em sao? Tỷ như... phong sát?”

Sở Ngôn khẽ cười nói: “Anh sẽ làm sao?”

Hạ Bách Thâm nói: “Sẽ không, chí ít tôi sẽ không làm chuyện này với vợ của mình.”

Nhiệt độ ẩm áp từ trên cổ tay truyền tới, Sở Ngôn còn có thể cảm nhận được nhiệt khí từ miệng đối phương phả tới, Sở Ngôn nghiêm túc nhìn người đàn ông trước mặt, sau một lúc lâu mới bình thản nói: “Tôi không phải vợ anh.”

Hạ Bách Thâm hơi ngẩn người, không hề mở miệng.

Sở Ngôn chậm rãi cong môi, thanh âm chột cất cao: “Ông đây là chồng của anh!”

Vừa dứt lời, Sở Ngôn liền bắt người muốn rời đi thế nhưng lại bị Hạ Bách Thâm nhanh chóng khống chế. Khi lần nữa bị giam cầm giữa cơ thể của đối phương và vách tường, Sở Ngôn ngược mắt định chất vấn, thế nhưng khi ánh mắt rơi vào đôi mắt sâu thẳm của Hạ Bách Thâm thì thanh âm chột ngừng lại.

Khí tức cường đại lãnh đạm nhẹ nhàng lan tràn, loại hormone xa lạ mê người này khiến kẻ khác không nhận được mùi vị mùi quán, mà ngay cả Sở Ngôn cũng cảm thấy trái tim của mình đang đập vô cùng mạnh mẽ trong lồng ngực. Đợi đến khi y lấy lại được sự tập trung mới phát hiện, tựa hồ trái tim đối phương cũng đang đập rất nhanh.

Vòm ngực cả hai áp sát vào nhau, cự ly không quá 10cm, Hạ Bách Thâm một tay ấn Sở Ngôn trên tường, một tay giữ tay phải của y, thuận tiện khoát lên hông hấn.

Hai người vẫn duy trì động tác này nhìn nhau một hồi, chột nghe Hạ Bách Thâm cười nhẹ, nói: “Hóa ra em để ý vấn đề này?”

Sở Ngôn nhướn mày: “Thế nào?”

Hạ Bách Thâm hơi cong môi mỏng, nói: “Không có gì, hôn thú mới tôi đã gọi trợ lý Lâm xử lý tốt, nếu em đồng ý có thể ký tên và ấn vân tay lên. Biết đâu em sẽ phát hiện, em bất ngờ trở thành chồng rồi.”

—— Đây tuyệt đối là nói dối!

Kỳ thực Hạ Bách Thâm cũng không cần dặn chi tiết về việc cải biến tính chất hôn thú, vì vậy trợ lý Lâm cũng chỉ dựa theo hôn thú khác phái chỉnh sửa lại một phần. Bất quá, thỉnh thoảng nói dối cũng có thể xem như tình thú, chỉ ít đối với Hạ Bách Thâm mà nói, nếu thiếu niên kiêu ngạo này tình nguyện ký tên, vậy hẳn cũng không ngại lại chuẩn bị thêm một phần hôn thú theo mẫu đồng tính.

Dù thế, đúng như dự liệu của Hạ Bách Thâm, Sở Ngôn tuyệt đối không có khả năng bỏ qua cơ hội dùng cái tên ‘Ẩn Danh’ kia đến trào phúng hấn. Chỉ thấy khóe miệng thiếu niên hơi giương, mắt mày thanh tú cũng cong cong, Sở Ngôn hơi nghiêng đầu, ngọn đèn duy nhất rơi được vào nơi này phủ lên đồng tử màu trà nhạt, phản xạ quang mang mỹ lệ mê đắm.

Sở Ngôn chậm rãi cất tiếng: “Không ký.”

Người đàn ông híp mắt lia hỏi: “Không ký?”

Sở Ngôn trịnh trọng lặp lại lần nữa: “Không ký.”

Một giây tiếp theo, Hạ Bách Thâm chợt nghiêng người về phía trước, hôn lên đôi môi đang nhếch lên nọ.

Đây không phải lần đầu hai người hôn môi, thậm chí có thể nói cũng không phải lần thứ hai. Rõ ràng quan hệ của hai bên vẫn chưa định ra, phần hôn thứ kia Sở Ngôn cũng không thừa nhận, thế nhưng lần hôn thứ ba này y chỉ hơi phản kháng một chút, sau đó liền chuyển thành phối hợp tiến công lẫn nhau.

Nụ hôn đầu tiên thoáng qua liền dừng, nụ hôn thứ hai nhẹ nhàng hơi hợt, mà lần thứ ba này, thô bạo điên cuồng.

Trong khoảng trống chật hẹp, hai người dùng sức hôn đối phương, ai cũng không chịu lui lại một bước, tiếng môi lưỡi va chạm quanh quẩn giữa không gian, may mà có tiếng nhạc đỉnh tai nhức óc trong hội trường che lấp mới không có vẻ đặc biệt rõ ràng.

Chỉ là phía sau bức tường, người của cả thành hệ đều đan quan sát trực tiếp truyền hình Lễ trao giải Kim Phượng, bên này bức tường, đầu lưỡi của người đàn ông di chuyển qua lại cạy mở hàm răng của thiếu niên, tùy ý trao đổi nước bọt trong khoang miệng.

Đầu lưỡi thám hiểm từng tắc da thịt mềm mại, đôi môi từ lâu đã bị mút vào đến đỏ rực sáng bóng, Sở Ngôn không cam lòng tỏ ra yếu kém công phá khoang miệng của Hạ Bách Thâm, hai người anh cường tới đoạt tranh giành từng tắc đất lạnh thổ vô cùng căng thẳng, đồng thời cũng không có một chút ý tứ muốn dừng lại nào. Bàn tay Hạ Bách Thâm đang đặt trên eo Sở Ngôn nhẹ nhàng vuốt ve, nhiệt độ dần dần tăng lên, ở nơi đây rầy hắc ám bị thế giới vứt bỏ này, tình dục trong mắt hai người chậm rãi dâng cao, cự ly cũng càng lúc càng gần, mãi đến khi trong hội trường vang lên tên của nữ diễn viên đạt giải ‘Nữ phụ truyền hình xuất sắc nhất’.

Sở Ngôn chợt thanh tỉnh, Hạ Bách Thâm cũng khẽ chau mày, hai người cùng lúc kết thúc nụ hôn này.

Tiếng thở dốc ồ ồ vang vọng khắp khoảnh tối, đôi môi đỏ rực căng mọng của Sở Ngôn cũng gần như vỡ ra, Hạ Bách Thâm khẽ siết hông thiếu niên, thấp giọng nói: “Ngôn Ngôn, thật đáng tiếc, em nên đi nhận giải thưởng của mình rồi.”

Sở Ngôn chậm rãi ổn định hơi thở, hỏi: “Anh biết tôi sẽ nhận được giải?”

Hạ Bách Thâm nghe vậy, ý cười trong mắt càng tăng, thế nhưng lại giả vờ thành bộ dáng kinh ngạc: “Tôi có biết sao?”

Sở Ngôn cũng không để ý đến anh ta, xoay người sửa sang những nếp gấp trên lễ phục, Sở Ngôn lại xử lý ánh nước trên môi một chút, tuy rằng y chưa từng yêu đương thế nhưng đã diễn không ít cảnh hôn, làm sao

có thể khiến môi mình trở về trạng thái bình thường trong thời gian ngắn nhất y cũng có chút kinh nghiệm.

Chỉ là... những cảnh phim kia chưa từng kịch liệt như vậy, cũng chưa từng khiến y sản sinh dục vọng như lúc này.

Khi nữ diễn viên trong hội trường chuẩn bị kết thúc diễn văn nhận thưởng, Sở Ngôn bước tới trước ranh giới góc khuất, y dừng bước, chợt xoay người nhìn về phía Hạ Bách Thâm vẫn đang đứng ở vị trí bí mật gần đó, cười hỏi: “Hôm nay anh đến đây là vì muốn chúc mừng tôi nhận giải thưởng sao?”

Hạ Bách Thâm hơi ngơ ngẩn, sau một lúc lâu mới cười nói: “Ừ, chúc mừng em thu được giải thưởng.”

Sở Ngôn nghiêng đầu nhìn về phía Hạ Bách Thâm, tóc mái trên trán theo động tác ngã rạp về một bên, lộ ra da thịt trắng mịn. Hai người nhìn nhau trong chốc lát, thật lâu cũng không ai mở miệng, đợi đến khi nữ diễn viên kia thực sự phải xuống sân khấu, Sở Ngôn lại hỏi lần nữa: “Hạ Bách Thâm, quan hệ của chúng ta rốt cuộc là như thế nào?”

Ngữ điệu của thiếu niên vô cùng bình thản, mỗi âm tiết đều rất chậm rãi, trịnh trọng nghiêm túc.

Đôi mắt đen kịt thâm thúy của Hạ Bách Thâm hiện lên một tia ám quang, hắn nhìn thiếu niên trước mặt một lúc lâu, cười nhẹ hỏi đáp: “Em là vợ của tôi cũng là chồng của tôi, từ góc độ luật pháp mà nói... em là người có trách nhiệm và nghĩa vụ trở thành bầu bạn của tôi.”

Nghe được đáp án này, Sở Ngôn chỉ khẽ nhếch khóe môi không trả lời, xoay người rời đi, ngay lúc. Ngay lúc y ngồi xuống vị trí của mình, giải ‘Nam phụ xuất sắc nhất’ cũng bắt đầu công bố.

Ti Tích, Chữ Thần... cùng với ba ứng viên khác xuất hiện trên màn ảnh giải lập, khách quý trao giải mặc lễ phục đi ra từ hậu trường, mở phong thư kết quả, lấy ra mảnh giấy trân quý kia, lớn tiếng tuyên bố: “Người đoạt giải ‘Nam phụ truyền hình xuất sắc nhất’ trong liên hoan phim Kim Phượng năm nay là —— Sở Ngôn! Chữ Thần, Ti Tích!”

Dưới ánh sáng của nghìn vạn ngọn đèn hội tụ, trong tầm mắt quan sát của nhân dân toàn tỉnh hệ, thiếu niên tuấn mỹ xinh đẹp mặc lễ phục hào nhoáng từng bước tiến lên sân khấu.

Dưới sân khấu, vô số người đang vì thiếu niên mà vỗ tay. La Tư Hạo, Lăng Kỳ, Tống Xảo, cả đoàn phim Ba kẻ lừa đảo đều dâng tặng tiếng vỗ tay của mình cho diễn viên trẻ tuổi trước mặt. Diệp Lăng, Nhâm Vân Dao, Quách lão, toàn bộ ekip Thịnh Thế cũng nhiệt tình cổ vũ nam 4 nhà mình.

Đoàn phim Cực quang chỉ có Bạch Kỳ Nhiên và Đoạn Tư Nguyên có mặt ở hiện trường, bọn họ cũng mỉm cười tặng cho thiếu niên một loạt tiếng vỗ tay chúc phúc, ngay cả vị Ảnh đế đỉnh cấp Cố Trầm Trạch đang ngồi bên Bạch Kỳ Nhiên cũng như có chút tâm tư đánh giá thiếu niên đứng trên sân khấu, sau đó chợt đưa tay lên vỗ nhẹ nhẹ.

Mà trong những người này, người đàn ông ngồi vị trí trung tâm hàng ghế đầu tiên không biết đã trở về từ lúc nào. Khi hắn ngồi xuống, thiếu niên vừa mới chuẩn bị đọc diễn văn cảm tạ, ánh mắt của Sở Ngôn dừng lại trên người hắn trong một chớp mắt, sau đó ngẩng đầu lên nhìn bao quát cả hội trường hơn năm nghìn chỗ ngồi này.

Giữa đại dương light stick[1] hòa cùng sao trời rực rỡ này, có vô số người đang cao giọng gọi tên Sở Ngôn, thậm chí có không ít bảng đèn ‘Sở Nghiên Nghiên’ đều đang được các fans cố sức đưa lên cao, tạo thành khung cảnh nổi bật giữa khán phòng. Những ánh sáng này ảnh ngược vào đôi mắt trong suốt của thiếu niên, phảng phất nhuộm ra một mảnh hải dương lấp lánh tinh quang.

Sở Ngôn ngưng mắt chăm chú nhìn vào cảnh sắc xinh đẹp này hồi lâu, sau đó mở miệng nói: “Tôi rất thích Chữ Thần cũng yêu thích Ti Tích. Tôi thích tinh thần cao ngạo bất khuất của Chữ Thần, cũng thích sự yếu đuối kiên cường của Ti Tích. Có cơ hội nhận được hai vai diễn này là việc may mắn nhất của tôi trong năm vừa qua, cũng giống như khi tôi đứng ở nơi này có thể nhìn thấy tinh quang xinh đẹp nhất cả vũ trụ này. Cảm ơn các fans ủng hộ tôi đã có mặt ở đây, cảm tạ đoàn phim Huyết chiến, cảm tạ đoàn phim Thịnh Thế, càng chân thành cảm tạ các fans và những người đã yêu mến tôi.”

Lời nói vừa dứt, tiếng vỗ tay ồ lên như sấm động, giải dupe ‘Nam phụ truyền hình xuất sắc nhất’, cũng là diễn viên trẻ nhất đoạt giải của liên hoan phim Kim Phượng ngang trời suất thế!

1/ Light stick: Gậy ánh sáng, thường là những dụng cụ phát sáng có ký hiệu và màu sắc nổi bật dùng để tạo hiệu ứng giao tiếp giữa nghệ sỹ trên sân khấu và các fans bên dưới. Văn hóa Kpop là văn hóa ứng dụng light stick triệt để và đa dạng nhất, các bạn có thể gg để biết thêm chi tiết.

61. Chương 61

Một diễn viên được đề cử hai lần cho cùng danh hiệu, loại việc này mặc dù không nhiều lắm thế nhưng cũng không hiếm thấy. Giả dụ một diễn viên trong cùng năm tham gia hai bộ phim, vai trò đều là nam chính, hơn nữa diễn xuất phi thường chân thật có nội hàm, vì vậy cả hai nhân vật đều được đề cử giải ‘Nam chính xuất sắc nhất’ cũng là việc đương nhiên, bởi vì nếu so với các diễn viên khác, diễn xuất của vị này quả thực sâu sắc và chân thật hơn.

Thế nhưng, được hai đề danh là một chuyện, đồng thời ôm cả hai chiếc cúp lại là một việc khác.

Muốn phân biệt hơn kém là một chuyện vô cùng dễ dàng, vậy vèn việc nhân vật A xuất sắc hơn hay nhân vật B có tư tưởng hơn là chuyện rất dễ đưa ra kết luận, vậy nên tại các liên hoan phim danh tiếng của Hoa quốc, có rất ít trường hợp hai người cùng thu được một giải thưởng. Thậm chí có thể nói, phóng mắt đến tận liên hoan phim Kim Phượng năm nay cũng chỉ có ba người từng nhận được vinh dự như vậy.

Một là nữ diễn viên trứ danh An Thiều Dương, lúc cô còn trẻ đã từng một lần nhận hai chiếc cúp ‘Nữ phụ

xuất sắc nhất' của liên hoan phim Kim Đỉnh. Mà người còn lại Sở Ngôn cũng có quen biết —— Bạch Kỳ Nhiên, năm anh ta vừa ra mắt đã dùng hai vai diễn đoạt về giải 'Người mới xuất sắc nhất' trong mảng truyền hình của liên hoan phim Kim Hoa. Còn có một người, chính là Cố Trầm Trạch đang ngồi cạnh Bạch Kỳ Nhiên.

Cố Trầm Trạch vào nghề mười năm, giải thưởng thu được nhiều vô số, bài danh thứ hai trên bảng xếp hạng 'Hoa tinh rực rỡ', rất gần với An Thiều Dương. Anh cũng giống như An Thiều Dương vậy, đã từng dùng hai nhân vật thắng về giải Ảnh đế.

Chỉ cần nhìn vào sự nghiệp của ba người này liền có thể phát hiện, bọn họ sau khi lấy được giải thưởng liền trở thành ngôi sao mới tiền đồ vô lượng. Vậy nên cũng có thể cho rằng, Sở Ngôn với xuất phát điểm tương tự đã định trước sẽ trở thành ánh sao tỏa sáng trong giới giải trí, thậm chí còn có khả năng sẽ là một Cố Trầm Trạch kế tiếp!

Ngày thứ hai sau khi liên hoan phim Kim Phượng kết thúc, các trang báo lớn đều rầm rộ đưa tin về những giải thưởng quan trọng năm nay. Cúp 'Nam chính xuất sắc nhất' mảng điện ảnh quả nhiên là do Cố Trầm Trạch làm khách mời trao giải, mà cúp 'Nữ diễn viên xuất sắc nhất' lại do một tiền bối tuyến đầu tuổi đã gần sáu mươi nhận lãnh, khi lên sân khấu nhận giải, đối phương có thể nói là lão lệ tung hoành.

Sở Ngôn chỉ được đề cử ở giải 'Nam phụ xuất sắc nhất' mảng truyền hình, vậy nên y cũng chỉ nhận được một danh hiệu như vậy. So với những diễn viên khác có thể một lần thu được hai danh hiệu, thành tích của y tựa hồ không quá bắt mắt, thế nhưng việc cả hai vai diễn Chử Thần và Ti Tích đồng thời đoạt giải lại khiến cho ánh mắt của không ít người bắt đầu tụ tập lại.

Cái gì mà 'Ngôi sao trẻ triển vọng', 'Diễn viên đoạt cúp dupe trẻ tuổi nhất', 'Nam phụ khiến người ta kinh diễm nhất trong lịch sử'... đủ loại thanh âm ca ngợi vang lên khắp nơi, tựa hồ các loại truyền thông chỉ ngại không đủ âm ỷ cất lực khen ngợi Sở Ngôn, đều hận không thể khen cậu lên đến tận trời.

Nhìn thấy những tin tức tương qua, Sở Ngôn tỉ mỉ suy tư trong chốc lát, quay đầu nhìn về phía Chu Hòa Huy hỏi: "Anh Chu, lần này chi phí quan hệ xã hội công ty chi ra tựa hồ không ít?"

Chu Hòa Huy nghe vậy cũng cười: "Cậu hơi xem thường năng lượng của mình rồi đó, Tiểu Ngôn, đã mấy năm rồi chưa ai có thể dùng hai nhân vật thu lấy giải thưởng như cậu. Lần này tiếc là cậu chỉ nhận được giải trong mảng nam phụ truyền hình, nếu là điện ảnh, thậm chí không cần tới nam chính mà chỉ nam phụ thôi cũng đã đủ cả tinh hệ sôi trào ồ ạt. Hiện tại chỉ là truyền thông Hoa quốc, quả thực quá bình thường."

Sở Ngôn nghe vậy cũng nhẹ nhàng gật đầu, rốt cục cũng coi như rõ ràng. Cho dù y đã xem qua rất nhiều tư liệu, còn có không ít phim phóng sự và điện ảnh có liên quan, thế nhưng dù sao cũng không hiểu rõ giới giải trí ở nơi này được như Chu Hòa Huy.

Sự cạnh tranh trong giới giải trí ở nơi này quả thực vô cùng kịch liệt, người bị mai một cũng không ít, thế nhưng kèm theo đó chính là cơ hội cũng càng nhiều. Chỉ cần có thể cạnh tranh vượt qua đối thủ, như vậy cơ hội nổi bật liền thuộc về bản thân, cơ hội thành danh cũng không chạy đi đâu được.

Hôm qua, sau khi rời khỏi hội trường trao giải của liên hoan phim Kim Phượng, Sở Ngôn đã không gặp lại Hạ Bách Thâm nữa. Lúc đó Hạ Bách Thâm đang trò chuyện với các thành viên của ban tổ chức, Sở Ngôn chỉ từ xa nhìn đối phương một lát rồi xoay người rời đi, mà y hiển nhiên cũng không biết lúc mình vừa xoay người, Hạ Bách Thâm cũng chợt dừng lại thanh âm, ngược mắt nhìn chăm chú về phía y.

Trưởng ban tổ chức của liên hoan phim Kim Phượng tóc đã hoa râu kinh ngạc hỏi: “Tiểu Hạ?”

Hạ Bách Thâm lập tức khôi phục tinh thần, lễ phép gật đầu: “Bác Triệu.”

Triệu Thành Phong, đạo diễn trứ danh cả Tinh hệ hơi gật đầu, thuận theo đường nhìn của Hạ Bách Thâm tìm kiếm, bất quá chỉ tiếc cả hội trường hiện tại đâu đâu cũng là người, hoàn toàn không xác định được người lúc này Hạ Bách Thâm dõi theo. Triệu Thành Phong nhin không được hỏi thăm: “Vừa rồi Tiểu Hạ đang nhìn gì vậy?”

Hạ Bách Thâm cũng không hề giấu diếm, quan hệ của Triệu Thành Phong và Thiên Thịnh rất tốt, trên phương diện cá nhân cũng coi như có giao tình với Hạ lão gia tử, vậy nên hắn hơi cong môi mỉm cười, nhẹ giọng: “Là nhìn vợ... người yêu.”

Triệu Thành Phong kinh ngạc hỏi: “Cháu đang yêu đương à?”

Hạ Bách Thâm lắc đầu: “Không có.”

Triệu thành ngôn nủi hỏi: “Vậ ý của cháu là sao?”

Hạ Bách Thâm khẽ cong môi mỏng, giọng điệu bình tĩnh nói: “Cháu kết hôn rồi, người kia có lẽ bác cũng có biết, chính là diễn viên Sở Ngôn vừa rồi đã nhận giải Nam phụ xuất sắc nhất trong mảng truyền hình.”

Triệu Thành Phong: “...!!!”

Ông lẩn lộn giang hồ đã lâu thế nhưng đây là lần đầu tiên bị kinh hách đến như vậy, Triệu Thành Phong cũng coi như nhìn Hạ Bách Thâm lớn lên, tự nhiên biết anh là loại người gì. Có thể khiến Hạ Bách Thâm cam tâm tình nguyện thừa nhận kết hôn như vậy, có thể đoán được dùng tình sâu đến chừng nào!

Sở Ngôn... Sở Ngôn! Chính là thiếu niên vừa rồi đã đọc một bài phát biểu ngắn gọn hữu lực kia sao?

Triệu lão thật lâu chưa lấy lại tinh thần, chợt nghe Hạ Bách Thâm bỗng nhiên lại khẽ ‘suyt’ một tiếng, khó được một lần trưng ra tư thái con cháu, cười nói: “Bác Triệu, việc này bác giữ bí mật giúp cháu, người yêu của cháu rất xấu hổ, không hy vọng quan hệ của chúng cháu bị người khác biết.”

Triệu Thành Phong gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, hai người nhanh chóng đổi sang đề tài khác.

Chờ đến khi liên hoan phim Kim Phụng triệt để kéo màn, Triệu Thành Phong liền gọi trợ thủ đến sưu tập tài liệu có liên quan đến Sở Ngôn. Khi thấy được phim điện ảnh Cực quang do Sở Ngôn thủ vai chính cư nhiên thu được thành tích phòng vé kinh người như vậy ông cũng có chút sửng sốt, sau đó gọi trợ thủ đi cửa sau cầm về một bộ chip cao cấp của Cực quang.

Trong rạp chiếu phim tư nhân của Triệu Thành Phong, suốt hai giờ đồng hồ hình ảnh không ngừng xoay chuyển, ban đầu ông còn dùng ánh mắt quan sát khảo cứu xem phim, càng về sau càng trở nên trầm mặc, đến khi bộ phim kết thúc Triệu lão cũng khẽ lau mắt, tuy rằng không có nước mắt nhưng trong lòng vẫn vô cùng chua xót.

“Sở Ngôn... Sở Ngôn. Nếu Tiểu Hạ đã đặc biệt nhắc đến cậu trước mặt ta, ta cũng không tiện không giúp đỡ. Hơn nữa, cậu trai trẻ này thật sự cũng đủ xuất sắc!”

Thật sự cho rằng Hạ Bách Thâm chỉ thuận miệng nhắc tới chuyện ‘Sở Ngôn là người yêu của cháu’ mà không còn ý đồ gì khác sao?

Trên thế giới này, tiền thật sự không phải vạn năng, cho dù là quyền lực cũng chỉ có lực ảnh hưởng khá giới hạn. Hạ thị có thể không ngừng đập tiền cho Thiên Thịnh đầu tư điện ảnh, thậm chí trực tiếp nâng Sở Ngôn thành vai chính, thế nhưng việc này cũng không có nghĩa là Sở Ngôn có thể biểu diễn trong bất kỳ bộ phim bom tấn nào.

Phim điện ảnh đủ tốt, cho dù Thiên Thịnh không đầu tư cũng có những công ty khác chủ động chạy tới ném tiền. Vậy nên dù cho diễn xuất của Sở Ngôn đủ tốt cũng không nhất định có thể nhận được những vai diễn ưu tú, mà Thiên Thịnh cũng không có khả năng không hề nói lý phong sát kẻ khác, cường ngành đẩy diễn viên vào đoàn phim — hành động này cùng với ‘Không phô trương mà nâng đỡ’ chính là một chút cũng chẳng liên quan.

Vậy nên trong vấn đề này, lực ảnh hưởng của Thiên Thịnh là có giới hạn, ngược lại bậc tiền bối có giao thiệp rộng, nhân duyên lại tốt trong giới như Triệu lão sẽ sở hữu một ít tài nguyên Thiên Thịnh không thể chạm tới. Huống hồ, Triệu lão còn là trưởng ban tổ chức liên hoan phim Kim Phụng, hội viên danh dự trọn đời của liên hoan phim Kim Thịnh.

Xem xong Cực quang, Triệu lão ngồi trong rạp chiếu phim tư nhân suy nghĩ chút chuyện, sau đó lại gọi trợ thủ mua chip cao cấp của Thịnh Thế và Huyết chiến về lần lượt xem hết. Càng xem về tán thưởng trong mắt càng sâu, đến công chúa thậm chí còn không nhận được cảm khái: “Thảo nào có thể một lần thu được hai chiếc cúp, diễn xuất quả thực rất tốt!”

Vì vậy, trong lúc Sở Ngôn còn không biết gì, tên của y đã lọt vào mắt một vị tiền bối siêu cấp uy tín trong giới giải trí, thậm chí còn nhận được lời khen khác hẳn bình thường. Nếu đến người khác biết Triệu lão cư nhiên lại khen một diễn viên mới như vậy, nhất định sẽ dâng lên một hồi sóng gió.

Lần trước khi Triệu lão khen người khác như vậy, đối phương là ai chứ? Chính là An Thiều Dương!

Mà hôm nay, ông chỉ xem một bộ điện ảnh, hai phim truyền hình đã dùng ngôn ngữ như vậy khen ngợi Sở

Ngôn, không cần nghĩ cũng biết tương lai của Sở Ngôn sẽ có bao nhiêu huy hoàng.

Bất quá đây đều là những chuyện về sau, hiện tại không nói tới.

Sở Ngôn về đến Thủ đô tỉnh lại có ba ngày nghỉ phép, sau khi nghỉ phép kết thúc y lại phải cùng Chu Hòa Huy chạy tới tỉnh cầu điện ảnh A-9 tham gia tác phẩm mới của mình. Tiếng vọng nơi góc biển.

Cái tên này vừa nghe đã đoán được là phim văn nghệ, phi thường có khí tức trí thức tiểu tư sản, thế nhưng trên thực tế lại là một bộ phim xã hội đen. Bối cảnh nội dung là niên đại mà Sở Ngôn phi thường quen thuộc, chính là thời kỳ cuối thế kỷ 20 đầu thế kỷ 21, cũng là đoạn thời gian đời trước y từng sinh hoạt qua.

Đối với người ở thế giới này mà nói lịch sử từ thế kỷ 19 đến thế kỷ 21 mang theo một lực hấp dẫn kỳ lạ. Trong giai đoạn này, khoa học kỹ thuật phát triển bùng nổ, cuộc sống của con người cũng theo đó xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, được người hiện tại gọi là ‘thời trung cổ’. Về phần đoạn lịch sử phong kiến trở về trước lại được gọi là ‘Thời đại tiền cổ’.

Và lại còn có một điểm vô cùng trọng yếu, kỹ thuật điện ảnh chính là ra đời trong thế kỷ 20, đến thế kỷ 21 bắt đầu thành thực. Mốc thời gian có ý nghĩa to lớn này được rất nhiều người làm việc trong giới điện ảnh ghi nhớ sâu vào tâm khảm, từ đó trở thành niên đại phi thường thần thánh.

Lúc tìm thấy những thông tin này Sở Ngôn đã rất kinh ngạc, thế nhưng chậm rãi cũng cảm thấy đây là việc đương nhiên. Ở trước thế kỷ 20, không có bất kỳ phương tiện nào ghi lại sinh hoạt của nhân loại, mà bắt đầu từ thế kỷ 20, điện ảnh ra đời, cũng có rất nhiều tư liệu hình ảnh theo đó được bảo tồn, khiến cho thời đại ấy càng trở nên sinh động chân thật trong mắt của hậu duệ sau này.

Kỳ thực Sở Ngôn cũng từng len lén vào kho tài liệu của Thiên Thịnh tra xét thông tin liên quan đến đời trước của mình, bất quá đáng tiếc là tư liệu về phim ảnh thời trung cổ được xếp vào hạng báu vật, hoàn toàn không công khai cho tư nhân bảo quản, toàn bộ thống nhất quy về quyền quản lý của Hiệp hội giải trí toàn Tỉnh hệ.

Bất quá Sở Ngôn vẫn tìm được tên của mình trong một góc phi thường hẻo lánh của Thiên Vọng, đó là một tiêu đề báo chí ‘Ảnh đế trẻ tuổi nhất thế kỷ 21, Sở Ngôn, chính thức thừa nhận sẽ vào vai chính trong phim điện ảnh Mạn thành’.

Những tin tức khác lại là hoàn toàn không thể tìm được, dù sao cũng đã qua một nghìn năm, lượng tin tức phải ghi lại thực sự quá lớn, muốn tìm hiểu về một nhân vật không có ảnh hưởng trọng đại đến lịch sử nhân loại như vậy là việc gần như không thể, trừ phi có người chuyên môn khảo sát tìm kiếm. Về phần muốn xem những bộ phim nhựa từ nghìn năm trước, đây tuyệt đối chỉ là người điên nói nhảm, những số liệu loại này xem một lần liền bị hao mòn một lần, không đổ vào lượng tiền tài cực lớn căn bản vô pháp khôi phục.

Việc này Sở Ngôn thật ra cũng không quá để trong lòng, chuyện qua rồi chính là đã qua rồi, những người khác không quá mức ghi nhớ y trái lại cũng là việc tốt, nếu không nhờ một ngày nào đó có phóng viên giật tít ‘Chuyện vô cùng khó tin, một nghìn năm trước có vị Ảnh đế không những trùng tên mà gương mặt cũng vô cùng tương tự với Sở Ngôn’ thì quả thực có chút dở khóc dở cười.

Ở Thủ đô tỉnh nghỉ ngơi một ngày, hôm sau Sở Ngôn liền dọn nhà, hành lý của y không nhiều, chỉ có một vali kéo nhỏ, lại bỏ túi theo thẻ chìa khóa mỏng manh kia, Sở Ngôn cứ như vậy nhàn nhã bình đạm tiến vào khu biệt thự xa hoa nhất Thủ đô tỉnh.

Đứng giữa một vùng cây cối xanh biếc rậm rạp, Sở Ngôn ngẩng đầu lên nhìn tòa biệt thự trước mặt hồi lâu, sau đó giơ lên chìa khóa, quẹt thẻ tiến vào.

62. Chương 62

Nơi ở của Hạ Bách Thâm tự nhiên là vô cùng xa xỉ.

Khu biệt thự này tọa lạc tại vùng có phong cảnh tự nhiên hiếm hoi tại Thủ đô tỉnh, bốn phía non nước hữu tình, như thơ như họa, mỗi căn biệt thự đều xây cất rất xa nhau, vô cùng có tính bảo mật. Hơn nữa thủ tục an ninh ở nơi này cũng rất cao cấp, tuyệt đối không cho phép xuất hiện bất kỳ tình trạng xâm phạm riêng tư gì.

Có thể kiến tạo một vùng cảnh sắc như vậy tại Thủ đô tỉnh tắc đất tắc vàng này, giá của bất động sản rốt cuộc bị đẩy lên đến mức nào thực sự có thể tưởng tượng được chút ít. Bất quá sau khi Sở Ngôn dọn vào đại không có chút thất thố nào, y thậm chí cũng lười đi tham quan, chỉ phi thường bình tĩnh đem đồ đạc của mình bố trí một lần, sau đó bắt đầu cân nhắc nên mang theo những gì đi quay phim.

Lúc màn đêm buông xuống, cửa chính biệt thự phát ra thanh âm ma sát, người đàn ông tuấn mỹ cao ráo cứ vậy xuất hiện ngay trước cửa.

Hạ Bách Thâm nhìn thấy Sở Ngôn đang ở trong nhà cũng không tỏ ra kinh ngạc, ngược lại còn hết sức quen thuộc kéo caravat trên cổ xuống, hỏi: “Đã đưa vân tay vào hệ thống an ninh chưa?”

Sở Ngôn cúi đầu sửa sang lại vật dụng, đáp: “Vẫn chưa.”

Hạ Bách Thâm gật đầu, nói: “Vậy tôi lập tức giúp cậu thêm vào.”

Sau khi nói xong, hai người đều tự trở về làm việc của mình, đợi đến lúc ăn cơm tối, Sở Ngôn nhìn bàn ăn tinh xảo phong phú trước mặt cũng không lập tức cầm đũa, trái lại ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông tính tảo trước mặt, mỉm cười hỏi: “Anh hoàn toàn không hiểu kỳ vì sao tôi lại đột nhiên lại dọn tới à?”

Hạ Bách Thâm cầm một chai rượu đỏ lên chuẩn bị mở, lại chậm rãi rót vào chiếc ly trước mặt Sở Ngôn. Chất rượu màu đỏ sẫm nhẹ nhàng dao động trong ly, khi Sở Ngôn nâng ly rượu lên khẽ ngửi thì Hạ Bách Thâm cũng ngược mắt lên hỏi ngược lại: “Đoán không được, không bằng cậu nói cho tôi biết?”

Khóe miệng Sở Ngôn hơi cong, khẽ cười nói: “Bởi vì ở nơi này có hệ thống an ninh vô cùng chặt chẽ.”

Từ buổi chiều lúc Sở Ngôn vừa tiến vào nhà, Hạ Bách Thâm đã nhận được tin báo. Hệ thống an ninh cao cấp nhất chính là dùng để phục vụ chủ nhân, cho dù Sở Ngôn đã dùng chìa khóa do chính hắn giao cho, thế nhưng khi chìa khóa vừa kích hoạt thì tin báo cũng được truyền đến máy liên lạc của Hạ Bách Thâm.

Hạ Bách Thâm cũng đang nghĩ vì sao thiếu niên này lại đột nhiên đồng ý dọn tới, hơn nữa còn là không hề chào hỏi đã xuất hiện, không thông báo trước cho hắn biết. Thế nhưng trong những lý do mà hắn nghĩ tới, duy chỉ bỏ sót một cái như vậy.

Mà Sở Ngôn lúc này cũng đã cầm dưa lên, nghiêm túc nói: “Hôm qua anh Chu có nói với tôi, gần khu nhà trọ chỗ tôi ở đã có vài paparazi mai phục. Chỗ trọ trước kia của tôi nói cho cùng chỉ là một khu dân cư bình thường không quá bảo đảm, các biện pháp an ninh cũng chỉ là điều kiện cơ bản, không thể bảo đảm an toàn của tôi. Vậy nên tôi cần phải dọn nhà.”

Ngữ điệu của thiếu niên thông dong trấn định, phảng phất chỉ đang trần thuật một sự thật. mà Hạ Bách Thâm sau khi nghe được những lời này ánh mắt lại bất chợt sâu thẳm, cẩn thận quan sát Sở Ngôn hồi lâu, hỏi: “Vậy nên, cậu liền lựa chọn chỗ của tôi?”

“Tôi nghe nói An Thiệu Dương, Cố Trầm Trạch, Richard Magath... đều có mua nhà ở đây,” dừng một chút, kkhóe miệng Sở Ngôn hơi cong lên để lộ hàm răng trắng nõn, “Vậy nên phương diện an ninh ở nơi này khẳng định vô cùng đáng tin.”

Hạ Bách Thâm nghe những lời này không chỉ không hề nổi giận, trái lại còn hơi nhũn mề, nói: “Cậu nên nói, đây cũng là nơi ở của tôi.”

Sở Ngôn giả vờ kinh ngạc hỏi: “Nơi ở của anh rất quan trọng sao?”

Đôi môi mỏng của Hạ Bách Thâm hơi cong, nói: “Bởi vì đây là nơi ở của tôi nên mới trở thành khu vực có thiết bị an ninh cao cấp nhất Thủ đô tỉnh.”

Sở Ngôn cười khê không trả lời, trong lòng lại mắng: Chưa từng thấy ai vô liêm sỉ như vậy.

Mỹ thực của nghìn năm sau quả thực có thể khiến Sở Ngôn yêu thích không thôi, huống chi Hạ Bách Thâm còn là một người rất biết hưởng thụ, những thứ được dọn lên bàn của hắn đều do đầu bếp cao cấp đã chế biến xong từ trước, một bữa cơm ít nhất phải có mười món. Trước đây hắn chỉ ăn một mình, hiện tại đã thêm cả Sở Ngôn cũng là ăn không hết được.

Những thứ không ăn xong Hạ Bách Thâm cứ để trên bàn, thấy Sở Ngôn liếc mắt nhìn vài lần hắn liền giải thích: “Ngày mai sẽ có người đến dọn dẹp.”

Nghe vậy, Sở Ngôn hỏi: “Tôi cho rằng nhà anh sẽ có rất người người máy thông minh.”

Hạ Bách Thâm nhẹ nhàng lắc đầu, màu mắt lại càng sau: “Tôi không thích những thứ không có linh hồn,

tôi thích sự sống động của sinh mệnh.”

Lúc Hạ Bách Thâm nói lời này giọng điệu bình tĩnh, ngữ tốc chậm rãi giống như không quá để bụng, thế nhưng Sở Ngôn nghe vào trong tai lại hơi sững sốt một chút, trong lòng khẽ động, ngừng mắt nhìn chăm chú vào Hạ Bách Thâm hồi lâu rồi mới chậm rãi dời đường nhìn.

Cả buổi tối, Sở Ngôn đã dọn dẹp xong những thứ mình muốn mang đi, Hạ Bách Thâm vẫn cứ vui mình trong thư phòng cũng không biết là đang làm gì. Đợi đến khi bóng đêm sâu thẳm, Hạ Bách Thâm mở cửa thư phòng bước ra thì trước mặt chính là cảnh tượng như vậy ——

Thiếu niên tuấn tú xinh đẹp tắm ánh trăng mộng ảo, tay cầm một chiếc bình sứ trắng tinh tế đánh giá. Ánh trăng lạnh lùng như nước bao bọc cơ thể của cậu, mặt màu tuấn tú bị sàn nhà cẩm thạch phản chiếu thành một cái bóng mờ.

Thần sắc Sở Ngôn chăm chú, cẩn thận nhẹ nhàng vuốt ve món đồ mỹ lệ yếu ớt kia, thế nhưng y lại không biết, giờ khắc này trong mắt Hạ Bách Thâm lại không gì rung động hơn ngón tay thon dài, ánh mắt chăm chú của chính mình, phảng phất hẳn có thể xuyên qua hình bóng của y nhìn thấy một con người khác. c một người khác.

Trong Thịnh Thế , khi Ti Tích vừa xuất hiện cũng là cầm một cái bình hoa sứ trắng nường theo ánh trăng chăm chú quan sát. Một màn này Hạ Bách Thâm cho rằng mình đã quên mất, thế nhưng hiện tại hẳn chợt phát hiện, hóa ra mình vẫn còn nhớ đến rõ ràng như vậy.

Không chỉ Ti Tích mà còn có Chữ Thần, Tần Mộ, lại thêm một Phượng Tu.

Những vai diễn này cứ thế viễm giữ sâu trong đầu hẳn chẳng chịu rời đi, mà khi bọn họ hội tụ lại cùng nhau liền biến thành một người độc đáo duy nhất trên thế giới này, Sở Ngôn. Vai diễn có thể tái hiện, thế nhưng Sở Ngôn chỉ có một, là tồn tại trân quý nhất trên toàn thế giới.

Sau khi nghe tiếng động, Sở Ngôn quay đầu nhìn lại, vừa cười vừa nói: “Cái bình hoa này hình như của Thanh triều, nước men thật sự rất đẹp, so với cái đồ giả lần trước tôi thấy khi đóng phim thì thật sự có hương vị lịch sử hơn rất nhiều. Đúng rồi, tôi cầm bình hoa này ngắm nghía một chút, anh không có ý kiến gì chứ?”

Hạ Bách Thâm cất bước đi tới, lắc đầu: “Những thứ ở nơi này cậu có thể tùy tiện xem, tôi nói rồi, trong nhà này cậu có quyền với tất cả mọi thứ.”

Sở Ngôn nghe vậy chỉ cười hai tiếng, không hề tiếp lời.

Buổi tối khi ngủ, hai người tự nhiên không cùng một phòng, bất quá chính là sát vách. Ngay lúc Sở Ngôn mở cửa phòng chuẩn Bố Bội đi vào, chỉ nghe một giọng nam trầm thấp từ tính vang lên ngay bên cạnh: “Vậy thì, vì sao cậu nguyện ý dọn đến đây?”

Lần này là “Vì sao nguyện ý”, mà không chỉ là “Vì sao”.

Chuyện vì sao Sở Ngôn phải dọn đến, cái lý do ‘hệ thống an ninh tốt, tính bảo mật nghiêm ngặt’ hoàn toàn có thể giải thích được, thế nhưng hiện tại Hạ Bách Thâm lại hỏi ‘cậu vì sao nguyện ý’. Tuy rằng chỉ khác biệt hai chữ, thế nhưng ý tứ lại hoàn toàn không giống.

Vấn đề này Sở Ngôn cũng không suy tư lâu lắm, chân mày cậu hơi cau, khóe môi nhếch lên, đuôi mắt khóe mày tinh xảo cong cong, để lộ một nụ cười rực rỡ đường hoàng. Y nói: “Bởi vì tôi muốn hưởng thụ quyền lợi của mình.”

Lời này phút chốc khiến Hạ Bách Thâm giật mình đứng sững, mãi đến khi Sở Ngôn vào phòng rồi hắn vẫn chưa kịp phản ứng.

Đúng vậy, đối với Sở Ngôn mà nói, hiện tại y quyết định bắt đầu hưởng thụ quyền lợi của mình!

Y muốn ly hôn thế nhưng Hạ Bách Thâm lại lấy ra một phần hiệp ước hết sức hà khắc, điều khoản trong đó vô cùng bất lợi với y, rõ ràng chỉ nhận được mười triệu tinh tệ tiền giai đoạn đầu, nhưng muốn hủy hợp đồng lại phải bỏ ra một triệu tinh tệ. Tỷ lệ bồi thường này quả thực... quá khi dễ người rồi, tuyệt đối là một hiệp ước bá vương!

Hơn nữa Hạ Bách Thâm còn thời thời khắc khắc tỏ rõ ý nghĩ: Hiện tại tôi không muốn ly hôn.

Hắn không muốn ly hôn thì cũng thôi đi, vì có gì cứ phải dây dưa với y, việc này vừa khiến Sở Ngôn cảm thấy phiền phức vừa không khỏi vô cùng phức tạp. Miếng thịt này đúng là loại mà y thích ăn nhất, thậm chí mấy hôm trước sau khi ném thử một ít hương vị y cũng là có chút động tâm, thế nhưng như vậy cũng không có nghĩa là y cam tâm tình nguyện luôn bị đối phương khống chế.

Thế thì tự mình thay đổi thôi!

Nếu anh đã nghĩ tôi sẽ không dọn vào đây, như vậy tôi nhất định phải dọn vào. Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, trước hết ở bên cạnh lý giải anh sau đó mới có khả năng đối phó với anh, biết rõ nên dùng phương thức gì đem miếng thịt này đi chiên xào hầm nấu, biết phải làm thế nào mới có thể làm ra món ăn hương vị ngon nhất!

Bây giờ Sở Ngôn hoàn toàn bị vây trong hoàn cảnh xấu, nếu không dùng chiêu đánh bất ngờ sẽ không có khả năng thắng lợi.

Ngày hôm sau, Hạ Bách Thâm vẫn như bình thường đúng giờ rời khỏi biệt thự đi đến tòa nhà Hạ thị. Mà Sở Ngôn lại chờ sau khi hắn ra cửa mới rời khỏi khu nhà, cùng Chu Hòa Huy hướng về phía sân bay lớn nhất Thủ đô tinh, chuẩn bị ngồi phi thuyền đi tinh cầu điện ảnh A-9.

Trên phi thuyền, Chu Hòa Huy tách Vu Đồng Đồng ra, lén lút hỏi Sở Ngôn: “Hôm nay vì sao lại báo địa

chỉ đón ở khu A? Bên kia đều là biệt thự cấp bậc cao nhất của Thủ đô tinh, cho dù có tiền cũng không nhất định mua được. Cậu có quen bạn bè ở bên kia nên ngủ lại một đêm hay là chuyện gì khác?”

Sở Ngôn cười nói: “Anh Chu, vợ em về rồi.”

Chu Hòa Huy nghe vậy hơi sửng sốt: “Vợ của cậu?” Dừng một chút anh mới nhớ ra: “Là cô vợ giàu có đã bỏ nhà đi kia?”

Sở Ngôn nghiêm túc gật đầu: “Dạ, hôm qua em đã dọn về ở cùng. Vợ em mạnh mẽ yêu cầu bọn em không được ở riêng, làm một người chồng đúng nghĩa em cần thỏa mãn nguyện vọng của vợ mình, vậy nên lập tức dọn nhà.” Sở Ngôn dừng lại một lát rồi bổ sung: “Bất quá anh Chu cứ yên tâm, bên đó vấn đề an ninh làm được rất tốt, chuyện của bọn em nhất định sẽ không bị truyền ra ngoài.”

Khóe miệng Chu Hòa Huy hơi giật, anh căn bản không lo vấn đề này có được không!!!

Chu Hòa Huy suy nghĩ một chút, vẫn không nhận được muốn hỏi: “Nếu cậu đã dọn đồ đến ở chung luôn rồi, như vậy có phải không định ly hôn nữa hay không?”

Chu Hòa Huy vẫn còn nhớ rõ, khoảng gần nửa năm trước thiếu niên này còn phi thường nghiêm túc nói với mình, cậu muốn ly hôn với vợ...

—

Cũng ngay lúc đó, tại tầng cao nhất trong tòa nhà Hạ thị, trợ lý Lâm một mực cung kính cúi đầu hồi báo lịch trình hôm nay, sau đó chuyển thành hồi báo tin tức gần đây của Sở Ngôn. Trong lúc trợ lý Lâm báo cáo Hạ Bách Thâm còn nhàn nhã dùng ngón tay gõ bàn, thần sắc tuy rằng không chút cải biến thế nhưng trợ lý Lâm với kinh nghiệm dày dặn cũng nhanh chóng phát hiện: Tâm tình hôm nay của boss hình như rất tốt?

Trợ lý Lâm nghĩ vậy liền nhanh chóng hồi báo những tin tức liên quan đến giấy chứng nhận kết hôn.

Chờ nghe Hạ Bách Thâm căn dặn một câu ‘Giấy kết hôn phía bên cậu ấy anh không cần lo lắng, cứ để cậu ấy tự giữ’, trợ lý Lâm suy tư hồi lâu rốt cục cũng nhận không được hỏi thăm: “Hạ tiên sinh, chỉ còn hai năm nữa đã đến kỳ hạn ly hôn do lý thân, đến lúc đó Hạ lão tiên sinh hẳn cũng sẽ không nhúng tay vào, tôi có cần theo dõi việc này không?”

Vừa dứt lời, động tác gõ bàn của Hạ Bách Thâm cũng chợt dừng lại, sau một lúc lâu hắn mới nước mắt nhìn về phía trợ lý Lâm, môi mỏng hơi cong: “Tạm thời không cần, chuyện này anh đừng quá bận tâm, tôi nghĩ... Sở Ngôn cũng không suy xét đến việc ly hôn nữa.” Giọng nói bình tĩnh nhàn nhã, ung dung tự tin.

—

Mà cùng một thời gian, Sở Ngôn sau khi nghe được vấn đề của Chu Hòa Huy liền mở to mắt hỏi ngược lại: “Không ly hôn? Làm sao có thể chứ? Anh Chu, cuộc hôn nhân này em nhất định phải chấm dứt, phải ly hôn, hơn nữa còn là — Dứt khoát phải ly!”

Trong lúc đang trò chuyện, phi thuyền của bọn họ rút cuộc rời khỏi tầng khí quyển của Thủ đô tinh tiến vào vũ trụ vô biên. Lại qua thêm khoảng nửa ngày, phi thuyền mới dừng lại tại sân bay của tinh cầu điện ảnh A-9.

Lúc này sắc trời đã tối hẳn, dưới sự đề nghị của Chu Hòa Huy, Sở Ngôn vẫn là vội vàng đi xuyên bóng đêm đến địa điểm quay chụp chính của Tiếng vọng nơi góc biển, trước hết gặp mặt đạo diễn và thành viên đoàn phim, thuận tiện cũng xác định tạo hình cho bản thân.

63. Chương 63

Tuy rằng có một cái tên nghe rất văn nghệ, thế nhưng trên thực tế Tiếng vọng nơi góc biển lại là một bộ phim xã hội đen.

Bối cảnh kịch bản xảy ra ở cuối thế kỷ 20 đầu thế kỷ 21, kể về một thanh niên vừa đến Hồng Kông tìm việc làm, chậm rãi bị sự phồn hoa ở nơi này hấp dẫn, sau đó bởi vì một vụ giết túi xách mà bắt đầu bị cuốn vào sự kiện tranh đoạt quyền lợi lớn nhất của xã hội đen, cậu thanh niên bằng vào trí tuệ nhạy bén và mị lực cá nhân, cuối cùng thành công lung lạc nhân tâm, trở thành đại ca bang hội..

Có thể vừa nghe đến đây mọi người sẽ nói, câu chuyện này cũng quá vô lý rồi đi, quả thực là chủ nghĩa lý tưởng. Một người bình thường rõ ràng bỗng dưng bị cuốn vào tranh đoạt, thế nhưng cuối cùng lại có thể lợi ngược dòng trở thành đầu lĩnh xã hội đen, rốt cuộc là logic như thế nào chứ? Thế nhưng cái kịch bản này đúng là đã tham khảo vài sự kiện lịch sử có thật.

Có người nói nguyên bản của câu chuyện này xảy ra vào khoảng bốn trăm năm trước, là hành trình của một người bình thường lăn lộn đánh đấm ở thế giới ngầm sau đó chậm rãi tẩy trắng, cuối cùng còn thành lập đế quốc thương nghiệp của riêng mình. Ồ, đúng rồi, nghe nói nhân vật nguyên bản tựa hồ họ Hạ, đại khái là do đời trước đã làm quá nhiều chuyện xấu, con cháu của người kia mấy đời độc đinh, nhất mạch đơn truyền suốt vài trăm năm...

Trong bộ phim này, Sở Ngôn đóng vai nhân vật chính của sự kiện đoạt quyền, một đầu mục xã hội đen trẻ tuổi dã tâm cực lớn, cũng là Nhị đương gia của xã đoàn (*Một cách gọi khác của bang hội Hồng Kông*). Theo kịch bản, vai của Sở Ngôn mượn đồ đoạt lấy vị trí Đại đương gia, mượn thời cơ chính phủ đẩy mạnh quét sạch tội phạm hãm hại Đại đương gia hiện chức.

Sự kiện cướp túi xách chỉ là một đầu, theo sau đó vị đương gia trẻ tuổi này càng là giống như phát rồ không ngừng thao túng vô số án kiện liên hoàn. Ý định nhân cơ hội cả bang phái lâm vào nước sôi lửa bỏng, thừa loạn đoạt quyền, ngồi lên ghế Đại đương gia.

Đương nhiên, kết cục của gã chính là bị nam chính dựa theo bang quy chặt mấy ngón tay, sau đó trục xuất khỏi Hồng Kông. Mà phương thức trục xuất còn phi thường có khí thế giang hồ, cho người vào bao tải ném xuống biển, nếu như có thể trốn thoát thì coi như chưa tới số, trốn không thoát thì cứ thế mà chết đi.

Người chết dưới tay vị Nhị đương gia trẻ tuổi này thực sự nhiều lắm, ngay cả người bạn tín nhiệm gã nhất cũng bị gã dùng âm mưu quỷ kế đưa vào chỗ hiểm, đến cuối cùng chết không nhắm mắt. Nếu không phải Đại đương gia tiền nhiệm đỉnh mái đầu bạc trắng giúp gã cầu tình, dựa theo những gì gã đã làm hẳn là phải bị rót nước bùn cho đến chết, mà đó cũng đã là kết cục tốt nhất rồi.

Lúc Sở Ngôn đi vào đoàn phim trời đã tối hẳn, lễ khởi động máy đã kết thúc từ sớm, nam nữ vai chính cũng đang ghi hình giữa trường quay.

Nam chính là diễn viên tuyến một từng thu được cúp Ảnh đế Kim Thịnh, Tần Bác Dung. Nữ chính là Liễu Mộng, diễn viên tuyến một từng nhận được cúp Kim Đỉnh ‘Nữ phụ xuất sắc nhất’. Hai người này vốn đã nổi danh là người tình màn ảnh, trước Tiếng vọng nơi góc biển đã từng đóng vai tình nhân mấy lần, năm ngoái còn về nhì trong bảng xếp hạng những đôi tình nhân màn ảnh được yêu thích nhất.

Bởi vì lúc Sở Ngôn đến bọn họ còn đang quay hình, vậy nên y cũng không chủ động chào hỏi mà chỉ bước tới trò chuyện với đạo diễn một chút rồi liền vào phòng thay đồ tìm phục trang, lại đi tìm nhân viên trang điểm xác định tạo hình.

Đợi lúc Tần Bác Dung và đạo diễn trao đổi kịch bản, khóe mắt chợt phát hiện một thân ảnh cao ráo đẹp trai, anh theo bản năng quay đầu nhìn qua sau đó liền không khỏi sửng sốt, chớp mắt nhìn nhiều vài lần: “Xem ra đây chính là Cừu Phục nhà chúng ta rồi?”

Đạo diễn Tương Hoàn Chính nghe vậy cũng hơi ngẩn đầu, nhìn thấy tạo hình của Sở Ngôn thì trong mắt cũng không khỏi lóe lên một tia quang mang kinh diễm, sau đó hài lòng gật đầu, nói: “Không tệ, đây rõ ràng chính là Cừu Phục rồi, Kha Nguyên Vũ anh phải chú ý đây, đây chính là đối thủ của anh nha.”

Cừu Phục là tên nhân vật của Sở Ngôn, mà Kha Nguyên Vũ là tên của nam chính.

Sau khi cười đùa một chút, đạo diễn Tương bắt đầu giới thiệu Sở Ngôn: “Tiểu Ngôn qua đây, vị này chính là Tần Bác Dung, cậu có lẽ cũng biết rồi. Về phần tiểu Tần, tôi không cần giới thiệu cho a chứ? Vai Cừu Phục lần này là do hai chúng ta cùng xét duyệt, hẳn cũng cảm thấy hài lòng đi.”

Tần Bác Dung mỉm cười gật đầu, nói: “Đương nhiên hài lòng. Lần đầu gặp mặt, tự giới thiệu một chút, tôi là Tần Bác Dung.”

Người đàn ông anh tuấn lộ ra nụ cười lễ phép, tiếng tăm của người này trong giới trước giờ rất tốt, mà ấn tượng đầu tiên Sở Ngôn cảm thấy cũng không có gì khác biệt. Y cũng vươn tay ra bắt lấy tay Tần Bác Dung, cười nói: “Chào Tần lão sư (*cách gọi tôn kính dành cho tiền bối*), em là Sở Ngôn.”

Tần Bác Dung vừa nghe lời này liền không vui: “Sao lại gọi tôi là lão sư?”

Đạo diễn Tương ở bên cạnh nói: “Đây là tôn kính anh, anh còn bất mãn?”

Tần Bác Dung bất đắc dĩ nói: “Tôi cũng mới có hai mươi chín tuổi, Sở Ngôn, nếu cậu còn gọi tôi là lão sư có nghĩa là đang ám chỉ tôi già rồi, tôi sẽ giận đó. Sau này gọi tôi anh Tần là được, nếu không quen miệng thì Tần đại ca cũng không sao.”

Sở Ngôn lập tức mỉm cười: “Anh Tần.”

Ba người lại trò chuyện một hồi, đạo diễn Tương gọi nhân viên trang điểm đến chỉnh sửa mái tóc của Sở Ngôn một chút rồi mới phi thường hài lòng gật đầu, duyệt cái tạo hình này. Mà lúc Sở Ngôn đã đi thay phục trang, đạo diễn Đoàn lại ý vị sâu xa nói: “Khi vừa mới nhìn thấy Sở Ngôn bước ra, tôi cứ tưởng mình đã gặp được Cừ Phục bằng xương bằng thịt.”

Tần Bác Dung rất có hứng thú “Ồ” một tiếng, hỏi: “Rất giống?”

Đạo diễn Tương gật đầu, ngữ điệu trịnh trọng: “Giống hệt trong suy nghĩ của tôi.”

Tần Bác Dung nghe vậy cũng nhẹ nhàng gật đầu, không lên tiếng tán thành cũng không phủ nhận.

Vừa nãy khi nhìn thấy thiếu niên kia, ngay cả Tần Bác Dung cũng không thể không thừa nhận, ngay cả anh cũng có chút bị kinh diễm đến rồi.

Trong Tiếng vọng nơi góc biển, Cừ Phục là một nhân vật vô cùng tàn nhẫn thâm độc, dung mạo âm nhu đẹp đẽ nhưng lại có trái tim độc hơn rắn rết, thủ đoạn cực đoan, bất kỳ ai đắc tội với gã đều không có kết cục tốt, thậm chí có thể cả nhà đều chết.

Mà ngay vừa rồi, khi Sở Ngôn từ phòng hóa trang bước ra, Tần Bác Dung phải phát thật sự thấy được một Cừ Phục hung tàn đáng sợ. Loại hung tàn này mang theo một tia dục vọng quyền lực, huyết tính điên cuồng, giống như một con chó điên tùy thời có thể lao đến cắn người.

Mái tóc đen của thiếu niên được dùng keo xịt chải về phía bên trái, cả nửa gương mặt phải cứ thế hiển lộ toàn bộ, đường nét tinh xảo, đẹp đẽ rực rỡ, khuyết điểm duy nhất chính là dưới đuôi mắt phải có một vết thương hung tợn. Vết thương này cũng không biết vì sao mà có, rộng khoảng chừng móng tay cái, tuy rằng không còn chảy máu nữa nhưng vẫn cứ lưu lại một vết tích màu hồng nhạt.

Trong tạo hình nhân vật này, diện mạo của Sở Ngôn bị làm cho đậm nhạt bớt, có lúc gần như tái nhợt, cổ tình cái tư thái bệnh tật này khi trên người Sở Ngôn.. hoặc giả nên gọi là Cừ Phục lại hiện ra sự hung ác bất cứ ai cũng không thể bỏ qua.

Chí ít, xét từ phương diện tạo hình và khí chất, hình tượng của Sở Ngôn và nhân vật là vô cùng phù hợp. Bất quá loại phù hợp này cũng không phải đang nói bản thân Sở Ngôn cũng âm ngoan như Cừ Phục, mà là diễn xuất của cậu trong lúc vô hình đã khiến người ta có lỗi giác ‘người này là Cừ Phục’. Nói ví dụ như,

sau khi Sở Ngôn đổi lại phục trang, đem lớp trang điểm tẩy sạch, Tương Hoành Chính và Tần Bác Dung cũng sẽ không cảm thấy ‘người thiếu niên này là Cừu Phục’ nữa.

Bản thân Sở Ngôn là một người rất dễ ở chung, tuy rằng không đến mức lần đầu gặp mặt liền thân mật niềm nở, thế nhưng lúc nói chuyện vẫn luôn khiến cho người đối diện bất giác thả lỏng —— dù sao nếu đổi thành Cừu Phục, tuyệt đối không ai có thể cảm thụ được như vậy.

Buổi tối trước khi đoàn phim kết thúc công việc, Sở Ngôn còn đi gặp nữ chính Liễu Mộng. Nữ 2 đến hôm sau mới có thể xuất hiện, vậy nên tối hôm đó Sở Ngôn chỉ có thể chào hỏi với nam nữ chính, nam nữ 3, đợi sau khi làm quen xong hết y mới cùng Chu Hòa Huy quay về ký túc xá, đem hành lý thu dọn cho phù hợp.

Ngày hôm sau Sở Ngôn chính thức gia nhập đoàn phim, trợ lý Vu Đồng Đồng còn rất tỉ mỉ chuẩn bị đủ loại quà tặng nhỏ, làm tốt quan hệ với nhân viên công tác. Đạo diễn Tương nhận quà xong cười đến hai mắt híp thành một đường, nói: “Tiểu Ngôn thật có lòng, nếu đã như vậy màn đầu tiên của hôm nay chúng ta không quay cảnh đánh nhau, đổi thành màn của Sở Ngôn đi.”

Lời nói vừa dứt, cánh tay của đạo diễn Tương vung lên, xác định màn diễn đầu tiên sau khi gia nhập của Sở Ngôn. Cảnh quay này không phải cảnh hành động ẩu đả giữa các bang phái, càng không phải diễn đối với Tần Bác Dung mà là diễn cùng nữ chính Liễu Mộng.

Tên nhân vật của Liễu Mộng là Lê Nhiên, một nữ cảnh sát trẻ cân quắc không nhượng tu mi, tuy rằng chỉ vừa công tác không lâu nhưng đã được giao cho xử lý không ít vụ án lớn, giống như lúc này, cô trực tiếp đem Nhị đương gia của bang Hồng Nghĩa tóm vào sở cảnh sát, đấu trí hởi cung.

Dựa trên động tác mà nói, độ khó của màn diễn này không cao, Sở Ngôn thậm chí còn không có bao nhiêu lời thoại, thế nhưng nếu như xem cảnh này là ‘cảnh thả lỏng’ thì Sở Ngôn nhất định phải kêu oan: “Đạo diễn tương, anh xác định cái này là để em thả lỏng mà hợp sao?”

Tương Hoành Chính gật đầu, bộ dạng đương nhiên đường hoàng: “Chẳng lẽ không đúng? Tiểu Ngôn có lẽ không hiểu rõ, cảnh này cậu tổng cộng cũng không có bao nhiêu lời thoại, còn không phải đơn giản sao? Nếu như quay cảnh đánh nhau thì phải động dao động súng, quả là có chút lao lực. Cậu nói thế nào cũng là mới vào đoàn phim, vẫn là làm quen một chút thì tốt hơn.”

Ngữ điệu của đạo diễn Tương chân thành tha thiết, biểu tình cũng cực kỳ thành khẩn, thế nhưng nếu như Sở Ngôn tin tưởng những lời này vậy thì y nhất định phải về lò nấu lại, tu luyện thêm mộ trăm năm.

Bất quá cho dù màn diễn này có độ khó không thấp nhưng Sở Ngôn cũng không dự định lảng tránh, ngược lại còn nôn nóng muốn thử.

Liễu Mộng cũng là một diễn viên giỏi, sau khi biết Sở Ngôn vừa vào đoàn phim liền phải diễn cảnh này với mình cô liền chạy đi tìm Sở Ngôn, quyết định hôm nay trước khi mở máy đều ở đây giúp cậu tìm cảm giác, tranh thủ một lần là qua.

Mà ở bên kia Tương Hoành Chính trợn mắt nói dối lại cười híp mắt nhìn Sở Ngôn đang tập diễn với Liễu Mộng, lẩm bẩm: “Nếu như ngay cả màn diễn này cũng có thể một lần liền qua, như vậy chứng tỏ ánh mắt của tôi vô cùng sáng suốt. Chỉ cần phần diễn của Cừu Phục có thể thuận lợi hoàn thành, bộ phim này của chúng ta có thể đuổi kịp giải Kim Thịnh, chiếu sớm một chút cũng tốt.”

Tần Bác Dung ở bên cạnh nghe vậy thì cười hỏi: “Đuổi không kịp thì làm sao bây giờ?”

Đạo diễn Tương nói: “Đuổi không kịp? Tôi lại cảm thấy thế nào cũng có thể vượt qua. Dù sao cũng là Nam phụ nhận dupe giải của Kim Phượng, nếu như diễn xuất không đạt tiêu chuẩn vậy chúng ta cũng chỉ đành khổ cực hơn một chút, tăng ca thức đêm đuổi thời gian, nỗ lực chiếu phim sớm.”

Nghe Tương Hoành Chính nói vậy Tần Bác Dung cũng không trả lời, anh ngẩng đầu lên nhìn Sở Ngôn và Liễu Mộng cách đó không xa cười híp mắt, nói: “Tôi cũng cho rằng, nhất định có thể đuổi kịp nha...”

Rất nhanh, tổ đạo cụ đã thông báo hoàn thành bối cảnh, âm thanh ánh sáng đều vào chỗ, Sở Ngôn liền cùng Liễu Mộng khớp vị trí.

Trước khi có hiệu lệnh mở máy, Liễu Mộng tính tình ôn nhu còn cười nói: “Nếu như không thể một lần liền qua cũng đừng lo lắng. Sở Ngôn, đạo diễn Tương không phải người quá hà khắc, trong giới đạo diễn cũng coi như là người có tính tình ôn hòa rồi.”

Sở Ngôn nghe xong lời này cũng cười cười: “Cám ơn chị Liễu đã an ủi em.”

Hai người phi thường ăn ý gật đầu, sau đó đều tự về vị trí chuẩn bị, Sở Ngôn ngồi xuống bàn, Liễu Mộng cầm một tập tài liệu dày nặng bước ra hai bước. Một giây trước bầu không khí của cả hai còn vô cùng hòa hợp, thế nhưng một giây sau, ngay khi tiếng ‘Action’ vang lên giữa trường quay, tình huống lập tức thay đổi!

Thiếu niên ngồi trong phòng thẩm vấn đơn sơ, ánh mắt lạnh đậm, ánh mắt không mang theo tiêu cự treo trên màn không khí phía trước, gương mặt tuần mỹ tái nhợt không chút biểu tình, vết sẹo dữ tợn nơi khoe mắt cũng mang theo hương vị lạnh lẽo.

Mà ở trước mặt y, nữ cảnh sát trẻ tuổi tư thế oai hùng hung hăng vỗ mạnh bàn, ánh mắt lấp lánh, khí thế ép người, giận dữ quát: “Cừu Phục, anh đừng giả ngu với tôi! 500g chất cấm kia vì sao lại ở trên xe anh, anh đừng tưởng có thể nói dối!”

64. Chương 64

Ánh đèn cường quang sáng loáng đem cả gian phòng thẩm vấn chiếu xạ sáng ngời, bốn phía đều là tường trắng phong bế, thiếu niên tuần mỹ lạnh lùng hơi cúi đầu nhìn xuống mặt đất, tay trái của y bị còng sắt khóa ngược sau ghế dựa, thần sắc bình tĩnh không nói lời nào.

Nữ cảnh sát trẻ còn đang không ngừng thẩm vấn, đây là một cuộc đấu trí đã kéo dài gần năm giờ đồng hồ, nữ cảnh sát phảng phất có tinh lực dùng mãi không hết, ngôn ngữ không ngừng tấn công như pháo liên thanh, ngọn đèn cường quang trên bàn bị lật chiếu thẳng vào gương mặt tái nhợt của thiếu niên, từ bên ngoài nhìn đã cảm thấy vô cùng chói mắt.

Những nhân viên khác của cục cảnh sát đều không dám tiến vào phòng thẩm vấn, bởi vì vị nữ cảnh sát này quả thực ra tay quá bạo, ngay cả kẻ tàn nhẫn như Cừ Phục cũng bị cô trực tiếp bắt vào. Bất quá cũng chỉ trách lần này Cừ Phục quá sơ suất, cứ nhiên để thứ đồ như vậy trên xe mình.

Cừ Phục có thể được bảo lãnh ra ngoài chỉ là vấn đề thời gian, phía Hồng Nghĩa xã đoàn rất nhanh sẽ tìm ra người chịu tội thay, đem Nhị đương gia của bọn họ đổi trở về. Quan hệ giữa đám xã hội đen đầu sỏ và đầu não cục cảnh sát đây đưa khó dò, những loại chuyện nhỏ này không có ai chịu làm, cũng chỉ có nữ cảnh sát trẻ xông xáo lại ngây ngô này mới có thể xem là thật.

Đối diện với sự trầm mặc của Cừ Phục, Lê Nhiên tức giận đến ngứa răng, cô lần nữa hung hăng vỗ bàn, mắng: “Anh là người điếc à? Tôi hỏi anh, 500g chất cấm này là từ đâu ra, tại sao lại ở trong xe anh, anh còn đồng bọn khác không? Anh không nghe được sao!”

Đôi mắt Cừ Phục thâm trầm, cúi đầu không để ý đến đối phương.

Lê Nhiên cắn chặt răng, lần nữa cất cao thanh âm: “Cừ Phục, tôi biết anh là ai, thế nhưng lần này chúng tôi tìm được chất cấm trên xe anh, nhiều chất cấm như vậy cũng đủ xử anh tám năm mười năm, anh đừng hòng ra được!”

Cừ Phục vẫn đang cúi đầu, tóc mái trên trán rũ xuống che đầy biểu tình của y.

Nhìn thấy đối phương không có dấu hiệu buông lỏng Lê Nhiên cũng có chút nóng nảy, cô cầm lấy tập tư liệu dày cộm bên cạnh dằn mạnh xuống bàn, mắng: “Tôi đã ở đây thảo luận với anh mấy tiếng đồng hồ rồi, anh là không nghe được hay nghe không hiểu tiếng người? Anh...”

“Câm miệng.”

Động tác vỗ bàn của Lê Nhiên khiến một cây viết kẹp trong tập tài liệu chọt bay vọt ra ngoài, vừa lúc bắn về phía mặt Cừ Phục, người sau nhanh chóng nghiêng đầu né tránh, ngay cả thân thể cũng chưa từng di động, thế nhưng lần này y lại hơi hắt mắt, thần sắc lãnh đạm nhìn nữ cảnh sát trước mặt, đồng thời chậm rãi phun ra hai chữ.

Lê Nhiên rốt cục cũng chờ được sự hồi đáp của đối tượng, thế nhưng lại không cảm thấy hài lòng, trái lại còn đột nhiên ngẩn người.

Cô nhìn thiếu niên có đôi mắt lạnh băng đối diện, cổ họng hơi rung lên nhưng lại không lên tiếng. Chỉ thấy đôi mắt dài nhỏ kia của Cừ Phục chậm rãi nhắm lại, phảng phất như một con rắn độc, y híp mắt cẩn thận đánh giá nữ cảnh sát đối diện, lần đầu tiên chân chính in hình ảnh cô vào đầu.

Động tác của Sở Ngôn rất chậm, lúc này cả trường quay đều hoàn toàn yên tĩnh. Xuyên qua màn ảnh giả lập, Tương Hoàn Chính trợn to hai mắt nhìn sự diễn dịch của Sở Ngôn cùng Liễu Mộng, ông xem rất nghiêm túc, ngay cả một chút cử động nhỏ nhất cũng không hề bỏ qua. Hiện tại đã đến thời khắc vô cùng trọng yếu, chỉ thấy Sở Ngôn nhẹ nhàng kéo khoe môi, làn môi nhàn nhạt nhếch lên vẽ ra độ cung quý dị.

Nụ cười này phảng phất là đang giấu cợt lại cũng giống như đang miệt thị, y rõ ràng đang ngồi thấp ngược mắt nhìn, thế nhưng Liễu Mộng lại cảm giác được thiếu niên này đang đàn áp chính mình, dùng một loại ánh mắt từ trên cao nhìn xuống con kiến dưới chân mà đàn áp.

Máu tươi trong người Liễu Mộng đều đông hết lại.

Trước đó khi bọn họ diễn thử chỉ đơn thuần là đối mặt đọc thoại, cũng không chân chính đem cả màn ảnh thể hiện ra ngoài. Mà lúc này, cảnh tượng rất cực cũng rõ ràng chân thật xuất hiện trước mắt mọi người, thân thể Liễu Mộng cứng lại trong một chốc, bất quá bằng vào diễn xuất cao siêu và khả năng ứng biến hạng nhất của cô, hoàn toàn có thể tiếp tục thuận theo bản năng đối đáp.

“Câm miệng? Anh vậy mà dám bảo tôi câm miệng? Cừu Phục, chỗ này không phải Hồng Nghĩa xã đoàn, không phải địa bàn của anh!”

“Ồ?”

Một tiếng ‘Ồ’ vô cùng nhẹ nhàng, âm cuối có chút nâng lên, Cừu Phục khó được biểu lộ hứng thú, từ lúc bị đưa vào phòng thẩm vấn này, đây là lần đầu tiên y ngồi thẳng người lên. Mặc dù Cừu Phục đang cười, thế nhưng ánh mắt lại hết sức lạnh lùng, y ngược mắt tinh tế đánh giá nữ cảnh sát ghé con không sợ cộp này, mãi đến khi người sau cắn chặt hàm răng.

Cuối cùng cũng đã tới cảnh quan trọng nhất của màn diễn, Tương Hoàn Chính đang ở bên ngoài quan sát cũng bất giác ngồi thẳng lưng, nín thở chờ đợi. Chỉ thấy giữa phòng thẩm vấn âm u, ánh đèn cường quang chói mắt chiếu thẳng vào gương mặt sáng ngời của thiếu niên, trong đồng tử của y tựa hồ cũng phản xạ tia sáng lạnh lẽo, đôi môi mỏng hơi cong, hai mắt híp lại một chút, giọng nói mang theo một tia ý cười, bất quá nội dung câu nói lại hoàn toàn không khiến cho ai cười nổi.

“Số hiệu KB3401114, nữ cảnh sát Lê Nhiên, cô nói... nơi này không phải địa bàn của tôi?”

Giọng nói này nghe giống như đang cười nhưng lại khiến người ta rùng mình lạnh gáy, Liễu Mộng không kèm chế được xoa xoa cánh tay, đồng thời theo bản năng đem huy hiệu cảnh sát trên ngực che đi, cô cắn răng nói: “Cừu Phục, anh đừng quá can rõ, nơi này...”

“Phanh —— “

Máu đỏ ồ ồ đổ ra từ cổ tay thiếu niên, vị trí cổ tay ma sát với chiếc còng đã bị kéo đến làn da nứt vỡ, để lộ vết thương khá rộng, bất quá thiếu niên phảng phất không cảm nhận được đau đớn, để máu tươi cứ thế tùy ý tứa ra, bản thân thản nhiên đứng dậy.

Cừu Phục kéo theo chiếc ghế sắt nặng nề, đứng thẳng dậy đối mặt cùng nữ cảnh sát, thân thể của y đã bị sức nặng của chiếc ghế kéo cho chùng xuống vài phần, thế nhưng biểu tình lại không có một chút thất thố nào, gương mặt xinh đẹp tái nhợt để lộ nụ cười lạnh băng, y thấp giọng nói ——

“Để tôi nói cho cô biết, trên đất Hương Cảng này —— Cừu Phục tôi không có việc gì cần phải nói hai lời!”

“Cut!”

Màn diễn kết thúc, cả hành trình hoàn toàn không có NG, hiệu quả tốt đến mức khiến Tương Hoàn Chính khen không dứt miệng, thậm chí còn liên tục khích lệ diễn xuất của Liễu Mộng quả thực càng ngày càng tinh tế, sự khùng hoảng được Lê Nhiên che giấu dưới vỏ bọc trấn định đã được cô biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn, quả thực quá mức xuất sắc.

Đối với lời khen này Liễu Mộng chỉ có thể cười gượng hai tiếng, sau đó cô còn lén lút nói với Sở Ngôn: “Chị cuối cùng cũng coi như hiểu được vì sao trước đây cậu bị cư dân mạng gọi là ‘Kinh tủy hệ xà tinh bệnh’, Sở Ngôn, tuy rằng chị chưa xem qua Thịnh Thế , bắt quá vừa rồi cậu thực sự đã hù được chị...”

Sở Ngôn vừa nghe lời này chỉ vô tội chớp mắt vài cái, giơ lên cổ tay đã bị hằn ra dấu vết của mình, nói: “Chị Liễu, chị xem bộ dạng này của em giống bị bệnh thần kinh sao? Kỳ thực em cho rằng mình rất thích hợp với vai A Thần, là loại hình thuần lương đơn giản.”

Không đợi Liễu Mộng phản bác, nam 3 đang ngồi hóa trang bên cạnh liền kêu to: “Này này, Sở Ngôn, cậu hơi quá đáng rồi đấy, nếu như cậu cũng tính là đơn thuần vậy tôi là cái gì chứ? Tôi quả thực có thể trở thành thiên sứ nha! Cậu tốt nhất cứ diễn tốt Cừu Phục của mình đi, đừng mơ ước A Thần của tôi!”

Ba người lập tức cười đùa ầm ĩ.

Có một câu Liễu Mộng nói không sai, Cừu Phục đúng là một gã bệnh thần kinh, hơn nữa còn là loại đối với người khác đã tàn nhẫn, đối với mình còn độc địa hơn.

Nhân vật này cùng vai Ti Tích trước đây Sở Ngôn từng thể hiện có một ít tương tự, thế nhưng cũng có sự bất đồng rất lớn. Ti Tích là bởi vì quá khứ âm u tột độ nên mới tạo thành tính cách vui giận thất thường, mà Cừu Phục làm việc gì đều có mục đích, mỗi người bị y giết đều có lý do riêng, y cũng là có bệnh, chỉ là phương diện bị bệnh bất đồng mà thôi.

Dưới đuôi mắt phải của Cừu Phục có một vết thương lớn chừng móng tay, đã nhiều năm cũng chưa khép lại, vết thương này thực sự không thể khép lại được sao? Khẳng định là không phải. Đây là lần đầu tiên khi Cừu Phục kéo theo đàn em đi đánh địa bàn, bị viên đạn của đối phương xước qua, khi ấy đúng là máu chảy không ngừng, bắt quá rất nhanh đã khép lại, bắt quá khi vết thương đã gần khỏi hẳn, Cừu Phục lại tự mình cào cho nó lần nữa mở miệng.

[Đây là một kỷ niệm, kỷ niệm lần đầu tiên thắng lợi của ta]

Đúng vậy, là do thanh niên đáng sợ này cứ cách một đoạn thời gian lại dùng móng tay cào vết thương dưới mắt mình, không cho nó khép lại. Thậm chí càng về sau, khi vết thương này đã không thể khép lại được nữa, y càng thêm thói quen cào phá, tận hưởng cảm giác vui vẻ mà sự đau đớn sâu tận tim gan mang tới.

Ngoại trừ chuyện này, còn có một màn vừa rồi diễn chung cùng Liễu Mộng.

Theo kịch bản, ghế sắt trong phòng thẩm vấn có trọng lượng trên dưới 100kg, cổ tay Cừ Phục bị còng vào đó liền không thể cử động. Thế nhưng sau khi y bị Lê Nhiên chọc giận lại biểu hiện thế nào? Không thêm để ý cổ tay mình bị chiếc còng cắt đến chảy máu, ngang ngược mạnh mẽ đem cái ghế nâng lên, thiếu chút nữa liền nhấc nó ném về phía Lê Nhiên — cho dù vết thương của y đã sâu tới tận xương, máu chảy đầy đất.

Loại hành vi cùng loại với tự ngược này quả thực đúng là giết định một nghìn tổn thương tám trăm, cố tình hết lần này đến lần khác, biệt danh của y trong giới xã hội đen Hồng Kông cũng chính là ‘Chó điên’. Nghìn vạn lần chó chọc Cừ Phục, nếu như thật sự chọc đến y, y liền biến thành một con chó điên! Trừ phi có thể đánh chết con chó điên này, nếu không nó sẽ vĩnh viễn cắn chặt lấy mày, mãi đến khi mày bị nó xé ra thành từng mảnh nhỏ!

Nhân vật dạng này suốt hai đời Sở Ngôn đều chưa từng thử qua, chỉ riêng đời này mà nói, các nhân vật của y trên cơ bản vừa mới xuất hiện đều đã có thân phận địa vị, khí chất cao quý, hình dung ưu nhã. Thế nhưng Cừ Phục lại là một vai diễn dã man từ đầu tới đuôi, y đã từng đánh nhau với côn đồ ngoài đường, cũng từng bị Đại đương gia phạt quỳ trước tượng Quan Công.

Một nhân vật như vậy khiến Sở Ngôn cảm thấy rất có tính khiêu chiến, ít nhất khi y nhập tâm diễn xuất, y vừa phải điên cuồng lại cần biết thu liễm, vừa có dã tâm nhưng không thể mất sự thông minh.

Sau khi màn diễn đầu tiên của Sở Ngôn kết thúc, tiến độ quay chụp cũng tiến triển vô cùng thông thuận.

Trong đoạn thời gian quay phim này, Sở Ngôn thỉnh thoảng còn nhận được điện thoại của chủ cho thuê nhà, vị ‘Ẩn tiên sinh’ trên hôn thú của mình. Hai người mỗi ngày trò chuyện không quá năm phút đồng hồ, trong đó những lời như ‘xin chào’, ‘ngủ ngon’ có thể đã chiếm mất mấy mươi giây, cơ hồ không có giao lưu gì khác.

Bất quá trong quá trình cơ hồ không trao đổi này, Sở Ngôn thật ra càng thêm có hình dung lập thể về miếng thịt ngon miệng trong chén của mình, giống như có chút gì đó không tầm thường. Cái cảm giác này... đại khái chính là... chất thịt càng non mềm một chút, màu sắc càng thêm rực rỡ bắt mắt một chút.

Lần đầu tiên gặp gỡ, thái độ khinh thị của Hạ Bách Thâm là thứ Sở Ngôn có thể cảm nhận phi thường rõ ràng. Mà đến bây giờ, quan hệ của hai người tuy rằng không thân mật hòa hợp như những đôi chồng chồng đã kết hôn thường được miêu tả trong sách vở, thế nhưng lại có một loại bầu không khí ám muội khác thường lặng lẽ tràn ngập.

Cách nghĩ của Sở Ngôn chính là: Nhất định phải ly hôn, muốn đến với nhau cũng được, nhưng ông phải là chồng!

Mà cách nghĩ của Hạ Bách Thâm lại là: Sinh hai đứa nhỏ ném cho lão gia tử, sau đó mình và Tiểu Ngôn tự trải qua thế giới hai người.

Sóng não của song phương hoàn toàn không nằm trên cùng một tần số, điều duy nhất tương tự chính là, cả hai đều không có dự định mở miệng vạch trần quan hệ đôi bên. Sở Ngôn vẫn luôn kiên trì giữ mọi thứ yên ổn, khi chưa thể xác định được quyền chủ động y sẽ không dễ dàng đánh vỡ cân đối, mà Hạ Bách Thâm cũng là giống vậy.

Dưới tình huống kỳ lạ đó, cuộc đối thoại kéo dài năm phút đồng hồ của hai người ngoại trừ những giao lưu tương đối bình thường, có lúc còn có thể đeo thương mang giáp ma sát vài câu. Bình thường đều là do Sở Ngôn trước tiên khiến Hạ tiên sinh á khẩu không trả lời được, thế nhưng mỗi lần sau khi Hạ tiên sinh mất đi lợi thế đều sẽ gọi một câu ‘Ngôn Ngôn’ coi như vãn hồi mặt mũi của chính mình.

—— loại hành vi ấu trĩ này thực sự là một chút ý tứ cũng không có, Sở Ngôn quả thực lười tính toán với người nọ.

Bất tri bất giác, từ lúc Sở Ngôn gia nhập đoàn phim ‘Tiếng vọng nơi góc biển’ cũng đã được một tuần, tiến độ quay chụp của bộ phim cũng đã vượt qua phân nửa.

Bắt đầu từ lúc này, đoàn phim ‘Tiếng vọng nơi góc biển’ chính thức tiến hành kế hoạch tuyên truyền trên Thiên Vọng, bất quá việc bọn họ không thể tưởng tượng được chính là, ngoại trừ các fans của Tần Bác Dung vẫn luôn có sức chiến đấu phi thường cao đến cuồng tuyên truyền giúp Ảnh đế nhà mình, các fans của Sở Ngôn cư nhiên cũng tụ tập bạo phát

——
‘#SởNghiênNghiênkhôngđượcchết #CừuPhục ? Tên nghe rất êm tai nha! Thế nhưng mị dù sao cũng có một loại dự cảm không may! Sở Nghiên Nghiên, không được chết không được chết! lần này nhất định phải HE! Phải HHHHHE! Phải HHHHHHHHHE!!!!’

65. Chương 65

Thời điểm này chỉ còn cách kỳ hạn đề cử của giải thưởng điện ảnh lớn nhất Hoa quốc, liên hoan phim Kim Thịnh, không tới ba tháng, có rất nhiều tác phẩm điện ảnh lớn trong nước đều đang tranh thủ thời gian chế tác, chuẩn bị đua kịp lịch chiếu ‘ba tháng hoàng kim’. Mà đồng thời, có rất nhiều tác phẩm điện ảnh nước ngoài cũng trông ngóng chờ đợi danh sách đề cử chính thức được công bố.

Dưới tình huống như vậy, ‘Tiếng vọng nơi góc biển’ cũng là một bộ điện ảnh chế tác lớn vội vàng đuổi theo chuyến xe cuối này, dùng đội hình hoa lệ, đề tài đặc biệt hấp dẫn không ít sự quan tâm của các fans điện ảnh, cũng là một trong những bộ phim có cơ hội đề cử lớn nhất trong giải Kim Thịnh năm nay.

Nhân viên tuyên truyền của Tiếng vọng nơi góc biển đã sớm an bày một loạt kế hoạch chi tiết, tỉ mỉ như vào thời điểm nào sẽ tuyên bố hoạt động gì mới có thể điều động tính tích cực của người xem, lại nói ví dụ như khi nào công bố tin tức ngoài lề mới có thể khiến mọi người bị thu hút và hiếu kỳ không ngớt.

Thế nhưng bọn họ thực sự mãi mãi không đoán được, nam 2 Sở Ngôn nhà mình còn có thể nhắc lên một hồi hoạt động rầm rộ như vậy.

#SởNghiênNghiênkhôngđượcchết#

Cái đề tài này vừa xuất hiện vào ngày đầu tiên đã bị kéo lên top 20 từ khóa hot nhất của weibo, hơn nữa trong khu vực quảng trường thảo luận cũng là người người tấp nập, chật như nêm cối, vô số bóng người giả lập liên tục hoảng động, lúc nào cũng có thể nhìn thấy đang có người ném hoa ném sao vô cùng hăng hái. Đủ loại từ ngữ xuất hiện trên đầu những bóng người giả lập đông đúc kia, nội dung đại thể đều là ——

/Đã đến lúc đặt vấn đề! Chủ Thần, cái tên này êm tai chứ? Ti Tích, cũng quá mức êm tai! Phượng Tu thì sao? vừa nghe đã biết là tên của một nam thần rồi. Như vậy Cửu Phục... ôi chào chào, đúng là quá mức bài tai mà! Như vậy, vấn đề xuất hiện: xin mọi người tính toán thử một chút, Cửu Phục lần này sẽ chết như thế nào? #SởNghiênNghiênkhôngđượcchết#/

/A a a anh đừng chết, đừng chết, đừng có chết mà QAQ! Quả thực là bị Sở Nghiên Nghiên ngược đến phát sợ, Sở Nghiên Nghiên nhất định phải sống tốt! #SởNghiênNghiênkhôngđượcchết#/

/Tuy rằng nam thần của mì tên Chủ Thần, ông xã là Ti Tích, bạn trai gọi Phượng Tu, thế nhưng mì vẫn hy vọng Cửu Phục có thể sống thật tốt, đừng nên bước lên con đường bi kịch như nam thần, ông xã, bạn trai của mì. Rõ ràng có không ít diễn viên, đã đảm nhiệm nhân vật bi kịch nhiều lần hơn Sở Nghiên Nghiên, thế nhưng mì vẫn là đau lòng Sở Nghiên Nghiên. Phải sống cho tốt đó! Sở Nghiên Nghiên!!! #SởNghiênNghiênkhôngđượcchết#/

Đúng vậy, ngay khi các fans nhìn thấy tên của Sở Ngôn xuất hiện trong bảng phân vai của Tiếng vọng nơi góc biển, ban đầu mọi người còn vô cùng cao hứng, thế nhưng dần dần, bọn họ lại trở nên lo lắng.

Đúng là mỗi nhân vật do Sở Ngôn đảm nhận đều phi thường kinh điển, mỗi vai diễn đều khiến người ta khó thể nào quên, cho dù thời gian đã qua một năm thế nhưng mỗi khi nhắc đến Chủ Thần vẫn còn rất nhiều người hâm mộ đều không quên được tình cảnh bị tráng khi vị tướng quân trẻ tuổi đa trí như yêu kia bị bạch quang nuốt lấy.

Bất quá, đồng hành với sự khó quên... những vai diễn đó đều khiến người ta đau lòng không ngớt.

Tuy rằng Sở Ngôn cũng không được liệt vào hàng ngũ những ngôi sao siêng năng giao lưu với fans, cũng không ba ngày hai lần cập nhật status của weibo hoặc post ảnh tự sướng hay livestream này nọ, thế nhưng trên cơ bản mỗi tháng Sở Ngôn cũng sẽ xuất hiện hai ba lần, chứng minh hiện tại bản thân vẫn rất vui vẻ.

Trong đời thường, Sở Ngôn chính là phi thường lạc quan tràn ngập sức sống, thế nhưng trong các tác phẩm

phim ảnh, Sở Ngôn vẫn luôn thích làm người hâm mộ đau lòng khổ sở.

Sự tương phản to lớn này quả thực đã quá sức chịu đựng của các fans, cho dù bọn họ mỗi ngày đều hô hào ‘A a a anh! Sở Nghiên Nghiên/ Chữ Thần/ Ti Tích/ Phượng Tu nam thần quả thực quá mức mỹ lệ rồi’, bất quá bọn họ cũng hy vọng nam thần nhà mình có thể nhận một vai diễn không khiến mọi người đau lòng, khiến bọn họ yên tâm quý liêm thịnh thế mỹ nhan.

Cái quảng trường diễn đàn này ban đầu chỉ là do người hâm mộ ôm tâm tư đùa giỡn mà thành lập, thế nhưng đến sau đó lại càng lúc càng có lực ảnh hưởng, rất nhiều người hâm mộ đều chạy lên chân thành biểu lộ tình cảm bi thống của mình, đem trái tim thủy tinh đã bị ném cho vỡ nát mang ra để mọi người thưởng lãm.

Sau khi Cực quang công chiếu tại Hoa quốc được một tháng liền theo đúng kế hoạch đổ bộ ra toàn tỉnh hệ. Một nghìn năm sau, sự khác biệt văn hóa đã càng lúc càng được thu nhỏ, cho dù văn hóa truyền thống của mỗi quốc gia đều được bảo tồn vô cùng hoàn chỉnh, thế nhưng bọn họ cũng có thể rõ ràng lý giải được văn hóa của những quốc gia khác, thậm chí là đồng dạng am hiểu.

Vì vậy cho nên loại phim điện ảnh tiên hiệp như Cực quang cũng có doanh thu phòng vé toàn cầu cực kỳ khả quan, do đó kéo theo việc trên quảng trường diễn đàn *#SởNghiênNghiênkhôngđượcchết#* loáng thoáng còn có thể thấy không ít thiếu nữ tóc vàng mắt xanh xinh đẹp nức nở liên tục, dùng một chuỗi tiếng Anh biểu thị ‘*Sở Nghiên Nghiên không được chết, Sở Nghiên Nghiên phải thật tốt!*’. nhìn thấy tình huống như vậy, nhân viên tuyên truyền của Tiếng vọng nơi góc biển nhất thời cũng ngơ ngác không biết làm sao, bất quá rất nhanh, sau khi thương lượng ổn thỏa với Chu Hòa Huy, bọn họ liền lợi dụng sự kiện lần này làm một làn sóng tuyên truyền mới, vừa mở rộng danh tiếng của phim điện ảnh vừa truyền bá giúp Sở Ngôn.

[Đoàn phim Tiếng vọng nơi góc biển : Tuy rằng điện ảnh vừa mới mở máy nhưng chúng tôi đã có thể cảm nhận được sự nhiệt tình của những người hâm mộ! Mọi người đoán xem Cừu Phục là kiểu nhân vật thể nào? Tiểu biên tập lén lút post một tấm hình chụp trộm cho mọi người xem này, suýt, mọi người cái gì cũng không biết đó ~! *#SởNghiênNghiênkhôngđượcchết#*]

Ở niên đại này, đã có rất ít công cụ chụp ảnh trạng thái tĩnh, tựa như bức ảnh đoàn phim Tiếng vọng nơi góc biển vừa lộ ra lần này cũng là hình động 3D với độ phân giải cực cao.

Vậy nên trong tầm nhìn của các fans nhanh chóng xuất hiện một thanh niên tóc đen tuấn mỹ tà dị nhấp nhấp cây côn sắt trong tay, ‘Bang ——’ một tiếng hung hăng đập vào vách tường, ‘Rầm ——’ một tiếng, chỉ thấy vách tường theo đó vỡ ra một lỗ thủng lớn.

Mảnh vụn của đá và xi măng phiêu tán giữa không trung, thanh niên ngược mắt cong môi lộ ra một nụ cười quỷ dị, thái độ hiên ngang dùng côn sắt chỉ thẳng về phía ống kính, vẽ ra một độ cung xinh đẹp giữa không trung.

Một giây kế tiếp ——

‘A a a a! Sở Nghiên Nghiên quả thực quá ngầu mù!’

‘Sở Nghiên Nghiên đẹp như vậy, cho dù là BE mì cũng phải xem! Mì cũng muốn liếm liếm liếm!!!’

‘Khí tràng của Sở Nghiên Nghiên lần này thực sự quá mạnh rồi, hình như là diễn bad boy nha! Chẳng lẽ Cừu Phục là côn đồ sao? Chắc chắc chắc, nếu có côn đồ như vậy iem cũng muốn, mau đưa cho iem một tá!!!’

Tuy rằng vị trí của Sở Ngôn trên bảng xếp hạng ‘Hoa tinh rực rỡ’ không cao bằng nữ chính Liễu Mộng, thế nhưng danh tiếng của y cũng không thấp hơn đối phương bao nhiêu. Theo kế hoạch tuyên truyền của Tiếng vọng nơi góc biển chính thức bắt đầu, chỉ có lượng fans khổng lồ của Ảnh đế Tần Bác Dung mới có thể lấn lướt thanh âm của đám thiếu nữ si mê Sở Ngôn một đôi chút. Vì vậy, trong nhóm người chờ mong bộ phim, tỷ lệ fans của Tần Bác Dung chiếm số tối đa, còn lại chính là người của Sở Ngôn.

Sự kiện *#SởNghiênNghiênkhôngđượcchết#* cũng tạo ra huyên náo tương đối lớn, lúc hot nhất thậm chí còn nhảy vào top mười từ khóa của Thiên Vọng. Vậy nên cho dù Hạ Bách Thâm rất ít quan tâm đến giới giải trí cũng có chú ý đến chuyện này, đồng thời còn đem tiền căn hậu quả tìm hiểu một phen.

Xế chiều hôm đó, anh liền gọi một cú điện thoại cho Từ Ngọc Dung, hỏi: “Kịch bản của Tiếng vọng nơi góc biển là như thế nào?”

Hình chiếu giả lập của Từ Ngọc Dung hiện ra chút vẻ xấu hổ, rất hiển nhiên cô cũng biết vụ ồn ào do các fans của Sở Ngôn tạo ra gần đây, chỉ đành cười nhẹ hai tiếng, cung kính nói: “Kịch bản của Tiếng vọng nơi góc biển lần này cũng không tệ lắm, nếu như phán đoán của tôi không sai, phía đạo diễn nhất định sẽ lựa chọn kết thúc mở, sau đó căn cứ vào doanh thu phòng vé mới quyết định có nên quay phần tiếp theo hay không.”

Hạ Bách Thâm nghe vậy thì hơi nhúm mày, ý bảo Từ Ngọc Dung nói tiếp.

“Rất nhiều phim điện ảnh phi thương mại đều sẽ chọn con đường như vậy, nếu như phòng vé tốt thì tiếp tục quay chụp phần hai, nếu như không tốt liền triệt để kết thúc. Vậy nên kết cục mở rất được các đạo diễn yêu thích, mà Tiếng vọng nơi góc biển lần này cũng là như vậy.”

Sau khi trầm tư một hồi, Hạ Bách Thâm khẽ nhướn đôi mày anh tuấn, chậm rãi lên tiếng: “Gửi kịch bản cho tôi xem.”

Những thứ như kịch bản này đương nhiên sẽ bị đoàn phim bảo mật, Thiên Thịnh cũng không đầu tư vào Tiếng vọng nơi góc biển, yêu cầu này của Hạ Bách Thâm có chút cố tình gây sự, thế nhưng nếu anh đã lên tiếng, Từ Ngọc Dung tự nhiên cũng phải hoàn thành cho xong.

Vậy nên chỉ ba mươi phút sau, một phần kịch bản hoàn chỉnh đã được gửi đến máy truyền tin của Hạ Bách Thâm. Anh mở ra xem hồi lâu, cuối cùng thoáng dừng lại ở kết cục.

Hạ Bách Thâm ngẩng đầu nhìn Từ Ngọc Dung, hỏi: “Nếu như chúng ta gia nhập liên minh đầu tư, khả năng khiến đoàn phim không sử dụng kết cục mở có bao nhiêu?”

Từ Ngọc Dung thoáng cân nhắc, nói: “Bộ phim này đang chạy nước rút đuổi theo liên hoan phim Kim Thịnh năm nay, vấn đề đầu tư của nó đều đã an bài xong, hoàn toàn không thiếu tiền, nếu như chúng ta dùng phương thức mạnh mẽ đầu tư yêu cầu đối phương sửa kịch bản chỉ sợ không quá khả năng, hơn nữa cũng tạo ra tiếng tăm không tốt trong giới.”

Hành vi ‘đập tiền sửa kịch bản’ này cũng có chút quá khoa trương rồi, Hạ Bách Thâm cũng không tiếp tục lần tới mà nhanh chóng kết thúc cuộc trò chuyện.

Điện thoại vừa ngắt, Từ Ngọc Dung nặng nề thở phào một hơi, cho dù là người lãnh tính như cô cũng không nhịn được thăm mắng ông chủ tùy hứng nhà mình, đồng thời còn bồi thêm chút sự khinh thường với hành vi vô nhân tính kia.

Thế nhưng Từ Ngọc Dung còn chưa kịp phỉ nhổ xong, điện thoại lại lần nữa vang lên, cô lập tức chỉnh sửa lại tư thái nghiêm chỉnh, chỉ thấy hình ảnh giả lập của Hạ Bách Thâm khẽ mím môi mỏng, nói: “Lần sau có nhận kịch bản cho cậu ấy phải chọn tốt một chút,” hơi dừng lại, Hạ Bách Thâm bổ sung: “Kết cục khá khá vào, chí ít cũng không cần chết nữa.”

Từ Ngọc Dung lập tức gạt đầu đáp ứng.

Vì vậy buổi tối hôm đó, lúc Sở Ngôn đang mệt đến mức không muốn cử động lại chợt nhận được điện thoại của một người đàn ông nào đó.

Đời trước Sở Ngôn đã từng nghe được một câu quảng cáo như thế này: Sạc pin năm phút, trò chuyện hai tiếng.

Trước hết không cần đề cập đến việc rốt cuộc có ai tin vào loại ngôn từ quảng cáo khoa trương như vậy không, y hiện tại chỉ hoàn toàn cho rằng quan hệ giữa mình và miếng thịt kia đã biến thành ‘Sạc pin hai tiếng, trò chuyện năm phút’. Rất nhanh, cuộc gọi đã nối máy, hình ảnh giả lập của Hạ Bách Thâm liền hiện ra giữa phòng.

Xem bối cảnh, đối phương tựa hồ còn đang ở tại công ty, Sở Ngôn trầm tư một chút rồi hỏi: “Hôm nay còn phải tăng ca?”

Lúc Hạ Bách Thâm nhìn thấy Sở Ngôn cũng hơi sửng sốt, tuy rằng cậu đã trở về ký túc xá thể nhưng còn chưa tẩy trang, thậm chí trên người còn mặc đồ diễn. Hạ Bách Thâm lần đầu nhìn thấy dáng dấp thực sự của Cừu Phục có hơi ngơ ngẩn, lát sau mới nói: “Còn chưa về, cậu vẫn phải tiếp tục quay sao?”

Sở Ngôn gạt đầu: “Ừ, chỉ về lấy chút đồ rồi phải quay lại phim trường.”

Ánh mắt bình tĩnh của người đàn ông quét qua quét lại vài vòng trên người thiếu niên, ngay khi Sở Ngôn sắp nhận không được muốn mở miệng hỏi vị tiên sinh biến thái kia rốt cuộc đang muốn làm gì, chợt thấy Hạ Bách Thâm vốn đang im lặng chợt kéo nhẹ khóe môi, nói: “Nhân vật này nếu thật sự đối mặt với tôi sẽ có phản ứng thế nào nhỉ?”

Ngay giây tiếp theo, một cái gạt tàn thuốc thủy tinh vun vút bay thẳng về phía Hạ Bách Thâm, người nọ không khỏi sửng sốt, mà cái gạt tàn kia cứ thế xuyên qua ảnh giả lập, nháy mắt vỡ tan tành. Mà thiếu niên vừa tiện tay ném đồ vật kia lúc này lại đang cười lạnh nhìn về phía ảnh giả lập, đôi mắt híp lại, ý cười tối nghĩa, đôi môi mỏng phun ra một câu vô cùng nguy hiểm ——

“Muốn tôi diễn cho anh xem, Hạ Bách Thâm, anh là đang muốn tìm chết sao?”

Bầu không khí khẩn trương kích thích nháy mắt lan tràn, Sở Ngôn lại nhanh chóng khôi phục lại bình thường, y tiện tay vén nhẹ tóc mái về phía sau rồi mới ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông còn đang sửng sốt trước mặt, hơi nhíu mày nói: “Đã biết chưa? Hạ Bách Thâm, đừng khiêu chiến sự nhẫn nại của Cừu Phục, con người này không có bất kỳ hứng thú nói ra bất kỳ lời vô ích nào đâu.”

Ánh mắt của Hạ Bách Thâm chăm chú khóa trên người của thiếu niên hồi lâu, anh chợt cười nhẹ: “Hiện tại tôi rất muốn đi tinh cầu điện ảnh A-9.”

Sở Ngôn hỏi: “Ồ? Lẽ nào lần này Thiên Thịnh cũng có đầu tư cho Tiếng vọng nơi góc biển ? Hoặc giả tinh cầu điện ảnh A-9 này cũng thuộc về Hạ thị?”

Hạ Bách Thâm hỏi ngược lại: “Lẽ nào gia quyền của diễn viên muốn thăm hỏi cũng không được sao?”

Sở Ngôn phát ra một tiếng hừ lạnh từ trong mũi, phất tay áo: “Không thể.”

Hạ Bách Thâm nghe vậy cũng chỉ cười cười không nói gì thêm, thế nhưng trước khi cúp điện thoại anh lại hỏi một câu: “Gần đây thời tiết ở A-9 thế nào?”

Câu hỏi này có chút kỳ quái, khí hậu trên tinh cầu điện ảnh có thể điều chỉnh theo ý muốn, ngoại trừ khoảnh khắc mặt trời mọc lặn có chút phiền phức, yêu cầu tốn chút chi phí mới có thể thực hiện, cho dù mưa nắng hay đổ tuyết đoàn phim cũng có thể tự do khống chế.

Sở Ngôn suy nghĩ một chút rồi đáp: “Gần đây đang quay cảnh mùa hè, thật nóng.”

Hạ Bách Thâm gật đầu, hai người nhanh chóng cúp điện thoại.

Ba ngày sau, khi Sở Ngôn nhìn thấy người đàn ông nào đó ăn mặc vô cùng đơn giản hào phóng thì khóe miệng hơi giật một cái, không nhịn được hỏi thăm: “Vì sao mỗi lần tôi đến tinh cầu điện ảnh quay phim, dù thế nào cũng có thể tình cờ gặp được Hạ tiên sinh vậy. Ngài có thể cho tôi biết nguyên nhân không?”

Người đàn ông nghiêm nghị lạnh lùng tự phụ nhíu mày, môi mỏng khẽ nhếch, đôi mắt phượng hẹp dài của Hạ Bách Thâm hiện lên một đạo quang mang u ám, anh không trả lời câu hỏi của Sở Ngôn mà chỉ thấp giọng cười cười: “Ngôn Ngôn, có việc em nói sai rồi, hiện tại trời lạnh như vậy, rõ ràng là mùa đông nha.”

66. Chương 66

Về chuyện khí hậu này, Sở Ngôn quả thực không có gạt Hạ Bách Thâm.

Ba ngày trước đoàn phim quả thực đang quay cảnh mùa hè, mà hôm nay cũng thật sự quay cảnh mùa đông. Hương vị của thịt đông lạnh không ngon lắm, Sở Ngôn chỉ thích ăn thịt tươi đầy nước, bề mặt miếng thịt phải nhẵn nhụi, khi nướng sẽ tràn ra lớp mỡ tinh tế thơm phức, nếu lúc này lại thêm vào chút ớt và thì là....

Khụ, lạc đề rồi.

Chuyện Hạ Bách Thâm đột nhiên chạy tới tỉnh cầu điện ảnh A-9 như vậy, Sở Ngôn thực sự là không thể ngờ được. Phản ứng đầu tiên của y chính là: “Anh cũng đầu tư cho Tiếng vọng nơi góc biển?”

Nếu không phải nhà đầu tư, tùy ý bạo dạn tiến vào tỉnh cầu điện ảnh đã được thuê sẽ rất dễ khiến người ta hiểu sai. Mọi người đang quay phim, anh nói xem anh đứng bên cạnh làm gì? Chụp hình sao? Sưu tầm tin tức sao? Đầu năm nay ý thức bản quyền cao như vậy, nếu chưa được đoàn phim cho phép đã chụp ảnh là phải chịu phạt tiền, thậm chí tiến vào đồn cảnh sát. Có thể nói, những người không liên quan chỉ cần tùy tiện liếc mắt tìm hiểu liền sẽ xảy ra vấn đề.

Hơn nữa lần này Hạ Bách Thâm cũng không phải bí mật tiến vào, anh ta cứ vậy an tĩnh đứng trước cửa trường quay, mặt đeo một chiếc kính râm thật lớn che chắn ánh mặt trời chói chang.

Một người đàn ông tuấn mỹ phiêu dật đột nhiên xuất hiện trước cửa trường quay quả thực khiến người ta không thể không chú ý, hơn nữa khi biết được người này là Hạ Bách Thâm, có không ít nhân viên đều kinh ngạc đến rơi cằm.

Hạ Bách Thâm tuy rằng không thường xuất hiện trong giới giải trí, thế nhưng trên những tạp chí kinh tế tài chính lớn lại thường xuyên nhắc đến tên của anh. Trước đó Hạ Bách Thâm cũng không làm kinh động đến nhân viên đoàn phim, đều là lén lút đến tỉnh cầu điện ảnh tìm Sở Ngôn, thế nhưng lúc này anh ta quả thực là công khai đến không thể công khai hơn, trực tiếp mặc cho rất nhiều ánh mắt của nhân viên công tác càn quét lên người Sở Ngôn và mình.

Nghe Sở Ngôn nói vậy, Hạ Bách Thâm khẽ lay lay tay: “Tương Hoàn Chính cự tuyệt đầu tư của Thiên Thịnh.”

Tiếp nhận đầu tư có chỗ tốt, đó chính là tài chính sung túc, quá trình quay phim, hậu kỳ và tuyên truyền đều có thể thuận lợi hơn vài phần. Thế nhưng cự tuyệt đầu tư cũng không thiếu chỗ tốt, tỷ như có thể giảm đi một người đến phân tiền lời, lại tỷ như không cần chịu sự khoa tay múa chân của phía đầu tư.

Tương Hoàn Chính tuy rằng không biết vì sao Thiên Thịnh muốn đầu tư vào Tiếng vọng nơi góc biển, thế nhưng hiện tại ông không thiếu tiền, như vậy loại người muốn ‘khoa tay múa chân’ kia tự nhiên càng ít

càng tốt, dù sao ông cũng không thêm để ý tiền nhiều hay ít, chỉ cần đủ là tốt rồi.

Sở Ngôn lại hỏi: “Vậy anh tại sao lại xuất hiện ở đây?”

Hạ Bách Thâm nhướn mày: “Dùng thân phận gia quyến của em đến thăm hỏi, đây không phải chuyện đương nhiên sao?”

Sở Ngôn hoàn toàn không để ý tới đối phương, trong ánh mắt soi mói của hàng loạt nhân viên công tác, cậu lạnh lùng xoay người rời đi. Bất quá một giây kế tiếp Hạ Bách Thâm lại đuổi theo, Sở Ngôn rảo nhanh bước chân, Hạ Bách Thâm lại đuổi, hai người cứ thế tới đi anh đuổi một hồi, Sở Ngôn chỉ đành xoay người lại hỏi: “Anh thực sự muốn công khai quan hệ của chúng ta đến vậy sao?”

Hạ Bách Thâm hơi híp mắt: “Cậu không muốn?”

Sở Ngôn nghe vậy lại bật cười: “Thế cái quan hệ muốn công khai kia rốt cuộc ra sao?”

Những lời này khiến Hạ Bách Thâm trầm tư hồi lâu, mãi không trả lời.

Theo đạo lý mà nói, nếu như hai người thật sự muốn công khai quan hệ, vậy cái quan hệ được công khai kia nói như thế nào cũng là hôn nhân hợp pháp. Bất quá Sở Ngôn hiện tại mới chưa quá mười chín tuổi, một mình mình mười chín tuổi cũng chỉ là vừa khởi bước, nếu như trực tiếp công khai cho cả thế giới biết ‘Tôi đã kết hôn’, như vậy bất luận đối tượng kết hôn là ai, sự nghiệp của ngôi sao đó nhất định sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

Vả lại, hôn nhân của Hạ Bách Thâm và Sở Ngôn nói cho cùng cũng là có chút danh không chánh ngôn không thuận.

Không có hôn lễ cũng không có ai khác biết đến, chỉ có một tờ hôn thú mỏng manh, đừng nói tới bằng Sở Ngôn đang giữ còn là một tờ hôn thú khuất nhục không có chữ ký của bên còn lại, ngay cả tên cũng là dùng nặc danh, mẫu giấy hôn thú còn là dùng của dị tính.

Nếu thực sự phải công khai, rốt cuộc nên công khai thế nào? Chẳng lẽ phải lừa dối mọi người, nói rằng đây là một cuộc hôn nhân thành lập trên cơ sở tình yêu sao? Thế nhưng một khi lời nói dối này bị vạch trần, ảnh hưởng của nó tạo thành chỉ biết càng thêm kinh khủng.

Bất quá Sở Ngôn cũng không nghĩ nhiều như Hạ Bách Thâm vậy, y chỉ đơn thuần cảm thấy nếu hiện tại để mọi người biết mình đã kết hôn, đồng thời đối tượng còn là Hạ Bách Thâm, như vậy sẽ có rất nhiều người hoài nghi nguyên nhân nổi tiếng của y. Đến lúc đó vô luận diễn xuất của y thế nào đều sẽ bị người khác xâm xì sau lưng, bởi vì y không phải sau khi thành danh mới kết hôn với Hạ Bách Thâm, mà là kết hôn trước lúc thành danh.

Về phần suy nghĩ của Hạ Bách Thâm lại là: Không thể thừa nhận bọn họ kết hôn chỉ vì sinh con.

Vấn đề của bệnh viện Hạ thị chỉ là một phần, loại sự kiện có tác động không lành mạnh đến dư luận xã hội như vậy không thể công khai. Chuyện xấu tổ tiên Hạ gia đã làm quả thực chính là chất cao như núi, thế nhưng trước sau cũng chưa từng để lộ ra bên ngoài. Mặt khác, tuy rằng chuyện Hạ gia mấy đời nhất mạch đơn truyền tuy rằng đối với người trong giới thượng lưu cũng không phải bí mật gì, thế nhưng đại chúng bên ngoài lại không rõ ràng lắm, loại ‘việc xấu trong nhà’ này vẫn không nên tuyên dương mới tốt.

Mà ở sau tất cả những lý do đó, quan trọng nhất vẫn là vì Sở Ngôn.

Không hiểu vì sao, từ lúc hạ quyết định không muốn ly hôn, Hạ Bách Thâm vẫn luôn cảm thấy mình không thể để mọi người cho rằng Sở Ngôn chỉ là ‘Một công cụ thích hợp để sinh con, vậy nên mới có thể gả vào nhà họ Hạ’. Hôn nhân quả thực cần phải thành lập trên cơ sở tình yêu chứ không phải lợi dụng lẫn nhau.

Tuy rằng trong quá trình, mạch não của hai người có chút bất đồng, thế nhưng kết luận đều là giống nhau. Đến cuối cùng, Hạ Bách Thâm cau đôi mày tuấn mỹ, nói: “Nhân viên đoàn phim tuyệt đối sẽ không nói ra chuyện này,” dừng một chút, đôi mắt của anh càng thêm thâm trầm mà bổ sung: “Thiên Thịnh có năng lực phong tỏa lời đồn, Hạ thị cũng có.”

Sở Ngôn khẽ cười nói: “Anh cũng chỉ có thể phong tỏa không cho các fans biết, nhưng người trong giới lại không giấu được.”

“Em thực sự ghét bỏ sự tồn tại của tôi như vậy?”

Vừa dứt lời, dưới sự len lén quan sát của nhân viên bên cạnh, Hạ Bách Thâm chợt nắm lấy tay của Sở Ngôn, Sở Ngôn cũng thoáng ngẩng người, đôi khi y tránh thoát đã có không ít người bị động tác của Hạ Bách Thâm làm cho chú ý, đồng thời chỉ trở về phía này.

Chỉ thấy dưới ánh mặt trời sáng lạn ấm áp, đôi mắt phượng hẹp dài của Hạ Bách Thâm hơi cong lên, cười nhẹ: “Tên của tôi rất ít khi xuất hiện trên trang bìa của bất kỳ tờ tạp chí lá cải nào, ngoại trừ có liên quan đến Thiên Thịnh cũng chỉ từng xuất hiện qua ba lần. Hai lần là về tôi bao nuôi An Thiều Dương, một lần là nói tôi bao nuôi David Hawthorne.”

Nghe xong lời này Sở Ngôn chỉ cười lạnh một tiếng, ngữ điệu không vui hỏi: “Vậy anh đã bao nuôi ai?”

Đôi môi mỏng của Hạ Bách Thâm cong lên, nói: “Không có. An Thiều Dương tôi chỉ từng gặp qua một lần, Hawthorne càng là chưa từng thấy.”

An Thiều Dương là diễn viên đỉnh cấp hàng đầu của toàn hệ tinh tế, David Hawthorne là siêu cấp Ảnh đế danh tiếng xếp thứ hai chỉ dưới An Thiều Dương. Khi vừa đến thế giới này Sở Ngôn đã tra thông tin về bọn họ, tuy rằng y cảm thấy bề ngoài của David Hawthorne không tệ, diễn xuất cũng rất tốt thế nhưng lại không phải sở thích của mình. Bất quá y không ngờ được, người kia cư nhiên từng có scandal với miếng thịt trong chén y.

Bất quá từ một phương diện khác mà xét, tiếng tăm của Hạ Bách Thâm trên toàn hệ tinh tế quả thực có

thể cảm nhận một chút, mọi người ai cũng thích bịa đặt những quan hệ mờ ám của anh ta với những nhân vật hàng đầu giới giải trí. Sợ rằng không có bất kỳ paparazi nào có thể ngờ được, Hạ Bách Thâm cư nhiên sẽ kết hôn với một nghệ sỹ trẻ hạng ba.

Sở Ngôn hỏi: “Vậy cho nên, mục đích anh cho tôi biết chuyện này là gì?”

Đồng tử đen nhánh thâm thúy tràn đầy thâm tình, đôi mi anh tuấn của Hạ Bách Thâm hơi rũ xuống, thừa dịp Sở Ngôn không chú ý vươn tay vắt ngang hông đối phương, tay còn lại công khai trước mặt mọi người khẽ vuốt má của y: “Từ nay về sau, người trong giới đều phải biết em là người của ai, bọn họ sẽ không dám trêu chọc em nữa, ây...”

Một đám của Sở Ngôn giáng xuống, hoàn toàn không cho Hạ Bách Thâm chút mặt mũi nào, sau đó xoay người rời đi.

Phản ứng của những người bàng quan xung quanh: “...!”

Phản ứng của Hạ Bách Thâm: “Thực sự quá tùy hứng.”

Mà Chu Hòa Huy và Vu Đồng Đồng vừa xử lý xong công việc trên tay chạy tới hiện trường: “!!!”

Chỉ gần năm phút đồng hồ sau, chuyện Hạ Bách Thâm chạy tới phim trường thăm hỏi đã truyền đi khắp nơi. Anh tự nhiên không phải đơn độc xuất hiện, chỉ là người đi cùng anh lần này không phải trợ lý Lâm mà là một vị trợ lý đặc biệt khác.

Khi Hạ Bách Thâm vừa tiến vào đoàn phim, Tương Hoàn Chính đã tự mình ra đón tiếp, tuy rằng lần này Thiên Thịnh không đầu tư vào Tiếng vọng nơi góc biển, thế nhưng tổng giám chế cũng là có chút nhân lực, người nào có thể đắc tội được người nào không ông vẫn phân đến rõ ràng.

Tựa như lần này, Hạ Bách Thâm đặc biệt chạy đến thăm hỏi, bày tỏ nguyện vọng muốn lưu lại tỉnh cầu A-9 quan sát, cho dù Tương Hoàn Chính không hiểu ý đồ của đối phương thế nhưng ông vẫn cho phép phi thuyền đáp xuống, để Hạ Bách Thâm tiến vào. Vì vậy mới xảy ra sự kiện ‘kim chủ bị đánh’ sáng nay.

Tương Hoàn Chính biết trong một năm nay Thiên Thịnh luôn dốc toàn lực nâng đỡ Sở Ngôn, thế nhưng ông không biết nguyên nhân chủ yếu là vị Hạ Bách Thâm!

Suốt ngày hôm nay, Hạ Bách Thâm vẫn ngồi một bên xem quay phim, Sở Ngôn lại coi đối phương như không tồn tại, phi thường bình tĩnh diễn xuất. Mà ở bên cạnh bọn họ, Tương Hoàn Chính lại là chống to con mắt, vì thời cơ hai người này chọn để công khai mà thâm hô to một tiếng ‘Tuyệt’.

Hiện tại vị trí của Sở Ngôn trên bảng ‘Hoa tình rực rỡ’ đã leo đến hạng 73, cái thứ hạng này tuy rằng không quá dẫn đầu nhưng trong số nghệ sỹ tuyến một cũng coi như đủ sức nặng. Có thể nói, vị thế của người thanh niên này đã không phải thứ người khác có thể lay chuyển, cho dù quan hệ của cậu ta và Hạ

Bách Thâm thật sự có là như vậy cũng không có người nào dám ở sau lưng nói xấu bọn họ.

Còn nói xấu trước mặt? Quá ngu xuẩn, sẽ không có người dám làm như vậy. Mà muốn nói xấu sau lưng cũng là không có khả năng, đừng nói quyền lực của Hạ Bách Thâm trong giới có bao lớn, chỉ cần nói bản thân Sở Ngôn, trong một thời gian ngắn như vậy cậu thanh niên này đã tiến vào thế lực nòng cốt của giới giải trí, chỉ cần bản thân cậu không làm ra chuyện gì quá mức tồi tệ, thực sự là không có khả năng ngã xuống.

Hiện tại trong giới giải trí, chuyện bao nuôi này cũng là việc có chế độ rõ ràng. Trước đây Chu Hòa Huy cũng đã nói, trong giới có quy tắc ngầm mọi người đều cam chịu, tỷ như kim chủ không thể ép buộc ngôi sao thuận theo. Dưới chế độ này, có kim chủ tuy rằng không phải việc quá phổ biến, thế nhưng cũng không phải hiếm hoi gì.

Hơn nữa Hạ Bách Thâm năm nay bắt quá mới hai mươi lăm tuổi, chưa hề kết hôn, tuyệt đối là người đàn ông độc thân quyến rũ. Không thấy những người từng có scandal với đối phương đều là ai sao? Không phải An Thiệu Dương thì chính là David Hawthorne!

Tuy rằng bao gồm cả Tương Hoàn Chính, phần lớn nhân viên của đoàn phim đều cảm thấy Sở Ngôn chính là vận số cực thịnh, thế nhưng cổ chủ cả ngày vẫn giữ nguyên nét mặt lạnh lùng, không thêm nói với Hạ Bách Thâm dù chỉ một câu.

Loại tình huống này khiến Hạ Bách Thâm suy tư hồi lâu, tới hôm đó sau khi anh mời tất cả nhân viên đoàn phim ăn một bữa ngon còn rất nể tình nâng cao ly rượu, vừa cười vừa nói: “Ngôn Ngôn phải nhờ mọi người chiếu cố, tôi thay mặt em ấy cảm ơn mọi người.”

Tất cả nhân viên đoàn phim đều được sủng mà kinh đứng dậy đáp lễ, chỉ có Sở Ngôn như cười như không ngồi yên tại chỗ.

Lời của Hạ Bách Thâm còn chưa nói hết, đợi mọi người uống xong ly rượu, câu tiếp theo của anh mới chậm rãi thốt ra, khiến không ít người sợ đến trực tiếp phun ngụm rượu trong cổ họng ra ngoài: “Từ sau khi được Ngôn Ngôn bao nuôi tôi liền suy nghĩ, lúc nào có cơ hội nhất định phải đi xem em ấy đóng phim, lần này có thể toại nguyện cũng là cảm ơn đạo diễn Tương.”

Tuy rằng ngôn ngữ vô cùng bình dị gần gũi, thế nhưng loại khí chất cao quý bẩm sinh kia của Hạ Bách Thâm cũng không hề yếu đi một tơ hào. Cho dù anh đang mím cường nâng ly rượu, cho dù mọi người đều cảm thấy những lời vừa rồi của anh đều hoàn toàn vô nghĩa, thế nhưng không ai dám mở miệng phản bác một câu ‘Nói bừa!’, bởi vì khi đứng trước mặt người đàn ông này, không ai có đủ can đảm phản bác anh ta.

Trong lúc nhất thời, cả đoàn phim không ai dám mở miệng, chừ có Tương Hoàn Chính và Tần Bác Dung ý vị thâm trường quét mắt qua lại giữa Hạ Bách Thâm và Sở Ngôn. Đến cuối cùng, vẫn là Sở Ngôn nâng ly rượu lên, hướng về phía Hạ Bách Thâm hỏi một câu: “Anh là muốn xem tôi đóng phim?”

Hạ Bách Thâm cười nhẹ: “Ngôn Ngôn, em đóng phim rất thú vị.”

Nhìn thư thái và ngôn ngữ này, quả thực giống như bị đối phương bao nuôi vậy, nói gì nghe vậy.

Cả bữa cơm này, tất cả mọi người đều ăn đến không có hương vị. Mà sau khi trở về ký túc xá, Sở Ngôn lại không chịu cho Hạ Bách Thâm vào phòng, đối với hành vi không thông báo một tiếng đã bán công khai quan hệ này tuy rằng y không thể ngăn cản, thế nhưng dù sao cũng phải biểu hiện ra một ít cảm xúc phủ quyết.

Mà bên kia, Hạ Bách Thâm đã ở dưới sự an bày của Tương Hoàn Chính trực tiếp tiến vào một căn biệt thự khác trong khu ký túc xá. Trước khi tiến vào biệt thự, vị trợ lý đi theo Hạ Bách Thâm lần này nhìn không được hỏi thăm: “Hạ tiên sinh, chuyện hôm nay cần phong tỏa không?”

Hạ Bách Thâm dừng bước, quay đầu nói: “Che miệng người ngoài, trong giới cũng không cần che giấu.”

Trợ lý nọ gật đầu, lại có chút do dự hỏi: “Vậy những lời vừa rồi ngài nói trên bàn cơm, cần phong tỏa sao?”

Ánh trăng trong trẻo nhẹ nhàng như cánh hoa từ từ chao lượn giữa không trung, phủ lên gương mặt tuấn mỹ của người đàn ông này một lớp sa mỏng. Hạ Bách Thâm đứng trong bóng đêm chênh choáng, thần sắc đậm đặc khiến người ta phân không rõ vui buồn. Một lát sau, anh chậm rãi kéo nhẹ khóe môi, nói: “Không cần, lời nói của tôi toàn bộ đều thả ra ngoài, để mọi người biết được tầm quan trọng của em ấy với tôi.”

Lời nói kết thúc, trợ lý khiếp sợ đứng sững tại chỗ, Hạ Bách Thâm lại thản nhiên tiến vào trong phòng.

Thời gian ở chung lâu như vậy, suốt cả năm nay cũng đủ để Sở Ngôn lý giải Hạ Bách Thâm, ngược lại mà nói, Hạ Bách Thâm cũng không thiếu lý giải Sở Ngôn.

Lòng tự trọng của thiếu niên này mạnh đến thế nào, chỉ cái danh xưng ‘Ẩn’ mà cậu ta gán cho cũng đủ để Hạ Bách Thâm thể hội rõ mười mươi. Sở Ngôn hy vọng có một quan hệ bình đẳng, bất quá việc này Hạ Bách Thâm lại không thể cho cậu, bởi vì những thứ này cần cậu tự mình tranh thủ, cần cậu tự phấn đấu bước lên đỉnh cao của giới giải trí, thậm chí vượt qua An Thiệu Dương mới có thể thực hiện.

Thế nhưng, yêu đương lén lút chưa bao giờ là phong cách của Hạ Bách Thâm, hơn nữa hiện tại Sở Ngôn đã càng lúc càng bay cao bay xa, nếu như không sớm ấn dấu vết của mình lên người thiếu niên này, nếu như có một ngày Sở Ngôn thực sự rời đi, Hạ Bách Thâm ngay cả muốn hối hận cũng không kịp.

Đã đến lúc công khai những thứ có thể công khai, chỉ ít đối với người trong giới giải trí mà nói, mặc cho bọn họ nghĩ rằng quan hệ của hai người là ra sao, thế nhưng bọn họ dù sao cũng không thể không thừa nhận: Sở Ngôn và Hạ Bách Thâm đang yêu đương.

Cho dù không phải đang yêu đương, thế nhưng cũng không phải Hạ Bách Thâm đang bao nuôi Sở Ngôn, mà là Sở Ngôn bao nuôi Hạ Bách Thâm.

Có người hỏi, Hạ Bách Thâm còn cần người bao nuôi sao?

—— Bao nuôi trái tim, tù ngục ái tình.

Về phân thiết thời ngày hôm nay Hạ Bách Thâm phải chịu, sớm muộn gì có một ngày... Ừ, anh sẽ giành chút thời gian đòi lại cả – vốn – lẫn – lời – từ chỗ của Sở Ngôn.

67. Chương 67

Hạ Bách Thâm tổng cộng lưu lại trong đoàn phim Tiếng vọng nơi góc biển ba ngày, anh chỉ ngồi bên cạnh ghế của Sở Ngôn quan sát chứ không nhúng tay vào bất luận việc gì, càng ít giao tiếp cùng người khác, thế nhưng lại không ai có thể bỏ qua sự hiện hữu của anh.

Ngày đầu khi vừa tới, Hạ Bách Thâm quả thực có ăn mặc hơi ít một chút, thế nhưng vừa đến hôm sau trên người anh đã phủ thêm một cái áo khoác dài tới gối, kiểu dáng và chất liệu thượng hạng xuất hiện giữa đoàn phim. Hạ Bách Thâm vốn sở hữu gương mặt ngay cả trong giới giải trí cũng là hiếm có, cộng thêm khí tràng của người mẫu siêu cấp, khi anh đứng cùng một chỗ với Sở Ngôn, từ xa nhìn tới chỉ cảm thấy như một đạo phong cảnh đẹp đẽ, mỹ lệ không sao tả xiết.

Trong đoàn phim lần này, ngoại trừ đôi ‘tình nhân’ Sở Ngôn và Hạ Bách Thâm quan hệ kỳ quái ra vẫn còn một cặp khác đang yêu đương trong bí mật, đó chính là nam chính Tần Bác Dung và nữ chính Liễu Mộng.

Lúc bọn họ đối diện, Liễu Mộng nhìn không được lén nhìn về phía Sở Ngôn vài lần, nói: “Em không ngờ Hạ tiên sinh vốn nổi danh ‘tuyệt không làm kim chủ’ trong giới lại đối với Tiểu Ngôn nói gì nghe nấy như vậy.”

Tần Bác Dung nghe thế cũng ngược mắt lên nhìn bên kia một chút, sau đó cười cười: “Không phải nói là Sở Ngôn bao dưỡng Hạ tiên sinh sao?”

Liễu Mộng nghe thế cũng phì cười, cô liếc nhẹ bạn trai nhà mình, nói: “Lời như vậy anh cũng tin? Bác Dung, người như Hạ tiên sinh còn cần kẻ khác bao dưỡng sao, mình tình muốn được ngài ấy bao dưỡng có thể xếp hàng từ Hoa quốc đến tận Mỹ quốc, thậm chí có thể vươn thẳng ra đây ngân hà!”

Thế nhưng sau khi Liễu Mộng dứt lời, Tần Bác Dung cũng nghiêm túc lắc đầu. Anh ngược mắt nhìn về phía Sở Ngôn và Hạ Bách Thâm đang đứng cách đó không xa, cười đến ý vị thâm trường, nói: “Tiểu Mộng, bất luận em cho rằng quan hệ của bọn họ là thế nào, em chỉ cần biết đối với Hạ tiên sinh mà nói, nếu ngài ấy đã tuyên bố bọn họ đang yêu nhau, là Sở Ngôn đang bao nuôi mình, như vậy đó chính là sự thật. Vì sao em không tin tưởng bọn họ là đang thực sự yêu nhau chứ?”

Liễu Mộng nghe vậy có hơi giật mình, nhất thời không nói nên lời.

Tần Bác Dung cũng nhìn về phía Sở Ngôn hồi lâu rồi mới dời mắt đi.

Mà sau khi Tần Bác Dung nhìn về phía khác, Sở Ngôn có chút hờ hững nhìn thoáng về phía bọn họ, sau đó lần đầu tiên trong suốt ba ngày qua nhìn về phía Hạ Bách Thâm, nói: “Anh cứ trực tiếp công khai quan hệ như vậy, không sợ tôi tức giận?”

Hạ Bách Thâm ngược mắt: “Em giận sao?”

Sở Ngôn thần sắc bình tĩnh: “Giận chứ, vậy nên mới làm lơ a.”

Hạ Bách Thâm nhẹ nhàng “À” một tiếng, sau đó châm dầu vào lửa nói: “Nhưng đáng tiếc rằng, từ giờ trở đây toàn bộ người của giới giải trí Hoa quốc đều biết em đang yêu đương với tôi. Lại qua một tuần, người trong giới giải trí toàn Tỉnh hệ cũng sẽ biết, em đã bị Hạ Bách Thâm tôi bao trọn.”

Những lời này có nghe thế nào cũng không được tự nhiên, hơn nữa còn rất quen tai, cuối cùng Sở Ngôn không tự chủ được nói: “Nhà anh có ao cá sao?” Thói quen đùa cợt của một nghìn năm trước Hạ Bách Thâm tự nhiên không hiểu rõ (*Mèo cũng không hiểu*), Sở Ngôn cũng không trông cậy đối phương có thể nghe rõ ý tứ của mình, vậy nên tiếp tục nói: “Tôi nhớ rõ hình như mới ba ngày trước, cũng không biết là ai đã công khai thừa nhận do tôi bao dưỡng anh ta?”

Trong đồng tử đen kịt thâm trầm hiện lên một tia tiểu ý, Hạ Bách Thâm thấp giọng nói: “Em biết cái giá để bao dưỡng tôi là gì không?”

Sở Ngôn nghe vậy, đôi mắt đẹp khẽ cong lên, khóe miệng vẽ ra một nụ cười đường hoàng sáng lạn. Y không chút để tâm khẽ nâng lông mày, dùng ánh mắt bình tĩnh trấn định nhìn chăm chú vào người đàn ông trước mặt, nói: “Không muốn biết, thế nhưng tôi chắc chắn là tôi có thể trả nổi.”

Hạ Bách Thâm cười nhạt không nói.

—— quả thực có thể trả được, sau này bọn họ còn có rất nhiều thời gian chậm – rãi – trả – lại.

Rất nhanh đã đến phiên Sở Ngôn ra diễn, nhân viên trang điểm hơi chút chỉnh sửa quần áo và tạo hình của y, sau đó vội vàng rời khỏi, để không gian lại quay cảnh đầu tiên của hôm nay.

Màn này kể về Cừu Phục chớp được vai chính Kha Nguyên Vũ, cường dếp đối phương giao ra văn vật thất lạc trong sự kiện cướp túi xách. Văn vật này là đạo cụ Cừu Phục dùng để hãm hại con trai của Đại đương gia, y hoàn toàn không thèm để ý cái văn vật gì đó có được bảo quản tốt hay không, y chỉ ước gì cái văn vật kia ở trong tay con trai của Đại đương gia bị vỡ làm vài mảnh, tổn hại không thể phục hồi.

Buôn lậu văn vật và chất cấm, đây là hai điều cấm mà Hồng Nghĩa xã tuyệt đối không cho phép.

Đem những thứ lão tổ tông lưu lại bán cho người ngoại quốc, tội này phải bị chặt đứt ngón tay đuổi khỏi xã đoàn. Mà nếu như buôn bán chất cấm cũng sẽ bị chặt một chân, trục xuất xã đoàn. Điều răn cao nhất của Hồng Nghĩa xã chính là nghĩa khí và nhân nghĩa, không làm chuyện đuổi lý cũng không làm chuyện tổn

hại đến quốc gia.

Trong sự kiện giật túi, văn vật được bố trí sẵn bỗng nhiên biến mất, hiện trường tổng cộng có chín người qua đường, mà Kha Nguyên Vũ là một trong số đó. Kha Nguyên Vũ kỳ thực cũng không biết văn vật đã bị lẫn vào trong túi của mình, bởi vì bản thân y cũng đã mua không ít trái cây vàng chuẩn bị làm buồn bán, nào ngờ được cây trái vàng văn vật có thể bị rơi vào đâu chứ.

Cây trái kia từng được Hoàng hậu của Hán cao tổ cài qua, giá trị không thể đo lường.

Mà cây trái tổ đạo cụ chuẩn bị cũng được phỏng chế vô cùng tỉ mỉ, ngay cả Hạ tiên sinh là người yêu thích văn vật nhưng khi cầm cây trái kia quan sát hồi lâu cũng phải khen ngợi “Cho dù là giả thế nhưng cảm xúc rất thật”.

Tất cả chi tiết đã ăn khớp, cả đoàn phim lập tức vận động nhịp nhàng.

Hạ Bách Thâm trong lúc âm thầm đã không ít lần xem phim Sở Ngôn diễn, thế nhưng mỗi lần có cơ hội nhìn lại, ánh mắt của anh đều không nhìn được tập trung lên người thiếu niên kia, khó thể dời đi.

Ban đầu chính là Chữ Thần, sau lại Ti Tích, Phương Tu, còn có ăn mặc nữ trang Tần Mộ Nghiên... lúc quan sát những nhân vật này trong rạp chiếu phim tư nhân, Hạ Bách Thâm đều sẽ không kiềm lòng được chìm đắm vào nội dung cốt truyện. Có thể đầu tiên là do thiết đặt nhân vật hấp dẫn không thể dứt ra, nhưng đến sau lại hoàn toàn là bị thiếu niên kia hấp dẫn, trong ngực bất tri bất giác nhiều thêm thân ảnh của cậu.

Hạ Bách Thâm đã sống hơn hai mươi năm, thiên chi kiêu tử từng gặp cũng rất nhiều, thế nhưng chưa từng gặp người nào hợp tâm ý như Sở Ngôn vậy. Giống như một món trang sức đỉnh đá quý trời sinh khuyết thiếu, có một ngày chợt gặp được viên kim cương tỏa sáng lấp lánh vô cùng phù hợp, hai bên vừa khớp vào nhau, toàn bộ khoảng trống đều bị đền bù, từ đó về sau liền hợp thành một sinh mệnh hoàn chỉnh.

Loại chuyện như cảm tình này khi nói ra quả thực quá trừu tượng, khi Sở Ngôn nhìn thấy Hạ Bách Thâm lần đầu tiên liền biết người này là kiểu mình thích nhất. Mà ngược lại, Hạ Bách Thâm cũng là như vậy.

Có một loại duyên phận kỳ diệu chính là: Ở trước khi nhìn thấy người, ta không biết mình thích kiểu người nào, mà sau khi nhìn thấy người ta chợt hiểu, hóa ra ta chọn ba lần bốn lần lựa nhiều năm như vậy, mèo khen mèo dài đuôi kiêu ngạo nhiều năm như vậy, đến tốt cùng đều vì chờ đợi gặp người.

Giữa trường quay, quá trình quay chụp đã bắt đầu được một hồi. Trong lúc Sở Ngôn diễn xuất, y hoàn toàn đánh mất bản thân mình mà thực sự hóa thân vào nhân vật kia, vô luận là thanh âm hay động tác, ngay cả nhịp độ hô hấp cũng giống như biến thành một người khác. Cũng giống như hiện tại, hô hấp của y đã trùng khớp với thói quen của Cừ Phục, gấp rút, ngắn gọn.

Tính tình của Cừ Phục rất táo bạo, tuy rằng bề ngoài nhìn có vẻ bình tĩnh thế nhưng vừa nổi giận liền lập tức điên cuồng.

Tựa như lúc này, khi biết được cây trâm vàng không biết đã lọt vào tay kẻ nào, y liền lập tức rút súng của gã tay chân bên cạnh ra, ‘pằng ——’ một tiếng liền đem một người qua đường đang run rẩy cầu xin tha thứ bắn chết. Thanh niên tóc đen sở hữu lệ khí ngập trời, ánh mắt là tàn bạo, máu là tàn nhẫn, hành động mang theo cảm giác thần kinh bạo liệt bẻ bẻ khớp cổ của mình, sau đó gương mặt tái nhợt khẽ xoay, nhìn về phía người qua đường thứ hai đang sợ đến tè ra quần.

Đợi đến người thứ hai, cũng là một phát toi mạng.

Tiếp theo là người thứ ba, thứ tư, thứ năm...

Mãi đến người qua đường thứ chín có hào quang nam chủ bao bọc, Kha Nguyên Vũ.

Giờ khắc này, gương mặt của Cừu Phục đã dính không ít máu, bất quá chi tiết này không chỉ không khiến y trông có vẻ càng thêm kinh khủng mà ngược lại nhuộm lên một tầng sát ý mỹ lệ. Màu đỏ chính là huyết hoa rừng rực, điểm lên gương mặt trắng nõn càng tôn lên sự mỹ lệ động nhân, có một chút đẹp đến kinh tâm động phách.

Hô hấp của Hạ Bách Thâm thoáng dồn dập một chút, thế nhưng biểu hiện bên ngoài lại không khác gì người khác. Kết thúc của màn diễn này hiển nhiên là cảnh sát nghe được tin tức ập tới, lúc rời đi Cừu Phục còn tiện tay bắn Kha Nguyên Vũ một phát, bất quá không tủng chỗ yếu hại, Kha Nguyên Vũ nhặt về một mạng.

Gương mặt Sở Ngôn còn vương vết máu, y cứ như vậy rời khỏi khu vực quay phim, uống nước nghỉ ngơi. Uống được vài hớp, Sở Ngôn liền phát hiện Hạ Bách Thâm đang nhìn mình chăm chăm, ánh mắt sâu thẳm phẳng phất đang dâng lên tâm tình nồng đậm gì đó.

Trong lòng khẽ động, Sở Ngôn ra vẻ tùy tiện hỏi một câu: “Anh thích Cừu Phục?”

Một giây kế tiếp đã thấy Hạ Bách Thâm hơi cong khóe môi, nói: “Tôi thích em.”

Trong sát na, động tác gờ chai nước của Sở Ngôn đình trệ giữa không trung.

Đây là lần đầu tiên tỏ tình, là lần đầu tiên giữa hai người, hơn nữa còn không phải do y mở miệng mà là Hạ Bách Thâm lên tiếng.

Sở Ngôn nhanh chóng che giấu sự thất thần trong một chốc của mình, y cảm nhận được trái tim giống như có chút nhũn ra, một loại sung sướng kỳ diệu đâm rễ nảy mầm từ sâu trong đáy lòng, tựa như hoa xuân nở rộ, cũng tựa ngày xuân rực rỡ.

Sở Ngôn chợt nói: “Lần đầu gặp anh, tôi cảm thấy người này quả thực quá đáng ghét, rất ngạo mạn.”

Hạ Bách Thâm nhướn mày: “Em cũng rất ngạo mạn.”

Sở Ngôn không để ý tới anh: “Anh đem suy nghĩ của mình gán lên người tôi, cho rằng có thể hoàn toàn nắm tôi trong lòng bàn tay, từ trong đáy lòng anh chưa từng đặt tôi tại vị trí bình đẳng. Hạ Bách Thâm, tôi không nói sai chứ?”

Người đàn ông cười nhẹ, không trả lời loại vấn đề rõ ràng là bẫy rập này.

Dừng lại một chút, Sở Ngôn đột ngột hỏi: “Anh thích điểm nào ở tôi nhất?”

Hạ Bách Thâm ngược mắt: “Bình thường sau khi nói ra những lời này không phải còn một câu ‘Anh thích tôi chỗ nào, tôi sửa còn không được sao’ ư?”

Sở Ngôn than buông tay: “Muốn nói hay không tùy anh.”

Lại có thêm một khoản lợi tức ghi vào sổ sách, màu mắt của Hạ Bách Thâm sâu thêm, mở miệng nói: “Không cho em biết.” Dừng một chút anh lại hỏi: “Vậy em thích chỗ nào ở tôi nhất?”

Mắt phượng của Sở Ngôn hơi nhấc, giả vờ kinh ngạc hỏi: “Vị tiên sinh này, ngài có phải quá tự luyện rồi không? Tôi thích ngài sao? Ai đã báo cái tin tức giả này cho ngài vậy?”

Hạ Bách Thâm không để ý đến sự giễu cợt của Sở Ngôn, lúc này anh trực tiếp đứng dậy, nắm cổ tay thiếu niên kéo thẳng ra khỏi trường quay. Người trong đoàn phim tự nhiên không dám ngăn cản bọn họ, vốn dĩ địa vị của Sở Ngôn trong đoàn phim đã rất cao, diễn xuất của cậu tốt, thái độ làm người cũng không sai, địa vị có thể bằ ngang với đạo diễn, nhà sản xuất và nam nữ vai chính. Mà hiện tại lại thêm một tầng quan hệ với Hạ Bách Thâm, những người khác càng là nhiều lên vài phần tôn kính.

Lôi kéo một chốc, Hạ Bách Thâm lao thẳng đến một đoạn ban công bên ngoài phim trường, dừng chân lại.

Phía sau chính là vực sâu vạn trượng — trường quay hôm nay vừa vắn trên sân thượng của một tòa nhà chọc trời, tổng cộng có đến 88 tầng. Mà đứng trước mặt Sở Ngôn chính là một người đàn ông cao ngất tuấn mỹ, y hơi ngửa đầu, không để mất một tia khí thế nào, cứ như vậy đối diện với người nọ.

“Em không thích tôi?”

Sở Ngôn thần sắc bình tĩnh trả lời: “Tôi đã từng thích anh sao?”

Hạ Bách Thâm cười nhẹ một tiếng, giọng nói mang theo chút bất đắc dĩ: “Thực sự quá tùy hứng.”

Sở Ngôn không để ý tới sự khích tướng của anh, lại nói: “Có lẽ người tùy hứng là anh.”

“Em nói như vậy tôi sẽ rất đau lòng.”

“Vậy không bằng anh tìm một chỗ tự khóc tự an ủi?”

Giây tiếp theo, ý cười bên môi Hạ Bách Thâm dần dần thu lại, anh dùng ánh mắt vừa phức tạp vừa thâm thúy đặt lên người thiếu niên trước mặt, thật lâu không lên tiếng. Đôi mắt hẹp dài bén nhọn kia tựa hồ thật sự bắt đầu dâng lên một tầng hơi nước, mà ngay một giây trước khi Hạ Bách Thâm thật sự rơi nước mắt, Sở Ngôn lại bật cười giòn giã, mạnh mẽ nghiêng người tới trước, thoáng cái hôn lên môi đối phương.

Nụ hôn này do Sở Ngôn bắt đầu, y cũng không định giao lại quyền khống chế cho người nọ.

Đầu lưỡi thân mật chơi đùa hút vào, hô hấp của hai người càng lúc càng nặng nề, Sở Ngôn đem Hạ Bách Thâm ép vào ban công sắt dùng sức hôn môi, tư thế mạnh mẽ bá đạo, cho dù y có lùn hơn nữa cái đầu cũng trực tiếp dùng tay kéo cổ áo đối phương xuống, khiến người nọ không thể không cúi đầu hôn y.

Mà sau khi thiếu niên thành công khống chế một thoáng, Hạ Bách Thâm bất chợt dùng sức đảo người ép Sở Ngôn ngược lại lên ban công. Sở Ngôn bị đau hừ khẽ một tiếng, vừa mở miệng định mắng ‘Hạ Bách Thâm, rất đau đấy’, thì đôi môi đã nhanh chóng bị đối phương lần nữa nuốt trọn.

Nụ hôn này càng dần về sau, ngoại trừ cảm xúc khó thể chia lìa ra còn có một loại cố chấp không ai muốn thối lui trước. Việc đối phương nương theo ưu thế chiều cao để áp bách mình khiến Sở Ngôn hết sức bất mãn, càng về sau y còn trực tiếp cắn rách môi của Hạ Bách Thâm, ngào ngờ lúc này Hạ Bách Thâm cư nhiên không thêm để ý, tiếp tục nụ hôn máu của bọn họ.

Cảm giác tê dại bắt đầu xuất hiện từ vành tai lan tràn đến toàn thân, ngay khi bầu không khí tươi đẹp dày đặc đến trình độ nhất định, tình dục cũng theo đó sinh sôi. Kết quả phù hợp gene trăm phần trăm cuối cùng cũng phải có nguyên nhân, ngay khi hôn môi cùng đối phương, vô luận là Hạ Bách Thâm hay Sở Ngôn đều không muốn tách ra, trong đầu chỉ còn suy nghĩ nhất định phải chinh phục đối phương.

Tối hôm đó, sau khi Hạ Bách Thâm rời đi môi của Sở Ngôn cũng đã bị hôn đến đầy thương tích. Mà Hạ Bách Thâm còn thâm hại hơn, môi dưới có một vết rách thật sâu, hai người tuy không hề đạt được chỗ tốt gì, thế nhưng trong lúc tạm biệt đều rất ăn ý mà không nhắc tới loại chuyện ấu trĩ này.

Trước khi đi, Hạ Bách Thâm còn giống như vô tình hỏi một câu: “Lúc nào thực hiện nghĩa vụ hôn nhân?”

Sở Ngôn nghe vậy ý cười dào dạt: “Ồ? Anh nóng lòng muốn thực hiện như vậy?”

Hạ Bách Thâm giả vờ nghe không hiểu thâm ý trong lời nói của Sở Ngôn, chỉ nhẹ cười một tiếng, lần nữa ấn lên một nụ hôn nhẹ coi như cáo biệt.

Phi thuyền biến mất khỏi nền trời vô biên vô tận, đợi Hạ Bách Thâm đi rồi, Sở Ngôn lại lần nữa đầu nhập vào lịch trình quay phim bận rộn, đồng thời cũng phải bắt đầu chính thức đối mặt với người đại diện đã

giữ nguyên gương mặt đen như đáy nồi suốt ba hôm nay.

68. Chương 68

Suốt ba ngày này, đối với Chu Hòa Huy có thể nói là ba ngày dài vô nhất trong cuộc đời.

Lúc Hạ Bách Thâm tới anh và Vu Đồng Đồng đã đi làm việc, hoàn toàn không thấy cảnh tượng ‘Kim chủ chờ ngoài cửa, kết quả còn bị đánh’ kia. Thế nhưng, chờ sau khi anh trở lại trường quay liền bất ngờ không kịp đề phòng nhìn thấy một gương mặt cơ bản không nên xuất hiện ở nơi này.

Tròn ba ngày, Chu Hòa Huy đều không tìm được bất cứ cơ hội nào hỏi Sở Ngôn rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra. Tuy rằng Hạ Bách Thâm và Sở Ngôn cũng không ở cùng nhau, thế nhưng chỉ cần ra trường quay, Hạ Bách Thâm vẫn luôn xuất hiện bên cạnh Sở Ngôn, hoàn toàn không cho anh cơ hội tiếp cận.

Mà đến hiện tại, Chu Hòa Huy cất giấu cả bụng nghi vấn rốt cục cũng tìm được cơ hội hỏi ra.

Nhiệm vụ quay chụp hôm nay đã hoàn thành, thế nhưng hai người cũng không rời khỏi trường quay, Chu Hòa Huy ánh mắt phức tạp đứng ở trước mặt Sở Ngôn, qua hồi lâu mới lúng túng hỏi: “Tiểu Ngôn, quan hệ của cậu và Hạ tiên sinh... thực sự là như vậy sao?”

Sở Ngôn hơi ngơ ngẩn, sau đó liền nghiêm túc lại, nói: “Mặc dù không khoa trương như biểu hiện của đối phương, nhưng mà trên một trình độ nhất định mà nói, anh Chu, em và anh ta quả thực không phải bạn bè, nhưng đến hiện tại... cũng không thể xem như người yêu.”

Chu Hòa Huy lập tức hỏi: “Vậy vợ cậu thì sao?”

Sở Ngôn thoáng cái sững sốt, sau một lúc lâu mới hiểu được vì sao Chu Hòa Huy lại dùng ánh mắt kỳ quái như vậy nhìn mình. Người này cơ bản cho rằng mình ngoại tình sau lưng vợ, hơn nữa còn công khai tình tứ trước mặt mọi người!

Đợi biết được chân tướng, Sở Ngôn quả thực vừa có chút buồn cười lại có chút bất đắc dĩ, thế nhưng cũng không trực tiếp giải thích.

Sở Ngôn mím môi một chút, nét mặt nghiêm túc nhìn Chu Hòa Huy, phi thường đứng đắn nói: “Anh Chu, có một số việc không phải em có thể khống chế được. Anh biết đấy, Hạ Bách Thâm từ trước đã có suy nghĩ như vậy với em, với lực lượng hiện tại của em cũng không thể ngăn cản hành vi của anh ta, vậy nên sự việc mới diễn tiến đến mức độ này. Anh Chu, em cũng là không còn cách nào...”

Trong đôi mắt trong suốt sạch sẽ của thiếu niên dâng lên một tia bất lực dày nặng, Sở Ngôn nhẹ nhàng lắc đầu dễ lộ nụ cười yếu ớt. Bộ dạng này của cậu bị Chu Hòa Huy nhìn thấy liền không khỏi liên tưởng đến

những lời vừa rồi, anh thoáng cái liền hiểu ra chân tướng mọi việc ——

“Hạ tiên sinh cứ nhiên dùng quyền lực ép bách cậu?!”

Sở Ngôn lắc đầu, không trả lời.

Mà thái độ đó càng thêm khiến Chu Hòa Huy cho rằng đã thăm chấp nhận! Nhất thời trong lòng Chu Hòa Huy dấy lên lửa giận hừng hực, anh thậm chí không thêm nhớ tới bộ dạng ngoan ngoãn thuận theo mà ba ngày nay Hạ Bách Thâm bày ra trước mặt Sở Ngôn. Trong lòng anh thực sự bất mãn, đã đến thế kỷ 31 rồi, trong giới vẫn còn hành vi ép buộc người khác chấp nhận quy tắc ngầm này, quả thực không còn vương pháp nữa.

Sở Ngôn cũng chỉ muốn đùa một chút với Chu Hòa Huy, bắt quá khi nhìn thấy thần sắc ngưng trọng của đối phương cũng nhanh chóng giải thích: “Đùa với anh thôi, anh Chu. Hạ Bách Thâm cũng không phải ép buộc em, quan hệ của em và anh ta thực sự không phải bao dưỡng.”

Cơn giận bị Chu Hòa Huy tích cốp mấy hôm nay trong bụng đang chuẩn bị bạo phát, chợt nghe được lời này anh không khỏi ngẩn ra, lát sau mới hỏi: “Cái gì là nói đùa? Rốt cuộc là sao chứ, Tiểu Ngôn? Hạ tiên sinh có ép buộc cậu không?”

Tuy rằng chỉ là một trò đùa, bắt quá Sở Ngôn cũng ôm theo tâm tình dò xét với Chu Hòa Huy.

Qua một năm giao thiệp, Sở Ngôn đại khái đã thăm dò được nhân phẩm của người này. Nếu tính trên định nghĩa nghiêm ngặt thì Chu Hòa Huy không hẳn là một người tốt, làm người đại diện kim bài trong giới giải trí, một chút chuyện dơ bẩn tuy rằng anh ta quả thực chưa từng nhúng tay nhưng cũng không phải không biết đến. Chỉ là xét cho cùng, trong một năm nay, Chu Hòa Huy quả thực đối xử với y rất tốt.

Làm người đại diện, Chu Hòa Huy thậm chí còn đảm đương luôn cả nhiệm vụ của trợ lý, bất luận Sở Ngôn chạy đến tình cầu điện ảnh nào quay phim anh ta đều hiền nhiên theo cùng, không có một lần vắng mặt. Thời gian một năm này cũng đủ cho Sở Ngôn nhìn rõ vài chuyện, mà biểu hiện hôm nay của Chu Hòa Huy càng khiến y âm thầm quyết định xem đối phương là người một nhà, là bạn bè có thể thổ lộ tình cảm.

Nghĩ vậy, Sở Ngôn mỉm cười cong cong khóe môi, nói: “Em quả thực có một người vợ, bắt quá anh Chu, vợ em họ Hạ, anh hẳn cũng nhận thức đối phương, người này cũng coi như nổi danh khắp hệ tinh tế, gọi là Hạ Bách Thâm.”

Từ lúc Sở Ngôn nói đến ‘vợ em họ Hạ’ Chu Hòa Huy đã có loại dự cảm không ổn, mà khi cái câu ‘gọi là Hạ Bách Thâm’ kia chân chính được thốt ra, Chu Hòa Huy như bị sét đánh bừng tỉnh, cả người ngẩn ngơ tại chỗ, qua hồi lâu mới kinh hô: “Vợ của cậu là Hạ tiên sinh?!!!”

Sở Ngôn gật đầu khẳng định đáp án này.

Tiếp theo, hai người cùng nhau đi về phía ký túc xá nam, suốt dọc đường Chu Hòa Huy đều đang hỏi Sở Ngôn chuyện này, ban đầu anh còn có chút không tin, thế nhưng càng về sau càng hiểu rõ. Nếu như không phải từ sớm đã có quan hệ không tầm thường, Hạ Bách Thâm làm sao có thể để Thiên Thịnh đạo Sở Ngôn về, hơn nữa còn bỏ ra nhiều tài nguyên nâng đỡ như vậy?

Trong lúc trò chuyện, Sở Ngôn cũng biểu lộ thái độ rất rõ ràng, y quả thực đã kết hôn với Hạ Bách Thâm, thế nhưng ban đầu khi bọn họ kết hôn cũng không phải vì tình yêu mà là do một nguyên nhân không tiện nói nào đó.

Hiện tại Sở Ngôn chỉ muốn trước hết cùng người đàn ông kia thử nói chuyện yêu đương một chút, về phần tương lai sẽ thế nào y hoàn toàn chưa có dự định gì. Bất quá, khi Chu Hòa Huy hỏi bọn họ còn dự định ly hôn hay không...

“Ly, vì sao không ly? Anh Chu, có một số chuyện em không tiện nói, thế nhưng cuộc hôn nhân này trên góc độ của em mà nói là rất không công bằng.”

Ánh trăng trong trẻo dịu dàng rọi sáng con đường nhỏ chật hẹp, mà khi loại ánh sáng này chiếu xạ trên người thiếu niên lại phảng phất vì cậu phủ thêm một lớp hào quang mỹ lệ màu ngân bạch. Lúc Sở Ngôn nói chuyện thanh điệu cực kỳ trấn định, nét mặt mang theo nụ cười, thần thái rất nhẹ nhàng, phảng phất cũng không phải đang đề cập đến một chuyện nặng nề như ‘ly hôn’ vậy.

Trên phương diện riêng tư, Chu Hòa Huy cũng không can thiệp quá nhiều với Sở Ngôn. Anh không biết rốt cuộc lần hôn nhân này đối với Sở Ngôn có chỗ nào không công bằng, thế nhưng sau khi suy tư một hồi lại hướng về trọng tâm câu chuyện: “Anh nghĩ, hiện tại đại khái toàn bộ giới giải trí của Hoa quốc đều đã biết quan hệ của cậu và Hạ tiên sinh. Tiểu Ngôn, sau này chúng ta cũng phải chú ý hơn một chút.”

Chu Hòa Huy là một người đại diện ưu tú, anh rất nhanh liền suy tính ra sự kiện lần này sẽ mang đến ảnh hưởng gì cho Sở Ngôn, đồng thời trong tương lai khi chọn kịch bản phải lưu ý những vấn đề gì, thậm chí có thể lợi dụng để mưu lợi ra sao.

Nếu chuyện đã xảy ra, vậy cứ để cho mọi việc phát triển theo phương hướng tốt đẹp.

Đợi khi về đến trước ký túc xá của Chu Hòa Huy, không khí trò chuyện giữa bọn họ đã chân thành hơn rất nhiều. Thế nhưng Chu Hòa Huy bất chợt dừng chân lại, cười híp mắt nhìn thiếu niên trước mặt, bỗng nhiên lên tiếng: “Tiểu Ngôn, kỳ thực cậu còn một việc gạt anh, thế nhưng anh sẽ không chấp nhất.”

Sở Ngôn sửng sốt: “Việc gì?”

Chu Hòa Huy nói: “Hạ tiên sinh... thật là vợ của cậu sao? Tiểu Ngôn, tuy rằng anh Chu đối với chuyện yêu đương kết hôn cũng không quá hiểu, bất quá anh tin tưởng người như Hạ tiên sinh sẽ không làm vợ của người khác. Hai người đã là hôn nhân đồng tính, như vậy trên giấy tờ cậu quả thực là chồng của Hạ tiên sinh, nhưng đồng thời Hạ tiên sinh cũng là chồng của cậu. Anh nói không sai chứ?”

Lời này thẳng tắp đâm vào miệng vết thương của Sở Ngôn, khiến thần sắc của y không khỏi cứng lại. Chu Hòa Huy là người không biết không tội, Sở Ngôn chỉ có thể cười gượng hai tiếng, đồng ý cách nói của anh. Thế nhưng tối hôm đó khi vị Ẩn tiên sinh nào đó gọi điện tới, Sở Ngôn chỉ cười lạnh một tiếng trực tiếp bỏ qua.

Đúng vậy, anh là chồng của tôi, tôi cũng là chồng của anh.

—— Cuộc hôn nhân này, Nhất! Định! Phải! Ly!!!!

Thời gian một đêm trôi qua rất nhanh, đợi ngày hôm sau khi Sở Ngôn đến trường quay, y cuối cùng cũng cảm nhận được sự kiện lần này rốt cuộc đã mang đến cho mình bao nhiêu ảnh hưởng. Phía nhân viên công tác không có thay đổi gì nhiều, chỉ là nhóm người phó đạo diễn càng thêm nhiệt tình một chút, khoa trường nhất là bên sản xuất, chỉ một buổi sáng liền tìm Sở Ngôn trò chuyện ba lần, ở lần thứ ba còn tự mang cả phê cho y.

Mà trên phương diện diễn viên, ‘Hiệu ứng Hạ Bách Thâm’ càng thêm rõ ràng. Thái độ của những diễn viên làm nền đối với Sở Ngôn càng thêm tha thiết rất nhiều, thậm chí diễn viên nữ 2 —— nghệ sỹ tuyến đầu xếp hạng không chênh lệch lắm với Sở Ngôn trên ‘Hoa tình rực rỡ’ còn rất thân thiện muốn trao đổi phương thức liên lạc với cậu, nói sau đó lại liên hệ nhiều hơn.

Nếu có thể làm tốt quan hệ với Sở Ngôn, như vậy liền có cơ hội bước lên chiếc thuyền của Hạ Bách Thâm.

Trước kia trong mắt mọi người, Sở Ngôn chỉ là một loại cổ phiếu tiềm lực, làm tốt quan hệ với Sở Ngôn là chuyện khá tốt, bởi vì cậu thiếu niên danh tiếng cực thịnh này nói không chừng còn có thể tiến thêm một bước, trở thành nghệ sỹ tuyến đầu tiêu biểu.

Mà hiện tại, trên người của loại cổ phiếu tiềm lực Sở Ngôn này còn dán lên một cái nhãn ——

[Cổ phiếu tiềm lực tuyệt đối sẽ bạo tăng]

Diễn xuất ưu tú, bề ngoài xuất sắc, hơn nữa còn thêm tài nguyên đỉnh cấp.

Tuy rằng loại người này trong giới giải trí không phải không có, nhưng tuyệt đối không nhiều, mỗi một người đều đã định trước sẽ trở thành nghệ sỹ tuyến đầu tiêu biểu!

Trong lúc nhất thời, cả đoàn phim cũng chỉ có thái độ của Tần Bác Dung và Liễu Mộng đối với Sở Ngôn là không thay đổi, thậm chí người sau còn trêu chọc y: “Tiểu Ngôn, vốn chị nghĩ cậu là quý tộc độc thân hoàng kim, không ngờ cậu liền thoát đàn nhanh như vậy, quả thực khiến biết bao nhiêu thiếu nữ thương tâm nha.”

Nhìn nụ cười dịu dàng của Liễu Mộng, Sở Ngôn trả lời: “Chị Liễu, nếu để mọi người biết tình cảm của chị và anh Tần, sợ rằng cũng có không ít trái tim tan nát đi.” Sở Ngôn từ sớm đã phát hiện quan hệ của Tần

Bác Dung và Liễu Mộng, đây là bí mật công khai giữa ba người.

Đôi mày thanh tú của Liễu Mộng hơi cau: “Dám trêu chọc chị à?”

Sở Ngôn lập tức nói: “Không dám không dám, anh Tần còn đang ngồi bên cạnh mà, em nào dám.”

Hai người vừa cười vừa nói một hồi, bên kia đã truyền đến tiếng hô chuẩn bị, Liễu Mộng đứng dậy dậm lại trang điểm, Sở Ngôn và Tần Bác Dung lại cùng nhau tiến về phía khu vực quay phim. Vừa đi vài bước, Sở Ngôn chợt không chút dấu hiệu hỏi thăm: “Nghe nói ban đầu là anh Tần cùng đạo diễn thống nhất quyết định thêm em vào đoàn phim, đóng vai Cừu Phục?”

Bước chân của Tần Bác Dung hơi chút chững lại, sau đó nhẹ nhàng gật đầu: “Ừ, không sai.”

Sở Ngôn cười nói: “Hoa quốc có nhiều diễn viên như vậy, anh Tần sao lại coi trọng em?”

Ý cười trên mặt Tần Bác Dung không hề thay đổi, ung dung hồi đáp: “Đại khái là tuệ nhân thức anh hùng đi? Thực tế chứng minh, ánh mắt của anh rất tốt.”

Sở Ngôn cũng chỉ cười cười, khẽ suy tư một phen liền không tiếp tục nói lên vấn đề này. Mà cho dù y có thông minh hơn đi nữa cũng tuyệt đối không ngờ được, người đại diện của Tần Bác Dung là chị em bạn bè thân thiết của Từ Ngọc Dung, chuyện nhỏ như tiện tay đề cử người này vẫn có thể đơn giản làm được. Huống hồ Sở Ngôn cũng là có đủ thực lực, nếu cậu đã có điều kiện, hơn nữa còn có người không – tiếng – động nâng đỡ, như vậy hiển nhiên dễ dàng nhận lấy nhân vật Cừu Phục này.

Vả lại, Tần Bác Dung lần đầu tiên cảm thấy, hóa ra mình cũng thật tinh mắt.

Giờ khắc này, nhân viên trang điểm đang dùng keo xịt tóc sửa sang lại cho Sở Ngôn, Tần Bác Dung đứng ở một bên thản nhiên nhìn cậu.

Vai Cừu Phục của thiếu niên này có bao nhiêu xuất sắc, qua mấy ngày diễn chung Tần Bác Dung đã có thể cảm nhận vô cùng sâu sắc. Nếu như nói người này không phải Cừu Phục, như vậy trên đời này chỉ sợ rất khó tìm được một Cừu Phục thứ hai.

Suốt mấy ngày quay chụp liên tục, Sở Ngôn tổng cộng chỉ NG có ba lần. Diễn xuất của cậu xuất sắc tới mức ngay cả Tần Bác Dung cũng phải thâm tán thưởng, cảm khái đúng là Trường Giang sóng sau đè sóng trước, lớp sóng trước như anh nói không chừng rất nhanh liền phải chết toi trên bờ cát rồi.

Rất nhanh, màn diễn đầu của buổi chiều đã chính thức mở máy, Tần Bác Dung quả thực không ngờ, một khắc trước anh còn đang âm thầm khen ngợi thiếu niên này, chỉ một khắc sau, Sở Ngôn lại bắt đầu NG rồi...

69. Chương 69

Trong Tiếng vọng nơi góc biển, nam chính Kha Nguyên Vũ mặc dù chỉ là một thị dân thông thường, thế nhưng từ lúc đột ngột bị cuốn vào sự kiện tranh quyền của Hồng Nghĩa xã đoàn hắc không chỉ không cam chịu sợ hãi, để mặc thủ hạ của Cừ Phục đến hiếp bức mình mà còn chủ động đứng lên bảo vệ bản thân.

Kha Nguyên Vũ vừa thông minh vừa có vận khí, hắc liên lạc với con trai của Đại đương gia, thuyết phục đối phương cùng mình thống nhất mặt trận đối phó Cừ Phục. Con trai của Đại đương gia cũng chính là nam 3 A Thần, hắc và Cừ Phục từ nhỏ lớn lên cùng nhau, tự nhiên không tin Cừ Phục sẽ muốn hại mình, bất quá mọi việc lần lượt xảy ra lại khiến hắc không thể không hoài nghi Cừ Phục.

Dưới tình huống như vậy, Cừ Phục hiển nhiên liền dằn dặt một mà khổ nhục kế, thắng được sự tín nhiệm của A Thần và Đại đương gia.

Vì vậy, màn diễn hôm nay là cảnh tượng Kha Nguyên Vũ kiến nghị A Thần bày ra một cuộc cờ ép Cừ Phục lộ ra cái đuôi của mình, nhưng bọn họ lại không ngờ rằng gian tế Cừ Phục an bày trong nội bộ đã sớm báo cho y chuyện đó, y cũng chuẩn bị tương kế tựu kế, ly gián Kha Nguyên Vũ và A Thần.

Trong nhà xưởng bỏ hoang cũ nát u ám, bốn phía đều là vách tường đen xám, phế phẩm bị vứt đầy đất, trong không khí tràn đầy vị mốc do đã lâu không được thông gió. Có vài giọt nước mưa từ trên trần rịn xuống, đập vào mặt đất vang lên tiếng tí tách, đánh vỡ sự tịch mịch gần như ngưng đọng của không gian.

Trong gian nhà xưởng bỏ hoang này, cho dù là ai cũng không ngờ được, ‘Chó điên’ Cừ Phục ở bên ngoài hoành hành ngang ngược lại đang nằm phục trên mặt đất thở dốc phì phò, cả người y đều là vết thương, máu tươi không ngừng đổ ra, khiến y gần như trở thành huyết nhân.

Hình tượng thô bạo của Cừ Phục quá thâm nhập lòng người, thế nhưng đáng đáp bị thương thê thảm này của y bất ngờ cũng mang theo một cảm giác bạo lực mỹ học kỳ lạ nào đó. Mấy tên lưu manh đang không ngừng dùng côn sắt gõ vào tường, cảnh cáo Cừ Phục mau nói ra sự thật, thế nhưng Cừ Phục vẫn trầm mặc cúi đầu, không ngừng thở dốc.

Mái tóc của Sở Ngôn từ sớm đã được nhân viên trang điểm thiết kế tốt, lúc này có máu nhiễm ở trên, không thành từng tùm, còn có một ít dính trên mặt. Gò má có vài chỗ bầm dập, cánh tay đại khái đã bị gây mất, dùng một tư thế vô cùng quý dị mà vận vẹo, bất quá y vẫn chỉ đứng yên đó thở dốc, không hề kêu đau tiếng nào, trái lại còn dùng đôi mắt đen như mực của mình chặt chẽ nhìn thẳng đám lưu manh trước mặt.

Mấy tên côn đồ này tự nhiên không phải đối thủ của Cừ Phục, thân thủ Cừ Phục rất tốt, ở Hồng Nghĩa xã đoàn cũng xếp số một số hai, hơn nữa đấu pháp của y vẫn luôn rất liêu mạng, người bình thường không ai muốn đánh nhau cùng y. Bất quá hôm nay khi Cừ Phục chạy moto đến trường đua đã ngoại lại bị vài tên lưu manh đánh lén từ phía sau, giáng cả thanh côn sắt vào ót của y.

Đợi đến khi Cừ Phục tỉnh lại, cả người sớm bị trói lên ghế, lúc này đám lưu manh kia liền dùng đủ thủ

đoạn dụ dỗ hành hạ, muốn y khai ra tung tích của cây trâm vàng, bất quá Cừu Phục thủy chung đều không để ý đến bọn họ.

Nếu đem chuyện Nhị đương gia của Hồng Nghĩa xã bị một đám tép riu đánh đập nói ra ngoài, tuyệt đối sẽ khiến người ta cười rớt răng, bất quá sự thực lúc này chính là như vậy. Thủ hạ của Cừu Phục sẽ rất nhanh tìm đến được nơi này, đám lưu manh tép riu kia sớm muộn gì cũng chết, bất quá bọn họ lại giống như không chút sợ hãi tiếp tục đánh đập Cừu Phục, dù sao chuyện này cũng hoàn toàn là do con trai của Đại đương gia chỉ điểm.

Mà cảnh tượng khiến Sở Ngôn vẫn luôn NG chính là khi Cừu Phục lần nữa bị đánh vào gáy, rơi vào cơn hôn mê tối tăm.

Mặc dù nói đây là khổ nhục kế, bất quá Cừu Phục cũng không ngờ A Thần cư nhiên thực sự ngoan tâm đánh mình mạnh tay như vậy. Sau tình tiết này, Cừu Phục bị thương phi thường nặng, nằm trên giường suốt ba tháng trời mới xuống tới, cũng thành công khiến cho A Thần thực sự tín nhiệm, đồng thời bước vào bẫy rập mà Cừu Phục giăng sẵn, từ đó mất mạng.

Màn diễn này đối với việc thể hiện nhân vật Cừu Phục là vô cùng trọng yếu, là tạo hình thâm thúy nhất của y trong suốt cả bộ phim, Nhị đương gia cao cao tại thượng lại bị một đám tép riu hành hung, xem thể nào cũng là uất nghẹn, cho dù là ‘Chó điên’ cũng không thể ngăn cản thế cục như vậy, cho nên ngay lúc bị đánh đến gần chết, Cừu Phục lại nở nụ cười.

Khi Cừu Phục sắp chết rốt cục sẽ có tâm tình thế nào? Kịch bản chỉ viết sơ lược y sẽ nở nụ cười, ánh mắt không có tiêu cự nhìn về phía trước, bất quá lại không miêu tả tâm tình cụ thể. Kịch bản AI càng không cần đề cập, căn bản chỉ có một nụ cười sắp chết vô cùng thâm thúy.

Tại màn diễn này, Sở Ngôn bắt đầu NG.

Đầu tiên Sở Ngôn biểu diễn ‘người sắp chết, có ác cũng hóa thiện’, cho dù Cừu Phục có điên cuồng tàn bạo thế nào đi nữa, khi đối mặt với cái chết y đều sẽ quay về nguồn cội nhân tính, tỷ như suy nghĩ những việc cả đời này chưa từng làm, hối hận một chút tội nghiệt mình đã từng phạm phải.

Đạo diễn Tưởng đối với lý giải này của y cũng không dị nghị gì, thế nhưng sau khi quay xong hiệu quả lại vô cùng quái dị.

Mãi về sau, khi đã NG tận bảy lần, Tưởng Hoành Chính liền tạm dừng cảnh quay này, bắt đầu gọi Sở Ngôn ra bàn bạc nên quay như thế nào. Sau một hồi thương lượng, Tưởng Hoành Chính đột nhiên hỏi: “Sở Ngôn, tôi đột nhiên nhớ tới, cậu trước giờ dường như chưa diễn qua vai sáng sửa chính diện nào.”

Lời này vừa dứt, Sở Ngôn cũng hơi ngơ ngác, sau đó vuốt cằm nói: “Hình như là như vậy.”

Chỉ Thần là nhân vật chính diện, thế nhưng tuyệt đối không tính hào sảng chính trực, Tần Mộ bản thân đã là tội phạm lừa đảo, Tì Tích càng căn bản không phải người tốt, về phần Phượng Tu... càng là không có

một đồng tiền quan hệ cùng sáng sửa tích cực. Tính theo cách này, Sở Ngôn quả thật chưa từng diễn vai chính thiện lương dương quang theo đúng ý nghĩa truyền thống.

Tướng Hoàn Chính cũng là vô cùng kinh ngạc: “Cậu năm nay mới mười chín tuổi, không ngờ chưa từng diễn qua vai trẻ trung non nớt nào, thực sự quá kỳ quái. Tôi đại khái đã hiểu được lý do, nếu không tôi gọi Liễu Mộng có không ít kinh nghiệm diễn nữ chính ngốc bạch ngọt đến thị phạm cho cậu một chút?”

Lần này chưa đợi Liễu Mộng mở miệng, Tần Bác Dung đã nở nụ cười: “Đã là chuyện của bao nhiêu năm trước rồi, đạo diễn Tướng còn nhớ rõ vậy sao?”

Tướng Hoàn Chính lập tức cười cười: “Sao lại không nhớ chứ, lúc đó cậu cũng nhận đủ loại vai, phần lớn đều là nam thần trong nóng ngoài lạnh.”

Liễu Mộng khẽ hừ một tiếng, mỉm cười nói: “Lúc còn trẻ ai chưa từng diễn qua vài bộ phim ‘Cô bé Lọ Lem yêu thầm Vương tử’ chứ? Đây là chuyện rất bình thường, đạo diễn Tướng đừng trêu chọc bọn tôi.” Dừng một chút, Liễu Mộng nhìn về phía Sở Ngôn: “Bất quá Tiểu Ngôn ngược lại cũng là hiếm thấy, cư nhiên chưa từng diễn qua phim thần tượng.”

Bốn người lại trò chuyện một hồi, Liễu Mộng thực sự bắt đầu giảng diễn cho Sở Ngôn.

Trên thực tế, diễn xuất của Liễu Mộng so với Sở Ngôn thì kém hơn, chuyện này chính cô cũng thừa nhận, mỗi khi cùng Sở Ngôn đối diễn cô đều có loại cảm giác mình bị đối phương mang theo nhập vai. Cho dù tình huống như vậy sẽ khiến biểu hiện của cô càng thêm xuất sắc, thế nhưng cũng đồng thời tôn lên lỗi diễn tinh tế của Sở Ngôn.

Bất quá, trên thế giới này thật sự có diễn viên chưa từng diễn qua phim thần tượng ngốc bạch ngọt, thậm chí ngay cả vai có tính cách tương tự cũng chưa từng diễn qua.

Đời này không cần nói tiếp, ngay cả đời trước Sở Ngôn cũng chưa từng diễn qua vai đơn thuần thơ ngây nào. Y từ lúc ra mắt cho đến khi đạt giải Ảnh đế, y từng diễn qua tiểu nhân gian trá ác độc, từng diễn qua đại hiệp trung can nghĩa đảm, cũng diễn qua Đế vương thiếu niên quyền thế nghiêng trời, nhưng thủy chung cũng không có nhân vật nào là ngốc bạch ngọt.

Tuy rằng không diễn qua cũng không có nghĩa không thể diễn tốt, thế nhưng Sở Ngôn quả thực có chút khó thể nắm bắt loại tâm lý này. Sau khi Liễu Mộng giảng giải một hồi Sở Ngôn mới đại khái hiểu chút ít, đồng thời cũng hiểu được vì sao bản thân mãi vẫn không diễn được ——

Đó là vì tâm tư của y chưa từng đơn thuần như vậy.

Đời trước y là cô nhi, trước khi tiến vào giới giải trí thì lăn lộn ngoài xã hội đã rất không dễ dàng, mà sau khi gia nhập giới giải trí càng là không có bối cảnh gì, lúc nào cũng phải chú ý bị người ta ám toán. Đời này vừa mới trọng sinh đã bị ném cho một cuộc hôn nhân không thể giải thích được, vẫn cùng người đàn ông thế lực ngấp trời kia đấu trí so đũa, không thể buông lỏng cảnh giác.

Đội hiểu được chỗ máu chốt, khi lần nữa khởi quay, tuy rằng Sở Ngôn vẫn bị NG như cũ nhưng Tưởng Hoành Chính đã có thể thấy được sự tiến bộ của cậu. Đây là lần đầu NG, kế tiếp còn có lần thứ hai, bất quá đến lần thứ ba, Tưởng Hoành Chính chăm chú nhìn vào màn ảnh giả lập, nín thở, bàn tay xiết chặt.

Chỉ thấy trong nhà xưởng bỏ hoang khắp nơi bẩn loạn, thanh niên tóc đen bị đánh gần chết nằm trên mặt đất, thanh âm hô hấp dần nhỏ đi, gương mặt tuần mỹ lấm lem bùn đất và mồ hôi còn có vết máu khủng bố ngưng kết thành khối, có vẻ dữ tợn dọa người.

Gò má của y áp xuống mặt đất, dính lên không ít bụi bẩn.

Lúc này, Cừu Phục cũng bất quá chỉ là một nhân loại bình thường, thế nhưng bộ dạng thê thảm xinh đẹp kia lại phẳng phát giống như thiên sứ bị ác quỷ xâm thực, cho dù đã đến giới hạn vẫn cố chấp thủ lấy ánh sáng trong tận đáy lòng, y dùng sự bạo lực và hung tàn thể hiện một loại mỹ học, quán lấy ánh mắt của tất cả mọi người.

Giờ khắc này, ngay cả Cừu Phục cũng bắt đầu ý thức mơ hồ, chỉ thấy y chậm rãi nâng mắt lên, ánh nhìn bình tĩnh hướng về phía xa. Tầm mắt của y không có tiêu điểm, chỉ đơn thuần là nhìn, an tĩnh mà nhìn, không chút tiếng động nhìn ngắm, thủy chung không muốn dời mắt đi.

Đến hiện tại, ngay cả Tần Bác Dung cũng cẩn thận nhìn vào màn ảnh giả lập.

Một giây phút ngắn ngủi phẳng phát bị kéo dài thành cả thế kỷ, ‘Chó điên’ hung tàn thô bạo chặt vật đến còn thấp hèn hơn cả bùn đất, y cố gắng kéo lên khóe môi lộ ra một nụ cười bình thường đơn giản. Nụ cười này so với bất luận diễn xuất nào trước đây của Sở Ngôn thì đều bình thường hơn nhiều lắm, ngay cả khóe miệng cũng gần như không hề nhếch lên, chỉ miễn cưỡng làm ra một động tác tương tự với mỉm cười.

Máu tươi chảy dọc theo khóe miệng xuống dưới, vừa cười xong, Sở Ngôn đột nhiên đóng sầm mắt lại. Y không nhìn nữa, cũng không làm ra bất luận động tác gì khác, chỉ yên tâm chờ đợi tử vong tiếp cận, không có oán cũng không có hối, chỉ tuân theo quy luật thắng làm vua thua làm giặc, có trách cũng chỉ có thể trách mình đoán sai ý nghĩ của địch thủ.

Nụ cười nỗ lực bày ra này, chợt càng thêm vài phần sáng lạn.

Ngọn đèn sáng loáng chiếu xạ lên gương mặt của thiếu niên, đem hình ảnh ấy lưu giữ vĩnh hằng.

“Cut! Lần thứ mười, qua!”

Qua chín lần NG, màn diễn này rốt cuộc cũng hoàn thành!

Ngay khi Tưởng Hoành Chính hô ‘Cut’, Vu Đồng Đồng đã lập tức lao tới đỡ Sở Ngôn lên, giúp y lau vết bùn đất trên mặt, còn không ngừng giúp y xoa bóp cơ thể. Mấy thanh côn sắt này tuy chỉ là đạo cụ, nhưng

vì hiệu quả hình ảnh cũng vẫn có chút phân lượng, tuy rằng đánh vào người sẽ không tạo thành vết thương, thế nhưng nói sao đi nữa cũng sẽ cảm thấy đau.

Vu Đồng Đồng một bên xoa bóp, một bên nhin không được nhỏ giọng oán hận: “Làm diễn viên thực không dễ mà, chỉ một màn ảnh mà phải bị thương đến như vậy...”

Sáng hôm nay lúc Sở Ngôn đóng phim đã không cẩn thận làm đứt tay, bất quá sau khi bôi chút thuốc mỡ hiện tại đã khôi phục như ban đầu.

Sở Ngôn nghe vậy cũng chỉ cười: “Làm chuyện gì cũng không có dễ dàng, tôi đã là nhẹ nhàng nhất rồi, thể thân võ thuật của tôi so với tôi còn vất vả hơn nhiều. Đợi lát nữa em nói với anh Chu đưa chút canh và thức ăn nóng qua cho đối phương, anh ta đã giúp tôi hoàn thiện những cảnh đánh nhau với hiệu quả tốt như vậy, cũng là vất vả.”

Vu Đồng Đồng lập tức đáp ứng.

Một cảnh quay phải NG chín lần, đối với Sở Ngôn mà nói tuyệt đối là hiếm thấy. Chu Hòa Huy cũng cùng y phân tích hồi lâu, hy vọng có thể từ đó thu hoạch chút kinh nghiệm, dần dần tiến bộ. Mà sau khi trò chuyện xong Sở Ngôn lại hỏi: “Anh Chu, gần đây trong sổ kịch bản anh nhận giúp em, có cái nào thích hợp không?”

Chu Hòa Huy suy nghĩ một chút, hồi đáp: “Có vai nam chính của một bộ phim cũng rất tốt, tôi nghĩ cậu có thể diễn được. Ngoài ra còn có hai bộ phim mời cậu vào vai nam phụ, hình tượng cũng là thích hợp, có thể suy tính một chút.”

Nào ngờ Chu Hòa Huy vừa nói xong, Sở Ngôn lại hỏi: “Có vai gì tương đối ngốc nghếch không?”

Chu Hòa Huy nhất thời không kịp phản ứng: “... A?”

Sở Ngôn thần sắc nghiêm trang, trịnh trọng nói: “Em nghĩ, em hẳn là nên tìm một vai trái ngược để đột phá bản thân.”

Ba ngày sau, ngay khi Sở Ngôn đọc xong kịch bản Chu Hòa Huy gửi cho mình, y không biết ban đầu vì cái gì mình phải đào ra cái hố như vậy, còn vui vẻ nhảy vào. Bộ phim này hai tuần sau sẽ mở máy, thời gian hoàn toàn đủ kíp, bởi vì sau khi tiến vào đoàn phim Tiếng vọng nơi góc biển được một tháng, Sở Ngôn rốt cục cũng quay xong cảnh cuối cùng của mình.

70. Chương 70

Suốt nghìn năm nay, các kiểu phim điện ảnh và truyền hình quả thực chính là vô cùng đa dạng, từ phim cổ trang đến phim hiện đại, thậm chí là nghịch đảo thời gian... cái gì cũng có. Thế nhưng bất luận những bộ phim kia có đề tài hay bối cảnh thế nào, loại hình ra sao, bọn họ đại thể đều có một tư tưởng chung cốt lõi: Tà bất thắng chính.

Bình thường khi các khán giả xem phim đều sẽ tự hóa thân vào góc độ của vai chính, nếu như nhân vật chính là phía tà ác, người thường sẽ rất khó sinh ra cảm giác dung nạp, vậy nên cho dù nhân vật không phải thuộc về phía chính nghĩa ít nhất cũng phải là trung lập, như vậy mới có thể khiến cho người xem có được một trải nghiệm tốt đẹp.

Trong Tiếng vọng nơi góc biển, vai chính Kha Nguyên Vũ có thể xem như người tốt sao? Tuyệt đối không thể, bởi vì anh ta cũng bán trâm giả gạt người kiếm tiền. Thế nhưng nếu so với nam 2 Cừu Phục, anh ta chỉ là một người bình thường muốn nỗ lực mưu sinh mà thôi.

Cảnh cuối cùng trước khi đóng máy chính là Cừu Phục bị đánh đến đầu rơi máu chảy, chặt đứt ba ngón tay cho vào bao tải ném xuống biển. Khi Sở Ngôn thực hiện cảnh này, y có thể nói đã hoàn toàn dung hợp với nhân vật Cừu Phục.

Kế hoạch đoạt quyền thất bại, toàn bộ thuộc hạ đều bị đối phương chế phục, Chó Diên đã từng không ai bì nổi bị ép quỳ gối trước bàn thờ Quan nhị gia, hướng về phía những người từng bị y hãm hại mà nhận sai. Trong số những người này có A Thần, con trai của Đại đương gia cùng lớn lên với y, tình như thủ túc, cũng có thuộc hạ trung thành với y nhiều năm lại bị y lợi dụng chết dưới loạn đao của ban đối địch, Hạ Khung...

Diễn viên trung niên sắm vai Đại đương gia giơ tay lên cho Sở Ngôn một cái tát, vì muốn tạo hiệu quả chân thật, cái tát này mặc dù không thật sự đánh mạnh như khán giả xem được thế nhưng cũng chân chính đập lên mặt Sở Ngôn. Rất nhanh, trên gương mặt trắng ngon của thiếu niên nhiều ra một dấu bàn tay.

Lão niên tang tử, Đại đương gia dùng ánh mắt thống khổ phức tạp nhìn Cừu Phục đang quỳ trên mặt đất. Cừu Phục kỳ thực căn bản không muốn quỳ, là do ba kẻ vạm vỡ ấn y xuống đất không cho y cơ hội phản kháng.

Cái tát đầu tiên qua đi, sau đó là cái thứ hai, cái thứ ba.

Vu Đồng Đồng ở bên cạnh quan sát quá trình quay đau lòng siết chặt ngón tay, chỉ hận không thể chạy tới ngăn cản vị diễn viên trung niên kia, không để ông tiếp tục đánh Sở Ngôn.

Mà Chu Hòa Huy lại bình tĩnh hơn rất nhiều, dù sao bát cơm diễn viên này cũng không dễ ăn, đừng thấy bề ngoài bọn họ vẫn luôn ngoan nết xinh đẹp, kỳ thực trên đời này không có công việc nào là dễ dàng. Vết thương trên mặt Sở Ngôn không nặng, diễn viên trung niên ra tay cũng có phân tấc, tuy rằng đánh thẳng vào mặt nhưng không tạo ra tổn thương nghiêm trọng gì, chỉ là tiếng vang có chút đáng sợ mà thôi.

Đợi khi ba cái tát kết thúc, Đại đương gia cắn răng nuốt ngược nước mắt đang chực ứa ra, ông giờ cao cây long đầu trượng trên tay, thiếu chút nữa đã đập xuống vai Cừu Phục, thế nhưng đến cuối cùng vẫn là dừng lại. Bởi vì một gậy này không so được với mấy cái tát kia, rất có thể sẽ đem cậu thanh niên vừa mới xuất viện mấy tháng này đưa vào chỗ chết.

“Tiểu Phục, suốt hai mươi năm qua, Trương Ngụy Triệu tao tự nhận không có chỗ nào có lỗi với mày. Tài năng của A Thần không bằng mày, trong bang này số người ủng hộ mày cũng vượt qua hơn nửa, chỉ cần tao quy thiên rồi bang Hồng Nghĩa sẽ là thiên hạ của mày. Vậy tất cả những chuyện mày làm rồi cuộc là vì cái gì?”

Đáp lại Đại đương gia chính là nụ cười nhạt của Cừu Phục.

Đại đương gia vô cùng đau đớn: “Tao nhìn mày lớn lên, tao nuôi mày thành người, A Thần là huynh đệ của mày, mày làm sao có thể... có thể làm ra chuyện như vậy chứ?”

Những lời này vừa dứt, thanh niên tóc đen vẫn cúi đầu rớt cục ngẩng lên, y nhìn Đại đương gia trước mặt, khóe miệng lại kéo lên một nụ cười giễu cợt. Lúc này lớp trang điểm của Sở Ngôn có làm đặc hiệu, mái tóc phi thường hỗn loạn rất có mỹ cảm lằng lộn, thế nhưng trên mặt lại có vài vết thương ghê rợn, vả lại bên mặt chịu liên tục ba cái tát của Đại đương gia cũng đã có chút sưng đỏ.

Sở Ngôn có một đôi mắt rất sáng, khi đạo diễn Trương nhìn vào màn hình giả lập liền không nhận được bị đôi mắt của y hấp dẫn rồi. Ánh mắt kia có khi là lạnh lùng ngạo mạn, có lúc là tàn bạo hung lệ, càng thường xuyên toát ra một loại quật cường điên cuồng.

“Hắn là huynh đệ của ta? Trương Ngụy Triệu, chuyện hai mươi năm trước ông thực sự giả như không biết?”

Chỉ một câu như vậy khiến Đại đương gia thoáng cái sững sờ.

Lúc Cừu Phục mới sinh ra, cha của y đã chết trong một lần bang Hồng Nghĩa tranh giành địa bàn, mẹ của y cũng bị thương quá độ mà tự sát, chỉ để lại Cừu Phục khi ấy chưa đầy tuổi. Năm đó Đại đương gia liền thu nhận đứa trẻ đáng thương này, đối xử như con ruột, người của bang Hồng Nghĩa cũng không hiểu được vì sao Cừu Phục có thể ngoan độc như vậy, thế nhưng sau khi nghe được những lời này bọn họ lại có chút vô cùng kinh ngạc.

Chỉ thấy Đại đương gia sắc mặt đại biến, thấp giọng hỏi: “Ai nói cho mày biết!”

Cừu Phục cười nhạt, cũng không trả lời.

Kế tiếp trong ánh mắt kinh ngạc của đám người Kha Nguyên Vũ, Đại đương gia bắt đầu kể lại chuyện hai mươi năm trước. Hai mươi năm trước, Đại đương gia và cha của Cừu Phục kết nghĩa huynh đệ, trong trận đánh giành địa bàn năm ấy, cha của Cừu Phục chính là đỡ một đao cho Đại đương gia mới mất mạng, Đại đương gia đến nay đều cảm thấy có lỗi với người anh em này.

Nội dung tiếp theo chính là khuôn sáo đến vô cùng đương nhiên, Cừu Phục bị tiểu nhân lừa, nghĩ Đại đường gia hại chết cha mình, tiểu nhân bị kéo ra ngoài, hóa ra là một Đường chủ của bang Hồng Nghĩa. Làm ra loại chuyện ly gián như vậy, hơn nữa còn tạo thành hậu quả nghiêm trọng, gã Đường chủ kia bị phạt nuốt trọn một cây nhang cháy đỏ coi như nghiêm phạt, sau đó bị trục xuất khỏi bang Hồng Nghĩa.

Mà sau đó, Đại đường gia cũng thực sự cho rằng Cừu Phục chính là vì việc này hiểu lầm chính mình. Ông chính là vừa đau vừa giận, hướng về những người khác trong bang cầu tình, hy vọng mọi người có thể cho ông già đã mất con này vài phần mặt mũi, chuyện lần này tuy đã làm lớn như vậy nhưng cũng đừng khiến Cừu Phục thực sự bị chém tay rồi bắn chết, coi như chừa lại một con đường sống.

Nào ngờ trong lúc Đại đường gia cầu xin mọi người, Kha Nguyên Vũ vẫn đứng bên cạnh nhìn chột lên tiếng: “Cừu Phục, mày thực sự là vì nguyên nhân này mới làm ra nhiều chuyện như vậy sao?”

Những lời này thoáng cái khiến mọi người an tĩnh lại.

Chỉ thấy dưới ánh đèn sáng lóa, thiếu niên tà tuấn sa sút kia trầm mặc vài giây, sau đó cúi đầu nở nụ cười. Y ban đầu cười rất nhẹ, sau đó tiếng cười càng lúc càng lớn, đến cuối cùng ngửa hẳn đầu lên ngông cuồng cười to, tiếng cười trào phúng chói tai quanh quẩn trong phòng.

“Chỉ vì một lão già đã sắp bước vào quan tài này sao? Tụi bây thực sự quá đề cao tao rồi, tao nói cho chúng mày biết, Càng thành chính là địa bàn của Cừu Phục tao! Chỉ cần tao còn ở đây một ngày chúng mày sẽ phải run sợ một ngày, cả đám chúng bây đều là phế vật, là cặn bã của cặn bã!”

Dáng dấp điên cuồng của Cừu Phục ảnh ngược trong mắt đám người đang có mặt, cho dù bọn họ cố gắng bảo trì trấn định như trước thế nhưng có rất nhiều Đường chủ cũng đã sắc mặt tái nhợt, trên trán có từng lớp mồ hôi rịn ra. Bởi vì cả Càng thành này có ai không biết uy danh Chó điên của Cừu Phục? Người này, y thực sự chuyện gì cũng làm ra được!

Kết cục vô cùng đơn giản.

Ba ngón tay trực tiếp bị chém đứt, làm trừng phạt cho việc tận tay lấy đi mạng của ba huynh đệ trong bang. Lúc phải dùng vải đen trùm đầu thiếu niên cho vào bao tải, Đại đường gia rốt cục cũng không ra tay mà để cho tân nhân nổi bật gần đây của bang hội, Kha Nguyên Vũ, thay mặt.

Vì vậy, Tần Bác Dung bước tới trước mặt Sở Ngôn, chuẩn bị vì thực hiện nghi thức cuối cùng.

Tại góc độ hiện tại của Tần Bác Dung, lúc này Sở Ngôn mở to đôi mắt đen kịt khiến người kinh hoàng của mình, cười lạnh nhìn sang. Tần Bác Dung chậm rãi híp mắt sau đó buông tiếng thở dài, thấp giọng nói một câu: “Năm tháng trước phải cảm ơn một phát súng không chuẩn của cậu, bằng không sợ rằng tôi không thể sống tới hiện tại.”

Sở Ngôn cười nhạo một tiếng, gương mặt lem luốc máu tươi dưới ánh đèn chột rực rỡ lóa mắt, từ cổ họng của y phát ra tiếng cười trầm thấp, y nhìn kẻ vô danh đã phá hủy kế hoạch đã được trù tính từ rất lâu của

mình, nở nụ cười ngạo nghễ, chợt nói: “Vây kỳ thực, mày vẫn còn nợ tao một lần.”

Vừa dứt lời Cừu Phục chợt nghiêng người về phía trước, hung ác tàn bạo cắn xuống một miếng thịt khỏi vai Kha Nguyên Vũ.

Kha Nguyên Vũ đau đớn kêu to, mọi người chỉ thấy bên mép gã Chó điên cuồng loạn kia còn lưu lại máu thịt, y điên cuồng cười lớn, quát to: “Kha Nguyên Vũ, là mày thiếu tao, đây chỉ là khoản đầu tiên, sau này tao sẽ lại tìm mày đòi nợ!”

Bao bố được trùm lên, người ném xuống biển.

Lần này không cần Kha Nguyên Vũ ra tay những Đường chủ khác đã kinh hoảng hoàn thành mọi việc, nhìn cái bao tải kia nhanh chóng chìm xuống nước không còn nổi lên nữa. Bóng đêm sâu đậm, bên cảng Hồng Kông càng là một màn đen dày đặc, tựa hồ nơi này có một con dã thú khổng lồ cắn nuốt tất cả mọi thứ.

Thật sự cho là Cừu Phục còn có thể sống sót?

Đối với những người của bang Hồng Nghĩa mà nói, bọn họ chỉ cho Đại đương gia một phần mặt mũi mà thôi, Cừu Phục nhất định phải chết, mấy năm nay những người bị xã hội đen ném vào biển nhiều không kể xiết, chưa từng có ai chạy trốn ra được.

Thế nhưng khi mọi người đã lên xe chuẩn bị rời đi, chỉ có một mình Kha Nguyên Vũ vẫn nhìn chằm chằm vào mặt nước biển lạnh lẽo, ánh mắt sâu thẳm đánh giá phiến hải dương thôn phệ hết thủy này, cứ thế nhìn chăm chú hồi lâu mới xoay người rời đi.

Đến đây, phần diễn của Sở Ngôn đã kết thúc!

Đại khái biết màn này quả thực quá tra tấn người, vậy nên đạo diễn Tưởng mới cố ý an bài ở cuối cùng, khiến Sở Ngôn quay xong liền trực tiếp nghỉ ngơi. Vừa nhận được lệnh ‘Cut’, bác sỹ đi theo đoàn phim lập tức tiến lên giúp Sở Ngôn xử lý vết thương, bôi thuốc mỡ.

Mấy cái tát trên mặt quả thực tránh không thoát, hơn nữa đều đã sưng đỏ lên, mà trong quá trình quay trên người y cũng không tránh được xây xước vài chỗ, vậy nên đợi cảnh quay này hoàn thành, Sở Ngôn quả thực đúng là ‘người đầy thương tích’. Có chút thê thảm.

Bất quá cũng may màn này do y tới diễn, nếu đổi thành một người nào khác, chỉ cần NG một lần tuyệt đối chính là họa vô đơn chí, chịu khổ thêm không ít.

Đóng máy xong, Sở Ngôn còn nhận được một khoản tiền lì xì không nhỏ. Tuy nói đây là kết cục mở, có quay phần hai xong còn phải xem doanh thu phòng vé, thế nhưng khoản tiền an ủi này vẫn là phải có.

Nhất là diễn viên trung niên đóng vai Đại đương gia càng đặc biệt chuẩn bị một phong lì xì lớn cho Sở Ngôn, có chút xấu hổ nói: “Cái tát thứ ba chú không nắm chuẩn lực đạo lắm, bây giờ còn đau không?”

Sở Ngôn cười lắc đầu: “Không đau, chú Dương không cần lo lắng.”

Dương Vĩnh Thọ nhẹ nhàng gạt đầu, lúc này mới cảm thấy yên tâm mà tiếp tục đi quay lịch trình của mình.

Kỳ thực trước đó Dương Vĩnh Thọ cũng đã diễn không ít cảnh đánh người, thế nhưng ông rất ít lỡ tay như lần này. Tuổi tác của ông đã lớn, cũng thực sự không để ý đến quan hệ giữa Sở Ngôn và Hạ Bách Thâm, chỉ đơn thuần cảm thấy người thiếu niên này tính tình không tệ, diễn xuất cũng tốt, sau này nhất định có thể đi rất xa.

Cùng ngày, sau khi công việc kết thúc, cả đoàn phim còn hẹn Sở Ngôn ăn một bữa cơm tạm biệt.

Sự rời đi của Sở Ngôn cũng khiến không ít người hụt hẫng, dù sao bọn họ cũng đã chung sống hơn một tháng, đã thân thiết rồi, nhất là nữ chính Liễu Mộng càng bất đắc dĩ cười nói: “Giới giải trí có nhiều đoàn phim như vậy, cả điện ảnh và truyền hình đều không đếm xuể, muốn có cơ hội hợp tác lần nữa thực sự quá khó khăn. Bất quá lần hợp tác này quả là rất vui vẻ, Tiểu Ngôn, chị thật sự hy vọng sau này lại có cơ hội làm việc cùng cậu.”

Sở Ngôn cười nói: “Em cũng mong có thể cùng chị hợp tác vài lần nữa.”

Một hồi tổng biệt kết thúc, Sở Ngôn ngồi phi thuyền rời khỏi tinh cầu điện ảnh A-9.

Vết thương của Sở Ngôn đã được thuốc mỡ chữa trị hoàn toàn, không để lại một chút vết tích nào, y ngồi trên ghế của mình đem kịch bản văn tự Chu Hòa Huy gửi đến nghiên cứu thật lâu, mãi đến khi trợ lý Vu Đồng Đồng đã không chống được mà ngủ mất, Sở Ngôn rốt cục đóng máy liên lạc của mình.

Gương mặt xinh đẹp của thiếu niên lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, y ngẩng đầu, giọng nói có hơi nghiền ngẫm: “Anh Chu, kịch bản lần này anh nhận cho em quả thực quá có sức khiêu chiến rồi...”

71. Chương 71

Phần diễn của Sở Ngôn đã kết thúc, ngay ngày hôm sau đoàn phim Tiếng vọng nơi góc biển đã công bố tin tức này lên weibo.

Rất nhiều fans của Sở Ngôn đều là vừa mong chờ vừa do dự, không biết trước hết nên vui vì nam thần nhà mình lại có thêm một tác phẩm để thưởng thức, hay là nên khổ sở vì đây mẹ nó nói không chừng lại là một hố ngược tâm cực lớn...

Thậm chí có một số fans Sở Ngôn còn bắt đầu đánh cược, cược xem lần này Sở Nghiên Nghiên có phải lại chuẩn bị hành hạ trái tim người xem hay không, khiến bọn họ đau lòng chết đi sống lại thêm lần nữa. Một số người lại cho rằng, có ngược hay không thì không biết, dù sao đi nữa tuyệt đối chính là BE. Số khác lại quả đoán, khẳng định đặc biệt ngược, bất quá nhìn thấy tạo hình của Sở Nghiên Nghiên lần này xuất sắc như vậy, hẳn là một nhân vật đặc biệt tàn nhẫn, có lẽ sẽ không BE.

Đúng vậy, từ nửa tháng trước phía tuyên truyền của Tiếng vọng nơi góc biển đã công bố hình ảnh nhân vật, tổng cộng có tám bộ ảnh, khiến các rạp phim vui mừng không thôi, đồng thời càng thêm chờ đợi bộ phim đề tài xã hội đen ‘cổ đại’ rất hiếm thấy này.

Trong đó, ngay khi hình tượng Sở Ngôn vừa xuất hiện, những người hâm mộ trước sau như một che mặt thét chói tai.

/A a a a a trước đó thấy ảnh tạo hình đã đẹp không chịu nổi rồi, hiện tại vừa lên poster tuyên truyền chính thức... Sở Nghiên Nghiên nhà ta sao có thể đẹp như vậy chứ! Quả thực chỉ muốn liếm liếm liếm! Muốn ôm về nhà mỗi ngày liếm liếm! /

/Tạo hình lần này của Sở Nghiên Nghiên rất khác với phong cách trước giờ, trừ bỏ Ti Tích và Phương Tu, Sở Nghiên Nghiên còn từng diễn qua Chủ Thần và Tần Mộ. Trong đó bối cảnh thời đại của Tần Mộ có điểm tương đương với Cừu Phục, thế nhưng Cừu Phục rõ ràng càng thêm khốc huyết cuồng bá tước nha! Một thân quần áo bó sát màu đen gò đó, còn có áo thun lót màu đen nữa! Mợi, máu mũi thành dòng... /

Bởi vì ảnh chụp do đoàn phim tuyên bố trên mạng là có thể tùy ý đăng lại, vì vậy tại các diễn đàn khác, nơi nơi đều thấy được có người bàn tán về Tiếng vọng nơi góc biển. Rõ ràng còn chưa chính thức đóng máy nhưng độ nghị luận đã dâng lên rất ao, thậm chí trong số những bộ phim chuẩn bị công chiếu trong hai tháng sắp tới, Tiếng vọng nơi góc biển còn trở thành bộ điện ảnh được trong chờ thứ hai trong mắt các rạp phim.

Phương diện này, danh tiếng của đạo diễn Tưởng Hoành Chính cố nhiên là phi thường trọng yếu, đại quân fans của nam chính Tần Bác Dung cũng tương đương nỗ lực giúp thần tượng làm đủ loại tuyên truyền, thế nhưng ngoài bọn họ ra, các fans của Sở Ngôn cũng rất có tổ chức tiến hành hoạt động truyền bá, dâng ra không ít cống hiến cho bộ phim này.

Tỷ như có vài fans rất tài hoa, lợi dụng tạo hình tuyên truyền của Sở Ngôn chế tạo một đoạn hoạt hình ngắn, tuy rằng nội dung không có một chút liên hệ nào với Tiếng vọng nơi góc biển, thế nhưng hình tượng của Sở Ngôn trong đó lại giống hệt với Cừu Phục, đồng thời còn chiếm được kết cục HE hoàn mỹ đại đoàn viên.

Nghìn năm trước, các fans nhiều lắm chỉ có thể viết đồng nghiệp văn, vẽ tranh đồng nghiệp, tối đa là cắt ghép một MV đồng nghiệp tuyên truyền CP của mình. Mà ở nghìn năm sau, cắt nối MV đồng nghiệp đã là chuyện không thể nào, bởi vì ý thức bản quyền của mọi người tương đương cao, không có khả năng tùy ý cắt nối biên tập tác phẩm của người khác. Thế nhưng tranh đồng nghiệp và đồng nghiệp văn dù sao cũng không trực quan, vậy nên liền có người trực tiếp chế tác hoạt hình!

Tranh đồng nghiệp hiển nhiên đẹp mắt, thế nhưng hoạt hình lại càng đẹp nha!

Thậm chí những fans có khả năng tốt một chút, tỷ như fans của các Ảnh đế Ảnh hậu đỉnh cấp còn có thể trực tiếp chế tác ra ảnh toàn tức của nam nữ thần nhà mình, phẳng phất thật sự giống như minh tinh mình yêu thích đang xuất hiện trước mắt vậy.

Dưới sự tuyên truyền cường cường liên hợp này, Tiếng vọng nơi góc biển đã thu hoạch không ít một phim, trong đó có một số vốn không phải fans Sở Ngôn, thế nhưng nhìn thấy chiến lược tuyên truyền đều đối với y sinh ra hảo cảm, chờ mong sự diễn dịch của y, coi như phân nửa cái fans.

Từ sau khi Sở Ngôn nhận được hai chiếc cúp ‘Nam phụ xuất sắc nhất’ của giải Kim Phượng, danh tiếng của y bắt đầu dâng trào như giếng phun, lượng fans weibo là tạch tạch tạch ngồi máy bay lên thẳng mà tăng, tốc độ vô cùng đáng sợ, một tháng trực tiếp đột phá ả tám nghìn vạn, đồng thời đến nay còn chưa có xu thế chậm lại.

Mà trên bảng xếp hạng ‘Hoa tinh 24h’, theo Cực quang bị rút khỏi rạp phim, danh tiếng của Sở Ngôn cũng không giảm sút trái lại vẫn bảo trì tại top 20, thậm chí trong lúc đoàn phim Tiếng vọng nơi góc biển tuyên truyền mãnh liệt nhất, y còn từng đoạt được ngôi vị quán quân.

Nhưng mà, cho dù danh khí của Sở Ngôn đã đạt đến đỉnh, thế nhưng trên bảng ‘Hoa tinh rực rỡ’ hiện nay, xếp hạng của y cũng không đột phá được vị trí 69.

Xếp hạng càng cao, sự chênh lệch của mỗi minh tinh lại càng lớn, muốn tiến thêm một hạng là chuyện vô cùng khó khăn. Trừ phi là một bước lên trời, bắt được cúp Ảnh đế Ảnh hậu nào đó, hoặc là bộ phim thủ diễn thu về doanh thu trăm tỷ, lượng đĩa nhạc ra hơn trăm triệu... bằng không muốn thăng hạng trên diện rộng là chuyện không thể nào.

Thời điểm chiếu phim của Cực quang đã chọn lúc thị trường tương đối lạnh, vậy nên cho dù nó đã liên tục xưng bá bảng xếp hạng doanh thu suốt ba tuần thì khoản thu vào thực tế cũng không vượt lên trên hàng tỷ, nhiều lắm cũng chỉ khoảng tám trăm năm mươi triệu. Cái này đối với những diễn viên tuyến đầu vừa tấn phong tuyệt đối là thành tích phi thường xuất sắc, thế nhưng nếu so với những diễn viên tuyến đầu tiêu biểu vẫn là có chút chênh lệch.

Bất quá Sở Ngôn hiện tại cũng mới ra mắt được hơn một năm mà thôi, thành tích của cậu hoàn toàn xứng đáng với vị trí số một trong nhóm nghệ sỹ cùng thời. Dưới tình huống như vậy, thành tích có chút hạn chế là chuyện có thể thông cảm, dù sao Sở Ngôn cũng chỉ mới đóng phim được một năm thôi.

Đương nhiên, đại đa số fans đều cảm thấy Sở Nghiên Nghiên nhà mình là phi thường tài giỏi, chỉ có một vị Ẩn tiên sinh yêu cầu cực cao nào đó cảm thấy thành tích của Sở Ngôn còn chưa đủ ưu tú. Vị tiên sinh này bởi vì bất mãn với thứ tự của Sở Ngôn trên ‘Hoa tinh rực rỡ’, thậm chí còn trực tiếp hỏi qua: “Làm sao mới có thể đề cao xếp hạng trên ‘Hoa tinh rực rỡ’? Thiên Thịnh và Thiên Vỹ cùng nhau phát lực có thể hiệu quả không?”

Từ Ngọc Dung vẽ mặt lúng túng: “Cái này, Hạ tiên sinh, đôi mắt của fans vẫn là tình tường sáng rọi nha...”

Đột nhiên đề cao thứ hạng nhiều như vậy, quả thực nghĩ mọi người đều là kẻ ngốc sao? Có muốn đẩy

người cũng không thể đẩy như vậy chứ!

Đối với câu trả lời này, Hạ Bách Thâm hơi cau mày, một lát sau lại nói: “Cậu ta không nên bị vây ở đây.”

Tuy rằng vô cùng tôn kính boss nhà mình, thế nhưng khi đề cập đến nội dung công việc thì Từ Ngọc Dung một bước cũng không nhường, cô giải thích: “Thứ hạng này vẫn là rất hợp lý, thời gian một năm thực sự quá ngắn, nếu quả thực vẫn âm thầm nâng đỡ, như vậy không thể thoág cái đẩy lên quá cao, chuyện này không hợp lý.”... Trừ phi xuất hiện chuyện gì không thể tưởng tượng được.

Bất quá những lời này Từ Ngọc Dung cũng không nói ra, dù sao giới giải trí cũng đã phát triển được hơn nghìn năm, những sự kiện kỳ quái thế nào đi nữa cũng đều đã phát sinh qua rồi. Mọi người trên cơ sở tổng kết trí tuệ tiền nhân có thể nói kinh nghiệm vô cùng phong phú, Từ Ngọc Dung cũng không cho rằng dưới tình huống ‘âm thầm nâng đỡ’, Sở Ngôn còn có thể một bước lên trời.

Trừ phi, một bộ phim nào đó không có bất luận báo trước gì đột nhiên phát hỏa.

—— bất quá điều này có thể sao?

Một lĩnh vực phát triển được càng phần vinh thì kinh hỷ lại càng ít, mỗi bộ phim có thể tạo hiệu ứng đến chừng nào mọi người đều có thước đo trong lòng, hắc mã càng lúc càng hiếm thấy. Trong quan niệm của Từ Ngọc Dung, biểu hiện lúc này của Sở Ngôn cũng đã đủ khiến cô kinh ngạc mừng rỡ rồi, chẳng lẽ còn có thể hỏa bạo hơn nữa?

Cùng lúc đó, Sở Ngôn đã về tới Thủ đô tinh, tối hôm ấy y liền gặp được vị Hạ tiên sinh đã lâu không thấy kia.

Sở Ngôn cũng không nhắc về chuyện đã xảy ra trên tinh cầu A-9, Hạ Bách Thâm càng không hề nhắc lại, thế nhưng đợi đến khi hai người đã sắp đi nghỉ ngơi, Hạ Bách Thâm lại đứng trước cửa phòng mình, ngược mắt nhìn thiếu niên tuấn mỹ xinh đẹp bên cạnh, đôi mắt thâm sâu đen kịt.

“Thực hiện nghĩa vụ phu phụ?”

Sở Ngôn nhướn mày: “Ân tiên sinh?”

Hạ Bách Thâm có chút ngốc.

Khóe miệng Sở Ngôn cong cong, xoay người liền đi, chỉ để lại một câu “Xin lỗi, gần đây bề bộn nhiều việc, không thể lãng phí thời gian”, sau đó liền ‘Phanh ——’ một tiếng đóng cửa lại, khiến cho Hạ tiên sinh vừa định theo sau thiếu chút nữa bị sập cửa vào mặt.

Trên hành lang vắng vẻ yên tĩnh, Hạ Bách Thâm sau một lúc lâu mới cúi đầu nở nụ cười. Anh vươn tay gõ

nhẹ ba cái lên cửa phòng của Sở Ngôn, sau đó cũng xoay người về phòng, kết thúc qua trình giao lưu đêm nay.

Ngày hôm sau, khi Hạ Bách Thâm xuống lầu, anh còn chưa thắt chặt caravat của mình, bất chợt thấy được thiếu niên đứng bên cửa sổ, bước chân phút chốc dừng lại, động tác thắt caravat cũng dừng chỉ một chút, ánh mắt tham lam đặt lên người thiếu niên cách đó không xa. Mối mong hơi cong, cũng không nhìn tâm cắt ngang hình ảnh tốt đẹp này.

Sở Ngôn rất ít mặc trang phục trắng, chỉ ít Hạ Bách Thâm chưa từng thấy qua, thế nhưng hôm nay cậu khoác trên người một bộ áo lông thuần trắng, còn thêm vào cái quần jean bó sát, ngồi trên bệ cửa sổ đôi mắt nhìn ra ngoài.

Đại đa số người Châu Á khi mặc trang phục trắng sẽ lộ ra làn da có chút ám vàng, khí sắc cũng không quá tốt, thế nhưng khi màu trắng được khoác lên người thiếu niên này lại phản phát trở thành sự phụ trợ tốt nhất tôn lên làn da trắng nõn, cũng khiến khí chất càng thêm ôn hòa. Đó là một loại ôn hòa rất khó diễn tả, giống như người này đã biến thành một đoàn quang mang ấm áp, tản ra quang huy vô tận.

Từ góc độ này Hạ Bách Thâm cũng không nhìn rõ được biểu tình của Sở Ngôn, thế nhưng lại không trở ngại anh thưởng thức mỹ cảnh. Nhìn hồi lâu anh mới cất bước đi đến, hỏi: “Mùa xuân vừa đến, ngoài sân cũng chỉ có nụ hoa, đang nhìn gì vậy?”

Sở Ngôn nghe vậy chậm rãi nghiêng đầu, lúc này Sở Ngôn cuối cùng cũng thấy rõ bộ dáng của cậu, sau đó thoáng cá sững sốt.

Hạ Bách Thâm chưa từng gặp qua Sở Ngôn bày ra bộ dạng ngây thơ đơn thuần như vậy, đôi mắt tựa hồ là dòng sông trong vắt, sóng nước loang loáng, thấy được tận đáy. Xương quai xanh tinh tế yếu ớt hơi lộ ra, làn da nhẵn nhụi, gương mặt xinh đẹp, quả là thiếu niên sạch sẽ không rành thế sự.

Hạ Bách Thâm trong lòng khẽ động, còn chưa mở miệng chợt thấy Sở Ngôn cong cong khóe môi, biểu tình trên mặt chậm rãi biến hóa, rất nhanh thoát khỏi trạng thái vừa rồi. Một giây trước rõ ràng còn là thiếu niên đơn giản sạch sẽ, thế nhưng một giây tiếp theo gương mặt kia lại chợt sinh động tột cùng, mang theo sự diễm lệ sống động đường hoàng.

Sở Ngôn nói: “Tôi đang luyện diễn, bộ phim tiếp theo có chút khó khăn, tôi phải thích ứng một chút.”

Cái đáp án này khiến Hạ Bách Thâm hơi sững sốt, theo bản năng hỏi: “Vai như thế nào?” Anh vẫn nhớ rõ, bản thân đã từng đề cập với Từ Ngọc Dung, hy vọng bộ phim sau Sở Ngôn có thể diễn vai tốt một chút, chỉ ít đừng nên chết.

Ôm theo tâm lý như vậy, Hạ Bách Thâm chỉ thấy Sở Ngôn mỉm cười, ngữ điệu trấn định nói: “Một kẻ ngốc.”

Hạ Bách Thâm: “.....?”

Sở Ngôn bổ khuyết thêm một câu: “Phải nói, là một kẻ thiếu năng đơn thuần tâm trí chỉ có sáu tuổi.”

Hạ Bách Thâm: “.....”

Vai tốt một chút?

Chí ít không cần chết?

Excuse me?!!!

Mà cũng ngay lúc này, khi Hạ Bách Thâm khó nén được để lộ sự khiếp sợ của mình ra ngoài, cách đó ngàn dặm, trong nhà lớn của Hạ gia, Hạ lão gia tử ngồi trên salon hung hăng vỗ bàn một cái, mắng: “Đã lâu như vậy rồi mà một chút tin tức cũng không có, thằng nhãi Hạ Bách Thâm kia đang làm gì chứ!”

Lão quản gia ở bên cạnh cung kính hồi đáp: “Lão gia, theo trước đó đã biết, bọn họ dọn vào ở chung rồi.”

Ngụ ý là: Thiếu gia cũng đang làm việc, X tiên sinhem, không phải đã ở chung rồi sao?

Nào ngờ Hạ lão gia tử một chút cũng không đồng tình: “Độ tương xứng trăm phần trăm nha! Đây quả thực là xác suất bách phát bách trúng! Cứ như vậy mà cháu cố của ta vẫn chưa thấy được bóng dáng, ông còn dám nói thằng nhóc vô liêm sỉ kia có làm việc?”

Lão quản gia không còn gì để nói, cuối cùng chỉ đành an ủi: “Lão gia, làm chuyện đó và làm việc... đại khái không đánh đồng được đi.”

Chuyện cười nhạt này quả thực không buồn cười, ngay cả Hạ lão gia tử cũng không nhận thấy có gì thú vị, ông do dự ngẫm nghĩ nhiều lần, sau đó hỏi: “Nếu ta nhớ không sai... ngày mai thằng nhãi Hạ Bách Thâm kia sẽ không có mặt tại Thủ đô tinh?”

Quản gia gật đầu: “Dạ, ngày mai thiếu gia phải đi Dương Phương tinh công tác, phỏng chừng sẽ kéo dài suốt một tuần.”

Hạ lão gia tử nghe vậy liền vỗ đùi: “Tốt! Ngày mai chúng ta liền đi tìm Sở Ngôn, ta cũng muốn nhìn xem, nếu thằng nhóc Hạ Bách Thâm kia đều đã cam chịu thân phận của cậu ta, vì cố gì cậu ta không làm ra chút cống hiến gì cho xứng đáng với khoản thù lao kén xù của mình.”

Tiểu kịch trường:

Hạ lão gia tử: Hạ Bách Thâm đều đã đồng ý rồi, ngươi còn không chịu hành động à! Thù lao kénh xù đang chờ ngươi à!

Sở Nghiên Nghiên:..... Ha hả.

72. Chương 72

Bộ phim tiếp theo Chu Hòa Huy nhận cho Sở Ngôn cũng là điện ảnh chế tác lớn, vai nam 2, bộ phim này không giống với Tiếng vọng nơi góc biển, nội dung chính kể về một câu chuyện ái tình ôn nhu dai dẳng, nghe nói là cải biên dựa theo câu chuyện có thật.

Đôi khi, sinh hoạt thực sự còn đặc sắc hơn cả tiểu thuyết, nói ví dụ như, hiện tại cho dù những tác giả sến súa thể nào đi nữa chỉ sợ cũng sẽ không viết được cái gì mà ‘Trai nhà nghèo thích tiểu thư nhà giàu, bị nhà gái không ngừng cản trở, cuối cùng phần đầu trở thành siêu sao thiên vương, thu gặt tình yêu đích thật’. Lại nói ví dụ như, những tác giả thánh mẫu đến đâu cũng khó thể viết ra mẫu nhân vật ‘Kẻ ngốc nghếch yêu người không nên yêu, cuối cùng bị bỏ rơi lại cái gì cũng không cần, còn chân thành chúc phúc hôn nhân của người kia’.

Những nhân thiết như vậy, bảo là si tình còn không bằng nói rằng ngu dại, từ nhỏ đã ngốc đến đáng thương, bất quá quả thực ngốc đến khiến người đau lòng. Sở Ngôn chưa bao giờ tiếp xúc qua nhân vật như vậy, thậm chí có thể nói là suốt cả hai đời y cũng chưa quay chụp bao nhiêu bộ điện ảnh chủ đề ái tình, vậy nên, cái kịch bản này đối với y là một khiêu chiến vô cùng to lớn, mà tương đồng, y cũng phải bỏ ra nỗ lực không nhỏ.

Từ ngày đầu tiên trở về Thủ đô tinh, Sở Ngôn đã bắt đầu thử nhập vai.

Ăn mặc trang phục phù hợp với hình tượng nhân vật, biến mình trở thành người kia, thăm dò nghiên cứu những trải nghiệm nhân sinh người kia từng trải qua, thử đặt mình vào vị trí đối phương mà suy nghĩ.

Vì vậy, trước khi rời khỏi Thủ đô tinh, Hạ Bách Thâm đã vượt qua một ngày đêm mà cả đời đều khó thể quên được. Bộ dạng cả vú lấp miệng em của Sở Ngôn anh từng gặp qua, bộ dạng bá đạo đường hoàng cũng từng nhìn thấy, thể nhưng một Sở Ngôn đơn thuần tốt đẹp lại phảng phất yếu ớt như một khối thủy tinh giống hiện tại anh lại chưa từng biết đến, bất quá anh cũng vì vậy không nhận được mà đau lòng.

Chỉ là, Hạ Bách Thâm rốt cục vẫn càng thích con người thật của Sở Ngôn, đợi đến khi ăn cơm cậu rốt cục khôi phục bản tính, Hạ Bách Thâm cuối cùng cũng cảm thấy chỗ không đúng dần dần ăn khớp. Cái loại đáng dấp đơn thuần ngây thơ kia một chút cũng không giống thiếu niên trong nhận tri của anh, chỉ ít đối với anh mà nói, Sở Ngôn hẳn là phải đường hoàng tùy ý, sống ra được một cỗ khí thế mà chính anh cũng không thể sao lãng.

“Sao lại nhìn chằm chằm vào tôi như thế? Có chuyện gì à?” Sở Ngôn ngược mắt liếc nhìn Hạ Bách Thâm ở phía đối diện bàn ăn.

Ánh mắt này vừa nguy hiểm lại khiêu khích, khiến Hạ Bách Thâm trong lòng khê động, anh nhướn mày nói: “Xem em diễn xuất thực sự rất thú vị.”

Sở Ngôn thả đôi đũa trong tay xuống, như cười như không nhìn đối phương, hỏi: “Trước đây anh chưa từng gặp diễn viên sao?”

Nhận thấy được thâm ý trong ngôn ngữ của thiếu niên, Hạ Bách Thâm cũng buông đũa xuống, nói: “Chưa gặp qua bất kỳ diễn viên nào sẽ nghiêm túc diễn xuất trong nhà tôi như vậy... Ừ, hẳn là nên nói, trừ em ra, chưa có bất kỳ một diễn viên nào có thể tiến vào nhà của tôi.”

Sở Ngôn nói: “Tôi hẳn là nên cảm thấy vinh hạnh?”

Đôi môi mỏng của Hạ Bách Thâm hơi cong lên, cúi đầu khê nói: “Phải nói rằng, là vinh hạnh của tôi.”

Sau đó trên bàn cơm đã không còn ai nói chuyện nữa. Sở Ngôn phát hiện, không biết bắt đầu từ lúc nào người đàn ông này lại học được nói ra những lời tâm tình cấp bậc phi thường thấp. Phải biết rằng, đối với một diễn viên mà nói, những thứ như lời tâm tình đường mật kia quả thực là kỹ năng nhập môn, trừ phi đối phương thực sự có kỹ thuật tán tỉnh vô cùng cao siêu, bằng không những lời này đối với Sở Ngôn mà nói đơn giản chính là không chút xúc động.

Tuy rằng Sở Ngôn chưa từng diễn qua phim tình cảm, thế nhưng y khẳng định xem qua không ít.

Năng lực viết thoại của nhóm biên kịch thực sự đủ khiến người ta ghen hống nhìn trần trời, tỷ như cái gì ‘Ngày đầu tiên ai ai rời đi, nhớ anh. Ngày thứ hai ai ai rời đi, nhớ anh nhớ anh. Ngày thứ ba ai ai rời đi, nhớ anh nhớ anh nhớ anh’. Những lời như vậy cũng có thể làm cho diễn viên thốt ra khỏi miệng, có thể nghĩ khán giả đã bị bồi dưỡng lớp tường lửa phòng hộ cứng rắn đến dường nào.

Đợi khi bữa cơm này đã sắp ăn xong, Sở Ngôn cầm lấy ly nước uống một hớp, chợt nghe Hạ Bách Thâm dùng ngữ điệu trầm thấp nói: “Hôm nay tôi sẽ khởi hành đi Dương Phương tỉnh, em sẽ nhớ tôi chứ?”

“Phụt khụ khụ khụ khụ...”

Một ngụm nước bị sặc trong cổ họng, Sở Ngôn ho khan hồi lâu mới có chút hoãn lại.

Xế chiều hôm đó, Hạ Bách Thâm ngồi xe rời khỏi biệt thự, bồi tối lại lên phi thuyền tư nhân rời khỏi Thủ đô tỉnh. Trước lúc rời đi Hạ Bách Thâm còn gửi tin nhắn cho Sở Ngôn, hỏi: /Thực sự không nhớ/

Lúc thu được tin nhắn này, Sở Ngôn đang xem kịch bản, dự định nghiên cứu thêm mấy lần, tỉ mỉ phỏng đoán tâm lý nhân vật. Mà khi nhìn đến nội dung tin nhắn, y chăm chú trịnh trọng suy tư hồi lâu, cuối cùng hồi phục một chuỗi: /Hạ Bách Thâm rời đi ngày thứ nhất, nhớ anh. Hạ Bách Thâm rời đi ngày thứ hai, nhớ anh nhớ anh. Hạ Bách Thâm rời đi ngày thứ ba, nhớ anh nhớ anh nhớ anh... Anh tin không?/

Lúc đầu khi đọc được tin nhắn này Hạ Bách Thâm còn có chút kinh ngạc, thế nhưng càng xem càng cảm thấy thú vị, nhất là khi thấy ba chữ ‘Anh tin không?’ cuối cùng, người nội liêm như Hạ Bách Thâm cũng không nhịn được thấp giọng cười ra tiếng, phẳng phất có thể xuyên qua những văn tự thú vị này thấy được bộ dạng khiêu khích bừa bãi của thiếu niên đó.

/Tôi tin./

/Ồ, Hạ tiên sinh, ngài quả thực ngây thơ ngoài dự đoán của mọi người nha./ Hai người lại vác dao mang súng trò chuyện vài câu, Hạ Bách Thâm cũng theo đó chân chính rời khỏi Thủ đô tình. Trong lúc bay trong vũ trụ, bởi vì tốc độ của phi thuyền quá nhanh, vì vậy tốc độ gửi nhận tin tức của máy liên lạc sẽ bị chậm trễ, cho nên hai người cũng không tiếp tục tán gẫu, Sở Ngôn cũng tắt đèn đi ngủ, kết thúc một ngày thể nghiệm nhân vật.

Sáng hôm sau, khi Sở Ngôn mặc một bộ đồ lưu nhân dệt kim màu trắng hở cổ xuống lầu, vừa đi được hơn nửa cầu thang đã nhìn thấy một ông cụ tóc hoa râm đang ngồi trên salon, đưa lưng về phía mình, tư thế đoan chính thẳng tắp.

Lúc này Sở Ngôn đã nhập diễn, trải qua một ngày ma hợp y đối với nhân vật này đã có lý giải tương đương sâu sắc, hôm nay lần nữa nhập vai càng thêm phẳng phất trở thành một người khác, ngay cả trong từng hành vi giờ tay nhắc chân đều mang một loại khí chất ngây thơ đơn thuần.

Hệ thống an ninh trong nhà Hạ Bách Thâm mạnh mẽ đến dường nào, Sở Ngôn đương nhiên biết rõ. Ông cụ này tuyệt đối không phải né qua hệ thống đột nhập mà là mặc định được trao quyền ra vào.

Nghĩ vậy, Sở Ngôn cất bước đi tới trước salon, chân chính gặp mặt đối phương. Tuy rằng tuổi tác ông cụ đã lớn, thế nhưng đường nét trên gương mặt vẫn còn lưu lại vài phần anh tuấn khi còn trẻ, hơn nữa trên người ông cụ tựa hồ trời sinh đã có một loại khí tràng của người lãnh đạo, thần sắc bất giác lưu luyến khí phách không cho phép người cự tuyệt.

Lông mày Sở Ngôn khẽ cau, trong lòng đã đưa ra một đáp án, thế nhưng y không biết nguyên chủ có nhận thức ông cụ này hay không vậy nên cũng không tùy tiện mở miệng, chỉ nghiêm túc dùng ánh mắt ôn hòa đặt lên người đối phương, phẳng phất bản thân thật sự là một thiếu niên sạch sẽ hồn nhiên.

Khi vừa nhìn thấy Sở Ngôn, Hạ lão gia tử cũng có chút kinh ngạc, dù sao người trước mặt có sự khác biệt rất lớn với Sở Ngôn trong trí nhớ của ông. Thế nhưng sau một lúc lâu, Hạ lão gia tử trái lại càng không nén được tức giận, ông vỗ mạnh lên bàn, nói: “Sở Ngôn, hiện tại đã qua gần một năm rồi, cậu vì sao còn chưa thực hiện hiệp ước?”

Sở Ngôn hơi ngẩn ra: Quả nhiên ông cụ này nhận biết mình.

Ánh mắt Hạ lão gia tử phức tạp lắc đầu, nói: “Chúng ta đã thỏa thuận xong, chỉ cần cậu sinh cho nhà họ Hạ hai đứa cháu trai sẽ nhận được một trăm triệu tinh tệ làm thù lao. Hiện tại thẳng thóc Hạ Bách Thâm kia cũng đã cho phép cậu vào ở nhà của nó rồi, vì sao cậu còn chưa hành động? Một trăm triệu tinh tệ không phải dễ lấy như vậy, cho dù Hạ Bách Thâm không muốn chính cậu cũng phải nỗ lực!”

Từ lúc Hạ lão gia tử nói ra câu thứ hai, Sở Ngôn đã đoán được thân phận của ông. Y từng nhìn thấy ảnh chụp của ông cụ trên Thiên Vồng, thế nhưng dù sao cũng không xem quá nhiều lần vậy nên không thể lập tức nhận ra, bất quá vừa nghe những lời này y cũng hiểu được.

Sở Ngôn khẽ mím môi, thần tình cũng theo đó trịnh trọng.

Những lời Hạ lão gia tử nói y đều biết, bản sao của hiệp ước kia y cũng chưa trả lại cho Hạ Bách Thâm, thỉnh thoảng còn lấy ra nhìn để khích lệ bản thân, đốc thúc mình phải sớm một chút tích lũy đủ một tỷ tinh tệ tiền bồi thường.

“Hạ lão tiên sinh, kỳ thực chuyện này cháu nghĩ chúng ta cần thương lượng một chút...”

Hạ lão gia tử nghe vậy hơi sững sốt, theo bản năng hỏi: “Cậu muốn thương lượng chuyện gì?”

Sở Ngôn hơi rũ mắt: “Về chuyện bồi thường hợp đồng.”

Hạ lão gia tử lập tức kinh ngạc, nói: “Cái gì? Cậu muốn bội ước? Tiền bồi thường chính là một trăm triệu tinh tệ, cậu thực sự muốn bội ước?”

Một trăm triệu tinh tệ đối với nhà họ Hạ mà nói không tính là gì, thế nhưng trong lòng Hạ lão gia tử thì loại người như Sở Ngôn cả đời cũng không thể tự kiếm ra nhiều tiền như vậy. Cho dù ông nghe nói danh tiếng của Sở Ngôn đã tăng vọt, trở thành nghệ sỹ tuyến đầu của Hoa quốc, thế nhưng Hạ lão gia tử vốn không quan tâm giới giải trí, vẫn cho là Sở Ngôn được một tay Hạ Bách Thâm nâng lên vị trí này, bản thân không có thực lực gì.

Đôi mắt Sở Ngôn phút chốc trợn to, tựa hồ không nghe rõ lời của Hạ lão gia tử, mà biểu tình khiếp sợ này của y trong mắt Hạ lão gia tử lại biến thành ‘Lo lắng không biết mình có thể trả được tiền bồi thường một trăm triệu tinh tệ hay không’.

Vì vậy Hạ lão gia tử lại cười híp mắt, khoát tay nói: “Nếu như thẳng nhóc Hạ Bách Thâm kia không muốn, ta sẽ làm chủ, hai người dùng phương thức kết hợp gene sinh con là được rồi. Tỷ lệ tương xứng trăm phần trăm, gene của hai đứa khẳng định sẽ dung hợp phi thường thuận lợi. Chuyện này cứ quyết định như vậy, đợi sau khi Hạ Bách Thâm trở về ta lại đến tìm hai đứa.”

Một trăm triệu tinh tệ, dung hợp gene, tỷ lệ tương xứng...

Vô số tin tức trong nháy mắt tràn ngập đại não của Sở Ngôn, chuyện dung hợp gene y vẫn biết được, tại thế giới này đồng tính muốn sinh con có hai phương pháp, một là cải tạo thân thể khiến một bên có thể mang thai, mà cách còn lại chính là dung hợp gene.

Thế nhưng trừ đó ra, một trăm triệu tinh tệ... đây là cái gì?!

Tỷ lệ tương xứng gene... đây lại là cái gì?!

Dùng kỹ thuật diễn che giấu sự khiếp sợ của mình, Sở Ngôn hơi kéo khóe miệng, đè nén cơn giận ngất trời, mỉm cười nhìn về phía Hạ lão gia tử, nói: “Hạ lão tiên sinh, chuyện này chúng ta thực sự cần thương lượng lại một chút, việc đã qua chấu tạm thời không đề cập đến, thế nhưng hiện tại chấu hết sức kiên định muốn nói với ngài. Xin lỗi, chấu muốn hủy hợp đồng.”

Thần tình trấn định không chịu bức bách của thiếu niên khiến Hạ lão gia tử vốn tưởng đã nắm chắc thắng lợi phút chốc sững sốt, rốt cục nhận ra một tia không đúng. Ông nhíu chặt mày, tỉ mỉ quan sát Sở Ngôn hồi lâu, cuối cùng mới mím môi, ánh mắt phức tạp nói: “Không hợp lý, thật sự không quá hợp lý, Sở Ngôn, một năm này cậu thực sự có biến hóa rất lớn.”

Cho dù bị đối phương phát giác sơ hở, thế nhưng Sở Ngôn cũng không có phản ứng quá lớn, trái lại còn cười nói: “Cảm ơn sự khích lệ của ngài, chấu nghĩ rằng nếu đã trưởng thành rồi hẳn là nên càng lúc càng chín chắn, không cần bông bột như lúc trước nữa.”

Lời này vừa dứt, trong nhất thời không còn ai lên tiếng.

Hạ lão gia tử cẩn thận nhìn Sở Ngôn ở trước mặt, tựa hồ muốn từ biểu tình của y tìm ra một chút lỗ thủng. Thế nhưng đáng tiếc là từ đầu tới cuối ông không hề phát giác bất luận nơi nào có vấn đề, mà chuyện sai lầm duy nhất hiện tại đại khái chính là Sở Ngôn lãnh tĩnh thành thực của hiện tại hoàn toàn không giống Sở Ngôn ngu xuẩn ham tiền ông đã gặp một năm trước.

Người như vậy tuyệt đối không dễ khống chế. Một người như vậy, thảo nào thẳng nhai Hạ Bách Thâm kia cho phép dọn vào đây. Như vậy...

“Đinh —— “

Trong lúc Hạ lão gia tử đang suy nghĩ, bỗng nhiên máy truyền tin của ông báo có một tin nhắn mới. Ông kinh ngạc mở ra nhìn, khi vừa đọc xong liền ngơ ngẩn, chỉ thấy trên đó viết. /Ông nội, không thể nói bất cứ chuyện gì có liên quan đến hợp đồng với Sở Ngôn, mọi việc con sẽ giải quyết, ông cứ đi trước đã./

Hạ lão gia tử khẽ run, ngẩng đầu lên nhìn về phía thiếu niên đối diện. Chỉ thấy Sở Ngôn cũng đang mỉm cười nhìn mình, đôi mắt thâm thúy hơi nheo lại, thế nhưng ý cười cũng không đến đáy mắt, tuy rằng thái độ lễ phép nhưng trên thực tế lại lãnh đạm đến cực điểm, phảng phất đè nén lửa giận nồng đậm, cả người có thể hình dung như bảo kiếm ra khỏi vỏ, vô cùng sắc bén.

Hạ lão gia tử thấp giọng gọi: “Sở Ngôn?”

Sở Ngôn chợt nở nụ cười, cậu nói: “Hạ lão tiên sinh, ngài quả thực đã sinh một đứa cháu ngoan.”

Hạ lão gia tử: “?”

Mười phút sau, bởi vì đang ở trong không gian nên tín hiệu có chút chậm trễ, Hạ tiên sinh đã nhận được một tin nhắn như vậy: /Một tỷ tình tệ? Hạ Bách Thâm, anh quả thực rất giỏi, anh đã khiến tôi nhìn với cặp mắt khác nha./

73. Chương 73

Sau khi nhận được tin nhắn của Sở Ngôn, Hạ Bách Thâm lập tức gọi một cú điện thoại qua, thế nhưng mãi vẫn không kết nối được. Rất rõ ràng, người nợ đã kéo anh vào sổ đen, vậy nên Hạ Bách Thâm không tiếp tục dùng máy liên lạc của mình gọi cho Sở Ngôn mà dùng máy của trợ lý Lâm thử gọi một lần.

Bất quá khiến Hạ Bách Thâm thất vọng chính là, điện thoại của trợ lý Lâm vừa kết nối xong đã bị Sở Ngôn trực tiếp cúp máy.

Sau khi Hạ Bách Thâm gọi vài cuộc không được, đột nhiên có một số điện thoại xa lạ gọi tới, thật sự xem Sở Ngôn là kẻ ngốc không hiểu chuyện sao? Mãi đến cuối cùng, Hạ Bách Thâm không còn cách nào khác chỉ đành gọi vào số của Hạ lão gia tử.

Trong khi phi hành vũ trụ, tín hiệu của máy liên lạc lúc tốt lúc xấu, vậy nên Hạ Bách Thâm phải gọi đến ba lần mới có thể kết nối, sau khi bên kia bắt máy anh liền trực tiếp nói với Hạ lão gia tử: “Ông nội, ông mau gọi Sở Ngôn đến, con muốn nói chuyện với cậu ấy.”

Nào ngờ Hạ lão gia tử nghe vậy cũng không có hành động gì, trái lại còn dùng ánh mắt phức tạp lạ lẫm đánh giá cháu trai mình, sau hồi lâu mới dùng ngữ điệu kỳ quái nói: “Ta không làm được, Sở Ngôn đã đi rồi, ông nội của con chỉ là một lão già xương cốt lỏng lẻo căn không được cậu ta. Bất quá A Thâm, con trước hết mau nói cho ông biết giữa hai đứa rốt cục là có chuyện gì?”

Giận đến trực tiếp xoay người rời đi?

Xem ra lần này lớn chuyện thật rồi.

Hạ Bách Thâm lập tức tỉnh táo lại, anh trước hết nhờ Hạ lão gia tử thuật lại nội dung cuộc đối thoại giữa ông và Sở Ngôn. Vừa nghe tới ‘tiền bồi thường hợp đồng’ Hạ Bách Thâm liền nheo mắt, đến khi nghe được thái độ của Hạ lão gia tử đối với Sở Ngôn cư nhiên không có chút tôn trọng nào, trái lại chỉ xem đối phương như cỗ máy sinh cháu trai cho nhà họ Hạ, khóe miệng Hạ Bách Thâm giật lên một chút, rốt cục hiểu được chuyện đã đáng sợ đến mức nào.

Đối với Sở Ngôn trước kia mà nói, cậu ta sẽ không để ý sự khinh miệt của Hạ lão gia tử đối với mình. Dù sao thứ nguyên chủ muốn chỉ là tiền, ngay cả cơ hội thành danh được tặng không cũng không cần, người như vậy không chỉ Hạ lão gia tử sẽ không tôn trọng, ngay cả Hạ Bách Thâm cũng chỉ cười nhạt khinh thường.

Thế nhưng Sở Ngôn hiện tại là một người rất cao ngạo cũng rất có cốt khí, lòng tự ái cực mạnh, tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho loại hành vi vũ nhục này. Tuy rằng bề ngoài của cậu thoát nhìn rất dễ nói chuyện, thế nhưng khi cần nguyên tắc thì một tắc không nhường, chỉ cần có người vượt qua giới hạn, lập tức chính là thiên lôi động địa hỏa, không còn đường cứu vãng.

Sau khi nghiêm túc yêu cầu Hạ lão gia tử tạm thời không nên xuất hiện, Hạ Bách Thâm cũng đã làm ra đủ loại dự định từ tốt đến xấu trong lòng. Anh vừa chuẩn bị kết thúc cuộc trò chuyện, Hạ lão gia tử trong ảnh giả lập chợt dừng biểu tình trình trọng hỏi: “Hai đứa rốt cuộc là có chuyện gì?”

Hạ Bách Thâm nghe vậy liền sửng sốt, sau đó ngược mắt, thần tình nghiêm túc nói: “Bọn con đang tìm hiểu nhau.”

Lời nói quá mức trắng trợn này khiến Hạ lão gia tử ngơ ngẩn phức chốt, ông theo bản năng hỏi: “Con vì sao sẽ tìm hiểu loại người lòng tham không đáy như Sở Ngôn chứ? con từ khi nào lại thích kiểu này...”

“Ông nội.” Hạ Bách Thâm dùng ngữ điệu lãnh đạm cắt lời Hạ lão gia tử, trông mắt hẹp dài thâm thúy càng thêm đen kịt, anh nghiêm túc nhìn người thân duy nhất của mình, nói: “Vừa rồi khi ông trò chuyện với cậu ấy, ông cảm thấy rằng cậu ấy là người có lòng tham không đáy sao? Ông nội, hành vi của ông hôm nay đã khiến cho cháu cố của ông ít nhất phải ra đời trễ mất một năm. Con chưa bao giờ thích ép buộc người khác làm chuyện họ không muốn, càng sẽ không ép buộc Sở Ngôn làm chuyện cậu ấy không thoải mái. Bởi vì cậu ấy là người con yêu thích.”

Bộ dạng trang trọng nghiêm túc như đang cảnh báo này giống như một đòn nặng nề giáng vào lòng Hạ lão gia tử. Sau một hồi ngây ngời, ông có chút chần chờ hỏi thăm: “Con thực sự... thích cậu ta?”

Hạ Bách Thâm nghe vậy chợt nở nụ cười: “Ông không phải vẫn luôn mong muốn con và Sở Ngôn đến với nhau sao? Hiện tại mọi việc đã như ông hy vọng rồi, chẳng lẽ không tốt?”

“Thế nhưng...”

“Ông nội.” Hạ Bách Thâm lại lần nữa cắt lời Hạ lão gia tử, lúc này trên gương mặt tuấn mỹ sâu sắc của anh không có chút biểu tình nào, vô cùng bình tĩnh nhìn về hình ảnh giả lập trước mặt: “Bắt đầu từ một năm trước, hành vi tự tiện thỏa thuận hợp đồng của ông với Sở Ngôn đã có chút quá mức rồi. Chuyện người thừa kế của Hạ gia con không quan tâm, con chỉ biết rằng cậu ấy là người duy nhất con thích trên đời này. Ông thật sự muốn tiếp tục nhúng tay, vì cháu cố của mình mà phá hỏng hết tất cả những thứ khác sao?”

Lời này nói được quá nặng, khiến Hạ lão gia tử nhất thời á khẩu không thể trả lời.

Rất nhanh, Hạ Bách Thâm liền cúp điện thoại, anh mặc dù không trực tiếp nói ra bất kỳ lời chỉ trích nào, thế nhưng chỉ như vậy cũng đã đủ khiến Hạ lão gia tử bắt đầu nghĩ lại. Vì huyết mạch của Hạ gia mấy năm nay ông thực sự đã nỗ lực rất nhiều, thế nhưng chỉ vì huyết mạch ông có thể ép cháu trai của mình làm chuyện không muốn làm sao? Như vậy thực sự đáng giá sao?

Tình cảm ông cháu và huyết mạch gia tộc, thứ trước vĩnh viễn vẫn quan trọng hơn. Thế nhưng. Thế nhưng

“Chí ít không thể tuyệt hậu chứ! Hạ Bách Thâm, thằng nhóc vô liêm sỉ kia, vậy mà dám gài bẫy ông nội của mày! Dám chỉ trích ông nội mày! Mày đúng là muốn tạo phản rồi!”

Giờ khắc này, trên phi thuyền tư nhân màu trắng bạc đang nhanh chóng xuyên qua tầng lớp tinh vân hướng về Dương Phương tinh, bất quá ngay khi ánh sáng mỹ lệ của Dương Phương tinh vừa xuất hiện ở chân trời xa xôi, trợ lý Lâm lại nghe được Hạ Bách Thâm buông tiếng thở dài nhẹ nhàng.

Trợ lý Lâm lập tức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hạ Bách Thâm dùng thần sắc phức tạp nhìn viên tinh cầu xinh đẹp màu đỏ ở đằng xa, một lát sau lại đứng lên, giọng điệu bình tĩnh ra lệnh: “Quay đầu, chúng ta trở lại.”

Trợ lý Lâm sửng sốt: “Cái gì?”

Hạ Bách Thâm lặp lại lần nữa: “Hủy bỏ kế hoạch trước đó, chúng ta trở về Thủ đô tinh.”

Trợ lý Lâm cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, vậy nên anh lập tức cung kính nói: “Hạ tiên sinh, lần này người phụ trách của tập đoàn RALA đã đợi chúng ta tại Dương Phương tinh suốt một ngày, hiện tại nếu như quay trở về, đối phương nhất định sẽ cho rằng chúng ta...”

“Trở về.”

Thanh âm của Hạ Bách Thâm kiên định quyết đoán, không mang theo một chút do dự nào.

Dù sao cũng đã ở chung nhiều năm, trợ lý Lâm cũng hiểu khi Boss nhà mình đã hạ quyết tâm thì không thể sửa đổi, vì vậy chỉ đành gật đầu đi về phía phòng điều khiển, chuẩn bị thông tri hạm trưởng quay đầu về Thủ đô tinh.

Tập đoàn RALA tuy rằng luôn thấp hơn Hạ thị một cái đầu, trong lúc ký hợp đồng cũng phi thường cung kính, tựa như lần này Tổng giám đốc tập đoàn RALA đã sớm đợi ở Dương Phương tinh chỉ vì muốn gặp mặt Hạ Bách Thâm. Thế nhưng như vậy cũng không có nghĩa là Hạ thị có đủ năng lực thất hện với đối phương, hung hăng cho đối tác một cái tát, hơn nữa còn không cho phép người ta đánh trả.

Quả nhiên, trên đường trở về, Tổng giám đốc tập đoàn RALA liền gọi điện đến, hy vọng Hạ Bách Thâm có thể cho họ một cái công đạo. Ông đã lặn lội từ nước Mỹ đến đây, cuối cùng cứ thế bị bỏ qua, ông tuyệt đối cần một lý do hợp lý.

Kết quả sau cùng chính là, trong lần hợp tác này Hạ thị sẽ thoái nhượng 3% lợi nhuận. Kết quả này khiến trợ lý Lâm càng cúi thấp đầu hơn, trong lòng âm thầm tính toán, 3% ít nhất cũng tương đương với năm trăm triệu tinh tệ nha...

Năm trăm triệu tỉnh tệ, cho dù đối với Hạ thị mà nói cũng là một con số không nhỏ, thế nhưng sau khi Hạ Bách Thâm nghe được kết quả này cũng chưa từng nhú mày một lần, trái lại vẫn cứ chống tay lên cằm, ngưng thần suy nghĩ chuyện gì đó.

Phi thuyền lại tiếp tục bay thêm vài giờ, rốt cục cũng đáp xuống Thủ đô tỉnh. Bất quá lần này Hạ Bách Thâm chân trước vừa đặt lên Thủ đô tỉnh, chân sau liền nghe được tin Sở Ngôn đã rời đi từ sớm.

Theo lý thuyết, lần này Sở Ngôn hẳn sẽ ở lại Thủ đô tỉnh nghỉ ngơi một tuần, sáu ngày nữa mới cần gia nhập đoàn phim. Thế nhưng ngày hôm nay, sau khi cậu rời khỏi biệt thự của Hạ Bách Thâm liền trực tiếp đến Thiên Thịnh tìm Chu Hòa Huy và trợ lý, ba người cũng khởi hành sớm đến tỉnh cầu điện ảnh A-17, gia nhập đoàn phim.

Khi Hạ Bách Thâm nhận được tin tức, vùng lông mày liền cau chặt, ngồi trên ghế salon mềm mại trầm mặc không nói. Chờ một lúc lâu anh mới ngẩng đầu lên, hỏi: “Tỉnh cầu điện ảnh A-17 hình như thuộc về sở hữu của Hằng Vũ? Có thể tìm một lý do thích hợp để tôi đến đó hay không?”

Hằng Vũ là một trong ba công ty giải trí lớn nhất Hoa quốc, dưới trướng phần đông là ca sỹ, chiếm hết nửa giang san thị trường âm nhạc Hoa quốc.

Từ Ngọc Dung sắc mặt lúng túng hồi đáp: “Quan hệ giữa Hằng Vũ và Thiên Thịnh vẫn luôn không được tốt lắm...”

Hạ Bách Thâm hơi nhú mày: “Không thể?”

Từ Ngọc Dung lập tức lắc đầu: “Có thể, Hằng Vũ nhất định sẽ cho ngài mặt mũi này.”

Hằng Vũ dám đắc tội với Thiên Thịnh nhưng sẽ không dám đắc tội Hạ thị, Hạ Bách Thâm chỉ là muốn đặt chân lên một tỉnh cầu điện ảnh mà thôi, đây là chuyện rất nhỏ, cơ bản sẽ không khiến Hằng Vũ có chút do dự nào.

Sau khi xác nhận ngày hôm sau có thể đáp xuống tỉnh cầu A-17, Hạ Bách Thâm liền cảm thấy có chút an tâm, đứng dậy chuẩn bị rời khỏi Thiên Thịnh. Bất quá trùng hợp, ngay khi anh vừa rời khỏi phòng Tổng giám đốc, máy liên lạc chợt thông báo có tin nhắn tới.

Hạ Bách Thâm mở ra xem ——

/Tài khoản của quý khách vừa nhận được số tiền 100 000 000 tỉnh tệ vào lúc 15:28 ngày 15 tháng 3. Số tiền hiện có trong tài khoản là 123 252 235 tỉnh tệ – Ngân hàng Hạ Thiên/

Hạ Bách Thâm: “...”

Lại qua năm phút đồng hồ, một tin tức khác được gửi tới, trong đó chỉ có năm chữ ngắn ngủi bất quá lại đủ khiến Hạ Bách Thâm giật mình siết chặt máy liên lạc, ánh mắt sâu thẳm, môi khẽ mím, thật lâu không có động tác khác ——

/Hạ Bách Thâm, ly hôn./

Đôi mắt Hạ Bách Thâm híp lại, tầm nhìn dừng ở hai chữ cuối cùng, sắc mặt thâm trầm không chút dao động, mãi đến ba phút sau, anh đột ngột ném mạnh máy liên lạc của mình ra ngoài, chiếc máy đập mạnh vào tường vỡ vụn thành bốn năm mảnh nhỏ.

Trợ lý Lâm ở bên cạnh run sợ cúi đầu, không dám ngẩng lên nhìn Boss nhà mình dù chỉ một chút. Áp lực kinh khủng trong nháy mắt lan tràn khắp hành lang, Hạ Bách Thâm thần sắc tối tăm nhìn máy liên lạc đã vỡ tan tành, một lúc lâu sau mới cất lên chất giọng trầm thấp từ tính: “Nói với người phụ trách của Hạ Thiên, từ giờ trở đi tôi không hy vọng tài khoản của tôi đồng bộ với máy liên lạc.”

Trợ lý Lâm lập tức gật đầu: “Vâng.”

Ngân hàng Hạ Thiên là ngân hàng đứng đầu Hoa quốc, đặc điểm lớn nhất chính là sự kết nối đồng bộ tài khoản với máy liên lạc. Chỉ cần biết một trong hai số liệu liền có thể chuyển khoản cho nhau, vô cùng tiện lợi.

Đây là dự án lớn đầu tiên Hạ Bách Thâm thực hiện sau khi tiếp nhận Hạ thị vào bốn năm trước. Tuy rằng quá trình nghe có vẻ đơn giản, thế nhưng khi đó lại bị quốc gia cản trở rất mạnh. Sau khi hoàn thành dự án này, cổ phiếu của Hạ thị lập tức tăng mạnh, ngân hàng Hạ Thiên cũng ngồi vững bảo tọa đứng đầu, không ai có thể lay động.

Cái gì gọi là vác đá đập lên chân mình, hiện tại đã biết rồi chứ?

Lúc Hạ Bách Thâm rời khỏi Thiên Thịnh, trợ lý Lâm đã giúp anh mua một cái máy liên lạc mới, cung kính đưa tới. Hạ Bách Thâm vừa nhận được máy liên lạc liền cầm lên gửi một tin nhắn, mà khi Sở Ngôn ở trên tinh cầu A-17 đọc được tin này, bên môi chợt lộ ra nụ cười giễu cợt.

/Hôm nay không ly hôn, ngày mai cũng sẽ không ly hôn, cả đời này tôi đều không đồng ý ly hôn./

/Hạ tiên sinh, có một số việc ngài có thể ngăn cản, thế nhưng có một số việc ngài vĩnh viễn không thể ngăn cản. Nói ví dụ như, từ thời khắc ngài bắt đầu nói dối tôi, cuộc hôn nhân này đã định không thể hàn gắn, việc ly hôn là ván đã đóng thuyền./

74. Chương 74

Tình cầu điện ảnh A-17 cách Thủ đô tình một khoảng khá xa, Sở Ngôn xuất phát từ buổi sáng, mãi đến chạng vạng mới đặt chân lên được hành tinh xa xôi này. Tất cả những kiến trúc trên tinh cầu điện ảnh A-17 đại khái đều thuộc về phong cách khoa học viễn tưởng, cũng chính là phong cách độc hữu của ba bốn trăm năm trước.

Sở Ngôn cũng không phải lần đầu tiên quay phim với bối cảnh này, lần trước quay *Huyết chiến* thì bối cảnh cũng không sai biệt với lần này lắm, bất quá cho dù bối cảnh thời đại là tương tự, thể nhưng nội dung lại khác hẳn. Bộ phim này từ đầu tới cuối đều xoay quanh nội dung tình cảm và dục lòng, hoàn toàn khác với tư tưởng chủ đạo của *Huyết chiến*, nội dung chủ đề càng không chút dính dấp nào.

Bộ phim lần này Sở Ngôn tham gia tên *Tình Quang*, nội dung cũng giống tên gọi, là một bộ phim rất có phong cách văn nghệ. Bình thường mà nói, những bộ phim văn nghệ chủ yếu nhắm vào giải thưởng hàn lâm nhưng lại không có doanh thu phòng vé, vậy nên đạo diễn của bộ phim này liền nghĩ ra một ý tưởng: Mời diễn viên có độ hoan nghênh cao đến nhận vai.

Đạo diễn tìm đi tìm lại, cuối cùng tìm được bốn người. Đầu tiên là nam chính Đinh Thịnh, đây là một diễn viên tuyến đầu tiêu biểu năm ngoái vừa nhận được giải Ảnh đế Phi Thiên, cũng là một trong những nghệ sỹ tuyến đầu hot nhất hiện nay. Mà nữ chính Lâm Phi cũng là nữ minh tinh xếp hạng rất cao trên bảng ‘Hoa tình rực rỡ’, dung mạo quyến rũ, vóc dáng nóng bỏng.

Người thứ ba chính là nam 2 Sở Ngôn, mặc dù thứ tự trên bảng xếp hạng của cậu thấp hơn nam nữ chính khá nhiều, bất quá độ hoan nghênh rất cao nha, ba ngày hai lần nhảy lên top 10 của bảng ‘Hoa tình 24h’, trong vòng một năm gần đây cũng tham gia qua không ít bộ phim trứ danh, giữa các nghệ nhân tuyến đầu có thể nói là danh tiếng nổi bật.

Về phần người thứ tư, Sở Ngôn kỳ thực cũng quen biết, đó chính là Bạch Kỳ Nhiên đã lâu không gặp.

Nhắc tới cũng rất trùng hợp, buổi sáng khi Sở Ngôn chuẩn bị đi tinh cầu điện ảnh A-17 còn vừa nói chuyện điện thoại với Bạch Kỳ Nhiên xong. Trong điện thoại Sở Ngôn hết sức trịnh trọng đưa ra thỉnh cầu vay tiền với đối phương, người sau không nói nhiều trực tiếp hỏi Sở Ngôn muốn mượn bao nhiêu, khi biết con số cũng không quá nhỏ, anh ta lại sẵn khoái vung tay lên cho mượn bốn mươi triệu ra ngoài.

Cũng là trong lần trò chuyện này Sở Ngôn mới biết, hóa ra Bạch Kỳ Nhiên cũng có tham gia *Tình Quang*, thậm chí còn nhận vai đối tượng mà nhân vật chính thầm mến —— công tử phong lưu nam 3!

Đạo diễn *Tình Quang*, Hàn Nhẫn Văn là lão đạo diễn phim văn nghệ trứ danh trong giới, Hàn lão suốt đời chuyên chú quay chụp đủ loại phim tình cảm văn nghệ, từ khi chân ướt chân ráo bắt đầu vào nghề cho đến khi trở thành gương mặt hàng đầu trong giới như hiện tại, trong mảnh phim tình cảm văn nghệ ông đã đạt đến đỉnh cao không ai có thể so sánh được..

Có thể nói, chỉ cần là phim tình cảm do Hàn lão quay chụp nhất định sẽ được đề danh trong giải Kim Thịnh. Ảnh đế, Ảnh hậu ít nhất có một được đề danh, ngay cả những giải như đạo diễn xuất sắc nhất, phim nhựa xuất sắc nhất cũng có khả năng rất lớn rơi vào đoàn phim của Hàn lão.

Cũng chính vì nguyên nhân này, Đinh Thịnh và Lâm Phỉ mới có thể tự hạ giá bản thân, nguyện ý dùng danh tiếng cá nhân để nâng đỡ một bộ điện ảnh có đề tài bị lạnh nhạt như vậy. Mà Hàn lão có một thói quen cố hữu — trước khi khai máy ông sẽ không chủ động tiết lộ tin tức của các diễn viên khác cho người trong đoàn, do đó Sở Ngôn vẫn luôn không biết hóa ra cái kẻ ‘Vừa lẳng nhăng lại tự kỷ’ trong kịch bản sẽ do Bạch Kỳ Nhiên thủ diễn.

Hai người lại hàn huyên hồi lâu, Sở Ngôn liền kết thúc cuộc trò chuyện.

Sau đó y lại tìm nhóm người Lăng Kỳ, Tống Xảo, Diệp Lăng, Nhậm Vân Dao... lần lượt mượn được ba mươi triệu tinh tệ, cộng với khoảng mười triệu tinh tệ Chu Hòa Huy hỗ trợ và tiền để dành hai mươi triệu tinh tệ trong một năm nay của chính mình. Trước khi lên phi thuyền đi tỉnh cầu điện ảnh, Sở Ngôn trực tiếp đem một trăm triệu tiền bồi thường hợp đồng chuyển khoản cho gã đàn ông vô sỉ kia, đồng thời cười lạnh phát ra tin tức xác định việc ly hôn.

Bị gạt tròn một năm, đó chính là tròn một năm, cơn tức giận này không có khả năng sẽ đơn giản nguôi đi.

Suốt hai đời, Sở Ngôn tổng cộng sống hơn hai mươi năm, đây là lần đầu tiên y bị lừa gạt như vậy. Sở Ngôn từ nhỏ đã thông minh nhạy bén, thành tích tốt, dung mạo đẹp, tính cách cũng xởi lởi, quan trọng nhất là vô cùng am hiểu thủ đoạn giao tế. Suốt nửa năm tay, từ khi nhận được bản sao hợp đồng, Sở Ngôn vô số lần nửa đêm tỉnh lại, mất ngủ mà cầm bản hợp đồng kia ra xem — có lúc còn sẽ cầm tờ hôn thú kia lên nhìn.

Có khuất nhục, cho dù không nói ra nhưng nó trước sau vẫn cứ tồn tại ở đó. Sở dĩ y vẫn không đồng ý chuyện Hạ Bách Thâm thay đổi giấy hôn thú nguyên nhân cũng là như thế, bởi vì cho tới hiện tại y đều không quên được cảm giác nhục nhã khi lần đầu tiên mình nhìn thấy tờ giấy hôn thú này, nguyên chủ không thèm để ý là chuyện của nguyên chủ hiện tại phần hôn thú kia đã rơi lên người y thì chính là chuyện của y.

Nếu như nói, trước đó là hiệp ước của Hạ Bách Thâm và nguyên chủ, như vậy Sở Ngôn còn có thể hơi lý giải một chút. Thế nhưng hiện tại, Hạ Bách Thâm sau khi nhận thức y còn lừa gạt y, như vậy người bị lừa gạt không phải là nguyên chủ mà là bản thân y.

Càng buồn cười hơn chính là, y cư nhiên còn ngờ ngác tin tưởng.

Vừa nghĩ đến bộ dạng chính mình nửa đêm tỉnh giấc cầm hôn thú lên nhìn, Sở Ngôn thực sự cảm giác mình quá mức ngu xuẩn, ngu xuẩn đến khiến kẻ khác chê cười, ngu xuẩn đến y chỉ hận không thể dùng một trăm triệu tinh tệ đổi ra tiền xu, trực tiếp quăng vào mặt Hạ Bách Thâm.

Đương nhiên, đối với miếng thịt kia y vẫn là có hảo cảm, dù sao đã động lòng thích rồi cũng không có khả năng cải biến nhanh như vậy, Sở Ngôn cũng không phải một người có thể đơn giản động tình, càng không phải loại người có thể tùy tiện vong tình. Thế nhưng, hảo cảm là hảo cảm, thống hận là thống hận, cái gì gọi là vừa yêu vừa hận, Sở Ngôn hiện tại có thể cảm nhận vô cùng nhuần nhuyễn.

Giữa loại tâm lý thác loạn phức tạp này, Sở Ngôn quyết định thật nhanh, trước hết xử lý lửa giận của

mình đã, về phần sau đó sẽ như thế nào đó chính là chuyện về sau. Trên thế giới còn rất nhiều người yêu thích nhau lại không đến được với nhau, ai nói đã yêu thích nhất định phải thành đôi chứ? Chỉ ít trong lúc cơn giận của y còn cao hơn sự yêu thích, Sở Ngôn phi thường kiên định cho rằng mình sẽ không muốn gặp lại miếng thịt kia nữa.

Bất quá có một chuyện Hạ Bách Thâm thật ra đã đoán sai, Sở Ngôn sớm chạy tới tỉnh cầu A-17 cũng không phải vì né tránh anh, mà là để sớm ngày đắm mình vào công việc, cọi như giải sầu.

Đoàn phim Tinh Quang cũng chỉ vừa khởi động máy hôm qua, nam chính Đinh Thịnh còn chưa có mặt, bất quá nữ chính Lâm Phi đã đến rồi. Bạch Kỳ Nhiên vốn dĩ cũng có thể chờ tuần sau mới đến, thế nhưng khi anh nghe nói Sở Ngôn định hôm nay trình diện liền biểu thị ngày mai mình cũng sẽ có mặt, ngồi phi thuyền vũ trụ có tốc độ nhanh nhất mà đến.

Gia nhập đoàn phim sớm có chỗ tốt cũng có chỗ xấu. Chỗ tốt đó là có thể sớm làm tốt quan hệ với nhân viên đoàn phim và những diễn viên khác, đặt cơ sở cho quá trình quay chụp sau này. Mà chỗ hỏng chính là sẽ không có lịch quay chính thức, Sở Ngôn trên cơ bản chỉ là đứng bên cạnh xem trò vui, nhìn nữ chính và những nhân vật phụ khác biểu diễn.

Sở Ngôn không chỉ đến sớm mà còn mang theo một ít điểm tâm đặc sản của Thủ đô tinh, lại để Vu Đồng Đồng đi phân phát cho các thành viên đoàn phim, y rất nhanh chóng đã gia nhập vào đoàn thể, đồng thời cũng sớm thân thiết với Hàn lão.

Sau khi trao đổi một hồi, Hàn lão cười nói: “Cậu trai trẻ lại chịu gia nhập đoàn phim sớm như vậy cũng là hiếm có, đợi ngày mai Bạch Kỳ Nhiên cũng đến rồi, hai cậu liền xác định tạo hình trước đi. Cậu và cậu Bạch cùng có mặt hiển nhiên sẽ dễ làm tạo hình hơn, dù sao chúng ta cũng là quay phim tình cảm, vả lại gút mắt ái tình của cậu và cậu Bạch là quan trọng nhất, vậy nên tạo hình của hai cậu nhất định phải đủ hài hòa lại không mất đặc trưng.”

Sở Ngôn tự nhiên hiểu ý của Hàn lão, y cũng rất tôn sùng sự cẩn thận tỉ mỉ của ông cụ này đối với tác phẩm của mình.

Sở Ngôn cười nói: “Như vậy tốt quá, đợi ngày mai anh Tiểu Bạch đến con sẽ cùng anh ấy đi xác định tạo hình, nhân vật công tử lãng nhăng đó anh Tiểu Bạch tuyệt đối có thể đảm nhận được, Hàn lão cứ yên tâm.”

Hàn lão cười gật đầu: “Quần áo bên tổ phục trang chuẩn bị cho hai cậu không ít, tôi tin trình độ của hai cậu.”

Bởi vì trước giờ luôn theo đuổi mảng văn nghệ, vậy nên phim của Hàn Nhâm Văn hầu như không có doanh thu phòng vé đáng kể. Dù sao một bộ phim cho dù có thành tựu cao đến đâu, thu được nhiều giải thưởng hơn nữa, thế nhưng thị trường đại chúng cần nhất vẫn là tình cảm kịch liệt, đặc hiệu bắt mắt, nội dung hấp dẫn nhiều nút thắt chứ không phải kiểu ái tình văn nghệ.

Tất cả khán giả đều thừa nhận, phim điện ảnh của Hàn lão phi thường có nội hàm, thế nhưng bọn họ cũng đều cho rằng xem phim của ông quá mệt mỏi, dù sao phim văn nghệ vĩnh viễn không phải là chủ lưu đại

chúng, vì vậy doanh thu phòng vé thấp cũng là chuyện có thể hiểu được.

Mà bộ phim có doanh thu cao nhất của Hàn Nhấm Văn đã là chuyện của mười năm trước, bộ phim đó cũng đánh dấu lần đầu tiên ông thu được cúp Đạo diễn xuất sắc nhất của giải Kim Thịnh. Mượn hiệu ứng của giải Kim Thịnh, bộ phim này lập tức đột phá ba mươi tỷ doanh thu, đến nay cũng là quán quân phòng vé của dòng phim văn nghệ Hoa quốc.

Sở Ngôn suy tư một hồi, hỏi: “Hàn lão, theo con thấy đoàn phim của mình chuẩn bị rất nhiều phục trang, chỉ là trang phục cho chị Lâm Phỉ đã có hơn bảy tám mươi bộ, chất lượng mỗi bộ tựa hồ đều rất tốt.”

Hàn lão gật đầu: “Ừ, những phục trang này đều là mời những phòng thiết kế cao cấp làm riêng, vai của Lâm Phỉ là tiểu thư nhà giàu, những thứ này không thể bạc đãi. Bất quá cậu cũng đừng lo lắng, quần áo của cậu tuy rằng bề ngoài nhìn có chút phổ thông thế nhưng mặc lên sẽ rất thoải mái, hiệu quả thị giác cũng phi thường tốt.”

Sở Ngôn nghe vậy trong lòng khê động, nói: “Hàn lão, nhiều phục trang như vậy hẳn là tốn không ít tiền đi?”

Hàn Nhấm Văn cười nhẹ, nói: “Cũng không nhiều, lần này chúng ta huy động vốn đầu tư được tám mươi triệu, đóng phim mà, mấy thứ phục trang này là cơ bản nhất, trọng yếu nhất. Sở Ngôn, những loại tiền này không thể tiết kiệm, biết không? Đây là hiệu ứng hình ảnh vô cùng quan trọng.”

Sở Ngôn lập tức gật đầu nói phải.

Gặp được một vị đạo diễn chuyên nghiệp lại yêu nghề như vậy, tâm tình xấu cả ngày hôm nay của Sở Ngôn rốt cục chậm rãi tốt lên, giống như giữa trưa hè nóng nực chợt uống được một ngụm nước có gas mát lạnh, lửa giận dần dần bị tưới tắt, rốt cục cũng không tiếp tục âm thầm chửi bới tên lừa đảo vô sỉ Hạ Bách Thâm kia nữa.

Đợi đến tối, Lâm Phỉ quay xong màn cuối cùng, Sở Ngôn ở bên cạnh vẫn luôn quan sát một chút thói quen quay hình của Hàn lão. Đợi đến hôm sau khi y trở lại phim trường Bạch Kỳ Nhiên đã đến, đang đứng trước cửa phim trường không ngừng phát tay với y.

Bạch Kỳ Nhiên nói: “Sở Nghiên Nghiên, rốt cuộc có thể gặp cậu rồi, nhớ chết anh! Cậu có nhớ anh không?”

Sở Ngôn đến gần, vui vẻ quan sát người này một vòng từ trên xuống dưới, nói: “Nhớ anh? Tôi nhớ anh làm gì? Nhớ một kẻ cặn bã bỏ rơi tôi à?”

Bạch Kỳ Nhiên lập tức vô tội chớp chớp mắt, hai người vừa sống vai đi vào phim trường vừa nói: “Tiểu Ngôn em đã hiểu lầm anh rồi, nếu thật sự là anh, anh tuyệt đối sẽ không bỏ rơi em đi kết hôn với vị hôn thê gì gì đó đâu. Anh thực sự rất nhớ em nha! Từ sau khi Cực quang đóng máy anh và em chưa gặp được lần nào nữa, em cũng không liên hệ với anh, thực sự là khiến anh thương tâm quá mà.”

Xem bộ dạng đùa giỡn dở hơi của Bạch Kỳ Nhiên, Sở Ngôn cũng lười để ý, chỉ vút qua một cái trợn trắng cho đối phương rồi cất bước rời đi, Bạch Kỳ Nhiên lập tức chạy chậm đuổi theo. Đến lúc này nam 2 và nam 3 của đoàn phim Tinh Quang đều đã vào chỗ, dưới sự chỉ thị của nhân viên trang điểm bắt đầu xác định tạo hình.

Mà Sở Ngôn tự nhiên không biết, ngay lúc này, tại một khu sân bay tư nhân rộng lớn của Thủ đô tỉnh, một chiếc phi thuyền hắc sắc xinh đẹp đang chậm rãi cất cánh nhanh chóng lao vút vào tầng mây, xuyên qua lớp khí quyển của Thủ đô tỉnh, thẳng tắp hướng về phía tỉnh cầu điện ảnh A-17.

Chiếc phi thuyền này là chiếc có tốc độ nhanh nhất mà Hạ Bách Thâm sở hữu, từ Thủ đô tỉnh đến tỉnh cầu điện ảnh A-17 chỉ tốn vài giờ đồng hồ mà thôi.

75. Chương 75

Bộ phim Tinh Quang này cải biên từ một câu chuyện có thật, nhưng trong chi tiết vẫn là có cải biên chút ít.

Toàn bộ câu chuyện tổng cộng chia làm hai mạch chính, một trong số đó là nội dung quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, chàng trai nhà nghèo vượt qua khó khăn đạt đến thành công, cuối cùng cưới tiểu thư nhà giàu xinh đẹp. Tuy rằng cốt truyện chính nhằm chán không chịu nổi, thế nhưng tuyến tình cảm lại hết sức phong phú, trải qua rất nhiều khúc chiết mới có thể tu thành chính quả, vậy nên cũng rất có điểm nhìn.

Kỳ thực loại chuyện này kể ra tựa hồ cũng không quá cũ kỹ, bất quá chỉ cần tỉ mỉ hồi tưởng một chút, trong lịch sử quả thực có rất nhiều câu chuyện tương tự, tỷ như Tư Mã Tương Như nghịch tập, cuối cùng cưới được Trác Văn Quân, lại tỷ như Lưu Bang nghịch tập cuối cùng lấy Lữ Trĩ.

Một bộ phim tình cảm rốt cục là tốt là xấu quan trọng ở phần đáp nặng và biểu đạt, chỉ cần là phim tình cảm được Hàn Nhâm Văn quay chụp, cho dù cốt truyện có sến sẩm tới đâu cũng sẽ khiến người ta cảm động.

Mà ở một đầu mối khác, câu chuyện của Sở Ngôn và Bạch Kỳ Nhiên lại quá mức sáo mòn. Nhân vật của Sở Ngôn gọi Tô Ngọc Quang, là một họa sỹ phái ấn tượng trứ danh của Hoa quốc hơn ba trăm năm trước, vị họa sỹ này thích dùng màu sắc ôn nhuận, bút pháp nhấn nhay, mỗi một bức tranh đều tràn đầy sáng lạn và tươi đẹp, khiến người xem trong lòng sung sướng.

Mà câu chuyện bình sinh của vị họa sỹ này cũng khiến người ta không khỏi thở dài, lúc ông được sáu tuổi sau một cơn bạo bệnh sốt cao khiến trí lực đình chỉ phát triển, từ đó về sau tâm trí mãi mãi chỉ là một đứa trẻ bảy tuổi. Thế nhưng sau khi vị họa sỹ này qua đời, tất cả bạn bè của ông đều nói: “Cậu ấy là một người rất tốt, rất hiền lành, một người ngốc đến mức khiến người ta không ai đành lòng lừa dối.”

Nhưng mà, vẫn có người lừa gạt cậu, hơn nữa còn là lừa cả đời, đó chính là nhân vật Bạch Kỳ Nhiên thủ diễn, Hứa Dịch Thư.

Tô Ngọc Quang quen Hứa Dịch Thư trong một buổi đấu giá từ thiện, khi đó Tô Ngọc Quang còn chưa thành danh, họa phẩm cũng không bán được bao nhiêu tiền, bất quá Hứa Dịch Thư lại trả một con số rất cao, vậy nên Tô Ngọc Quang liền cùng anh họ bước đến nói lời cảm ơn.

Sự ngây thơ và tinh khiết của Tô Ngọc Quang hấp dẫn Hứa Dịch Thư, vị công tử phong lưu này lập tức triển khai theo đuổi, dựa theo cách nói của hắn, hắn hoàn toàn không thêm để ý vấn đề trí lực của đối phương, chỉ cảm thấy vị họa sỹ này đặc biệt xinh đẹp, đặc biệt đáng yêu. Tô Ngọc Quang tự nhiên không phải đối thủ của kẻ già đời tình trường như Hứa Dịch Thư, rất nhanh đã luân hãm.

Chỉ số thông minh của Tô Ngọc Quang chỉ có sáu tuổi, thế nhưng trái tim đã sống được mười chín năm. Cậu cũng không biết như vậy có phải là yêu hay không, thế nhưng cậu rất muốn ở cùng Hứa Dịch Thư, thậm chí vì đối phương làm ra rất nhiều việc ngốc.

Tựa như nửa đêm không có xe buýt, Tô Ngọc Quang một đường đi bộ đến trước khu nhà của Hứa Dịch Thư, cả người đều bị mưa thấm ướt, thế nhưng khi Hứa Dịch Thư mở cửa ra cho cậu, Tô Ngọc Quang lại mỉm cười tươi rói nâng chiếc bánh kem trong tay lên, chiếc bánh kem nhỏ này được bảo hộ rất tốt, không bị vướt chút nước mưa nào, cậu nghiêm túc nói: “Thư Thư, anh cũng ăn nào, rất ngon.”

Việc này được ghi trong quyển truyện ký của Tô Ngọc Quang, quyển sách mà sau khi cậu qua đời Hứa Dịch Thư đã vì cậu viết ra, trong đó đã kể không ít những mẫu chuyện như thế.

Hứa Dịch Thư không cho Tô Ngọc Quang được một kết cục hoàn mỹ, vì sự nghiệp hắn đã kết hôn với con gái của đối tác, đồng thời cắt đứt quan hệ cùng Tô Ngọc Quang vào năm hai mươi sáu tuổi. Từ đó mỗi người một ngã, cho đến tận cuối đời cũng không từng gặp gỡ một lần.

Cuộc đời của Tô Ngọc Quang rất ngắn ngủi, bất quá chỉ có ba mươi sáu năm, mà sau khi ông qua đời, Hứa Dịch Thư nhiều lắm cũng chỉ vừa bốn mươi hai tuổi, thế nhưng lúc hắn xuất hiện trong lễ tang của vị họa sỹ kia, mái tóc trên đầu đã lấm tấm hoa râm, cả người hốt nhiên như già hơn hai mươi tuổi.

Chỉ là, cho dù hiện tại hắn có si tình đến đâu, trong suốt mười sáu năm cuộc đời từ khi Tô Ngọc Quang hai mươi tuổi Hứa Dịch Thư cũng chưa từng xuất hiện thêm một lần nào. Mà đáng buồn nhất chính là, vị họa sỹ ấy chưa từng oán trách người yêu mình kết hôn cùng kẻ khác, trong họa phẩm của ông vĩnh viễn chỉ có lòng biết ơn và sự cảm kích, sự ngưỡng mộ và ngợi ca vẻ đẹp của thế giới, khiến người xem cảm thụ ấm áp vô tận.

Lúc đầu Hàn lão cũng không nghĩ để Sở Ngôn sắm vai Tô Ngọc Quang, tuy rằng ngoại hình Sở Ngôn phi thường phù hợp yêu cầu, thậm chí nếu so với những di ảnh để lại thì hai người có thể nói giống nhau đến kỳ lạ. Thế nhưng trước giờ những vai Sở Ngôn diễn dịch nếu không phải sở hữu trí lực tuyệt đỉnh thì đều là thủ đoạn độc ác, cùng với nhân thiết của Tô Ngọc Quang tuyệt nhiên không phù hợp.

Bất quá Chu Hòa Huy đã lựa chọn bộ phim này cho Sở Ngôn, mà Sở Ngôn còn chính tay viết một phong thư tự đề cử cho Hàn lão.

Nhân vật này Chu Hòa Huy hoàn toàn không phán đoán sai, là một người nhược trí, một người nhược trí

chân chính. Cậu không chỉ là một người nhược trí trên phương diện thông minh, mà trên phương diện ái tình cũng là ngây ngốc đến tận cùng. Sở Ngôn chưa từng diễn qua nhân vật như vậy, thế nhưng y lại hy vọng mình có thể tự thử thách mình một lần, đồng thời cũng có tự tin sẽ diễn tốt Tô Ngọc Quang trong lòng Hàn lão.

Đợi Bạch Kỳ Nhiên cũng xuất hiện, phương diện tạo hình liền chính tức bắt đầu.

Bởi vì các nhân vật lịch sử này cũng mới cách đây hơn kém ba trăm năm, vậy nên một ít tư liệu hình ảnh và văn tự đều được bảo tồn rất hoàn hảo. Nhân viên trang điểm dựa theo hình tượng thật của Tô Ngọc Quang và Hứa Dịch Thư chế tác phục trang cho Sở Ngôn cùng Bạch Kỳ Nhiên, đồng thời trên phương diện tạo hình cũng cố hết sức hoàn nguyên hình ảnh, đắp nặn ra một Tô Ngọc Quang chân chính, một Hứa Dịch Thư sống động.

Sau khi thay phục trang và kiểu tóc, Sở Ngôn liền có vẻ ôn nhuận nhu hòa đi rất nhiều, nhân viên trang điểm lại dùng kỹ thuật no makeup makeup lợi dụng ngũ quan hoàn mỹ của Sở Ngôn tạo thành ảo giác mềm mại. Nếu như trước đó Sở Ngôn giống một viên kim cương sáng rõ góc cạnh, như vậy hiện tại y giống như một miếng phấn thủy quang hoa nội liễm.

Hình tượng của Sở Ngôn khiến Hàn lão phi thường hài lòng, thế nhưng sau khi Bạch Kỳ Nhiên xuất hiện ông càng cả kinh, thốt ra: “Thực sự là quá giống rồi!”

Sở Ngôn nghe vậy cũng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Bạch Kỳ Nhiên đang mặc một bộ âu phục hư nhân màu đỏ sẫm, áo ngoài không cài nút, sơmi trắng bên trong cũng để ngỏ hai nút trên cùng, để lộ cơ bắp hài hòa rắn chắc.

Bạch Kỳ Nhiên vừa nghe được khen liền cười toe toét lộ hàm răng trắng, đắc ý nói: “Tự nhiên là giống rồi.”

Sở Ngôn cũng cười nhẹ ra tiếng: “Rất giống cái gì? Giống tên căn bã sao?”

Bạch Kỳ Nhiên lập tức im bặt.

Không thể không nói, tuy rằng tính cách của Bạch Kỳ Nhiên tương đương phản nghịch tùy tiện, thế nhưng trên phương diện diễn xuất vẫn là rất có bản lĩnh. Sau khi xác định tạo hình xong, Sở Ngôn và Bạch Kỳ Nhiên liền cùng nhau quay chụp vài bộ ảnh, hai người rõ ràng không có giao lưu nhiều nhưng khi hợp tác lại rất nắn ý, Bạch Kỳ Nhiên còn không ngừng lái nhải: “Yên tâm đi Tiểu Ngôn, anh không phải loại người như Hứa Dịch Thư, chắc chắn sẽ không bỏ lỡ cậu, anh đối với cậu chính là tình yêu chân chính đấy!”

Sở Ngôn nghe vậy liền nhướn mày: “Tôi thế nhưng nghe nói có người nào đó từng trả lời phỏng vấn rằng thích người cao hơn mình, tuổi tác cũng nên lớn hơn một chút, tốt nhất là anh tuấn đẹp trai có hương vị đàn ông?”

Nụ cười trên mặt Bạch Kỳ Nhiên có chút cứng đờ: “Ha ha, ai đã nói vậy?”

Sở Ngôn trịnh trọng nói: “Là một nam diễn viên phi thường đẹp trai, phi thường quyền rũ cũng phi thường xuất sắc đã nói.”

Bạch Kỳ Nhiên biến sắc: “Ừ, đúng là anh nói.”

Hai người nhìn nhau cười.

Đến lúc này, Bạch Kỳ Nhiên cuối cùng cũng không còn miệng đầy đùa giỡn, trái một câu ‘anh thích em’ phải một câu ‘em là tình yêu đích thực của anh’ nữa. Dù sao quan hệ của anh và Sở Ngôn cũng đã rất thân thiết rồi, lại tiếp tục vui đùa kéo quan hệ như vậy cũng không còn ý nghĩa gì, huống chi toàn bộ người của giới giải trí đều biết, hóa ra quan hệ của Sở Ngôn và Hạ Bách Thâm chính là như vậy.

Sở Ngôn tự nhiên không biết suy nghĩ trong lòng Bạch Kỳ Nhiên, thế nhưng y lại biết đối phương không có ác ý với mình.

Hai người chụp ảnh tạo hình xong liền kết thúc công việc hôm nay, Bạch Kỳ Nhiên còn phải đi thu dọn hành lý mà Sở Ngôn lại lưu tại trường quay tiếp tục xem xét học tập, thuận tiện dung nhập đám đông.

Bất quá lúc này, ngay khi đoàn phim đang nghỉ trưa tạm dừng công tác, có một nhân viên bước nhanh đến trước mặt Sở Ngôn, nói: “Sở Ngôn, bên ngoài có người tìm cậu.”

Sở Ngôn hơi sững sốt, bất quá rất nhanh đã tìm được đáp án. Y nói cảm ơn nhân viên công tác xong, cự tuyệt yêu cầu đi cùng của Chu Hòa Huy, tự mình rời khỏi phim trường, rất nhanh đã thấy Hạ Bách Thâm đang đứng chờ dưới một hàng cây ngân hạnh cách đó không xa.

Tuy rằng bây giờ mới vào tháng ba, thế nhưng thời tiết của tỉnh cầu A-17 lại sớm bị đoàn phim Tỉnh Quang điều chỉnh thành trời thu, lá ngân hạnh cũng theo đó bị nhuộm thành sắc vàng kim rực rỡ, từng phiến lá đong đưa theo gió chậm rãi đáp xuống mặt đất, phô thành một lớp thảm dày.

Hạ Bách Thâm mặc một cái áo khoác mỏng màu đen, đứng dưới hàng cây, hai tay cắm trong túi áo khoác, ngược mắt chăm chú nhìn sang.

Trên gương mặt thâm túy anh tuần kia không có một tia dao động, anh nhìn thiếu niên từng bước tiến đến bên cạnh, sau đó hơi nhướn mày, hỏi: “Tôi nghĩ em sẽ không đồng ý gặp tôi?”

Sở Ngôn cũng chợt mỉm cười: “Vì sao không gặp?”

Hạ Bách Thâm nói: “Không phải em gửi tin nhắn đó cho tôi sao?”

Sở Ngôn bước tới trên một bậc thang, cậu dẫm vài bậc, cúi đầu nhìn về phía Hạ Bách Thâm, hỏi ngược lại: “Tôi là người ngây thơ như vậy sao?”

Hạ Bách Thâm cũng thấp giọng cười ra tiếng: “Không ngày thơ sẽ trả tiền lại cho tôi?”

Nói đến vấn đề này, Sở Ngôn không lên tiếng, thế nhưng Hạ Bách Thâm lại sửa thành thần sắc nghiêm túc, nói: “Là vay tiền ai để trả cho tôi? Lúc em đến Thiên Thịnh không có tiền để dành, một năm nay em đi quay phim để dành nhiều lắm cũng chỉ hơn mười triệu, em không trả nổi tiền cho tôi. Tôi sẽ chuyển tiền về cho em, việc giấy hôn thú tôi cũng tìm người sửa lại, chuyện này coi như xong đi.”

Sở Ngôn cũng không để ý đến anh, từ trên cao nhìn xuống: “Anh cho rằng tôi đang nói đùa?”

Màu mắt của Hạ Bách Thâm tối sầm: “Em không nói đùa.”

Sở Ngôn mỉm cười: “Thế nhưng Hạ Bách Thâm, anh một mực gạt tôi.”

Hạ Bách Thâm trầm mặc một lát, nói: “Chuyện gạt em đúng là do tôi có lỗi, thế nhưng em thật sự không có chuyện gạt tôi sao? Nói ví dụ như em rút cuộc vì sao quên việc chúng ta đã kết hôn, còn có hợp đồng nữa. Lại ví dụ như.....” Thanh âm chợt dừng lại, Hạ Bách Thâm ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt của Sở Ngôn, ngữ điệu mang cười: “Em đến nay còn chưa nói với tôi câu này, em thích tôi.”

Sở Ngôn cơ bản không để ý những lời tán tỉnh của người đàn ông này, tuy rằng đẳng cấp đã tiến bộ hơn một chút, nghe vào trong tai y cũng là có chút nhột nhột. Thế nhưng cơn giận của y thủy chung đều giấu trong lòng, không thể chỉ nói tiêu tan là tiêu tan.

Sở Ngôn chợt cười một tiếng, hỏi: “Hạ tiên sinh, thái độ của người nói xin lỗi là như vậy sao?”

Hạ Bách Thâm nhướn mày: “Vậy thì nên làm thế nào?”

“Khóc một chút cho tôi xem.”

Hơn hai tháng trước, Sở Ngôn cũng đã nói một câu như vậy, sau đó Hạ Bách Thâm lập tức giả vờ thiếu chút nữa rơi nước mắt. Khi ấy Sở Ngôn bỗng nhiên chủ động hôn anh, không thật sự để nước mắt anh rơi xuống. Nghĩ vậy, Hạ Bách Thâm tựa hồ nhận ra vài chuyện, anh im lặng một lát, rất nhanh, một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

Một người đàn ông tuần mỹ ưu nhã ngẩng đầu nhìn bạn, khóe mắt rơi lệ. Tình cảnh này quả thực rất đẹp, thế nhưng Sở Ngôn lại chậm rãi híp mắt lại, sau đó cười khê: “Ván cược kết thúc, Hạ Bách Thâm, anh thiếu tôi ba việc.”

Hạ Bách Thâm hơi sửng sốt, sau đó rốt cục nhớ lại chuyện cá cược hơn nửa năm trước.

Sự kiện kia đã cách quá xa, trong thời gian nửa năm này Sở Ngôn chưa từng nhắc lại nên anh cũng hoàn toàn quên mất. Khi đó Sở Ngôn đã nói ‘Tôi sẽ khiến anh vì tôi rơi lệ một lần’, mà hôm nay Hạ Bách Thâm

thật sự đã khóc, như vậy a cũng thua rồi, từ nay về sau thiếu đối phương ba việc.

Lúc này, tiếng cười của Sở Ngôn chậm rãi dừng lại, y nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt, đột nhiên mở miệng: “Chuyện đầu tiên tôi đã nghĩ ra, Hạ Bách Thâm, tôi muốn ly hôn.”

Lời này giống như hòn đá rơi vào hồ nước, trong nháy mắt gợn lên từng đợt sóng xôn xao không dứt. Hạ Bách Thâm không lên tiếng, chỉ dùng đôi mắt đen kịt u tĩnh nhìn Sở Ngôn, đồng tử càng lúc càng thâm thúy, thần sắc cũng càng lúc càng âm trầm.

Đến cuối cùng, Hạ Bách Thâm chợt cười nhẹ một tiếng: “Sở Ngôn, đây là lần đầu tiên tôi thua.”

Sở Ngôn lai lơ dềnh ngược mắt: “Ồ, vậy sao?”

Hạ Bách Thâm híp mắt: “Đúng vậy.”

Sở Ngôn không thèm để ý đến sự tức giận được đối phương áp xuống dưới vẻ ngoài bình tĩnh, y thoải mái nhún vai, cười nói: “Chuyện gì cũng có lần đầu tiên, Hạ tiên sinh, tôi rất vui vì có thể chiếm được lần đầu tiên này của anh. Tôi cảm thấy anh hẳn là nên vinh hạnh, dù sao tôi cũng không phải kẻ có lòng tham không đáy, yêu cầu của tôi rất đơn giản, đó chính là ly... này”

Người đàn ông chợt vươn tay kéo thiếu niên vào trong lòng.

Tay trái của Hạ Bách Thâm lập tức đặt lên ót Sở Ngôn, khiến cậu bất đắc dĩ cúi đầu, mà tay phải của anh cũng gắt gao cố định hông của cậu. Sức lực mạnh đến mức quả thực chỉ hận không thể xác nhập người này vào trong thân thể.

Sự ái muội thăm lặng lan rộng, ban đầu Sở Ngôn có chút kinh ngạc, thế nhưng tiếp đó y lại không hề chống cự, thậm chí còn chủ động mút lấy đôi môi của Hạ Bách Thâm, đầu lưỡi linh hoạt khiêu vũ cùng đối phương, tiếng bọt nước tươi đẹp nhẹ nhàng vang lên, Sở Ngôn cũng nhanh chóng ôm lấy vai Hạ Bách Thâm, dùng sức đáp lại.

Nói là hôn, kỳ thực càng giống một hồi giằng co. Hai người tuy rằng đều là tay mới thế nhưng kỹ năng đều không tệ, người đàn ông vươn đầu lưỡi điên cuồng quét qua từng tác lãnh thổ trong khoang miệng thiếu niên, chiếm đoạt xâm lược, khiến Sở Ngôn nhịn không được phát ra tiếng than nhỏ vụn. Mà trong lúc đó, Sở Ngôn cũng mãnh liệt hôn trả lại, khiến nhiệt độ giữa hai người lần nữa dâng cao.

Đến cuối cùng, hai người cùng nhau kết thúc cuộc chiến này, cái trán tựa vào nhau, Sở Ngôn nhẹ nhàng thở dốc, Hạ Bách Thâm cũng không nhịn được khát vọng lan tràn, bất quá đều bị anh đè xuống.

Đến cuối cùng, Sở Ngôn chợt nói một câu: “Tôi thích anh.”

Thân thể Hạ Bách Thâm cứng đờ ngẩng đầu lên nhìn Sở Ngôn, thế nhưng chợt thấy đôi mắt thiếu niên híp lại lạnh lẽo nhìn về phía mình, phảng phất người vừa nói ra câu kia không phải cậu. Mà ngay giây tiếp theo, Sở Ngôn hơi cong môi mỏng, để lộ nụ cười lãnh đạm, cậu đứng ở vị trí cao hơn Hạ Bách Thâm mi mắt khẽ rũ, khí thế đường hoàng bá đạo chói mắt tựa thái dương.

Cậu gần từng chữ, nói: “Hạ Bách Thâm, ly hôn đi.”

76. Chương 76

“Hạ Bách Thâm, ly hôn đi.”

Người đàn ông lập tức trợn to mắt nhìn thiếu niên trước mặt, chỉ thấy Sở Ngôn lúc này đang đứng trên bậc thang cúi đầu nhìn xuống, thần sắc trịnh trọng, trong ánh mắt không hề mang theo một chút do dự nào, bộ dáng này khiến trong lòng Hạ Bách Thâm hơi có chút đau đớn. Anh cũng không biết đây là loại tư vị gì, chỉ cảm thấy trái tim nhói lên hết như bị kim đâm, áp lực nặng nề tựa hồ có một tảng đá to lớn đè lên lồng ngực.

Ánh mắt Hạ Bách Thâm sâu thẳm, do dự hồi lâu mới mấp máy môi muốn lên tiếng, thế nhưng ngay khi đó Sở Ngôn chợt nhếch khóe miệng, để lộ nụ cười xinh đẹp sáng lạn.

“Ly hôn xong chúng ta lại nói chuyện yêu đương đi.”

Thanh âm nhu hòa thế nhưng lại mang theo một tia khẳng định không cho phép cự tuyệt.

Hậu tố của ‘Tôi thích anh’ vốn dĩ không nên là ‘biệt ly’ cũng càng không nên là ‘ly hôn’. Trong thoáng chốc phảng phất xuân về hoa nở, gió mát ngày thu cũng trở nên dịu nhẹ hơn nhiều, cơn gió thổi nhẹ lên tóc Sở Ngôn để lộ vầng trán no đủ.

Nếu như nói một khắc trước trong lòng Hạ Bách Thâm có bao nhiêu nôn nóng, như vậy giờ khắc này mọi thứ trước mặt anh liền trở nên sáng rọi trong trẻo. Thậm chí vừa rồi anh đã lên kế hoạch xong phải dùng phương thức gì mới có thể cột thiếu niên này vào bên cạnh mình, thế nhưng hiện tại hết thảy đều đã trở thành không cần thiết.

Hai người nhìn nhau một hồi, Hạ Bách Thâm chợt kéo nhẹ khóe môi: “Đây chính là dự tính của em ngay từ đầu?”

Sở Ngôn lại có chút dừng dừng: “Đây cũng không phải dự tính ban đầu, chỉ là tôi cảm thấy nếu như anh thực sự có thể thực sự vì tôi bỏ qua công việc, hơn nữa chạy thẳng tới đây thì cũng xem như có chút thành ý. Chuyện anh gạt tôi suốt một năm nay, tôi liền xem như bỏ qua 10%.”

Hạ Bách Thâm nhú mày, thấp giọng hỏi: “Chỉ có 10%?”

“Anh còn muốn nhiều ít?” Sở Ngôn khẽ hừ mũi, y nhìn người đàn ông trước mặt từ trên xuống dưới từ trái qua phải vài lượt, sau đó cười lạnh nói: “Hạ Bách Thâm ơi Hạ Bách Thâm, anh đúng là lợi hại, một hiệp ước như vậy cũng có thể làm giả ra được, mà tôi cũng cứ thế tin anh. Anh đúng thật khiến tôi bội phục sát đất.”

Lúc Sở Ngôn nói lời này vẫn đang đứng trên nấc thang, từ trên nhìn xuống bao quát người đàn ông tuần mý kia. Trước giờ đều là Hạ Bách Thâm mượn ưu thế chiều cao nhìn xuống y, vậy nên đến khi Sở Ngôn chiếm lấy cao điểm bất chợt có chút thoải mái không thể nói, ít nhất cũng coi như vượt qua người đàn ông kia một lần.

Thế nhưng Hạ Bách Thâm tự nhiên không có khả năng thuận theo ý muốn của y, rất nhanh cũng bước lên bậc thang, đứng bên cạnh Sở Ngôn hỏi: “Tôi rất hiếu kỳ, còn 90% còn lại nên bù đắp thế nào?”

Sở Ngôn cười khẽ một tiếng, lại bước thêm một bậc: “Anh đoán xem.”

Hạ Bách Thâm cũng bước theo: “Đoán không được, không bằng em nói cho tôi biết là được rồi?”

Sở Ngôn tiếp tục lên thêm bậc nữa: “Khi anh yêu đương sẽ hỏi đối phương thích cái gì sao? Chẳng lẽ không phải tự mình đoán lấy?”

Hạ Bách Thâm cũng tiến sát theo, vô cùng thẳng thắn nói: “Tôi chưa từng yêu đương với ai cả.”

Sở Ngôn: “...”

Hạ Bách Thâm nhìn bộ dạng này của y, chợt bừng tỉnh: “Ồ, hóa ra em cũng chưa từng yêu đương.”

Sở Ngôn lơ đãng hỏi ngược lại: “Vậy cho nên, không muốn sao?”

Hạ Bách Thâm trịnh trọng nghiêm túc lắc đầu, giọng điệu thành khẩn nói: “Kỳ thực em nên tha thứ cho tôi nhiều một chút, tôi từ đầu tới cuối chỉ có một mình em, trước khi gặp em chưa từng dính dáng đến bất luận kẻ nào, sự chung thủy này có thể cảm động trời đất, chẳng lẽ không thể cảm động được em.”

Lời tâm tình này nói có chút quá thấp điểm, bất quá lại đủ khôi hài, Sở Ngôn trước giờ chưa từng thấy Hạ Bách Thâm ‘thâm tình’ như vậy, ngược lại không nhin được mà cười phì ra tiếng. Y giơ chân lên lần nước tiến thêm một bậc thang, ngay khi Hạ Bách Thâm cũng chuẩn bị cất bước theo y lại dùng tay giữ vai đối phương lại.

Hạ Bách Thâm ngẩng đầu, Sở Ngôn cúi đầu.

Dưới ánh mặt trời rực rỡ, chỉ thấy thiếu niên cong cong khóe môi, trên gương mặt tinh xảo tú lẫm chợt hiện ra nụ cười tùy tiện, mà nụ cười này lại khiến Hạ Bách Thâm bị chói đến hơi nheo mắt lại. Sở Ngôn chợt cúi đầu đặt nhẹ lên môi Hạ Bách Thâm một nụ hôn, lại không cho người nọ có cơ hội khiến nụ hôn kia sâu hơn mà lập tức rời đi.

“Hạ Bách Thâm, chuyện yêu đương này phải để ý thiên thời địa lợi nhân hòa, hơn nữa cũng chia làm ba giai đoạn trước, trong và sau. Hiện tại anh nghĩ chúng ta đang ở giai đoạn nào?”

Hạ Bách Thâm rất đương nhiên nói: “Chúng ta đã kết hôn, là vợ chồng được pháp luật công nhận, thuộc về giai đoạn cuối cùng.”

Sở Ngôn lại nhướn mày: “Ly hôn đi?”

Hạ Bách Thâm giả vờ kinh ngạc hỏi: “Thật muốn ly hôn?”

Sở Ngôn nghiêm túc gật đầu: “Ly.”

Lại trở về đề tài này, nụ cười trên mặt Hạ Bách Thâm nhạt dần, thần sắc nghiêm túc hỏi: “Thực sự?”

Sở Ngôn hơi hất cằm: “Hạ Bách Thâm, anh thực sự muốn bảo trì quan hệ hôn nhân này sao? Cho dù đây không phải cuộc hôn nhân do tôi và anh cùng quyết định? Người sẽ cùng đi với anh là tôi, giai đoạn đầu của tình yêu là một bên theo đuổi một bên, giai đoạn thứ hai là cùng nhau chung sống, cuối cùng mới là đi vào hôn nhân điện phủ. Tôi nghĩ, tôi muốn cùng anh yêu đương.”

Loại chuyện như tổ tình này, trước đây Hạ Bách Thâm đã làm, mà hiện tại Sở Ngôn cũng đang làm.

Y bây giờ tuy rằng còn đang giận người đàn ông trước mặt, thế nhưng y cũng sẽ không thật sự cứ thế vứt bỏ đối phương, không tiếp tục liên hệ, không cho nhau thêm cơ hội nào nữa. Đây là những việc chỉ xảy ra trong tiểu thuyết sến súa, tức giận là một chuyện thế nhưng sau này còn tiếp tục với nhau không lại là chuyện khác, chỉ ít cũng nên cho đối phương một cơ hội, càng là cho mình thêm một cơ hội.

Hơn nữa, trong những lời này Sở Ngôn còn ám chỉ vài thứ với Hạ Bách Thâm.

Giống như vừa rồi của Hạ Bách Thâm, Sở Ngôn cũng có rất nhiều việc gạt anh, thế nhưng hiện tại Sở Ngôn lại nói ra một ít chuyện vốn không nên nói. Yêu một người chính là yêu bản thân người đó, Sở Ngôn tin tưởng ánh mắt của mình cũng tin Hạ Bách Thâm.

Ảnh hưởng của những lời này đến Hạ Bách Thâm tuyệt đối là đủ lớn, thế nhưng sau khi kết thúc khoảnh khắc khiếp sợ anh liền bình tĩnh xuống, thậm chí phi thường bình tĩnh gật đầu, trong đôi mắt đen kịt ảnh ngược vóc dáng cao ráo của Sở Ngôn.

Hạ Bách Thâm nhìn thiếu niên trước mặt, rõ ràng chỉ là một thoáng chốc nhưng lại tựa như cả thế kỷ.

Một lúc lâu sau, anh nói: “Được, chúng ta ly hôn.”

Chỉ một giờ sau, trợ lý Lâm liền đưa đến một giấy chứng nhận ly hôn đến trước mặt Sở Ngôn. Tờ giấy ly hôn này phía nhà trai vẫn liệt là ‘Ẩn Danh’, mà phía còn lại vẫn viết là bên nữ. Hạ Bách Thâm đem tờ giấy kết hôn nguyên bản chuyển thành ly hôn, không có một tia biến động, ban đầu như thế nào thì hiện tại hết như thế, trọn vẹn trả lại cho Sở Ngôn.

Hành động này phẳng phất tuyên cáo chung kết một đoạn quan hệ, kết thúc đến vô cùng triệt để, cũng tựa hồ đang biểu thị có một quan hệ mới sắp bắt đầu.

Từ hôm nay, Sở Ngôn bỏ ra số tiền một trăm triệu, người đeo món nợ tám mươi triệu tinh tẻ để bắt lấy sự kết thúc của một phần hôn nhân chưa từng thuộc về mình. Từ giờ khắc này, y rốt cục thoát khỏi một phần hiệp ước hôn nhân không mong muốn, có thể dùng quan hệ bình đẳng nói chuyện yêu đương cùng người mình thích.

Đương nhiên, sau khi Sở Ngôn nhận lấy giấy ly hôn, Hạ Bách Thâm vốn tưởng hai người có thể vui vui vẻ vẻ nói chuyện yêu đương rồi, bất quá Sở Ngôn lại trực tiếp hất cái móng heo của anh đi trong ánh mắt kinh ngạc của trợ lý Lâm, cười hỏi: “Hạ tiên sinh, vậy nên hiện tại anh đang dùng thân phận gì đến đây tìm tôi?”

Hạ Bách Thâm theo bản năng định nói ‘Chồng của em’, thế nhưng anh còn chưa mở miệng chợt nghẹn lại.

Lông mày của Sở Ngôn giương lên, bình tĩnh ung dung nói: “Giai đoạn đầu của yêu đương là một bên theo đuổi một bên, Hạ tiên sinh, hiện tại tôi còn 90% tức giận nha, anh lại muốn lướt qua giai đoạn đầu trực tiếp tiến vào giai đoạn sau, thật cho rằng bầu trời sẽ rớt bánh nhân thịt xuống?”

Hạ Bách Thâm nhất thời bật cười.

Sau đó, Hạ Bách Thâm còn muốn tiến hành động tác thân mật vài lần, bất quá khiến anh thất vọng rồi, thiếu niên lúc này còn nói ‘Tôi thích anh, chúng ta yêu đương đi’ cứ nhiên thật sự không thêm để ý tới anh, hơn nữa còn nâng cao cái cằm nhỏ kiêu ngạo, phẳng phất trở thành một chú chim công ngạo mạn mỹ lệ, dương dương đắc ý nhìn anh

Sợ rằng ngay cả Sở Ngôn cũng không phát hiện, từ sau khi nhận được lấy ly hôn, thái độ của mình đối với Hạ Bách Thâm càng thêm tùy ý rất nhiều. Bởi vì hiện tại y đã không còn thiếu đối phương cái gì nữa, vậy nên y rất cao hứng, cũng không có lý do gì kèm chế sự cao hứng này.

Mà bộ dáng này trong mắt Hạ Bách Thâm lại là vừa yêu vừa hận, cảm thấy đúng là kiêu ngạo đến khả ái lại cảm thấy quá mức ngông nghênh. Trong lúc nhất thời, Hạ Bách Thâm cũng chỉ có thể lưu lại tình cầu A-17, tiến hành đại kế ‘phục hôn’ của mình.

Bất quá tối hôm đó, Hạ Bách Thâm lại nhận được điện thoại từ Hạ lão gia tử.

Trong ảnh giả lập, Hạ lão gia tử nước mắt tung hoành, không ngừng dùng khăn lau mắt còn vô cùng đau đớn nói: “Mày sao lại ly hôn hả? Sao có thể ly hôn chứ? Hạ Bách Thâm, mày rốt cuộc là muốn làm gì? Kết hôn cũng là mày muốn kết, hiện tại ly hôn cũng là mày chủ động ly, thẳng nhai như mày vì sao không khiến người khác bớt lo như vậy hả! Mày muốn cháu cố của ông đến khi nào mới có thể ra đời!”

Một chuỗi dài lời nói, chỉ có một câu cuối cùng là trọng điểm.

Hạ Bách Thâm uống một hộp cà phê, cúi đầu xử lý công việc, tùy tiện để Hạ lão gia tử thâm tình diễn kịch.

Đại khái diễn được năm phút đồng hồ, Hạ lão gia tử khóc đến mắt cũng khô rồi, không nhịn được vẫy tay ra hiệu cho lão quản gia mang thêm một hộp nước mắt nhân tạo đến, nào ngờ Hạ Bách Thâm lại canh đúng lúc này ngẩng đầu lên, nói: “Không giả vờ nữa?”

Hạ lão gia tử cười gượng hai tiếng, không hề hé răng.

Gương mặt Hạ Bách Thâm nhìn không ra vui buồn, cứ thế nhìn Hạ lão gia tử, nói: “Con và Sở Ngôn sẽ hàn gắn lại, chuyện này ông không cần quan tâm. Về phần cháu cố của ông, con sẽ cố gắng, thế nhưng con không cho rằng trong vòng một năm chuyện này có thể thực hiện. cuối cùng, ông nội, đây là lần cuối cùng còn nói với ông...không, là lần cuối cùng cảnh cáo ông. Con thích Sở Ngôn, em ấy cũng thích con, thế nhưng hiện tại bọn con đã ly hôn, mà nguyên nhân trực tiếp của chuyện này là ông, hiện tại con rất không cao hứng, vậy nên con hy vọng ông nên biết sau này phải cư xử thế nào.”

Lời nói vừa dứt, tín hiệu điện thoại cũng ngắt hẳn.

Ngữ điệu của Hạ Bách Thâm vô cùng bình thản, thần sắc cũng không mang theo phần nộ, thế nhưng Hạ lão gia tử lại cứng hết cả người, qua hồi lâu mới cười ha hả đứng dậy. Ông không ngừng vỗ bắp đùi của mình, nói: “Động lòng! Hạ Bách Thâm đây là thật sự động lòng rồi! Quả thực quá thú vị mà! Thằng nhãi kia cũng có thể thích người khác, còn vì đối phương mà giận dữ ông già này? Lão Vương, ông nói xem như vậy có phải rất thú vị không, thật sự giống thật ta rất còn trẻ!”

Lão quản gia: “...”

Thật không muốn nhắc lại lần nữa, lão gia ngài phải kiểm điểm lại đã, lúc còn trẻ ngài thực sự không đẹp trai bằng thiếu gia hiện tại...

—

Sở Ngôn đến tỉnh cầu A-17 được ba ngày, vai chính Đinh Thịnh cũng cũng chính thức có mặt. Như vậy thành viên nòng cốt của đoàn phim Tỉnh Quang đều đã vào chỗ, quá trình quay chụp cũng dần bắt đầu vào quỹ đạo, nghênh đón thời kỳ làm việc bận rộn nhất.

Bất quá, lúc này đoàn phim lại chột nhiều ra thêm một người, rõ ràng đối phương không có liên quan gì đến bộ phim thế nhưng lại hết sức tự nhiên tiến vào, đồng thời chỉ qua một đêm, Hàn lão liền mang đối phương ra chính thức giới thiệu cùng mọi người ——

“Từ hôm nay trở đi, Hạ tiên sinh sẽ gia nhập đoàn phim của chúng ta, trở thành tổng giám chế của Tinh Quang.”

Mọi người: “...”

Sở Ngôn: “...”

Ánh mắt mọi người bất giác đều hướng về phía Sở Ngôn, phần lớn bọn họ đều cảm thấy kinh ngạc, kinh ngạc vì sao một diễn viên quen vốn bị kim chủ bao dưỡng lại có thể làm ra nhiều chuyện như vậy. Thế nhưng, một vài người thông minh lại có thể phỏng đoán ra được vài thứ, bọn họ đều ý thức được: Đối với Hạ Bách Thâm, hóa ra Sở Ngôn quan trọng như vậy!

Đây tuyệt đối không phải quan hệ bao dưỡng, có thể... bọn họ là đang thực sự yêu đương!!!

Mà cái sự thật này cũng khiến người ta lộn cả tròng mắt, duy chỉ có Bạch Kỳ Nhiên là âm thầm cười nhạt: Ai nói Tiểu Ngôn không xứng với Hạ Bách Thâm chứ? Các người quả là không có tầm nhìn xa rộng. Một diễn viên chỉ trong một năm có thể thăng từ tuyến ba lên tuyến đầu hơn nữa còn là danh tiếng cực thịnh, như vậy thực lực tuyệt đối không thể khinh thường.

Bên này, kế hoạch ‘phục hôn’ của Hạ Bách Thâm đang triển khai với khí thế vũ bão, mà bên kia, quá trình cất nôi biên tập của Tiếng vọng nơi góc biển cũng vừa hoàn tất, chính thức công bố trailer cuối cùng, chỉ chờ đến ngày công chiếu đồng loạt trên toàn tỉnh hệ!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trung-sinh-chi-tinh-te-sung-hon-vong-giai-tri>